

WEG VAN HET DENKEN.

(Van 'zijn' naar 'hebben' en terug.)

II. De Grote Omweg

(Gevangene van systemen)

Copyright © 2016 Jan M. De Boo
Auteur: Jan M. De Boo

Druk: Pumbo.nl
Omslagontwerp: Jan M. De Boo
Vormgeving binnenwerk: Jan M. De Boo

Spiritueel-filosofische dialogen waarin verschillende filosofische richtingen en spirituele stromingen convergeren, zodat inzicht wordt verkregen in de relatie tussen 'hebben' en 'zijn', de rol en ontwikkelingsmogelijkheden van de mens en diens plaats in het Geheel.

ISBN 978-90-825398-1-3
NUR 728

Vermenigvuldiging van de inhoud van (delen van) deze is toegestaan na voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij De Enkeling
jmdeboo@gmail.com

Inhoud

Hoofdstuk	blz.
1. De staat van begrip.	5
2. Synergie en Bewustzijn.	33
3. Identificatie.	79
4. De Vijfhoek der Waarheid	108
5. Geweld, Ordening en Geweten.	149
6. Het “ik”: Drie fases in een bol van bewustzijn.	188
7. Bezit: Verworven ordeningspotentie.	228
8. Macht: Spirituele Mechanica.	269
9. De paradox van de identificatiespiraal.	319
10. Dominante dimensies.	356
 Epiloog: De Grote Omweg.	 388
 Lijst van figuren	 391

De staat van begrip.

‘Mijn probleem is,’ sprak de leerling, ‘dat ik niet weet hoe ik mijn denken moet stoppen.’

‘Denk niet, sprak de Leraar, dan is je probleem ook verdwenen.’

De Zoeker las de tekst, die voor hem op tafel lag, enkele malen door en grijsde licht. ‘Een typische Meester Negen opmerking,’ mompelde hij voor zich uit, ‘wel duidelijk, maar op een bepaalde manier ook weer zo cryptisch, dat je er als vragensteller niet veel verder mee komt. Het zet aan tot denken, zonder dat er een richting wordt gegeven en hoeveel verder ben je dan?’

Hij staaarde er peinzend naar en net toen hij zijn blik er van af wendde stapte Meester Negen binnen en hij kwam na een korte begroeting vrijwel meteen ter zake.

‘Waar zullen we het over hebben?’

De Zoeker was even verbouwereerd door deze directheid.

‘Ik dacht dat we het over de Grote Omweg zouden hebben,’ sprak hij ten slotte.

‘Natuurlijk,’ zei Meester Negen, ‘dat had ik met j u afgesproken.’

Uit de klemtoon begreep de Zoeker dat de ander met verschillende mensen afspraken maakte en voor het eerst ervoer hij nieuwsgierigheid naar die anderen. Wie waren dat en waarover werd met hen gesproken? Maar voor hij in die gedachten weg kon zinken klonk de stem van de ander weer.

‘Het begrip Grote Omweg is een metafoor. In werkelijkheid bestaat er natuurlijk niet zoiets als een Grote Omweg. Het begrip refereert aan de denkpatronen binnen een groep, een maatschappij of samenlevingsstructuur; individuele denkpatronen die min of meer gelijk gericht zijn.’

‘Die gelijkgerichtheid van denkbeelden is de cohesie van de groep,’ viel de Zoeker bij. Dit herkende hij uit de sociaalpsychologische literatuur.

‘Elk lid van een groep,’ ging Meester Negen verder, ‘hanteert in hoge mate gelijksoortige beeldvorming over het bestaan. En juist omdat die beeldvorming grote overeenkomsten heeft, voelen ze zich lid van de groep. Abstract gezien is een groep te beschouwen als een systeem, een entiteit, waarbinnen bindende en ontbindende krachten bestaan. Ik beschreef je dat eerder. De krachten, die aanzetten tot binding met de groep, zijn groter dan de krachten, die leiden tot ontbinding.’

De Zoeker herkende de terminologie en knikte.

‘Binnen een groep functioneren een aantal bijna autonome processen en zij creëren uiteindelijk de Geest der Massa’s. Ik beschouw die Geest als de beschermheilige van groepen. Het is voor mij de schutspatroom van de Vormers der Gedachten. Het zet aan tot uniformering en standaardisering en is de hoeder van de gemeenschappelijk gedeelde waarden. Als immer aanwezige, stille kracht op de achtergrond bewerkstelligt hij, dat gehanteerde normen in acht genomen worden. De Geest der Massa’s is één van de sterkste der bindende krachten!’

De Zoeker hoorde nog niet veel nieuws, dus reageerde niet.

*‘Een ongevormd individu kent zichzelf niet als groepslid, omdat het geen ervaring heeft met, noch weet heeft van het bestaan van de groep, waarbinnen het is komen te vertoeven. Elk proces dat tot groepsvorming leidt begint bij de vorming van het enkelvoudige individu. Dat proces van vorming bewerkstelligt, dat het individu de naamgeving van andere groepsleden overneemt Het wordt **zijn**’, Meester Negen benadrukte het woord, ‘naamgeving aan de dingen en entiteiten binnen zijn leefomgeving. Het moment van het zich eigen maken van de naamgeving is het begin van het proces van identificatie! Vanaf dat moment groeit in het individu het groepsbewustzijn en sluipt onmerkbaar de Geest der Massa’s zijn denken binnen, los van de vraag of hij of zij dat zelf zou willen en los van de vraag of dat individu zich er van bewust is wordt de mens tot groepslid gemaakt. Overigens worden mensen hier niet bewust van gemaakt, want een dergelijk bewustzijn zou tot gevolg kunnen hebben dat het groepslid zich wil onttrekken aan het vormingsproces. Zo’n bewustzijn zou daarmee een ontbindende kracht worden in de groep en haaks komen te staan op de richting van de Geest der Massa’s.’*

‘U brengt dit wel stellig,’ merkte de Zoeker op.

‘Ik beschrijf het proces zoals het plaatsvindt. Zoals het door iedereen, die zich er op toelegt, kan worden waargenomen en zoals het door iedereen als ‘natuurlijk’ wordt gezien. Het is het proces, waarbij het “ik” wordt gevormd en het zijn deze gevormde “ikken”, die het bestaan van de groep bestendigen. Elke groep of samenleving is gebaat bij het bestaan van “ikken”. Dus nooit bij het relativëren van het identificatieproces, dat tot “ikken” leidt.’

‘Wellicht, dat de door u gewenste relativering van het “ik” een ondergeschoven rol speelt bij vormingsprocessen,’ zei de Zoeker, ‘maar naamgeving is onvermijdelijk. Zonder naamgeving zie ik niet hoe er überhaupt ergens begrip zou zijn of een groepsstructuur of zo!’

Meester Negen zweeg enkele momenten.

‘Je maakt deze of soortgelijke opmerkingen regelmatig,’ zei hij toen, ‘en je hebt gelijk. En het is ook juist dat je er iedere keer weer op terugkomt, want dat betekent dat ik dit aspect misschien niet juist of onduidelijk heb belicht. Waar we op dit punt in onze gesprekken tegenaan lopen is het verschil in denken en handelen tussen de waak-slaap en de waak-waak. Dat verschil is fundamenteel. Jouw opmerking refereert aan de waak-slaap. Ik beschrijf de waak-waak wereld. Laat ik trachten te verduidelijken wat ik bedoel. Ik heb je enkele malen de Scheppingsstraal geschetst. Op het punt in die straal, waar de mens zich bevindt, benoemde ik twee verschillend entiteiten. Op de eerste plaats is er de ziel en vervolgens is er het lichaam. Als een

lichaam wordt beziel, je zou gemakshalve kunnen zeggen, als een ziel een lichaam betreft, ontstaat dankzij de specifieke constructie van het lichaam het “ik”. Dat “ik”, ook wel beschreven als persoonlijkheid of ego, is hoe dan ook een deel van het bewustzijn van de ziel. Het is het specifieke deel dat in het denken werkt met de daar aanwezige denkbeelden.

Eerder zei ik je dat er een essentieel verschil is tussen de ziel en het “ik”. De ziel is de oorzaak van het “ik”. Het is het “ik”, dat denkt en handelt in en met behulp van het lichaam. Wij spreken over het waak-slaap bewustzijn, als we het hebben over een mens, die leeft en werkt vanuit zijn “ik”, vanuit zijn denken, vaak gekoppeld aan emoties. We hebben het over het waak-waak bewustzijn op het moment, dat een mens leeft en werkt vanuit zijn ziel. Het problematische aan deze beschrijving is, dat ze conceptueel zowel wordt begrepen door de mens in de waak-slaap, als door de mens in de waak-waak. Datgene, wat de waak-waak **is**, kan echter alleen volledig worden begrepen door degene, die **in** die staat is. Door degene dus die om het zo te zeggen, vanuit zijn ziel leeft. Deze frase wordt op conceptueel niveau echter ook begrepen door de mens in de waak-slaap. Dat komt, omdat hij meent deze begrippen inhoudelijk te kennen, omdat hij er bijvoorbeeld over heeft gehoord en alle woorden uit zo’n lezing of gesprek associatief heeft gekoppeld aan wat hij al wist. Volg je me zover?’

De Zoeker knikte beamend.

‘Wie in de waak-slaap is, denkt! Zo’n mens weet met behulp van dat denken prima te overleven. De naamgeving, waarover we het zo net hadden, ontstaat en vindt plaats in en vanuit de waak-slaap. Met verbluffende resultaten. De levensverwachting van lichamen is sterk toegenomen evenals de gezondheidstoestand ervan en het materiële comfort, waarin ze tegenwoordig bestaan. Het proces van naamgeving en in het verlengde daarvan het denkproces heeft het overleven van het menselijke individu en de soort vergemakkelijkt. Dankzij het vermogen om te kunnen denken zijn lichamen uitstekend in staat om voor zichzelf te zorgen. En, dit alles kan zonder dat het zielsbewustzijn daarvoor nodig is.’

‘Vandaar de kwalificatie waak-slaap,’ mompelde de Zoeker, en voegde er aarzelend aan toe, ‘Is het ontbreken van het bewustzijn van de ziel de verklaring voor een verschijnsel als milieuvervuiling.’

Meester Negen dacht een moment na.

‘Milieuvervuiling en uitbuiting van hulpbronnen zijn zeker een gevolg van de wijze waarop de mens denkt. Zij vloeien echter vooral voort uit het onvermogen van de mens om anders dan ééndimensionaal te denken. Ik stel echter voor, dat we bij de lijn van het betoog blijven. Je begrijpt dat het waak-waak bewustzijn strikt genomen voor het overleven van de mens niet nodig is. Dat overleven wordt er niet beter, aardiger, leuker of langer van. Het is dus geen natuurlijk streven van de mens in de waak-slaap om wakker te willen worden en je ziet dan ook dat niet veel Vormers der Gedachten zich er op toe leggen om hun medemens te doen ontwaken. Het heeft geen meerwaarde die aanspreekt.’

De Zoeker staarde voor zich uit en trachtte de woorden een plek te geven.

‘Ik ben de lijn van het betoog even kwijt,’ zei hij ten slotte verontschuldigd.

‘Het begon met jouw opmerking, dat naamgeving noodzakelijk is,’ herhaalde Meester Negen, én ik onderschreef dat, maar ik benadrukte dat naamgeving het proces is dat zich afspeelt in de waak-slaap en dat dat gegeven zelden of niet gememoreerd wordt. Ikzelf spreek vaak over die waak-slaap, maar altijd met de bedoeling om het leven in de waak-waak staat onder de aandacht te brengen. Natuurlijk weet ik dat denken nuttig en noodzakelijk is, maar denken behoort meestal tot de waak-slaap en als ik daar dus geen scherpe kanttekeningen bij plaats, blijft ieder die in die waak slaap is, genoeglijk in die toestand. De gesprekken die jij met mij voert hebben tot doel je duidelijk te maken, dat er méér mogelijk is in jouw bestaan dan het vertoeven in de waak-slaap. Ik zal dus vanuit die optiek en zolang je bij mij op bezoek komt altijd kanttekeningen plaatsen bij jouw verblijf in de waak-slaap. Niet om dat te bekritisieren, maar om telkens weer onder jouw aandacht te brengen, dat er méér is dan die toestand en dat je dat méér nooit bereikt, als je tevreden bent met de wijze, waarop je nu functioneert.’

‘Ik ben daar niet tevreden mee,’ mompelde de Zoeker enigszins verongelijkt,’ maar u maakt het wel moeilijk.’

‘Wat maak ik moeilijk?’

‘Wat u zo net vertelde begrijp ik en het werkt verhelderend, maar hoe kom ik in de waak-waak toestand?’

Meester Negen glimlachte.

‘Hoe denk je dat je er komt,’ antwoordde hij.

De Zoeker begreep uit de reactie dat hij geen direct antwoord zou krijgen, zelfs als hij aandrong. Daarom overdacht hij de vraag. Er ging enige tijd voorbij. Uiteindelijk stapte Meester Negen naar de flip-over en maakte de volgende tekening.

fig.1. Van waak-slaap naar waak-waak (1)

‘In dit figuurtje heb ik links de waak-slaap staat getekend, rechts de waak-waak situatie. De waak-slaap is het terrein van het “ik”. De waak-waak is het terrein van de ziel. Naarmate iemand meer links zit, des te meer is hij of zij geïdentificeerd met het “ik” en omgekeerd, naarmate iemand meer rechts zit, leeft hij of zij meer vanuit de ziel. Als een “ik” zich er toe zet, kan zijn waak-slaap staat langzaam overgaan naar de waak-waak bewustzijnstoestand. Zo’n mens wordt helderder. Ik merk dat bijvoorbeeld aan mijzelf. Omdat ik er regelmatig op toelag om bewust gewaar te zijn, ontgaan me minder dingen dan voorheen het geval was.’

Meester Negen bekeek de tekening enige tijd en dacht na over hetgeen de Zoeker had verteld. Dan glimlachte hij.

‘Een goede weergave van wat ik beoog,’ merkte hij vervolgens op en de Zoeker voelde enige trots in zich gloeien.

‘En er zijn slechts twee toevoegingen nodig om exact weer te geven waarop ik doel,’ Meester Negen liep naar de flip-over en tekende twee lijnen erbij.

fig.2. Van waak-slaap naar waak-waak (2)

‘Het lijkt je misschien marginaal, maar het is fundamenteel. Het is voor de mens van vitaal belang, dat hij of zij zich ervan bewust is, dat hij of zij in de waak-slaap bewustzijnstoestand is. Wie zich daar niet van gewaar is, of niet van gewaar wil zijn, zal zich er überhaupt niet voor inzetten om te ontwaken, nietwaar?’

De Zoeker reageerde instemmend. Dat leek triviaal.

‘Welnu, het enige instrument, dat de mens tot zijn beschikking heeft om zich dat te realiseren, is zijn denken. Hij moet dus het instrument, dat hem in de waak-slaap brengt, gebruiken om uit de waak-slaap te komen. Dit is een zeer ingewikkeld gegeven. Gelukkig voor de hedendaagse mens hebben velen voor hem of haar zich hierover gebogen. Er zijn dus methoden, regels of systemen uitgedacht, die indien met inzicht, dus niet klakkeloos, worden nageleefd er toe kunnen leiden, dat mensen zoals jij zelf zegt helderder en meer bewust worden. Je maakt echter wat mij betreft een fundamentele denkfout daar waar je stelt, dat de mens, dus diens “ik”, in staat is om de weg naar de waak-waak bewustzijnstoestand te gaan. Dat is niet zo! Die bewustzijnstoestand behoort tot de ziel.’

‘Dus...’ aarzelde de Zoeker enigszins verward, omdat hij geen eindoplossing hoorde.

‘De mens kan, wat ik noem, voorbereidende werkzaamheden verrichten. Hij kan zich bijvoorbeeld inzetten om zich minder te identificeren, om meer gewaar te zijn, om matig te zijn. Hij kan zijn geest rustiger maken door te mediteren, kortom zijn “ik” kan een aantal activiteiten ondernemen, waardoor de waak-slaap minder wordt. Er is minder identificatie met het denken en de astrale hechting aan denkbepelden neemt af. Uiteindelijk kan de mens zo een tussentoestand bereiken, die wordt gemarkeerd met de verticale rode lijn. Het blijft een waak-slaap, maar de slaap zou je wellicht ook kunnen beschrijven als ‘sluimering’. Dichter komt een “ik” niet bij de waak-waak situatie. De verticale lijn markeert het onherroepelijke einde van de mogelijkheden van het “ik”! Om die reden houdt mijn naar rechts getekende pijl op bij de rode verticale lijn! Achter die rode lijn bevindt zich het terrein van de ziel. En, frustrerend als het gegeven voor veel Zoekers op het pad moge zijn, het is de ziel, die meester is over de waak-waak bewustzijnstoestand.

Pas op het moment, dat het voor de ziel mogelijk is om in de figuur naar links te bewegen, zal de waak-waak bewustzijnstoestand in de mens ontstaan en pas dan zal

die mens vanuit zijn ziel leven. Nooit eerder! Dit gegeven wordt door menig Zoeker veronachtzaamd, omdat de grote invloed van zijn “ik”, met name in het laatste stuk, sterk onderschat wordt. De mens denkt er te zijn. Zolang een Zoeker het recht claimt om ‘op basis van verrichtte inspanningen’ het waak-waak bewustzijn te mogen ontvangen, zolang heeft de ziel geen mogelijkheid om naar links te bewegen. De kracht van zijn “ik” is dan gewoon nog te groot voor de subtiele beïnvloeding van de ziel.

Het moment, waarop de ziel besluit, de mogelijkheid ziet, in staat is of hoe je het proces ook wil beschrijven, om naar links te gaan is het moment, waarop de mens ontwaakt. Dat moment wordt in de spirituele literatuur ook wel beschreven als verlichting, bevrijding, inwijding of wat dan ook. De mens is vrij van de beklemming van het denken. Op dat moment ervaart de mens, dat alles wat hij over de waak-waak bewustzijnstoestand heeft gehoord of gelezen waar is. Tegelijkertijd realiseert hij zich, dat de volheid van de waak-waak bewustzijnstoestand nooit en te nimmer is te beschrijven met de terminologie, die het “ik” noodgedwongen moet hanteren. De situatie van zo’n mens kan ik het beste weergeven met een derde figuurtje dat er als volgt uit ziet.’

Meester Negen stapte weer naar de flip-over en maakte daar een eenvoudige schets.

fig.3: het waak-waak bewustzijn

‘Zoals je ziet is er in deze figuur geen richting meer. De figuur wil daarmee illustreren, dat het waak-waak bewustzijn er is! De mens in deze staat leeft, zoals dat heet, permanent vanuit zijn ziel.’

‘De perfecte mens is opgestaan!’ concludeerde de Zoeker.

‘Ik ben blij dat je het zo formuleert,’ reageerde Meester Negen, ‘want daarmee geef je de ultieme foute opvatting weer, zoals die trouwens door velen wordt gehanteerd.’

‘Wat bedoelt u,’ vroeg de Zoeker onthutst.

‘Laat ik een voorbeeld geven om mijn woorden te verduidelijken. Stel, iemand is aan één oog blind. Denk je dat zo’n persoon na het bereiken van de waak-waak bewustzijnstoestand over twee gezonde ogen beschikt? Of neem wiskundige kennis. Als die er niet is in de waak-slaap, is die er dan ineens wel in de waak-waak?’

‘Natuurlijk niet,’ reageerde de Zoeker, ‘dat is een absurde gedachte!’

‘Absurd! Dat is het goede woord. Als er gesproken wordt over een materieel aspect van de mens, begrijpt ieder, dat dit na het bereiken van de waak-waak situatie uiteraard hetzelfde blijft. Totaal anders is de beeldvorming daar, waar gedacht en gesproken wordt over de mentale zijde van de mens. Gevoed door de sterk geïdealiseerde beeldvorming van de Grote Leraren is de overheersende mening, dat

de mens in de waak-waak situatie verlost is van alle eigenschappen, die door “ikken” als ‘slecht’, ‘fout’ of ‘verkeerd’ worden bestempeld.’

‘En dat is niet zo,’ vroeg de Zoeker.

Meester Negen schudde het hoofd.

‘We stuiten hier op een van de grootste barrières voor de ziel. Het is het “ik”, dat het denkbeeld hanteert, dat in de mens zelf een te verwerpen slechte kant bestaat naast een te prefereren juiste zijde. Zolang het “ik” in de mening verkeert, dat de ‘verkeerde’ helpt verdwijnt, heeft de ziel geen mogelijkheid.’

Meester Negen dacht een moment na.

*‘De Scheppingsstraat geeft weer, dat alles in en uit het Universele Bewustzijn is ontstaan. In de verschillende slagen neemt de identificatie toe en daardoor wordt het Universele Bewustzijn steeds meer gebonden. De identificatie van de mens met zijn denkbeelden betekent dat het Universele Bewustzijn de vorm van de denkbeelden aan **moét** nemen. De ziel heeft dus geen mogelijkheid om anders te zijn dan de aanwezige denkbeelden. Als in de mens een “ik” denkt in dualiteit, in goed en slecht, kan de ziel nooit de eenheid bewerkstelligen. Die mens moet als eerste zichzelf accepteren. Dus geen waardeoordelen over zichzelf vellen! Om zichzelf te leren accepteren zal hij zichzelf eerst moeten kennen. Ik bedoel daarmee niet de oppervlakkige kennis van de waak-slaap, maar hij moet doordringen tot in zijn diepste kern. Vandaar dat de Grote Leraren de frase: Ken U zelf zo benadrukken. Wil de mens zichzelf leren kennen, dan is noodzakelijk, dat hij gewaar is in het moment ‘nu’. Het moment ‘nu’ is het enige moment, waarop de mens zichzelf als handelend en denkend kan ervaren! Al het andere is conceptueel, dus niet essentieel! Degene, die de waak-waak toestand wil bereiken, moet alles doen om de identificatiekracht van zijn “ik” te zien. Alleen door die kennis zal de identificatie verminderen.’*

‘Waardoor de mens uiteindelijk toch verandert,’ stelde de Zoeker.

‘Als jij het zo wilt noemen, prima. Het “ik” verandert echter niet, alleen de wijze waarop er mee wordt omgegaan. Een persoon, die een ongeduldig karakter heeft, heeft dat ook in de waak-waak staat. De ziel, die gebruik maakt van het lichaam en het denken, kan niet anders dan gebruik maken van het “ik”, dat daarin ongeduldig is. Er is echter een fundamenteel verschil. In de waak-slaap is de mens automatisch ongeduldig, in de waak-waak is de ziel zich daarvan altijd gewaar en is het dat op basis van de eigen keuze.

De perfecte, de altijd liefdevolle en wijze spirituele leraar is echter een bedenkfel van de mens. Hij is tot onbereikbaar idool gebombardeerd. Een onmenselijke rolmodel, bestaande uit hooguit een handvol dimensies. Vergeet dergelijke absurde denkbeelden! Tracht te zien wie je bent en probeer vanuit datgene wat je bent uit de waak-slaap te komen. Alleen zo geef je je ziel een kans.’

‘Het is wel ontvullend,’ merkte de Zoeker na enige tijd op, ‘en,’ voegde hij er schoorvoetend aan toe,’ het model dat u hanteert werkt alleen, als er geloof is in het bestaan van een ziel.’

‘Geloof in de ziel raad ik je niet aan,’ reageerde Meester Negen enigszins kort. ‘Geloof impliceert het einde van een zoektocht. Immers, het antwoord –datgene, waarin men gelooft- is gevonden. Als je meent te moeten geloven in de ziel, ga je

gelooven in een beeld, dat je via gesprekken of boeken heb gebouwd. Met zo'n geloof creëer je een zoveelste barrière voor je ziel en bewerkstellig je het omgekeerde van wat je beoogt.'

'Wat dan,' monkelde de Zoeker met een schokschouder, 'zo blijft er niets over.'

'Toch wel! Beschouw het bestaan van de ziel als een hypothese. Een hypothese, die je wilt toetsen en waarvoor je dus naar bewijzen zoekt. Niet,' hij keek de Zoeker aan, 'bij anderen. Want het gaat over **jouw** ziel en de enige, die die kan ontdekken, ben jijzelf! Toets mijn woorden bij jezelf. Wees gewaar, breng je denken tot rust en onvermijdelijk zal je dan geconfronteerd worden met gewaarwordingen, die je nu nog niet hebt. Onderzoek wat je gewaar wordt, oprecht en zonder angst. Dat is de Weg te gaan.'

Hij keek de Zoeker met een glimlach aan.

'We zijn wat afgedwaald,' sprak hij, 'daarom stel ik voor, dat we even pauzeren. Straks zullen wij ons dan verder verdiepen in het proces van naamgeving. Uiteindelijk is dat proces een van de aanjagers van het "ik", en daarmee een barrière voor de ziel.'

'Het proces van naamgeving,' begon Meester Negen later, 'kent veel beperkingen. Ik zie die zelden gememoreerd en begrijp waarom. Het beschrijven van die beperkingen relateert het proces van naamgeving en verzwakt daarmee de kracht van "ikken".

Naast deze beperkingen is er vervolgens nog de wijze, waarop verschillende "ikken" omgaan met naamgeving. Zij identificeren zich met de namen en dat niet alleen, zij kleuren die identificatie emotioneel in. Veel van die astrale processen spelen zich af buiten de gerichte aandacht van "ikken". Het ontgaat hen dus zo, dat zij aan veel van de door hen gebruikte woorden en begrippen een sterke emotionele inkleuring hebben gegeven. Die inkleuring en het effect wat dat heeft op het denken en op communicatie beïnvloedt en vertroebelt de neutraliteit van het naamgevingproces op een letterlijk ongekende wijze.

Een van de minst gememoreerde feiten betreffende het denkproces is het gegeven, dat er in het 'nu' telkens slechts één denkbeeld tegelijk actief kan zijn. In onze gesprekken over de Kleine Omweg tipte ik dat regelmatig aan. Toen we het hadden over de mechanica van het 'hebben', heb ik uitgelegd dat denkbeelden worden geconstrueerd met behulp van erkende, dus **beschreven** dimensies. Die dimensies moesten worden gezien als **dominante aspecten**, dus kenmerkende eigenschappen van objecten, entiteiten, relaties, richtingen en dergelijke.'

'De basisaandachtspunten,' herinnerde de Zoeker zich, 'de kerngegevens van waaruit of waarmee denkbeelden worden opgebouwd.'

'Juist! Deze beide aspecten gecombineerd, dus het feit, dat er slechts één denkbeeld in het moment 'nu' actief kan zijn, samen met het gegeven, dat denkbeelden worden opgebouwd uit **gedefinieerde** dimensies, levert een verrassende kijk op het denken.

Het impliceert namelijk dat denkbeelden altijd maar een beperkt aantal dimensies bevatten en dat het “ik” zijn moment ‘nu’ dus telkens met behulp van een beperkt aantal dimensies kan begrijpen.’

Hij keek de Zoeker aan, maar zag aan diens glazige blik dat hij woorden niet op hun juiste waarde wist te schatten.

*‘Laat ik het anders benaderen,’ probeerde hij daarom.’ Het Universele Bewustzijn manifesteert zich aan de mens en deze is zich in zijn moment ‘nu’ van een aantal van die manifestaties gewaar. Zijn zintuigen geven hem bijvoorbeeld indicaties over de materiële aard van de manifestaties. Ook van de immateriële aard van de manifestaties kan de mens zich gewaar zijn. Het zijn veelal externe manifestaties, maar ze kunnen ook intern zijn, bijvoorbeeld een gevoel van behagen, pijn, of zelfs wetenschappelijke verwondering. Echter, de mens kan zich alleen gewaar zijn van de impulsen en signalen, die in het ‘nu’ op hem inwerken, **als** hij die inwerkingen opmerkt. Hij beschrijft zijn menselijke omgeving met behulp van de dimensies die hij zelf kan waar nemen of die door hem uitgedachte hulpmiddelen kunnen worden waargenomen. Gewoon licht ziet hij bijvoorbeeld, maar van ultraviolet licht kent hij slechts het bestaan, omdat er apparaten zijn, die dat manifest maken. De mens verwoordt zijn waarnemingen en maakt daarbij gebruik van de dominante aspecten, akkoord?’*

De Zoeker knikte.

‘Je bent het ook met me eens, dat alle dimensies van dat moment ‘nu’, die niet zijn waargenomen, niet in het denkbeeld worden omvat.’

‘Lijkt me logisch.’

‘En,’ ging Meester Negen verder, ‘alle dimensies die de mens -nog- niet kent, zitten ook niet in het denkbeeld, nietwaar.’

‘Dat lijkt mij inderdaad onmogelijk,’ bevestigde de Zoeker.

‘Wat ik hiermee wil zeggen is, dat de menselijke waarneming uiterst beperkt, fragmentarisch en onvolledig is. Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor de verwoording ervan, de begrippen. En het gevolg is ingrijpend, als er tussen mensen een gesprek ontstaat. Als het keuvelend gaat over koetjes en kalfjes gaat het meer om het astrale gevoel van genoeglijkheid. De inhoud van zo’n gesprek is veel minder belangrijk dan het gevoel van de gespreksdeelnemers erbij te horen. Als een probleem moet worden doorgenomen, zeker een abstract of spirituele probleem, ontstaat er heel snel spraakverwarring. Sprekers gebruiken verschillende dimensies en bewandelen beiden een ander pad tussen die dominante aspecten!’

‘Woorden zouden, voordat zo’n gesprek kan plaatsvinden, eigenlijk scherp moeten zijn omschreven,’ meende de Zoeker,’ anders is er sprake van monologen’.

‘Het zou zeker helpen, maar daarvoor ontbreekt het sprekers meestal aan tijd, zin of inzicht. Zij blijven zich dus identificeren met hún eigen omschrijving en willen die niet relativeren of ter discussie stellen. Dus bewandelt de gerichte aandacht van hun “ik” een zeer beperkt pad, dat ‘springt’ van de dimensie van het ene denkbeeld, naar de dimensie van het daaropvolgende, op een manier die ik in de Kleine Omweg beschreef als ééndimensionaal denken, de gebruikelijke gang in de waak-slaap. Ik heb dat, heel abstract, getracht weer te geven met behulp van een paar schetsen.

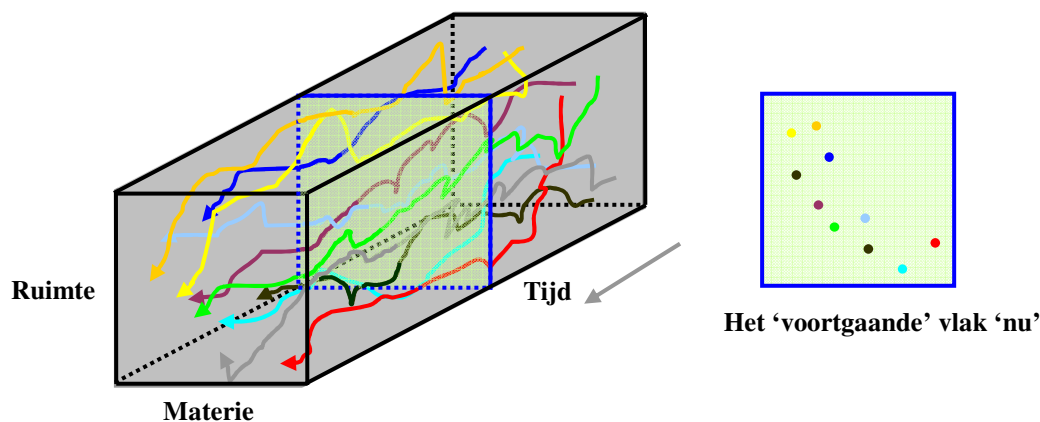

fig.4: Het ééndimensionale denken bewerkstelligt
'lijnen van gerichte aandacht' in de waak-slaap

'De gekleurde pijlen in de linker figuur geven de 'gang' van "ikken" aan tijdens hun bestaan in de tijdruimtematerie dimensies. Ik heb met die tekening getracht te illustreren, dat de aandacht van het "ik" in diens tijdruimtematerie omgeving altijd zeer beperkt is. Dat vloeit voort uit het ééndimensionale denken, een van de meest essentiële kenmerken van de waak-slaap. Per tijdseenheid werkt het denken telkens slechts met een dimensie uit de tijdruimtematerie omgeving. Je kan dat beschouwen als een 'punt'. In het rechtervlak heb ik die 'punten' van een aantal mensen getekend. In de tijd gezien worden die 'punten' tot een lijn. Eéndimensionale lijnen van aandacht. Daarvan heb ik er een aantal in de linker figuur geschetst.'

De Zoeker staaarde naar de tekeningen en kon het niet nalaten te mompelen: 'Zoals u het schetst, ontgaat de mens in de waak-slaap wel heel veel!'

'Dat is de essentie van identificatie! Het ene, wat het ook is, krijgt alle aandacht. Dat gaat dus ten koste van al het andere.'

Meester Negen dacht een moment na en vervolgde toen: 'Overigens werken in het "ik" niet alleen de individuele identificatiekrachten, waarover ik het met jou tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg had. Het "ik" wordt tot identificatie gebracht door zijn omgeving middels de 'gewilde identificatiekrachten', de identiërs.'

'Wat mag ik me daar bij denken?'

'Het zijn de identificatiekrachten die, door de samenlevingen actief worden geëntameerd. Daarvan zijn er veel, maar geen ervan wordt als identificatiekracht beschouwd. Integendeel, die kwalificatie roept weerstand op. Neem iets als sport. Met behulp van een beperkte set van regels wordt een spel uitgedacht. "Ikken" wordt geleerd zich met die spelregels te identificeren en daarmee is de basis gelegd voor wedstrijden, voor competities en voor uitgebreide beschouwingen in nieuwsmedia. Zie wat er met het bewustzijn gebeurt. Het besef van bestaan van de er bij betrokken "ikken", spelers, toeschouwers en commentatoren wordt voor geruime tijd ingeperkt tot de enkele dimensies van het spel. Eenzelfde proces zie je bij een filmvoorstelling.

Het publiek identificeert zich maar met één dimensie: 'Komt het goed met de hoofdpersoon!' Dergelijke ééndimensionale identificaties heb je ook in het theater, bij opera's, popconcerten, protestbijeenkomsten of welk massagebeuren dan ook. Het besef van 'zijn' van de "ikken", die er aan deelnemen, wordt vereenvoudigd tot een minimaal aantal dimensies en gedurende een bepaalde tijd is hun gehele 'zijn' gereduceerd **tót** die dimensies. Maar daardoor wordt **dit 'zijn' voor hen te begrijpen, te bevatten!** Daarmee komen "ikken" in de begeerde staat van begrip en dus begrijp je, dat het voor hen aantrekkelijk is om zich op deze wijze te identificeren!

Het gaat overigens verder! Ik noemde net dimensies, waarmee áángepaste identificaties worden geëntameerd. Daartoe is het niet beperkt. Oproepen tot oorlog, discriminatie, molest, onderdrukking en dergelijke werken met hetzelfde principe. Dan wordt een setting gecreëerd, waarbij "ikken" gebracht worden tot identificatie met denkrichtingen, die tot uitbuiting, moord of strijd leiden. De intrinsieke werking is echter dezelfde, de immense hoeveelheid dimensies van het 'zijn' wordt verengd tot een beperkte set van 'gewilde' dimensies en daarmee identificeren "ikken" zich.'

De Zoeker overdacht wat hij gehoord had. Deze benadering van gebeurtenissen was nieuw, hoewel het in lijn was met de gesprekken van de Kleine Omweg.

'Misschien zijn er daarom kerken, tempels, moskeeën, synagogen en dergelijke,' mompelde hij uiteindelijk. 'Daar binnen wordt de hectiek van de samenleving geweerd. Door de stilte, die daar betracht wordt, verminderen de identificerende krachten, waardoor een meerdimensionale ervaring van het 'zijn' mogelijk wordt.'

Voor het eerst in alle gesprekken, die hij tot nu toe gevoerd had, zag de Zoeker, dat de glimlach, waarmee Meester Negen reageerde, enigszins wrang was.

'De mogelijkheid om tot een multidimensionale beleving van het 'zijn' te komen is in de prille opzet door de uitdenkers van die gebouwen ongetwijfeld beoogd en daartoe zijn die bouwwerken, om redenen waar ik wellicht ooit nog op terugkom, zeker geschikt. Wat je echter ook kunt waarnemen is, dat in die gebouwen de aanwezigen in contact worden gebracht met sterk uitgekristalliseerde interpretaties van het 'zijn'. Die interpretaties zijn er niet op gericht om de aanwezigen tot meerdimensionale ervaringen te brengen, integendeel! Zij beperken de "ikken" daarin, omdat zij worden gedecreteerd als uniek en enig waar. Omdat zo andere interpretaties worden afgewezen, bewerkstelligen ook zij een eendimensionale beleving van het 'zijn'.

Meester Negen liet zijn woorden bezinken en wees dan weer naar de figuurtjes.

'Deze tekeningen geven ook, sterk gesimplificeerd, een weergave van wat als groep gekwalificeerd zou kunnen worden. Die "ikken" leven gedurende een bepaalde tijd in dezelfde tijdruimtematerie constellatie. Dat kan een dorp zijn, een werkplaats, een sekte of wat dan ook. Je ziet overigens misschien, dat het vlak van de ruimtematerie als het ware opschuift in de figuur, naarmate de tijd verstrijkt.'

De Zoeker knikte, hij kon zich dat voorstellen.

'Elke gekleurde pijl geeft een verschillend "ik" weer. Wat de figuur beoogt te illustreren is, dat deze "ikken", ondanks een relatieve overeenkomst in hun tijdruimtematerie omgeving toch altijd verschillen vertonen in het 'pad van dimensies', dat hun gerichte aandacht in de tijd aflegt. Iedere individuele perceptie van het 'nu' wordt anders beschreven. Dat moment 'nu' heb ik weergegeven met een

vlak, dat als het ware naar voren beweegt. Rechts in de figuur heb ik een dergelijk 'nu' vlak expliciet getekend. Je ziet daar een aantal verschillend gekleurde stippen. Die komen overeen met de plaats, waar de getekende pijlen van de linker figuur het vlak raken. De figuur rechts is een directe figuratieve weergave van de waak-slaap.'

'Hoezo,' vroeg de Zoeker, die dat beeld niet onmiddellijk pakte.

'Het geeft weer, dat de "ikken" hun gerichte aandacht sterk verenigen. Ze werken met denkbeelden die het 'nu' verenigen tot één of hooguit enkele dominante aspecten, waaruit die denkbeelden zijn geconstrueerd.'

De Zoeker keek enige tijd naar de tekening.

'Ik weet niet of ik nog steeds op uw spoor zit,' zei hij dan. 'Mag ik eens trachten samen te vatten, wat ik tot nu toe begrepen heb?'

Meester Negen knikte.

'Elk "ik" beschrijft zijn 'nu' situatie met behulp van dimensies, de dominante aspecten. Elk 'nu' dat wordt verwoord kent, omdat het denkproces niet anders **kan**, maar een beperkt aantal dimensies. Voor het "ik" oogt de beschrijving evenwel voldoende. Het gehanteerde denkbeeld dekt voor dat "ik" de gepercipieerde werkelijkheid af. Dit alles bij elkaar betekent, dat de aandacht van het "ik" een nauw spoor van slechts enkele dimensies begaat in de tijd.'

Meester Negen knikte.

'Je geeft exact weer, dat een "ik" het bestaan in het 'nu' via denkbeelden reduceert tot een klein punt. Dat is wat de rechterfiguur beoogt weer te geven. De waak-slaap verengt het bestaan letterlijk tot een punt. Alleen als de mens zijn denken loslaat, is hij in staat de totaliteit van het 'nu' te omvatten.'

De Zoeker overdacht dit en schudde dan het hoofd.

'Hij zal het wellicht omvatten, maar begrijpt hij het ook, als zijn denken niet werkt?'

Meester Negen kon een glimlach niet onderdrukken.

'Een mooie paradox waarin jouw denken je plaatst,' merkte hij vriendelijk op, 'maar het antwoord ligt in jezelf. Hoeveel momenten heb jij bestaan zonder dat je dacht, dus zonder dat je dat bestaan wegduwde in denkbeelden?'

'U geeft geen antwoord,' mompelde de Zoeker protesterend.

'Misschien niet het antwoord wat je zou willen horen, maar hoe het bestaan zonder denken is en of daar begrip een rol zou moeten spelen is aan jou om te onderzoeken. Niet aan mij om een betoog over te houden,' voegde hij er cryptisch aan toe.

De Zoeker liet zich echter ditmaal niet afschepen. Hij bleef vragend kijken.

'Goed dan,' hervatte Meester Negen, 'degene die vanuit het waak-waak bewustzijn leeft verengt natuurlijk ook zijn bewustzijn door het in denkbeelden te gieten. Maar dat doet hij uit keuze! Anders dus dan bij degenen, die in de waak-slaap zijn, is het niet iets dan hem gebeurt! Bovendien, **hij is zich er van bewust, dat hij zich geïdentificeerd heeft!** Als hij zich identificeert, wordt ook bij hem het bewustzijn gebonden, maar hij blijft het denken gebruiken als instrument. Hij is er niet de slaaf van, zoals degenen die in de waak-slaap verkeren. Hij gaat er mee om, zoals jij bijvoorbeeld met een computer omgaat.'

'Hij denkt dus niet continu?'

'Hij is continu gewaar en op de achtergrond is er een omzetting van die

gewaarwording in denkbeelden, maar op de achtergrond! Daar blijft het bij. Er is geen onbeheerste astrale stuwkracht meer, waardoor er een voortdurende identificatie is. De denkbeelden zijn daar, maar neutraal. Zoals bijvoorbeeld een vloer, waarop je staat, neutraal is. Zodoende ontstaat het “ik” niet! Anders dan voor degenen in de waak-slaap is het leven voor hen in de waak-waak niet ééndimensionaal. Zij laten hun aandacht niet associatief springen van denkbeeld naar denkbeeld, omdat zij weten dat zijn daarmee een “ik” creëren en zij de illusie van dat “ik” en de uitwerkingen ervan in het menselijke leven hebben doorzien.’

Meester Negen zweeg en keek de Zoeker aan. Deze knikte aarzelend. Het beeld was hem conceptueel helder, maar dat was alles.

‘Er moet nog veel werk worden verzet,’ verzuchtte hij.

‘Inzicht in waar je mee bezig bent is van vitaal belang,’ zei Meester Negen. ‘Het denken is in zijn werking zowel sluw, subtiel als zeer dominant. Wie dat niet ziet of wil zien komt nooit tot kennis van het diepste zelf.’

‘Wie zijn eigen leven wil begrijpen,’ hervatte Meester Negen wat later het gesprek, ‘moet zich gewaar zijn van ervaringen. De mens kent directe en indirecte ervaringen. Directe ervaringen doorleeft hij fysiek, mentaal of emotioneel met de gerichte aandacht van het “ik”. De ervaring van een gebroken rib zal niemand negeren. Het individuele tijdsbesef wordt fors gerekt, omdat alle mentale trucs om het verlopen van de tijd te negeren door het lichaam overruled worden. Er komt druk op de gerichte aandacht van het “ik”, want die aandacht wordt nu door de pijn gestuurd, niet meer door dat “ik”. De mens ervaart in dergelijke situaties bijvoorbeeld tienmaal zoveel ‘nu’s’ als in een andere situatie. De intensiteit van zijn leven vertienvoudigt.

Directe ervaringen beschrijven echter niet het gewone dagelijkse leven. Er vinden veel meer indirecte ervaringen plaats. Ervaringen dus, die de mens nauwelijks, half bewust of bijvoorbeeld alleen op zijn intellectuele niveau doorleeft. Zijn overleven komt niet in gevaar als er veelvuldig sprake is van beperkt bewust zijn. In de meeste gevallen volstaat het blijkbaar als de mens gebruik weet te maken van iets, dat je kunt omschrijven als pasklare informatie. Dankzij deze informatie behoudt het “ik” de door hem zo gewenste greep op zijn leven.

De informatie, waarvan gebruik wordt gemaakt, bestaat uit gegevensstromen die direct aansluiten bij het bestaande netwerk van open kanalen dat in het denken is gevormd. Die gegevens, deze informatie, kunnen door hem vrijwel probleemloos worden omgezet in direct begrip van de omgevingssituatie. Dus, zonder dat zijn “ik” aanvullende informatie uit het ‘nu’ moet verzamelen.’

‘Lang niet alle op de mens inwerkende impulsen kunnen worden beschouwd als informatie,’ meende de Zoeker.

‘Zeker niet! Impulsen zullen daartoe in een bepaalde structuur moeten worden gezet. Alleen door zo’n structuur wordt het ‘informatie’ en zal het bij verschillende mensen

min of meer standaard dezelfde denkbeelden of emoties oproepen.'

Meester Negen keek de Zoeker enkele momenten aan.

'Het verwerken van informatie, hoe uitgedachte structuur ook is, kost tijd. Elke oriëntatie op het hier en nu betekent dat de aandacht van het "ik" gericht moet worden. Dan kan het proces van interpreteren en het ondernemen van acties beginnen. Vervolgens wordt de aandacht opnieuw gericht, waardoor er de illusie van een ander, een later 'hier en nu' ontstaat. Veel samenlevingsverbanden zijn zo gestructureerd, dat de deelnemers voor het overleven steeds minder gebonden zijn aan hun hier en nu, omdat dat zekerder is geworden. Deelnemers kunnen dus hun eigen hier en nu verlaten en verwijlen in 'dan en daar'.

'De hedendaagse mens heeft meer keuzes dan zijn voorouders, 'zei de Zoeker.

'Zonder meer! De hedendaagse samenlevingen bieden de deelnemers de mogelijkheid om steeds nieuwe behoeften te operationaliseren. Voor iedereen geldt, dat het aantal 'potentieel te doorleven gebeurtenissen' sterk is toegenomen en het "ik" meent van zoveel mogelijk alternatieven te moeten genieten. Dat kan enkel door ze snel te doorleven.'

'Het verzamelen van zoveel mogelijk gebeurtenissen is ín,' zei de Zoeker lachend, 'en wie de grootste verzameling heeft aangelegd, is het meest interessant. Diens "ik" kan het breedste spectrum aan beelden schetsen en is daarmee het meest boeiend.'

*'Zo'n "ik" groeit zowel letterlijk als figuurlijk,' beaamde Meester Negen, 'en het streven naar een dergelijke groei veroorzaakt een autonome versnelling van het leven, omdat de Geest der Massa's individuen dwingt om hierin mee te gaan. Helaas, het vermogen om indrukken te verwerken is gelijk gebleven, omdat de snelheid van de gerichte aandacht blijft die ze is. Ten lange leste heeft het "ik" zich daarom gericht op **het proces** waarmee de informatie wordt verwerkt en het bereikt zo via een omweg toch het doel.'*

Meester Negen keek enkele momenten voor zich uit en ging toen verder.

'Er spelen zich elk moment onvoorstelbare hoeveelheden veranderingen gelijktijdig af. Slechts een minieme fractie daarvan wordt beleefd, omdat de rest door "ikken" niet tot te herkennen gebeurtenis zijn geoperationaliseerd. Van de veranderingen, die dan nog wél tot gebeurtenis zijn vertaald, dringt maar een beperkt deel door tot het centrum van iemands aandacht. Dit proces van filteren heb ik eerder met je doorgenomen. Het "ik" probeert elke gevolgde gebeurtenis te 'plaatsen' binnen zijn eigen denkframe, zeker als de ervaring gekarakteriseerd kan worden als aangenaam. Het denkproces tracht het gebeurde te analyseren, opdat het aangename effect eventueel herhaald kan worden. Elke vorm van informatie wordt zo door de hoofdwet gekleurd.

*Informatie vloeit voort uit het proces van naamgeving. De mens is in staat zich in zijn tijdruimtematerie omgeving te oriënteren door aan specifieke materiële constructies, gevoelens, door hem ontdekte patronen in tijd en ruimte en wat al dies meer zij, namen te geven. Alle Entiteiten en punten waarop hij zijn aandacht heeft gericht krijgen zo hun eigen onderscheidende naam en worden ondergebracht in het geheel van wat hij begrijpt. Zo ontstaat de virtuele wereld met zijn door de mens ontdekte vaste patronen, de ontdekte wetmatigheden. In de meest abstracte formulering beschrijven wetten **de***

weg van datgene wat is naamgegeven in de wereld.'

'Wel erg abstract en beknopt.' De Zoeker kon het niet nalaten op te merken.

*'Het effect van deze benadering is duidelijk. Als alleen naamgeving leidt tot het ontstaan van informatie impliceert dit onmiddellijk, **dat datgene wat niet benoemd is geen informatie kan zijn!** Het lijkt een absurd statement, maar het tekent de werking van het denkproces. Een melkwegstelsel op 30.000 lichtjaren kan als zodanig zijn ontdekt en benoemd. De naamgeving bevat verder geen enkele inhoudelijke informatie over welke specifiek tijdruimtelijk of materieel aspect uit dat melkwegstelsel, omdat het menselijke waarnemingsmechanisme niet in staat is tot verdere gedetailleerde informatie. Alle beschikbare informatie over melkwegstelsels is zeer algemeen en theoretisch, afgeleid uit de direct waarneembare processen rondom onszelf in dit stelsel. Geëxtrapoleerd natuurlijk, maar nooit praktisch of verder verifieerbaar.*

Voor informatie over een melkwegstelsel is dit begrijpelijk. Maar dit geldt ook voor wat dichtbij is, bijvoorbeeld voor een heuvel. Een heuvel is niet veel meer dan een in het landschap opvallende steenmassa van miljoenen tonnen. Die massa verkrijgt een kenschetsende naam. Naast het geheel worden wellicht nog enige tientallen opvallende punten ervan benoemd, zoals pieken, grotten of dalen. En wellicht enkele wegen als die zijn aangelegd, maar meer dan 99,99% van de steenmassa heeft geen enkele onderscheidende naamgeving gekregen en blijft daarmee onbenoemd. Alle mogelijk te onderscheiden tijdruimtelijke punten worden gevangen in het containerbegrip 'heuvel', dat daarmee toch wel een zeer ruim begrip is geworden.'

'Het is blijkaar voldoende,' meende de Zoeker, 'en meer naamgeving voegt niets toe.'

'In de waak-slaap is het voldoende, zonder meer. Misschien lijken de voorbeelden je overdreven. Het proces van fragmentarische naamgeving in de tijdruimtematerie omgeving geldt ook voor zoiets beperkts als een dobbelsteen. De zes vlakken daarvan krijgen een eigen cijfermatige naam. Alles echter wat niet tot die vlakken hoort blijft onbenoemd. Het benoemen van méér punten leidt, zoals je net opmerkte, voor het "ik" niet tot meer begrip. De rest valt daarom weg in het abstracte begrip 'dobbelsteen'.

De drijfveer achter de summiere naamgeving is eenvoudig. Voor het "ik" bevat verdere naamgeving geen operationele informatie en leidt niet tot meer begrip van de situatie of tot meer beheersing er van. Integendeel het zou inhouden dat het denkproces wordt belast met niet relevant geachte gegevens, waardoor het trager wordt. Dus wordt het nagelaten met alle consequenties van dien!'

Meester Negen keek de Zoeker aan, maar begreep uit diens blik, dat deze niet direct de door hem bedoelde consequenties zag.

'Alle begrip van het individu,' vulde hij daarom aan, 'is rechtstreeks te herleiden tot het geheel van de namen, waarover het beschikt.'

'Ik begrijp, dat u denkt hiermee een solide statement te maken, maar het ontgaat me wat u precies probeert te zeggen,' zei de Zoeker hoofdschuddend.

'Deze beschrijving van het proces van naamgeving impliceert, dat informatie iets is, dat direct gebonden is aan de mogelijkheden en beperkingen van de menselijke aandacht. Extrapolatie van begrippen is mogelijk. Maar verificatie van de extrapolatie -de check of het juist is- is slechts mogelijk als de menselijke aandacht de materiële tijdruimtelijke plaatsen kan bereiken, die geëxtrapoleerd zijn. Daarnaast blijft het voor

de hand liggende gegeven, dat er over datgene, zij het plaats, zij het gebeurtenis, waar geen naamgeving over heeft plaatsgevonden, geen informatie kan bestaan. Met andere woorden, datgene, dat nog niet is ontdekt of benoemd, daar is geen begrip van.'

'Dat lijkt me voor de hand liggend,' mompelde de Zoeker.

'Dat is het ook, maar ik memoreer het expliciet, omdat het me brengt tot een nadere concretisering van het begrip informatie. Ik zie dat als **het door menselijke aandacht verwoord, tijd overstijgend, conceptueel geformuleerd begrip.**'

De Zoeker zweeg en dacht na over wat er was gezegd.

'Dus..., 'aarzelde hij, omdat hij niet begreep waar de ander naar toe redeneerde.

'De beperkingen in het proces van naamgeving worden door het "ik" soms ervaren, hoewel hun echte aard niet vaak wordt begrepen. Het "ik" realiseert zich dan zijn onvermogen tot echt begrijpen en beseft dat er een niveau van begrijpen bestaat dat veel verder gaat dan het begrip, dat voortvloeit uit het goochelen met denkbeelden. Maar, omdat de meeste mensen zich amper of niet verdiepen in de werking van hun eigen denkproces en de wijze, waarop zij in zich zelf hun denkbeelden opbouwen en creëren, ontgaat het hen dat dit onbegrip móet ontstaan. Op de eerste plaats beperkt het "ik" zich door te werken met slechts enkele dominante aspecten, en op de tweede plaats is er in het proces van naamgeving oneindig veel 'leegte' gebleven, die niet door naamgeving is afgedekt.'

'Het wordt wel bemerkt,' zei de Zoeker, 'alle onderzoek is er op gericht om de hoeveelheden denkbeelden te doen groeien en daarmee de leegte te vullen.'

'Denkbeelden groeien, ik kom daar op terug. Ze zijn zó geconstrueerd, dat de mens de essentie ervan in één ogenblik kan overzien. Ik sprak ooit met je over het begrip 'bureaucratie', wellicht dat je je dat nog herinnert?'

De Zoeker bevestigde het met een korte knik.

'Laten we dat begrip nogmaals gebruiken. Het woord, de term 'bureaucratie' ontstaat via een eendimensionale lijn. Onder dat begrip liggen, zoals ik destijds beschreef een aantal andere begrippen. Maar ook zij werken ééndimensionaal.'

'Ik weet niet of ik begrijp wat u zo nadrukkelijk stelt,' zei de Zoeker, 'wat bedoelt u met de frase: zij wérken ééndimensionaal?'

'Alle begrip ontstaat langs lijnen, die gevormd worden door opeenvolgende ééndimensionale punten. De aandacht van het "ik" gaat van punt naar punt. Elk punt vertegenwoordigt één van de benoemde dimensies van een denkbeeld. De aandacht van het "ik" maakt de sprong van het ene denkbeeld naar het andere door gebruik te maken van gelijke dimensies in die denkbeelden.'

'Denkbeelden beschrijven vaak meerdere dimensies,' merkte de Zoeker op.

'Zeker, dat doen dénkbeelden! Maar ik heb het over het proces waarbij 'begrip' ontstaat. Dimensies zijn de kleinst mogelijke begripseenheden, waarover de mens beschikt en de gerichte aandacht van het "ik" belooft altijd een spoor van dimensies, omdat dat het enige spoor is dat het begrijpt.'

De Zoeker schudde het hoofd.

'Hoe koppelt u wat u net zegt dan aan het begrip bureaucratie. Dat is een zeer complex en veelomvattend begrip.'

'Dat begrip is in een "ik" opgebouwd met behulp van sub-begrippen en sub-sub-

begrippen. Ik liet je destijds met behulp van een figuur zien hoe het begrip 'bureaucratie uiteindelijk tot stand komt. Het kan ontstaan als eindpunt vanuit een soort aandachtspad door begrippen. Ik haal de figuur er nog even bij.'

Meester Negen zocht even en legde toen een figuur neer, die sterk leek op een figuur die de Zoeker een aantal bijeenkomsten eerder had gezien.

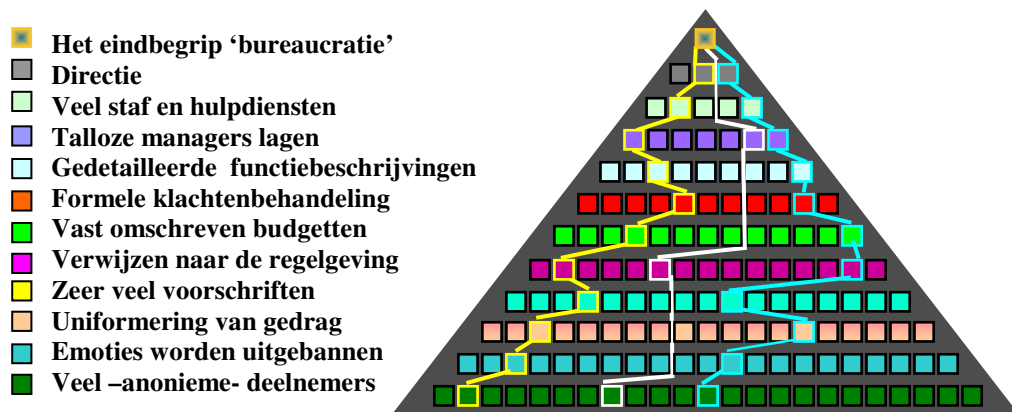

fig.5: het ééndimensionale spoor van dimensies.

*'De drie lijnen, die je hier ziet, geven het pad aan van de gerichte aandacht van drie verschillende "ikken". Omdat hun aandacht het pad 'naar boven' heeft begaan en uitgekomen is bij de top, meent elk van de desbetreffende "ikken", dat het 'begrijpt' wat bureaucratie is. Desgevraagd zal elk "ik" ook een aantal verschillende karakteriserende dimensies, dominante aspecten weten te benoemen. De aandacht van het gele en het blauwe "ik" is telkens één dimensie omhoog gesprongen. Het witte is globaler tewerk gegaan en met 'grote sprongen van herkenning' door de piramide naar boven gevlogen. Het baseert zijn eindoorddeel dus slechts op enkele indicaties. Maar bovenaan de top hebben de drie "ikken" voldoende aan het woord bureaucratie. Zij menen, op basis van hun individuele aandachtspad, dat ze het over hetzelfde hebben en verder onderzoek blijft achterwege. Ze "weten", Meester Negen gebruikte zijn vingers om aan te geven dat het woord tussen aanhalingstekens geplaatst moest worden, 'wat het woord bureaucratie inhoudt en gebruiken vervolgens dat woord omdat het voor hen alle processen in een bureaucratie in een keer omvat. Het woord vervangt vervolgens in hun denken altijd datgene, wat het omvat. **Zij bereiken met dit woord de staat van begrip!***

Op het eerste gezicht komt die frase je misschien wat merkwaardige over. De essentie ervan is niet eenvoudig te duiden, maar voor mij betekent het, als voorbeeld, dat een mens een situatie ineens doorziet. Of, ander voorbeeld, een vraagstuk in een keer volledig begrijpt. Dan wel de oplossing voor een probleem ziet of iets mysterieus heeft doorgrond, iets raadselachtig ineens snapt. Misschien valt het antwoord op een ingewikkelde vraag hem te binnen, of vindt hij een uitweg in een complexe situatie,

krijgt iets kloppend, en vul zelf maar aan. Na al deze gebeurtenissen verkeert de mens in de staat van begrip.

Let wel ik spreek over een innerlijk **staat!** Over de **toestand**, waarin de menselijke entiteit is komen te verkeren. Iets statisch, volkomen stil, onveranderlijk. Onbeweeglijk, intens stabiel, solide of welke termen je er ook voor wilt gebruiken. Het is iets, dat momentaan los staat van de inwerkingen van de tijdruimtematerie dimensies.'

De Zoeker reageerde niet, omdat hij de portee van de opmerking niet kon plaatsen.

'De staat van begrip is daar,' verduidelijkte Meester Negen daarom, 'maar helaas! Hij duurt bij de meeste mensen altijd buitengewoon kort. Denk daarbij aan fracties van een tel, niet langer. Want vrijwel onmiddellijk na zijn ontstaan wordt hij verstoord. Maar hij **hééft** bestaan. Elk mens heeft weet van deze staat en is er tot in zijn diepste kern mee vertrouwd. En dat niet alleen, hij wenst in die staat te zijn. Want in die staat is er ontspanning in alle samenstellende delen van mens. Zijn denken is even stil, de emoties staan op rust en de instincten doen hun werk, zonder dat de mens er bij betrokken wordt. Dit alles is mogelijk, omdat de **'nu' situatie die mens even volkomen duidelijk is!**

'Is een mens, als hij in de staat van begrip is, in het waak-waak bewustzijn.'

Meester Negen schudde ontkennend het hoofd.

'Zeker niet, maar hij is wel in de hoogste te bereiken staat van de waak-slaap gekomen. De staat van begrip vertegenwoordigt de momenten van totale ontspanning in het lichaam, het optimumpunt waarover ik eerder met je sprak. Maar vrijwel altijd duren de momenten te kort voor het "ik" om te begrijpen wat er is gebeurd. Zij ontglippen hem dus vrijwel altijd. Soms, in de meest pregnante der momenten is het de mens gegeven om de staat van begrip intens en langere tijd te ervaren. Dat gaat dan gepaard met uitroepen als: 'Goh!', 'Allicht!', 'Natuurlijk!', 'Yes!!', 'Zo is het!', 'Dat ik dat niet eerder heb gezien!'. Of, misschien wel de bekendste die de historie ons heeft gebracht: 'Eureka!'.
Dergelijke uitroepen duiden er op, dat de staat van begrip gepaard gaat met gevoelens van blijdschap en opwinding naast de mentale ontspanning. **De staat van begrip** omvat dus veel meer dan de term **'begrip'**. Het beschrijft de totale innerlijke gemoedstoestand van de entiteit mens. Het menselijke lichaam wil in die toestand terecht komen. Is het niet via het denken, dan wel kunstmatig via het gebruik van drugs, die de effecten van de staat van begrip imiteren.'

Meester Negen wendde zijn blik naar de Zoeker

'Om op je eerdere opmerking terug te komen, de staat van begrip is niet hetzelfde als het waak-waak bewustzijn. Ik begrijp, waarom je die opmerking maakte en je bent daarin niet de eerste. De staat van begrip is de maximaal haalbare voor het "ik". Het is de meest perfecte imitatie van het waak-waak bewustzijn en daarom zeer gevaarlijk. Het "ik" dat zichzelf regelmatig in deze staat weet te manoeuvreren creëert voor zichzelf een immens obstakel. Diens Terugweg is lang en zwaar.'

'Moet ik hieruit begrijpen dat het gevaarlijk is om te begrijpen,' zei de Zoeker cynisch, omdat hij de draad van het betoog kwijt raakte.

'Het is altijd gevaarlijk om het woord 'moeten' te gebruiken, want wie daarmee werkt morrelt nog al eens aan de eigen verantwoordelijkheid. Het begrijpen der dingen en de

relaties er tussen is bitter noodzakelijk om te overleven. Dus zeker voor hen, die in de waak-slaap zijn. Zonder begrip hebben zij geen enkele kans, zoals we eerder bespraken. De situatie voor hen, die het waak-waak bewustzijn willen bereiken, is echter anders. Zij kunnen niet volstaan met het verschijnsel 'begrijpen' passief te ondergaan. Passiviteit staat haak op de waak-waak situatie. Zij zullen zich dus nadrukkelijk moeten richten op het proces van begrijpen en zullen de effecten daarvan bij zichzelf moeten waarnemen. Dit gaat nooit via een boek of een film. Of zoals hier, via een gesprek. Wie er op geattendeerd wordt is onmiddellijk verloren als hij deze redenering overneemt, want dan is die geworden tot een mentaal begrip. Een concept, waarmee het denken jongleert. Helaas kwalificeert zijn "ik" dat jongleren als 'goed', hoewel alleen de tegenovergestelde kwalificatie juist is. Het effect van de staat van begrip kan de mens alleen bij zichzelf waarnemen, dus in het moment 'nu'! Alleen dan zal je zien, dat jouw Entiteit de staat van begrip zo vaak als mogelijk is wil ervaren. Er is echter een complicatie.'

De Zoeker zuchtte, maar had toch om een of andere reden niet anders verwacht.

'Door de werking van de Scheppingsstraal is er op de plaats, waar de menselijke entiteit vertoeft niets statisch in diens omgeving. Vanuit de omgeving en vanuit het menselijke systeem zelf komen er constant staat-van-begrip verstorende signalen. Het "ik" is echter verslaafd aan de staat van begrip en zet daarom alle instrumenten in om die te bereiken. Zo ontstaat er in de mens een pulserende beweging waarbij de staat van begrip en het ontbreken daarvan elkaar in hoog tempo afwisselen.'

'Je begrijpt nu,' zei Meester Negen terwijl hij de Zoeker aankeek, **"waarom er in de mens een constante drijfveer werkt, die hem aanzet tot denken!"** En ook de hiermee gepaard gaande neiging om een zo groot mogelijke verzameling denkbeelden aan te leggen. Uit eigen ervaring en door Vormers der Gedachten is het "ik" tot de stellige overtuiging gekomen dat het met behulp van denkbeelden mogelijk is om de staat van begrip opnieuw te realiseren. Daarom groeien denkbeeldenconglomeraten.'

'Waar plaats ik de hoofdwet in dit geheel?

'De hoofdwet blijft die hij is. In de mens blijft er een intrinsieke voorkeur voor het aangename en een afkeer voor het onaangename. De staat van begrip is aangenaam, en ligt daarom in het verlengde van hoofdwet. Het streven naar die staat wordt dus bekrachtigd door de hoofdwet.'

De Zoeker knikte en het duurde enkele momenten voor Meester Negen verder ging.

'De mens leeft vanuit de overtuiging dat het verzamelen van denkbeelden in hem de fel begeerde staat van begrip zal bewerkstelligen. Ooit spraken wij over de 'totale' aandacht. In het proces van schepping wordt die uiteindelijk in het denken tot de gerichte aandacht van het "ik". Daarmee ontstaat het instrument, waarmee een "ik" de hoofdwet kan volgen. De invloed van de hoofdwet bij het opbouwen van informatie is subtiel en wordt nauwelijks opgemerkt. Vrijwel alle informatie, waarover de mensheid is komen te beschikken, is gerelateerd aan de hoofdwet en kent dus een

voorkeursrichting.

Als een mens zich ergens van gewaar is, betekent dit, dat zijn gerichte aandacht ergens naar toe wordt getrokken. Die aandacht staat een fractie stil bij datgene, waar de mens belang in stelt. Beoordeeld wordt of het specifieke onderwerp nuttig is om daarmee beter, sneller of gemakkelijker de hoofdwet te kunnen volgen. Op het moment, dat een mens tot de slotsom komt, dat hij ergens belang bij zou kunnen hebben, is zijn interesse gewekt.'

Meester Negen glimlachte even voor zich uit.

*'Interesse is een mooi woord. Het betekent 'intra est', ofwel er **in** zijn. Het onderwerp, waar de gerichte aandacht zich op richt is letterlijk het onderwerp waar de mens '**in**' gaat. Er bestaat een ondoorzichtige relatie tussen 'aandacht' en informatie. De aandacht waarover het "ik" beschikt, zijn gerichte aandacht, hecht zich aan datgene, waarop het gericht wordt. Ongerichte aandacht betekent, dat er binnen het denken geen -aan denkbeelden gekoppelde- aandacht is. Het is een situatie, waarbinnen het "ik" niet bestaat. Een situatie, die het "ik" dus tracht te voorkomen. Dat betekent, dat er vanuit het "ik" een autonoom streven is om de aandacht te koppelen aan denkbeelden. Daarmee is er vanuit het "ik" een streven om de aandacht te richten, maar richten impliceert dat het aandachtsveld verkleint.'*

De Zoeker dacht hierover na.

'Het wordt verkleind tot datgene, waarop de aandacht is gericht!' zei hij dan.

'Inderdaad, maar dit triviale effect wordt door het "ik" niet gezien. Een "ik" kan namelijk alleen werken met begrippen. Met datgene dus wat een naam is gegeven, welke dan ook. Het "ik" ervaart zichzelf -als het de aandacht richt- als volledig, omdat de gerichte aandacht volledig gevuld is...'

Meester Negen zag hoe de Zoeker zijn wenkbrauwen fronste en zweeg daarom enige tijd, maar zag toch geen begrip dagen in de blik van de ander.

*'Het denkproces,' legde hij daarom uit, 'kan per tijdseenheid, zoals je weet, slechts één denkbeeld bevatten. De gerichte aandacht, hoewel opgejaagd door een verscheidenheid aan binnenkomende impulsen, kan zich immers slechts van het ene denkbeeld naar het andere begeven. De snelheid, waarmee in het denkproces denkbeeldenreeksen worden afgelopen, is onvoorstelbaar groot. Het patroon van 'herkenningen' heeft, mede omdat de mens gebruik maakt van marges, waarover ik eerder met je sprak, een dermate hoge snelheid dat vaak slechts de laatste denkbeelden van een reeks actief opflitsten. Maar zelfs ondanks die snelheid kost het toch tijd om denkbeeldenreeksen door te lopen. En daarmee is weer de centrale beperking geschetst van het denkproces: **Denken kost tijd!** Binnenkomende impulsen kunnen niet onmiddellijk worden verwerkt.'*

'Ik volg u, maar waarom is dat een probleem,' wilde de Zoeker weten.

'Verandering kenmerkt het leven en het denken volgt veranderingen. Direct nadat iemand een situatie heeft 'begrepen' -als hij het meest passende denkbeeld voor die situatie heeft gevonden- is deze al veranderd. De staat van begrip is al verdwenen, voordat hij diepgaand kan worden ervaren. Het betekent feitelijk, dat het 'nu' de mens voortdurend ontglipt. Daarom bepleiten de Grote Leraren het bestaan vanuit de waak-waak bewustzijnstoestand, niet vanuit het denken. In de waak-slaap is het

waak-waakbewustzijn getransformeerd, omdat “ikken” het moment ‘nu’ met behulp van hun denkbeelden stabiel trachten te maken. Zij zoeken de staat van begrip vast te houden. Als ze ‘afdekkende’ denkbeelden hebben gevonden voor het ‘nu’, zijn ze geslaagd in hun opzet. Dergelijke denkbeelden geven een ‘nu’ een constante waarde. Het “ik” heeft in dit proces een aantal vernuftige kunstgrepen uitgedacht.

De eerste daarvan speelt zich af op het niveau van waarnemen. Het “ik” kan slechts werken met de naamgegeven denkbeelden, waaruit het zelf bestaat. Het begrijpt alleen de processen, die gerelateerd zijn aan zijn eigen ervaringen. Er kunnen indrukwekkende theorieën worden opgesteld over atomaire of subatomaire structuren, maar dat blijven beschrijvingen, waarbij geen enkele ervaring hoort. Het heeft dan ook geen zin om ‘de vergankelijkheid der materie’ te koppelen aan de beweging der atomen. Het is slechts theoretisch waar. In de belevingssfeer van het “ik” betekent zo’n frase niets, ga maar na bij jezelf. Je kunt aan die zinsnede niets koppelen dat echt betekenis voor jou heeft. Veranderingen van het leven, zoals de mens die ervaart, worden alleen door hem gezien, als zijn waarnemingsvermogen er toe in staat is óm ze te zien. Een rots is voor een mens volstrekt stabiel, want de snelheid waarmee hij verandert is volstrekt onvoldoende om te worden opgemerkt. Het gegeven dat een rots in pakweg twee miljoen jaar geërodeerd is, is juist, maar zonder enige gevoelsmatige betekenis.’

De Zoeker knikte peinzend, want de gedachte leek hem juist.

‘Omdat het “ik” zijn waarnemingsvermogen op deze grove wijze heeft ingesteld, is de mens in staat zich een stabiele wereld te creëren, waarbij het ene ‘nu’ voor hem nauwelijks of niet verschilt van het andere. De tweede kunstgreep hangt hiermee samen. Het betreft de keuze van de dominante, aspecten waarmee hij zijn ‘nu’ beschrijft. Ook die keuze is rechtstreeks afgeleid van zijn vermogen tot waarneming. Hij beschrijft de veranderingen in termen, die hij begrijpt en die bruikbaar zijn. Naarmate zijn beschrijvingen algemener zijn, wordt zijn wereld stabiel, omdat de veranderingen door het algemene karakter van dat wereldbeeld buiten beschouwing blijven.

En daarmee samenhangend ten slotte is de derde kunstmatige constructie, de fixatie van het ‘nu’. Die is afhankelijk van de interne marges die hij gebruikt bij zijn waarnemingen. Ik sprak daarover met je destijds op de Kleine Omweg, herinner je je dat nog?’

De Zoeker schudde na enig denken bevestigend zijn hoofd.

‘Naarmate die marges wijder, groter, ruimer zijn, creëert de mens zich een wereldbeeld, dat hem stabiel voorkomt. Zijn interne signaleringsmechanisme reageert pas, als een van de interne grenzen van die marges overschreden wordt. Dankzij deze drie kunstgrepen is het “ik” er in geslaagd om zijn moment ‘nu’ op te rekken en daarmee zijn wereld veel stabiel te maken. En een ‘stabiele’ wereld impliceert meer vrijheid voor de gerichte aandacht van het “ik”.

Meester Negen staarde een moment voor zich uit.

‘In de verre oudheid was de kwantiteit van het begrip, waarover onze voorouders beschikten, gering. De gerichte aandacht van het “ik” ging toen, zoals nog steeds, uit van dat “ik” naar datgene, wat er feitelijk werd ervaren en keerde vervolgens terug.

Veel ervaringen waren destijds rechtstreek gekoppeld aan gebeurtenissen en entiteiten uit de directe werkelijke wereld, niet of weinig aan relaties in de virtuele wereld want die was niet groot! Ik heb die werking van de aandacht in een gestileerd figuurtje als volgt weergegeven.’ Meester Negen zocht enkele momenten in een stapel papieren en legde toen een eenvoudig ogende tekening op tafel.

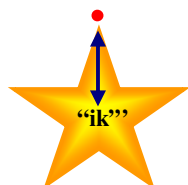

fig.6.: Directe waarneming door het “ik”

‘Het ‘punt van aandacht’, het punt van belangstelling, waar de gerichte aandacht van het “ik” zich in verdiept, heb ik als rode stip getekend. Het denken verdiept zich in dit ‘punt van aandacht’ en tracht datgene wat van belang lijkt met behulp van begrippen te verwoorden. Alleen door de naamgeving binnen zo’n punt van aandacht kan er in het denken begrip ontstaan, begrijp je wat ik bedoel?’

‘U stelt, als ik het model recapituleer, gebruik wat u eerder zelf gebruikte, dat er in datgene, wat is waargenomen, basisaandachtspunten worden benoemd en dat de verbinding tussen die basisaandachtspunten leidt tot het ontstaan van een denkbeeld?’

‘Inderdaad! Het denken destilleert uit gebeurtenissen en entiteiten dominante aspecten en dat worden de érkende en gemeenschappelijk gehanteerde dimensies. Vervolgens worden er relaties gedefinieerd tussen die dimensies. Op deze wijze ontstaat informatie. Het gebruik van informatie bewerkstelligt bij verschillende mensen hetzelfde effect. Er ontstaat conceptueel begrip over wat is waargenomen en dat conceptuele begrip is in hoge mate gelijklopend. Het kenmerk van informatie is, dat er begrip mee kan worden overgedragen.

Daarnaast is informatie een instrument, waarmee het “ik” aan de macht van de tijdruimtematerie dimensies ontsnapt. Als informatie eenmaal is vastgelegd, doorstaat het, om het zo maar eens te zeggen, de tand des tijds. Omdat de tijd er geen greep op heeft, is het elk individu mogelijk om met behulp van de informatie waarover het beschikt zijn eigen begrip vast te leggen en te bewaren en het directe gevolg hiervan is dat de hoeveelheid informatie toeneemt! Telkens als er in de loop der eeuwen een actie of wetmatigheid werd ontdekt die het leven makkelijker maakte, werd dit omgezet in procedures, handleidingen of desnoods geboden en vervolgens werd die informatie door de Vormers der Gedachten bewaard en overgedragen. Sinds de ontdekking van het schrift is de informatiegroei exponentieel geweest. In dat groeiproces zie je twee kenmerkende richtingen, verdieping en vermeerdering.

*Basisvoorwaarde opdat een van beiden plaats kan vinden is, dat de mens zich bevindt in de staat van begrip. Alleen vanuit die staat is het mogelijk om te komen tot **verder** begrip. Wie niet in de staat van begrip is, is er dus op gericht om die staat te bewerkstelligen.’*

Dit leek de Zoeker leek triviaal, maar hij hoedde zich er voor om dat te zeggen.

‘Vanuit de staat van begrip is er de mogelijkheid tot verwondering, verbazing of wat dan ook. De mens verdiept zich in zijn omgeving met behulp van woorden als ‘wat’, ‘wie’, ‘hoe’, ‘waarom’, ‘welke’, ‘wanneer’ en dergelijke.’

*‘Hij stapt daarmee wel **úit** de staat van begrip,’ zei de Zoeker die plotseling begreep waar Meester Negen op doelde.*

*‘Bij verdieping bemerkt een individu, dat zich achter een punt van aandacht **nóg** een belangwekkend punt bevindt. Vanuit het eerste punt worden richtingbepalende invloeden ontdekt, die vanuit het tweede punt op het eerste punt inwerken. Als de mens zich met behulp van de vraagstelling daar in verdiept, komt hij tot een nog scherper begrip van de werking van het eerste punt. Dat effect van de verdieping heb ik weergegeven in de volgende figuur,’ terwijl hij sprak legde Meester Negen een nieuwe tekening neer.*

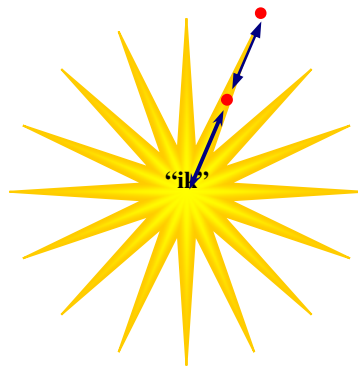

fig. 7: Verdieping van informatie

‘Het effect van vermeerdering van de informatiehoeveelheid wordt veroorzaakt, doordat er door verschillende “ikken” permanent nieuwe, andere punten van aandacht worden uitgediept en verwoord. Het effect van vermeerdering heb ik geïllustreerd met behulp van deze figuur.’

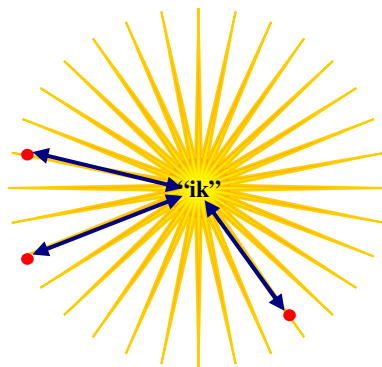

fig.8: Vermeerdering van informatie

De Zoeker knikte. De essentie van de figuurtjes liet zich in één oogopslag begrijpen.

‘Het proces van informatievermeerdering gaat wetmatig door. Het is gedurende de eerste honderdduizenden jaren van het bestaan van “ikken” gering geweest, omdat informatie bijna uitsluitend mondeling kon worden overgedragen.

De punten, die ik in de bovenstaande figuurtjes globaal als aandachtspunt heb gekarakteriseerd, kunnen uiteindelijk transformeren tot punten die op hun beurt ook véél aandacht naar zich trekken. Het worden dus punten, waarin het “ik” buitengewoon geïnteresseerd raakt en waarin het zich zo sterk verdiept, dat ze als het ware exploderen. Zo’n punt verwordt dan tot een klein en min of meer autonoom functionerend informatiecentrum. Het weet, vanwege het vermeende belang, dat de mens er aan hecht, zoveel gerichte aandacht te trekken, dat het uiteindelijk zijn eigen informatie gaat voortbrengen. Dergelijke centra zijn in de loop der ontwikkeling veelvuldig ontstaan. Zij zijn op hun beurt –vaak associatief- verbonden met andere informatiecentra. Deze figuur schetst dat proces.’

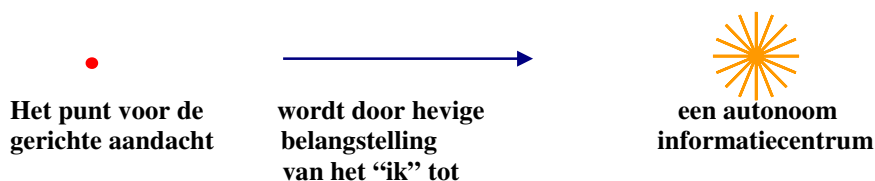

fig.9. Uitbouwen van ‘aandachtspunten

‘De figuur op zich is niet ingewikkeld,’ zei de Zoeker, ‘maar het geheel is nogal abstract. Kunt u het met voorbeelden concreter maken?’

‘Er zijn voorbeelden te over,’ reageerde Meester Negen, ‘neem iets als wiskunde. Dat begint met de ontdekking van getallen. Vervolgens worden nuttig relaties ontdekt tussen getallen. Het blijkt mogelijk om die relaties te abstraheren en vervolgens is zo de wiskunde ontstaan. Dan blijkt wiskunde zeer bruikbaar in ‘nieuwe’ wetenschappen en zo dijt het uit. Maar je kan ook aan iets wat veel praktischer is denken, zoals bijvoorbeeld de ontwikkeling van het telraam tot de hedendaagse computer. Er zijn tal van voorbeelden. Telkens als iets bruikbaars de aandacht heeft getrokken, ontstaan er acties om het nut te vergroten, verbeteren, versnellen, verfraaien of wat dan ook.’

De Zoeker glimlachte, het was duidelijk.

‘Voor de mensheid zelf, voor het individu is deze fase de meest ingrijpende stap in het ontwikkelingsproces van het denken. Het betekent dat de bedachte wereld sterk aan invloed wint. Die wereld wordt steeds meer richtinggevend voor het pad, dat de gerichte aandacht van het “ik” in het denken gaat afleggen. De bedachte wereld is in de loop der jaren groter en groter geworden en omvat steeds meer belangwekkende en interessante punten.

De volgende stap in het proces is, dat de gerichte aandacht min of meer wordt los gelaten. Hij kan dan vrijelijk zwerven tussen de opgeslagen informatie. Vanuit één bepaald, autonoom functionerend, informatiecentrum gaat de aandacht direct, dus zonder relatie met de kern van het individuele bestaan, naar een volgend

informatiecentrum, dat er associatief meer verbonden is. Het overgrote deel van de aldus gemaakte associaties spelen zich buiten het veld van de gerichte aandacht van het “ik” af. Zij ‘overkomen’ de mens. Op het moment, dat het “ik” zijn greep op de gerichte aandacht aantrekt, bevindt deze zich altijd ‘ergens’. Als de momenten waarop de aandacht is aangetrokken, ver uit elkaar liggen, ervaart de mens de laatste situatie als onverwacht. Of verrassend. Dergelijke ervaringen worden door het individu geclassificeerd als toeval of ingeving. In een figuur ziet het er als volgt uit:

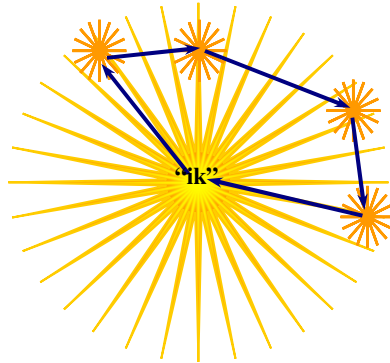

fig.10: De gerichte aandacht in de bedachte wereld

Het effect is ingrijpend. Het individuele bestaan, het gegeven, dat hij binnen de tijdruimtelijke dimensies bestaat, is door de vrije wandeling van de gerichte aandacht zeer frequent uit het aandachtsveld van het “ik” verdwenen. Los daarvan gaat het uitbouwen van informatie om de redenen, waar wij vandaag bij stil stonden, immer verder. De informatie-explosie van de afgelopen eeuwen heeft een immens effect gehad. Verdieping en verbreding zijn geëxplodeerd de laatste decennia. Binnen autonome centra zijn nieuwe aandachtspunten ontstaan. Zij trekken autonoom weer aandacht en zo gaat de ontwikkeling en uitbouw steeds verder, zoals deze figuur illustreert.’

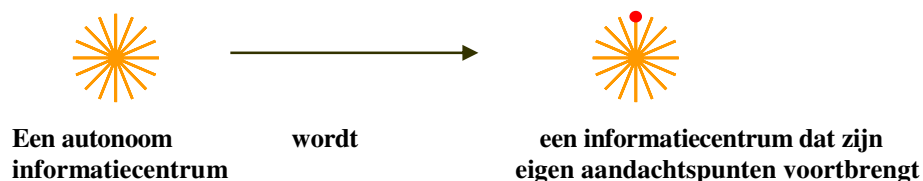

fig.11: Informatiecentra generen zelf aandachtspunten

‘In het streven om te komen tot de staat van begrip worden de tijdruimtematerie dimensies, waarbinnen menselijke entiteiten vertoeven, steeds verder geëxploiteerd. In het prille begin geschiedde dat misschien meer gericht dan tegenwoordig. Het aantal denkbeelden was stukken minder, omdat het proces van naamgeving in de kinderschoenen stond. Die tijd heeft de hedendaagse mens echter ver achter zich gelaten. Deze is verslaafd geraakt aan de staat van begrijpen en zijn hele mechanisme

is er op ingesteld om die staat te bereiken. De processen, die ik je zojuist schetste, gaan autonoom hun gang. **Er wordt gedacht in de entiteit mens!** Of deze dat nu zelf wil of niet. Het kost veel aandacht en moeite om níet te denken.'

'Het is bijna niet mogelijk,' mompelde de Zoeker somber.

'Niet in de **waak-slaap!**' Meester Negen benadrukte de laatste twee woorden.

'De mens in de waak-slaap leeft in en vanuit zijn bedachte wereld. Ik liet je eerder een tekening zien van het denkproces. Dat proces kan ook anders worden weergegeven, zoals ik op bijgaande tekening heb weergegeven. Alle punten van informatie zijn daar potentiële "ik"-punten. Met andere woorden, omdat het in het denken **benoemde** punten zijn zal zich daar een "ik" manifesteren, zodra de gerichte aandacht naar het specifieke informatiepunt gaat. De figuur wil illustreren, dat het "ik" telkens datgene, dat informatiepunt is, waar de gerichte aandacht vertoeft!' Al sprekende legde hij een uitgebreide tekening neer.

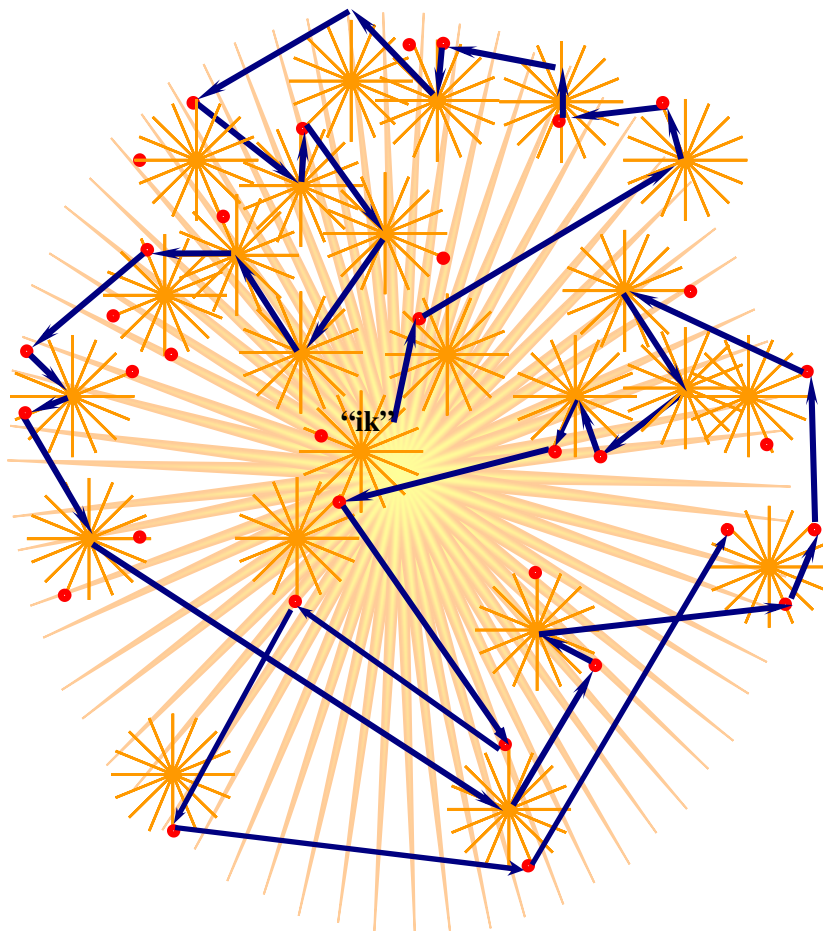

fig. 12: De staat van begrip, gezien van in de waak-waak bewustzijnstoestand.

De Zoeker staaarde er enige tijd naar.

'Het lijkt wel een soort spinrag,' liet hij zich dan ontvallen.

'Het is een figuratieve afbeelding van de begripssituatie, zoals die gedurende enige tijd

in het menselijke denken is. Het is de hink-stap-sprong van de gerichte aandacht van het “ik”. Telkens springt die aandacht naar een ander punt dat ooit begrepen is. Telkens ontstaat daardoor in de mens de staat van begrip.’

‘Die ontstaat dus, omdat hij opgaat in de inhoud van de denkbeelden?’

*‘Juist! Het effect is er naar, want denkbeelden zijn natuurlijk niets meer of minder dan passende gedachteconstructies, die ooit in een moment ‘nu’ het antwoord waren op vragen of verwondering. Zij brachten in dat moment ‘de staat van begrip’ en zijn daarom -positief gelabeld- opgeslagen. De mens in de waak-waak situatie ziet het beeld, zoals ik dat hier schets. Die mens ziet het springen van de gerichte aandacht en weet dat de opgewekte staat van begrip momentaan en kortstondig is. Daarbij weet hij, dat de gerichte aandacht van het “ik”, indien aan zijn lot overgelaten, springt van associatie naar associatie. In de waak-waak staat identificeert de mens zich **bewust** gedurende enige tijd met de inhoud van een denkbeeld. Maar hij laat die identificatie vervolgens, **eveneens op basis van een bewuste** keuze, los.’*

‘Dat vereist een grote mate van alertheid!’ De Zoeker mompelde het meer dan dat hij tegen Meester Negen sprak. Wat de waak-waak situatie zou kunnen zijn werd door de ogenschijnlijk terloopse opmerkingen van de ander steeds helderder.

‘De hedendaags mens, gevoed door informatie van anderen en opgeleid door zijn Vormers der Gedachten, beschikt over grote hoeveelheden denkbeelden. Bij de mens in de waak-slaap is deze toevallige arbitraire verzameling van feitjes en gebeurtenissen emotioneel sterk gekleurd door de werking van de hoofdwet. Het “ik”, dat hieruit is ontstaan, moet je beschouwen als een machtig en solide bolwerk, waarin de denkbeelden het mentale aspect vertegenwoordigen. De emoties zijn een soort onverwoestbare, ijzersterke lijm, waarmee die denkbeelden aan elkaar worden gelijmd. Door de cohesie in het geheel verwordt het “ik” in de waak-slaap tot de ultieme, massieve staat van begrip. De figuur, die jij zojuist als spinrag betitelde, heeft voor de mens in de waak-slaap de uiterst compacte vorm, zoals geschetst in de volgende figuur.’

fig.13: De staat van begrip, zoals die wordt ervaren in de waak-slaap situatie.

‘In de waak-slaap kán de mens geen weet hebben van de leegte tussen denkbeelden. Het essentiële kenmerk van de waak-slaap is namelijk, dat de mens zich identificeert met de inhoud van een denkbeeld. Als de gerichte aandacht van het “ik” ongehinderd

en associatief van denkbeeld naar denkbeeld springt, is de mens **altijd** geïdentificeerd. Het “ik” is één op één synoniem met de verzameling denkbeelden, die in het individu zijn opgeslagen. Het zijn de denkbeelden, die de staat van begrip bewerkstelligen. Dat betekent, dat in de waak-slaap staat het het “ik” zelf is, dat synoniem gesteld wordt met de staat van begrip!’

Meester Negen keek de Zoeker nadrukkelijk aan en vervolgde toen: ‘Je begrijpt nu ook beter de geweldige aantrekkingskracht van het denkbeeld “ik”. En je begrijpt misschien ook, dat het in de waak-slaap niet mogelijk is om het “ik” te relativiseren.

De Zoeker knikte bedachtzaam, terwijl hij broedde op een opmerking, waarvan hij niet kon inschatten hoe die zou vallen.

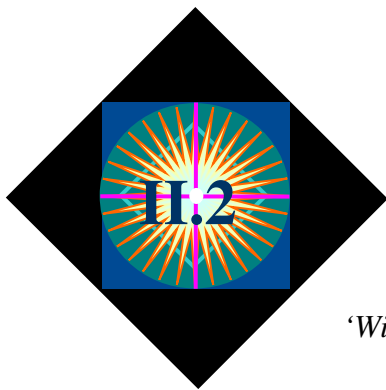
‘Het geeft,’ zei hij tenslotte, ‘een ander beeld van datgene, dat door u de staat van begrip werd genoemd. Dit rijk van het “ik”, dit koninkrijk kan namelijk ook worden beschouwd als een totalitaire staat met daarin dwingende regels, wetten en voorschriften, die star bepalen wat er begrepen mag en moet worden. In die ‘staat’ zijn het de Geest der Massa’s en de Vormers der Gedachten, die er op toezien dat de regels in deze staat –de paden der associaties- worden nageleefd. En zo wordt elke inwoner van die ‘staat’ in de waak-slaap houden. Terwijl ze alles ‘begrijpen’!!’

Meester Negen had de woorden met een glimlach aangehoord en legde vervolgens een schematisch overzicht neer.

De mate van identificatie	Hoogst mogelijke toestand voor kennis en/of inzicht
Waak-slaap bewustzijnsstaat	De staat van begrip (ééndimensionaal)
Waak-waak bewustzijnsstaat	Ervaren van ‘zijn’ (méérdimensionaal)

fig.14: De relatie tussen identificatie, kennis en bewustzijn

‘Dit schema,’ zei hij ter afsluiting van het gesprek, ‘geeft via enkele korte statements de samenhang weer tussen de verschillende kernbegrippen, zoals die in ons gesprek vandaag aan de orde geweest zijn.’

Synergie en Bewustzijn

‘Wie weet waar gedachten vandaan komen?’

‘Hoewel ik uw verhaal over de staat van begrip meen te begrijpen brengt het me niet veel verder.’ Met die woorden begon de Zoeker de keer er op het gesprek en omdat Meester Negen afwachtend reageerde, ging hij verder. ‘Vaak, als ik hier vandaan vertrek, heb ik het gevoel, dat zaken me duidelijk geworden zijn. Helaas, naarmate de tijd verstrekt, verdwijnt dat gevoel.’

‘En?’

‘Dan hervind ik me in een maatschappij vol geweld en onrecht en vraag me af of het wel zo zinnig is om hier te blijven komen. Want hoewel u telkens de achtergronden belicht, biedt u geen oplossing voor die problemen!’ Het was er uit voor hij er erg in had en toen hij zich realiseerde wat hij gezegd had viel hij stil.

Meester Negen glimlachte even.

‘Geweld,’ sprak hij dan, ‘is afkomstig van verschillende bronnen. Wie die bronnen niet kent of negeert zal geweld nooit kunnen doen oplossen. Ieder verafschuwt geweld als het hem wordt aangedaan. Dat is natuurlijk! Het is noodzakelijk zelfs, omdat elke vorm van geweld, die iemand wordt aangedaan, haaks staat op de meest primitieve kracht in het menselijke lichaam: de overlevingsdrang. De drang tot overleven wordt door ieder passief of actief ervaren, want lichamen zijn geprogrammeerd op overleven! Elke bemerkte dreiging voor dat overleven is een potentiële bron voor geweld. Het “ik” volgt dan ook vaak blindelings de weg, waarvan het denkt, dat die het naar een volgend en minder bedreigd ‘nu’ zal brengen. Tijdens het gaan van de weg vindt elk “ik” altijd voldoende rechtvaardigende argumenten om die weg te blijven volgen. En daar ligt een van de conflictbronnen, want gegeven het feit, dat dit de handelswijze van elk “ik” is, zijn confrontaties onvermijdelijk. Als een confrontatie escaleert, bij de ene mens gebeurt dat sneller dan bij de ander, is daar het geweld.’

‘Misschien hebt u daarin gelijk,’ zei de Zoeker, ‘maar veel verder kom ik er niet mee. Het is alsof u een aardbeving beschrijft. Datgene, wat er gezegd wordt klopt dan wel, maar daarmee is er nog geen enkele beheersing van het proces.’

‘Van oudsher sleept de mensheid geweldsexplosies met zich mee. Dit, hoewel er ook sinds de oudheid vanuit religies en ook wettelijke of morele zijde vermanende en bestraffende vingers zijn opgestoken. De remmende werking daarvan is helaas nogal beperkt gebleken. De krachten, die een individu in het ‘nu’ aanzetten tot confrontaties of geweld, blijken altijd groter dan de invloed of inspiratie van meesters of autoriteiten. Ik beschreef het al enkele malen eerder, instinctmatige en emotionele krachten zijn veel heftiger dan dempende mentale constructies. Uitbarstingen van geweld blijven

inderdaad op zo'n onvoorstelbare schaal voor komen, dat het lijkt of zij iets noodzakelijks, iets onvermijdelijks in zich hebben. De overlevingsdrift, de wijze waarop de mens zich in de Scheppingsstraal manifesteert en de manier waarop hij met macht om gaat maken het in ons tijdsgewricht ook onvermijdelijk. Op de laatste twee zal ik in komende gesprekken uitvoerig ingaan.'

'Er is dus geen echte remedie,' concludeerde de Zoeker

'Laten we even wachten met die conclusie tot ik de gelegenheid heb gehad mijn statement toe te lichten. Het ontstaan van de hedendaagse maatschappijen berust niet op toeval of willekeur. Het is geschied volgens duidelijke wetmatigheden al zijn die misschien niet alom bekend. De basis wordt gevormd door 'het individuele vermogen'. Dit is interessant om vast te stellen. Als enkelvoudige Entiteit speelt het individu een verwaarloosbare rol. Maar zijn vermogens kun je beschouwen als bouwstenen! Stenen, waarmee zeer grote, uiterst complexe en hechte structuren kunnen worden geconstrueerd.

Mensen verschillen in vermogens. Deze triviale opmerking laat zich op een zeer groot aantal verschillende dimensies onmiddellijk waarnemen. De een is gespierder dan de ander. Of mooier, beter, slimmer, intelligenter, armer, handiger, sneller, slechter, beweeglijker, verleidelijker, gehaaid, naïever, betrouwbaarder, gevoeliger, spiritueler, muzikaler, sterker of wat dan ook. Op zeer veel verschillende aspecten verschillen mensen en zijn er 'de beteren' en 'de minderen', nietwaar?'

De Zoeker deed geen moeite om te reageren, het gestelde was inderdaad triviaal.

'Tijdens hun ontwikkeling hebben de menselijke samenlevingsverbanden de energetische wetten noodzakelijkerwijs gevolgd. De meest bepalende van de energetische wetmatigheden is de 'weg der minste weerstand' geweest. Die wet heeft de mensheid altijd aangezet tot het uitdenken van de meest efficiënte handeling binnen het 'hier en nu'. Deze wet heeft een directe en dominante relatie met de wijze, waarop er in samenlevingen werd en wordt omgegaan met de te constateren verschillen in individuele vermogens. Teruggebracht tot een zeer elementaire vorm is daaruit in samenlevingen een nieuwe wetmatigheid ontstaan, die ik als volgt wil beschrijven: **Wie ergens beter in is, heeft voordeel!**

De beteren zijn wat dat betreft de gelukkigen. Zij hebben een voordeel en dat voordeel kunnen ze uitbuiten! Dit gegeven is iets, waaraan de anderen niet schouderophalend voorbij kunnen gaan! Wie in een bepaalde setting onvoldoende vermogens heeft om de situatie naar zijn hand te kunnen zetten is onherroepelijk de mindere!'

De Zoeker knikte voor zich uit. Zo werkte het.

'Is er een alternatief?' vroeg hij zonder veel verwachtingen.

'We zoeken naar de oorzaken van geweld,' sprak Meester Negen. 'In een aantal situaties is het zonder meer bedreigend om de mindere te zijn. Een "ik", dat zich bedreigd voelt, terecht of niet, reageert daar op. Ook met geweld, als het daartoe in staat is. En overigens, meestal wordt bij het woord geweld gedacht aan fysiek geweld, maar er zijn daarnaast tal van gedragingen, die in dit verband teveel worden veronachtzaamd. Ik denk daarbij aan subtiele mentale gedragingen als pesten, jennen, 'zuigen', treiteren, minachten, verachten en dergelijke.

De Zoeker dacht even na. 'Ik begrijp dat u dit zo aanhaalt,' zei hij dan, 'maar ik

doelde inderdaad meer op het fysieke geweld.'

*'Tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg heb ik regelmatig onder je aandacht gebracht, dat het "ik" zich ziet als dé representant van het individu. Het "ik" is het verwoorde individualiteitsbesef. Het geloof van de mens in zijn eigen "ik" wordt ontleend aan de momenten, waarin dat "ik" zijn macht of kracht kan demonstreren. Elk "ik" heeft dus de intrinsieke behoefte om zijn bestaan te manifesteren. Dit vloeit trouwens ook direct voort uit de plaats, die de mens in neemt op de Scheppingsstraat. Ik beschreef je dat eerder en ik zal daar zeker nog op terugkomen. Het effect hiervan op de mens en hoe hij zich gedraagt is onverbiddelijk. Elke manifestatie van het bestaan van het "ik" is daarmee synoniem geworden aan 'het bestaan' van het individu zelf. En "ikken" willen hun bestaan ervaren! Elke gedragsmanifestatie is daarmee voor het individu een rechtvaardiging **op zichzelf!** Omdat het een manifestatie is.'*

'U bedoelt te zeggen,' reageerde de Zoeker langzaam, terwijl hij al sprekend over zijn woorden nadacht, 'dat het voor het "ik" belangrijker is dát het iets doet, dan wát het doet?'

Meester Negen knikte.

'Dát het "ik" handelt is het primaire gegeven! Dát gegeven staat centraal en los van de morele waardering, die anderen er aan geven.'

Er viel een stilte, waarbij de Zoeker de essentie van de woorden enigszins verbluft tot zich liet komen. 'U haalt de hele beschaving omver met uw statement,' mompelde hij tenslotte.

*'Het tegendeel is waar,' lachte Meester Negen. 'Juist, omdat dit hét gedragskenmerk van het "ik" is, hebben de Grote Leraren en in hun voetsporen de Vormers der Gedachten zich gedurende talloze eeuwen ingezet, om het gedrag van individuele "ikken" met behulp van vorming, training en scholing te kanaliseren, waarmee hen 'sociaal aangepast gedrag' werd bijgebracht. Het "ik" werd gecultiveerd. Er kwam een laagje beschaving, dat het gedrag bijstuurde. De drang van elk "ik" om zich te manifesteren is natuurlijk door deze kanalisatie niet verdwenen. Nu, zoals destijds geldt, **dat alleen tijdens een bemerkte manifestatie van het "ik"** of dat nu in een gesprek, tijdens een activiteit of tijdens een agressieve uiting is, **de feitelijkheid van het eigen bestaan ervaren wordt.***

De Zoeker overdacht dit en zweeg langdurig.

'U schetst een somber mensbeeld,' zei hij ten slotte. 'Zo zullen ontsporingen blijven bestaan, omdat "ikken" blijkbaar geen autonome drijfveer tot correctie hebben.'

*'Ik schets je het beeld van de mens in de waak-slaap. Die bewustzijnssituatie komt weliswaar frequent voor, maar er is altijd de mogelijkheid voor ieder, die zich daartoe aanzet, om te ontwaken en te komen tot de waak-waak staat. Zo'n "ik" zal dan zien, dat alle bewustzijn, dat er in hem werkt onmiddellijk wordt omgezet in de gerichte aandacht van het "ik". Het beseft dat zo het Universele bewustzijn verdwijnt. Het stolt in uitgekristalliseerde denkbeelden en wordt dan **an sich** niet of nauwelijks bemerkt. De mens ziet, dat het als het ware 'bevriest'. Wie zich er echt op toelegt ziet, dat in hem of haar het substituum van het Universele Bewustzijn –het "ik"– het belangrijkste wordt. En wie zo ontwaakt, ervaart de autonome neiging om het besef van het "ik" gelijk te stellen met het besef van het bestaan zelf.'*

*‘En degenen die niet ontwaken?’
 ‘Zij zien dit niet en blijven doen wat ze deden.’
 ‘Zij identificeren zich volledig met hun “ik”?’
 ‘Zij identificeren zich volledig met de manifestatiemogelijkheden van hun “ik”.’
 ‘Hun manifestatiemogelijkheden?’ De Zoeker pakte de beoogde nuancering niet.
 ‘Elk mens beschikt in principe over een zeer groot aantal manifestatiemogelijkheden. Ik beschouw elke gedragssuiting als een manifestatiemogelijkheid. Schematisch gezien zou je de mens kunnen zien als het middelpunt van een cirkel van waaruit in alle richtingen pijlen gaan. Elke van die pijlen vertegenwoordigt als het ware een ‘mogelijke gedragssuiting’. In een figuur ziet dat er als volgt uit.*

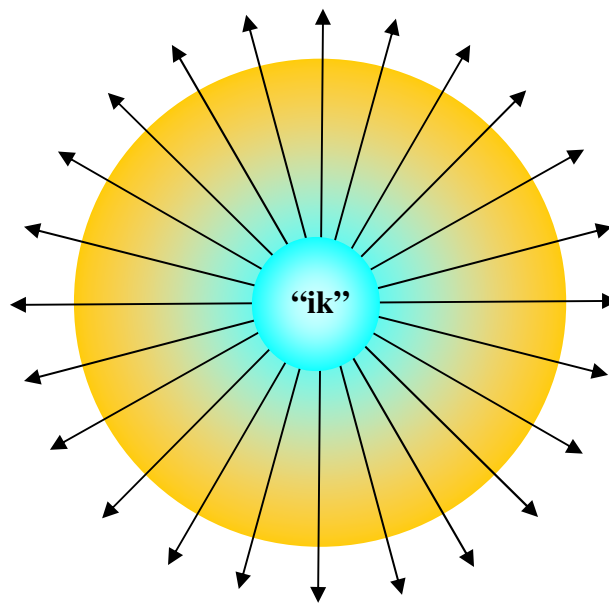

fig. 15: Manifestatiepotentieel van een “ik”

Een aantal van de manifestatiemogelijkheden wordt binnen samenlevingsverbanden als nuttig of zelfs zinvol beschouwd. Vooral die, die het leven binnen een samenleving aangenamer maken. Dat betekent natuurlijk ook, dat er een aantal zijn, die niet als zinvol of ronduit als slecht en ongewenst zijn gekwalificeerd.’

‘Diefstal, geweld, moord en dergelijke.’ zei de Zoeker.

‘De Vormers der Gedachten, zich al dan niet baserend op het gedachtegoed van Grote Leraren, hebben getracht een ‘laagje van beschaving’ aan te brengen. Zij zijn daarin in de loop der vele eeuwen goeddeels geslaagd. Het beschavingslaagje functioneert voor “ikken” als een soort omringende schil. Als een soort filter, dat alleen de gewenste en zinvolle gedragsmanifestaties doorlaat. Hoewel er zo een zekere mate van uniformering is verkregen, blijven er verschillen aanwezig. De uiteindelijke beoordeling, of een manifestatie zinvol is, wordt namelijk door het individu zelf gemaakt. Daarbij laat het zich remmen door het beschavingslaagje, maar tegelijkertijd blijft er de altijd aanwezige

kracht, de drang van het “ik” om zichzelf te manifesteren, omdat daarmee het eigen bestaan bekrachtigd wordt. De combinatie van beide bewegingen heb ik weergegeven in deze figuur.’

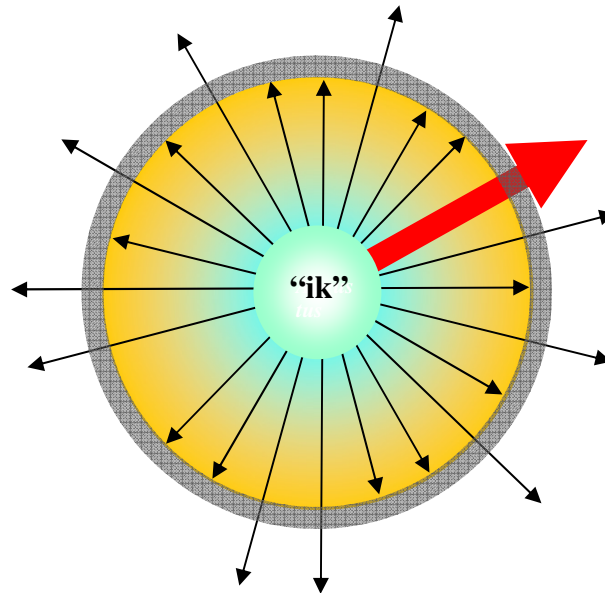

fig. 16: Aangepaste manifestatie-uitingen van het “ik”

De blik van de Zoeker viel op de dikke rode pijl en Meester Negen zag dat. ‘De beide figuren schetsen de **manifestatiemógelijkheden**,’ zei hij, terwijl hij het laatste woord benadrukte. De rode pijl geeft de **kracht weer** waarmee een van die manifestatiemogelijkheden wordt bewerkstelligd!’

‘Waarom zou het verschil relevant moeten zijn?’

‘Voor de mens bestaat zijn “ik” namelijk pas als het wordt herkend! “Ikken” zijn er op uit om die herkenning dus te bewerkstelligen. Sommigen beschikken daartoe over een scala aan mogelijkheden. Zijn kunnen zich dus op talloze manieren manifesteren. Anderen zijn hierin veel beperkter. Maar ook zij willen zich manifesteren. En ook hier werkt de mechanica van het “ik”, want naarmate iemand over méér mogelijkheden beschikt om zijn “ik” manifest te maken, hoeft hij dat minder heftig, minder krachtig te doen. Hij beschikt immers over vele alternatieve mogelijkheden. De essentie blijft, dat “ikken” opgemerkt willen worden. Als een “ik” over veel mogelijkheden beschikt, zal **de autonome behoefte** om zich krachtig te manifesteren minder geprononceerd zijn. Zo’n “ik” heeft meer keuzemogelijkheden, en hiermee zijn we terug bij je eerdere opmerkingen over het geweld. De oorzaak daarvan binnen onze samenlevingen ligt bij een drietal op de mens inwerkende wetmatigheden.

Als eerste is er de onstuitbare drang van het “ik” om zich te willen manifesteren en vervolgens zijn er de eerste en de derde energiewet, zoals we die in de Kleine Omweg doornamen. De eerste energiewet stelt, dat elke actie een even grote daaraan tegenovergestelde reactie oproept. Dat betekent in het onderhavige geval, dat elke

gedragsuiting van een “ik” een even grote tegenreactie oproept. De derde energiewet stelt, dat mensen de weg van de minste weerstand volgen. De mix van dit drietal vormt het explosieve mengsel van waaruit geweldsexplosies ontstaan.’

‘Wellicht, maar het gaat me wat snel,’ merkte de Zoeker op.

‘Wel, neem aan dat er een “ik” is, dat een krachtige gedragsmanifestatie inzet. De eerste energiewet stelt, dat dit een heftige tegenreactie oproept en de derde energiewet beschrijft, dat het andere “ik” zich laat gaan in die tegenreactie, omdat dat de gemakkelijkste weg is. Om nu terug te komen op je eerdere vraag, omdat de werking van energiewetten niet ongedaan kan worden gemaakt, betekent het dat, wil geweld worden verminderd, het “ik” daartoe zelf de eerste stap moet ondernemen. Als het zich laat meedrijven in het krachtveld van de energiewetten is er geen mogelijkheid! Met andere woorden, de mens zal de basisgedragingen van zijn “ik” moeten zien in zijn moment ‘nu’.

‘De wijze waarop u het beredeneert, lijkt een andere conclusie niet toe te laten,’ mompelde de Zoeker, ‘maar de richting, die ons gesprek daarmee opgaat, stemt mij steeds minder vrolijk. Volgens mij stelt u nog steeds niets anders, dan dat geweld onoverkomelijk is.’

Meester Negen schudde het hoofd en dacht enkele ogenblikken na.

‘Wie zich niet in de diepste essentie van geweld verdiept,’ zei hij dan, ‘zal het bestaan ervan nooit kunnen voorkomen. Het geweld is inherent aan de werking van de wetmatigheden, die ik net schetste. Het zal in de waak-slaap dus blijven bestaan. Wie daaruit niet wakker wil worden zal in een wereld van geweld leven.’

‘Zegt u daarmee dat er geen wereld van geweld bestaat in de waak-waak situatie?’

Meester Negen glimlachte.

‘Ik begrijp je vraag en waarom je het vraagt, maar mijn antwoord op deze vraag is niet relevant. Word zelf wakker en ervaar hoe de wereld dan is!’

‘Daar kom ik niet veel verder mee,’ mompelde de Zoeker.

‘Integendeel! Dan heb je hebt het antwoord, waar je naar zoekt. Word wakker!’

‘Als ik de enige ben, die wakker wil worden, schiet het niet op,’ weerde de Zoeker af.

‘Als jij wakker bent, kun je anderen helpen met wakker worden.’

‘De vraag is of die anderen er op zitten te wachten.’

‘Een aantal mensen zoekt, zoals jij zoekt. Zij beseffen op een of andere manier dat ze de gevangene zijn van hun “ik” en zoeken zich te bevrijden. Wie wakker is heeft zich bevrijd van de ketenen van zijn “ik” en kan vanuit die staat anderen helpen, omdat hij of zij de vele wegen kent, waarmee het “ik” de ziel ketent en de anderen daarop kan attenderen. Zodat deze met inzicht verder kan zoeken.’

‘En al degenen, die in de waak-slaap blijven, wat kan ik daarvoor betekenen?’

Meester Negen keek hem strak aan.

‘Ik bemerk, dat in nog al wat gesprekken die wij hebben jouw aandacht springt naar ‘die anderen’. Wat is het nut daarvan? Kijk eerst naar jezelf en zie welke processen zich in jou afspelen en in welke mate jij daarin kunt sturen! Zie hoe subtiel het “ik” in jou werkt om zijn eigen zin te bewerkstelligen. En dan ben jij nog gemotiveerd om wakker te worden! Hoe denk je dat die processen verlopen bij iemand, die zich van dit alles niet gewaar is. Of bij mensen die menen al permanent in de waak-waak situatie te zijn. Je

onderschat de krachtige inwerking van de derde energiewet.'

De Zoeker keek enige tijd ongenoeglijk voor zich uit, tot hij begreep waaruit dat gevoel voortkwam. 'Wellicht hebt u gelijk,' mompelde hij met een zwakke grijns.

'In de Kleine Omweg zagen we, dat iedereen 'het verschil' als basisgegeven van het leven zonder meer accepteert. Verschillen bestaan er dus legio in de samenleving. De krachten, die hebben geleid tot de hedendaagse maatschappelijke ordening, houden elkaar in evenwicht en binnen dat evenwicht blijft 'het verschil' bestaan. Het evenwicht is overigens labiel, laat daarover geen misverstand bestaan. Het is geen natuurlijk gegeven, zoals bijvoorbeeld de zomer die elk jaar na de lente komt. Voortdurend werken er krachten in de samenleving, die het evenwicht beïnvloeden. Bijvoorbeeld krachten, die de grootte van een of ander verschil bekritisieren en willen veranderen. Degene, die over de grootte struikelt, constateert onrechtvaardigheden en bedenkt vervolgens strategieën en theorieën, waarmee het verschil tot redelijke proporties zou moeten worden teruggebracht, opdat het ervaren gevoel van onrechtvaardigheid verdwijnt. Bij elk bemerkt verschil zijn er altijd twee partijen. Zij die er voordeel bij hebben als het verschil verkleint en zij die verlies leiden als het verschil verkleint. Elke poging om verschillen te veranderen betekent een confrontatie met deze twee verschillende invalshoeken. Zoals je om je heen kunt waarnemen, ontstaat er vervolgens een strijd over wat redelijk is. Regelmatig ontaardt zo'n discussie en wordt tot een gewelddadig conflict. Als dat conflict vanuit een staatsstructuur wordt geïnitieerd of gesanctioneerd, is er sprake van een oorlog.

Maar ik zei het je al eerder, er is vrijwel alleen discussie over de gróótte van de verschillen, omdat verschillen op zich geaccepteerd zijn. Verschillen scheiden de mensen. Mensen vergelijken zichzelf met anderen en weten zichzelf met anderen vergeleken. Afhankelijk van de uitkomst stemt dit tot tevredenheid of ontevredenheid over de eigen vermogens. Op basis van de talloze vergelijkingen ontstaat uiteindelijk een onderlinge rangorde van mensen, die dus gebaseerd is op hun individuele vermogens én de waarde, die daar door hun samenleving aan wordt toegekend. Dit proces grijpt diep in in het denken van de mensen. Het volkomen geaccepteerde verschijnsel, dat wordt beschreven als 'de rangen en standen', vindt zijn oorzaak enerzijds in de acceptatie van het bestaan van verschillen in individuele vermogens en anderzijds in het streven om die verschillen maximaal te benutten. Degene, ik zei het je net, die ergens beter in is, profiteert daar van. En, hoe aangener het effect van zijn vermogens in de samenleving wordt beschouwd des te groter het profijt.'

'De individuele mens heeft dus eigenlijk geen keuze,' sprak de Zoeker peinzend. 'Sterker nog, omdat het loopt zoals u schetst, probeert iedereen zijn eigen individuele vermogens zo goed mogelijk te demonstreren en dat jaagt dan weer alle processen aan, die u net noemde. Alles is blijkbaar opgezet om de mens hoe dan ook tot identificatie te brengen. Het is een cul de sac.'

'Voor hen, die zich beperken tot de mechanica van het "ik", heeft het daar alle schijn van,' bevestigde Meester Negen en reagerend op de vragende blik in de ogen van de Zoeker voegde hij eraan toe: 'Ik kom daar straks op terug.'

‘Aan de basis van de gedragsuitingen van het “ik” ligt een drietal factoren.’ Met die woorden hervatte Meester Negen enige tijd later het gesprek.

‘Als eerste zijn er natuurlijk de emoties. Goed herkenbaar. Mensen zijn woedend, getergd, verdrietig, vrolijk, jaloers, wraakzuchtig of voldaan, en hun navenante gedrag is voorspelbaar. Emotioneel aangedreven “ikken” hebben trouwens grote overeenkomsten in hun gedrag. Die hebben dan ook geen relatie met sociale status of wat dan ook.

Vervolgens is er het mentale aspect. Je kunt vrij eenvoudig vaststellen, dat wie intelligent is zijn doelen op een andere wijze bereikt, dan iemand die impulsief is of bot fysiek geweld pleegt. Wie intelligent is, is tot op zekere hoogte in staat om zijn emoties te sturen.’

‘Wie niet sterk is moet slim zijn,’ bevestigde de Zoeker.

‘Wie sterk is, zeker als het een dominant aanwezige eigenschap is, is noodgedwongen meer gefocust op het ‘nu’, omdat dat het enige moment is, waarin die kwaliteit tot zijn recht komt. Degene, die gebruik weet te maken van intelligentie, houdt zijn aandacht ook gericht op een komend moment in het ‘dan’. Hij tracht zijn toekomstig ‘nu’ vorm te geven en staat daarom losser van de acties in het ‘nu’.

*Ten slotte onderscheid ik nog een derde factor die gedragsuiting stuurt. Die zou ik willen omschrijven als: **het vermogen om te anticiperen op omgevingsinvloeden!** In de Kleine Omweg beschreef ik het denken als reactief, als een reagerend orgaan. Er werken invloeden vanuit de omgeving op de mens en deze tracht die invloeden te vertalen in handzame termen, zijn denkbeelden, waarmee hij vervolgens de wereld in zijn greep tracht te krijgen. Pas op het moment, dat iemand er in slaagt om zijn omgeving te vertalen in begrijpelijke denkbeelden, heeft hij een conceptuele grondslag ‘ontdekt’ voor zijn handelingen. Hoe scherper het beeld moet zijn, dat het “ik” wil verkrijgen, des te intenser zal het gebruik moeten maken van zijn vermogens. Wie zich daar minder voor inzet reageert impulsiever. De rationele voorspelbaarheid van het gedrag bij zo’n persoon is geringer. De manier, waarop het denken werkt, stimuleert een permanente oriëntatie op de omgeving. Immers, degene die daar de meeste informatie uit weet te betrekken ligt voor op anderen. Daarnaast demonstreert hij, dat hij beschikt over een groter vermogen en verwerft daarmee in de samenleving extra voordeel.’*

‘Uw derde factor is qua aard aanmerkelijk abstracter,’ merkte de Zoeker op. ‘Moet ik begrijpen, dat het zowel betrekking heeft op het denken als proces, als op de wijze, waarop het individu ómgaat met krachten, die tot behoeften leiden?’

‘Dat is de juiste interpretatie. Beide processen werken met marges, met regelgrenzen. Wij zagen dat eerder. Alleen als er in het denkproces zo’n grens wordt overschreden, wordt het “ik” zich bewust van de externe impuls. De vrijheid van de mens ligt er in, dat hij zelf kan bepalen -dit vereist een grote mate van alertheid- hoe groot zijn marges zijn. Als de grens ruim wordt gesteld, kan het “ik” onbekommerd verwijlen in ‘zaken die het van belang acht’

‘Hij bevindt zich op de weg van het aangename,’ concludeerde de Zoeker.

‘Dat is het aantrekkelijke er van. Maar, als de marges ruim worden gesteld, beperken ze tegelijkertijd de vermeende vrijheid van het “ik” op een andere wijze. Want, als er dan signalen doordringen, die tot een actie nopen, dan is er weinig uitstel meer mogelijk. De mens heeft dan amper nog de mogelijkheid om zelf iets te bepalen. Feitelijk is hij op zo’n moment de machteloze toeschouwer van een proces, waarin hij zelf centraal staat, maar dat geheel automatisch tot zijn eind moet komen. Als je dit gegeven in beschouwing neemt, begrijp je dat de krachten, waarmee individuele gedragsuitingen gepaard kunnen gaan, nooit gebaseerd zijn op ‘blind toeval’, hoe dwangmatig ze ook geworden zijn. Het “ik” is in de basis verantwoordelijk voor de grootte van de kracht, omdat deze rechtstreeks bepaald wordt door de grootte van de marges!’

‘Velen weten niet beter dan dat hun handelwijze in deze juist is,’ meende de Zoeker.

‘Weinigen worden expliciet geleerd om zichzelf op deze wijze onderwerp van studie te maken. Ook al, omdat zo’n inzicht in materieel opzicht nauwelijks iets oplevert. Daarom wordt de mens in het hedendaagse tijdsgewricht niet echt geïnspireerd om zich zo in zichzelf te verdiepen. De mens moet er voor ingaan tegen de derde energiewet, dit, terwijl er geen bruikbare beloning wacht.’

‘Vrijwel alle Vormers der Gedachten hanteren op een of andere wijze het profijtbeginsel,’ bevestigde de Zoeker. ‘De ‘wat zit er voor mij in’ gedachte. Dat is tegenwoordig de allesoverheersende truc, die wordt gebruikt om toehoorders te motiveren.’

‘Mijn punt hier is,’ zei Meester Negen, ‘dat gedragsmanifestaties, omdat er marges gehanteerd worden, noodzakelijkerwijs krachtiger worden aangezet dan de situatie vraagt. Als een marge in het behoeftebevredigingsproces genegeerd wordt, wordt de druk vanuit het overlevingsmechanisme groter. Behoeften worden begeerten en kunnen uiteindelijk ontaarden in blinde obsessies. Parallel is het proces, waarbij een “ik” denkbeelden laat verworden tot alles overheersende dogma’s. Heeft het “ik” zichzelf eenmaal in het gebied der obsessies of dogma’s gemanoeuvreerd, dan zijn de krachten, waarmee de binnenkomende impulsen worden verwerkt zodanig gestandaardiseerd en vastgezet, dat individuele nuancering niet meer mogelijk is. Het gedrag is dan volkomen gedetermineerd en oogt rigide! De processen schetsen de gang van een situatie met een in eerste instantie vrij begin naar een gedetermineerde uitkomst. Voor beiden geldt, dat het “ik” alleen in het begin een keuzevrijheid heeft. Laat het na om daar een bewuste keuze te maken –en vergis je niet, er zijn zeer veel redenen, die het “ik” er van weerhouden om dergelijke keuzes bewust te maken- dan verloopt het proces automatisch naar zijn eindpunt.’

‘Hoe wordt een mens zich ervan bewust, dat hij dergelijke keuzes maakt, als niemand hem daarop attendeert?’

Meester Negen overdacht de vraag enkele ogenblikken.

‘De mens die zich verdiept in de vraag der vragen, in de vraag: ‘Wie ben ik?’, zal in zijn onderzoek uiteindelijk tegen dit gegeven oplopen. Bij zo’n mens zal de bewustwording groeien.’

‘En bij de anderen?’

‘De anderen volgen met genoeg de derde energiewet en wenden hun aandacht aan

voor datgene, dat zij waardevoller vinden als het verwerven van dit inzicht.'

'Veel mensen menen het antwoord op de vraag te hebben gevonden.'

'Zij zijn dus niet meer bezig met de vraag en het Universele Bewustzijn is in hen uitgekristalliseerd tot dat antwoord.'

'Wat betekent dat voor hen?'

Meester Negen schudde het hoofd.

'Mensen zijn altijd meer bezig met anderen dan met zichzelf en toch gaat het om dat laatste. Verdiep je in de vraag der vragen en beseef, dat wat anderen in deze doen hun verantwoordelijkheid is.'

Dit antwoord stelde de Zoeker niet tevreden, maar Meester Negen ging verder.

'De grote drijfveer achter deze ingrijpende en gedragsbepalende processen is de hoofdwet. Die dwingt het "ik" het aangename te zoeken. Het houdt dus in, dat een "ik" veel liever op de weg der minste weerstand bezig is dan dat het zich begeeft op het moeizame pad der meerdere weerstand. De hoofdwet werkt in op de mens als individu. Daarnaast werkt hij in op het collectief. Onder invloed van de hoofdwet treedt er structurering op in de 'totale verzameling' van individuele vermogens. Die wet kun je daarmee beschouwen als een soort 'Noordpool' op het kompas. Een vast punt, waar elk "ik" zich op richt en daarmee is de hoofdwet de vormgever van elke maatschappij. De enige!'

'Weer een zo'n resoluut statement,' kon de Zoeker niet nalaten op te merken.

'De hoofdwet,' reageerde Meester Negen lachend, 'is op onze plek in de Scheppingsstraal de resultante van alle hier werkende energetische bewegingen. Het is de basis voor het individuele denken en de grondslag voor de Geest der Massa's. De mens in de waak-slaap volgt de hoofdwet blind. Voor elk "ik" zal de wereld blijven zoals die is, zolang die mens in de waak-slaap is.'

De Zoeker schudde mismoedig zijn hoofd. Ze waren weer op het punt waar ze altijd uit leken te komen, maar Meester Negen negeerde het non-verbale signaal en ging verder.

'De richting waarin de hoofdwet het menselijke collectief drijft is eenvoudig te volgen. Samenlevingen streven naar een omgevingssituatie, die stabiel en zeker is. Binnen zo'n omgeving kan elk "ik" namelijk een redelijke inschatting maken van de in- en uitstromende hoeveelheden energie. Dat is van groot belang. Als het zich dat inzicht verworven heeft, weet het hoe ruim het de interne marges kan stellen, want het weet wat zijn omgeving hem biedt.

Hoe ruimer de marges, des te groter het gevoel van vrijheid. De grootte is voor ieder rechtstreeks gerelateerd aan de mogelijkheden, die het "ik" ervaart om zich naar believen bezig te houden met activiteiten die het zelf aangenaam vindt, zelfs al zijn deze –in geval van geweld- onaangenaam voor anderen. Het gevoel, wat geassocieerd wordt met vrijheid, wordt door het "ik" buitengewoon gewaardeerd. Binnen de marges wordt de mens -zij het tijdelijk- noch belemmerd, noch herinnerd aan zijn bindingen met het materiële. De beperkingen van zijn fysieke lichaam hinderen hem even niet en hij kan verwijlen waar het hem belooft! De drukkende last en de talloze verplichtingen -beiden gaan lijnrecht in tegen de richting van de hoofdwet- vallen voor een kort moment weg.

Het is vanuit dat oogpunt volkomen begrijpelijk, dat het streven naar een omgeving, waarbinnen de zogenaamde maximale vrijheid bestaat, in onze samenlevingen sterk

wordt gepropageerd. Daarnaast, dat zal je begrijpen, wordt het begrip vrijheid alom gebruikt als hét ultieme argument. Het is hét begrip, waarmee mensen kunnen worden gemotiveerd. Om tot het uiterste te gaan zelfs! Vrijheid wordt het magische toverwoord, waarmee manipulators grote scharen mensen in beweging krijgen. Het “ik” trekt op naar de vrijheid, wil vechten of sterven voor de vrijheid, stelt zich op om anderen te bevrijden, eist zijn eigen vrijheid op of welke identificatie aanjagende slagzinnen ook gebruikt zijn rondom dat begrip.

Dit streven naar ‘de waarachtige vrijheid’ sleept in zijn kielzog een ontelbaar aantal doden mee. Het is daarmee natuurlijk voor zeer velen, logisch gezien, volkomen tegenstrijdig aan wat het zegt te beogen. Helaas, wordt logica door de eendimensionale werking van het denkproces soms onherstelbaar krom. Het “ik” is in elk moment ‘nu’ slechts één denkbeeld en is daarom nooit in staat om in zichzelf onderling conflicterende denkbeelden te ervaren.’

Meester Negen zweeg enkele momenten en gaf daarmee de Zoeker tijd om na te denken. ‘Nadat,’ ging hij dan verder, ‘de ‘vrijheid’ tot het hoogste goed is verklaard, worden er per groep manieren bedacht om die vrijheid te behouden en te vergroten.’

‘Los van de vraag of anderen daar op zitten te wachten.’

‘Wie er van overtuigd is, dat hij of zij de hoogste waarheden uitdraagt, heeft zich nog nooit iets om de mening van een andere in deze bekommerd.’

‘Mensen zijn altijd en overal als het ware tegen hun zin in tot het geluk gedwongen!’ monkelde de Zoeker en schudde het hoofd. ‘De vrijheid die op deze wijze wordt uitgedragen veroorzaakt bijna noodzakelijkerwijs weerstand en dus geweld.’

‘In de waak-slaap is dat een onvermijdelijk bijeffect.’

‘Het wordt toch gezien!’

‘Natuurlijk! Het wordt waargenomen, verafschuwed en veroordeeld. Het trieste is echter dat noch de drang tot identificatie, noch het ontbreken van zelfkennis als oorzaak worden beschouwd. De klassieke vermaning: ‘Ken uzelf’ hoor je misschien vaak geciteerd, maar dat geldt dan blijkbaar toch altijd voor de ánder!’

Het was even stil voor Meester Negen verder ging.

‘Mensen ‘doen’. Ze ondernemen met of zonder veel individuele vermogens activiteiten en acties, maar wat houdt ‘doen’ feitelijk in?’

Die vraag leek retorisch, dus reageerde de Zoeker er niet op.

‘Het werkwoord ‘doen’ omschrijft een alledaags en praktisch begrip. Maar zoals we vaker moesten vast stellen, juist de meest voor de hand liggende begrippen tonen zich mateloos complex. Een van de best pakkende omschrijvingen wordt wellicht gegeven door het begrip ‘handelen’. Dat verwijst onmiddellijk naar een van de actiefste delen van het lichaam. In oorsprong weet de mens zich middels zijn handen te ‘hand’haven. Tegenwoordig is het begrip ‘doen’ sterk uitgebreid. Via zijn intellect heeft de mens zich een gigantisch scala aan hulpmiddelen weten te verwerven. Hij bestudeert en beschrijft de krachten in de hem omringende wereld met behulp van logica en causaliteit en weet daarmee zijn omgeving vorm te geven. Oppervlakkig gezien lijkt het alsof de vermogens van de mens zijn toegenomen. Uiterlijk is hij in staat tot oogverblindende prestaties. Als collectief heeft hij de meest fantastische hulpmiddelen weten te ontwikkelen. Toch gaat

dit beeld niet op voor het kleinste bestanddeel van de collectiviteit, de individuele mens zelf. Voor het individu is hooguit in marginale zin iets veranderd. Onmiskenbaar kan worden vastgesteld dat zijn 'hebben', zijn materiële bezit in de loop der duizenden jaren sterk is toegenomen. De mens er in geslaagd is om grotere delen van zijn 'zijn' te vertalen in 'hebben'. Vanaf dat moment richt het 'doen' van de mens zich op het vergroten en verbeteren van zijn 'hebben.' Hij is er in geslaagd om zijn 'hebben' te vermeerderen. Het is echter illusoir te denken dat zijn 'zijn' op deze wijze iets vermeerderd is!

*Een mogelijke relatie tussen 'doen' en 'zijn' hangt alleen af van de vraag of er bewust of onbewust wordt gehandeld. Handelt een "ik" onbewust dan is het behalen van een gewenst eindresultaat gedetermineerd. Onbewust handelen kan namelijk alleen, als er een omgevingssituatie is gecreëerd, waarin de bewustzijns patronen zijn gevormd. De "ikken", die door de Vormers der Gedachten zijn gevormd in deze patronen kunnen **en zullen** ze volgen! Daarmee is het te behalen eindresultaat als het ware onvermijdelijk.'*

'Verwijst u naar de werking van de causaliteit?' vroeg de Zoeker, die probeerde in de redenering een houvast te vinden.

*'Causaliteit is de verwoording van het "ik" voor het proces, waar het zelf buiten staat. Ik heb het over de werking van het Universele Bewustzijn, gekoppeld aan het menselijke vermogen tot 'doen'. Het Universele Bewustzijn heeft, zoals we eerder zagen toen we de Scheppingsstraal bestudeerden, als het ware zijn eigen niveaus van identificatie. Die verschillende niveaus worden ook wel beschreven als 'Entiteiten' die beschikken over het vermogen tot scheppen, tot creëren. Als een Entiteit iets schept, beperkt het daarmee de manifestatiemogelijkheid van het Universele Bewustzijn tot één. **Namelijk tot datgene wat geschapen is!***

Wij als mens bevinden ons aan het eind van de Scheppingsstraal. Een groot deel van de door Hogere Entiteiten gecreëerde manifestaties zijn door onze wetenschappen ontdekt en worden bijvoorbeeld beschreven als wetmatigheden. Of dit nu natuurkundige, scheikundige, wiskundige of zelfs sociaalpsychologische wetten zijn, zij allen beschrijven via hun eigen formules de gedetermineerde manifestaties van het Universele Bewustzijn. Om terug te komen op je eerdere opmerking, datgene wat causaliteit wordt genoemd is feitelijk niets anders dan de beschrijving van de gedetermineerde manifestaties van het Universele Bewustzijn. Degenen, die in de waak-slaap vertoeven, werken altijd volledig langs de lijnen van de gedetermineerde wetmatigheden der causaliteit.

'Als u het zo formuleert komt het me uiterst passief over.'

'De kwalificatie passief is niet relevant. In de waak-slaap is het handelen losgekoppeld van het Universele Bewustzijn en verloopt volgens aangeleerde denkpatronen. De individuele mogelijkheden voor het bewustzijn zijn daarmee ingeperkt. Het 'doen' is hoe dan ook routinematig. Als een "ik" beschikt over een groter scala aan aangeleerde denkpatronen, kan het natuurlijk een grotere variatie aan gedrag vertonen, maar in essentie is de kwantiteit niet relevant. De eerste computers konden slechts en zeer beperkt aantal standaardroutines uitvoeren. De huidige generatie is in staat om immense aantallen berekeningen per tijdseenheid uit

te voren, maar in essentie is er niets veranderd. Het vermogen van die machines om bewust te denken was er vroeger niet en is er thans ook niet. Machines kunnen geen contact maken met het Universele Bewustzijn!’

‘Er is dus geen sprake van bewust handelen als een activiteit standaard wordt afgewerkt via een vooraf beschreven instructie?’

‘Er is alleen sprake van een bewust handelende mens als daarin náást het “ik” ook besef is van de ziel. Soms zie je dat beschreven als ‘contact met de ziel’ of ‘leven vanuit de ziel’. De mens in de waak-waak situatie is zich bewust van de standaardprogramma’s, die worden geactiveerd, als het “ik” zich vereenzelvigt met het denken. Zo’n mens is zich gewaar van zijn denkproces op het moment, dat het proces zich afspeelt en niet in beschouwingen achteraf! Hij is zich bewust van de vereenzelving, **maar zijn ziel kiest voor die vereenzelving!** Zo stuurt hij het spoor van de aandacht.’

‘Hij maakt dus zelden gebruik van routines?’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

‘De bewuste handelende mens maakt grootschalig gebruik van routines, net als andere mensen. Maar hij wéét, dat hij dat doet, terwijl hij het doet. Daar zit het verschil.’

‘Wat is het effect op het te bereiken resultaat?’

‘De vraag of een actie bewust of niet bewust wordt afgewerkt staat los van een te behalen eindresultaat. Dat wordt in beide gevallen op dezelfde wijze gehaald via de standaardreacties. Het bewust afwerken van de programma’s levert het individu in de sfeer van het ‘hebben’ niets méér op. Zolang de mens de weg van de minste weerstand gaat, en dat is meestal het geval, is bewust handelen geen voor de hand liggende actie. Bezien vanuit de optiek van de weg der minste weerstand is er namelijk weinig reden om bewust te handelen’ Meester Negen keek enkele momenten zwijgend voor zich uit.

‘Wij zullen hier een volgende keer dieper op ingaan,’ zei hij dan, ‘het vraagstuk van het leven vanuit de ziel is complex en het heeft de Grote Leraren veel hoofdbrekers gekost om het begrijpelijk te maken.’

‘Ik hoor u regelmatig spreken over de Grote Leraren. Kunt u hen voor mij eens nader preciseren.’

‘Dat zou kunnen, maar op dit moment is het contraproductief?’

‘Waarom zou dat zijn?’

‘Het duiden van Grote Leraren heeft in de menselijke historie altijd contraproductief uitgewerkt. “Ikken” hebben de onbedwingbare neiging om een afstand te creëren tussen de woorden van de Grote Leraren en wat zij zelf denken. Dat laatste wordt onmiddellijk ondergeschikt gemaakt aan de -vermeende- intentie van de woorden van de Grote Leraren, nietwaar?’

De Zoeker ontkende dit niet. Dit kwam vaak voor.

‘De woorden hebben vaak een grote waarde,’ zei hij, ‘dus als ze respectvol gevolgd worden is dat zinvol.’

‘Grote Leraren waren mensen! Dat aspect is in de overleveringen weggedrukt, omdat dat onherroepelijk de grandeur van de Leraren zou verminderen. Het waren mensen, die vanuit hun ziel leefden, vanuit het waak-waak bewustzijn en daarom anderen op **alle dimensies wisten te raken en te beïnvloeden.**’ Meester Negen pakte een figuur die sterk leek op de eerste figuur van die dag.

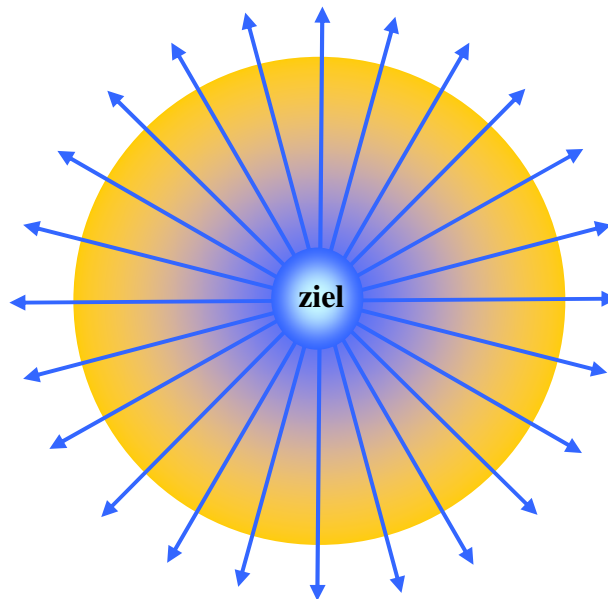

fig.17: De dimensies, waarop de ziel zich manifesteert

‘De figuur geeft weer, dat elke gedragsmanifestatie rechtstreeks voortvloeit vanuit de ziel. In het intermenselijke verkeer wordt dat onmiddellijk ervaren, maar als getracht wordt het te verwoorden gaat het mis. Wie de vaak-waak als zodanig niet kent legt de reden, waarom Grote Leraren aansprekelijk zijn geweest, vaak bij één of enkele gedragsmanifestaties die wèl begrepen zijn en die aanspreken.’ Meester Negen legde een bijbehorende illustratie neer.

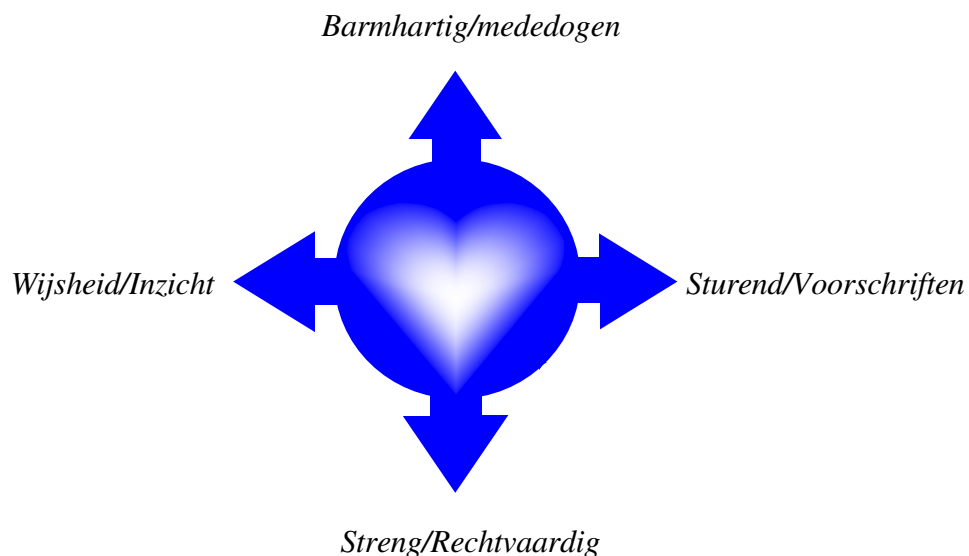

fig.18: Beeldvorming met de dimensies waarop Grote Leraren zich zouden manifesteren.

‘Denk daarbij aan wijsheid bijvoorbeeld of mededogen, maar ook aan leiderschap, dat dan als charismatisch wordt geclassificeerd. Het woord charisma is overigens niet te koppelen aan te kwantificeren meeteenheden. Vaak worden dergelijke mensen gereduceerd tot drie- of vierdimensionale wezens en die dimensies krijgen vervolgens in de overleveringen onwaarschijnlijk grote afmetingen, zoals de tekening illustreert.

Je ziet dat het aantal gedragsmanifestaties in de gecreëerde beeldvorming sterk is gereduceerd. Tot vier in dit geval. Alle overige zijn als het ware weggeretoucheerd en dan is er nog de bron van waaruit zij afkomstig zouden zijn. Ik heb dat in de figuur voorzichtigheidshalve als ‘hart’ geduid. Intuïtief wordt door ieder, die contact heeft gehad met een Grote Meester aangevoeld, dat diens bron veel groter is dan een toevallig “ik”. Toch wordt niet vaak het begrip ‘ziel’ gebruikt, omdat in veel benaderingen de ziel zo nauw tegen het “ik” aan ligt, dat het onderscheid niet duidelijk meer is. Daarom wordt wel gesteld dat de Grote Leraren hun medemens vanuit het hart benaderden. In de figuur geef ik de vier gedragsmanifestaties weer, waarmee zij in de verschillende samenlevingen het meest worden gekenmerkt.’

‘Ik herken wat er staat uit wat ik in biografieën heb gelezen,’ merkte de Zoeker op, ‘en volgens mij is daar niets mis mee?’

*‘De afmetingen zijn dwingend voorbeeld stellend gemaakt. Zij brengen het “ik” in de positie, dat het de verantwoordelijkheid voor het eigen gedrag één op één toetst aan datgene, wat dat de Grote Leraar volgens de Vormers der Gedachten zou hebben gezegd of zou hebben bedoeld. **En niet meer dan dat!** De Leraren zijn daarmee tot ongenaakbare en ontzag afdwingende autoriteiten **gemaakt**. Kijk om je heen en zie hoe dat plaats heeft plaatsgevonden en nog steeds plaats vindt. De aldus gecreëerde autoriteitsbeelden worden gekoesterd en elke afbreuk aan het beeld lijdt tot heftige reacties bij hen, die zich tot volgeling hebben verklaard.*

Dan is er nog een tweede reden en die vloeit voort uit het dualistische denken. Het benoemen van één leraar tot De Grote Leraar impliceert, dat anderen dat niet kunnen zijn. Als een “ik” zich heeft overgegeven aan de woorden van de ene Grote Leraar, worden daarmee in dat “ik” de woorden van alle andere Grote Leraren daaraan hoe dan ook ondergeschikt. Dat wil zeggen, als ze al niet worden verworpen of worden geclassificeerd als ketters, heidens en dergelijke.’

‘En u verkeert in de veronderstelling, dat ook ik me aan dergelijk gedrag zal overgeven als u hen nader duidt?’ De Zoeker voelde zich duidelijk teleurgesteld.

Meester Negen schudde langzaam het hoofd.

‘Mijn mening in deze is volstrekt niet van belang. Het gaat er om hoe jij de Grote Leraren beziet. Respectvol uiteraard, maar is dat gelardeerd met ontzag, angst of afhankelijkheid. Of kun je hen bezien, zoals je in je jeugd je wat oudere speelkameraadjes zag, waarmee je de dingen samen deed en hoe trots was je dat je tot hun ploeg behoorde? Die je gevoeglijk konden uitschelden voor ‘stommeling’ zonder dat je je daardoor ook maar één moment gekwetst voelde, omdat je wist dat zij meer wisten en er plezier in hadden, dat jij als jonger lid van hun clubje je toch inspande om van hen te leren en mee te doen. Heb jij dát gevoel als jij aan de Grote Leraren denkt? Of zijn het voor jou de autoriteiten met hun dwingende aanwijzingen en doordachte

leefregels?’

‘Eerlijk gezegd sluit het beeld dat ik door mijn opvoeding heb gekregen veel meer aan bij het laatste beeld dan wat u daarvoor schetste,’ zei de Zoeker, ‘en trouwens, als ik uw denkbeelden volg, doet dat afbreuk aan de grandeur van de Leraren.’

Meester Negen glimlachte even.

‘Ik begrijp wat je zegt, en ook waarom je het zegt. Maak je geen zorgen over de grandeur van een Leraar. Die staat los van jouw oordeel er over. En overigens, jouw beeld hieromtrent hangt met name af van de criteria, die jij hanteert, om tot het begrip ‘groot’ te komen. Als je Leraren imponerend, ontzagwekkend of als onbetwiste autoriteit wilt neerzetten, ligt het voor de hand om dan gebruik te maken van de klassieke beeldvorming. Dat heeft eeuwenlang gewerkt. Maar hoe groter je de Leraren neerzet, des te kleiner maak je jezelf. Wie zo handelt maakt zichzelf, zijn “ik”, uiteindelijk volkomen ondergeschikt aan woorden, die hij of zij Grote Leraren toedicht.’

‘Ik meen dat proces nogal eens waar te kunnen nemen,’ zei de Zoeker.

‘Vaak zijn woorden van Grote Leraren gebruikt in een machtsstrijd en dan helpt het om hen als Ongenaakbare Autoriteit neer te zetten. Maar pas op met je opmerking, want je dwaalt af. Je bent er altijd alleen zelf voor verantwoordelijk of jij je naar het waak-waak bewustzijn richt, dan wel dat je vertoeft in het rijk van het “ik”, dat zich met boeiende bespiegelingen over de vermeende handelwijze van anderen in de waak-slaap bezig houdt. Pas op het moment, dat jij ziet dat de woorden van de Grote Leraren er altijd op gericht zijn om de mens uit de waak-slaap te brengen, heeft het voor mij zin om je de namen, waarmee hun lichamen ooit gekenmerkt werden, te noemen. Tegen die tijd vind je die naamgeving overigens niet meer interessant.’

‘Misschien niet,’ reageerde de Zoeker, die echter over het onderwerp nog niet uitgesproken was en hij voegde er daarom aan toe: ‘Waren de Grote Leraren zich overal van bewust?’

‘Zij leefden in de waak-waak bewustzijnstoestand en in die voege waren zij continu bewust. Maar natuurlijk niet van alles! Hun gewaarwordingsmogelijkheden in de fysieke wereld werden bij hen evenzo beperkt door de mogelijkheden van hun lichaam, als dat bij jou het geval is. Hun gehoor werd niet beter, omdat zij in de waak-waak staat waren zomin als hun gezichtsvermogen. Maar, omdat zij zich niet lieten afleiden door hun denken, namen ze veel intenser, veel alerter waar met ogen en oren. Omdat ze niet werden gehinderd door hun denken, stonden ze open voor alle mensen, hoe deze zich ook presenteerden. In hun houding was dus nooit een vooroordeel, een verwerping, of een bevoordeling van de een ten opzichte van de ander. Zij namen de ander ongefilterd waar. Het effect bij die ander was, dat deze het gevoel kreeg dat zijn diepste innerlijk door de Leraar werd doorschouwd. Lang niet iedereen was daar trouwens van gediend. De Grote Leraren waren zich daarnaast bewust van de processen in hun eigen fysieke lichaam en ervoeren, bijna als een afstandelijke toeschouwer, hoe die processen telkens de aanzet gaven tot het ontstaan van een “ik”. Maar zij identificeerden zich niet met wat ze waarnamen. En het was altijd hun beslissing of ze hun “ik” lieten ontstaan of niet en voor hoe lang. Hun “ik” was voor hen wat een auto voor jou is, een nuttig gebruiksvoorwerp, meer niet. Het was echter niet de gevangenis van hun bewustzijn. Hun bewustzijn was daarvan bevrijd en stond daarom in een open verbinding met....’

‘Waarmee?’

‘Met datgene, wat jij ook kunt ervaren in diepe meditaties.’

De Zoeker kwam hier niet verder mee. Tegelijkertijd begreep, hij dat Meester Negen het niet verder zou duiden. Diens woorden brachten hem in verwarring. Vooral omdat hij zich realiseerde, dat ook hij de neiging had om woorden van Grote Leraren één op één over te nemen. Niet zozeer om daarmee te voldoen aan de verwachtingen uit zijn omgeving, maar omdat er daardoor zekerheid en structuur in zijn leven kwam. De dingen kregen een eigen vaste plek. De Leraren kwamen echter in de benadering van Meester Negen veel naderbij. In die benadering ontbrak namelijk de loodzware plicht om hun woorden letterlijk op te volgen. De eigen verantwoordelijkheid was hiermee terug. Hij wist dat hij het zou moeten laten bezinken.

‘Overigens,’ onderbrak Meester Negen uiteindelijk zijn gedachtestroom, ‘wij spreken over hen in de verleden tijd, maar ook heden ten dage leven er Grote Leraren.’

De Zoeker knikte voor zich uit, maar ging er niet verder op in en zo duurde het even voor Meester Negen het gesprek vervolgde.

‘De menselijke vermogens zijn talloos en verschillen van individu tot individu. Met die verschillen wordt op diverse manieren omgegaan. Soms, zoals bij sport worden ze niet alleen geaccepteerd, zij worden geaccentueerd. De een kan hard lopen, de ander springt ver of zwemt sneller. Dankzij de verschillen en het steeds verder ontwikkelen van sporten, is een uitgebreide industrie ontstaan. Dit geldt ook voor de intellectuele capaciteiten. Iemand, die daarover ruim beschikt doorloopt vele scholen in tegenstelling tot iemand, die amper het lezen onder de knie krijgt. Sommigen zijn muzikaal, anderen kunnen goed vertellen, enzovoorts. Als een verschil zich op een meetbare dimensie afspeelt wordt het gezien en uitgenut in een samenleving en wordt het verschil nuttig gemaakt in die samenleving. Het ‘hebben’ van de samenleving wordt zo vergroot en het ‘hebben’ van het betrokken “ik” wordt geoptimaliseerd en soms zelfs gemaximaliseerd. Het leven wordt dus vergemakkelijkt en daarmee is het voor iedereen in de samenleving eenvoudig om zich met deze gang van zaken te identificeren, te vereenzelvigen. Elke identificatie vervreemdt echter van het ‘zijn’, omdat ‘hebben’ altijd slechts een beperkt aantal dimensies van ‘zijn’ kan vertegenwoordigen. Als er in een samenleving wordt gedacht en gesproken over ‘bewust handelen’, is dat met het oogmerk om het ‘hebben’ op een of andere dimensies te vergroten. Een “ik” wordt in die optiek geacht zich bewust te gedragen, als het vooraf een inschatting maakt tussen de acties, die het onderneemt en de doelen, die daarbij gesteld worden. Het ‘blijft’ bewust als het de doel-middelen relatie voortdurend in het oog houdt en zich niet door emoties, humeur, tegenslag of anderen er van af laat leiden.’

‘Dingen komen zo wel voor elkaar,’ kon de Zoeker niet nalaten op te merken.

‘Zeker! Maar het bewuste gedrag, dat op deze wijze wordt beschreven en sterk positief wordt gewaardeerd is alleen functioneel, werkt in het veld van het ‘hebben’ en wordt gesteund, gestut en geschraagd door de weg der minste weerstand, hoewel dat uiteraard niet zo wordt geclassificeerd. De betrokken mens handelt efficiënt en effectief!

Ogenschijnlijk verschilt het ‘bewuste’ handelen in de waak-slaap niet van dat in de waak-waak. Beiden bevatten elementen, die de mens er zo te zien van weerhouden om

*zich geïdentificeerd te gedragen. De mens begeleidt in beide gevallen het handelen met zijn aandacht en laat zich niet meesleuren in allerlei opkomende emoties of zich aandienende verstoringen. Het individu staat ogenschijnlijk in beide benaderingen open voor wat zich presenteert. Bij een echt nadere beschouwing is het verschil evenwel fundamenteel. **Want degene die zich -volgens het normale spraakgebruik- bewust gedraagt, identificeert zich! Met zijn doel!***

Alles wat op hem af komt wordt ingecalculeerd wat betreft de mogelijke effecten, die het kan hebben op de te bereiken doelstelling. De term 'bewust handelen' betekent in dit verband niet meer dan dat het individu geconcentreerd handelt. Het maatschappelijke 'bewuste gedrag' dient het "ik". Het dient de doelen, die door het denken zijn geactiveerd. Dat maatschappelijk bewuste denken heeft met de ziel of met het 'zijn' zeer weinig van doen. Het tegenovergestelde is vaak het geval. Zo er al enig begrip van de ziel is, wordt dat gezien als hinderpaal, omdat het de mens bijvoorbeeld aanzet tot reflectie en onthechting en er daarmee afstand lijkt te ontstaan tussen die mens en de te bereiken doelen!'

De Zoeker trok ongenoeglijk met de schouders.

'Ik denk,' aarzelde hij, 'dat ik uw punt wel begrijp. Maar er is een ander aspect, dat u onbenoemd laat. Mensen kunnen door het besef van de betrekkelijkheid der dingen vervallen tot lethargie of andere vormen van passiviteit.'

*'Wat jij hier brengt als een wetmatig iets, beschouw ik zelf als mogelijkheid. Wie de betrekkelijkheid der dingen doorschouwt, identificeert zich niet meer één op één met de waarden, die de Geest der Massa's hem wil opleggen. De Geest ervaart een verminderde intensiteit van identificatie en is daar bang voor. Maar begrijp het mechanisme hier achter! Identificatie is de basis van waaruit de Geest der Massa's is ontstaan. Impliciet zie je hier dus, dat het trachten te 'zijn' bedreigend is voor hen die bestaan in het 'hebben'. **Het zijn van het 'zijn' is niet functioneel.** Het gedrag, dat door de Geest der Massa's als bewust wordt beschreven, is veelal slechts het geprogrammeerde gedrag van de geconditioneerde mens die doelstellingen van zijn samenleving enthousiast nastreeft.'*

De Zoeker overwoog wat hij had gehoord en knikte uiteindelijk.

'Hoewel groepsactiviteiten veelvuldig voorkomen, is het handelen op zich een strikt individuele activiteit,' ging Meester Negen verder. 'Binnen menselijke samenlevingen worden verrichte activiteiten beoordeeld. Positief of negatief, de kwalificatie wordt in hoge mate bepaald door de normen en waarden, zoals die door de Geest der Massa's zijn gedeclareerd. Gedrag voldoet daarmee aan codes. Soms zijn die codes vastgelegd, zoals bijvoorbeeld in de grondwet of religieuze voorschriften. Soms bestaan die codes als een vaag conglomeraat van denkbeelden, zoals bij de publieke opinie bijvoorbeeld. De wijze van vastleggen op zich is overigens niet relevant.'

'Niet veel religieuze autoriteiten zullen dit onderschrijven,' reageerde de Zoeker cynisch.

'Wellicht niet, maar de essentie van codes, hoe ook gepresenteerd, is, dat zij zijn verzelfstandigd en daarmee een eigen autonome rol spelen in het menselijke verkeer. Dankzij de coderingen ontstaat het gedrag, dat door de omgeving op prijs wordt gesteld! Het individu richt zich naar dát gedrag, omdat het wordt gehonoreerd. Het richt

zijn kompas dus op de wensen van de Geest der Massa's zonder te beseffen dat juist door dit gedrag een afstand ontstaat tot zijn eigen innerlijke wereld. Zolang de uiterlijke gedragscomponent voldoet aan de normatiek van de Geest der Massa's, is deze er nauwelijks in geïnteresseerd of het betrokken "ik" zich in een waak-slaap of waak-waak staat bevindt. Vanuit die optiek is er dus geen enkele standaardisering. Dit gegeven trekt een diep spoor in menselijke samenlevingen. Er ontstaat een nieuwe cultus. Als iemand iets onderneemt, wordt daaraan een zeker uiterlijk vertoon gekoppeld. Een deel daarvan geschiedt enkel om te imponeren, om een waarnemer van het vertoonde gedrag tot de overtuiging te brengen, dat het waargenomen gedrag zowel conformerend is, terwijl er ook een vermogen om juist te kunnen handelen mee wordt gedemonstreerd. Gevoelsmatig is er de onuitgesproken overeenstemming, dat er herkenbare externe uitingen zijn, die direct gerelateerd zijn aan het 'innerlijke' gedrag. Het geconcentreerd handelen bijvoorbeeld. Dat wordt in het spraakgebruik gerelateerd aan grotere vermogens. Iemand die zich kan concentreren bereikt vaak het gestelde doel. En dat wordt gewaardeerd. Elke vorm van waardering betekent een krachtige beloning voor het "ik". Iedereen wil daarom geconcentreerd handelen of in ieder geval de indruk wekken daartoe in staat te zijn! Vanuit dit streven vloeien allerlei gedragsuitingen voort, wier enige functie is het optrekken van een rookgordijn.'

'Waaraan denkt u in het bijzonder?'

'Aandachtig kijken, geconcentreerd werken, ingespannen luisteren, humoristisch relateren, verfijnd bewegen.' Telkens benadrukte Meester Negen het bijvoeglijke naamwoord en hoewel de Zoeker de essentie meende te begrijpen ging hij door: *'Motiverend redeneren, indringend filosoferen, krachtig handelen, logisch argumenteren, uitgebreid erkende autoriteiten citeren en tal van andere gesjabloneerde gedragsuitingen, die alom begrepen en gestimuleerd worden. Ik noem het de rookgordijnen der bekwaamheid. Het "ik" leert dergelijke gedragingen in de vele trajecten, waar het Vormers der Gedachten treft. Het kopieert ze, omdat ze in het veld van het "ik" als functioneel zijn geclassificeerd. Alsof ze inderdaad de directe representant van het bewuste gedrag, van het leven vanuit de waak-waak staat zouden zijn. Vrijwel altijd is het echter een truc van het "ik", dat op deze wijze het rookgordijn der bekwaamheid op trekt.'*

'Je moet het dus nalaten?'

'Als je je er gewaar van bent, dat je het als rookgordijn gebruikt, wel!' Meester Negen glimlachte, terwijl hij er aan toe voegde: 'Maar als je je daar van gewaar bent, zal je het waarschijnlijk al nalaten.'

'Mensen leven en overleven in groepen. Het menselijke lichaam is zodanig ontworpen, dat het met behulp van communicatie in staat is de gerichte aandacht van meerdere "ikken" te bundelen. Daardoor neemt de kracht van de gerichte aandacht als het ware disproportioneel toe en ontstaat een grotere mogelijkheid tot beheersing van de

omgeving.'

'U hebt het over synergie?'

'Zo wordt het genoemd. De acties, die voortvloeien uit de bundeling van de gerichte aandacht, hebben een impact, die groter is dan die, die voortvloeien uit individuele acties. Synergie ontstaat echter pas, nadat een "ik" geleerd heeft, hóe het zijn gerichte aandacht met die van een ander kan laten harmoniëren. Langdurige training en scholing zijn daarvoor nodig. Het "ik" moet worden gevormd en gekneed om het geschikt te maken voor het samenleven in een groep. Abstract gezien verloopt de vorming van het "ik" volgens vaste patronen. Het jonge individu krijgt de 'namen der dingen' aangereikt en verwerft al doende een scala aan begrippen. Tegelijkertijd wordt hem geleerd, dat deze begrippen –via zijn "ik"- aan elkaar gerelateerd kunnen worden. Het gebruik van de causaliteit –de relatie tussen oorzaak en gevolg- speelt in dit proces een dominante rol. De jongeling wordt daarnaast geleerd hoe logisch te denken. Zeer snel bouwt hij met deze instrumenten de geaccordeerde eigen denkbeeldenreeksen.

Kennis is natuurlijk niet het enige dat wordt aangeleerd. Daarnaast is er het gedragsaspect. Het is de taak van de Vormer der Gedachten, de opvoeder, de ouder, de leraren, geestelijke leiders en alle anderen om de jongere bij te brengen, hoe hij in een gestructureerd samenwerkingsverband dient te leven. Een veelvoud van afspraken in de vorm van regels, wetten, procedures wordt de jongere bijgebracht en zo wordt gebouwd aan het gemeenschappelijk gedeelde referentiekader. Met behulp daarvan kunnen de doelen, die in de samenleving ontstaan, worden bereikt.'

Meester Negen dacht enkele momenten na en vervolgde dan: 'Om het behalen van die doelen te bekrachtigen heeft dit referentiekader een krachtige dualiteit in zich. De samenwerking is namelijk óf goed en juist of fout en verkeerd. Het jonge "ik" krijgt inzicht in wat er in zijn samenlevingsverband 'mag' en wat 'niet mag'. De Vormers der Gedachten brengen hem bij, dat hij zich volgens de aangereikte regels dient te gedragen. Vanuit sociaal-maatschappelijk oogpunt is het de overheid die bijstuurt, desnoods via de rechterlijke macht. De religies hanteren in hun gedragsbijsturing de begrippen goed en kwaad, terwijl het kwade ook nog eens als 'zondig' wordt gekwalificeerd. Elke samenleving borgt zichzelf op deze wijze en bewerkstelligt met dergelijke denkbeelden stabiliteit en continuïteit. Het geheel van de tijdens de jaren van vorming aangereikte denkbeelden schept binnen de samenleving een sluitend wereldbeeld. Naarmate iemand sterker in dit wereldbeeld gelooft, gedraagt hij zich meer conform de regels.'

'Sommigen zijn duidelijk geloviger dan anderen,' reageerde de Zoeker cynisch.

'Sommigen identificeren zich inderdaad liever met andere zaken dan met de regels, waarmee de samenleving in stand wordt gehouden. Het overnemen en zich gedragen volgens de wetten, die 'goed' van 'kwaad' scheiden, maakt het individu niet onoverwinnelijk. De problemen van het leven worden hiermee niet buiten de deur gehouden, hoewel die illusie soms gesuggereerd wordt. Vaak zal een "ik" ervaren, dat ánderen zich niet altijd laten sturen door wat hij of zij juist of onjuist acht. Deze tegenstrijdigheid is verwarrend. Wat is de waarde van afspraken als ze vaak kunnen worden genegeerd? Bestaat er wel een 'goed' of 'kwaad' als velen er zich er niets van aantrekken?'

'De mens is inconsequent in zijn handelen,' zei de Zoeker, 'en is dat 'altijd geweest!'

‘Op dit punt in ons gesprek zou ik willen stellen, dat het een gevolg is van iets, wat beschreven kan worden als de werking van de entropiewet binnen sociale processen. De entropiewet stelt, dat in een gesloten systeem, wat een samenleving op een bepaalde wijze is, elk element zoekt naar maximale vrijheid, daarbij gesterkt door de natuurlijke tendens om de weg van de minste weerstand te volgen. Vanuit dat perspectief betekent het voor een samenlevingsverband, dat de deelnemende individuen zich hoe dan ook niet altijd in hun gedrag laten dwingen door regels, geboden en verboden. Entropie is een ontbindende kracht binnen elke samenleving. Zij staat haaks op elke vorm, die leidt tot cohesie of structuurvorming; zij vernietigt de werking van de synergie. Ik heb de werking van dat laatste trouwens met behulp van enkele figuurtjes getracht inzichtelijk te maken.’

Meester Negen legde de vijfde figuur van die dag neer.
‘Stel,’ sprak hij wijzend naar het eerste figuurtje, ‘dat er een taak, een opdracht, een werkzaamheid moet worden uitgevoerd. Om dat heel eenvoudig voor te stellen geef ik dat weer als een driehoek.

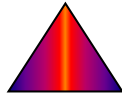

fig. 19 Een eenvoudige taak

Deze taak kan door één mens worden uitgevoerd. Je kunt bijvoorbeeld denken aan het koken van een maaltijd, het repareren van een lekke band, het schilderen van een deur en dergelijke. De verschillende kleuren in de achtergrond duiden er op, dat er een aantal verschillende dimensies bij het verwezenlijken van de taak aan te pas komen.’
Hij wees naar de tweede figuur.

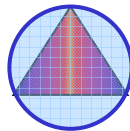

fig.20: Het bewustzijn van één mens volstaat om de taak uit te voeren

‘Hierin tracht ik weer te geven dat de taak door één mens kan worden volbracht, uitgevoerd, gedaan of wat dan ook. De blauwe cirkel geeft die mens weer. Hij beschikt over een voldoende hoeveelheid bewustzijn om alle gewenste dimensies, waarop de taak moet worden verricht, te overzien. Er is dan ook in dit geval geen behoefte aan samenwerking.’

De Zoeker staarde naar de twee figuurtjes en knikte dan. Het beeld was hem duidelijk.

‘Er ontstaat natuurlijk een andere situatie als er wél samengewerkt moet worden, omdat het werk wat gedaan moet worden gecompliceerder is of meeromvattend. Op zo’n moment is de hoeveelheid bewustzijn die nodig is om de taak correct uit te voeren groter. Dan ziet het plaatje er als volgt uit.

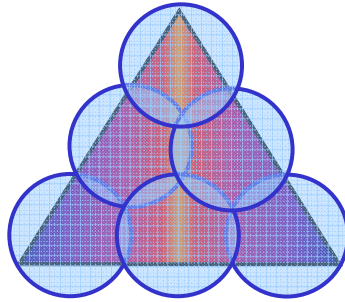

fig.21: Gekoppeld bewustzijn kan een grotere taak aan

Hoewel het beeld al ingewikkelder oogt, betreft het hier ook een relatief eenvoudige taak. Bijvoorbeeld het bouwen van een huis en dan niet als hobby, waardoor het jaren kan duren, maar binnen een bepaald tijdsbestek. De hoeveelheid bewustzijn om alle verschillende dimensies als elektra, water, metselen, timmeren, schilderen af te dekken en onderling te coördineren is te veelomvattend voor één mens. Daarom moet de gerichte aandacht van een aantal verschillende “ikken” worden gebundeld. Er móet een aantal afspraken worden gemaakt en er móet afstemming en samenwerking plaatsvinden.’

‘Ik heb eerlijk gezegd synergie nooit eerder gezien vanuit het perspectief van bewustzijn,’ merkte de Zoeker op.

‘Die benadering is dan ook niet standaard, maar het Universele Bewustzijn en in het verre verlengde daarvan de individuele aandacht is de drijvende kracht bij elke ondernomen activiteit,’ reageerde Meester Negen. ‘We zullen dat zien, als we de werking van de Scheppingsstraal nader bestuderen. Naarmate hetgeen de mens wil neer zetten groter en complexer is, vraagt het meer Bewustzijn. Het beeld in deze figuur is nog relatief eenvoudig. Als we bijvoorbeeld eens kijken naar de taak, de doelstelling van een middelgrote onderneming en hoe dat is uitgewerkt met behulp van een organisatie, wordt de figuur veel complexer.

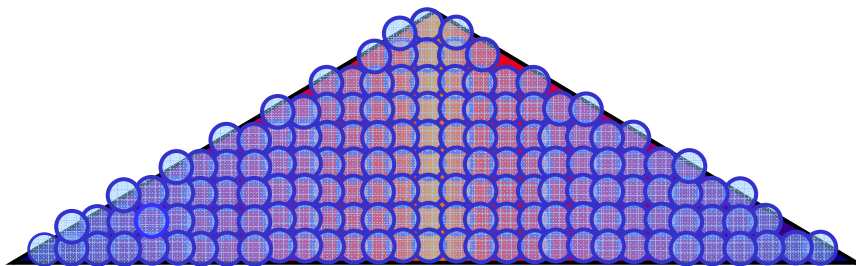

fig.22: Een complexe taak vraagt het bewustzijn van veel mensen

De figuur, illustreert dat mensen bereid zijn hun bewustzijn te beperken tot een fragment van het geheel. Dit in het vertrouwen, dat zo de doelstelling in zijn geheel zal worden uitgevoerd.'

'Elke organisatie kent een zekere hiërarchie,' zei de Zoeker. 'In uw tekening lijkt dat ook zo. Is er aan de top sprake is van méér bewustzijn dan bij de basis?'

*'Wat de tekening weer tracht te geven is de ordening van bewustzijn, die ontstaat bij synergetische constructies. Daarmee is niets weergegeven over de **intensiteit** van het bewustzijn, alleen over de wijze, waarop het bewustzijn in een bepaal individu wordt **gebruikt**! De wijze waarop het bewustzijn wordt gebruikt en de specifieke vermogens waarover een individu beschikt, staan los van elkaar.'*

De Zoeker schudde enigszins verward zijn hoofd.

'Ik hoor natuurlijk wat u zegt,' mompelde hij, 'maar eerlijk gezegd begrijp ik niet waar u het over heeft.'

'Laat ik een voorbeeld geven. Een computer heeft meer gebruiksmogelijkheden dan een strijkijzer. Toch maken beiden gebruik van stroom. Zo is het ook met mensen. De een is een professor, de andere een ambachtsman, maar beiden kunnen hun werk alleen verrichten, omdat het bewustzijn in hen is. Wat de figuur weergeeft is de specifieke vorm, waarin het bewustzijn is uitgekristalliseerd in een organisatie. Je kunt die figuur ook met een heel andere insteek weergeven, die, waarbij het bewustzijnsaspect centraal staat.

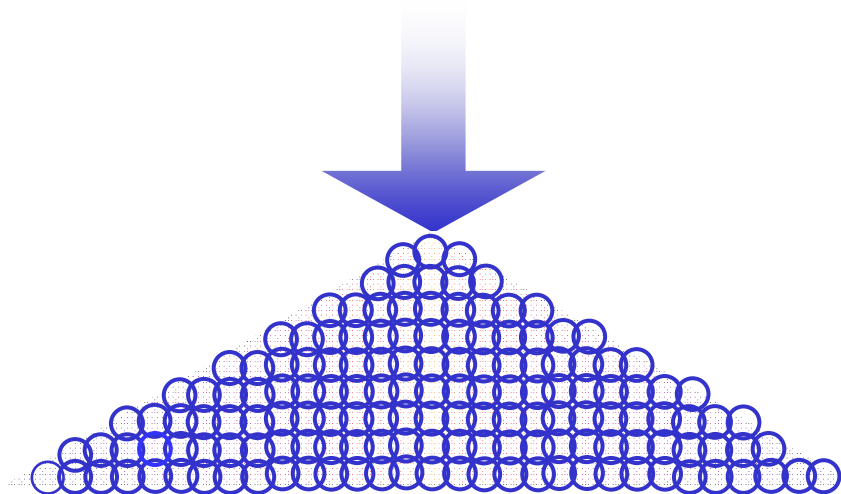

fig.23: Synergie vormt het Universele Bewustzijn

Het taakaspect, datgene wat de mensen heeft doen samenwerken, is in deze figuur naar de achtergrond geschoven. De driehoek is daarom vervaagd. Je kunt nu scherper zien, wat er gebeurt met het bewustzijn in een dergelijk organisatie. Het Universele Bewustzijn, de bron van alle bewustzijn en ons bestaan, kristalliseert in een bepaalde vorm uit. Het is, dat moet je duidelijk zijn, de vorm, die door de samenwerking van het

individuele bewustzijn van de verschillende mensen is ontstaan. Het effect is ingrijpend want, omdat het bewustzijn is uitgekristalliseerd, is het ook **gebonden**.'

'Waarom beklemtoont u dat laatste woord zo nadrukkelijk?'

'De mens heeft door zijn handelswijze het Universele Bewustzijn een bepaalde vorm gegeven en die vorm bepaalt, zolang deze bestaat, hoe het Universele Bewustzijn in de tijdruimtematerie omgeving, waarbinnen de mens vertoeft, zal en kan werken. Een andere optie heeft het niet, want die andere optie is door de mens niet gecreëerd. Het Universele Bewustzijn wordt in de mens tot een bepaalde constructie gedwongen, omdat er alleen zo een bepaald doel gerealiseerd kan worden. Wat de figuur dus beoogt weer te geven is, dat er door de mensen een **'bewustzijnsconstruct'** is gebouwd! Je ziet in de tekening de driehoek op de achtergrond nog enigszins. Maar die kan je gevoeglijk ook weg denken. Wat er dan over blijft is de bijbehorende structuur van bewustzijn. Die structuur is verzelfstandigd en blijft vervolgens bestaan en zal telkens als een mens er contact mee maakt, onmiddellijk deze vorm hebben en zich als zodanig tonen in de mens.'

'Ik begrijp niet wat u bedoelt,' zei de Zoeker, terwijl hij hulpeloos keek.

'Datgene wat een bepaalde vorm heeft gekregen, of het nu door natuurkrachten is op aarde, intergalactische beïnvloeding vanuit het Heelal of door mensenhanden, is in zijn essentie nooit iets anders dan de binding van het Universele Bewustzijn in/aan een specifieke vorm. Dat zijn de bewustzijnsconstructen waarover ik spreek. Zolang degene of datgene, dat de binding heeft bewerkstelligd, zich identificeert met die specifieke vormgeving van het Universele Bewustzijn, zolang zal het Universele Bewustzijn zich aan hem of haar –en aan ieder die zich lager in de Scheppingsstraal bevindt- tonen op de wijze, zoals door de binding is beoogd. En in het directe verlengde hiervan geldt, dat **pas als de scheppers zijn verdwenen de bewustzijnsconstructen ophouden te bestaan!** Je kunt het vergelijken met een materiële constructie, een bureau of een gebouw desnoods. Wat jij beschouwt als materie is de uiterste vorm van binding van het Universele Bewustzijn in onze Scheppingsstraal. Materiële constructies blijven doorgaans bestaan, zolang de mens dat wil. Exact hetzelfde geldt voor mentale constructies. Ook dit zijn bewustzijnsconstructen en ook zij blijven bestaan zolang de mensheid dat wenst.'

'Waarom zouden ze überhaupt moeten verdwijnen?'

'Wel, op een gegeven moment is een denkbeeld achterhaald en wordt vervolgens minder en minder gebruikt en zal uiteindelijk in vergetelheid raken. Niemand weet nog wat de bouwers van de piramides of iets als Stonehenge heeft bewogen. Welke denkbeelden leiden er toe, dat dergelijke immense bouwinspanningen destijds werden geleverd? Die denkbeelden zijn op een gegeven moment niet meer overgeleverd en daarmee vergeten. Datgene, dat vergeten wordt, verdwijnt en vervalst. Dat geldt voor menselijke bewustzijnsconstructen, maar natuurlijk net zo voor de talloze externe bewustzijnsconstructen.'

'Ongetwijfeld!' regeerde de Zoeker en hij grijnsde enigszins, maar dat laatste vloaide puur voort uit een aanhoudend besef van onvermogen. Hij bleef worstelen met de woorden van de ander.

'Ik heb eerlijk gezegd geen idee waar u naar verwijst,' bekende hij dan.

'Externe bewustzijnsconstructen zijn de creaties, de scheppingen van de Hogere

Entiteiten. Van Entiteiten dus die zich in de Scheppingsstraat op een hoger niveau bevinden. Het is een mens mogelijk met externe bewustzijnsconstructen in contact te komen.'

De Zoeker schudde, nog steeds onmachtig, zijn hoofd.

'Ik krijg niet op mijn netvlies waar u op doelt. Hoe komt de mens daar überhaupt mee in contact?'

'Je vraagt impliciet, als ik je goed begrijp, waar komen gedachten vandaan?'

De Zoeker realiseerde zich dat dit in eerste instantie zeker niet de vraag was, die bij hem speelde, maar omdat hij er van uit ging dat met een antwoord op die vraag het gesprek voor hem bevattelijker zou kunnen worden, knikte hij.

'Het overgrote deel van de gedachten wordt volstrekt automatisch gegenereerd. Bijvoorbeeld vanuit het lichaam, of vanuit de impulsen, die via de omgeving op de mens inwerken. Wij stonden daar uitvoerig bij stil tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg. Daarnaast zijn er andere bronnen. Bijvoorbeeld de mogelijkheid, die het menselijke instrument, het lichaam dus, heeft om de in het Universele Bewustzijn gecreëerde denkbeelden waar te nemen, op te vangen, te ervaren, net zoals zijn ogen bijvoorbeeld materiële creaties zien en zijn oren klanken horen.'

De Zoeker schudde weer zijn hoofd.

'Dat ogen zien en oren horen weet iedereen wel,' mompelde hij zwakjes. 'U gebruikt ze hier blijkbaar als analogie, maar ik pak de essentie van uw analogie niet. Het blijft mij onduidelijk hoe de mens in contact kan komen met bewustzijnsconstructen, met denkbeelden die elders in het Universele Bewustzijn gecreëerd zouden zijn.'

Meester Negen zweeg en dacht enige tijd na.

'Je begint met te stellen dat je **begrijpt** dat je via je zintuigen waarneemt. Elk mens berijpt dat mentaal, maar het is de vraag of het ook de realiteit van ieder mens is. De meeste mensen zijn namelijk volledig gewend geraakt aan de door de Vormers der Gedachten **geoperationaliseerde ervaringen** hieromtrent. De Vormers hebben namelijk veel van hetgeen er middels de zintuigen kan worden ervaren, een naam gegeven. Daarmee zijn die ervaringen in het gebied van het denken terecht gekomen. Dit is handig en in de strijd om te overleven uiterst nuttig gebleken, maar de andere kant van de medaille is, dat alles wat via de zintuigen kan worden ervaren, is verworden tot denkbeelden. De mens ervaart niet, hij begrijpt! Anders gesteld, hij neemt niet meer waar met zijn zintuigen, maar met zijn denken! Wellicht komen mijn opmerkingen je over als muggenzifterij, maar als het de gemiddelde mens met zijn 'gewone' zintuigen al zo gaat, hoeveel gecompliceerder denk je dan niet dat het voor hem wordt, om zuiver waar te nemen met zijn intuïtie, want dat is het zintuig, waarmee hij in staat is om contact te verkrijgen met de bewustzijnsconstructen en denkbeelden van de Hogere Entiteiten in onze Scheppingsstraat.'

'Intuïtie,' herhaalde de Zoeker. 'Dat klinkt niet erg concreet voor een zintuig.'

'Als het concreet was, was het al lang deel geworden van het instrumentarium van de Geest der Massa's. Dan had jij het functioneren ervan, net als van de andere zintuigen, 'begrepen' en er verder niet naar gevraagd.'

'Misschien niet, maar ondanks uw woorden pak ik nog niet waar u op doelt.'

'Laat ik het je met een analogie proberen uit te leggen. Stel, het is vroeg in de ochtend en

donker. Vervolgens komt de zon op. Het wordt lichter en de vormen der wereld manifesteren zich. De mens kan ze zien, wat niet wil zeggen dat ze gezien worden. Dat gebeurt slechts als de mens zijn ogen opent. Het merkwaardige is, dat vrijwel niemand zich bewust is van het gegeven, dat het proces zo werkt. Voor de mens is het immers zo triviaal, zo simpel. Het is licht, hij kijkt en dus ziet hij! Maar met zijn intuïtie is het ook zo. Dat is het zintuig waarmee de niet-materiële vormen kunnen worden waargenomen. Die vormen zijn er ook en als het 'licht' er op valt, kunnen ze onder bepaalde omstandigheden worden waargenomen. Maar als de mens het 'licht' er niet op laat vallen, als het ware zijn innerlijk oog niet opent, neemt hij ze niet waar en heeft hij geen contact met deze creaties!'

'Hoe opent de mens dat oog? Hoe valt dat 'licht' er op. Hoe krijgt hij de intuïtie werkend?'

'Zolang een mens geïdentificeerd is, is er geen enkel contact met de intuïtie mogelijk.'

De Zoeker zweeg. Misschien had hij niets anders verwacht, maar toch. Hij staarde langdurig naar een punt op de muur voor hem, terwijl hij in zijn referentiekaders zocht naar steunpunten om daarmee hetgeen hij had gehoord te borgen.

'Iedere keer lijkt het weer alsof u mij antwoorden geeft, maar uiteindelijk kom ik er niet verder mee. Zojuist wist ik niet waar mijn gedachten vandaan kwamen. Dat gegeven op zich was helder. Dan meldt u me, dat ik ze via mijn intuïtie opvang. Ik geef toe, dat antwoord bracht me even in de staat van begrip, maar als ik er goed over nadenk, ben ik toch niets wijzer. Ik voel me als een oude Germaan. Die wisten niet waar donder en bliksem vandaan kwamen. Iemand bedacht de godheid Donar en weg was het probleem. Het was een verklaring, maar wel een die van alle realiteit gespeend was...'

'En wat is in essentie het verschil met de verklaring die jij voor de bliksem hebt?'

'Mijn verklaring is gestoeld op wetenschappelijke beschrijvingen.'

'Het hanteren van wat jij als 'wetenschappelijke criteria' kwalificeert, brengt jou tot de staat van begrip. Het godenverhaal deed dat bij de Germanen. Overal waar er 'geaccordeerde naamgeving' is, naamgeving, die algemeen wordt onderschreven, ontstaat de staat van begrip. Op een absurd merkwaardige manier staat de staat van begrip los van de criteria, die gehanteerd worden op weg er naar toe'

De Zoeker overdacht de redenering een tijd lang, maar hoe hij ook wikte en woog, op zich leek er niets tegenin te brengen. Hij zuchtte eens.

'Abstract gezien hebt u ongetwijfeld gelijk, maar met deze kanttekeningen kom ik niet verder,' mompelde hij ten slotte en voegde er aan toe: 'Waar zou ik dat zintuig der intuïtie ergens moeten plaatsen?'

'Buiten het denken! Boven het denken! Naast het denken! De fysieke situering op zich is niet van belang. Het is in ieder geval geen zintuig, waarover het "ik" het beschikkingsrecht heeft. Misschien kan ik het je met behulp van een bekende figuur duidelijker maken.'

Meester Negen zocht even en legde vervolgens een tekening neer, die de Zoeker zich herinnerde uit gesprekken op de Kleine Omweg. Vervolgens tekende hij er met een donkerblauwe viltstift er een dikke gestippelde lijn in.

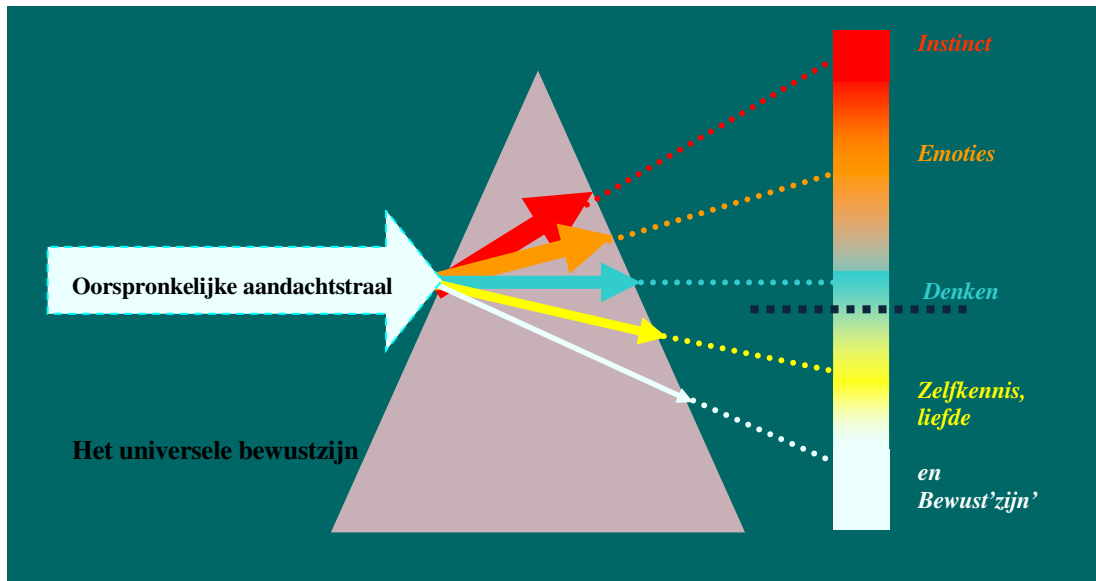

fig.24: De ontleding van de oorspronkelijke aandachtstraal

‘Boven deze streep bevinden zich de zintuigen die jij als ‘concreet’ beschrijft. Er onder bevinden zich de overigen. Te beginnen met de intuïtie.’

‘Te beginnen... zijn er nog meer dan?’

‘Helder zien, helder weten, helder voelen, om de meest gekende te noemen. Het kunnen zien/weten van het bestaan in vorige levens en meer. Zij allen bevinden zich onder die streep. In sommige oosterse filosofieën worden ze wel siddhi's, genoemd, de bovennatuurlijke gaven.’

Meester Negen dacht enkele momenten na en vervolgde dan: ‘Enkele gesprekken geleden ging wij diep in op de werking van het denkproces. Met name stonden we toen stil bij het eerste ‘begin’ van dat proces. Het punt van waaruit de verschillende denkbeeldenreeksen geactiveerd worden. Ik beloofde je, dat ik te zijner tijd dieper op de werking van dit punt in zou gaan, herinner je je dat?’

De Zoeker knikte met enige aarzeling.

‘Dat allereerste mysterieuze begin kun je beschouwen als de zetel van de intuïtie. Het is namelijk de intuïtie, die als het ware de externe bewustzijnsconstructen, voor zover de mens die ervaart, ‘koppelt’ aan bestaande denkbeeldenreeksen volgens het proces, wat ik eerder beschreef.’

‘Het lijkt alsof u een voorbehoud maakt met de zin ‘voor zover de mens deze ervaart’. Wat is de achtergrond daar van?’

‘De constructen zijn er en het zijn er onnoemelijk veel meer dan zich laat gissen. Maar toch is lang niet iedereen zich er bewust van gewaar en dat is feitelijk ook niet mogelijk. Zo’n gewaarwording vergt een gedegen voorbereiding. Allereerst moet een mens weet hebben van hun bestaan. Dat lijkt je misschien triviaal, maar vrijwel geen enkele Vormer der Gedachten werkt met de benadering, zoals ik je net schetste. Als een mens er al kennis van zou hebben, moet hij of zij in staat zijn er contact mee te krijgen en ten slotte

moet een dergelijk mens in staat zijn om er mee om te gaan.'

'Waarom zou dat laatste ingewikkeld kunnen zijn?'

'Wie onvoorbereid met het grote inzicht van een extern construct wordt geconfronteerd ervaart een immense bewustzijnsverruiming. Alle bescherm lagen, alle zorgvuldig gecreëerde bestaanszekerheden worden als in een explosie verpulverd. In plaats van inzichtvergroting is er eerder een grote kans op totale mentale ontregeling. Het "ik" wordt plotsklaps en zonder enig houvast ver buiten de veilige kaders van de eigen waarheid geplaatst.'

'U stelt met niet zoveel woorden, dat mensen dan gek worden?' De Zoeker zei het met enig ongenoegen, want hij wilde eigenlijk iets anders horen over bewustzijnsverruiming dan datgene, wat Meester Negen hier vertelde.

Die schudde echter zachtjes zijn hoofd.

'Er is een verschil tussen wat ik zeg en jouw conclusie. Waar ik op wijs, is dat het met de intuïtie niet anders is dan met gewone fysieke menselijke vaardigheden. Daarvan onderschrijft iedereen, dat er inzet voor nodig is om die te ontwikkelen. Hardlopen kan iedereen, maar ongetraind loopt niemand een recordtijd. Een toets indrukken kan een klein kind, maar een piano bespelen vergt langdurige studie. Mensen moeten zich er bewust en vaak langdurig voor inzetten om iets, waar ze aanleg voor hebben, tot een vaardigheid te ontwikkelen. Waarom zou dat met intuïtie anders zijn? Ieder heeft min of meer een intuïtieve aanleg, maar als dat niet ontwikkeld wordt, blijft het functioneren op het beginniveau.'

'U zegt dat niet veel Vormers der Gedachten zich hiermee bezighouden,' viel de Zoeker in en hij voegde er enigszins cynisch aan toe: *'Misschien is dat, omdat het bestaan van intuïtie berust op geloof. Waarschijnlijk is er dus te weinig geloof.'*

'De functie van geloven en de rol van de waarheid zullen we de komende keer diepgaand doornemen,' reageerde Meester Negen. *'Terugkerend naar het mysterieuze beginpunt van het denkproces, je ziet nu dat het geen toeval is, dat sommige denkbeeldenreeksen wel geactiveerd worden en anderen niet. Het is de functie van intuïtie om bestaande interne netwerken van 'open kanalen', de denkbeeldenreeksen, te koppelen aan het externe bewustzijnsconstruct. Om die reden wordt dat beginpunt ook als mysterieus beschreven. Datgene, wat er in plaatsvindt, gaat volledig buiten het "ik" om. En het frustrerende voor het "ik" is, dat het vervolgens wel de geactiveerde gedachten heeft en krijgt. Zij komen voor dat "ik" letterlijk out of the blue.'*

'Ik hoor u de zinnen gebruiken en de woorden zijn niet vreemd, maar ik heb absoluut geen enkele inhoudelijke aansluiting bij wat u vertelt,' zei de Zoeker met slecht onderdrukte onvrede. *Hoewel hij krampachtig had getracht het gesprek te volgen, ging het telkens ver over de randen van zijn referentiekaders.*

'Dat is voorstelbaar. Wij spreken over hetgeen zich onder de streep,' Meester Negen wees naar de gestippelde lijn in de figuur, *'afspeelt. Hoe zinvol is het denk je om hier uitgebreid op in te gaan, zolang jij je begrip laat vormen door gebruikmaking van het instrumentarium, dat zich bóven de streep bevindt?'*

De Zoeker zweeg even verbluft, maar protesteerde vervolgens licht geïrriteerd: 'Dat is een gemakkelijke uitweg! Op deze manier wint u elke discussie.'

Meester Negen reageerde onaangedaan. 'Winnen of verliezen behoort tot het "ik" en is

*in dit verband dus volstrekt irrelevant! Het is aan jou om te verifiëren wat ik zeg. Gelóóf het niet! Dat is te gemakkelijk. Zie je identificaties en tracht daarvan los te komen. Alleen dan is er een mogelijkheid, dat je in contact komt met de zintuigen, die zich onder de streep bevinden. Er bestaat geen andere mogelijkheid, we hebben daar vaak over gesproken en zullen dat zeker nog vaak doen. De enige weg ligt in het verminderen van de heftige dominantie van jouw denken. Wees gewaar, mediteer en **leer zo alles direct te ervaren, niet via je denken!** Je denken creëert de schijnwerkelijkheid, waar jij je aan vastklampt en die je tot jouw waarheid hebt gemaakt. Ik zei het je net, we zullen het spoedig over dergelijke waarheden spreken, maar ik stel voor dat we nu kort pauzeren. ' De Zoeker staarde een tijd lang zuur en zwijgend voor zich uit. Het gesprek had hem niet verder gebracht. En dan, volkomen onverwacht, zag hij zichzelf zo zitten! Onwrikbaar vastgeklonken aan zijn negatieve astrale gevoelens. Zijn gevoel van miskenning verdween vrijwel onmiddellijk en uiteindelijk kon hij bevrijd glimlachen, omdat hij zag hoe diep hij zich in zijn identificatie had laten gaan.*

'Heeft het Universele Bewustzijn een eigen wil?' vroeg hij wat later. 'Ik bedoel, moet ik uit uw verhalen begrijpen, dat het zich altijd klakkeloos moet blijven plooiën in de vorm, waarin het door een toevallige Entiteit is gezet? Of is het vrij?'

'Laat ik een soortgelijke vraag stellen. Heeft de zwaartekracht een eigen wil? Voor de mens niet, de gedachte is hem uiterst vreemd. Voor de mens is het slechts een passief aanwezige kracht, die iedereen overigens gebruikt. Om auto te rijden, om te lopen, om gebouwen op te trekken en zelfs om te vliegen! De zwaartekracht is daar en omdat zij bestaat wordt zij gebruikt, terwijl niemand zich ooit een moment afvraagt, wat zij daar van vindt. Op een vergelijkbare wijze is het Universele Bewustzijn daar en wordt gebruikt. Het gebruik ervan raakt de essentie nooit, noch transformeert het haar bestaan. Het zijn de gebruikers, in het geval van het Universele Bewustzijn dus de scheppers, die vormen –in de meest abstracte zin van het woord- creëren. Een basis voor de frase 'alles is illusie' ligt besloten in dit gegeven. Nogal eens verliest de schepper zich in de vorm die hij heeft gecreëerd. Hij identificeert zich daar dan mee en de diepste aard van het geschapene ontgaat hem vanaf dat moment volkomen.'

De Zoeker trok ongemakkelijk met de mondhoeken.

'Organisaties worden gebouwd en verdwijnen,' zei hij dan om het gesprek minder abstract te maken. 'Moet ik uit uw woorden begrijpen, dat vanaf het moment dat een organisatie verdwenen is, dat dan het Universele Bewustzijn niet meer gebonden is?'

'Het individuele bewustzijn is dan niet meer gebonden aan een specifieke organisatie. Het blijft echter wel gebonden bijvoorbeeld aan het begrip 'synergie' en dat blijft, ik zei dat zojuist, zolang er mensen zijn die van het begrip synergie gebruik maken.'

'Maakt u nu een onderscheid tussen identificatie op het niveau van het individu en vervolgens ook nog eens op het niveau van de mensheid?'

'Het laatste vloeit voort uit het eerste. Vormers der Gedachten, let wel in elk denkbare manifestatievorm of dat menselijk is, materieel in de vorm van gebouwen of schrifturen of abstract in de vorm van denkbelden, zij allen dragen de binding van het Universele Bewustzijn mee door de loop der geschiedenis. Elk materieel beeld dat wordt doorgegeven, iedere theorie die wordt onderwezen, elke religie die wordt gepredikt,

kortom alles wat van het ene ‘nu’ naar het volgende ‘nu’ wordt overgeheveld impliceert, dat het daaraan gebonden Universele Bewustzijn gebonden blijft.’

‘En is dat juist of zou het niet moeten....?’

‘Het gebeurt! Dat is alles wat er over gezegd kan worden en een oordeel over de wenselijkheid of onwenselijkheid hiervan heeft geen enkele zin. Maar alleen de mens die zich hier op toelegt ziet dit proces gebeuren en alleen die mens heeft de mogelijkheid om vrij te komen van deze identificatie.’

‘En wat is dan het gevolg? Moet ik uit uw woorden begrijpen dat dan alles wat geschapen is ineen stort?’ De Zoeker zei het een mengeling van enerzijds verbijstering en anderzijds sarcasme.

‘Als het “ik” verdwijnt, verdwijnen alle daarmee samenhangende mentale constructies. Dat zijn er veel meer dan waarvan de mens zich bewust is, dus dat geeft een immense vrijheid! Dat is de bevrijding waarover in geschriften wel geschreven wordt. Tegelijkertijd wordt de waarde van alle denkbelden doorzien. Natuurlijk blijven de scheppingen van de Hogere Entiteiten in tact, want die vallen buiten de competentie van de mens. Daarover heeft hij geen enkele zeggenschap. Die verdwijnen pas als de Hogere Entiteiten besluiten de door hen gecreëerde bewustzijnsconstructen te beëindigen en natuurlijk ook als die Hogere Entiteiten zelf verdwijnen. Terugkerend naar de mens die is bevrijd van zijn denken. Wat er voor hem of haar overblijft, is een moment ‘nu’, waarbinnen het Universele Bewustzijn ongebonden kan worden ervaren met alle potenties die het in zich heeft. Misschien helpt deze illustratie je.’ En al sprekende legde Meester Negen een andere tekening neer

fig. 25: denkbelden in en buiten de mens.

‘Onderin de figuur, het donkere deel, heb ik symbolisch het gebied van het “ik” weergegeven. In dit gebied spelen zich de vele processen af, waarover ik je vertelde tijdens onze wandelingen op de Kleine Omweg. Het is de wereld van de talloze ‘open’ kanalen. Soms zijn die geopend door het “ik” zelf, maar meestal door de vele Vormers der Gedachten. Dit gebied is het gebied dus van het denken. Dat gebied is eindig en dat kan niet anders. Op de eerste plaats omdat de omvang der denkbeelden, hoeveel het er ook mogen zijn, altijd beperkt is. Het aantal denkbeelden, dat kan worden opgeslagen in het menselijke materiaal, is gewoon beperkt. Het is ook begrensd, omdat ‘ikken’ met behulp van die grens de externe onzekerheid buiten houden. “Ik”-onvriendelijke denkbeelden, zoals ik ze ooit noemde, worden letterlijk buiten de grenzen gehouden. Daarnaast is het begrensd, omdat het vermógen van het “ik” om denkbeelden te creëren begrensd is. De belangrijkste achterliggende reden hiervoor is, dat het denken slechts op een ééndimensionale wijze van denkbeeld naar denkbeeld kan gaan.’

De Zoeker accordeerde hetgeen er gesteld was met een korte knik, hoewel hij nog niets nieuws had gehoord.

‘De mens is een fragment van de Scheppingsstraal. Ik meldde je dat verschillende keren eerder en telkens blijkt het grootste deel van de processen, waarmee wij worden geconfronteerd, samen te hangen met processen, die zich op een veel grotere schaal afspelen. Als wij al als laatste schakel op die straal in staat zijn om denkbeelden te creëren, moeten we vaststellen dat alle Hogere Entiteiten op die straal ook minimaal in staat zijn tot het creëren van dergelijke bewustzijnsconstructies.’

‘Hebt u het nu over wat wel genoemd wordt de hogere denkbeelden?’

‘Het is misschien mogelijk om ze als zodanig te kwalificeren. Ikzelf doen dat liever niet, want dan zou ik om een Babylonische spraakverwarring te voorkomen eerst scherp moeten definiëren, wat ik onder dat ‘hogere’ denken zou willen verstaan. Terug naar waar ik het over wil hebben. Zoals het de mens mogelijk is om in contact te komen met door Hoge Entiteiten gecreëerde materiële zaken, zo moet het hem ook mogelijk zijn om in contact te komen met dergelijke bewustzijnsconstructies, denk je niet?’

‘Misschien wel,’ reageerde de Zoeker en hij voegde er met een grijns aan toe: ‘Maar aangezien u in uw tekening de grens van het “ik” nogal nadrukkelijk hebt neergezet, vermoed ik dat dit niet vanzelf zal gaan.’

‘Dat is ook zo! We hebben vaak gesproken over het effect van mediteren. Ik zie, dat dat effect door velen wordt onderschat en daarom wordt mediteren nogal eens veronachtzaamd. Maar de meest effectieve methode om de grenzen van het “ik” te slechten, althans zo zie ik het, is het beoefenen van meditatie. Wat gebeurt er als de mens door de grens van het denken heen breekt?’

De Zoeker zweeg. Hij zag geen bruikbaar antwoord opborrelen.

‘Het figuurtje geeft het aan. Dan verlaat de mens het “ik”. Met andere woorden, hij treedt binnen in een gebied waar de klemmende begrenzing van zijn “ik” is weggefallen. De aandacht van de mens, ik heb het dus niet meer over de gerichte aandacht van zijn “ik”, want hij heeft het gebied van het “ik” verlaten, is vrij. Die momenten worden dan ook wel als ‘bevrijdend’ gekwalificeerd of als bewustzijnsverruimend.’

‘Toepasselijke begrippen,’ mompelde de Zoeker toen de essentie van wat er gezegd was

tot hem doordrong. .

*‘In het gebied waar de aandacht dan vertoeft, is **het mogelijk**, ik stel dus niet dat het gebeurt, maar is het mogelijk, dat een mens in contact komt met de bewustzijnsconstructen, waar ik het net over had. Zij worden in alle andere momenten aan zijn geestesoog onttrokken door de permanente werking van het “ik”, omdat dat in al die andere momenten alle aandacht opeist. Maar in de ‘momenten van ‘genade’, zoals ze ook wel worden omschreven, kan de mens worden geraakt door onpeilbaar diepe inzichten. Soms ontstaat de idee van een visioen en het is ook op deze wijze, dat de mens in contact komt met grote ‘openbaringen’. Omdat het denken niet actief is, kunnen de grote bewustzijnsconstructen in zijn geheel worden ervaren, hetgeen voor de betrokken mens overweldigend is.’*

Meester Negen zweeg even en glimlachte dan, terwijl hij verder ging.

‘En daarmee is meteen het immense probleem geschetst van de mens, die deze ervaringen wil uitdragen. In de figuur heb ik het als terugkeermoment gekwalificeerd. Onmiddellijk wordt die mens geconfronteerd met de werking van de grens. De ervaring moet worden vertaald in denkbeelden en denkbeelden, hoe groots of uitbundig ook, zijn altijd volstrekt onmachtig om datgene, wat is ervaren, nog maar bij benadering weer te kunnen geven. Elke verwoording verschraalt! Het wordt vanuit het ééndimensionale denken opgebouwd en is daarmee in alle toonaarden ontoereikend.’

‘Het lagere denken begrijpt het hogere niet,’ concludeerde de Zoeker.

‘Ik begrijp, dat je deze terminologie blijft hanteren, maar in mijn optiek is er in het gebied buiten het denken noch sprake van denkbeelden, zoals wij die hanteren, noch is er sprake van denken, zoals wij dat doen .’

Er viel een stilte, die de Zoeker gebruikte om de vele nieuwe denkbeelden een plek te geven.

‘Uw benadering,’ sprak hij na enige tijd, ‘heeft misschien iets weg van datgene, wat wel het morfogenetische veld wordt genoemd. Berusten de overeenkomsten op toeval?’

‘Het is denkbaar, dat het hetzelfde zou zijn. Ik heb gehoord over de theorie van de morfogenetische velden, maar zijdeling. Ik heb me er niet in verdiept. Het is mij dus niet mogelijk om een uitsluitsel te geven op je vraag.’

‘Vindt u het, gegeven die mogelijke parallel, niet de moeite waard om u er in te verdiepen,’ hield de Zoeker aan, maar Meester Negen schudde resoluut het hoofd.

‘Datgene over de straal der schepping, wat mij duidelijk is, heb ik je uitgelegd. Vervolgens leg jij de link naar het morfogenetische veld, iets waar ik heel weinig van weet, maar dat misschien in het gunstigste geval met andere bewoordingen hetzelfde zou beschrijven wat mij nu al duidelijk is. Wat voegt het toe?’

‘Het zou anderen tot verder begrip kunnen brengen van de werking van het Universele Bewustzijn! Uw verhaal zou ondersteunend zijn.’

‘Ondersteunend? Anderen komen dan, als waar is wat je zegt, in dezelfde situatie als ik. Zij hebben dan twee beschrijvingen voor hetzelfde. En wellicht, als iemand zich er in verdiept, treft hij nog meer benaderingen aan. Ikzelf heb echter die behoefte niet.’

‘Zo komt hier nooit eensluidende theorievorming over.’

‘Waarschijnlijk niet, maar waarom zou dat verkeerd zijn? Veelal verwordt de

theorievorming over het Universele Bewustzijn tot iets prettig conceptueels en komt daarmee te behoren tot het “ik”. Dat de mechanica van het “ik” niets anders toelaat wil niet zeggen, dat ik er voor moeten kiezen.’

De Zoeker trok zijn lippen samen en zuchtte diep.

‘U schetst met uw woorden de kern van het probleem van elke Zoeker. Leraren en Meesters werken nooit samen en berijden hun eigen spoor! Hoe kan iemand die zoekt er ooit uitkomen?’

‘Het zou jammer zijn als de Zoeker een Vinder wordt. Let wel, ik maak geen gemakkelijke woordgrap, maar degene, die meent het antwoord op zijn vragen te hebben gevonden, stopt met zoeken. Stopt, staat dus stil! Juist omdat de Grote Leraren niet samenwerken, blijven er mogelijkheden voor een Zoeker. Als zij namelijk allen het Universele Bewustzijn op dezelfde wijze zouden beschrijven, iets wat niet mogelijk is, maar dat terzijde, ontstaat een immens dogma, dat de mens volstrekt vastzet. Iedereen kan en gaat zich identificeren met dit dogma, omdat het binnen alle gehanteerde paradigma’s valt. Met andere woorden, het wordt aan alle kanten logisch, ethisch, causaal, charismatisch, filosofisch, wetenschappelijk, religieus, economisch, spiritueel en moreel onderschreven. Een dergelijke ‘waarheid’ zou een ongenaakbare vorm verkrijgen.’

‘Wat is er mis mee, als de waarheid eindelijk geformuleerd zou worden?’

‘Wij zullen een volgende keer diep ingaan op het functioneren van ‘waarheden’. Laat ik nu volstaan met de opmerking, dat in de volstrekt denkbeeldige situatie, die ik net schetste, onze scheppingsstraal eindigt, omdat het Universele Bewustzijn is gestold, gegoten in een onwrikbaar sjabloon, dat pas zal verdwijnen, als de laatste sporen van mens verdwenen zijn. Het gaat om het zoeken, niet om het vinden.’

De Zoeker reageerde niet. Wat er gezegd was klonk weliswaar juist, maar tegelijkertijd kwam het niet bemoedigend over.

‘Overigens,’ zei Meester Negen, ‘je vergelijkt mijn omschrijving met het morfogenetische veld, maar je had ook kunnen zeggen, dat er overeenkomsten zijn met datgene, wat door de oude Grieken destijds werd beschreven als de wereld der ideeën.’

‘Ik veronderstel dat uw reactie niet veel anders geweest zou zijn,’ zei de Zoeker.

‘Keren we terug van het uiterst abstracte Universele Bewustzijn, naar het veel bevattelijker niveau van het “ik”,’ zei Meester Negen wat later. ‘Synergie heeft op dat niveau als katalysator gefunctioneerd. Dankzij synergie konden leefgemeenschappen groeien. Stammen ontwikkelden zich tot dorpen, dorpen werden steden, steden een provincie en uiteindelijk ontstonden zo de staten, die wij tegenwoordig kennen. Het heeft vele honderden eeuwen geduurd, voordat de positieve werking van de synergie als zodanig werd herkend. Elke vorm van samenwerken betekent immers, dat er een deel van het individuele belang wordt opgeofferd aan een verondersteld groter belang. Zolang een samenleving meende, dat het verwerven van bezittingen het best geschiedde door ze met

geweld te veroveren, bleef synergie achterwege. Synergie bewerkstelligen immers impliceert, dat het “ik” energie moet investeren in een activiteit, waarvan het niet direct de resultaten ten eigene nutte kan oogsten. De mens vertoont dit gedrag niet van nature. Wil hij hiertoe bereid zijn dan moet aan twee voorwaarden zijn voldaan. Op de eerste plaats dient er een zeker geloof te zijn in de samenwerking.’

‘Uiteraard,’ mompelde de Zoeker.

‘Het klinkt misschien triviaal, maar er zijn talloze voorbeelden, die illustreren, dat mensen het geloof in de samenwerking verloren zijn. Zij beperken zich vervolgens om hun moverende redenen uitsluitend nog tot het voorzien in eigen behoeften zonder bereidheid om gezamenlijke inspanningen te leveren. Het geloof, dat alleen door op elkaar afgestemde samenwerkingspatronen de betere resultaten verkregen worden, spreekt niet vanzelf. Het wordt moeizaam verworven en verdwijnt snel. De geschiedenis illustreert dit keer op keer met de opkomst en ondergang van vele beschavingen. De duistere Middeleeuwen na de val van het Romeinse rijk laten zien, dat het geloof in de samenwerking bijvoorbeeld vrijwel verdwenen was. Het grote rijk viel uiteen in kleinere rijken, die elkaar bestreden en vervolgens verder uiteen vielen. Pas na de Middeleeuwen ontstaan er voorzichtig de wat grotere staten, die elkaar overigen bleven bestrijden, soms op een desastreuze schaal, die in de 20ste eeuw zijn climax bereikte in twee wereldoorlogen. Het geloof, dat alleen samenwerking leidt tot betere resultaten, heeft pas in de tweede helft van de 20ste eeuw een substantiële voet aan de grond gekregen. Dat geloof, geheel liggend in de lijn van de Scheppingsstraal, is bijvoorbeeld de motor achter de vorming van de Europese Gemeenschap.’

‘Waarom ligt dat in lijn met de Scheppingsstraal?’

‘Synergie creëert de mogelijkheid voor een beter leven van de mens, in ieder geval in materiële zin. De existentiële onzekerheden nemen af, juist omdat de materiële zekerheden toenemen.’

‘De mens wordt een materialist!’

‘Niet ondenkbaar en in het begin gebeurt dat ook onvermijdelijk! Maar ook ontstaat er zodoende een gerede kans, dat de mens daarmee uiteindelijk ontstijgt aan zijn identificatie met al datgene, wat de tijdruimtematerie omgeving hem biedt. Als de leegheid van die wereld, van de wereld van het ‘hebben’ eenmaal daadwerkelijk doorgrond is, is de mens in staat om zijn identificaties met die wereld te boven komen. Dat gebeurt niet zolang er nog vele onvervulde, wereld-gebonden wensen en verlangens zijn.’

De Zoeker overdacht dit en fronste dan de wenkbrauwen.

‘Stelt u nu eigenlijk met zoveel woorden feitelijk niet dat synergie tot verlichting leidt?’ vroeg hij dan met verbazing.

‘Ik stel, dat de kans, dat mensen zich bevrijden van hun identificaties, toeneemt. De immense overlevingsdruk op het individu neemt af als de samenleving, waartoe hij of zij behoort, een deel van de zorgen over kan nemen. Om die reden noem ik dit de lijn, de richting van de Scheppingsstraal. Naar steeds grotere synergetische verbanden. In een figuur ziet dat er als volgt uit.’

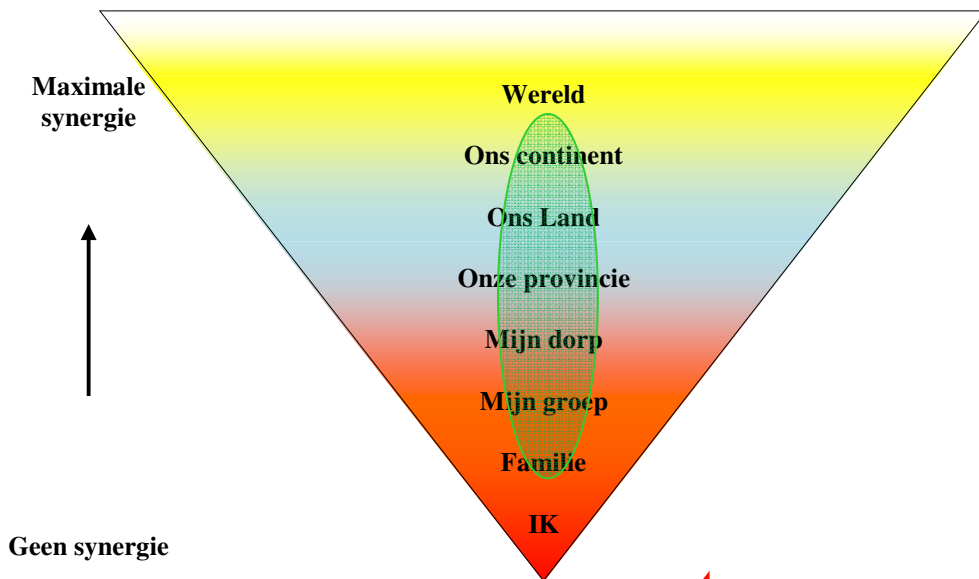

fig.26: Synergie en groeps grootte

'In de eerste fase, de jongste jaren, is er op geen enkele manier sprake van synergie. Dan is alle aandacht nodig voor de creatie van een "ik" en het beginnend handelen vanuit dat "ik". Vervolgens worden er vanuit dat "ik" relaties met familieleden ontdekt en groeit een eerste besef van de werking van synergie. Enkele jaren later ontstaan er ervaringen als groeps lid. Gedurende vele eeuwen is de ontwikkeling van de synergie op dat niveau blijven hangen. Naarmate de leefgemeenschappen groter werden, werd langzamerhand duidelijk, dat daarmee ook de synergie toenam en zo kregen de samenlevingskernen een aanzuigende werking, met als gevolg dat de synergie verder toe nam. Naast dorpen ontstonden zo de steden en samenwerkende landstreken. Gedurende vele jaren groeide de synergie echter alleen, omdat andere samenlevingen werden overwonnen en vervolgens werden geknecht. Oorlogen, uitbuiting en slavernij zijn gedurende vele eeuwen sterk tegenwerkende krachten geweest. Pas in de laatste eeuwen ontstaat op bredere schaal het inzicht, dat samenwerking altijd veel meer synergie oplevert dan onderdrukking. Je ziet dan ook de tendens om veel meer dan voorheen op vrijwillige basis over te gaan tot het bundelen van kracht en inzet.'

'Waar staat het ovaal voor?' vroeg de Zoeker na enkele ogenblikken zwijgen

'Een aparte plek in het synergetische proces wordt ingenomen door de religies. Hoewel veel religies op een bepaalde manier zeker bindend zijn geweest en daarmee de synergie versterkten, is hun macht in de geschiedenis toch altijd minder geweest dan de bestuurlijke macht. Religie is niet per se aan een groep of land gebonden en daarom nooit zo'n betrouwbare identifiër geweest als het groeps lidmaatschap of een nationalistisch gevoel. Daarom heb ik hem getekend als doorzichtige ovaal, die van boven naar beneden loopt.'

'In periode van vervolging is die saamhorigheid er wel.'

'Dat geldt niet alleen voor religies,' reageerde Meester Negen, 'dat geldt voor allen, die zich als onderdrukten verzetten tegen de onderdrukker, maar ik stel voor dat we

terugkeren naar de hoofdlijn van het verhaal, naar samenwerking.

Alleen geloof in de resultaten van samenwerking is niet voldoende. De tweede essentiële voorwaarde voor het kunnen ontstaan van synergie geeft is, dat er vertrouwen moet zijn. Vertrouwen in die zin, dat elk van de samenwerkende individuen inziet, dat -een deel van- het resultaat van de samenwerking hem of haar toekomt. Achteraf kan eenvoudig geconstateerd worden of het aanleggen van dijken of wegen of wat dan ook heeft betekend, dat het zekerheidsniveau voor ieder is vergroot en dat alleen daarmee de groep in een positieve zekerheidsspiraal is gekomen. Maar de bereidheid om zover te komen heeft een ingrijpende psychologische ombuiging gevraagd. Die is vaak botweg afgedwongen en dwang staat haaks op vertrouwen! Het spoor van gewelddadigheden in de geschiedenis demonstreert, dat deze ombuiging slechts moeizaam tot stand is gekomen. Veel van de conflicten zijn terug te voeren op het recht van de sterkste, dat werd ingezet. In veel samenwerkingsprocessen -ook tegenwoordig- blijkt er altijd een 'sterkste' te zijn, die zelf, samen met een kring van getrouwen rondom hem, bovenmatig profiteert van de resultaten van de synergie. Hijzelf wordt er beter van ten koste van anderen en zo schaadt hij het vertrouwen. Waar het vertrouwen weg is, is de bereidheid van de mens om zich gemotiveerd in te blijven zetten voor het samenwerkingsverband weg! Synergie ontstaat als gevolg van een werkende regelkring, die ik wel eens als volgt heb geschetst.'

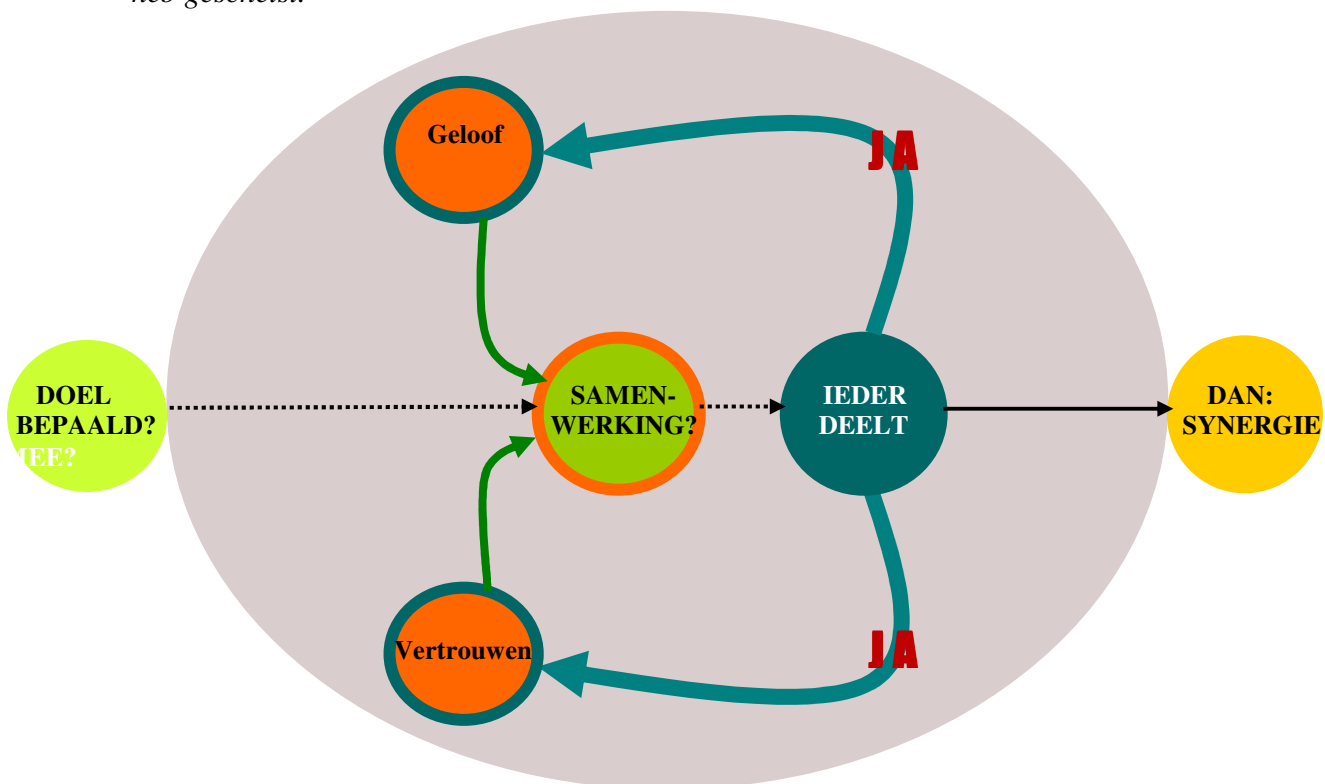

fig.27: De regelkring die tot synergie leidt

‘Het gebied met de licht gekleurde achtergrond geeft de essentie weer. Het bewerkstelligen van synergie is een delicaat proces. Alléén als het “ik” ervaart, dat het deelt in de vruchten van de samenwerking is het bereid om zich daarvoor in te zetten. Dan is er vertrouwen en geloof. Ontbreken beiden of een van beiden, dan beperkt de inspanning zich tot het ‘noodzakelijke’. Er is dan sprake van iets als optische adhesiebetuiging. Ik zet dat lijnrecht tegenover datgene, wat wel als intrinsieke motivatie wordt gekwalificeerd. Zonder die motivatie zakt de mens weg in het gebied, dat door de derde energiewet, de weg van de minste inspanning wordt beschreven. Als de resultaten van de gezamenlijke inspanning zichtbaar of merendeels wegvloeien naar ‘een sterkste’, dan neemt daardoor de individuele motivatie om zich in te zetten af. Ook al wordt de samenwerking met macht of intimidatie afgedwongen, dan zullen de resultaten altijd ver achterblijven bij wat mogelijk is, omdat mensen hun bewustzijn niet ten volle inzetten, maar hun inspanningen beperken tot het optisch minimale.’

‘Dat deert de machtigen veelal niet,’ mompelde de Zoeker. ‘Zij zorgen voor zichzelf en hun kompanen en laten de rest de rest. De geschiedenis, zelfs de recente, is gelardeerd met voorbeelden, die dit illustreren.’

‘Ik heb niet de neiging om te ontkennen wat je zegt, maar dat gegeven doet geen afbreuk aan de essentie van wat ik betoog. Geloof en vertrouwen zijn noodzakelijk. Als een van beiden afneemt, neemt het andere ook af en onmiddellijk vermindert het synergetische effect. Elke samenleving, waar de synergie minder wordt, komt in een negatieve spiraal terecht en zal uiteindelijk vervallen. Ook dat toont, voor wie wil zien, de historie.

*Het effect van synergie berust op het ‘willen koppelen’ van het individuele bewustzijn aan dat van anderen. Als dat bewustzijn gekoppeld is, hoeft niet ieder zich meer met dezelfde basis overlevingsaspecten bezig te houden. Het gekoppelde bewustzijn heeft de mogelijkheid om te expanderen. Het kan zich **gelijktijdig** verdiepen in een aantal facetten van het bestaan, iets wat niet mogelijk is als een individu continu zijn gerichte aandacht moet gebruiken om zijn eigen overleving veilig te stellen. De koppeling van bewustzijn levert aan hen, die gekoppeld zijn, meer mogelijkheden om te leven in de richting van de hoofdwet. Een ont koppeling hetzij uit vrije wil, dan wel geforceerd in oorlogen of ten tijde van rampen betekent onmiddellijk, dat men terug valt naar een lager niveau van collectief bewustzijn.’*

‘Iedereen is weer meer bezig met overleven,’ sprak de Zoeker voor zich uit en daaruit leidde Meester Negen af dat de ander hem had begrepen.

*‘Het aantal verschillende samenwerkingsverbanden is tegenwoordig groot. Er zijn industriële bedrijven, dienstverlenende organisaties, naast politieke partijen, verschillende kerkgenootschappen. Natuurlijk zijn er de dorpen, steden, provincies, alsmede staten. Vervolgens zijn er clubs, verenigingen, stichtingen, broeder-, maat- en vennootschappen, vriendenkringen. Maar ook stammen, clans, ‘gangs’ of hoe een groep van samenwerkende personen verder ook genoemd mag worden. Maar,’ Meester Negen benadrukte de woorden, **‘het principe van structurering is overal hetzelfde!’***

‘Er is blijkbaar geen beter alternatief,’ opperde de Zoeker.

‘Misschien niet. Het menselijke denkvermogen is in ieder geval niet of niet meer in staat om tot een alternatief te komen,’ zei Meester Negen, ‘en dat is een interessant gegeven.’

‘Wat is het interessante er aan?’

*‘Wellicht is het een wetmatig gegeven, dat synergie alléén bereikt kan worden op de manier, waarop het thans wordt bereikt. Dat betekent, dat het bereiken van synergie geschiedt volgens eenzelfde soort wetmatigheid als die, die bijvoorbeeld de zwaartekracht heeft doen ontstaan. Dat houdt dus, in dat synergie in potentie altijd aanwezig geweest, maar dat het tijdenlang buiten het bereik van het menselijke bewustzijn heeft gelegen. Denk nog eens terug aan wat ik je vertelde over de Scheppingsstraal. In die straal creëerde telkens een Hogere Entiteit de voorwaarden, waarbinnen de Lagere Entiteiten moeten leven. De synergie is één van de wetmatigheden, die door een Hogere Entiteit **als gedachteconstruct, als denkbeeld is neergezet!** Het is aan de mens om de werking van dat denkbeeld te ontdekken, vervolgens te leren hoe er mee om te gaan en uiteindelijk de werking ervan te optimaliseren. Precies, zoals met de zwaartekracht is gebeurd. Het denkbeeld ‘synergie’ heeft het bewustzijn in een vaste vorm doen stollen en als de mens synergie wenst, dan zal hij dat alleen kunnen bewerkstelligen in **díe vorm!**’*

‘Wat u zegt zou verklaren waarom structuren, waarmee synergie wordt bewerkstelligd, altijd eenzelfde soort vorm hebben,’ reageerde de Zoeker en Meester Negen knikte.

‘Keren we terug naar de wijze, waarop wij mensen met deze wetmatigheid omgaan, nu en vroeger. Geen enkel samenlevingsverband is toevallig ontstaan. Ergens was er ooit een beginimpuls die werd geëxpliciteerd. Tegenwoordig zou het iets kunnen luiden als ‘winst maken’, ‘maatschappelijke sturing geven’, ‘kampioen worden’, ‘terroristen uitschakelen’, of zoals bij primitieve stammen ‘gezamenlijk trachten te overleven’. Alleen een geëxpliciteerd doel kan motiveren en inspireren tot samen te werken. De aldus geformuleerde beginimpuls is dus het oorspronkelijke doel. Daar omheen zijn vervolgens de activiteiten gerangschikt en geordend zoals we net zagen. Elke rangschikking en ordening van activiteiten zal ik voor het gemak omschrijven met het kernbegrip, structuur.

Elke structuur weet in de tijdspanne direct na zijn oprichting de deelnemers te inspireren. In een dergelijke beginfase is identificatie met de doelstelling gemakkelijk en maakt mensen enthousiast. Het gevoel van gemeenschappelijkheid is levend en duidelijk voelbaar. Door samenwerking is men vele malen sterker dan als enkeling! Later kunnen er binnen een hoofdstructuur substructuren ontstaan. Zij onderschrijven de doelstelling van de overkoepelende structuur, maar werken met een eigen subdoel. Gaandeweg wordt het “ik” lid van meer verschillende substructuren. De wereld wordt meer en meer gestructureerd en daarmee complexer en ondoorzichtiger.’

‘U schetst een welhaast autonoom proces. Hoe kan ik zo’n proces koppelen aan de werking van de Scheppingsstraal?’

*‘De Scheppingsstraal kun je op een bepaalde manier beschouwen als de uitrol van het Universele Bewustzijn. Tijdens dat proces van uitrollen ontstaan eerste de Hogere en daarna de Lagere Entiteiten. De Entiteiten, die wij moeten beschouwen als de Hogere Entiteiten, hebben de synergiwet geïnitieerd. Die wet geeft aan **hoe** het Universele Bewustzijn door de creaties van de mens wordt gebonden en dat zo door de mens gecreëerde synergetische structuren ontstaan. Het ontwikkelingsproces van samenlevingen is een proces, dat zich afspeelt binnen de gecreëerde wetten en het schetst het proces van de **uitdijende** creaties in de loop der tijd.*

In de laatste millennia is het proces van structuurvorming in een stroomversnelling geraakt. Door het snelle uitdijen van de structuren werd de grens van het bevattingsvermogen van het individu overschreden. Het is voor het “ik” niet meer mogelijk om het geheel van in elkaar grijpende structuren met hun onderverdelingen te overzien.’

‘Het effect van vervreemding?’ vroeg de Zoeker.

‘Zo wordt het inderdaad wel beschreven. Vrijwel elk mens wenst zijn omgeving te kunnen beïnvloeden, maar alleen in het kleine stukje, waar hij komt tot de staat van begrip, is er daadwerkelijk een mogelijkheid tot controle en besturing. Het individu dat binnen hedendaagse sterk gestructureerde maatschappijen opgroeit, begrijpt snel, dat hij amper of niet bij de vorming van structuren betrokken wordt en dat er zelfs op generlei wijze rekening wordt gehouden met zijn mening daar over. Het wordt overigens wel gevormd in een voorgeschreven gedragspatroon, opdat het zich na de aanlooperperiode -de jeugd- ‘maatschappelijk’ weet te gedragen. Het “ik” wordt opgebouwd uit die denkbeelden, die de Vormers der Gedachten noodzakelijk achten. Omdat er dan een specifieke opbouw van denkbeelden heeft plaatsgevonden, is de weg, die de gerichte aandacht van het “ik” zal nemen, vooraf grotendeels gedetermineerd. Het proces van vorming is zodanig, dat het individu vervolgens op een positieve wijze bijdraagt aan het in stand houden van die structuur.

*Terugkomend op jouw opmerking met betrekking tot vervreemding. Noch de individuele mens, noch zijn Vormers der Gedachten hebben bij benadering een totaaloverzicht van de werkelijkheid. Het resultaat van elke opvoeding is daarom nooit meer dan een zeer toevallig en gefragmenteerd samenraapsel van denkbeelden, een uiterst verschillende diversiteit waarin lokale cultuur, overgeleverde modellen al dan niet wetenschappelijk, persoonlijke voorkeuren, hiërarchisch opgelegde dogma’s, religieuze geloofsthema’s en individuele stokpaardjes de hoofdrol spelen. Het eindproduct, **‘zijn juiste kijk op zijn leven’**, is het conglomeraat van denkbeelden, dat door de Vormers der Gedachten is aangebracht en hiermee vereenzelvigd hij zich volledig.*

*De Geest der Massa’s gedooft geen verzet tegen deze wijze van Vorming en vanuit het niveau van het ‘hebben’ is dit begrijpelijk en terecht! De werking van de synergiewet is goed begrepen en is verworpen tot een sturend dogma, waarin impliciet, expliciet, grof of subtiel wordt gesteld: **Alle sturing van het gedrag in onze samenleving leidt er toe dat de persoonlijke zekerheid en het individuele welbevinden wordt vergroot.***

Het leren omgaan met de synergiewet is een proces van vallen en opstaan en de mens is daarin zeker niet uitgeleerd. Samenlevingen die de weg vonden naar een positieve zekerheidsspiraal, kregen daarmee een expanderend karakter. Dankzij de synergiewerking beschikten zij over méér energie dan voor het existentiële overleven nodig was. Ze gebruikten dat méér om uit te breiden. Synergie geeft de samenleving een expanderend karakter! Uitbreidingen zijn tot op heden vrijwel altijd gegaan ten koste van anderen! En daarmee zijn we terug bij het thema geweld. Want die anderen stellen zich teweer.’

‘In het ongunstigste geval willen zij zélf expanderen!’ mompelde de Zoeker. ‘Uw betoog maakt niet blijmoedig. U stelt feitelijk dat de synergiewet de permanente bron voor

conflicten is.'

'Voor degenen die in de waak-slaap verkeren, voor hen dus die zich geïdentificeerd hebben met het 'hebben' is dat ook zo! De invloed van de synergiewet op het "ik" is immens. Juist omdat de synergie zoveel mogelijkheden biedt om tot het aangename te komen is de uitwerking ervan op het menselijke gemoed zo verslavend. De mogelijkheden voor het enkelvoudig opererende individu om in de richting van de hoofdwet te gaan zijn slechts een fractie vergeleken met de mogelijkheid die het heeft als lid van een groep. Dat effect wordt nog eens versterkt in de jeugdjaren en tijdens de ouderdom als de individuele mogelijkheden minder zijn. Als individuen hun krachten bundelen, stijgen voor elk groepslid de mogelijkheden om zich in de richting van de hoofdwet te bewegen exponentieel. Het bestaan van groepen, clubs, verenigingen, staten, organisaties of wat dan ook heeft daarmee in het denken het predicaat 'goed' verworven. Het begrip 'structuur' is in het denken een dominant denkbeeld geworden dat een verzelfstandigd leven leidt!

Omdat het in het conceptuele denken is geplaatst, ontstaat er een afstand **tussen de mensen en de structuur waar ze deel van uit maken**. Grote samenwerkingsverbanden, multinationals, staten, worden gezien als ongenaakbare organisaties, als Entiteiten die een eigen leven leiden. Het individu is, zoals je net zelf stelde, er van vervreemd. Het is een toeschouwer geworden die de gedragingen ervan aan zich voorbij ziet trekken, zoals een bioscoopbezoeker naar een film kijkt. Ondanks eventueel opgewekte emoties heeft de toeschouwer geen invloed op wat zich voor zijn ogen afspeelt.'

'Die conceptuele benadering wordt versterkt door het taalgebruik in de nieuwsmedia,' viel de Zoeker in. 'Wordt ergens een conflict uitgevochten, dan heeft het leger van de ene partij dat van de andere partij verpletterd. Met zo'n omschrijving wordt een leger tot een autonoom reagerende eenheid, als het ware begiftigd met een eigen intelligentie.'

'Het is voor de begripsvorming van "ikken" noodzakelijk,' zei Meester Negen. 'De grootte en handelwijze van een structuur als 'leger' gaat het individuele begripsvermogen volledig te boven. Om het op conceptueel niveau enigszins begrijpelijk te maken móet het de zelfstandigheid van een autonoom handelend systeem worden toe geschreven. Zo krijgen die structuren dus vanuit het onvermogen van het individuele menselijke denken noodgedwongen een eigen individualiteit toegedicht.'

'En die wordt vervolgens door de deelnemers ervan weer gekoesterd.'

'Zo werken identificatieprocessen! Structureren vermindert de verantwoordelijkheid voor het eigen handelen. De deelnemer handelt minder autonoom en volgt regels, werkt volgens procedures, gehoorzaamt hogere autoriteiten of wat dan ook. De vrijheid om te handelen buiten de eigen taak is goeddeels uitgeschakeld. De persoonlijke invloed op de eigen situatie is daarmee geminimaliseerd. Velen schikken zich hierin! Sommigen raken er echter door gedemotiveerd. Demotivatie kan leiden tot desinteresse of relativering'

'Het lijkt mij,' zei de Zoeker, 'dat relativering inhoudt dat er minder sprake is van identificatie. Betekent het, dat een dergelijk "ik" ontwaakt?'

'Het antwoord is tweeledig. Als het relativering is, die geëntameerd is vanuit de ziel, is er sprake van ontwaken. Vaak echter vloeit het voort uit het feit dat het "ik" een andere belangenafweging maakt. In dat geval is er hooguit sprake van positieverandering in het

veld van het 'hebben'. Desinteresse en relativering worden door de Geest der Massa's beschouwd als ontbindende krachten. Zij belemmeren immers het "ik" om zich krachtig in te zetten. Een samenleving kan slechts een beperkte hoeveelheid ongeïnteresseerde of gedemotiveerde deelnemers aan. Neemt hun aantal toe, dan wordt er uiteindelijk door te weinigen nog samengewerkt in de richting van de doelstelling. Het synergetisch effect wordt minder en in plaats van een positieve zekerheidsspiraal begint een neerwaartse beweging. Omdat dit ongewenst is wordt er voortdurend getracht om de mens tot diepgaande identificatie met de eigen samenleving te brengen.'

'De eigen cultuur wordt verheerlijkt ten koste van die van anderen?'

'Bijvoorbeeld, of de eigen bijdrage wordt uitbundig gewaardeerd met bijvoorbeeld bonussen, extra toelagen, stukjes in media, of wat dan ook. Zo worden ontbindende krachten getemperd. Ik zei het je daarnet, alleen in de oorsprong lopen de belangen van structuur en individu goed zichtbaar parallel. Na verloop van tijd divergeren ze en de hoofdstructuur verwordt tot de resultante van het handelen van de veelheid.'

'Wat bedoelt u daarmee?'

'Een resultante weerspiegelt het gezamenlijke resultaat van verschillende krachten, die op een bepaald punt aangrijpen. Toegespitst op samenlevingen zou je kunnen zeggen, dat de resultante het optimum is, dat onder invloed van alle, in de samenleving werkende krachten, kan worden bereikt.'

'En wat is nu het probleem?'

'Elk mens heeft in zichzelf een **individuele maximalisatie** van krachten. En deze wijkt vrijwel altijd af van de **collectieve optimalisatie**. Onder invloed van de hoofdwet zoekt de mens naar **maximalisatie**, want dat betekent voor hem de maximale vrijheid. Het verschil kun je in dit plaatje zien.'

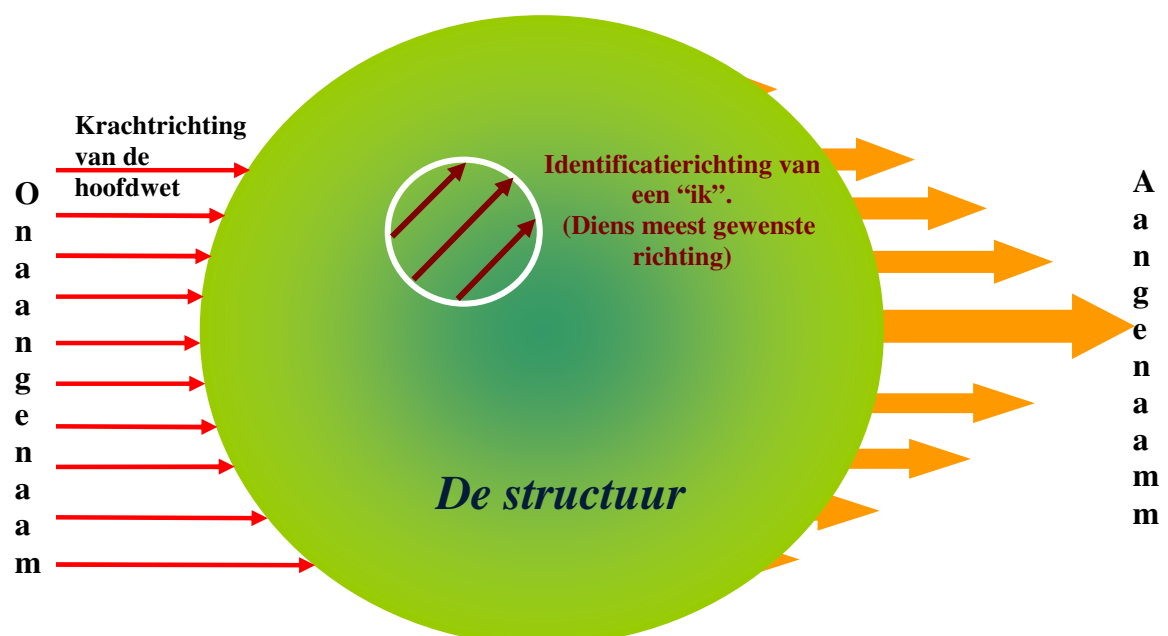

fig. 28: Structuur, individu en de werking van de hoofdwet.

*‘De geelgroene cirkel hier is de symbolische weergave van de samenleving. De dominante richting van de hoofdwet, gaande van onaangenaam naar aangenaam, is weergegeven met behulp van de rode pijlen links. De oranje pijlen rechts geven de richting weer, die de totale structuur uit wenst te gaan. Dat is haar doelstelling. De doelstelling van de structuur moet altijd liggen in het verlengde van de richting van de hoofdwet. Structuren zijn opgezet om die hoofdwet te volgen. De wit getekende cirkel symboliseert een enkelvoudig individu. De bruin pijlen in die cirkel geven zijn identificatierichting weer. Dat is dus zijn **individuele**,’ Meester Negen benadrukte het woord, ‘voorkeursrichting. Dit “ik” ziet zijn wensen of verlangens **maximaal** gerealiseerd, als het onbelemmerd de richting van de bruine pijlen kan volgen. Het moet echter rekening houden met de structuur. Alleen als die werkt volgens de talloze gemaakte afspraken zal deze structuur zich begeven in de richting, die door de oranje pijlen geduid wordt. De gedragsrichting van het individuele “ik” wordt door de wetten, de geboden en verboden gedwongen in de richting van de oranje pijlen. Dat betekent, dat dat “ik” zich moet schikken. Als het betrokken “ik” zich sterk met de eigen voorkeursrichting heeft geïdentificeerd, zal het ontevreden zijn over elk stukje, dat het moet schikken. De basis voor een ontbindende kracht ligt bij de individuele identificatie.’*

‘Het lijkt me nauwelijks problematisch voor wie dit begrijpt,’ zei de Zoeker. Hij voegde er peinzend aan toe: ‘Het is echter zoals u zegt, als het “ik” zich heeft geïdentificeerd met de eigen voorkeurrichting zal het problemen hebben met inschikkelijkheid. Hoe groter de identificatie is, des te minder inschikkelijkheid zal er zijn. Hier ligt, denk ik, de basis van al het dogmatische handelen!’

Hij zonk na die woorden zichtbaar weg in gedachten en zo ontstond een korte stilte.

‘Iedereen,’ vervolgde Meester Negen iets later, ‘is, zoals we net zagen, tegenwoordig deelgenoot in steeds meer structuren. Het gevolg daarvan op het “ik” is ingrijpend. De plaats, die het individu inneemt in een structuur, bepaalt het gedrag dat het dient te vertonen. De mogelijkheden om zich buiten de aangegeven kaders te begeven zijn nooit groot. Individuele ontplooiingsmogelijkheden worden door structurering ingeperkt, want het is niet de enkele mens, die het doel moet bereiken, het is het samenwerkingsverband en daarom zijn de taken gericht en opgedeeld. Elke plek binnen de samenleving vraagt speciale capaciteiten, waar geselecteerde mensen terechtkomen, die over die capaciteiten beschikken.’

‘Mensen beschikken vaak over veel meer capaciteiten dan hun functie vraagt,’ meende de Zoeker.

*‘Dat is juist! Mensen beschikken over meer **bewustzijn** dan dat ze nodig hebben in de functie die ze vervullen. Die overwaarde wordt niet benut. Dat is de vreemde paradox, die de synergiewet met zich meebrengt. Enerzijds verkrijgt de mens dankzij*

structurering een grotere individuele vrijheid, zodat hij tijdenlang ongestoord de richting van de hoofdwet kan volgen, anderzijds wordt de vrijheid van zijn gedragsmanifestaties sterk ingeperkt.'

'Van de andere kant.....' aarzelde de Zoeker, '...als het iedereen zou worden toegestaan om zich maximaal te ontplooien, dan komen de doelstellingen van de samenleving onder druk. Flexibiliteit is nuttig, maar de gevolgen van verstrekkende improvisaties zijn niet te beheersen. Mensen begeven zich op het werterrein van anderen, die daar vervolgens gedemotiveerd van raken. De structuur zelf is daarmee niet gediend.'

'Tegelijkertijd stroomt het bewustzijn in de mens en dat bewustzijn zoekt er elk moment naar om zich door middel van het menselijke lichaam te uiten. Het wordt sterk beperkt door deze gedragsbepalende regels in de structuur. Het "ik" ervaart, dat het geblokkeerd wordt in het streven om de hoofdwet te volgen. Uiteindelijk wordt die ervaring een ontbindende kracht. Naarmate de afstand tussen doelen van de structuur en de individuele bijdrage daaraan groter wordt, wordt het moeilijker voor de mens om zich met de structuur te vereenzelvigen. Ook daardoor ontstaan ontbindende krachten. De overkoepelende maatschappij verwordt tot een ongrijpbaar gedragsbepalend instituut. De mens ervaart dat hij moet werken, zijn land verdedigen, geldelijke bijdragen moet geven aan de staat en meer. Daarnaast schrijft de Geest der Massa's hem ook nog eens voor hoe hij zich moet gedragen in de spaarzame vrije tijd.'

'Als ik u begrijp worden individuen tot massamens gemáákt,' zei de Zoeker. 'Of ze dit nu waarderen of niet, maar zo te horen hebben ze weinig keuze.'

"Ikken" hebben geen keuze, ik zei je dat net. Zij zoeken de maximalisatie van het aangename en bewerkstelligen dat alleen door samenwerking. Afstemming en specialisatie zijn daarmee onvermijdelijk geworden, met de negatieve effecten die zij in hun kielzog meeslepen. Om te voorkomen dat het een ontbindende kracht kan worden is het noodzakelijk om het te bereiken doel, evenals de 'vele verworvenheden van onze samenleving', periodiek onder de aandacht te brengen. Een dergelijk filosofie wordt een bindende kracht, een soort virtuele grondwet voor het bestaan van onze samenleving. Het is het handvest van de Geest der Massa's.'

Meester Negen dacht enkele ogenblikken na voor hij verder ging.

'Het uitdenken van structuur ondersteunende theorieën gebeurt dus overal en altijd met het enige oogmerk om mensen aan te zetten tot identificatie met de structuur waarbinnen ze vertoeven. Vaak zie je, dat een ongedifferentieerde mix van aansprekende redeneringen gepresenteerd wordt. Onze voortreffelijke samenleving wordt gepositioneerd tegenover 'de andere samenlevingen'. Daarbij worden contrasten aangescherpt tussen de positieve punten van onze samenleving en de als negatief gekwalificeerde aspecten van de andere structuren. In de genoemde mix worden deelnemers geprezen voor hun voorbeeldig gedrag, hun inzet, fatsoen, integriteit of wat dan ook. Maar ook worden bijvoorbeeld latent nationalistische gevoelens aangewakkerd, evenals het benadrukken van het juiste en enig ware van 'ons' geloof.'

'Als de mens al niet vanuit zichzelf de neiging had om zich te identificeren, wordt hij daar wel toe gebracht door zijn samenlevingsverbanden,' monkelde de Zoeker. 'Maar van de andere kant, als mensen zich niet identificeren met de doelstellingen van hun samenleving, stort die in en verdwijnt het synergie-effect!'

‘Dat klinkt heel stellig!’

‘Het vloeit voort uit uw betoog.’

*‘Misschien wel, maar misschien ook niet. Weet jij wat identificeren inhoudt?’ Maar voor de Zoeker kon antwoorden ging Meester Negen verder en zei: ‘Ik vraag je daar expliciet naar, want voor sommigen mensen is het denkbeeld **‘niet-identificeren’** eigenaardig genoeg het denkbeeld, waarmee zij zich identificeren.’*

Hij gaf de Zoeker enkele momenten om dit statement te overdenken en zei toen: ‘Niet alleen ben je in een dergelijke situatie niets opgeschoten, je bent dan zelfs verder van de kern der dingen verwijderd dan ooit. Je zult namelijk eerst moeten inzien dat je zo bezig bent, voordat je het kan veranderen. Mijn vraag is niet toevallig! Weet je wat er gebeurt als je je niet identificeert, of volsta je met het gebruik van een denkbeeld hieromtrent?’

Niet identificeren betekent volstrekt niet, dat je je afwendt van de samenleving waar je deel van uit maakt. Ik begrijp dat dit wel eens gedacht wordt, maar het is een misvatting! Waarom zou je je afwenden van de samenleving? Omdat je voor jezelf vastgesteld hebt dat die niet deugt. Dat onrecht, geweld, ziekte en onderdrukking het gevolg zijn van de identificatieprocessen binnen samenlevingen? Waarin verschil je met zo’n mening van anderen? Van politici? Van geestelijke leiders, of scherper gesteld, waarin verschil je van anarchisten of extremisten? Zij allen vinden, dat de samenleving móét veranderen en kwalificeren de door hén uitgedachte veranderingen als de juiste en noodzakelijke verbetering.’

De Zoeker voelde zich wat ongemakkelijk worden, maar Meester Negen ging verder.

*‘Je denkt in **activiteiten**! Je denkt dat het niet-identificeren een activiteit is, iets wat je misschien ooit zult kunnen **doen**! Dat is een fundamentele misvatting. Het is juist het **nalaten** van een activiteit. Het is, om het krom te zeggen niet-doen! Als je tot het punt bent gekomen, waarop dit gebeurt, weet je dat het niets, maar dan ook volstrekt niets te maken heeft met het je onttrekken aan de regels van de samenleving, net zomin als met het je onttrekken aan de verantwoordelijkheden die je daar als lid hebt. Regels, geboden en dergelijke moeten worden nageleefd! Maar voor wie in de waak-waak situatie is, is er méér dan alleen dit volgen. Die volgt ze, maar identificeert zich niet met de achtergronden van waaruit ze zijn ontstaan. Zo blijf hij of zij geestelijk vrij en diens handelen is puur en in het moment ‘nu’. Dus zonder het “ik”.*

Geweld, ellende, onderdrukking en dergelijke vloeien inderdaad één op één voort uit identificaties, maar de ‘oplossing’ om je dan maar af te wenden van de samenleving is even zinloos als onjuist. Dat is een dwanggedachte, een sub-optimalisatie, die op individueel niveau gewoon direct voortvloeit uit de hoofdwet, zij het dat het spirituele sausje de intentie aan de waarneming onttrekt. Daarom is het extra gevaarlijk. Het is het gedrag, dat mensen aanzet om zich af te zonderen, omdat zij veronderstellen, dat een dergelijk relatieve afzondering de kracht tot identificeren zal doen minderen. Wie er voor kiest om zich niet te identificeren kan dat alleen vanuit het begrip van de Scheppingsstraal! Synergie ontstaat aan het eind van de Scheppingsstraal en dat is geen toeval. Zo ontstaat een tijdruimtematerie omgeving, waarbinnen de ziel zijn vervulling kan vinden.’

De Zoeker had de onverwachte stortvloed van woorden over zich heen laten komen en trachtte de onverwachte wending, die het gesprek had gekregen, te volgen. Vergeefs, hij

zag geen aansluiting.

‘Werken met synergie is noodzakelijk voor de ziel?’ vroeg hij ten slotte maar.

‘Alleen door samenwerking kan de ziel de uitdagingen in het individuele menselijke bestaan oppakken. Dat er dus synergie is, is goed. Het is ook goed, dat er identificatie is met de doelstellingen van een samenleving, echter, alleen als dit bewuste identificatie is! Dat zal je als eerste moeten beseffen, voordat je überhaupt een mogelijkheid hebt om te veranderen. Ik zal daar een volgende keer uitgebreid op ingaan. Om toch nog even nadrukkelijk op je eerdere opmerking in te gaan, als iedereen ongeïdentificeerd handelt, blijven structuren bestaan. Alleen de heftigheid, die door de identificatie met doelen of regels optreedt, blijft achterwege. In de geest van de mens is het rustig. De dominantie van “ikken” verdwijnt met alle negatieve gevolgen, waar wij het voortdurend over hebben.’

De Zoeker zweeg enige tijd en knikte.

‘Telkens,’ begon hij dan, ‘komt u terug op het identificeren. Of, beter gesteld, op het niet-identificeren. Heeft iedereen wat dat betreft dezelfde mogelijkheden? Ik bedoel, sommige mensen zijn intelligenter dan anderen. Het vergt inzicht om te begrijpen, dat het in essentie gaat om niet-identificeren. Stel, dat iemand over weinig intellectuele vermogens beschikt, is zo’n persoon dan wat dit betreft verloren?’

‘Interessant, dat je dat op deze manier vraagt. Wat gebeurt er, als iemand zich identificeert? In zo’n persoon stolt het Universele Bewustzijn als het ware in één denkbeeld. Dát denkbeeld is in die mens het eindpunt van het Universele Bewustzijn. Zoals je je misschien herinnert, heb ik me nooit uitgelaten over de grootte van een denkbeeld. Of over de kwantiteit, het aantal denkbeelden. De achterliggende reden is eenvoudig. Zij doen er niet toe! Ik benadruk altijd het proces van het stollen! De toevallige vorm, waarin het Universele Bewustzijn stolt, is voor mij volstrekt onbelangrijk. Natuurlijk beschikt iemand, die hoog opgeleid is, over meer denkbeelden dan iemand die ongeschoold is, maar het proces van identificeren is bij beiden volkomen identiek. Zij stoppen de gang van het Universele Bewustzijn en doen het stollen in een denkbeeld.’

‘Het lijkt me, dat iemand, die hoger opgeleid is, dit eerder begrijpt.’

‘Op conceptueel niveau is dat uiterst waarschijnlijk, maar daar blijft het bij. Ik acht de kans vervolgens zeer groot dat zo’n persoon zich gaat identificeren met het denkbeeld ‘niet-identificeren’.

‘Er moet meer zijn.’ meende de Zoeker, die dit antwoord te karig vond.

‘Natuurlijk is er meer. Jij zult dat echter niet zien, tenzij je van standpunt verandert. Alleen in de mechanica van het “ik” bestaan de verschillen en daar spits jij je voortdurend op.’

‘Die term heeft u eerder gebruikt, wat mag ik me daarbij denken?’

‘De mechanica van het “ik” beschrijft de krachten, die “ikken” aanzetten tot functioneren. Het houdt zich bezig met vragen als: welke krachtvelden veroorzaken welke acties in de mens en hoe gaat zijn denken, zijn “ik”, daar vervolgens mee om. Ik kwalificeer het als mechanica, omdat de benaderingen zich verdiepen in krachten in de mens, krachtvelden tussen mensen en de verschillende interacties daartussen.’

‘U hebt het over psychologie en sociologie?’

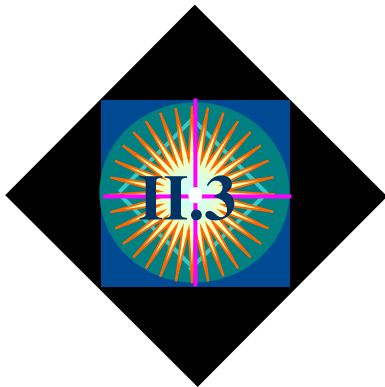
‘Die vakgebieden hebben zeker een aantal interacties en wetmatigheden ontdekt en weten te verwoorden. Zoals jij, richten zij hun focus zich op de verschijnselen en de verschillen.’

‘U doet dat niet?’

‘Hoe fascinerend de mechanica van het “ik” ook moge zijn, bezien vanuit de mechanica van de ziel vloeit alles voort uit identificatie. Dát gegeven zie ik in psychologie en sociologie nauwelijks gememoreerd. Voor mij is dat de bron van alle verschillen en daarom leg ik daar altijd de nadruk op. De mens komt alleen tot zijn ziel, als de dominantie van zijn “ik” afneemt. Ik heb je de weg daarnaar al een aantal malen gewezen. Mediteer en ervaar dan de kracht en de bewegingen van je denken. Dit ervaren van het denkproces is vele malen belangrijker dan de toevallige inhoud van de opkomende denkbeelden. Zie hoe je, ook al tijdens de meditatie, wanneer de omstandigheden gunstig zijn, gezogen wordt naar de inhoud van de denkbeelden en ervaar hoe snel je jezelf verliest in die inhoud. Je verliest jezelf letterlijk, want elk moment, dat je bezig bent met de inhoud van denkbeelden, vertoeft je in het rijk van het “ik”.

En,’ vervolgde hij, omdat hij een bezwaar van de Zoeker voelde aankomen, ‘daar is natuurlijk niets mis mee. Behalve als je het ‘zijn’ wilt zijn. Het “ik” vertoeft namelijk altijd in het rijk van het ‘hebben!’

Met die woorden eindigde het gesprek die dag.

Identificatie.

‘Accepteer alles; Geloof niets!’

Ze zouden elkaar drie opeenvolgende dagen ontmoeten. De Zoeker realiseerde zich, terwijl hij wachtte, dat hij in spiritueel opzicht, ondanks de vele woorden van Meester Negen niet echt verder kwam en dat maakte hem wat somber. Meester Negen leek zich daar niet van gewaar of deed alsof, want toen hij hem zag, vroeg hij opgewekt: ‘Ben je je bewust?’

Het bewustzijn waar hij naar refereerde, zo wist de Zoeker inmiddels wel, had amper binding met denkactiviteiten. Sterker nog, het was juist datgene, dat onbeschreven naamloze, dat zich vóór het denken bevond. Enerzijds wist hij, dat hij zich daar meer dan voorheen van gewaar was. Tegelijkertijd wist hij, dat het hem vaak ontging, simpelweg omdat zijn aandacht voortdurend ergens in weggezogen werd.

‘Eigenlijk nauwelijks,’ mompelde hij tenslotte met enige tegenzin. ‘Ik identificeer me om welke reden dan ook blijkbaar continu met alles, wat op me inwerkt?’

*‘De makkelijkste helft van het werk heb je al gerealiseerd,’ merkte Meester Negen met een glimlach op. Toen de Zoeker hem niet begrijpend aankeek, vervolgde hij: ‘Want geen van de Grote Leraren wijst identificatie op zich af. Zij benadrukken echter altijd het Tweede Goddelijke Advies, dat luidt: **Identificeer bewust!**’*

‘Daar kom ik niet veel verder mee,’ mokte de Zoeker, ‘mijn probleem heeft zo hooguit een andere naam. De essentie is hetzelfde.’

‘Je hebt gelijk. Het Advies is kort, juist en eenvoudig. Daarom is het zo verbijsterend, dat het zo buitengewoon moeilijk is om het te bewerkstelligen. Overigens geldt dat niet alleen voor jou, het geldt voor iedereen. Daarom is het menselijke onvermogen om bewust te zijn gedurende vele eeuwen onderwerp van studie geweest van de Grote Leraren. Uiteindelijk zijn zij ieder voor zich, maar ook gezamenlijk tot de conclusie gekomen, dat dat onvermogen rechtstreeks samenhangt met de wijze, waarop ons universum is gebouwd. En met de plaats, die de mens in dat universum geacht wordt in te nemen. Hun Advies om ‘bewust te identificeren’ hangt hier dan ook direct mee samen. Omdat het gegeven zo breed menselijk is, hebben tallozen ook hierover met mij van gedachten gewisseld. Ook over dit onderwerp heb ik dus een aantal schetsen en tekeningen.’ Hij rommelde enige tijd in een stapel papier naast het bureau en hervatte dan het gesprek.

‘Het ontstaan van onze schepping is op velerlei manieren beschreven. Sommigen zijn eenvoudig, anderen uiterst mathematisch, abstract of complex. Het is geschiedt vanuit religies, in mystieke en occulte stromingen en uiteraard via natuurkundige concepten.

Elke beschrijving gebruikt zijn eigen referentiekaders en heeft een eigen oogmerk. Helaas divergeren de beschrijvingen nog al, maar dat is onvermijdelijk, zoals je straks wellicht duidelijk zal zijn. In enkele Oosterse filosofieën wordt gesteld, dat alles bewustzijn is. **Dat is juist!**

Meester Negen zei het met een dramatische nadruk en zag dat dit de Zoeker in verwarring bracht. Dat was nodig. Hij had hem dit ook al bij hun eerste ontmoeting verteld. Omdat de essentie van zijn woorden blijkbaar niet door drong, was een andere aanpak nodig.

‘Ga mee in de volgende eenvoudige redenering,’ gebod hij, terwijl hij hem strak aankeek.

‘Als ik hier sta, kan ik ademen, nietwaar.’

De Zoeker knikte enigszins verbluft.

Meester Negen stapte enkele passen opzij.

‘Ook hier kan ik ademen. Trouwens ik kan ook stáán hier!’

Hij stapte vervolgens naar voren en meldde: ‘Ook hier kan ik staan.’

De Zoeker, verbijsterd, keek naar wat er zich voor zijn ogen afspeelde.

‘Ik kan overal ademen, omdat er overal zuurstof is. Zo kan ik ook overal staan omdat er overal zwaartekracht is.’

De Zoeker knikte, met stomheid geslagen door de trivialiteit van wat er was gezegd.

‘Kijk,’ sprak Meester Negen vervolgens theatraal.

‘Ik ben bewust, waar ik nu sta!’

‘En,’ hij deed wederom een aantal stappen opzij, ‘ook hiér ben ik bewust. Sterker nog, ik ben overal, waar ik ga of sta, bewust. Zelfs op een ruimteschip, waar geen zwaartekracht is en waar de zuurstof moet worden meegenomen, zou ik bewust zijn. Zolang er lucht is, kan ik ademen. Daar, waar de zwaartekracht weg is, is er gewichtloosheid. Zwaartekracht hangt dus af van de plaats. Alleen omdat er los van de tijd- en ruimtedimensies overal bewustzijn is, kan dit instrument,’ hij wees naar zijn lichaam, ‘zich bewust zijn van zijn bestaan! Het bewustzijn is er, het instrument ‘menselijk lichaam’ ervaart het. Het is als een draagbare radio. De geluidsgolven zijn er, met een radio kunnen ze worden getransformeerd tot geluid!’

Hij keek de Zoeker indringend aan.

‘Dit uitgangspunt is in ieder geval de basis van mijn verdere toelichtingen. Accepteer dat, maar gelóóf het niet. Geloof is het einde van elk onderzoek. Bovendien, ik zeg je dít! Een ánder heeft **noodzakelijkerwijs**, ik kom daar nog op terug, een andere benadering! Ervaar **zélf** wat mijn woorden voor jou kunnen doen.’

De Zoeker zweeg. Het denkbeeld betekende een radicale omkering van zijn eigen opvatting en hij had moeite om de gevolgen er van te overzien, maar Meester Negen ging verder.

‘Het gegeven, dat alles bewustzijn is, is voor mij onbetwistbaar juist. En het is de meest eenvoudige verwoording van het bestaan. Daarom lijkt het buitengewoon merkwaardig, dat het de mens bijna onmogelijk is om dit echt te beseffen. Dat komt op de eerste plaats natuurlijk, omdat de werkelijkheid om ons heen totaal anders ervaren wordt. De ‘verhelderende frase’, dat alles illusie is, moge inhoudelijk wellicht juist zijn, het abstractie gehalte van deze frase is dermate hoog, dat ook deze voor de mens

nauwelijks te bevatten is. Op de tweede plaats werkt de Geest der Massa's tegen. Het feit, dat alles bewustzijn is, staat haaks op de meeste opvattingen van die Geest der Massa's. En overigens is dit alles onvermijdelijk en kan het grootste deel van deze complicerende feiten worden teruggevoerd naar de wijze, waarop onze wereld is geschapen en dus functioneert.'

Hij zweeg even en staarde voor zich uit.

*'In tal van religies en mystieke filosofieën,' hernam hij dan, 'bestaan er reconstructies van het ontstaan van ons Universum met daarin een eigen uitleg over de zin van het leven. Ikzelf gebruik in deze, zoals je weet, het beeld van **de straal van schepping**. Hiermee wordt uiterst cryptisch beschreven, dat **in** het Universele Bewustzijn en **vanuit** dat Universele Bewustzijn er een proces heeft plaatsgevonden, dat met de woorden 'straal van schepping' kan worden gedeut. De mens kent de diepste oorsprong van het proces van schepping overigens niet. Toch werkt hij met beschrijvingen, waarmee het wordt benaderd. Dit kan niet anders. Ik kom hier ook nog op terug. Overigens, er bestaan op elk moment tal van stralen van schepping! Ik beperk mij in de verdere toelichting tot de straal, waarbinnen wij lijken te bestaan. Mocht je mijn woordkeuze cryptisch vinden, dan heb je gelijk. Aan het eind van mijn verhaal zal het begin je ook duidelijker zijn. Zo werkt het, het is niet anders.'*

De Zoeker knikte afwachtend en Meester Negen pakte een tekening uit de stapel.

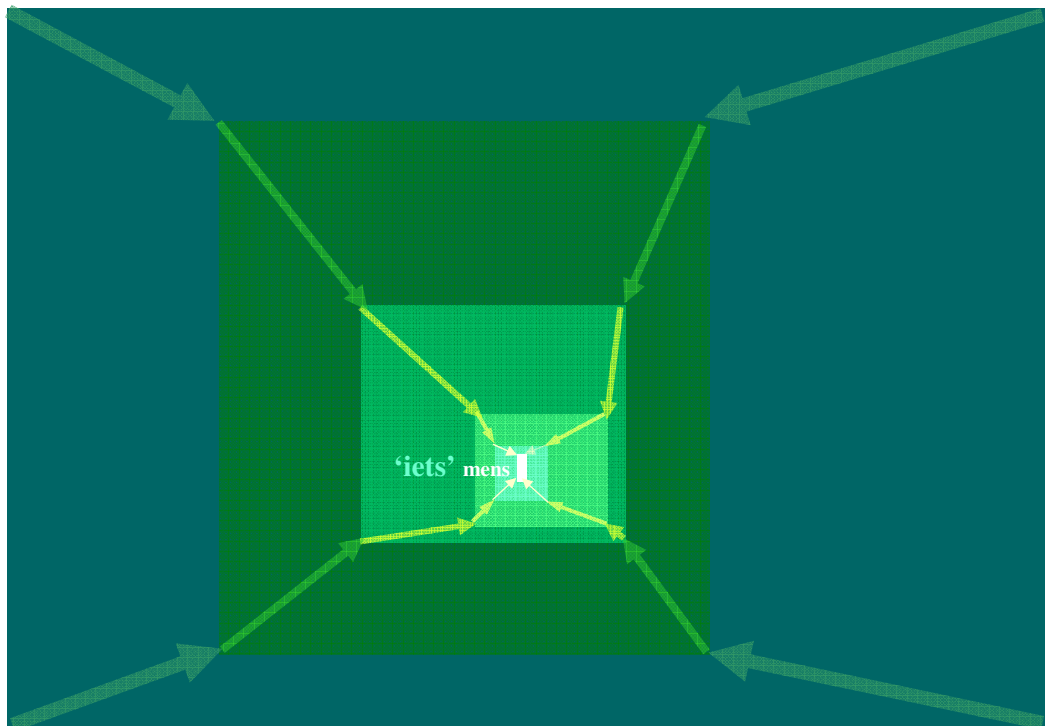

fig.29: De straal van schepping

*‘Elke weergave van het Universele Bewustzijn is onjuist, maar zonder weergave neemt het begrip niet toe. In de figuur representeert de donkere achtergrond daarom het Universele Bewustzijn. De Scheppingsstraal begint op enigerlei moment. Van dit beginpunt bestaan een aantal beschrijvingen. Het is zinvol om van verschillende benaderingen kennis te nemen. Wellicht is het je mogelijk om daaruit de voor jou meest aansprekende te nemen. Wat mij betreft ga ik er van uit, dat er in de meest abstracte zin een verdichting, een concentratie heeft plaats gevonden. Daaruit is uiteindelijk datgene ontstaan, dat in ónze Scheppingsstraal gekarakteriseerd kan worden als: **Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit!***

*In de tekening is deze weergegeven in het geelgroene vlak. De essentie van deze Entiteit is, dat deze is afgescheiden van het Universele Bewustzijn **en** zich daar, dankzij het zelfbewustzijn, van bewust is. Een deel van het hem ter beschikking staande bewustzijn wordt door deze Entiteit gebruikt om de afgescheidenheid te bestendigen.*

*Evenals het Universele Bewustzijn beschikt ook de Hoogst geschapen BewustzijnsAutoriteit over het vermogen om Entiteiten te scheppen, die zelfbewust zijn. De pijlen in de figuur illustreren, dat dit proces steeds verder gaat. Ik laat het in de figuur eindigen bij het menselijke lichaam. Dit, omdat het “ik” van dat lichaam in onze straal de laatste Entiteit is, die over het vermogen van zelfbewustzijn beschikt. De drang tot creëren houdt echter niet op bij de mens zelf; zij blijft onverminderd bestaan. De mens creëert boeken, schilderijen, muziek, gebouwen, organisaties tot zelfs wetenschappelijke modellen over het ontstaan van het Universum. Maar zijn creaties kennen geen zelfbewustzijn en ontberen dus het vermogen om zelf de straal van schepping verder te brengen. De mens ‘geleid’ de straal niet verder, hij blokkeert als het ware de verdere doorstroming. De ‘druk’ van de straal loopt zodoende op in de mens en dus schept hij. Maar hij doet dat dus nauwelijks uit eigen vrije keuze. De Eerste Scheppingsimpuls, die via alle scheppingsslagen op hem inwerkt, **dwingt** hem tot creëren. De Geest der Massa’s kent het bestaan van de scheppingsimpuls niet of ontkent het bestaan er van, maar het is deze impuls, die de mens continu aanzet tot scheppen, creëren en vormen.’*

De Zoeker knikte. Hij herkende de daarbij gebruikte redeneringen wel.

‘Vervolgens werkt er in het menselijke mechanisme een zeer complicerende factor. De mens is zó geconstrueerd, dat hij niet alleen kan scheppen en vormen, maar met behulp van zijn denken beschikt hij ook over het vermogen om zich te identificeren met datgene, wat hij heeft vorm gegeven. Hij begint dat bijvoorbeeld waardevol te vinden, wordt er trots op, gaat zich er aan hechten, wil het eeuwigheidswaarde meegeven, wil er om bewonderd worden, gaat het beveiligen, etc.

De alles overheersende identificatie van vrijwel iedereen is het onvoorwaardelijke geloof in het bestaan van het “ik”, de vermeende Entiteit die het aardse leven van de individuele mens zou bestieren. Dit, ondanks de indringende adviezen van de Grote Leraren, die de mens telkens adviseren om zich te verdiepen in een aanmaning als: Ken Uzelf of de vraag: Wie ben ik?

Enfin, het proces van het creëren van Entiteiten, die zelf weer Entiteiten scheppen, impliceert, dat naarmate de straal verder van het Universele Bewustzijn verwijderd raakt, er een toenemende mate van identificatie ontstaat. Alleen zolang een Entiteit

namelijk zelfbewust is, dus een deel van het eigen bewustzijn gebruikt om daarmee zichzelf als Entiteit in stand te houden, zal de Entiteit als zodanig blijven bestaan. Elk opvolgende schepping impliceert dus, dat er méér bewustzijn gebonden wordt om het geheel van scheppingen in stand te houden. Begrijp je dat?’

De Zoeker overdacht dit enige tijd, maar schudde ontkennend met zijn hoofd.

Meester Negen pakte een groot blanco vel en begon te tekenen, terwijl hij ondertussen uitlegde, wat zijn bedoeling was.

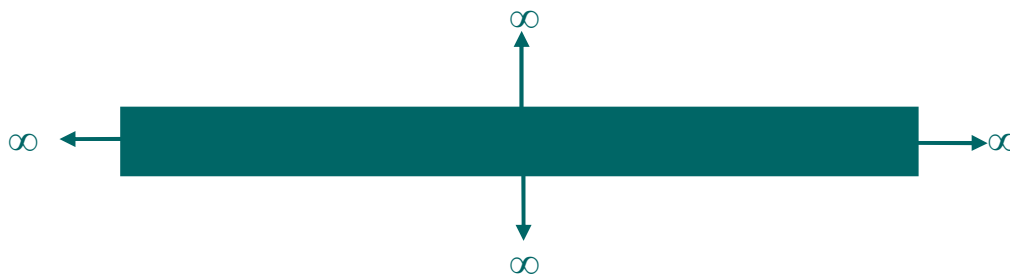

fig.30: Het Universele Bewustzijn

‘Als wij spreken over het Universele Bewustzijn, gebruiken we die woorden om iets te duiden, dat op een oneindig aantal dimensies de grootte oneindig heeft. Iets wat onbevattelijk grenzeloos is. In de figuur geef ik dat weer met behulp van dit blauwgroene vlak, waarbij ik aan alle zijden het teken - ∞ - plaats. Dat symbool staat voor het teken oneindig. Het Universele Bewustzijn is onbegrensd! Ik benadruk het laatste woord, want daarom verschilt het fundamenteel van de Entiteit, die is geschápen, Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Hoe onvoorstelbaar groot deze ook moge zijn, deze is op alle dimensies zowel qua aantal als qua afmetingen wél begrensd! Die Entiteit geef ik als volgt weer.’

fig.31: Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit.

‘Laten we iets dieper ingaan op deze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Een dergelijke

Entiteit vormt altijd het begin, de oorsprong van een Scheppingsstraal. Van **zijn** Scheppingsstraal! Omdat het een Entiteit is, is die onderhevig aan de ervaring 'tijd', hoewel het geenszins de tijdservaring is zoals wij die kennen. Omdat de Entiteit begrensd is omvat/bevat het een **eindige** hoeveelheid bewustzijn. Bovendien, en hierin ligt de essentie van het ontwikkelingsproces, een deel van dit bewustzijn is **gebonden**. Die binding is nodig is voor het gewaarzijn van de Entiteit áls Entiteit, zowel als voor de 'processen', die nodig zijn om de Entiteit in stand te houden. Elk gebonden Bewustzijn heeft een gefixeerde vorm gekregen, hetzij materieel, hetzij immaterieel.'

De Zoeker keek Meester Negen met enig onbegrip aan en deze gaf een aanvulling.

'Alles wat je kunt zien, kunt horen, voelen, kortom kunt ervaren is een manifestatie van bewustzijn. Dat bewustzijn heeft zich gebonden áán die manifestatie. Dit bureau bijvoorbeeld, zolang het bewustzijn zich bindt aan deze manifestatie zal het bureau blijven bestaan. Hetzelfde geldt voor een kei, een boom, een ster. Maar het geldt ook voor iets abstracts als een denkbeeld, dat jij in je lichaam hebt gebouwd.'

Meester Negen zag in de ogen van de Zoeker nog steeds niet de blik van herkenning, waarop hij hoopte en hij ging daarom nog dieper op het onderwerp in.

'Hoe ontstaat zoiets als dit bureau bijvoorbeeld? Het is de mens, die het maakt. Dus is er een deel van het menselijke bewustzijn gebruikt/verbruikt om het bureau aan sich te maken, de vorm, de manier waarop het is geconstrueerd, gelakt, etc. Dat alles vraagt menselijk bewustzijn en dat bewustzijn heeft zich tijdens het proces van het maken van het bureau gebonden. Als het zich niet zou hebben gebonden, zou het bureau niet blijven bestaan. Maar er is ook hout en metaal gebruikt. De mens beschouwd metaal als anorganisch en dood in tegenstelling tot hout, wat hij kwalificeert als levend en organisch. Zowel 'hout' als 'metaal' zijn expliciete manifestaties van het bewustzijn van Hogere Entiteiten. De aarde is in de Scheppingsstraal bijvoorbeeld een Entiteit. Door de inwerkingen van haar krachten, maar ook door de inwerkingen van de 'krachten' van de Entiteit 'zon' zijn bewustzijnsmanifestaties ontstaan, die de mens vervolgens kwalificeert als organische en anorganische materialen. Deze manifestaties binden, omvatten of verbruiken -hier toont zich de beperking van taal, want een exact beschrijvend begrip bestaat niet- zolang zij bestaan een grote hoeveelheid bewustzijn.'

'Moet ik de schepping van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit beschouwen als het moment, waarop de subatomaire deeltjes van onze tijdruimtematerie zijn geschapen.'

Meester Negen keek de Zoeker met een glimlach aan en dacht enkele ogenblikken na voor hij reageerde.

'Je benadert het proces met die opmerking puur vanuit het materiële aspect. Begrijpelijk, maar daarmee ga je voorbij aan de meest wezenlijke essentie van wat heeft plaatsgevonden. De eerste scheppingsslag is die, waarbij vanuit/in/door het Universele Bewustzijn Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit is/werd geschapen. De woordcombinaties die ik gebruik, hebben deze keer minder te maken met het gegeven, dat de inhoud van de afzonderlijke woorden ontoereikend zou zijn, maar vloeien meer voor uit het gegeven, dat de staat 'Universeel Bewustzijn' noch tijd, noch ruimte kent. Zodoende is het niet mogelijk om een proces, gebeurtenis of wat dan ook te duiden, want zij impliceren altijd zowel tijd als ruimte. Daarom is elke beschrijving dus onvermijdelijk gebrekkig, ontoereikend en onvolledig, maar het is niet anders! Over dat

onbekende punt of moment, dat voor ons gevoel ver in het verleden ligt, kunnen drie aspecten met zekerheid worden gemeld.

Op de eerste plaats was het een punt/moment, waarop Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit zich dankzij zelfbewustzijn en identificatie gewaar werd van de eigen existentie. Beiden, zowel het zelfbewustzijn, als de identificatie, zijn van een zo onvoorstelbare intensiteit en immense grootte, dat wij ons daar zelfs in de verste verten geen enkel realistisch beeld van kunnen vormen. Dankzij, door, in dat proces van zelfbewustzijn en identificatie ontstond Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit en daarmee was de definitieve basis gelegd voor de volgende scheppingslagen, die uiteindelijk onze Scheppingsstraal de vorm hebben gegeven, zoals wij die fractioneel waarnemen. Tegelijkertijd met het ontstaan van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, maar toch op de tweede plaats, manifesteerden zich twee effecten. Zowel tijd als ruimte ontstonden. Deze drie, noem ze aspecten, dimensies, richtingen, manifestaties of welke kwalificatie je ook wilt gebruiken, ontstonden en vanaf dat moment determineren ze onze Scheppingsstraal.'

De Zoeker knikte, zij het aarzelend.

'Het brengt me niet veel meer begrip,' reageerde hij uiteindelijk. 'Eerlijk gezegd, zie ik geen relatie tussen uw beschrijving en de materiële manifestaties, die ik net noemde, de subatomaire deeltjes.'

'Gedurende vele tientallen eeuwen werden atomen beschouwd als de kleinst mogelijke materiële deeltjes,' antwoordde Meester Negen. 'Vervolgens werd ontdekt, dat atomen bestaan uit neutronen, elektronen en protonen. In de 20ste eeuw werd ontdekt dat deze vervolgens bestaan uit de subatomaire deeltjes. Die vertegenwoordigen de kleinst mogelijke fragmenten materie, die de huidige wetenschappen hebben weten te ontdekken, maar het is aannemelijk, dat met het voortschrijden van wetenschappelijke ontwikkelingen er bijvoorbeeld over een aantal decennia nog kleinere samenstellende deeltjes worden ontdekt, waaruit die subatomaire deeltjes opgebouwd blijken te zijn...' hij keek de Zoeker even aan en zei toen, '...ik vermoed echter, dat dit niet hetgeen is, waar je naar vraagt.'

De Zoeker bevestigde het met een knik.

'Ik hoor datgene, wat u vertelt over bewustzijn en identificatie, maar om het concreet te stellen, eigenlijk mis ik een verband tussen dát verhaal en de materiële aspecten van onze Scheppingsstraal, en daarbij maakt het mij niets uit of dat nu atomen, protonen of subatomaire deeltjes zijn.'

Er viel een nadrukkelijke stilte ditmaal, waarbij Meester Negen geruime tijd peinzend nadacht.

'Het komt me voor, 'begon hij dan, 'dat wij tweeën het begrip 'scheppen' vanuit een geheel verschillend standpunt benaderen en dat we daardoor we niet tot elkaar komen. Het lijkt me nuttig om onze beider benaderingen zo scherp mogelijk uit te werken om te zien, waar er raakpunten zijn. Een paar figuurtjes zouden daarbij behulpzaam kunnen zijn. Laat ik beginnen met wat ik denk dat jouw benadering is.' En terwijl hij sprak liep hij naar de flip-over en maakte daar de volgende schets.

fig.32. De dualiteit materieel-immaterieel.

‘Als ik je goed begrijp, is dit het model van waaruit jij denkt. Je stelt dat iets materieel is, in ons gesprek zou dat het subatomair deeltje kunnen zijn, of iets is immaterieel. Het immateriële heeft in het onderhavige geval betrekking op bewustzijn. Vervolgens plaats je een barrière tussen de materiële zijde links en de immateriële zijde rechts. In de figuur heb ik die barrière met de rode lijn weergegeven. Deze dualiteit weerspiegelt een zogenaamde of/of situatie. Met andere woorden, iets is ofwel materieel ofwel immaterieel. Is dit de juiste weergave van wat je bedoelt?’

De Zoeker bevestigde de vraag met een knik.

‘De schets geeft mijn dilemma wat uit deze dualiteit voortvloeit goed weer,’ zei hij dan.

‘Maar deze figuur geeft geen antwoord op de vraag, hoe iets wat in essentie immaterieel is materieel kan worden. Dat was wat u stelde en dáár ben ik nog steeds niet uit!’

*‘Laten we daarom mijn benadering nu uitwerken. De Scheppingsstraat, waar wij deel van uitmaken, is begonnen met de creaties van wat ik uiterst abstract beschrijf als **kleinst mogelijke items**. Items, die toch nog een aantal malen kleiner zijn dan de door jou genoemde subatomaire deeltjes. Deze items hebben een bestaan **als bewustzijnsconstruct** in het tijdruimtepunt, waar zij geplaatst zijn.’*

*Meester Negen gaf de Zoeker nauwelijks kans om de essentie van zijn woorden te bevatten, want hij voegde er vrijwel meteen aan toe: ‘Ik stel dat ze kleiner zijn dan de door jou genoemde subatomaire deeltjes, omdat het **enkelvoudige** bewustzijnsconstructen zijn. Met het begrip enkelvoudig wil ik in dit geval benadrukken, dat zij in de letterlijke zin ééndimensionaal zijn. Zij omvatten/bevatten/bestaan slechts uit één gedachedimensie. Het zijn daarom de meest elementaire denkbeelden die denkbaar zijn. Ze zijn uiterst minuscuul, maar ze zijn gecreëerd met een identificatiekracht van onvoorstelbare grootte! Onder invloed/als gevolg van/dankzij deze immense identificatiekracht gedragen zij zich/worden waargenomen/worden ervaren/worden beschouwd als datgene, wat wordt gekwalificeerd als materie. Let wel, dat is hoe zij worden gekwalificeerd en met de werkwoorden die ik heb gebruikt tracht ik aan te geven, waarom zij als materie worden gekwalificeerd. Maar hun essentie is, dat zij denkbeelden zijn.*

In aantallen, waar wij ons geen enkele voorstelling van kunnen maken, zijn zij geïnitieerd/gedácht door de Hoogste BewustzijnsAutoriteit van onze Scheppingsstraat tijdens diens eerste scheppingsslag. Ik stel voor, dat ik mijn benadering onder de jouwe zet, opdat overeenkomst en verschil zo duidelijk mogelijk wordt,’ zei Meester Negen en de daad bij het woord voegend schetste hij op de flip-over direct onder de eerste

tekening een tweede.

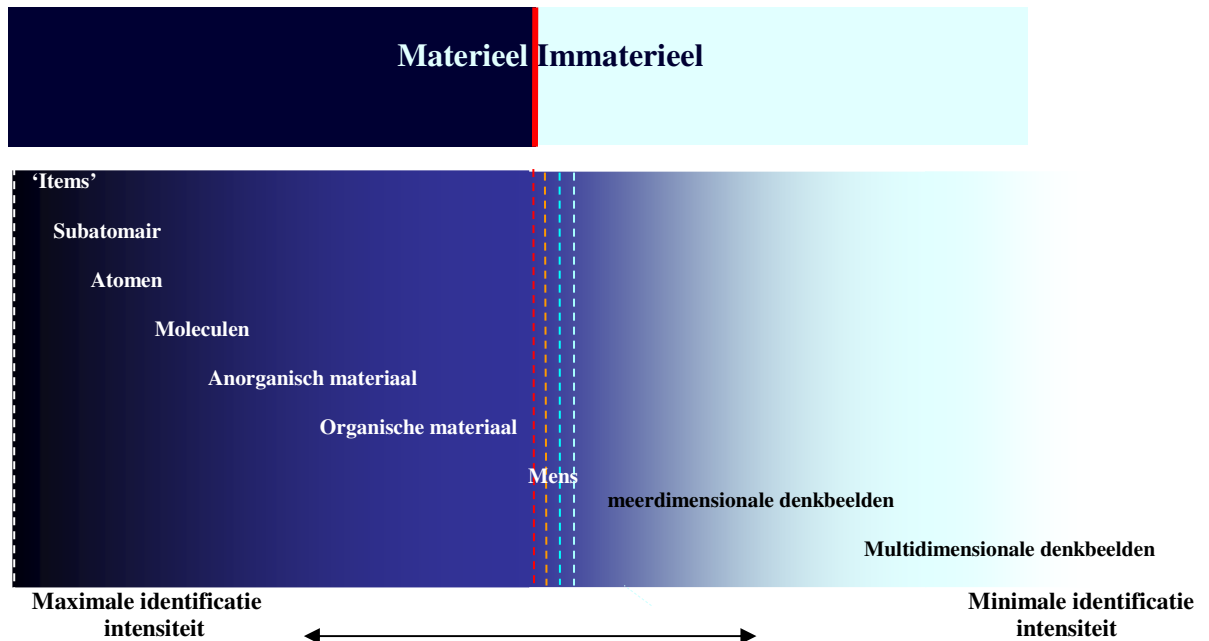

fig.33. Bewustzijnsconstructen en identificatie-intensiteit.

‘Er lijken overeenkomsten,’ zei de Zoeker na een eerste blik. ‘De dualiteit materieel en niet-materieel bijvoorbeeld meen ik ook in uw benadering te zien.’

*‘Op een bepaalde wijze wellicht, maar laat ik mijn benadering trachten uit te leggen. Het essentiële gegeven in mijn figuur is **de identificatie-intensiteit van het bewustzijnsconstruct**. Daaronder versta ik de kracht, de sterkte, de heftigheid, de indringendheid of welk synoniem je ook wilt gebruiken, waarmee een bewustzijnsconstruct zich in onze Scheppingsstraal kan of moet manifesteren. Over die intensiteit kunnen twee opmerkingen worden gemaakt. De eerste meldde ik al impliciet. Naarmate een construct uit minder dimensies bestaat, is de identificatie-intensiteit ervan hoger. Het omgekeerde geldt navenant, naarmate een construct uit meer dimensies bestaat, neemt de identificatie-intensiteit af. Dat verklaart onmiddellijk, waarom de identificatie-intensiteit in de figuur links hoog en rechts laag is. Uiterst rechts bevindt bijvoorbeeld zich Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit en deze omvat **alle** dimensies van Zijn Scheppingsstraal! De tweede opmerking over de intensiteit. Deze is ook afhankelijk van en wordt bepaald door de Entiteit die het construct schept. Je ziet in de figuur, dat de intensiteit links nabij de witte gestippelde lijn, die de ‘items’ representeert, maximaal is.’*

‘100 Procent?’ vroeg de Zoeker, maar Meester Negen ging daar direct op in.

‘Ik gebruik het woord maximaal met opzet. Om redenen, waar ik straks nog op terugkom is de volle 100 procent identificatie-intensiteit in onze Scheppingsstraal niet

mogelijk. Zomin trouwens als 0 procent. Bij maximaal moet je dus denken aan 99,99999....% en bij minimaal aan 0,0000%.

Van belang is vervolgens de wijze van waarnemen van de identificatie-intensiteit. **Het is die wijze van waarnemen, die bepaalt of een bewustzijnsconstruct als materieel of als immaterieel wordt gekenschetst.** In het donkere deel links van de figuur is de identificatie-intensiteit zo hoog, dat een construct daar kan worden waargenomen, ervaren met behulp van de gebruikelijke zintuigen. Daarom wordt zo'n construct materieel genoemd. Rechts, in het lichtgekleurde deel, kunnen die zintuigen de bewustzijnsconstructen aldaar niet ervaren/waarnemen. Om die reden kwalificeert de mens ze als immaterieel en heeft zijn denken, op basis van dat waarnemingsvermogen, de dualiteit materieel-immaterieel in zijn denken vastgezet. Die dualiteit heeft **alles** te maken met de wijze van waarnemen van de gebruikelijke zintuigen en **niets** met de identificatie-intensiteit van bewustzijnsconstructen. Overigens breng ik je hier nog even in herinnering wat ik je ooit vertelde over 'intuïtie'. Ik beschreef dat ook als zintuig en degene, die het gebruik daarvan ontwikkelt, ik adviseerde je hierbij onder andere het mediteren, is wél in staat om in contact te komen met bewustzijnsconstructen, waarvan de identificatie-intensiteit laag is.

Je ziet in de figuur ook, dat ik de mens in het midden heb geplaatst. De mens is namelijk in de Scheppingsstraal de eerste Entiteit die bewust zowel constructen met een hogere als met een lagere intensiteit kan waarnemen. De mens zit op het scheidsvlak. Ik heb dat ook getracht weer te geven met de vier gekleurde stippellijnen in het midden. Je kunt aan de gebruikte kleuren zien, dat ik respectievelijk de instinctmatige, de astrale, en mentale en met de lichtst gekleurde stippellijn rechts ook nog de 'meerdimensionale' denkbeelden heb weergegeven. Er is trouwens een relatie met de verschillende menstypen iets, waar ik morgen uitvoerig op terug zal komen.'

Meester Negen zweeg enige tijd en de Zoeker staarde naar de schetsen.

'Waar moet ik nu in dit geheel het verschijnsel 'energie' plaatsen?' vroeg hij tenslotte en hij voegde er aan toe: 'Ik zou in eerste instantie geneigd zijn om het als niet-materieel te kwalificeren, maar waar plaatst u het in uw schets?'

'Ik zei je net dat 100 procent identificatie niet mogelijk is en dat heeft met jouw vraag te maken. Natuurlijk is 100 procent identificatie wel denkbaar, maar dat is het absolute nulpunt ook. Denkbaar wil niet zeggen, dat het in Onze Scheppingsstraal ooit bewerkstelligd zal worden. Wij zullen dat veel later, tijdens de eindbesprekingen op de Terugweg, verder uitdiepen, maar keren we terug naar de vraag over energie.

Energie kan op twee verschillende manieren worden benaderd. De eerste beschrijft de intentie van energie en stelt: Energie is het ordeningsprincipe, waarmee Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit zijn Scheppingsstraal vorm geeft/heeft gegeven. Je zou energie, welke vorm of soort dan ook, moeten beschouwen als het 'scheppingsinstrumentarium' van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit.

De tweede benadering is zo mogelijk nog abstracter en beschrijft wat energie is: Een sterk ééndimensionaal denkbeeld van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, dat door de 'items' begrepen wordt. Dat 'begrijpen' is op geen enkele wijze te vergelijken met de wijze waarop mensen tot begrip komen. Je zou het ook kunnen zien als een instructie op basis waarvan de 'items' weten hoe te handelen. En daarmee is je ook duidelijk denk ik

waarom 100 procent identificatie onmogelijk is.'

'Dat is het niet!' zei de Zoeker.

'Wel, als een 'item' 100 procent geïdentificeerd zou zijn, is er geen 'ruimte' meer voor het 'begrijpen' van het denkbeeld, dat 'energie' heet. Daarmee zou er stilstand zijn en geen mogelijkheid tot ordenen/scheppen.'

Meester Negen keek de Zoeker een tijdlang peinzend aan en vervolgde dan: 'Ik begon ons gesprek met de statement: Alles is bewustzijn. Dat uiterst abstract statement heeft met deze toelichting een verduidelijking gekregen. Je begrijpt nu ook iets meer wellicht van de zinsnede dat alles illusie is.'

'Qua redeneringen,' zei de Zoeker, 'lijkt uw verhaal wel juist, maar u hanteert hier paradigma's die volstrekt buiten mijn referentiekaders liggen.'

'Dat maakt het voor jou ingewikkeld om mijn verhaal op zijn waarde te schatten,' bevestigde Meester Negen, 'maar ook op dat aspect zullen we morgen doorgaan. Ik stel voor om, verder te gaan met de Scheppingsstraal, akkoord?'

Ditmaal knikte de Zoeker, zonder dat hij zich weggezet voelde.

*'Het bewustzijn, wat zich aan/in/met de items heeft gebonden/geïdentificeerd, moet **alle vervolgslagen** kunnen dragen. In de scheikundelessen leer je, dat waterstof en zuurstof samen 'water' worden. Dit is een zeer passieve beschrijving van een proces, dat plaatsvindt. Wat mij betreft geschiedt dat, omdat het waterstofatoom en het zuurstofatoom 'weten', dat zij in het gecreëerde veld van energetische krachten, waarbinnen zij bestaan, kunnen kiezen voor dit samengaan, waardoor er 'water' ontstaat. Vanuit het kleine wordt vervolgens, telkens op basis van dit 'weten', het grotere gebouwd.*

Materieel gezien zou je de Big-Bang kunnen beschouwen als het moment van de materiële geboorte van onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. In minimale fracties van seconden heeft die de tweede scheppingsslag geïnitieerd en ettelijke slagen verder ontstaan de sterrenstelsels. Miljarden jaren later is er een scheppingsslag, waarbij er organische leven ontstaat. Het tijdsverloop van Entiteiten en scheppingsslagen is niet lineair. De eerste slagen vergden miljardsten van seconden. Latere slagen vergden honderden miljoenen jaren. Elke Entiteit heeft zelfbewustzijn en beschikt daarmee over zijn eigen tijdsbesef.'

'Kunnen die verschillende tijdsbelevingen worden gekend?'

'De mens kan -bijvoorbeeld in diepe meditatie- in contact komen met het bewustzijn van de Hogere Entiteiten. Tijdens die contacten is zo'n mens één met de tijdsbeleving van de Hogere Entiteiten. Is het contact echter verbroken, dan rest nog slecht de menselijke interpretatie achteraf en dergelijke interpretaties zijn vaak bronnen voor verwarring, alsmede bronnen voor ongebreidelde fantasie.

Het idee van een straal van schepping impliceert, dat er een steeds verdere –gewilde- ordening ontstaat. En dat daardoor een steeds groter deel van het Universele Bewustzijn wordt gebonden, opdat deze ordening óntstaat en blijft bestaan. In een tekening ziet dit er als volgt uit.

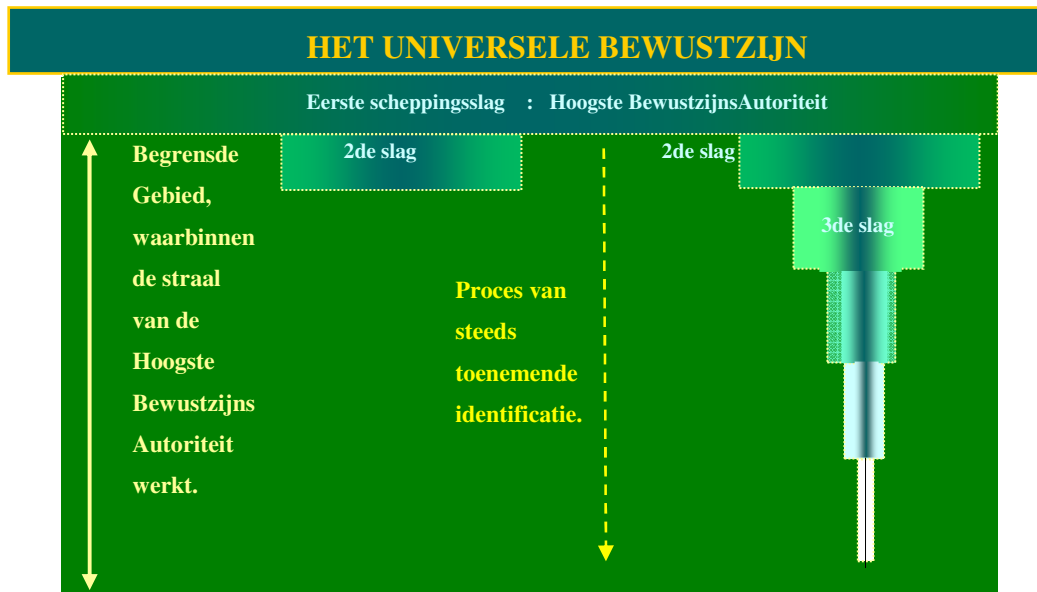

fig.34: Het Universele Bewustzijn bindt zich in de Scheppingsstraal

Vanuit het Universele Bewustzijn wordt Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit gecreëerd. Vanuit die Hoogste BewustzijnsAutoriteit worden andere Entiteiten geschapen. Ik heb er twee getekend, maar het zijn er meer. Zij scheppen op hun beurt ook weer verschillende Entiteiten. Voor de overzichtelijkheid in de tekening beperk ik me hier bij elke volgende scheppingslag tot één Entiteit.'

Met de verschillende kleuren wil ik illustreren, dat naarmate de Scheppingsstraal verder gaat een steeds groter deel van het Universele Bewustzijn gebonden wordt om de scheppingen in stand te houden. Het is gebonden door en aan de manifestatie van het geschapene. Naarmate de Scheppingsstraal verder gaat vermindert daardoor – er is geen beter woord- de hoeveelheid ongebonden bewustzijn. Dat geeft de afnemende blauwgroene kleur in de Entiteiten van deze figuur weer.

Aan het eind van het scheppingsproces is uiteindelijk de mens ontstaan. Datgene, wat we 'mens' noemen, is in feite een samenbundeling van een gecreëerd materieel lichaam en een bezielend beginsel. Samen vormen zij de mens. Een lichaam heeft zijn eigen instinctieve functies en weet zichzelf daarmee in stand te houden. Menselijke lichamen zijn ontstaan door de samenwerking van vele Hogere Entiteiten en de wens om te creëren. Van scheppingslag op scheppingslag zijn daartoe voorwaarden en wetmatigheden gecreëerd. Alles, opdat in een volgende scheppingslag het vermogen tot creëren kan worden doorgegeven.

Ikzelf beschouw lichamen wel eens als een soort woningen voor de Entiteit 'ziel'. Deze woningen, zowel qua óntstaan als qua béstaan, zijn gecreëerd door de Hogere Entiteiten. De ziel is als het ware een huurder van de woning. Deze metafoor maakt twee zaken onmiddellijk duidelijk. Op de eerste plaats, dat de mens niet zijn lichaam ís

en op de tweede plaats, dat het lichaam niet van de mens is. Dat laatste wordt zelden zo gememoreerd. Maar het lichaam is een gebruiksinstrument dat in bruikleen is gegeven en waarvoor de ziel verantwoordelijk is.'

De Zoeker knikte.

*'Logisch gezien wordt dit door velen snel onderschreven, maar de praktijk van alledag is anders! De ziel is in de Scheppingsstraal het voorlaatste punt. Zij wacht als het ware tot er een woning gereed is. Het is haar taak, om in deze beeldspraak te blijven, om goed voor de woning te zorgen en deze uiteindelijk te verlaten als die aan het eind van zijn bestaan is. De Bijbelse frase: 'Gedenk dat gij stof zijt en tot stof zult wederkeren' is wat mij betreft in zijn beschrijving veel te beperkt. Het menselijke lichaam wordt in de evolutietheorie wel gezien als –tijdelijk- eindstation. Ik zie het anders. **Het is het bewust gewilde eindresultaat van de samenwerking van vele Entiteiten.** De Hogere Entiteiten hebben een samenwerkingsverband bewerkstelligd, waarmee lichamen kunnen worden gecreëerd. Als de levensduur van een lichaam eindigt, haalt elke Entiteit zijn eigen inbreng terug, meestal om te investeren in een nieuw lichaam.*

Lichamen, de woningen voor de nieuwe huurder, de ziel, bevatten alle comfort, die de ziel nodig heeft. Ze beschikken over het vermogen tot denken en voelen. Het is echter de ziel, die in het lichaam deze vermogens moet gebruiken. Een ziel leert dat geleidelijk. De ziel en het lichaam vormen samen 'de mens'. De ziel leert in opvoeding- en scholingsprocessen, maar het meest in de praktijk van het leven van alledag als mens. Om in de metafoor te blijven, als het tocht moet een van de ramen dicht, als de bel gaat moet de voordeur geopend worden. 's Nachts gaan de deuren op slot en meer. Omdat de ziel heel veel moet leren over het gebruik van een lichaam, gaat vrijwel alle aandacht uit naar 'gebeurtenissen in en om het lichaam'. Dit gebeurt ongemerkt, maar onherroepelijk! Vanaf het ogenblik, dat de ziel zich identificeert met het lichaam en de situaties, waarin dat lichaam zich bevindt, ontstaat het onverwoestbare geloof in het concept "ik".'

'Ik heb ooit gelezen, dat de mens 777 keer incarneert,' onderbrak de Zoeker, 'is dat juist?'

Er viel een korte stilte.

'Wij bespraken destijds,' reageerde Meester Negen dan enigszins kort, 'de relatie tussen enerzijds begrip en anderzijds de grootte van getallen en moesten vaststellen, dat elke vorm van begrip verdwijnt, naarmate een gehanteerd getal groter wordt. Dat geldt wat mij betreft zeker ook voor het getal 777. Welk inzicht zou ons jouw statement brengen?'

De Zoeker schudde zijn hoofd, ontevreden.

'Misschien is het alleen een conceptueel begrip, maar, is het waar?' drong hij aan.

'Wij zullen ons morgen verdiepen in het verschijnsel waarheid. Dan zal je duidelijk worden, waarom mijn antwoord op jouw vraag er niet toe doet. Een volgende keer zullen we stilstaan bij de essentie van het bestaan van de menselijke entiteit en de functie van het proces van incarnatie in dat verband. Ik wil daar nu niet op vooruit lopen, akkoord?'

De Zoeker, die niet echt akkoord was, begreep dat de vraag puur retorisch was en hij zweeg daarom, terwijl Meester Negen zijn verhaal vervolgde.

‘De situatie, waarbij er identificatie is met het “ik” wordt ervaren als een natuurlijke situatie, temeer daar in de opvoeding de mens niet geleerd wordt, dat een andere toestand mogelijk is. Ik beschrijf de toestand van identificatie als de staat van het ‘hebben’. Dit, in tegenstelling tot de staat van het ‘zijn’. Toch is het altijd weer mogelijk gebleken voor de mens die wil om vanuit de meest extreme situaties van ‘hebben’ te komen tot het ‘zijn’.

Door de vele scheppingslagen, die allen tot een steeds diepere identificatie leiden, is de ‘afstand’ van de mens tot het Universele Bewustzijn groot. Je ziet dat aan de dunne blauwgroene streep in het midden. Maar het bestaan van die streep geeft aan dat het de mens elk moment opnieuw weer mogelijk is om het contact te hervinden met het Universele Bewustzijn. Dat contact ontstaat echter alleen als de identificatie met de eigen identiteit doorbroken is.’

‘Ik ben bang dat ik u niet volg,’ zei de Zoeker.

‘Om bij het voorbeeld van het bureau te blijven, de mens kan dat bureau waarnemen. Hij herkent het bijvoorbeeld als werkmeubel en wellicht heeft hij ook een oordeel over de mate van functionaliteit, of in hoeverre hij het mooi of lelijk vindt. In dat geval is er sprake van –zoals de mystieke filosofieën zeggen, een waarnemer -de mens- en het waargenomene -het bureau-. Dit proces beschrijft de normale staat van de mens.

*Er is echter méér mogelijk. De mens kan namelijk ook als het ware buiten zijn denken om ‘contact’ hebben met het bureau. Als dat gebeurt dan zijn de banden van identificatie verbroken. In zo’n moment ervaart het in/aan de mens gebonden Universele Bewustzijn het in/aan het bureau gebonden Universele Bewustzijn. Een dergelijk moment wordt wel beschreven als **de waarnemer en het waargenomene zijn één!** In een dergelijk moment beseft de mens de onpeilbare diepte van het statement: Alles is illusie. Maar alléén in dat moment! Fracties van een ogenblik later is die zin opgenomen in het altijd werkende proces van het denken. In de virtuele wereld van het denken heeft het –hoewel spirituele filosofieën het vaak anders brengen- eenzelfde waarde als bijvoorbeeld de vaststelling: Het was gisteren mooi weer!*

*In de mens werkt de straal van schepping. De mens wil dus scheppen en vormen. Deze wil tot creëren functioneert los van het “ik”, hoewel diens wil zich er vaak mee vereenzelvigt. Zijn “ik” weet absoluut zeker, dat het zélf de initiator is van de acties. Het identificeert zich met datgene, wat maakt of creëert. De door een “ik” verrichte handelingen beschouwt dat “ik” niet als **zomaar** handelingen, integendeel. Het zijn activiteiten en werkzaamheden, die bewerkstelligd zijn door een belangrijke schilder, liefhebbende moeder, geroemde sportman, originele architect, bekende schrijver, hoge bestuurder, bekwame politicus, erudiete geestelijke, invloedrijke journalist, stimulerende leraar, invloedrijke denker, sturende manager, gewaardeerde medewerker of wat dan ook. Met deze instelling van zijn “ik”, een instelling, die vanuit de maatschappelijke omgeving altijd onbewust wordt aangejaagd, eist het “ik” het resultaat van zijn activiteiten voor zichzelf op. Zijn handelingen zijn daarmee niet neutraal, maar “ik”-gericht. De mens identificeert zich met zijn handelingen en de ideeën/gedachten, die hij zich daarover heeft gevormd. Hij **wordt** als het ware wat hij doet, in plaats van **te zijn** die hij is.*

Het is deze wijze van handelen, waarvan de oude filosofische geschriften zeggen, dat zij

'karma' opbouwen. De achterliggende verklaring is dus eenvoudig. Als een mens zich identificeert wordt er méér Universeel Bewustzijn gebonden dan nodig is. De binding blijft, zolang de identificatie bestaat, zolang de mens gewaardeerd, geacht, bewonderd, bedankt of wat dan ook wil worden voor zijn/haar activiteiten. Zolang die gedachten en dus de koppeling aan de verrichte activiteiten blijven bestaan, zolang zal het Universele Bewustzijn gebonden zijn. Dat wil zeggen dat zo lang het gecreëerde karma dus zal bestaan.'

'Wat impliceert het dan als gezegd wordt, dat het karma moet worden opgelost?'

'Daarmee wordt gezegd, dat de binding van het Universele Bewustzijn ongedaan moet worden gemaakt. Vrijwel altijd ontstaat karma door egoïstisch en egocentrisch gedrag van het "ik". Hierin ligt de basis van de reïncarnatiegedachte. De ziel, die de Entiteit mens met zijn daarbij behorende "ik" gecreëerd heeft, zal als een lichaam/"ik" een teveel aan karma heeft gecreëerd, dus teveel Universeel Bewustzijn heeft gebonden, dat trachten te neutraliseren in een volgend lichaam. Pas als alle identificatie is verdwenen, zal de mens neutraal kunnen handelen.'

De Zoeker keek op. De benadering van het begrip karma was nieuw voor hem. 'Ik begrijp,' zei hij, 'denk ik uw redenering wel en er is ogenschijnlijk niet veel tegen in te brengen, maar toch heeft de mens identificatie nodig. Hij moet doelen stellen en die nastreven. Al was het alleen maar om te overleven. Ook synergie bewerkstelligen houdt in dat de mens móet denken. Dus is identificatie met overlevingstheorieën en wetenschappelijke modellen noodzakelijk. Als dat achterwege blijft, vervalt de mens tot een staat van uiterste onverschilligheid en ledigheid en zal uiteindelijk zijn lichaam sterven.'

'In veel landen,' reageerde Meester Negen, 'is gedurende eeuwen iets als een dienstplicht geweest. Niet iedereen, die opgeroepen werd, was onmiddellijk gemotiveerd om datgene te doen, wat anderen hem als plicht op legden. Dergelijke jongemannen werden 'overtuigd' met opmerkingen als: 'Als de vijand je zusters of je moeder wil verkrachten, je vader of je broers wil vermoorden, jouw bezittingen wil roven, zou jij dat dan toestaan!' De menselijke geest is altijd in staat om vanuit het stabiele moment 'nu' een angstig en onzeker toekomstig 'nu' te bedenken, samen met een actieplan om dat ongewenste toekomstige 'nu' te voorkomen. Nu de aansluiting op jouw opmerking: Een samenleving, waarin niemand geïdentificeerd is, is alleen theoretisch denkbaar. Een dergelijke maatschappij heeft de menselijke geschiedenis nog niet gekend en zal, om redenen waarop ik eerdaags terugkom, ook op afzienbare termijn niet ontstaan.'

*Ik beschouw dit soort redeneringen als een zoveelste truc van het denken, om de mens af te houden van het grootschalig de-identificeren. Maar met jouw opmerking raak je wel de kern van een der eerste majeure paradoxen uit het spirituele denken. Om te overleven is enige vorm van identificatie onvermijdelijk. Het Tweede Grote Advies van de Grote Leraren, ook wel beschreven als het tweede Goddelijke Advies luidt echter: **Identificeer Bewust!** Dit impliceert dat de mens alleen zo volledig verantwoordelijk is, zowel tijdens de identificatie, als in de perioden buiten de identificatie.'*

Meester Negen legde, al sprekend een volgende tekening op de tafel.

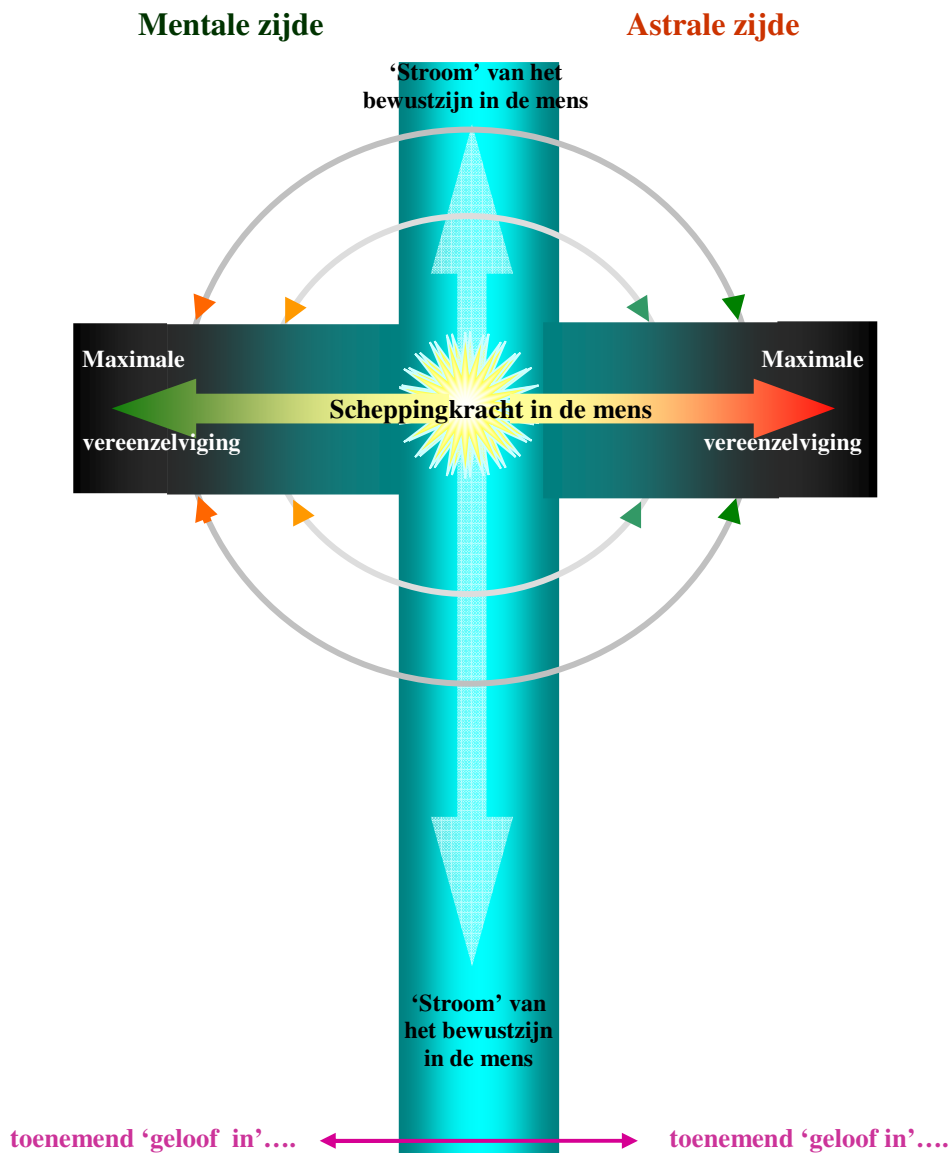

fig.35: Bewustzijn en identificatie in de mens

'Het heeft wel iets van een Keltisch kruis,' merkte de Zoeker op. 'Vanuit het perspectief van de historische dominantie der Westerse religies lijkt het christendom het eigendomsrecht te hebben op de betekenis van het kruis. De achterliggende symboliek is echter veel ouder en heeft direct te maken met identificatie. Door imperatief te stellen: 'Gij zult niet identificeren!' was het belangrijke aspect van de bewuste keuze buiten beschouwing gebleven. In die bewuste keuze ligt de essentie van de veelgeroemde menselijke vrije wil besloten. Die vrije wil **staat los van de inhoud van een denkbeeld**. Aan dit gegeven wordt helaas frequent voorbij gegaan. Maar de vrije wil heeft betrekking op het vermogen van de mens te beslissen of hij zich al dan niet met de inhoud van een denkbeeld wil vereenzelvigen. En, in welke mate en

voor hoe lang. De motivering, die de mens daarbij gebruikt, is van geen belang. Het Grote Advies vergt een buitengewone scherpzinnigheid en biedt de mens geen alternatief. Er is of bewustzijn of de identificatie van de waak-slaap. Wie zich identificeert wordt, datgene waarmee hij zich identificeert. De mens, die zich dus elk moment met iets anders identificeert, is **weliswaar één lichaam, maar van moment tot moment een andere persoon!** Er bestaat eenvoudigweg niet iets als één “ik”. Tracht dat te zien bij jezelf!’

Meester Negen zweeg enkele ogenblikken voor hij verder ging.

‘De figuur zoals die hier voor je ligt weerspiegelt nog maar een deel van alle betekenissen. Als alles echter in één tekening wordt gepresenteerd, is deze zo overvol, dat elk overzicht en daarmee ieder inzicht verdwijnt. Een aantal van de betekenissen is daarom ondergebracht bij andere figuren, die zo aan de orde zullen komen. In de figuur vertegenwoordigt de ster op het kruispunt van de assen, de ziel, de menselijke essentie of oerkern. Dit is wat de mens **is**, zijn **‘zijn’**. Op het kruispunt begint de ziel zijn scheppingsproces in het menselijke lichaam, wat door de wil van de Hogere Entiteiten speciaal daar voor is gecreëerd. Het menselijke lichaam is zo geconstrueerd, dat er daar binnen een eigen lichaamsgebonden bewustzijn functioneert. Dat bewustzijn coördineert alle krachten en invloeden zodanig, dat het lichaam zelf als Entiteit in stand blijft, overleeft. Het meest krachtige en best functionerende overlevingsinstrument van dat lichaam is het denkbeeld “ik”. In zijn eigen gedachten en in de intermenselijke contacten wordt het gebruik van het denkbeeld “ik” voortdurend geactiveerd. Om die reden wordt dat “ik” dan ook het meest dominante denkbeeld in het bestaan van de mens. Het trekt/zuigt alle bewustzijn naar zich toe. Er ontstaat een intens proces van identificatie en de mens **verwordt** tot zijn “ik”. Dat gebruikt vervolgens alle bewustzijn wat het tot zijn beschikking krijgt om zo aangenaam mogelijk te overleven.

De figuur wil echter illustreren, dat naarmate het menselijke bewustzijn zich meer identificeert, het qua aard steeds verder gaat afwijken van zijn oorsprong. Hoe meer de mens zich identificeert met zichzelf, met gebeurtenissen, gedachten, gevoelens of filosofieën uit zijn omgeving, des te donkerder wordt de kleur.’

‘Er is sprake van verduistering, als tegenovergestelde van Verlichting,’ grijnsde de Zoeker.

‘De keuze van de kleur is inderdaad geen toeval. Hoe meer identificatie er is, des te minder contact is er nog mogelijk met het oorspronkelijke bewustzijn. Of, nog anders geformuleerd, des te verder komt de mens af te staan van het Universele Bewustzijn. Toch is zijn situatie niet reddeloos. Dit geeft de tekening ook weer. De mens **kán** namelijk altijd vanuit zijn eigen identiteit het contact met het Universele Bewustzijn hervinden. Het enige,’ Meester Negen glimlachte licht bij dit woordgebruik, ‘het enige, wat hij moet doen, is zijn identificatie los laten. En dat is de achtergrond van het op één na hoogste Goddelijke Advies, dat de mens is gegeven. ‘

‘Het is niet eenvoudig.’

Meester Negen schudde zijn hoofd, de glimlach verdween.

‘Wie bepaalt wat eenvoudig is? Wie bepaalt, dat het eenvoudig moet zijn? Wie zich niet wil identificeren moet **bewust** in de eigen situatie staan. Alleen dan zal hij het

*mechanisme, dat aanzet tot identificatie, leren kennen. En dat mechanisme werkt op alle terreinen. Alleen wie zich er bewust toe zet zal dat zien. Zo'n mens begrijpt, dat hij zich niet mag beperken tot datgene, wat hem aangenaam of zinvol lijkt. Integendeel, alles wat hij negeert zal hem blijven ontgaan en -buiten zijn gezichtsveld- aanzetten tot identificatie. Een dergelijk persoon zal geïdentificeerd **blijven** zonder daar van gewaar te zijn. Sterker nog, zo'n persoon kan dermate opgaan in verheven theorieën en gedachten over liefde of altruïsme bijvoorbeeld, dat hij daarom meent te zijn losgekomen van identificatie. Dit, terwijl hij zodoende juist gevangen is in het meest subtiële web van identificatie!'*

De figuur kent een linker en rechterzijde. Bovenaan staat dat weergegeven met behulp van de woorden 'mentale zijde' en 'astrale zijde'. De mentale zijde vertegenwoordigt alle functies, die gekoppeld kunnen worden aan het denken, het conceptuele, het abstracte, het (on)logische, het religieuze, het intuïtieve, het causale en zo verder. Alles, waarbij denkbeelden en gedachten spelen, wordt geacht te zijn gerepresenteerd door die linkerzijde. De identificatie in de linker richting is daarmee de identificatie met de mentale kant van de mens. Onderaan staat een pijl met twee punten en daarnaast staat, dat in de richting van de uiteinden het 'geloof in....' toeneemt. Dit is rechtstreeks gerelateerd aan de mate, waarin een "ik" zich identificeert. De linkerkant van de figuur, het mentale deel, illustreert dat het makkelijkst. De opbouw van denkbeelden kan je je fasegewijs voorstellen. In de eerste fase is sprake van uiterst vluchtige denkbeelden en gedachten. 'Het is mooi weer vandaag'. 'Morgen begint het weekeind.' Dergelijke gedachten hebben geen noemenswaardige impact op het "ik". Zij komen en gaan en de identificatie van het "ik" hiermee is zeer klein. Ze zijn wat hem betreft de moeite van een verschil van mening niet waard.

De volgende fase wil ik omschrijven als 'het idee'. Dat is al krachtiger. Het "ik" heeft voor zichzelf enkele denkbeelden aan elkaar gekoppeld en dat geheel vertegenwoordigt het idee. De fase, die daar weer op volgt, beschrijf ik als 'de opvatting'. Deze is nog krachtiger. In een opvatting zijn er nog meer denkbeelden aan elkaar gekoppeld. Hoe meer denkbeelden er aan elkaar gekoppeld zijn, des te groter is het deel van het "ik", dat zich er mee moet identificeren, daar het "ik" zelf niets anders is dan een immens conglomeraat van denkbeelden. De opvatting vertegenwoordigt dus een groter deel van het "ik". En, omdat er sprake is van identificatie, zal het "ik" zijn opvatting willen verdedigen. Na de opvatting zou er sprake kunnen zijn van een filosofie. Bij een filosofie zijn nog meer denkbeelden aan elkaar gelinkt. Zeker als er algemeen aangehangen denkbeelden worden gebruikt, neemt de overtuiging, dat de filosofie juist is, toe. Aan het eind van deze ontwikkelingslijn zet ik het dogma. Dat is een verhard conglomeraat van denkbeelden, waarmee het "ik" zich onvoorwaardelijk identificeert, waarin het fanatiek en onvoorwaardelijk gelooft.'

De Zoeker kon zich vinden in deze opbouw en knikte daarom.

'De rechterzijde in de figuur, de astrale kant, vertegenwoordigt in de breedste zin de emoties en gevoelens, die de mens kent. Ook hierin zijn fases te onderscheiden. In een eerste fase zal je bijvoorbeeld iemand aantreffen, die zich verheugt in het mooie weer. In de tweede fase is iemand vergenoegd, omdat hij een nieuwe auto heeft gekocht, een derde fase geeft iemand weer, die een wedstrijd heeft gewonnen en in een vierde fase is

iemand verliefd. Hoe indringender het gevoel is, des te meer zal het “ik” zich er mee identificeren.’

‘U noemt voornamelijk positieve gevoelens,’ merkte de Zoeker op.

‘Wat voor de positieve gevoelens geldt, geldt evenzo voor de negatieve gevoelens. Een mens kan chagrijnig zijn bij slecht weer, verontwaardigd worden als hij zich miskend voelt door zijn baas, heftig jaloers zijn op een rivaal in de liefde of ontsteken in blinde woede. Ook bij de negatieve gevoelens geldt dat, naarmate de gebeurtenis indringender is, de impact ervan groter is. Des te meer neemt het bezit van zijn geest en identificeert hij zich er dus mee.

Overigens, het onderscheid tussen mentaal en astraal gebruik ik primair om je begrip te vergroten. Dat onderscheid is namelijk niet scherp, want beiden zijden interfereren intens met elkaar. Het astrale wordt altijd gerechtvaardigd door het denken. Omgekeerd creëert het denken continu zijn eigen emoties. Als je daar op let, kun je dat bij jezelf waarnemen. De pijlen rondom het kruispunt hebben aan weerszijden punten om dat aspect goed weer te geven. De volgende tekening illustreert dat op een andere wijze.

fig.36: Relatie tussen mentale en astrale identificatie

Hierin zie je symbolisch geschetst, hoe de relatieve invloed van het mentale en astrale aspect werkt. Je ziet, dat links in de figuur op elk punt de invloed van het mentale groter is en rechts is dat de invloed van het astrale. Anders dan bij de vorige figuur speelt in deze tekening niet de **intensiteit** van de identificatie een rol, maar de **aard en de onderlinge verhoudingen**. Mensen die sterk geïdentificeerd zijn, zijn gemakkelijk te herkennen. Zelfs door hen, die zich in de waak-slaap toestand bevinden.

Neem iemand, die maximaal astraal geïdentificeerd is. Zo'n persoon bevindt zich in de uiterste emotionele toestand, bijvoorbeeld van doodsangst. Of is misschien verliefd of wat dan ook. Het essentiële kenmerk is echter, dat hij zijn situatie nauwelijks weet te relativeren. Zijn gevoel heeft hem volledig in de macht.

Hetzelfde, maar op een wat andere wijze, geldt voor iemand, die mentaal maximaal geïdentificeerd is. Deze persoon is volstrekt overtuigd van de juistheid en de zuiverheid van een door hem aangehangen conglomeraat van denkbeelden. Dogmatici of politieke extremisten zijn hiervan het voorbeeld. Ook bij hen is elke vorm van relativering uit den Boze. Maar zij hebben nog een ander kenmerk: Zij ontberen elke vorm van humor.’

‘Hoe komt dat?’

‘Dergelijke mensen gaan er van uit, dat taal maar op één wijze uitgelegd kan worden. Uiteraard is dat de hunne. De essentie van humor berust er op, dat woorden vaak niet

scherp zijn omschreven. In een andere context verandert hun betekenis en dat gegeven op zich is, als er mee gespeeld wordt, de basis van humor. De dogmaticus stelt echter, dat de door hem aangehangen teksten slechts één betekenis mogen hebben. Humor in deze wordt door hem gelijk gesteld met spot en wordt derhalve afgewezen.'

De Zoeker overdacht dit en grijsde, zonder er verder op in te gaan. Wijzend naar het voorliggende figuurtje vroeg hij: 'Waarom staan die verschillende verticale gestippelde lijnen er?'

'Niet ieders positie is dezelfde. Het vermogen om te de-identificeren is bij de ene mens meer ontwikkeld dan bij de ander. Wat mij betreft hangt de plaats samen met de inspanningen, die de mens zich in dit en vorige levens heeft getroost. De ene mens zal zich meer astraal identificeren en de ander meer mentaal. De ene mens, dat kun je zelf waarnemen, zal zich meer identificeren een ander. De plaats van de gestippelde lijnen is dus niet toevallig en berust op een wetmatigheid. Ik heb die figuur trouwens ook met wat andere accenten en inkleuring.'

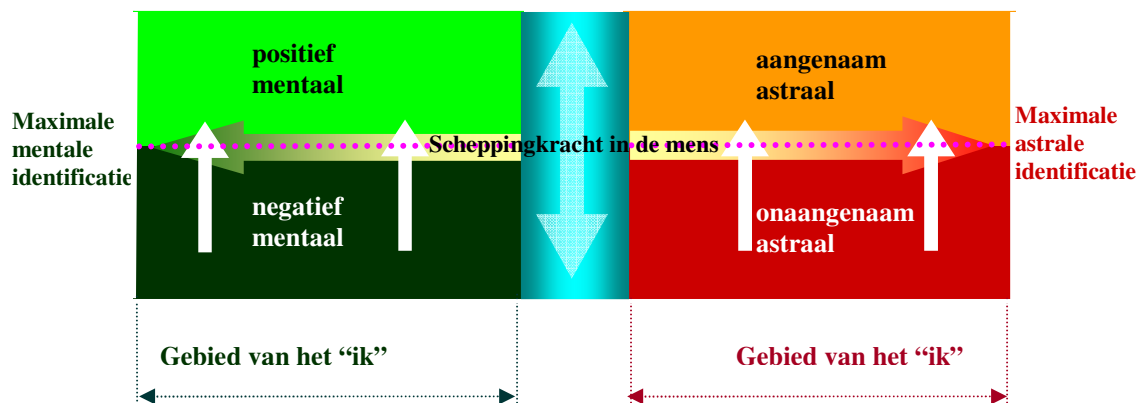

fig.37. De zuigkracht van het 'positieve'.

'Een van de vaak voorkomende thema's in de spirituele literatuur is, dat de mens, omdat hij geïdentificeerd is, mechanisch handelt. Dat wil zeggen, in de normale menselijke toestand, de waak-slaap toestand, reageert die mens volstrekt automatisch op de op hem inwerkende impulsen en werkt deze routinematig, dus volgens ooit aangeleerde standaardprocedures af. In die toestand is het menselijke lichaam wakker. Daarmee ook de functies 'voelen' en 'denken'. De mens is echter afgesloten van het Universele Bewustzijn, ook wel beschreven als essentie of als ziel. Die ziel, die essentie, wordt in deze metafoor daarom beschreven als 'in slaap'.

Aan het eind van de Scheppingsstraal bevindt zich het menselijk lichaam. Dat is onderhevig aan een groot aantal wetmatigheden. Wat mij betreft hebben de Hogere Entiteiten voor de overleving van dat lichaam een fantastische wetmatigheid ingebouwd. Voor het astrale gebied wil ik die als volgt beschrijven: De mens zoekt het aangename en mijdt het onaangename. Voor het mentale gebied geldt, dat het de 'natuurlijke drang' in de mens is om het negatief mentale, zoals pessimisme, depressie,

destructie, geweld, problemen te mijden en het positief mentale, zoals oplossingen, creativiteit, humor, optimisme en wat dies meer zij op te zoeken. Het leven van veel mensen kent nogal wat momenten van ongenoeglijkheid. Die vloeien vrijwel altijd voort uit het feit, dat de mens zich via zijn denken heeft geïdentificeerd....'

Dit was een gedachtesprong, die de Zoeker te snel ging en hij onderbrak Meester Negen.

'Waarom is dat zo?'

'De mens creëert met zijn denken zijn wereld. In die wereld zijn verwachtingen naar de toekomst geëxtrapoleerd, zijn wensen en verlangens ingebakken en zijn 'zekerheidsgevende' strategieën ontwikkeld, waarmee het aangename kan worden gevonden en het onaangename vermeden. Het individuele levenspad kan zo zijn uitgestippeld door de mens. Maar het feitelijke leven verloopt altijd anders en de mens raakt verstrikt in teleurstellingen en ongenoegen, omdat 'het leven zo afwijkt' van wat hij heeft gedacht. Ongenoegen impliceert in de figuur, dat de mens zich ergens in de negatieve kant bevindt, zijn kompas 'dwingt' hem om naar het aangename te gaan. Hij zal dus –in de beeldspraak van de figuur- zoeken naar een verticale verplaatsing naar boven. De mens doet dit soms alleen, soms met behulp van gelijkgestemden, die zich op hetzelfde niveau van identificatie bevinden. Meestal wordt enige tijdelijke verlichting bereikt, maar het proces van identificatie blijft bestaan. Een duurzame oplossing wordt alleen gevonden, als de mens zich naar het midden beweegt. Voor een enkelvoudig individu is dat al een opgave. Voor de mens, die zich heeft geïdentificeerd met een bepaalde groep, is dit extra ingewikkeld. Want los van zijn eigen innerlijke strijd moet hij zich ook losmaken van het lokale vangnet, dat van zichzelf al aangenaam is. Allerlei breed uitgeschreven, psychologische krachten werken dit losmaken tegen.

De vier verticale pijlen van de figuur illustreren dat. Zij beogen aan te geven dat, zolang de mens op deze wijze handelt, hij gefixeerd is op de plek van identificatie, waarop hij zich bevindt, omdat er in zijn gedrag geen 'horizontale' kracht is.'

Meester Negen wees vervolgens naar de gestippelde rode lijn middenin de figuur.

'Het gegeven, dat mensen zich vrijwel alleen 'verticaal' uit het gebied van onaangename en zo diep mogelijk in het gebied van aangename willen bewegen is door alle eeuwen heen natuurlijk herkend door de Grote Leraren. Deze lijn duidt daar op. Veel van hun Adviezen, van hun geboden zijn er dan ook op gericht om de mens als het ware naar het midden te krijgen, bijvoorbeeld door zich te 'onthechten'. Als de mens zich er op toelegt om zijn aandacht naar binnen te richten, neemt de zuigkracht van zijn zintuigen of van zijn verlangens af. Wat mij betreft kan men ook de Tien Geboden uit de Christelijke religies beschouwen als richtlijnen in deze. Daarnaast zijn er op het gebied van voedsel tal van adviezen, beginnend bij het matigen. In oosterse beschouwingen wordt wel gewerkt met de begrippen yin en yang en is met behulp van die indeling voeding gecategoriseerd. Alcohol is bijvoorbeeld extreem yin, vlees is extreem yang. Wie deze met deze extremen voedt, haalt zichzelf uit het midden. Wie de dominante kracht van zijn denken wil verminderen kan dat ook bereiken door dagelijks te mediteren. Alleen in de diepste meditatie kan het Universele Bewustzijn worden genaderd. Dus voor wie wil zijn er voldoende adviezen. De vraag is natuurlijk altijd: Hoe intens wil iemand echt in het midden blijven als de verlokkingen zich aandienen?'

Als hij om astrale redenen afwijkt van een eerder voornemen, en dat is wat het vaakst gebeurt, ondersteunt zijn denken hem altijd bij die beslissing. Altijd vindt het denken argumenten om af te wijken van een eerder gesteld doel. Het wordt beschreven als flexibel, maar dat is het taalgebruik van de Geest der Massa's, dus niet geschikt voor de spirituele ontwikkeling. Op het spirituele pad gaat het als eerste om de individuele ontwikkeling. Daarna is het pas mogelijk om ánderen te helpen!'

Meester Negen zweeg enkele momenten voor hij verder ging.

'In de maatschappij zie je dat het accent ligt op het helpen van anderen. Veel minder wordt benadrukt, dat juist degene die aan zichzelf werkt, daardoor ook anderen helpt. Van alle doelen, die een mens kan stellen, is het werken aan zichzelf met het oogmerk om te 'zijn' het enige dat hem uit de greep van de identificatie houdt. Er zit noch materieel, noch immaterieel gewin in dit doel, integendeel, het leidt uiteindelijk tot onthechting.

Maar de mens moet vastberaden zijn en trachten zijn gestelde doel voor de geest te houden, want alleen dan ontstaat de mogelijkheid om in het moment 'nu' alert en helder te zijn. Wie dit doel niet heeft en in de waak-slaap vertoeft, is zich nauwelijks bewust van de eigen mentale en astrale drijfveren. Zo'n mens zal zich –in het figuurtje– in verticale richting bewegen en, omdat de 'tocht naar het aangename zo algemeen is en door iedereen wordt begrepen' zal die mens voor zijn acties begrip en support ontvangen. Ongetwijfeld wordt zijn leven minder onaangenaam, in ieder geval tijdelijk. Maar qua spirituele ontwikkeling heeft hij geen millimeter vooruitgang geboekt! Met dit als achtergrond hebben de Grote Leraren ons het indringende advies gegeven: Identificeer Bewust!

Overigens is het voor een waarnemer altijd een uitstekend moment als hij ervaart, hoe diep een ánder opgaat in diens identificatie. Niet, en helaas komt dat vaak voor, omdat hij zich dan beter zou mogen voelen of spiritueel meer ontwikkeld. Dergelijke gedachten vormen gesublimeerde identificaties en zijn daarom moeilijker te herkennen. Zij behoren tot wat wel beschreven wordt als 'Wachter op de drempel', ik kom daar nog op terug. Maar, als een mens identificatie bij een ander waarneemt, kan dat werken als een soort 'wekker'. Het kan de vraag oproepen: 'Hoe zit het met mij zelf?' Telkens als die vraag geactiveerd wordt is er even géén identificatie. In plaats van je dus te ergeren aan iemand die verstrikt is geraakt in identificatie en jou daarmee hindert, zou je hem dankbaar kunnen zijn voor de spiegel, die hij je voor houdt.'

De Zoeker, die niet direct wist wat hij hier op moest zeggen, zweeg.

'Overigens,' ging Meester Negen verder, 'werkt het bij de mens zo, dat degene, die mínder geïdentificeerd is wél kan zien, dat een ander méér geïdentificeerd is, maar het omgekeerde is niet mogelijk!'

De Zoeker probeerde te beredeneren waarom dit zo was, maar hij kwam er niet uit en vroeg: 'Waarom is dat zo?'

'Iemand, die zwaar geïdentificeerd is, weet dat niet van zichzelf en gaat er van uit dat dit een 'natuurlijke staat' is voor de mens. Het komt niet bij hem op om zich te realiseren, dat anderen mínder geïdentificeerd zouden kunnen zijn, omdat hij die geestesgesteldheid niet kent. Je zou het kunnen vergelijken met wiskunde. Iemand, die zich daarin ontwikkelt, doorloopt een aantal fases. Eerst moet hij de betekenis van de

getallen onder de knie krijgen. Vervolgens moet hij leren rekenen. Daarna moet hij begrijpen, dat met behulp van abstracte symbolen ingewikkelde opgaven algebraïsch kunnen worden opgelost. Vervolgens is er differentiaal rekenen. Iemand, die werkt met complexe wiskunde, begrijpt de inhoud van zijn formules. Een ander, die net heeft begrepen dat cijfers en letters een probleem kunnen weergeven, begrijpt alléén, dat met complexe wiskunde problemen opgelost kúnnen worden. Maar de aard van die problemen kent hij niet. Daarvoor is studie nodig.

Zo is het ook met de identificatie. Het loslaten ervan, het terugkeren tot de essentie vergt inzicht en inspanning. Daarom is van belang, dat men zich daarvan gewaar is, elk moment. Maar wie zich er op toelegt, zal uiteindelijk bemerken, dat de kracht van de identificatie afneemt en dat de illusie van het virtuele bestaan steeds vaker doorzien wordt. Het is echter geen snelweg. Het spirituele **pad** is geen **snelweg**. Zonder serieuze studie is geen groei mogelijk en die studie is strikt individueel. De mens moet zichzelf er toe zetten en hij moet het gehele pad stap voor stap afleggen.

Soms wordt iemand ongeduldig en vindt, dat hij of zij gezien de verrichte inspanningen min of meer recht heeft op contact met het Universele Bewustzijn, dat niet gefilterd is door het denken. Dit is een menselijke reactie. Begrijpelijk, maar onmogelijk. Als iemand onvoldoende voorbereid met inzichten van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit in aanraking komt, wordt hij ter plekke krankzinnig, omdat hij dan met kennis geconfronteerd wordt die volstrekt onbegrijpelijk is, niet past in datgene wat de Geest der Massa's hem heeft geleerd en volledig buiten zijn eigen ervaring van de werkelijkheid valt. Alle zekerheid van aangeleerde en aangehangen denkbeelden verdwijnt, omdat de futiele kracht van die denkbeelden eensklaps wordt doorzien. Een dergelijke confrontatie leidt tot diepe ontreddeering. Dat is de reden waarom zoiets – uitgezonderd door het gebruik van drugs- nooit vanzelf plaats vindt.

Tot slot wijs ik je nog op de tekst onder in de figuur. Zoals je ziet, staat er zowel links als rechts van de blauwe bewustzijnskolom in het midden geschreven, dat dit 'het gebied van het "ik" is'. Het begrip "ik" staat weliswaar tussen aanhalingstekens, maar er wordt bedoeld op het dominante denkbeeld, waarmee elk mens zichzelf kenmerkt. Ieder mens beschouwt zichzelf als een "ik" en wil door anderen als een "ik" erkend worden. Dit, ondanks het gegeven dat het "ik" an sich ongrijpbaar is. Het is mijn stellige overtuiging, en hierin wordt ik gesterkt door wat ik begrijp uit de woorden van veel Grote Leraren, dat een "ik" alleen kan ontstaan, omdat de mens zich, hetzij astraal, hetzij mentaal ergens mee identificeert. Elke identificatie activeert het gevoel van bestaan, van individualiteit en dat beschouwt de mens als zijn "ik". Maar, je begrijpt hieruit hoop ik, dat het menselijke bestaan, het bestaan van het "ik" niet meer is en nooit meer kan zijn dan de som van alle verschillende identificatiemomenten. En, ik zei het je eerder, als een "ik" zich telkens en telkens opnieuw identificeert met een conglomeraat van denkbeelden, is dat "ik" qua inhoud dus van moment tot moment verschillend. Vandaar dat een zoektocht naar de essentie van het "ik" ook telkens weer verschillende antwoorden geeft! Zonder identificatie bestaat het "ik" niet. Dan is er slechts de beïnvloeding, stroom van bewustzijn in de mens. Vanuit dit standpunt bezien geldt, dat dán, maar alleen dán ieder dezelfde is. In spirituele literatuur wordt wel geschreven: ' Wij zijn allen het Zelf zelf!' Dit is de achtergrond van dat statement.

Verdiep je hierin, niet conceptueel, maar door het bij je zelf te ervaren.'
De Zoeker overdacht wat hij gehoord had. Hij herkende er veel van overigens uit boeken en geschriften, die hij hierover gelezen had. De benadering, die hij zojuist gehoord had, was nieuw en het koste hem dan ook moeite om de gehanteerde begrippen in zijn denken onder te brengen.

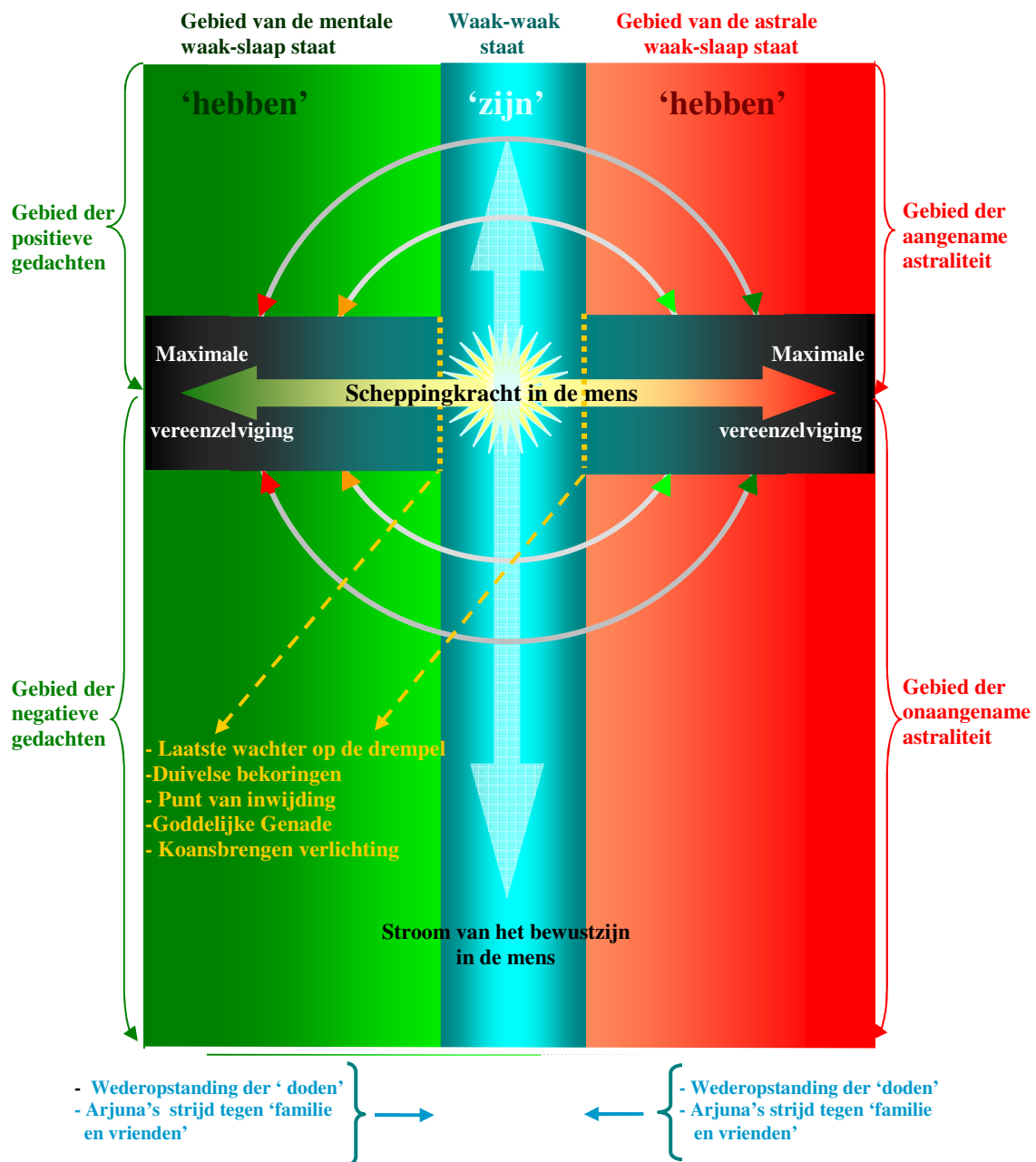

fig.38: Een spiritueel filosofisch convergentiemodel

Terwijl hij zo dacht pakte Meester Negen vanaf de stapel tekeningen een felgekleurde nieuwe en spreidde die over de tafel uit. De Zoeker keek er naar en zag veel overeenkomsten met de tekening die hem zo-even was getoond.

‘Laten we terug gaan naar datgene, wat jij zojuist kwalificeerde als het Keltische kruis. Daarin komen, naast de eerder genoemde, een aantal andere aspecten samen, die op verschillende plaatsten in spirituele, filosofische of mystieke literatuur worden beschreven. Je zou deze tekening dus als een convergentiemodel kunnen beschouwen. Ik zal je een en ander trachten punt voor punt duidelijk te maken.’

De tekst bovenaan in de gekleurde vlakken geeft exact weer, wat het kenmerk van de linker- en rechterzijde van het kruis is. Het is het gebied van het ‘hebben’. Links bevindt de mens zich in de **mentale** waak-slaap toestand, rechts in de **astrale** waak-slaap toestand. De waak-slaap beschrijft, hoe in de mens diens bewustzijn zich vereenzelvigt met gevoelens of gedachten. Hij **heeft** die gevoelens en gedachten en is niet meer in het ‘zijn’. Elk gewaarzijn van het Universele Bewustzijn ontbreekt in de toestand van identificatie. Wat overigens niet wil zeggen dat er niet over gedacht kan worden. Integendeel. Zoals je ziet, is in deze figuur expliciet weergegeven, dat beide gebieden een positieve kant en een negatieve kant hebben. Ik ging daar al eerder op in. Een mens bevindt zich qua staat van bewustzijn altijd ‘ergens’ op een punt dat door de tekening is weergegeven.

Onder de figuur staan essentiële zinsneden geschreven, die gedestilleerd zijn uit spirituele boeken. Er wordt bijvoorbeeld in de Bijbel geschreven over ‘de wederopstanding der doden’. Voor mij is dat de metafoor, die beschrijft hoe de mens ontwaakt uit zijn waak-slaap staat en komt tot de waak-waak staat. Met andere woorden, een dergelijk mens verbreekt de ketens van de identificatie en staat op uit het rijk der ‘doden’. Het zal je duidelijk zijn, dat hij hiertoe niet hoeft te wachten tot zijn fysieke dood. Integendeel, als het lichaam niet meer functioneert, is het de ziel onmogelijk om in de tijdruimtematerie dimensies van lichamen nog acties te ondernemen. Wil een ziel dat, en het is hoogst waarschijnlijk dat een ziel dat wil, dan zal deze moeten incarneren in een volgend lichaam.’

‘Waarom is het waarschijnlijk,’ vroeg de Zoeker.

‘Een ziel zal het gehele spectrum van menselijke ervaringen door moeten maken: dat is haar leerproces. Het is zonder gedegen voorbereiding niet mogelijk voor de mens om zich horizontaal in de figuur naar de waak-waak staat te begeven. Dat gaat lijnrecht in tegen de kracht van de Scheppingsstraal. Het is in eerste instantie voor de mens een onnatuurlijke richting. Gedurende vele levens zal hij zich astraal en mentaal alleen verticaal bewegen. De ziel zal als zij incarneert dat zo doen, dat elke incarnatie, dankzij datgene wat zij geleerd heeft in vorige incarnaties, een grotere kans biedt om **in het menselijke lichaam** de permanente waak-waak staat te bereiken. Als alle zielen de waak-waak staat hebben bereikt is daarmee een belangrijke fase in de Scheppingsstraal gerealiseerd.’

‘Want?’

‘Dan is een grote stap gezet op de Terugweg! Het is nu prematuur om er op door te gaan, maar dit gegeven zullen we in komende gesprekken regelmatig bespreken.’

Meester Negen keek de Zoeker even aan en die wist niet precies, hoe hij op de woorden

moest reageren. Bij gebrek aan een alternatief knikte hij.

‘Terug naar de basis van de figuur. In de Baghavad Gita is er een passage, waarin Arjuna, als wagenman van Krishna, tot zijn ontzetting beseft, dat er strijd geleverd moet worden tegen familieleden, vrienden en bekenden. Ik zie dat als een pure metafoor. Arjuna zal, wil hij het Universele Bewustzijn bereiken, de éénwording met Krishna, moeten strijden tegen alle gewoontes en gebruiken, tegen al zijn opvattingen en overtuigingen, kortom tegen alles wat hem in staat heeft gesteld zo aangenaam als mogelijk was te overleven. Alles waarop hij vertrouwde moet hij loslaten, omdat het hem heeft gebonden en hem heeft gebracht tot identificatie. Die strijd is pijnlijk en slaagt slechts met volharding.

De belangrijkste lijnen zijn voor mij de twee verticaal gestippelde oranje gekleurde lijnen. Voor dat ik daar verder op in ga, is het noodzakelijk om je te realiseren, dat deze lijnen slechts de conceptuele weerspiegeling zijn van iets, wat niet bestaat.’

De Zoeker schudde met zijn hoofd.

‘Ik begrijp u niet,’ mompelde hij.

Meester Negen zocht naar een voorbeeld.

‘De volgende keer, als je aan een water of meertje zit, concentreer je dan eens nauwgezet op de scheidslijn van lucht en water. Probeer te zien zonder te denken!’

Hij glimlachte. Het statement was een gemakkelijke contradictie in terminus!

*‘De waarnemer, het waargenomene en de het waarnemen zijn één. Dan zal je ervaren, dat de ene wereld –lucht- abrupt ophoudt en de andere wereld –water- abrupt begint. Je ervaart, dat dat de situatie is! Maar je denken kan daar niet mee werken. Om het beeld ‘grijpbaar’ te maken **creëert het de scheidslijn**. Alleen zo kan dat denken de beide totaal verschillende werelden conceptueel in één denkbeeld bevatten. Evenzo is het met de stippellijnen uit de figuur. Aan de ene kant ervan bevindt zich de wereld van het “ik”, aan de andere kant is er de ziel, de essentie.*

De plaats waar de stippellijnen staan wordt in veel spirituele overleveringen geduid. Het is de plek, die aangeeft, dat de mens door zijn inzet welhaast het eind van de identificatie heeft bereikt. Zijn “ik”, zijn persoonlijkheid bestaat daar nog nauwelijks, maar is niet helemaal weg. Sommige benaderingen beschrijven deze plaats als ‘de Wachter op de Drempel’. Die Wachter moet je ook metaforisch beschouwen. Het staat voor een onherkenbaar, veelal genegeerd, subtiel stukje identificatie, dat zich pas als de mens in spiritueel opzicht verder ontwikkeld is, kan manifesteren en dan alsnog de mens verhindert om contact met zijn essentie te hebben. In sommige overleveringen wordt hier de duivel gesitueerd. De duivel moet je natuurlijk ook als een metafoor zien. Het zijn de bekorende denkbeelden, die trachten het “ik” te verlokken om in het gebied van de ‘aangename’ identificaties te blijven.

*De plaats van de gestippelde lijn wordt daarnaast wel beschreven als het punt van inwijding. De mens, die dit punt in zichzelf heeft weten te bewerkstelligen, is gereed om te worden ingewijd. De ziel is gereed om te worden opgenomen in een hoger plan. Maar dit is het punt, waarbij de mens geholpen móet worden door een **externe** kracht. Juist, omdat zijn identificatie vrijwel is verdwenen, is zijn mogelijkheid om zelf te handelen **ten behoeve van** zichzelf ontoereikend en moet een Leraar hulp bieden. In het Zenboeddhisme is dit voor sommigen het punt van spirituele ontwikkeling, waarbij de*

meester een koan aanreikt. Op dat punt gekomen is het mogelijk, dat de leerling de meerdimensionaliteit van zo'n absurde vertelling plotsklaps omvat! De koan helpt dan om de laatste resten identificatie met het ééndimensionale denken te doorbreken. In andere overleveringen wordt gewag gemaakt van Goddelijke Genade, die de mens toevalt en hem tot verlichting brengt.

Uit alle overleveringen blijkt, dat als de mens eenmaal geholpen is en definitief het zwaartepunt van zijn aandacht heeft verplaatst naar buiten zijn "ik", de scheppingskracht, die leidt tot identificatie, niet meer op hem inwerkt. Mocht hij zich identificeren dan geschiedt dat vanuit een bewuste keuze. Dus nooit meer automatisch of ongewild. Dan handelt zo'n mens volgens het Tweede Goddelijke Advies.'

De Zoeker knikte peinzend voor zich uit en het was even stil.

'Ik zei het je al eerder,' hervatte Meester Negen dan, 'wie zich wil bevrijden van zijn identificaties, **moet** zich er bewust op toeleggen te zien hoe ze ontstaan. Alleen dan, in het moment van ontstaan heeft de mens de keuze tot identificeren of niet. Eenmaal geïdentificeerd moet het proces zich volgens de wetten van de schepping afwickelen.'

'Dat begrijp ik niet,' sprak de Zoeker. 'Iemand kan toch op elk moment besluiten zich niet te identificeren? En dan is dat toch zo?'

'Ik druk me misschien niet zorgvuldig uit. Stel, dat iemand in een situatie terecht komt, die zijn woede heeft opgewekt. Woede brengt een aantal fysieke reacties met zich mee. Er zit bijvoorbeeld meer adrenaline in het bloed. Een dergelijk mens kan zich misschien tijdens zijn woede-uitbarsting realiseren dat hij geïdentificeerd is en hij kan dan besluiten te de-identificeren, zijn identificatie ongedaan te maken. Natuurlijk verandert er dan iets in hem, maar de opgewekte reactie in zijn lichaam zal merkbaar blijven tot de adrenaline verdwenen is. Hetzelfde geldt voor irritatie en aan de andere kant van het emotionele spectrum ook bij sentiment of romantiek. Er zijn legio situaties, waarbij processen in het lichaam reageren op identificatie en pas als die processen uitgewerkt zijn is de mens weer vrij om te kiezen. Tot die tijd kan hij slechts toezien. Tegelijkertijd is dit een kans! Als hij echt zijn eigen machteloosheid ervaart ten opzichte van de processen die zich afspelen, kan hij zich voornemen méér alert te zijn.

De mens zoekt bewust en onbewust het aangename en wil het onaangename vermijden. Die tendens is een formidabele aanjager voor identificatie. Omdat deze tendens vrijwel altijd onbewust speelt, ontgaat het de mens, dat hij zich identificeert. Weet iemand waardoor zijn woede wordt opgewekt? Natuurlijk bij triviale voorvallen wel, maar woede bestaat heel vaak uit een conglomeráát van denkbeelden. Elk daarvan kan woede opwekken en het zijn juist de vele kleinere, vaak veronachtzaamde denkbeelden, die geactiveerd worden, waardoor een mens zich in de staat van woede hervindt. Zolang zij onopgemerkt blijven, zullen ze onopgemerkt de mens beïnvloeden.

Tot slot nog dit. Er zijn filosofische stromingen, die stellen dat de mens, de menselijke

essentie, dat wat jij bent, je ziel zich kan ontwikkelen en dat doet door als het ware de Scheppingsstraal 'op te klimmen', door te de-identificeren en daarmee tegen de richting van de Scheppingsstraal in te gaan. Dit ontwikkelingsproces geldt voor alle Entiteiten in de Scheppingsstraal en is op alle niveaus het zelfde qua aard. Het is het loslaten van alle identificatie! Gegeven de kracht van de Scheppingsstraal -kijk om je heen en ervaar het in de schepping- is dit een proces dat bewustzijn en inspanning vraagt. Aan het proces van de-identificatie zit een natuurlijke grens. Een ziel, die komt tot op het punt dat zij de eigen entiteit wil opgeven, **kán** opgaan -tezamen met andere zielen- in een grotere entiteit. Het bewustzijn blijft bestaan, evenals de ervaringen die zijn doorleefd, maar noch een persoonlijkheid, noch andere kenmerken van de entiteit ziel zijn in de grotere entiteit nog aanwezig. Die grotere entiteit moet je niet zien als een groep of een verzameling zielen, die samenwerken of iets dergelijks. Een dergelijke beschrijving mist de essentie. Alleen als de entiteit ziel vrijwillig en in vol bewustzijn afstand gedaan van zijn volledige identiteit om op te kunnen gaan in het grotere geheel, zal de ziel opgaan in die grotere entiteit. Die grotere entiteit heeft andere eigenschappen en kenmerken dan de ziel.'

'Wat kan ik me daar bij denken?'

'Hier lopen werkelijkheid, overleveringen en mystificaties sterk door elkaar heen. Hier geldt met name: Accepteer alles; Geloof niets! Er bestaan tal van beschrijvingen. Ik noemde het organische en het anorganische leven als entiteit. Overleveringen uit de diverse mythologieën zijn een mooie bron, hoewel het tegenwoordig als bijgeloof wordt gezien, omdat de wetenschappen er natuurlijk geen hard 'bewijs' voor vinden. Sommige spirituele filosofieën schrijven over 'een planeetgeest' of 'de heer van het zonnestelsel'. Dergelijke woorden omschrijven echter Entiteiten, waar onze menselijke geest geen inhoudelijk begrip van kan hebben. Misschien helpt een metafoor in deze.

Neem een druppel water en een druppel wijn. Ze liggen op een fractie na tegen elkaar aan, maar bestaan ieder op zich en zijn herkenbaar. De oppervlaktespanning van een druppel geeft hem zijn vorm en doet hem als entiteit bestaan. Op het moment, dat de druppels elkaar raken, verdwijnt bij beiden de individuele oppervlaktespanning. Ze gaan in elkaar op. Er ontstaat een nieuwe druppel met een **eigen** oppervlaktespanning. Niets aan deze grote druppel wijst nog op het bestaan van de twee eerdere druppels. Het is noch water, noch wijn! Zo kan het ook gaan met de ziel. Als deze uit eigen vrije keuze volledig afstand doet van alle entiteitseigenschappen, gaat zij over in een grotere entiteit. Vervolgens kan ook deze entiteit aan het eind van zijn ontwikkelingsproces overgaan in weer een grotere entiteit, en zo verder. Aan het eind van de cyclus van een Scheppingsstraal is alle bewustzijn op een door het menselijke intellect volstrekt niet te bevatten wijze 'teruggekeerd' in het Universele Bewustzijn. Van daaruit kan en **zál**, 'Meester Negen beklemtoonde het laatste woord,' vervolgens een nieuwe Scheppingsstraal worden geïnitieerd.'

Hij zweeg en gaf de Zoeker tijd om de woorden tot zich door te laten dringen.

'Hoe wordt een mens meer bewust,' vroeg deze uiteindelijk.

Meester Negen schudde zijn hoofd.

'Meestal is een vraag, die begint met het woord 'hoe', geen vraag die leidt tot dieper

inzicht. Zo'n vraag vraagt naar geheide paden, naar succesvolle technieken, gebaande wegen of geramde rituelen. Elk antwoord op deze vraag is dan een bron voor identificatie, het tegenovergestelde van waar naar gevraagd wordt. Ik zei het je al eerder; velen hebben zich hierover gebogen. Ook hierin toont zich de kracht van de Scheppingsstraal. De drang tot het creëren van aansprekende filosofische of spirituele denkbeeldenconglomeraten, waarmee de massa's zich dan al dan niet vrijwillig kunnen identificeren, vloeit voort uit de inwerking van de Scheppingsstraal. Het ontstaan en uitbouwen van religieuze, mystieke, occulte of spirituele instellingen is een uitvloeisel van die straal. Aansprekende denkbeelden leiden rechtstreeks tot identificatie, dus het antwoord op je vraag eist, dat je je niet identificeert! Het kan zinvol zijn om een meester of leraar te zoeken. Wie vertoeft in de nabijheid van een dergelijk persoon wordt, als deze op het spirituele pad gevorderd is, door diens uitstraling opgetrokken. Die uitstraling bevat namelijk de stilte van het bewustzijn en wie daar op gespist is zal er door worden geraakt. De mens ervaart en herkent die, misschien niet mentaal, maar via zijn bewustzijn, omdat dat **zichzelf** ervaart.

Het is ook nuttig om je te verdiepen in spirituele literatuur of methoden. Niet klakkeloos, want dat is een gesublimeerde vorm van identificatie. Maar wie de essentie van het bestaan wil hervinden moet zich dáár op richten.

Accepteer alles; Geloof niets. Ook niets van wat je van mij gehoord hebt. Deze houding vraagt een hoge mate van alertheid, omdat je denken er altijd op ingesteld is om continu nieuwe en andere denkbeelden te beoordelen. Als je dat bij jezelf ziet en na laat, plaats je jezelf direct en altijd in het moment 'nu'.

Ze zaten nog enige tijd stil naast elkaar. Dan stapten beiden op en zagen elkaar pas weer de volgende dag.

De Scheppingsstraal 2: De vijfhoek van de waarheid.

*De inhoud van het denkbild dat niet
is gevormd kan niet worden gedacht!*

‘Destijds, zo op het eind van de Kleine Omweg,’ begon Meester Negen de middag de dag er op, ‘spraken wij over verschillen en onrechtvaardigheid. Houdt dat je geest nog bezig?’

De Zoeker had veel vragen, maar precies op het moment, dat de Meester hem deze vraag stelde, begreep hij hoe futiel de meeste daarvan waren. Het waren eigenlijk niet meer dan quiz vragen. Antwoorden er op zouden ongetwijfeld leiden tot kennisvermeerdering. Maar wat was de intrinsieke waarde van die kennisvermeerdering? Het was feitelijk alleen maar oppervlakkig en het zou hem niet brengen tot echt begrip en dieper inzicht in de essentie van het bestaan. Deze gedachten flikkerden op en hielden zijn geest geruime tijd bezig, maar hoe hij er ook mee werkte, er kwam geen duidelijke vraag naar boven. Meester Negen scheen geen haast te hebben en wachtte geduldig af.

‘Waar ik niet uitkom,’ de Zoeker hakte uiteindelijk een psychische knoop in zijn denken door, ‘is dit. Als het op twee na belangrijkste Goddelijke Advies, zoals u toen zei, luidt: ‘Gij zult uw naaste liefhebben, meer nog dan gij uzelf lief hebt’, en het op één na belangrijkste is, zoals u gisteren uitlegde, ‘Identificeer bewust’, wat, zo vraag ik me dan af, mag dan het belangrijkste Advies wel zijn?’

Hij glimlachte alsof hij zich verontschuldigde.

‘Die vraag is echter recent associatief opgeborreld en ik stel hem daarom meer uit nieuwsgierigheid dan uit de behoefte aan een echt antwoord. Er zijn twee zaken, die mij diepgaander bezig houden. U hebt vaak het begrip ‘identificatie’ gebruikt. Nu leek dat begrip me goed duidelijk, maar gisteravond kreeg ik steeds meer aarzelingen bij mijn ideeën daar over. Misschien zou u nog eens willen verduidelijken, hoe u dat ziet. En dan is er nog iets, wat mij eigenlijk al vele jaren verbaast. Iedereen beroept zich altijd op de waarheid. Ik doe dat trouwens zelf ook, maar stevast blijkt ieders waarheid verschillend van alle anderen. Bestaat er überhaupt iets als dé waarheid en kunnen verschillende waarheden hier naar toe convergeren?’

Meester Negen knikte.

'Ik ben blij met je vragen. Vooraleer ik er op in ga, even nog over je eerste opmerking, over associaties. Je hebt daarin volkomen gelijk. De meeste vragen die associatief opborrelen ontberen alle diepgang. Het is de vluchtige nieuwsgierigheid van de tv quiz. Er is geen echte belangstelling of verwondering, die hen activeert. Dan is er nog je vraag met betrekking tot het begrip identificatie. Wie zich identificeert, vereenzelvigd zich, wordt één met het onderwerp van identificatie. De taal kent benaderende omschrijvingen als: 'Iemand gaat op in...', 'iemand verliest zich in...' of 'iemand vergeet zichzelf...' Deze omschrijvingen impliceren, dat als iemand zich identificeert, zijn persoonlijkheid, zijn "ik", gereduceerd wordt tot het denkbeeld, waarmée hij zich identificeert. Hij wordt het denkbeeld! De omschrijvingen, die ik net gebruikte, beschrijven ogenschijnlijk extreme situaties uit de waak-slaap. Situaties, die door iedereen wel gekend worden, ook door hen, die zich zelf in de waak-slaap bevinden. Voor mij zijn het echter geen extremen, omdat de hele waak-slaap een toestand van identificatie is.

Het begrip 'waak-slaap' moet je trouwens bezien als een metafoor. Het is de bewustzijn staat, waarin het denkproces wakker en actief is. De werking ervan is zo intens en zo dominant aanwezig, dat de subtiele werking van de ziel er volledig door overschaduwd wordt. De invloed van die ziel is dus -als was zij in slaap- nihil. De mens in de waak-slaap leeft en handelt vanuit zijn denken. Het gevolg hiervan is, dat hij zijn omgeving en alles wat zich daarin afspeelt voortdurend transformeert en reduceert tot denkbeelden.

In zijn essentie is identificatie niet meer dan een toestand, waarin het immer stromende Universele Bewustzijn in de geïdentificeerde mens gefixeerd wordt. Waarin dus de bewegingsvrijheid ervan is verdwenen. Nog anders gesteld: waarin het is gebonden aan de vorm en de inhoud van het denkbeeld.'

Meester Negen keek de Zoeker een moment aan en vervolgde dan: 'Het Universele Bewustzijn kun je op een bepaalde manier vergelijken met stromend water. Als dat in een fles is gegoten, in een vat, een vaas, een beker, een glas, desnoods een zwembad of wat dan ook, dan neemt het de vorm aan van dat glas, dat vat enzovoorts. Het water is natuurlijk niet het vat, maar de vorm van het vat dwingt het water om dezelfde vorm aan te nemen. Dit proces, waarbij het water gedwongen wordt om een vorm aan te nemen, weerspiegelt in mijn optiek de essentie van het proces identificatie in de mens.

In het menselijke lichaam zijn ontelbare denkbeelden opgeslagen, velen groot, maar nog meer ervan zijn klein. Alle denkbeelden moeten in mijn metafoor worden beschouwd als flessen, als glazen, als kruiken, vingerhoeden en dergelijke. Als zij 'gevuld' zijn met bewustzijn, dan neemt het bewustzijn de specifieke vorm aan van het denkbeeld. Met andere woorden, het bewustzijn 'stolt' als het ware in het denkbeeld en de mens denkt bijvoorbeeld 'mijn broekspijp is nat!'

Zie je wat er gebeurt: Het gehele Universum gefixeerd in de gedachte 'mijn broekspijp is nat'! De totale ervaring 'nu' wordt beperkt tot dit ene denkbeeld. Begrijp je wat ik bedoel met identificatie?'

Hij keek de Zoeker vragend aan.

'De pijp is wel nat!' mompelde deze ten slotte met een grijns. Hij wist niets beters te zeggen.

‘Natuurlijk! Maar tegelijkertijd verengt die gedachte het Universele Bewustzijn tot een onbeduidend minuscuul fragment. De schepping is gereduceerd tot het denkbeeld ‘natte broekspijp’. Dat is nogal schraal, nietwaar?’

De Zoeker zocht naar een weerwoord.

‘Als ik u zou volgen zou dat betekenen, dat ik op moet houden met denken. Ik begrijp, dat alleen op een dergelijke manier de ziel bevrijd is uit de gevangenis van het denken. Maar zonder denken kan een mens niet overleven!’

Meester Negen lachte.

*‘Wat je zegt is waar en logisch. Het is **waar** vanuit het standpunt van de ziel. Het is **logisch** vanuit het standpunt van het denken. Je ziet dus dat het antwoord afhankelijk is van het standpunt dat je inneemt.’*

‘Wilt u zeggen dat ik hier een keuze heb?’

‘Op een bepaalde manier is er sprake van een keuze. Die kan echter alléén worden gemaakt door de mens, die leeft vanuit zijn ziel. Zo’n mens kan er bewust voor kiezen zijn denken te gebruiken als instrument. Doet hij of zij dat, dan is er sprake van waar ik gisteren over sprak, van ‘bewuste identificatie’. Een dergelijke identificatie is gewenst en het besef van identificatie is aanwezig, zolang de identificatie duurt. Tegelijkertijd blijft in die mens het gewaarzijn van het Universele Bewustzijn aanwezig. Om die reden luidt het Tweede Goddelijke Advies zoals ik zei: Identificeer Bewust!’

Er wordt veel gesproken over identificatie en of iemand wel dan niet geïdentificeerd is. Wat mij betreft is de toetsing eenvoudig en ligt die altijd bij de individuele mens. In hem of haar is namelijk de enige toetsing mogelijk.

Meester Negen zweeg enige tijd en gaf daarmee de Zoeker de gelegenheid om de gedachten te plaatsten. Die laatste knikte ten slotte zwijgend en niet, omdat hij de diepste essentie had doorgrond, maar omdat de benadering logisch was en daarom uitnodigde tot verdere verdieping.

*‘Dan hebben we nog je vraag met betrekking tot de aard en het functioneren van de waarheid. Het lijkt me zinvol om wat dat betreft te beginnen met een wat technische benadering. Voor mij komt een “ik” tot de conclusie, dat iets de waarheid is, als het voldoet aan de criteria, die dat “ik” hanteert. Zijn meervoudige dualiteiten brengen het tot de staat van begrip. Tot de staat, waarin het voor **zichzelf** stelt: **Dit is juist, goed, waar!**’*

‘Wellicht is uw statement juist, maar waaraan moet ik denken bij de term meervoudige dualiteiten?’

Meester Negen glimlachte.

‘De criteria, die het “ik” hanteert, zijn altijd binair, of dat nu als zodanig begrepen wordt of niet. Het zijn de dualiteiten op grond waarvan het “ik” tot het oordeel komt of iets juist is of niet. Met behulp van dergelijke dualiteiten wordt het ‘veld van denkbeelden’ ingedeeld in verschillende gebieden. Laat ik trachten visueel duidelijk te maken wat ik bedoel.’

Terwijl hij sprak, stapte hij naar de flip-over en tekende daar geruime tijd een aantal horizontale en verticale lijnen en uiteindelijk staarde de Zoeker naar een fijn rasterwerk.

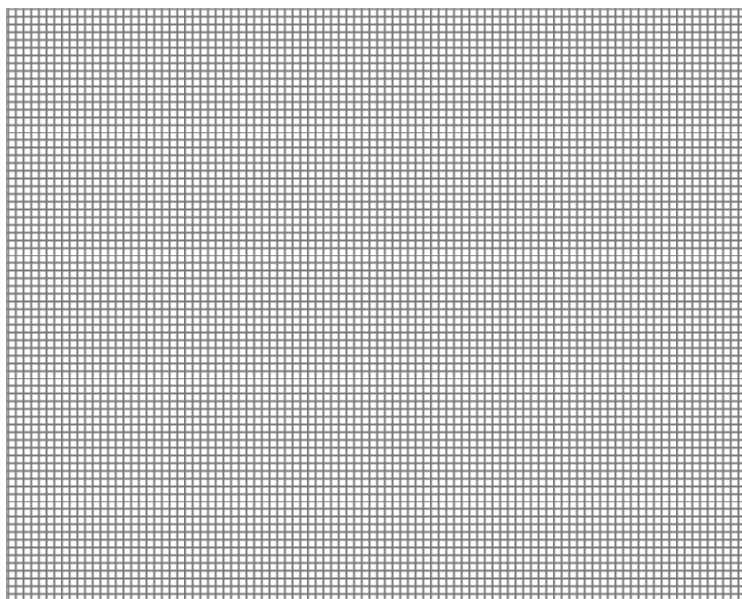

fig. 39: Een symbolische verzameling denkbeelden.

‘Stel je nu voor, dat elk vierkant, wat je hier ziet, een denkbeeld vertegenwoordigt. Er zouden natuurlijk veel meer vierkantjes getekend moeten worden om álle denkbeelden weer te geven, maar het gaat er mij om, om te illustreren hoe de waarheid wordt gecreëerd.’

De Zoeker keek verwonderd op bij die woordkeuze, maar wachtte af.

*‘Elk mens wordt geconfronteerd met denkbeelden. Met denkbeelden over de inrichting van de samenleving, over de werking van financiële structuren, over geloofssystemen in religies, over psychologische bevindingen, over exacte wetenschappen, over alternatieve geneeskunst, over astrologie en ga zo maar verder. Verschillende denkbeelden hebben voor verschillende mensen een andere waarde. Om die waarde te bepalen hanteert de mens toetsingscriteria, de dualiteiten, waarover ik het net had. Neem als voorbeeld de **logica**. Dat criterium verdeelt alle denkbeelden. Logica beschouw ik zelf als een boeiend begrip. Logica vloeit voort uit afspraken, die mensen maken over het hanteren van, laten we zeggen, geaccordeerde eerdere begrippen.’*

‘Zoals?’

Meester Negen reageerde met een gebaar. Hij plaatste zijn handen uit elkaar en zei: ‘Dit is bij benadering één meter, akkoord?’

De Zoeker knikte, de afstand leek hem wel ongeveer juist.

‘Dan is het logisch om te stellen, dat dit vertrek bijna drie meter hoog is, nietwaar?’

‘Dat zal het bij benadering zijn,’ beaamde de Zoeker.

‘Het is echter volstrekt onlogisch om te stellen, dat deze ruimte tweehonderd meter hoog is! Daarmee wordt de afspraak, dat dit een meter zou zijn, volledig gefnuikt!’

De Zoeker deed niet eens moeite het te ontkennen.

*‘Iets soortgelijks geldt bijvoorbeeld met betrekking tot het verschijnsel tijd. Alle werkwoordsvormen verwijzen impliciet naar een tijdsaanduiding. Een zin die begint met de woorden: ‘Ik **ga** morgen naar...’, zal je probleemloos accepteren, want die ligt in het verlengde van wat je logisch vindt. Als ik je meld: ‘Ik **was** morgen in...’ accepteer je dat niet, want dat woordgebruik stemt niet overeen met wat je logisch vindt. Op deze wijze ontstaat dus in het conglomeraat van denkbelden de tweedeling, waarnaar ik zojuist verwees.’ Al sprekende tekende Meester Negen een dunne groene stippellijn in het raster en vervolgens tekende hij daarover een dikkere, kortere lijn.*

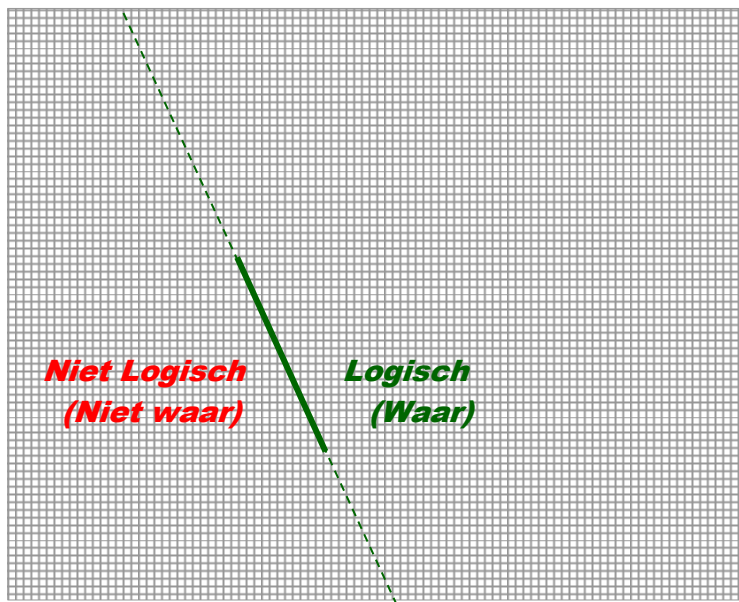

fig.40: Het criterium ‘logica’ verdeelt de denkbeldenverzameling.

*Links van de lijn staan concepten, theorieën, beweringen en dergelijke, waarvan een “ik” vindt, dat die niet logisch zijn. Let wel, dit betreft dus de individuele perceptie, de individuele invulling van wat logisch gevonden wordt. Omdat het “ik” ze niet logisch vindt, zijn ze voor dat “ik” niet waar. Dit, in tegenstelling tot wat er rechts van de streep staat. Daar staan uitspraken, waarvan dat “ik” vindt, dat die de waarheid vertegenwoordigen. Je kunt ook het criterium **causaal** nemen. Dat geeft aan of het “ik” al dan niet een oorzakelijke relatie ziet tussen verschijnselen,’ en terwijl hij uitlegde, tekende Meester Negen er twee horizontale lijnen bij op dezelfde wijze, zoals hij met de schuine lijnen had gedaan.*

‘Voor causaliteit geldt hetzelfde. Denkbelden, statements, filosofieën die oorzakelijke relaties suggereren, terwijl zij door het “ik” niet als zodanig worden gezien, beschouwt dat “ik” als niet waar. Deze plaatst het onder de horizontale lijn. Als het de oorzakelijke relatie wél erkent, wordt de uitspraak in het vakje van de

waarheid geplaatst bóven de horizontale lijn. Het gebied, dat op basis van deze twee criteria als waar, als de waarheid wordt beschouwd, bevat denkbeelden, die het “ik” als logisch en als causaal beschouwt.’

De Zoeker keek naar de figuur en knikte.

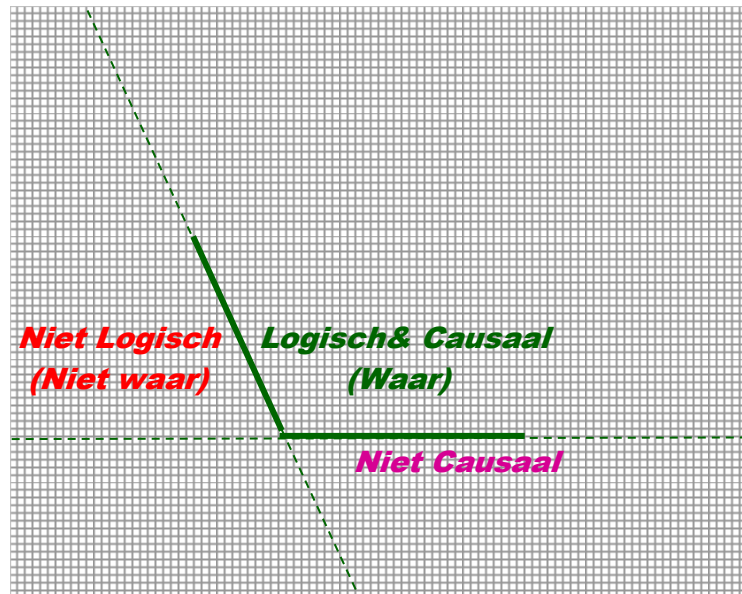

fig.41: Een tweede toetsingscriterium bakent ‘wat waar is’ verder af.

‘Het aantal criteria,’ ging Meester Negen verder, ‘dat een “ik” gebruikt, kan gemakkelijk worden uitgebreid. Het kan bijvoorbeeld alle denkbeelden, die voldoen aan de zogenaamde **wetenschappelijke bewijsvoering**, als waarheid beschouwen, terwijl het de beweringen, die daar niet aan voldoen, beschouwt als niet waar.’

De Zoeker, die dankzij een technische achtergrond veel affiniteit met dit criterium had, bevestigde het gestelde met een korte knik.

‘Iets soortgelijks geldt met betrekking tot het criterium **‘het werkt’**. Dit is vaak niet wetenschappelijk, maar veel “ikken” stellen voor zichzelf vast, dat iets ‘waar’ is, omdat het werkt. Dat gegeven volstaat voor hen en ze hebben geen behoefte aan een verdere uitwerking.’

Wederom knikte de Zoeker herkenkend en Meester Negen ging verder.

‘Vervolgens gebruikt het “ik” vaak een uiterst elementair criterium, dat zich laat omschrijven door de statements: **‘er staat geschreven/er wordt gezegd’**. In zijn bewoording misschien niet operationeel, maar het voldoet voor degene, die zich er op beroept. Voor zo’n “ik” zijn denkbeelden waar of juist, **omdat** die ergens in een als gezaghebbend gekwalificeerd boek zijn beschreven of omdat personen, die een zekere autoriteit wordt toegedicht, het ooit hebben gezegd.’

‘Zo wordt het begrip waarheid wel erg arbitrair,’ realiseerde de Zoeker zich, maar Meester Negen ging niet op zijn opmerking in en tekende verder in het raster. Daar ontstond een vijfhoek.

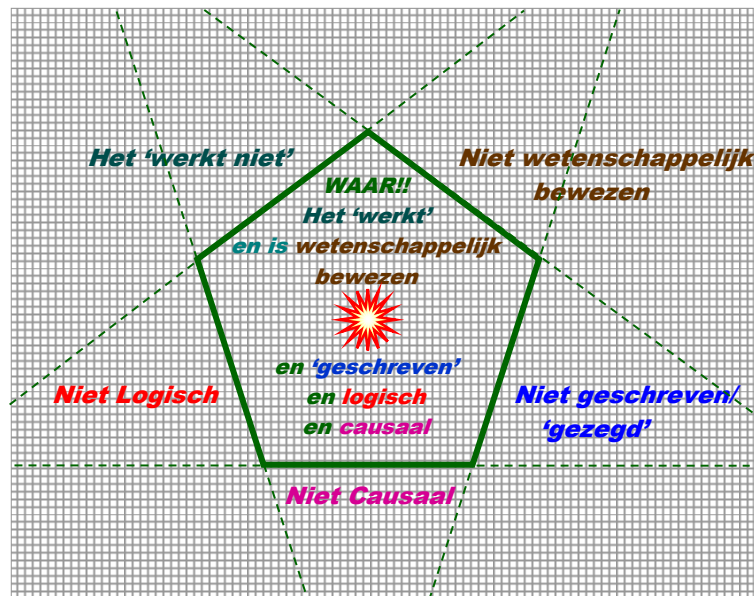

fig.42: Op basis van de gehanteerde criteria ontstaat voor het “ik” de ‘waarheid’.

‘Voor het “ik”, dat de genoemde vijf criteria hanteert, is alleen datgene de waarheid, dat ligt binnen de vijfhoek. De overige beweringen, concepten, ideeën etcetera verwerven het predicaat ‘waarheid’ niet, omdat ze minstens aan één van de criteria niet voldoen. Niet alleen verwerven ze het predicaat ‘waar’ niet, veelal vindt dat “ik” ze ook niet boeiend, dat wil zeggen in het gunstigste geval. Meestal worden ze genegeerd, gebagatelliseerd of afgewezen. Soms zie je gewelddadige afwijzing van die denkbeelden met regelrechte vervolging van degene, die dergelijke denkbeelden wel onderschrijven. De reden daar achter is eenvoudig,’ Meester Negen wees naar de figuur.

‘Middenin zie je een ster. Die vertegenwoordigt het denkbeeld “ik”. Dat is het denkbeeld, waarvan **elk** mens onomstotelijk aanneemt, dat het waar is. Hoeveel toetsingscriteria er ook gehanteerd worden, dat het “ik” bestaat staat buiten kijf en er is dan ook letterlijk een volledige identificatie met dat denkbeeld.’

‘Ik kan me inderdaad andere toetsingscriteria voorstellen,’ merkte de Zoeker op. ‘Dan ontstaan er zes of zevenhoeken. Consistentie bijvoorbeeld. Vindt het “ik” dat een verschijnsel altijd op dezelfde manier bestaat, vindt het dat met andere woorden consistent, dan zal het zo’n verschijnsel als ‘waar’ kwalificeren. En omgekeerd. Of, om u zelf eens te citeren, de Geest der Massa’s wordt gebruikt als criterium. Valt een denkbeeld binnen onze Geest der Massa’s, dan is het waar. En zo verder. Uw figuur komt er dan als volgt uit te zien,’ zei de Zoeker en terwijl hij sprak stapte hij op zijn beurt naar de flip-over en tekende bij verschillende hoeken en een tweetal lijnen in de vijfhoek.

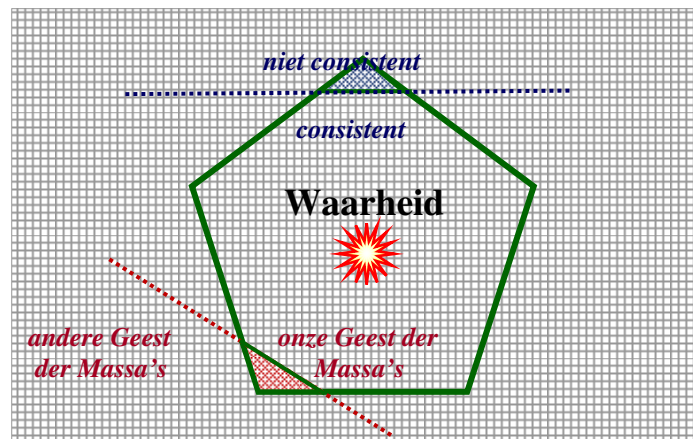

fig.43: Elk toetsingscriterium verkleint het gebied der 'waarheid'.

'Er zijn natuurlijk meer criteria bedacht,' reageerde Meester Negen. 'Verifieerbaar bijvoorbeeld. Dat wordt ook vaak gebruikt. Individuele "ikken" hanteren echter slechts **enkele** criteria, twee, drie misschien en vrijwel altijd onbewust. Juist dat maakt gesprekken over wat 'waar' zou zijn zo ingewikkeld. **De door verschillende "ikken" gehanteerde beoordelingscriteria zijn niet bekend, maar worden wel gebruikt!** Veel van de gehanteerde criteria overlappen elkaar trouwens, neem bijvoorbeeld het eerder genoemde 'wetenschappelijke bewijs'. Dat berust op een **methode**, die gebruik maakt van de criteria logica, causaliteit en consistentie. Ik beperk mij in de uitleg tot de vijf criteria die ik noemde. Dat wat ik tracht te verduidelijken wordt daarmee voldoende geïllustreerd.' Meester Negen legde een nieuwe tekening neer.

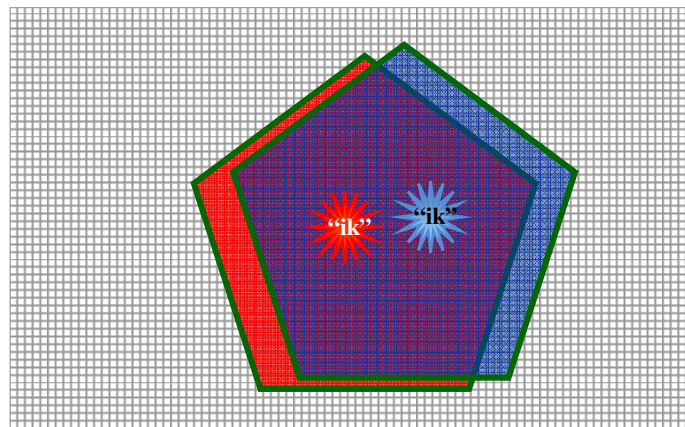

fig.44: Overlappende en uitsluitende 'waarheden'.

'Ik heb hier de vijfhoeken van twee verschillende "ikken" weergegeven. Een rood "ik" en een blauw. Je ziet dat er een forse overlapping is, het paarse gebied. Dat zijn de denkbelden, die zij gemeen hebben, die ze allebei hebben verheven tot waarheid. Dat kunnen neutrale denkbelden zijn, zoals: er zijn zeven dagen in de week, de naamgeving van de botten in een lichaam, het verkeersreglement, wiskundige

formules, de werking van een computer, hoe je wapens het effectiefst kan gebruiken en ga zo maar verder. Beide “ikken” onderschrijven die denkbeelden. Met betrekking tot die ‘waarheden’ is er geen verschil van inzicht. Als je er over reflecteert, zal je beseffen, dat het overgrote deel van de denkbeelden die in het intermenselijke verkeer gehanteerd worden, gemeenschappelijk gedeelde waarheden zijn. En toch spitst de discussie zich toe op de randgebieden.

Het rode stuk valt **buiten** datgene, wat het blauwe “ik” tot waarheid heeft gemaakt en omgekeerd. **Daar** ontstaan de problemen. Het rode “ik” ervaart, dat het blauwe “ik” enerzijds een deel van zijn waarheden afwijst en anderzijds ‘onware’ denkbeelden aanhangt. Dit veroorzaakt twijfel. Twijfel aan het eigen begrip en twijfel aan de opgebouwde zekerheden en twijfel aan de bedoelingen van de ander, want die bedoelingen kunnen zijn gebaseerd op ‘onware’ denkbeelden. Twijfels zijn onaangenaam, dus ongewenst en daar wordt dus op gereageerd. Een scala aan reacties is mogelijk. Het loopt uiteen van, de ander niet serieus nemen, bekritisieren, belachelijk maken, verketteren tot volledig uitschakelen. Altijd ‘in naam van onze waarheid’. Convergerende gesprekken zijn zeldzaam.’

‘Dergelijke gesprekken zijn er wel!’ meende de Zoeker.

‘Er zijn gesprekken,’ bevestigde Meester Negen, ‘en daarbij worden tegenwoordig de regels van het fatsoen in acht genomen, maar omdat ieder zich identificeert met de inhoud van door hem of haar tot waarheid gedecreteerde denkbeelden, blijft een fundamentele uitwisseling uit! Er wordt geluisterd en gezwegen als de ander praat, maar de veroordeling in het denken gaat door. De eigen waarheid wordt herhaald! Wordt wellicht anders geformuleerd, maar omdat de identificatie ermee -dankzij de toetsingscriteria- op individueel niveau ‘gerechtvaardigd’ is, wordt die ‘waarheid’ in een gesprek niet opzijgezet. Hoe vaak is het voorgekomen dat spirituele stromingen in elkaar zijn opgegaan? Of, dat fundamentele wetenschappelijke inzichten, die niet sporen met ‘wat er is geschreven’, spontaan zijn overgenomen? Zoiets is in de waaksaap niet mogelijk, omdat het ingaat tegen de Scheppingsstraal, wiens aard het is om uit te waaiëren! Integreren of convergeren kan alleen als afstand wordt gedaan van de identificatie. Dit zal **nooit** zonder bewuste inspanning plaatsvinden. De identificatie met de eigen waarheidsbevinding is formidabel. De identificatiekracht kun je waarnemen. Bij kinderen bijvoorbeeld. Zij decreteren hun uitspraken tot waarheid en de argumenten die daarbij gebruikt worden luiden bijvoorbeeld: Dat weet iedereen toch. Of: ‘Dààrom! Dit volstaat voor hen. Volwassenen, gevormd door hun Vormers der Gedachten, hebben zich geïdentificeerd met de gedachte, dat een onderbouwing moet bestaan uit een reeks denkbeelden. Zij beschouwen de frase ‘iedereen weet’ of het enkelvoudige denkbeeld ‘daarom’ als onvoldoende. Zij gaan gemakshalve voorbij aan het feit, dat het kind zich bevindt in, wat ik eerder beschreef, **de staat van begrip!** Voor het kind volstaat het woord ‘daarom’ om die staat voor zichzelf en tegenover anderen te verklaren. Volwassen hanteren de -door Vormers geaccordeerde- toetsingscriteria om daarmee anderen te overtuigen, dat **hún** waarheid **dé** waarheid is.’

‘Uw vijfhoek wordt met deze uitleg iets van een onneembaar bastion. Een “ik”, dat zich daarin heeft opgesloten, komt er nauwelijks meer uit.’

‘Het is nog ingewikkelder, want het “ik” vindt niet, dat het zich heeft opgesloten. Het denkproces werkt nu eenmaal zo, dat het “ik” er stellig van overtuigd is, dat het zich bevindt in het veld van de waarheid. En in het veld der waarheid vindt het altijd het eigen gelijk! Voor het “ik” is de wereld eenvoudig, want alle denkbeelden, redeneringen, betogen, verhalen en dergelijke, die zich buiten de vijfhoek bevinden zijn onwaar, onzin, fantasie, ketterij, bijgeloof, irreëel of wat dan ook is. Waarom zou het zich daar in verdiepen? Het oordeel over de beperkte waarde ervan is al geveld!’

‘Zo komt het “ik” dus nooit verder dan zijn eigen waarheid!’

‘Dat gebeurt in ieder geval nooit vanzelf. Voor alles is het nodig, dat het “ik” zich de positie, waarin het vertoeft, realiseert. Het dient te beseffen, hoe het is gekomen tot de overtuiging dat iets ‘waarheid’ is. Daartoe zal het zich moeten verdiepen in de constructie van de vijfhoek. Alleen zo is het mogelijk om zicht te krijgen op de krachten, die tot identificatie met de waarheid leiden. Alleen inzicht daarin kan er toe leiden, dat de identificaties verminderen. Het helpt daarbij om te mediteren. Meditatie geeft inzicht in de kracht van de identificatie en de werking van het “ik”. Door meditatie wordt de kracht, de intensiteit van je vijfhoek minder, de barrières worden minder en dus ga je meer open staan voor denkbeelden, die buiten je vijfhoek zijn. De essentie van mediteren namen we al eerder door en ik gebruikte toen deze figuurtjes.

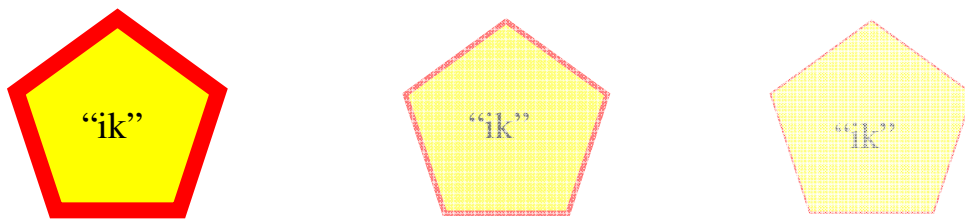

fig.46: Het effect van mediteren op de vijfhoek van waarheid.

Alleen als dat inzicht er is, is een verandering mogelijk.’

Er viel een kleine stilte.

‘Keren we terug naar je vraag over wat de waarheid inhoudelijk zou kunnen zijn. Ik beschouw dit als een ‘grote’ vraag. Er is veel samenhang met andere onderwerpen en het antwoord vloeit voort uit een bepaalde opgebouwde redenering. Ik zal de opbouw stap voor stap met je doornemen. Daarbij zal ik daarbij gebruik maken van een schema wat ik gaandeweg op de flip-over zal uitwerken.’

Meester Negen sloeg een leeg vel open en schetste bovenaan een rechthoekig tekstblokje.

‘Identificeer Bewust’

‘Zoals ik je vertelde, zijn er voor het ontwikkelingsproces van zielen op onze plaats in het Universum Drie Grote Adviezen geformuleerd. Hun werking en inhoud werd ooit

volledig begrepen door de Grote Leraren van weleer. Om allerlei redenen, waar ik het eerder met jou over had, zijn ze nooit grootschalig opgevolgd. In een poging ze minder vrijblijvend te laten lijken, hebben latere geestelijke leiders ze vervolgens gekwalificeerd als ‘Goddelijke Wetten’. Deze veranderde naamgeving heeft overigens het naleven ervan niet weten te versterken. Maar nogal wat geestelijke leiders hadden dankzij deze nieuwe naamgeving voor zichzelf een alibi geforceerd om in te grijpen bij datgene wat zij als ontoelaatbaar hadden gedefinieerd. De exacte impact en het gebruik van het op één na belangrijkste Advies is uiteindelijk geleidelijk in de vergetelheid geraakt.’

De Zoeker knikte begrijpend. Meester Negen reageerde daar echter ontevreden op. ‘Gelóóf mij niet zo gemakkelijk! Stel voor jezelf vast dat dit Advies is overwoekerd. Dat het is verduisterd door ongetwijfeld goed bedoelde, maar verwarring creërende spirituele theorieën en ‘verduidelijkingen’. En, maar dit terzijde, als je de werking van de eerste scheppende impuls in ons Universum echt hebt begrepen, begrijp je ook, dat dergelijke theorieën onvermijdelijk moeten ontstaan! Die impuls creëert immers de veelheid!’

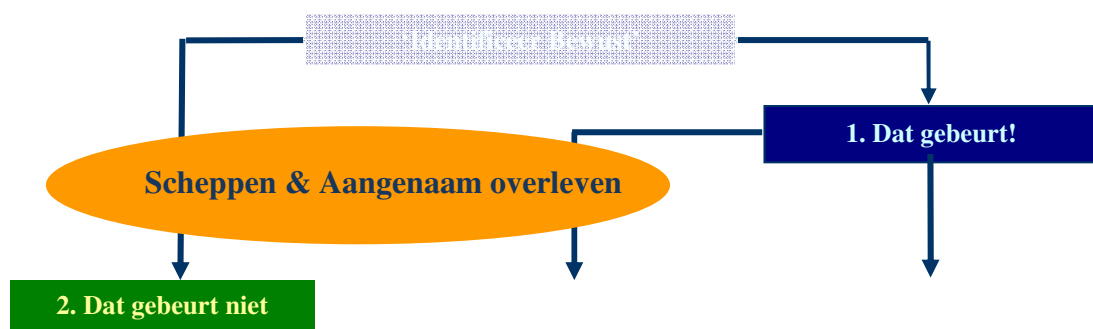
De essentie van wat Meester Negen hiermee bedoelde was de Zoeker niet duidelijk. ‘Je onderschat de drang tot creëren en de effecten daarvan,’ zei deze daarom. ‘Deze drang creëert om maar iets te noemen, de dualiteit. Zij is op een bepaalde wijze ook verantwoordelijk voor het ontstaan van datgene, wat wij als ‘macht’ betitelen. We zullen hier een volgende keer dieper op in gaan, ik beperk me nu tot het verschijnsel dat hiermee samenhangt, de synergie. Mensen leven samen, omdat zij hebben begrepen dat samenleven tot synergie kan leiden. Omdat door synergie het bewustzijn van individuen wordt gekoppeld, ontstaat een groter collectief bewustzijn. Dat grotere bewustzijn is tot veel meer in staat dan alle individuele deeltjes ‘bewustzijn’ afzonderlijk kunnen bewerkstellingen. In een samenleving wordt dit collectieve bewustzijn gericht op alles wat het aangenaam overleven bestendigt en alle handige, winst genererende, slimme zaken, procedures of wat dan ook wordt uitgedacht, wordt nageaapt, gekopieerd en vermenigvuldigd. Er is echter een fundamenteel verschil tussen een bedenker en een kopieerder. De bedenker is veelal volkomen geïdentificeerd met zijn creatie, omdat hij deze, en de behoefte er aan, volledig begrijpt. Die identificatie geeft hem de energie tot het doen van de ontdekking, het uitwerken, het promoten, verkopen en meer.’

Meester Negen dacht enkele momenten na voor hij vervolgde: ‘Binnen samenlevingen wordt de ontdekking van de één onmiddellijk voor de ander tot de te volgen regel, procedure, wetmatigheid of wat dan ook. Het verschil in de kracht waarmee geïdentificeerd wordt is echter groot. Mensen kunnen zich identificeren met regels en procedures, maar deze vorm van vereenzelviging is veel minder intens dan de identificatie van de vormgever of uitdenker van de procedure. Een uitdenker, een vormgever zet een veel groter deel van het hem ter beschikking staande bewustzijn in dan degene, die het slechts mentaal volgt. Dit gegeven werkt op alle terreinen, in de zakenwereld, in de politiek, in de kunstsector, bij sport of waar dan ook. Als er iets succesvols is bedacht, volgt de structurering, waarmee het succesvolle binnen de samenleving wordt geborgd. Dit proces geschiedt echter conceptueel en verwordt dus

vaak. Het ontaardt. Je ziet dat er binnen samenlevingen telkens en steeds grotere bureaucratieën ontstaan. Overal ontstaat zo een afstand tussen de bedenker en degene die geacht wordt de regels te volgen. Regels verzelfstandigen en verworden uiteindelijk tot lege, maar verplicht op te volgen rituelen. In dat geval wordt wel gesproken over het verschijnsel vervreemding.'

De Zoeker kende het begrip uiteraard. Ze hadden het daar ook de vorige keer over gehad, maar de koppeling aan de Scheppingsstraal was nieuw voor hem.

'Deze dualiteit tussen uitdenkers en volgers heeft altijd bestaan en zal altijd bestaan, zolang de mens bestaat. Het Universele Bewustzijn is op deze wijze uitgekristalliseerd en pas als de laatste mens verdwenen is, is het Bewustzijn weer vrij van deze kristallisatie. Terug naar het Tweede Goddelijke advies, dat tegenwoordig tot ons komt in de vorm van fragmenten, concrete rituelen of geoperationaliseerde omschrijvingen, die het denken meer houvast bieden, omdat zij minder abstract geformuleerd zijn en daardoor begrijpelijker lijken. Maar die daarom juist geen recht meer kunnen doen aan de inhoud van het Tweede Advies. Los van die beschouwingen, de situatie is voor de individuele mens natuurlijk binair. Er zijn voor hem slechts twee mogelijkheden, hij identificeert zich bewust. Of niet! Ik zal die dualiteit in het schema verder opnemen,' sprak Meester Negen al tekenend.

'Overal waar het Advies niet wordt opgevolgd of is verworden, zal ik in het schema de kleur groen gebruiken. De verwording hangt samen met de werking van de drang tot scheppen, tot vormen. Deze zet de mens aan tot creëren, maar omdat hij vrijwel continu in de waak-slaap verkeert, identificeert hij zich met zijn creaties, van de kleinste denkbeelden, tot de grootste meerjaren projecten. Met alle gevolgen van dien.

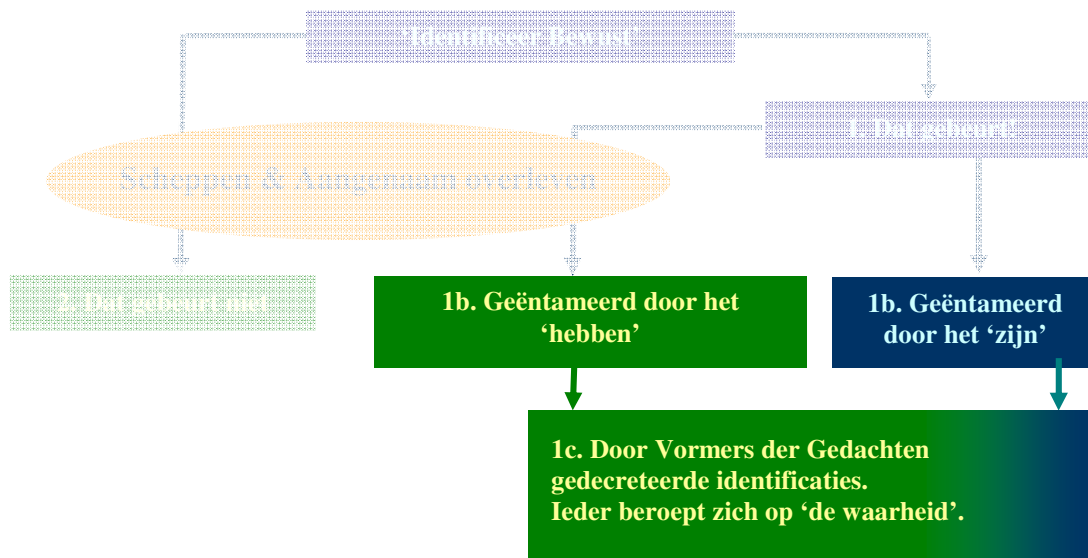
Het functioneren van het menselijke lichaam zelf werkt ook niet onmiddellijk mee in de goede richting. Dat is door de samenwerking van Hogere Entiteiten zo gebouwd, dat de Scheppingsstraal er in kan blijven werken. Dankzij die opbouw kan het zichzelf in stand houden en dat doet het dan ook meestal uitstekend. Lichamen hebben de potentie om ongeveer honderd jaar oud te worden. Bij het proces van in stand houden is er één allesoverheersende richting: Acties en gedachten worden ingezet om datgene, wat als aangenaam wordt ervaren, te verwerven en alles, wat als onaangenaam wordt ervaren, te mijden.'

Meester Negen wees naar het lichtbruine/oranje ovaal in het schema.

'Je ziet dat zowel de vorm als kleur van deze figuur afwijken van de overige elementen

die ik gebruikt heb. Ogenschijnlijk staat de ellips los, hoewel er twee pijlen doorheen lopen. Met dat laatste wil ik weergeven, dat het advies om 'bewust te identificeren' sterk bemoeilijkt wordt door de beïnvloeding van de twee factoren, die ik net benoemde, de drang tot identificatie met de eigen creatie en het zoeken naar het aangename.'

Terwijl hij verder werkte aan het schema mompelde de Zoeker iets instemmends.

'Dat brengt ons naar je vragen met betrekking tot de aard en de waarde van het begrip waarheid. Wat mij betreft hangt zowel de aard als de werking van wat als waarheid wordt geclassificeerd nauw samen met het ontstaan van onze samenlevingen en met het functioneren van het Tweede Goddelijke Advies.

De vraag, het gegeven, dat er bewust wordt geïdentificeerd, kan en moet worden uitgesplitst. Omdat er in het denken en spreken over identificatie grote verschillen van opvattingen bestaan zal ik trachten de twee hoofdstromen nader te beschrijven. Is iemand die bijvoorbeeld geniet van een sportwedstrijd, of iemand die een concert van welke aard dan ook bijwoont 'bewust' geïdentificeerd?' Meester Negen stelde de vraag, terwijl hij verder werkte aan het schema.

'Het is gemakkelijk,' sprak hij dan, 'om een paar criteria te introduceren en dan te bezien of aan deze criteria is voldaan. Of niet. Dat is de gebruikelijke weg, die het denken hanteert, maar de vraag is natuurlijk of dat een terechte benadering is. Wat mij betreft is de toetsing eenvoudiger. Deze ligt altijd bij de individuele mens zelf. Dáár is de enige toetsing mogelijk. Elk mens is echter opgevoed en geschoold door talloze Vormers der Gedachten en velen onder hen hanteren toch criteria om te vast te stellen of iets voldoet aan **hun** definitie van bewust zijn. Zij hebben de gedachten van de door hen gevormde medemens navenant vormgegeven. Voor mij is er alleen een mogelijkheid tot bewuste identificatie vanuit de continue relatie met het Universele

Bewustzijn. Het is dan niet de mens, zijn “ik”, die zich identificeert, maar die beslissing wordt genomen door de naast Hogere Entiteit op de Scheppingsstraal, zijn ziel.’

Meester Negen keek de Zoeker even strak aan.

*‘Let echter op! Als je deze woorden voetstoots aanneemt, maak je er zelf een mooi conglomeraat van denkbeelden van. Dan verwordt het tot een immaterieel bezit en, zoals ik je eerder vertelde, alle bezit is onderhevig aan de harde wetten, die gelden in het gebied van het ‘hebben’. Natuurlijk geeft een dergelijk conglomeraat van denkbeelden je steun of zekerheid. Misschien zelfs genoeg en een gevoel van tevredenheid of wat dat ook en vanwege dat effect kies je er voor. Precies zoals anderen er voor kiezen om gedreven te denken, werken of handelen vanuit een of ander ideaal, filosofie, opvatting, politieke doctrine, religie, spiritueel systeem of wat dan ook. Realiseer je, dat degenen, die zo denken en handelen, er van overtuigd zijn, **dat zij bewust hebben gekozen voor hun identificatie** en dat er dus wat hun betreft sprake is van ‘bewust identificeren’. Het verschil tussen beiden bestaat, het is uiterst fundamenteel, maar tegelijkertijd buitengewoon subtiel.*

De Vormers der Gedachten, de aanjagers van de verschillende specifieke identificaties, bedenken rituelen, handelingen, teksten, symbolen of gezangen. Daarnaast bouwen ze speciale gebouwen, als kerken, tempels of anderszins gelabelde gebedsruimten. Daarbij benadrukken ze stevast, dat het daar in essentie niet om gaat en dat het slechts hulpmiddelen zijn. Hulpmiddelen om al degenen, die in dergelijke gebouwen samenkomen, de mogelijkheid te bieden zich verdiepen in de teksten, de filosofie, de gezangen of rituelen, teneinde eenwording met hun specifieke benadering van het Universele Bewustzijn te bewerkstelligen. Opvallend is daarbij natuurlijk, dat relativiserende kanttekeningen, die worden geplaatst bij hun specifieke benadering, apert worden afgewezen. Dit, omdat de critici niet inhoudelijk op de hoogte zouden zijn of zich slechts oppervlakkig zouden hebben verdiept, zodat zij niet als deskundig worden beschouwd. Dit is nog een milde vorm van afwijzing, want critici worden ook gelabeld als onwetenden, ongelovigen, ketters, afvalligen of heidenen. Dit merkwaardige gebeuren illustreert de werking van de mechanica van het ‘hebben’. Wie ‘heeft’ het gelijk, wie bezit het ‘ware woord’? De identificatie met een denkbeeldenreeks wordt onderwerp van een strijd op leven en dood.’

‘Wie verliest is het zwijgen opgelegd,’ reageerde de Zoeker cynisch. ‘De winnaar heeft ‘bewezen’ dat de waarheid altijd zegeviert en verder verbreid kan zonder hinder van lastige criticasters!’ Maar Meester Negen ging er niet op in.

‘Wij komen op het punt waar het om gaat. De mens in de waak-slaap erkent geen ‘bewuste identificatie’ en kan dus ook niet vaststellen of deze uit het ‘zijn’, dan wel vanuit het ‘hebben’ geëntameerd is. Dit, terwijl het effect van de door het denken geëntameerde ‘bewuste identificatie’ door degene, die zich er op focust, gemakkelijk kan worden herkend.’

‘Het verschil, waarop u mogelijkerwijs doelt, ontgaat me,’ zei de Zoeker.

‘Wie zichzelf echt waarneemt ziet de permanente strijd, die wordt gevoerd in het gebied van het ‘hebben’. Hij bemerkt bijvoorbeeld, dat hedonistische uitingen worden afgeraden. Dat het najagen van genoegens wordt veroordeeld. Hij bemerkt, dat onthechting wordt gepredikt en wordt getoetst en hij ziet regelgeving met betrekking tot

barmhartigheid of mededogen. Hij ervaart ook, dat er afwijzend gereageerd wordt ten aanzien van degenen, die niet-gesanctioneerde kennis willen opdoen. In de oudheid waren er boekverbrandingen of werden er lijsten samengesteld met verboden boeken, tegenwoordig is er de boycot van het Internetgebruik. En hij ziet daarbij altijd ‘onderbouwende’ redeneringen als: Dit gedrag wijkt af van onze ideële doelstelling, van onze heilige geschriften, van wat onze voorgangers of Grote Leraren hebben gezegd, of wat dan ook.

Als een dergelijke handelswijze grootschalig en rigide wordt doorgevoerd, leidt dat er toe, dat er binnen die samenleving een starre, conceptuele wereld wordt gedecreteerd en afgedwongen, waarbinnen slechts marginale veranderingen worden getolereerd. Het uiteindelijke effect is, dat het scheppingsproces tot een einde wordt geforceerd. De wereld wordt gefixeerd in afgebakende formuleringen en procedures. Een dergelijke wereldbeschouwing zal uiteindelijk haaks komen te staan op de krachten, die hebben geleid tot het ontstaan van synergie, de kracht die de samenlevingen opstuwt. Helaas voor de lokale machthebbers is geen enkel land tegenwoordig nog een eiland. Er zijn beïnvloedende krachten alom! Een streven, dat er op gericht is het handelingspatroon in een samenleving te fixeren, verwordt onherroepelijk tot een ontbindende kracht, die op termijn de werking van de synergiewet teniet doet. Als er geen draagvlak meer is voor synergie stort een samenleving in.’

‘Er kan wel veel tijd over heen gaan,’ merkte de Zoeker op.

‘Dat kan, maar het einde is onvermijdelijk, want hoewel er veel is geordend in samenlevingen streven de deelnemers ervan toch naar het maximaliseren van hun individuele vrijheid. Het bestaan van dit streven moet, wat mij betreft, direct terug gevoerd worden op de inwerking van de scheppingskracht op de mens. Met ander woorden, ieder mens wil zélf scheppen! Hij wil niet passief toekijken hoe anderen zijn wereld vorm geven en zich vervolgens willoos conformeren aan hetgeen er door die anderen geschapen is. Tijdelijk misschien. Zeker als dat zijn overlevingsmogelijkheden prettig vergroot, maar nooit is hij in deze blijvend passief. De Scheppingsstraal dwingt de mens om, zoals dat zo uitstekend verwoord is, zijn eigen leven vorm te geven. Voor het individu is dat prachtig, maar helaas is het zo, dat als iedereen zich echt zo gaat gedragen, er geen sprake meer is van een gestructureerde samenleving. Er is dan hooguit een verzameling ongeordende individuen. Elke vorm van ordening, van structurering vraagt binding van bewustzijn aan bepaalde benodigde energiemanifestaties.’

‘Wat bedoelt u met het laatste?’ vroeg de Zoeker.

‘Wij hebben,’ sprak Meester Negen bedachtzaam, ‘ inderdaad nog niet expliciet gesproken over de relatie tussen energie en bewustzijn. Die relatie heeft raakvlakken met de onderwerpen waar wij over spreken. Tegelijkertijd staat die relatie, als een monument, op zichzelf. Als ik hier dieper op inga, lijkt het alsof we van de vraag naar de waarheid afdwalen. Alsof we een zijspoor bewandelen. Wil je dat?’

De Zoeker, die niet bevroedde waar de ander het over had, besloot te knikken.

‘Gisteren vertelde ik je, dat een steeds groter deel van het Universele Bewustzijn in onze Scheppingsstraal wordt gebonden. Ik ben daar verder niet op in gegaan, omdat het op dat moment niet zo relevant was. We hadden het een tijd geleden over het begin van onze Scheppingsstraal en jij dacht daarbij aan de Big Bang. Voor de materiële kant van ons Universum is dat een praktische benadering. Veel hedendaagse wetenschappen zoeken het in die richting.’

‘Misschien is dat bij gebrek aan andere richtingen.’

*‘Dat is denkbaar, maar voor mij is er een begin dat daar vóór ligt. De mens kan dat punt taalkundig hooguit enigszins duiden, er bestaan namelijk geen woorden of begrippen voor, waarmee het kan worden omvat. Dat kon men vroeger niet en dat kan men thans niet. Dergelijke woorden zal de mensheid ook in de toekomst niet hebben. Het eendimensionale denken maakt dat onmogelijk. Desgevraagd, als ik dat beginpunt duidt, gebruik ik daarbij de volgende bewoordingen. Het ‘punt/tijdstip’.....’, Meester Negen gebruikte zijn vingers om aan te geven, dat de woorden tussen aanhalingstekens moesten, maar hij hield op, toen hij zag dat de Zoeker zijn intentie in deze niet begreep. ‘Ik gebruik die aanhalingstekens niet om de kracht van de woorden te relativiseren, maar juist om aan te geven, dat ze telkens **gezamenlijk de essentie van wat ik bedoel beter benaderen dan ieder afzonderlijk**. Desondanks kunnen de koppelingen, die ik zo maak, datgene wat heeft plaatsgevonden toch niet afdekken, maar andere alternatieven heb ik niet. Het beginpunt is het ‘punt/tijdstip’, waarbij ‘in/vanuit’ het Universele Bewustzijn de ‘gedachte/actie/wens’ zich ‘manifesteerde/werd opgeroepen/ontstond’ aan onze Scheppingsstraal. Daarmee was in dat ongrijpbare punt de volledige schepping van onze Scheppingsstraal voltooid. Verleden, heden en toekomst hadden/hebben/krijgen daar in dat punt hun ogenblikkelijke manifestaties’*

‘Het komt mij nogal deterministisch over,’ zei de Zoeker.

‘Het klinkt deterministisch, omdat ons denken zelf volledig gedetermineerd is, zonder dat dit wordt beseft, want zo werkt de waak-slaap. Het is volledig geprogrammeerd om te werken mét en het denken ín het begrip ‘tijd’. Ik zei het je eerder, het denken heeft de volledige ruimtematerie in fragmenten opgebroken om er vat op te krijgen en het werkt met ‘processen’ om zo het verschijnsel ‘tijd’ conceptueel te pakken. Zie bij jezelf hoe ingewikkeld het is om te denken zonder het gebruik van werkwoorden. Daarmee ‘pakt’ je denken de tijd, maar daar gaat het nu niet om. En bovendien heeft het “ik” de vrije wil geïntroduceerd. Daarmee heeft het getracht het determinisme, dat gedurende alle eeuwen wel door de Grote Leraren intuïtief is ervaren, te ontkennen. Door de introductie van de vrije wil wordt het gegeven, dat in één moment alles was/is/zal zijn, omzeild.’

‘Als ik u juist interpreteer, dan stelt u eigenlijk expliciet, dat de mens, wat hij denkt of doet, er altijd al is geweest vanaf het begin der tijden.’

‘Als het moet, zou je het inderdaad zo kunnen formuleren. Het verschijnsel mens en “ikken” hebben op een door ons niet te kennen wijze altijd bestaan. Maar net zoals nu heeft ook in dat allereerste begin het bestaan van “ikken” nog minder invloed gehad op het proces van scheppen in ons Melkwegstelsel dan het bestaan van deze zandkorrel

hier.’ Meester Negen wees naar een toevallig zichtbare korrel in het schoteltje. Het gegeven dat er reeds de ‘ervaring/het besef’ was van het bestaan van vele tientallen, misschien wel honderdtallen miljarden “ikken” heeft in dat eerste ‘punt/tijdstip’ **geen enkele rol gespeeld!** En toch is dat allereerste begin van onze Scheppingsstraal alles behalve deterministisch. Integendeel, maar omdat verleden, heden en toekomst in één punt volkomen bewust ‘zijn begonnen/ervaren/beëindigd’, gaat de essentie van het scheppingspunt ons denken volledig te buiten. Letterlijk. Het ligt verder buiten de ‘vijfhoek’, die ik eerder memoreerde, dan je voor mogelijk houdt.’

De Zoeker zweeg. Wat hem betreft had Meester Negen volledig gelijk met zijn laatste statement. Het duizelde hem tot aan de rand van zijn bevattingsvermogen.

‘Het ingewikkelde beeld is echter nog complexer.’

De Zoeker trok de schouders op. Er trok een wat mismoedige glimlach over zijn mond, terwijl hij naarstig nadacht. Hij voelde zich, zoals hij zich in zijn jeugd ook wel gevoeld had tijdens wiskundelessen. Daar werd in een voor hem te hoog tempo de ene na de andere stelling geponeerd en hij werd, als de wiskundeleraar uitgesproken was, geacht er vraagstukken mee op te kunnen lossen. Zoals destijds oversteeg ook nu de snelheid van doceren de snelheid van zijn begripsvorming.

‘Het zal je misschien zijn ontgaan, maar ik spreek niet over een tijdstip, ik spreek over een punt. In een salondiscussie is het ogenschijnlijke verschil dermate futiel, dat het iedereen ontgaat, maar voor wie inzicht wil in het scheppingsproces is het verschil uiterst fundamenteel. Ook, om het allemaal nog mystieker te maken, omdat het begrip ‘punt’ ons denken te buiten gaat. Het is een puur conceptueel begrip. Als je zou mogen omschrijven wat het was, kom je bij een definitie als: Het is een **‘niet-iets’!**

Je ziet het, ik koppel twee woorden aan elkaar en samen geven zij iets weer, wat moeilijk te vatten is. Deze omschrijving is, door allerlei op zich begrijpelijke redenen, ontaard. Het begrip ‘punt’ heeft kunnen verworden tot een concept. Dit, omdat de wiskunde zich er op heeft gestort en het met handzame woorden heeft omkleed. Het is nu in ieders geest een operationeel begrip geworden, waarvan de omschrijving luidt: ‘iets wat op alle dimensies de afmeting ‘nul’ heeft!’ Dit is niets meer of minder dan gegoochel met woorden, want in hoeverre is nu de essentie van het begrip ‘punt’ benaderd? Hoe kan het denken de pretentie hebben, dat het een begrip als ‘nul’ kan omvatten? In de verre oudheid was er een heilig respect voor dat begrip, omdat gevoelsmatig werd begrepen, dat het het raakpunt was van de tijdruimtematerie wereld met het Universele Bewustzijn.’ Deze hoog spirituele benadering werd geaccepteerd, zonder dat er een nadere invulling werd gezocht. Intuïtief, volgens de omschrijving die wij laatstelijk doornamen, werd aangevoeld dat in dat onbegrijpelijke punt onze gehele Scheppingsstraal ontstond/was/verging.’

De Zoeker zuchtte diep en staarde vervolgens met een blik die elk begrip ontbeerde voor zich uit. Meester Negen zag het en begreep dat een andere benadering nodig was.

‘Laat ik proberen de essentie van wat ik je vertel duidelijker te maken met behulp van een tekening,’ zei hij en terwijl hij sprak, voegde hij de daad bij het woord en legde een nieuwe figuur voor de Zoeker neer.

fig. 46: De staat van onze Scheppingsstraal in *toen/nu/dan*

‘Met behulp van deze tekening probeer ik je een indicatie te geven van hoe het is/was/zal zijn. Vanuit/door het Universele Bewustzijn ontstaat/is de Scheppingsstraal, weergegeven met de driehoek, waarvan de onderste punt het Universele Bewustzijn raakt. Dat punt heb ik wel getekend, maar het is an sich niet zichtbaar. In het Universele Bewustzijn bestaat de tijd slechts in potentie, als één van de oneindige manifestatiemogelijkheden. Tijd bestaat echter wél concreet vanaf het beginpunt van onze Scheppingsstraal.’

‘U benoemt veel,’ zei de Zoeker dan aarzelend, ‘maar tot echt begrip leiden uw woorden niet. Hebt u nog andere termen om het te duiden?’

‘Wat ik in deze figuur tracht weer te geven is de staat van onze Scheppingsstraal, zoals die continu werd/is/wordt ervaren door het Universele Bewustzijn. Ik tracht ook weer te geven, dat er in onze straal, zoals ik je gisteren meldde, in elk punt de mogelijkheid is om in contact te komen met het Universele Bewustzijn, maar dat dit Bewustzijn meer en meer gebonden is aan manifestaties. Ik heb getracht dat weer te geven door middel van de kleur, die steeds lichter wordt. Overigens, figuren helpen soms, maar het zijn eigenlijk altijd ontoelaatbare vereenvoudigingen, die het gevaar in zich dragen, dat ze een eigen leven gaan leiden en dat er in wordt geloofd! Dit is bijvoorbeeld een van de redenen, waarom het in een aantal religies niet is toegestaan om afbeeldingen van Goden te maken. De mensen identificeren zich dan namelijk met dát beeld van hun God en versimpelen het daarmee ontoelaatbaar. Het is voor ieder noodzakelijk, dat hij zijn individuele tocht gaat! Met andere woorden, dat ieder zelf contact zoekt met het Universele Bewustzijn en leert vanuit die ervaring.

Voor/tijdens/na het punt van schepping werd ook de tijd gecreëerd. In onze Scheppingsstraal speelt tijd, als zeer specifieke bewustzijnsmanifestatie, een dominante rol. Tijd heeft, we stonden daarbij stil op de Kleine Omweg, een directe relatie met de grootte van het bewustzijn. Of, zoals ik het daar formuleerde, hoe groter het bewustzijn, des te minder tijd.’

‘Is dat tijdsbesef, of tijdsduur?’ De Zoeker herinnerde zich niet exact meer, wat er over

was gezegd.

‘Beiden! Tijd is een volstrekt relatief begrip en wordt gedetermineerd door het vermogen van Entiteiten om bewust te zijn. Hoe groter het Bewustzijn, des te minder tijd en omgekeerd. Vanuit/in het punt van schepping heeft in datgene, wat onze Scheppingsstraal is gaan heten, het Universele Bewustzijn zich vervolgens verdicht/geïdentificeerd/gemanifesteerd. Dit zijn de woorden, die het meest toepasbaar zijn. In dat punt is onze gehele Scheppingsstraal ontstaan, inclusief alle tijd. Het allereerste bestaanspunt van onze Scheppingsstraal is dat, waarbij het Universele Bewustzijn, om het begrijpelijk te formuleren, de manifestatie ‘iets/vorm’ aan nam.’

‘Voor u is dat misschien een begrijpelijke formulering, mij ontgaat waarop u doelt.’

‘Door de wens, door de wilsuiking, het verlangen van het Universele Bewustzijn identificeerde/verdichtte het zich en deze intensiteit van verdichting leidde tot de eerste manifestatie, tot afgescheidenheid. Omdat deze afgescheidenheid alles, ook de tijd en ruimte omvatte, kon de Scheppingsstraal zich ontrollen zoals wij hem ervaren.’

‘Ik hoor u wel praten,’ zei de Zoeker en ondanks dat hij besepte dat hij in herhaling zou vallen vervolgde hij: ‘Maar ik begrijp er weinig van. Het gaat mijn voorstellingsvermogen te boven. Datzelfde gevoel had ik trouwens ook bij uw opmerkingen over de tijd. En nu bekruipt bij mij de vraag op grond waarvan ik dit zou kunnen accepteren als waar?’

‘Je formuleert het duidelijk en helder. Het gaat jouw voorstellingsvermogen te boven, maar daarin ben je niet alleen. Het gaat ieders voorstellingsvermogen te boven en daarom is het buitengewoon complex om te accepteren. Dit vindt zijn oorzaak zowel in de werking van het denken als de manier, waarop wij mensen denken te komen tot begrip middels het gebruik van taal. Vrijwel al onze woorden zijn op enigerlei manier verbonden met en associatief ingekaderd in de materiële wereld. Dat wil dus zeggen, als wij woorden gebruiken, hanteren we onbewust iets wat ik omschrijf als een materieel kader. Dát geheel, het kader en het woord, dat wordt gebruikt, kan ons tot de staat van begrip brengen. Feitelijk stel jij, dat jij die staat niet bereikt met de beschrijving die ik net gaf.’

‘Tenzij ik er toe overga om het te geloven,’ zei de Zoeker.

‘Daarover hebben we het gisteren gehad. Je gebruikt dan het begrip ‘geloven’ als een toetsingscriterium. En zo zijn we weer terug bij de ‘vijfhoek’, waarover we daarnet spraken. Je vraagt feitelijk of mijn betoog geplaatst kan worden in de vijfhoek van toetsingscriteria, die jij hanteert. Als dat lukt, is het voor jou waar, anders niet.’

‘Het lijkt,’ mompelde de Zoeker ietwat ongenoeglijk, ‘alsof ik uit uw woorden een antwoord kan destilleren, maar het is geen antwoord op de vragen die ik heb gesteld.’

‘Misschien heb je het maximaal mogelijke gehoord en ben je teleurgesteld, omdat het je niet in de staat van begrip brengt.’

‘Zo kunt u alle concrete antwoorden ontwijken.’

*‘Voor wie strak vasthoudt aan het verwerven van conceptueel begrip zullen de vragen, zoals jij die net stelde, nooit ‘binnen de vijfhoek’ beantwoord kunnen worden. Het antwoord bevindt zich namelijk niet binnen het “ik”! **Het is geen antwoord van het gebied ‘hebben’, maar het behoort tot het gebied van het ‘zijn’** en dat maakt gespreken er over ook buitengewoon ingewikkeld. Soms, in diepe meditatie ‘ervaart’ de*

mens antwoorden op vragen, zoals jij die net stelde. Als hij vervolgens die ervaring wil verwoorden, raakt hij verstrikt in de regels en structuren van taal, naast vrijblijvend getheoretiseer over toetsingscriteria. Dat laatste laat ik achterwege!’

‘Ik kom hier ook niet echt verder mee,’ antwoordde de Zoeker. ‘Als ik u volg in uw betoog, kom ik uit bij het punt, waarop iedereen van alles kan beweren en dat tot waarheid kan declareren zonder dat op enigerlei wijze te verifiëren is of het waar zou kunnen zijn. Wat blijft er van de waarheid over, als er niet getoetst kan worden? Of wilt u beweren,’ en er kwam een grijns op zijn gezicht, ‘dat alles waar is? En waarom zou dát dan waar zijn?’

‘Er bestaat een zeer groot aantal niet expliciet benoemde operationele criteria die onbewust gehanteerd worden. Zij vormen de basis voor de waarheidsbeleving binnen samenlevingen. Het zijn de communicatieregels van de Geest der Massa’s.’

‘Misschien is dat juist, maar ik heb daar geen beeld bij,’ reageerde de Zoeker.

*‘De meest uitgebreide set van regels, waarop ik doel, heeft bijvoorbeeld betrekking op de wijze, waarop wij mensen verschijnselen aan de tijd hebben gekoppeld. De door de mens gedecreteeerde beweging van de tijd gaat van verleden, via het nu, naar de toekomst. Ons taalgebruik is daar volledig op afgestemd door het gebruik van de werkwoordsvormen. Ook datgene, wat we causaliteit noemen, is hier direct van af geleid. En daarmee weer tal van scheikundige en natuurkundige procesbeschrijvingen, waarvan wij de essentie kennen als wetten en wetmatigheden. De operationele criteria werken in het gebied der functionaliteit. In dat gebied hebben ze een **bewezen** praktische bruikbaarheid. Zij beschrijven de ontdekte vaste patronen die in de tijd gezien stabiel ogen. “Ikken” hebben de beschrijvingen van dergelijke patronen vervolgens als ‘waar’ gedecreteeerd. Het onbewuste adagium, dat daarbij gehanteerd wordt, luidt iets als: Het werkt, **dus** is het waar!’*

‘Ik begrijp waar u op doelt, maar het gaat wat mij betreft hier niet om zoiets concreets als de wetten der mechanica of wiskundige stellingen. Op welke manier kunt u mij ervan overtuigen, dat uw verhaal over de Scheppingsstraal waar is?’

‘Zolang je het begrip toetsen gebruikt, ga je er van uit, dat er ergens een algemeen onderschreven basisredenering moet bestaan, die gebruikt kan worden als criterium.’

‘Omdat anders elke bewering volstrekt vrijblijvend is!’

*‘In **jouw** denken is een cul de sac ontstaan en je ziet **mijn** uitleg over de Scheppingsstraal als aanjager daarvan. Met het verhaal over de Scheppingsstraal zie je je geconfronteerd met redeneringen, die niet passen binnen de set van door jouw gehanteerde criteria. Je vermoedt daarom, dat het zinvol zou kunnen zijn om een doorwrocht criterium toe te voegen. Ik gebruik met nadruk het woord ‘doorwrocht’, omdat je denken zo werkt, dat het een ander criterium pas zal accepteren, als dat jouw betrouwbaarheidstoets heeft doorstaan. Dus, als het past in de door jou gehanteerde vijfhoek. Dan is het echter geen nieuw criterium, dan is het gewoon een van de oude criteria die gemodificeerd is. Omdat je op deze manier natuurlijk nooit uit je vijfhoek komt, probeert je denken jouw probleem tot een algemeén probleem te maken.’*

De Zoeker wilde protesteren, maar Meester Negen ging verder, ‘dit, terwijl ik je diverse keren heb aangegeven wat je kunt doen. Zie welke criteria je hanteert, tracht te achterhalen wie ze in je denken heeft geïmplanteerd en waarom en ervaar hun sturende

werking en afsluitend effect. Kijk dan nog eens naar je oordeel over de 'waarheid'. Noodzakelijk is, dat je beseft, dat je jezelf in jouw vijfhoek vastzet. Anderen hebben misschien die vijfhoek gebouwd, maar uiteindelijk ben jij het geweest, die besloten heeft, dat jij binnen de kaders van die vijfhoek wenst te blijven. Misschien heb je jezelf nooit als zodanig zien handelen. Ik duid je nu die situatie en geef je daarmee de mogelijkheid om dat waar te nemen. Zolang je binnen jouw vijfhoek blijft om welke reden dan ook en je "ik" is een meester in het aandragen van argumenten hiervoor, kom je geen stap verder dan dat beperkte gebied en beschouw je alles wat buiten jouw vijfhoekje ligt minimaal als vreemd, als onwaar, absurd, onzin, fantasie of hoe je het verder ook kwalificeert.'

Meester Negen keek de Zoeker even aan.

'Ik begrijp je situatie natuurlijk heel goed. Jouw Vormers der Gedachten hebben hun werk uitstekend gedaan. Je vertoeft in je vijfhoek zonder dat je het weet. Je bent een onwetende gevangene en ziet alles wat buiten jouw vijfhoek bestaat als irreëel, omdat je jezelf heb aangeleerd om dualistisch in 'waar en niet-waar' te denken.'

'Het lijkt me niet zinvol om me van mijn vijfhoek te ontdoen,' reageerde de Zoeker enigszins zuur. 'Er zitten nuttig dingen in!'

'Natuurlijk. Veel zelfs, maar met het woord 'nuttig' geef je ze een heel andere kwalificatie als met het woord 'waar'. Geloof niets! Daar hadden we het gisteren over en dat geldt ook hier. Op het moment dat je alles accepteert, is je vijfhoek onderdeel van een veel groter geheel en alles van dat grotere geheel krijgt dan van jou de kans om te bestaan. Al sta je middenin je vijfhoek, dan nog weet je, dat er daar buiten tal van denkbeelden ideeën en gedachten bestaan, die in hun eigen verband waarde hebben. Niet voor jou, maar wel voor anderen. En je weet ook, op het moment, dat je jezelf buiten je vijfhoek begeeft, dat je de toetsingscriteria, die je zo vertrouwd geworden zijn, daar niet kan gebruiken. Je zult daar op een ander manier tegen de zaken aan moeten leren kijken.'

'Moet ik dan maar alles al waar beschouwen,' vroeg de Zoeker ongelukkig.

'Alles is! Dat is waar het om draait. Binnen alles wat 'is' werkt jouw denken. Dat licht uit het geheel een aantal denkbeelden en verklaart die tot 'waar'. Dat is eigenlijk alles, wat ik tot nu toe heb willen zeggen. Zie dat proces in jezelf en weet dan, hoe de waarheid gecreëerd wordt. Door jou zelf!'

Er viel een diepe stilte na deze woorden, die pas na geruime tijd door Meester Negen werd verbroken.

'Keren we terugkeren naar het ontstaan van onze Scheppingsstraal. De Scheppingsstraal is één van de bewustzijnsconstructen in het Universele Bewustzijn. Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit is voor ons in het Universele Bewustzijn de eerste Entiteit, die zich bewust werd van een eigen existentie. Op zijn beurt creëerde Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit de 'items', waar ik het gisteren over had. Met behulp van energie werden in alle verdere scheppingslagen door het steeds voortgaande proces van identificatie telkens nieuwe bewustzijnsconstructen gecreëerd, zodat uiteindelijk de talloze manifestaties ontstonden, die wij kwalificeren als onze tijdruimtematerie wereld.'

‘Dit is de enige mogelijkheid?’

‘In onze Scheppingsstraal wel.’

‘In andere stralen niet?’

*‘Er bestaat een antwoord op die vraag,’ zei Meester Negen met een glimlach, ‘maar dat is nu te complex. Ik kom er op terug als we op het eind van de Terugweg zijn. Voor ons geldt, dat elk gebonden deel van het Universele Bewustzijn in onze Scheppingsstraal zich manifesteert als energie. Dit is de hoogste der tijdruimtematerie wetten in ons Universum. Er is voor onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit geen andere mogelijkheid, zomin als het binnen het rekenen mogelijk is om het getal 7 als minder te beschouwen als 4. Je gebruikte net het woord deterministisch. Dat zou je kunnen gebruiken om de lijn van ontwikkeling van onze Scheppingsstraal weer te geven. Die loopt vanaf de ongemanifesteerde energie tot aan het einde, waar het Universele Bewustzijn strikt gebonden is aan de vormen, met alles daar tussenin! Het bewustzijnsconstruct ‘energie’ op zich kan door ons mensen overigens niet worden gekend. Het bestaan ervan is slechts te ervaren, als het zich manifesteert. **Wij mensen kennen slechts een beperkt aantal manifestaties van energie.** Warmte, licht, zwaartekracht, elektromagnetische velden, materie en zo verder. Een aantal bewegingen van energiemanifestaties in de tijd zijn beschreven in natuurkundige, chemische of mechanische formules en wetten. Daarom lijkt het begrip ‘energie’ conceptueel bevattelijk en spreken we er navenant over.’*

‘Er is wel zicht op de processen, waarbij sprake is van energie-uitwisselingen!’

‘Wat heb je in je gedachten?’

‘Het voedsel wat we eten bijvoorbeeld, dat geeft het lichaam de benodigde energie.’

‘Op conceptueel niveau verkondig je een onmiskenbare waarheid en je zult weinigen treffen, die het met je oneens zijn, maar toch kijk ik er zelf anders tegen aan. Mijn uitgangspunt is dat alles bewustzijn is. Dus ook voedsel. Dat de mens voedsel nodig heeft lijkt een onomstotelijk gegeven. Een wetenschappelijke verklaring luidt, dat hij energie nodig heeft, maar toch. Ik benader het lichaam als een uiterst ingewikkelde creatie, die zo is gebouwd, dat het zichzelf in stand weet te houden. Het “ik” denkt en spreekt gemakkelijk over instinctieve functies, maar in die benadering ga ik niet mee. Wil een lichaam in de tijdruimtematerie omgeving blijven bestaan, dan kan dat alleen, als het er in slaagt om op alle aspecten ‘bewust’ te blijven en ik zal verduidelijken, wat ik daar mee bedoel. Het lichaam blijft namelijk alleen ‘bewust’ zolang het gebruikt maakt van het ‘gebonden bewustzijn’, dat speciaal voor dat doel door de Hogere Entiteiten van de Scheppingsstraal in voedsel is opgeslagen. Het menselijke lichaam, de drager van de Entiteit ziel, is zó geschapen, dat zij dit gebonden bewustzijn vrij kán maken. Alle voedsel is daartoe geschapen.

Alle bewustzijn in onze schepping werkt samen op een wijze, waarvan de mens nauwelijks besef heeft en in wezen ook nauwelijks belangstelling voor heeft, omdat hij zich verliest in en zich identificeert met de manifestaties van bewustzijn. De meest bekende manifestatie van alle bewustzijnsconstructen in onze Scheppingsstraal is natuurlijk de materie, maar ook de energetische manifestaties zijn uiteindelijk slechts manifestaties van bewustzijn. Je zou kunnen zeggen, dat er in de schepping sprake is van een soort ‘gelaagdheid’ van bewustzijn. In de ‘menselijke machine’ is het voor

het bewustzijn mogelijk om zichzelf als kenner van zichzelf te ervaren. Daar herkent het Universele Bewustzijn zichzelf in de veelheid van de manifestaties.'

'En dat is bij dieren niet zo?'

'Ook in een dier is er ervaring, maar dieren hebben geen mogelijkheid tot zelfbewustzijn. In een plant is de mogelijkheid tot ervaren nog passiever en in mineralen is deze buitengewoon gering. Om nu het bewustzijn, dat in/aan mineralen is gebonden, als het ware de kans te geven zichzelf te ervaren, kan het door planten worden opgenomen en planten dienen als voedsel voor mens en dier en zo is er als het ware voor het bewustzijn een mogelijkheid om zichzelf, via de voedselketen meer te ervaren.'

'Het eten van dieren is dus niet noodzakelijk?'

'Nee! Dieren staan qua fysieke materie op hetzelfde niveau als de mens.'

'Is het dan noodzakelijk om vegetariër te zijn?'

'Ik hoor die vraag vaker. Om redenen, die ik wel begrijp, maar waar ik niet in mee ga, vraagt de vragensteller eigenlijk aan mij om uitsluitel te geven over iets, waarvoor ieder zélf verantwoordelijk is. We leven op dit moment in een samenleving, waarin het merendeel van de mensen is geleerd om het eten van dierlijk producten als aangenaam te ervaren. Zoals ik je vaker heb gezegd, is het in de waak-slaap usance om zich met het aangename te identificeren. Wat je dan ook ziet is, dat er inmiddels een 'vijfhoek' van onderbouwende criteria is opgetuigd, die weet uit te leggen waarom het eten van dieren lekker, nuttig of zelfs noodzakelijk is. Uiteraard is het binnen die vijfhoek ieders waarheid, dat het consumeren van vlees dus goed is. Alleen wie uit die identificatie stapt, kan jouw vraag beantwoorden en ik adviseer je dus, als deze vraag je echt bezig houdt, om dát te doen. Het helpt je daarbij wellicht, als je je verdiept in de primaire identificatiekracht van het bewustzijn in dieren.'

'Ik vrees dat ik die niet kan benoemen,' reageerde de Zoeker.

'Om überhaupt te kunnen komen tot dierlijke Entiteiten zal het bewustzijn zich moeten identificeren, nietwaar?'

'Zo hebt u het beschreven in de Scheppingsstraat,' bevestigde de Zoeker.

'Het geïdentificeerde bewustzijn in dieren is er primair op gericht om te overleven. Dat houdt in dat het in hen dus vrijwel volledig verbonden met het instinctcentrum. Hooguit is er bij wat wel wordt omschreven als de hogere diersoorten een sprankje gewaarwording van het astrale bewustzijn. Als je dierlijk voedsel nuttigt, bevrijdt je dat instinct gebonden bewustzijn, je neemt het op en vervolgens vermengt het zich met het bewustzijn dat in jou is opgeslagen.'

'Dus...'

'Als je dat weet en de effecten daar weer van kent, weet je wat je doet als je vlees eet. Ik heb je herhaalde malen een figuurtje laten zien, waarin ik de impact op het denken van instincten, emoties en het denken illustreer. De instincten hebben absoluut de grootste impact. Het heeft tijden geduurd, voordat je ziel de werking van de instincten heeft doorgrond en het duurt vervolgens nog eens minstens zo lang, voordat de ziel zich daar enigszins van weet te bevrijden. Als het je streven is om je minder te identificeren met jouw instinctmatige impulsen, lijkt het mij niet erg zinvol om acties te ondernemen, die het instinctmatige bewustzijn in je eigen lichaam doen toenemen.'

De Zoeker zweeg enigszins verbouwereerd en overdacht wat er was gezegd.

‘Maar hoe zit het met graan? Of met groenten of fruit?’

Meester Negen glimlachte.

‘Zie, hoe dat voedsel bestaat. Het geïdentificeerde bewustzijn in planten is veel minder manifest. Het is er uitsluitend op gericht om te bestaan. Dat wordt wel als ‘passief’ beschreven. Wat mij betreft, en om even terug te komen op waar we gisteren over spraken, in planten is yin in perfect evenwicht met yang.’

‘Als wat u zegt juist is, is het een regelrecht pleidooi om vegetariër te worden.’

Meester Negen glimlachte.

‘Ik denk, dat je het niet veel scherper kunt formuleren. Degene, die de argumenten onderschrijft en ze in zijn vijfhoek der waarheden plaatst, zal ongetwijfeld met verve verdedigen, dat vegetarisch eten nuttig, gezond en goed is. Het gaat mij echter nooit om argumenten. Zij behoren de Geest der Massa’s en de handelingen die daaruit voortvloeien zijn niet altijd vreugdevol. Het gaat mij om het gewaarzijn. Ervaar je eigen identificaties. Tracht te bezien of het eten van vlees ze versterkt of verzwakt. Of je je meer met de instinctmatige kant van je bestaan gaat identificeren en vraag je dan af of dat het is wat je wilt. Meer is er niet! Vervolgens zal je op basis van je eigen inzichten een beslissing nemen! Ik stel echter voor om dit zijspoor te verlaten en terug te keren naar de Scheppingsstraal.

Het is uiteraard geen toeval dat juist op de aarde het voedsel gevonden wordt dat goed is voor de mens. Bezien vanuit de Scheppingsstraal is er éérst geschikt voedsel gecreëerd, in dit geval materie, waaraan een specifieke hoeveelheid bewustzijn is gebonden. Vervolgens zijn er ‘machines’ ontworpen, lichamen dus, die dat gebonden bewustzijn vrij kunnen maken ten behoeve van de eigen existentie. Het vrijgemaakte bewustzijn ‘stuurt’ als het ware op het microniveau, celniveau, moleculair niveau de processen, die zich in de lichamen afspelen. Ten slotte is een van die ‘machines’ zo verfijnd, dat die in staat is om te komen tot zelfbewustzijn.

Onze verre voorvaderen aanbaden de zon. Ik ken hun exacte overwegingen niet. Maar in de zon vindt continu een proces plaats, waardoor er een deel van het aan de zon gebonden bewustzijn vrijkomt, onder andere ten behoeve van de mensheid. In die zin is er reden voor dankbaarheid. De hoeveelheid bewustzijn die aan de zon is gebonden is onmetelijk, maar eindig. Aan het eind van zijn bestaan zal de Entiteit zon zijn Entiteitseigenschappen opgeven. Dan is er geen bewust leven meer mogelijk op aarde.’

‘Dit ligt wel heel ver van mijn referentiekaders,’ sprak de Zoeker verbluft.

‘Ik zei je gisteren, dat wij, denkend vanuit ons “ik”, ons niet kunnen voorstellen, dat waterstofatomen en zuurstofatomen de beslissing nemen om tot ‘water’ te komen. En het daarom liever passief als chemisch proces beschrijven. Dergelijke beschrijvingen ogen voor een leek natuurlijk ingewikkeld, maar omdat de deskundigen het blijkbaar over de gebruikte formules eens zijn, creëren zij geen verwarring en blijft het functioneren van het begrip ‘bewustzijn’ buiten de discussies. In het lichaam functioneren op het microniveau, wat ik zojuist noemde, onnoembare aantallen processen, waarbij het vrijgemaakte bewustzijn het lichaam in stand houdt.’

‘U relativeert dus de rol van energie!’

‘In onze hedendaagse beschouwing speelt het een indringende rol. Het accent zou echter wat mij betreft moeten liggen op de aspecten binding en vrijmaken van bewustzijn. Daar begint het. Vervolgens zijn er beschouwingen over energie. Maar, omdat de meeste mensen de kracht/aard/richting van ‘bewustzijn’ niet meetbaar ervaren en blijkbaar die van energiemanifestaties wel, is de aandacht van het “ik” verschoven naar dat begrip. Het resultaat is navenant. De voedingswaarde wordt in energie uitgedrukt. En er wordt ‘energierijk’ voedsel geproduceerd. Dat is overigens een creatie van de mens vanuit de waak-slaap. Dergelijke creaties hebben de Scheppingsstraal tot nu toe niet verder gebracht. Dit geldt voor alle kunstmatig geproduceerd voedsel. Het bevat uiteraard gebonden bewustzijn, alle materie doet dat, maar niet in die verfijnde precieze binding, die door de Hogere Entiteiten is uitgedacht en zoals die in de natuur voorkomt.’

‘Is het zoals bij muziek,’ vroeg de Zoeker. ‘Er is altijd verschil tussen het bijwonen van een concert en het beluisteren ervan via luidsprekers, al zijn deze nog zo goed.’

‘Wat geldt voor geluid, geldt ook voor het beeld, zelfs voor de beste foto’s en schilderijen. Een reproductie, waarvan dan ook, mist altijd de fijne nuances van het Universele Bewustzijn, zoals die ingebed zijn in de scheppingen van de Hogere Entiteiten,’ zei Meester Negen. ‘Zelfs bij scheppingen van mensen is dat te ervaren. Hoe meer verfijnd bewustzijn een scheppend kunstenaar aan zijn creaties weet te binden, des te meer mensen zullen zijn creaties ‘herkennen’ en bewonderen.’

Dit was wel een zeer merkwaardige benadering van kunst. De Zoeker trachtte zijn scepsis te verbergen, maar Meester Negen zag het en reageerde er onverwacht scherp op.

‘Ik maande je gisteren expliciet tot bewustzijn toen ik je zei: ‘Accepteer alles’. Wat ik je zojuist vertelde staat niet in veel boeken en daarom lijkt het jou op conceptueel niveau hoogst onwaarschijnlijk. Het zit namelijk, je zei dat net zelf, niet in je referentiekaders. En wat nu? Afwijzen is gemakkelijk en wie weet misschien zelfs wel nuttig. Maar doe dat niet als standaardreactie! Of, omdat je denken met andere denkbeelden aan de haal gaat. Kijk naar wat er in jouw denkmachine gebeurt! Wie stuurt je denken? Is dat jouw “ik”? Gebeurt het, omdat jij het wil of gaat je “ik” zijn eigen autonome gang? En, als belangrijkste: ben je tevreden met die gang van zaken in je eigen hoofd? Probeer actief te zijn, in ieder geval hier!’

De Zoeker voelde zich aangesproken, maar begreep dat elke reactie verkeerd zou zijn en zweeg daarom. Toen Meester Negen later het gesprek vervolgde, zat er geen spoor van ergernis meer in zijn stem.

‘De wetten van het Bewustzijn zijn universeel en gelden ook voor zoiets als een menselijke samenleving. En dat betekent dat wil er een samenleving kunnen ontstaan, die op een bepaalde manier gestructureerd wordt en de scheppingsenergie, die dat vergt, zal moeten worden opgebracht door hen die een specifieke ordening nastreeft.

***Die energie moet worden toegevoegd.** Alleen dan zal de gewenste ordening tot stand worden gebracht. Elke mate van ordening vraagt dus een expliciete interne of externe bewuste wil tót ordening. Wij zullen op dit aspect morgen uitgebreid dieper in gaan.*

Binnen onze tijdruimtematerie dimensies is er op geen enkel punt een soort natuurlijk streven naar ordening, dat is de essentie van de entropiewet. In eerste instantie lijkt

dit misschien tegengesteld met wat je waarneemt. Het menselijke denken is namelijk in staat om in ons Heelal een immense variëteit aan ordeningen te onderscheiden. Lopend van zoiets kleins als een atoom tot iets magistraals als melkwegstelsels. Ook grote energetische krachtstromen, bijvoorbeeld het magnetische veld om de aarde of zoiets als de zonnwind, herkent het denken als ordeningen. In het bijzonder het deel van het denken, dat wordt gebruikt in de exacte wetenschappen, is in staat om vele vormen van ordening met behulp van modellen te beschrijven. Deze manier van denken gaat echter niet zover, dat het anders dan bij de door mens gecreëerde ordeningen als een bedrijf of de infrastructuur van een stad een bewuste 'wil' achter de eerder genoemde ordeningen ziet. Het opvallende is namelijk, dat anders dan bij de door de mens gecreëerde structuren het wetenschappelijke bewijs van het bestaan van zo'n 'wil' niet te leveren is. Het wetenschappelijke denken beperkt zich daarom tot de vaststelling, dát er een ordening is en beschrijft die, hoewel er nagelaten wordt om een mogelijke veroorzaker daarvan te beschrijven. Omdat dat gegeven op zich onbevredigend is, zijn er vervolgens weer denkrichtingen in het ontstaan, waarbinnen nadrukkelijk wél wordt gezocht naar de veroorzakers van de 'gewilde' ordening. Zij zijn terug te vinden in mystieke, spirituele of religieuze filosofieën.

Ikzelf spreek in dit verband over het Universele Bewustzijn, dat Scheppingsstralen emaneert. Eén ervan leidde tot ons systeem, dat tijdruimtematerie wordt genoemd. Een proces van steeds verder gaande ordening, omdat Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit dat in Zijn hele Scheppingsstraal wíl! Tegelijkertijd is er in potentie ook een ontbindende kracht in de Scheppingsstraal gezet, het proces van de-identificatie. Dit is het proces, waarbij het gebonden bewustzijn wordt bevrijd van de identificatie. Het proces van de-identificatie wordt, waar het het materiële vlak betreft beschreven met behulp van de entropiewet.

Uiteindelijk, op het eind van haar bestaan, zal er een situatie zijn van volkomen energetische gelijkheid in de tijdruimtematerie. Er is dan geen identificatie en ordening meer. Alles is dan teruggekeerd naar de eerste staat van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Die heeft als het ware daarmee zijn taak volbracht, zijn doel gediend en kan of mag dan zijn eigen identiteit opgeven. Omdat het Bewustzijn alle binding opgeeft zal onze Scheppingsstraal zijn eind hebben bereikt en zijn genihiliseerd. Dan is de tijdruimtematerie aan het eind van haar bestaan gekomen. Maar dit is ver van het huidige moment en van het antwoord op je vraag naar het functioneren van de waarheid, hoewel er relaties zijn. Daarom is het nodig om ons nog verder te verdiepen in het begrip identificatie. Identificatie creëert 'waarheden'. Er zijn zeer veel benaderingen. Ze verschillen en zijn soms onderling conflicterend. Zij ontstaan echter noodgedwongen. Zoals ik eerder zei, zijn ze inherent aan onze schepping en vloeien ze één op één voort uit de werking van de Scheppingsstraal.' Meester Negen dacht enkele momenten na voor hij verder ging.

'De essentie van de schepping wordt wel weergegeven met een zin die als volgt luidt: 'De Ene wilde velen zijn, om van zichzelf te kunnen genieten.'

De Zoeker zweeg even, maar liet zich dan ontvallen: 'Het is niet erg operationeel!'

'Een dergelijk zin kan, als het überhaupt al ergens toe leidt, nooit meer worden dan een intellectueel concept, dat leidt tot de illusie van begrijpen. Het is de mens

volstrekt en volkomen onmogelijk om de essentie ervan te bevatten. Diezelfde mens heeft overigens wel weet van de 'gevolgen' er van. Daar bevindt hij zich middenin. Met een opdracht: het Universele Bewustzijn te laten genieten.'

De Zoeker keek Meester Negen ongelukkig aan en vroeg: 'Hoe doet de mens dat?'

'Door zich niet te identificeren! Is hij geïdentificeerd, dan loopt het Universele Bewustzijn in hem vast in een denkbeeld. Het wordt daar gefixeerd. Dat is altijd tijdelijk, de kracht om te stromen is oneindig veel groter dan de kracht tot identificatie, maar de mens die zich identificeert hindert het vrije stromen van het Universele Bewustzijn. Wil je werken in lijn met dat Universele Bewustzijn, identificeer je dan niet of identificeer je bewust. Ik heb getracht, het proces dat leidt tot waarheden, in een figuur weer te geven.

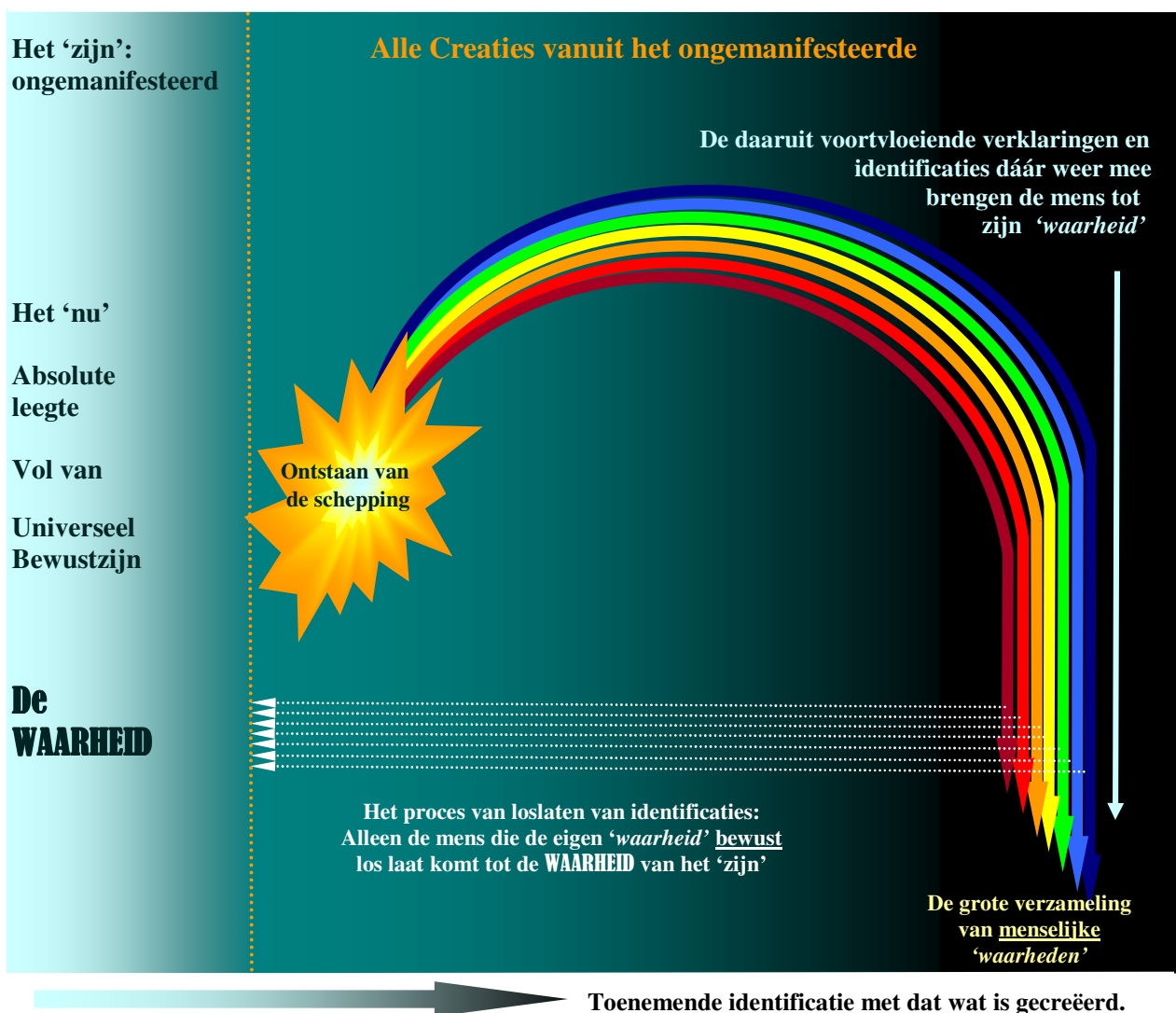

fig.47: Van **WAARHEID** via identificatie naar 'waarheid' en terug.

Onze basisessentie is het Universele Bewustzijn, het Ongemanifesteerde Zijn. Ik heb dat links in de figuur getekend. Woorden, die dat Universele Bewustzijn duiden, luiden iets als 'zijn', 'Absolute Leegte', 'nu' en meer. Vanuit dat Ongemanifesteerde is het gemanifesteerde geschapen. Dat is alles in de figuur, wat zich rechts van de dunne gestippelde oranje lijn bevindt. Daar bevinden zich de creaties, ontstaan vanuit het Ongemanifesteerde. Ik heb het ontstaan van de schepping weergegeven als een soort explosie. Dat past in de beeldvorming van de Big Bang, maar het begrip explosie staat voor mij meer voor een heftige schok. Een schok voor het Universele Bewustzijn. Want, waar er eerst leegte was, zijn er nu creaties.'

Meester Negen dacht een moment na en vervolgde dan.

'Overigens geeft deze figuur een beeld van de schepping weer op meerdere niveaus. Dat wil zeggen, niet alleen van het grote geheel, maar ook, en daar wil ik het verder over hebben, op het niveau van de individuele mens. Dan is het moment van schepping het punt, waarop de ziel een lichaam in gaat. Op alle niveaus, dus ook op dat van de mens, is er het onherroepelijke proces van identificatie. Ik ging daar gisteren in de breedte op in, nu wil ik het koppelen aan de processen met betrekking tot de vorming van de waarheid.

*De mens is zich bewust van zijn bestaan in de tijdruimtematerie wereld en tracht dat bestaan te begrijpen. Hij denkt er over na. Overigens heeft hij daarin nauwelijks enige keuze. Zijn lichaam is namelijk zó geconstrueerd, dat zijn instincten hem dwingen tot overleven. Omdat de denkbeelden die hij zich heeft gevormd hem helpen te overleven, identificeert hij zich mét die denkbeelden! Vervolgens is er de werking van de hoofdwet. Het 'innerlijke kompas' van de mens wijst hem in de richting van het aangename. Vanuit de verste oudheid heeft de mens, gestuurd vanuit deze twee invalshoeken, getracht zijn wereld in te begrijpen concepten om te zetten! Dat is het immer voortgaande proces van het vormen van bestendige concepten, het zoeken naar de **WAARHEID**. Meester Negen benadrukte het laatste woord*

'Het is het zoekproces naar concepten, die universeel gelden en altijd toepasbaar blijven. Van oudsher zijn er dus verklaringen gegeven, verbanden onderzocht, verschijnselen bestudeerd, relaties gelegd, invloeden geanalyseerd, beheersmodellen uitgetoetst, meningen en axioma's gepostuleerd en noem maar op. Uiteindelijk hebben deze vele duizenden jaren van denken geleid tot onze opvattingen over het reilen en zeilen van onze wereld.'

'Die veelheid van benaderingen,' zei de Zoeker, 'leidt wat mij betreft eerder tot een Babylonische spraakverwarring dan tot de waarheid. Iedereen classificeert een andersdenkende als ongelovige, hervormer, revisionist en zo meer. Elke 'gelovige' beroept zich op de waarheid, maar al die waarheden convergeren niet!'

'Beschouw elke soort verklaring als een creatie! Het zijn speciale creaties, het zijn mentale constructen, maar omdat het creaties zijn, identificeert het "ik" zich er mee. Elke vorm van identificatie verhindert het open staan voor datgene, wat anders is en de mens is creatief genoeg om, zoals je net zelf al zei, via een denigrerend etiket andersdenkenden afwijzend te betitelen. De figuur geeft aan, dat er sinds het begin der tijden binnen menselijke samenlevingen talloze 'waarheden' zijn ontstaan.'

Meester Negen gebruikte zijn vingers om aan te geven dat hij het woord waarheid in

deze betekenis nadrukkelijk tussen aanhalingstekens geplaatst wilde zien.
‘Met de verschillend gekleurde pijlen in de tekening heb ik dat getracht visueel weer te geven. Ik heb dat overigens vergroot verder uitgewerkt.

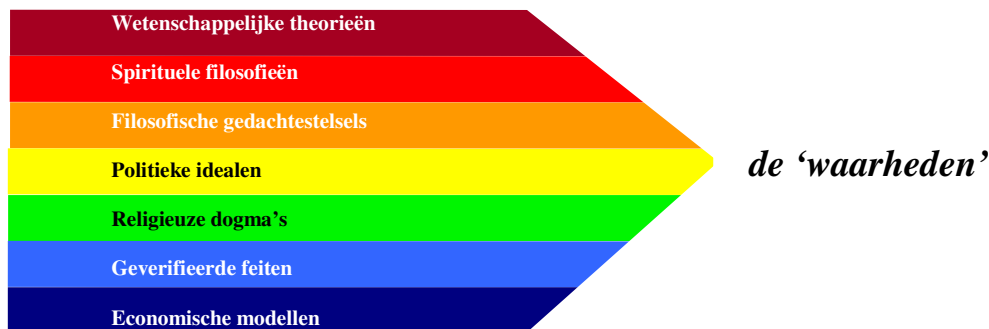

fig.48: Allerlei verschillende identificaties leiden tot 'waarheden'

‘Zoals je ziet, heb ik een aantal verschillende terreinen beschreven, waarop gedachtevorming plaatsvindt. Het is niet uitputtend, hooguit indicatief. Op elk van die terreinen zijn er 'waarheden' geconstrueerd. Als je zoekt naar de allereerste oorsprong, waarop ze zijn gebaseerd, dan is wat je tegenkomt vaak onthutsend. Het basiscriterium, het diepste fundament kan vaak niet anders worden verwoord als: 'omdat het werkt', 'omdat er geschreven staat', 'omdat er gezegd is', 'omdat het wetenschappelijk aantoonbaar is', 'omdat het logisch beredeneerd is', 'omdat het visionair doorgegeven is' en meer!’

*De Zoeker herkende die zinsneden en wist dat zij in redeneringen de onderste, de diepst liggende fundamenteen waren. Daar onder bestond voor degene, die ze hanteerde, verder niets meer. **Zo was het immers!***

*‘Hoewel het een navrant gegeven is, is het op zich boeiend om vast te stellen, dat mensen met fundamenteel verschillende uitgangspunten het nooit met elkaar eens kunnen zijn. De fundamenteen hebben geen overeenkomsten en dat betekent natuurlijk, dat alle redeneringen, die er vervolgens op gestoeld zijn, ook niet kunnen convergeren. Er wordt dan ook nauwelijks **serieus**’, wederom benadrukte Meester Negen het woord, ‘naar die overeenkomsten gezocht.’*

‘Waarom niet?’

‘Omdat zo’n zoekproces altijd de mogelijkheid in zich heeft, dat er twijfel wordt gezaaid en daarmee wordt getornd aan de basisargumenten, aan de existentiële basiszekerheid van het “ik”. Je ziet dan ook, dat de genoemde zinsneden door de gebruikers ervan altijd worden beschouwd als het ultieme argument, waarmee verklaard wordt, dat datgene, wat te berde is gebracht, de waarheid is.’

‘Het is nogal kort door de bocht,’ meende de Zoeker op te moeten merken.

‘Voor jou misschien, en zeker als je op een intellectuele wijze met het begrip waarheid gaat stoeien, zoals in de filosofie en in de logica veel gebeurt. De meeste “ikken” houden zich niet op met theoretische beschouwingen over de 'waarheid'. Zij

hanteren gewoon hun eigen 'vijfhoek', die ze bewust en onbewust hebben opgetrokken met de criteria, die ik je net noemde. En daar wringt de schoen. Want die gehanteerde criteria zijn alleen absoluut voor het "ik", dat ze gebruikt. Het probleem ontstaat, omdat ieder "ik" de 'waarheid' van zijn eigen vijfhoek bevestigd wil zien door andere "ikken". Die bevestiging betekent namelijk één op één, dat dat "ik" bevestigd wordt. En zo wordt het gevoel de waarheid te hebben gevonden versterkt. Elk "ik" werkt met strikt individuele leer- en ervaringsgegevens. Vaak zal het die niet meer als zodanig herkennen of willen kwalificeren. Voor zichzelf werkt het met onomstotelijke waarheden, die waar zijn, omdat ze waar zijn! Datgene, waarop ze ooit zijn gefundeerd, kan het "ik" niet ter discussie stellen, omdat het te ver en niet meer zichtbaar verborgen ligt onder talloze lagen van conditionering en, omdat het gehanteerde absolute argument zo innig verstrengeld geraakt is met de talloze denkbeelden in het denkbeeldenconglomeraat "ik", dat het afstand doen van het absolute argument zou inhouden, dat het "ik" afstand moet doen van zichzelf.'

'Ik dacht, dat het daar nu juist altijd om ging, om dat afstand doen van het "ik".

'Daar gaat het inderdaad om, maar inmiddels zal je ook hebben begrepen, dat dat de meest complexe opgave is, waarvoor de mens in zijn bestaan is gesteld. De verslaving van de mens aan zijn "ik" is groter dan welke der bekende verslavingen ook, zonder dat zij overigens als verslaving wordt gezien. Het directe gevolg van deze verslaving is de verslaving van de individuele mens aan zijn 'waarheid'.'

De Meester zag, dat de Zoeker enige scepsis trachtte te onderdrukken.

'Geloof mij niet!' reageerde hij daarom. 'Neem het bij jezelf waar. Zie hoe je reageert, als iemand jouw fundamentele 'waarheden' aanvalt.'

'Hoe weet ik, dat dit gebeurt?' De Zoeker trok zijn schouders licht op.

'Je weet het onmiddellijk! Je ervaart het, als iemand je niet gelooft, je bijdrage negeert, terzijde schuift of afwijst, je woorden niet serieus neemt of zelfs probeert je belachelijk te maken. Of bezie de andere kant, als jij vindt dat een ander je groteske onzin of fantasie verkoopt, je met oncontroleerbare feiten confronteert en ga zo maar verder. Neem waar, dat je onmachtig voelt en teleurgesteld bent en dat dit zich misschien omzet in chagrijn, agressie of wat dan ook. Zie hoe jezelf degene, die jouw waarheid ter discussie stelt, kwalificeert met negatieve etiketten. Telkens als je zo'n reactie in jezelf bemerkt, wordt er getornd aan een van jouw fundamentele 'waarheden'. Je zult bemerken dat je schrikbarend veel meer 'waarheden' hebt dan waar je je nu van bewust bent. Overigens ben je in dit gedrag natuurlijk niet de enige. Je kunt het eenvoudig waarnemen bij anderen. Bij de idealist bijvoorbeeld, wiens idealen worden bekritiseerd, bij de wetenschapper wiens onderzoek niet serieus genomen wordt, bij de politicus die met afwijkende opvattingen wordt geconfronteerd of bij de gelovige wiens godsbeeld ter discussie wordt gesteld. Ondanks verfijnde gesprekken over 'respect' wordt ieder, die de 'waarheid' van anderen niet deelt, vaak negatief, wantrouwend of erger bejegend!'

'Het beeld, wat u schetst, is niet erg hoopvol.'

'Dit deel van mijn verhaal misschien niet. Je kunt voor jezelf vaststellen, dat de meeste 'waarheden' om de redenen, die ik je net noemde, niet kunnen leiden tot de **WAARHEID**, want binnen de **WAARHEID** bestaat er geen "ik". Toch is de situatie

niet zo hopeloos als je denkt. Dat heb ik ook in de figuur weergegeven en wel met behulp van de gestippelde witte pijlen. Het is namelijk denkbaar en het gebeurt ook dat een 'waarheid' inderdaad zo krachtig wordt beleefd, dat soms een mens zijn "ik" kan loslaten en daarmee komt in de **WAARHEID**.'

'U stelt daarmee, dat de 'waarheid', ook de Zoeker gebruikte nu zijn wijsvingers, 'gelijk wordt aan de **WAARHEID**.'

Meester Negen schudde zijn hoofd en hief zijn vinger op.

'Het gebruik van het woord waarheid leidt in onze conversatie al tot verwarring, terwijl wij er ons juist van trachten te vergewissen, wat het woord in zou kunnen houden. Kun je nagaan wat er gebeurt, als er vrijblijvend over wordt gekeuveld. Het is de gedachte, dat **hun** 'waarheid' gelijk is aan **de WAARHEID** die de aanhanger het aangename gevoel geeft dat hij zijn 'waarheid' mag en moet aanhangen en verdedigen tegen ieder, die relativeert. De grote wetmatigheden, die de schepping sturen, staan ver boven de denkbeelden, die de mens zich vormt over die wetmatigheden. Wil een 'waarheid' er toe leiden, dat de **WAARHEID** wordt bereikt, dan zal dat alleen gebeuren, als de 'waarheid' is losgelaten. Met andere woorden, als het immens beperkende, het rituele, het sturende, het astraal aantrekkelijke ervan volledig is voorzien. De 'waarheden' behoren tot het terrein van het 'hebben'. Van het 'hebben' van gevoelens van zekerheid, van saamhorigheid, van beschermende vertrouwddheid, van superioriteit en macht, van bezit en wat dies meer zij. Kijk naar degenen, die zo'n 'waarheid' hebben gevonden en zie wat het hen brengt aan 'hebben'. Alleen de mens, die deze vorm van 'waarheid' loslaat, ontdoet zich van het 'hebben' en staat daarmee in het 'zijn'.

Iemand, die tot in zijn diepste kernen heeft beseft, dat hij zijn 'waarheid' moet loslaten zal nooit meer 'gevangen' worden door welke conceptuele benadering van de **WAARHEID** dan ook, omdat hij weet, dat elk concept, elke 'waarheid' hoe bloemrijk of uitgebreid dan ook altijd immens beperkt, uiterst schraal, zeer onvolledig, kortom armetierig is. Het is 'hebben' in plaats van 'zijn'.

De Zoeker dacht na over wat er was gezegd. Als altijd leek de redenering sluitend, maar dat wilde niet zeggen, dat hij hem onmiddellijk onderschreef.

'Wat gebeurt er, als iemand tot zijn laatste moment in de 'waarheid' blijft hangen?'

'Uiteindelijk sterft het lichaam. Ik neem aan dat je daar op doelt. De ziel is dan bevrijd uit de gevangenis der menselijke identificaties en weet onmiddellijk weer, dat de essentie van het bestaan het 'zijn' is. Als dat niet is beseft tijdens het ene leven in een lichaam, incarneert de ziel in een ander lichaam en dat proces gaat net zo lang door, tot zij zich tijdens het leven in een lichaam heeft bevrijd van de illusies der 'waarheid'. Dat is haar opdracht.'

'En dit is de waarheid?' de Zoeker kon niet nalaten het te vragen.

Meester Negen lachte hardop en dacht even na, voor hij verder ging.

'Het verschijnsel 'waarheid' omvat nog een aspect. De tijdruimtematerie dimensies

kennen hun eigen wetmatigheden. Ordeningen ontstaan binnen de immense krachtvelden van ons Universum los van de vraag of de achterliggende oorzaak daarvan überhaupt door het wetenschappelijke denken kan worden bevroed of begrepen en los van de vraag of de achterliggende oorzaak zich bewust is van het gevolg van zijn ordenend effect. Altijd, als er een ordening ontstaat, is dat, omdat dit vanuit een ongekende oorsprong wordt gewenst! Het is daarmee altijd de kracht van een 'wil', die tot ordening leidt, maar de bemoeienis van hogere machten met datgene, wat er binnen hun geordende structuren geschiedt, is veel minder dan wordt bevroed. Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit heeft géén weet van individuele mensen, zomin als jij weet hebt van één van de bacteriën in je darmflora. De afstand is te groot, hoewel er overal bewustzijn is!

De hoofdvraag voor al datgene in onze Scheppingsstraal, dat zelfbewustzijn kent, zou iets moeten luiden als: 'Hoe richt ik mij tot het doel van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit?' Voor de mens luidt het antwoord: **Identificeer Bewust!** Deze vraag is rechtstreeks verbonden met het Geweten.'

'Die stap gaat me te snel,' zei de Zoeker dan, 'ik begrijp dat statement niet.'

'Morgen,' reageerde Meester Negen, 'zullen wij hier uitgebreid over spreken. Laat ik volstaan met te zeggen, dat het antwoord niet uit het denken kan voortkomen. Als ieder zich daar naar zou richten, zou onze Scheppingsstraal inderdaad synoniem zijn voor het paradijs. Helaas, uit alle redenen, die ik je in onze gesprekken gaf, kun je opmaken, dat dit nog ver is van ons huidige moment.

Elk punt binnen de tijdruimtematerie dimensie heeft zijn eigen unieke toestand van 'zijn', de 'zijnstoestand'. Deze unieke 'zijnstoestand' is voor vrijwel alle punten onbenoemd en onbeschreven. Dit, omdat het aantal punten nagenoeg oneindig is, terwijl er niet altijd naamgevers, zoals wij mensen, zijn! Elk punt binnen de tijdruimtematerie dimensie heeft zijn eigen volstrekt enige en unieke werkelijkheid. De werkelijkheid, zoals deze is, kán worden ervaren in het moment 'nu'. Ik zeg kán, want het vindt alleen plaats, als er een bewustzijn is, dat toegang heeft tot dit punt. Een bewust ervaren werkelijkheid is de volledige, de enige werkelijkheid voor dat punt. Dit gegeven geldt ook voor de entiteit 'mens'. Elk bewust ervaren moment 'nu' omvat de volledige en enige werkelijkheid! De ervaring van wat waar, wat werkelijk is, is de ervaring, waarbij het aan de mens gebonden Universele Bewustzijn zichzelf ervaart met behulp van haar manifestaties, die een mens in zijn hier en nu ervaart. Een dergelijke ervaring is een moment van verlichting. Omdat het Universele Bewustzijn een onbegrensd aantal dimensies kent, die -buiten het eendimensionale denken om- tijdens het verlichtingsmoment in één flits allen worden ervaren, is een zodanige ervaring zowel totaal als onbegrijpelijk.

De mens neemt waar en denkt na over datgene, wat is waargenomen. Het denken werkt daarbij met **de begrepen manifestaties** van het Universele Bewustzijn. Het zoekt vervolgens binnen die begrepen manifestaties dus binnen de uiterst beperkte set van 'namen', van woorden, waarover het beschikt, naar die concepten, waarmee het de 'oneindige' ervaring kan beschrijven. Omdat manifestaties zelf een beperkte representatie zijn van het Universele Bewustzijn vertegenwoordigen daaraan gekoppelde namen en relaties zo mogelijk nog minder. Het beschrijven van de

waargenomen werkelijkheid door het denken is dus niet mogelijk.' Meester Negen keek de Zoeker even strak aan en voegde er aan toe: 'Deze conclusie, zo ze al wordt beseft, wordt niet algeheel gedeeld, integendeel!

De mens heeft in zijn denken zich zelf als referentiepunt genomen. In brede zin worden de woorden van Grote Leraren onderschreven, als daarin gesteld wordt, dat alles veranderlijk is. Laten we even stil staan bij dat begrip. Een 'verandering' kan alleen worden geconstateerd, als er meerdere opeenvolgende waarnemingen zijn. De mens stelt vast, dat ze van elkaar verschillen. **Dat kan hij echter alleen vaststellen, als hij een gefixeerd standpunt inneemt.** Dit nu doet zijn denken altijd. Elk denkbeeld kun je beschouwen als een mentale foto, die de werkelijkheid verstilt. Het 'nu' wordt in de gedachten stil gezet en de mens ervaart vanuit die stilstand, dat het de werkelijkheid is die verandert. Als de mens volledig in het 'nu' zou leven, zou elk moment opnieuw vol zijn van zichzelf en bestond er geen vergelijking uit het verleden. Dan zou de reden om het begrip 'veranderingen' te bedenken zijn weggevallen.

Het denken werkt zo niet en tracht datgene, wat het ervaart, als werkelijkheid te bestendigen. Het creëert daarmee een verankeringspunt voor komende momenten 'nu' en schept in ieder geval virtueel een zekerder wereld. Door deze wijze van handelen ontstaan wetenschappelijke, filosofische, spirituele en politieke beschouwingen. Zij doen de criteria van de 'vijfhoek' ontstaan, de absolute fundamenteen, waarin het "ik" onvoorwaardelijk gelooft. Echter, door zo te handelen legt de mens een conceptuele druk op elke 'door mensen ervaren' tijdruimtematerie omgeving. Een 'druk' om zich te gedragen naar datgene, wat **is beschreven** als de waarheid. Die waarheid is conceptueel. Enerzijds is het 'zijn' in het 'nu' ingebed in tal van toetsende concepten en denkbeeldenreeksen en is daarmee deel van het "ik", anderzijds is het ongrijpbaar en mysterieus. Dé waarheid, waarvan het bestaan zeer frequent wordt gememoreerd, is in alle tijden door velen gezocht, maar nooit op een bevredigende of afdoende wijze beschreven. Dus blijft de mens zoeken naar een steeds scherpere invulling van het begrip, naar het aankleden ervan met telkens nieuwe denkbeeldenreeksen en passender woorden. In dit proces van naamgeving wordt gezocht naar **die naamgeving, die iets fixeert**, wat altijd op zichzelf ongedefinieerd is, omdat het de bewuste totaalervaring in het 'nu' is, **dus nooit een in dimensies sterk beperkt en gefixeerd denkbeeld.** Deze aanpak leidt er toe, dat elke naamgeving noodgedwongen arbitrair wordt en onderwerp van discussie. Continu worden eerder gegeven definities getoetst. Oude denkbeelden worden op nieuwe gelegd en de menselijke aandacht richt zich op de verschillen en classificeert die verschillen. Dergelijke activiteiten kunnen duren tot in het oneindige. Het hele proces van naamgeving, het werken met benoemde dimensies en verschillen daarop, geschiedt vanuit de illusie, dat de waarheid aan iets of iemand bekend is, of zou kunnen zijn.'

'De waarheid zal dus nooit worden gevonden?'

'Integendeel! De waarheid is en kan in het 'nu' worden gekend. Dat is en zal altijd zo blijven. Maar dat betekent ook dat Vormers der Gedachten altijd **hun** waarheid in het denken van de mens zullen etsen.'

'Zij weten niet dat hun waarheden beperkt zijn?'

'Als ze zich geïdentificeerd hebben met hun 'waarheden' en dat is meestal het geval,

natuurlijk niet. Maar er zijn ook andere redenen. Het is bijvoorbeeld van groot belang in de Scheppingsstraal, dat er 'waarheden' worden geformuleerd. Daarom hebben de Grote Leraren dit begrip in het Universele Bewustzijn vastgezet.'

'Ik ben bang, dat ik geen idee heb, waar u het over hebt,' reageerde de Zoeker verbijsterd.

*'Dat komt,' verklaarde Meester Negen, 'omdat wij ons tot op dit moment hebben gericht op **de inhoud** van de waarheid. Wat zou het kunnen zijn? Hoe kan het worden verwoord en dergelijke. Daarmee zijn we voorbij gegaan aan het belangrijkste aspect: namelijk **het doel er van.**'*

'Het doel,' de Zoeker herhaalde de woorden zonder begrip, 'hoe kan waarheid een doel hebben?'

'Het idee 'de waarheid' is een creatie van de Grote Leraren. Zij hebben dit bewustzijnsconstruct zo nadrukkelijk in het Universele Bewustzijn geplaatst, dat ieder "ik" er vanaf de vroegste jaren direct of indirect mee bezig is.'

De Zoeker schudde zijn hoofd, nog steeds vol onbegrip.

'Waarom zijn zij, gegeven uw eerdere verhalen hierover, er überhaupt toe overgegaan om dat denkbeeld te creëren?'

*'Zij hadden de wetmatigheden binnen de Scheppingsstraal doorgrond en hadden begrepen, dat de individuele mens als zodanig het eindpunt van de straal betekende. De ontwikkelingsmogelijkheden van de Scheppingsstraal stagneren in de mechanica van het 'hebben'. De mechanica van het 'hebben' werkt ongemeen sterk in het enkelvoudige individu. Daardoor is de actie- en denkrichting van dat enkelvoudige individu volledig gedetermineerd. Individuen reageren vanuit hun eigen interpretaties van het 'nu'. Ieder "ik" beschikt over een 'best passende set van acties'. Dat zijn dus de acties, waarvan het "ik" veronderstelt, dat ze het meest geschikt zijn om dat "ik" naar een komend -zo aangenaam mogelijk- moment 'nu' te brengen. "Ikken" handelen, werken en denken elk moment met en vanuit dát actieprogramma, **omdat ze er overtuigd van zijn dat dit het beste programma is.**'*

'U zei dat al eerder, maar wat is de link met ons gesprek over de waarheid?'

*'Sets van 'best geschikte acties' verschillen per individu. De krachten, die mensen aanzetten om die sets van beste overlevingsacties te gebruiken, zijn groot. Een "ik" is vanuit zichzelf nooit geneigd om deze sets ter discussie te stellen! **Ze werken immers!**'*

Meester Negen benadrukte de woorden en keek de Zoeker strak aan.

*'Individuele sets convergeren nooit uit zichzelf. Het gevolg is duidelijk, het individuele gedrag is nooit gericht op het bewerkstelligen van de **maximale synergie**. In de waak-slaap handelt het "ik" opportunistisch. En dat staat altijd haaks op het bewerkstelligen van maximale synergie.'*

'Het lijkt wel alsof u het bestaan van synergie ontkent,' zei de Zoeker.

'Natuurlijk niet. Er zijn talloze voorbeelden van synergetische structuren. Maar elke groep, elke organisatie, elke stichting, broederschap of hoe je het verder ook kwalificeert, is voor mij in essentie toch niet meer dan een min of meer toevallig, een opportuun gelegenheidsverband. Zelfs binnen samenwerkende unies van staten wordt toch gewerkt naar een synergetische sub optimalisatie. Altijd en overal blijkt, dat deelnemers primair toch altijd weer gedreven worden door de krachten van

eigenbelang. Wie op welke dimensie dan ook het machtigste, het slimste, het snelste, het krachtigste, het beste is heeft het voordeel. Wij stonden daar eerder bij stil! De onstuitbare drang om dit recht van de sterkste uit te nutten vindt zijn oorsprong in de wetenschap van het “ik”, dat het daarin het beste slaagt, als het dat doet door gebruik te maken van de eigen ‘sets van meest geschikte acties’. Daarmee heeft het immers telkens alle huidige ‘nu’s’ voortreffelijk weten in te richten. En het gaat er van uit, dat het daarmee ook uiterst genoeglijke komende ‘nu’s’ zal weten te bewerkstelligen. Er zal alleen synergie kunnen ontstaan, als deze drang in meer of mindere mate wordt getemperd.

De Grote Leraren van weleer begrepen al, dat een samenleving zich nooit zal ontwikkelen of zelfs te gronde gericht wordt, als daarin het recht van de sterkste ongebreideld kan zegevieren. Dan immers ontstaat angst en afgedwongen conformisme. In een dergelijke samenleving heerst de dogmatische Geest der Massa’s en omdat daarin de creativiteit gesmoord wordt, staat dit haaks op de richting van de Scheppingsstraat. Het Universele Bewustzijn verhardt in zo’n maatschappij. Het stolt in de beperkte set van denkbelden, zoals die door de sterksten wordt gehanteerd. De Grote Leraren hebben de krachten, die dit proces aanjagen weten te doorgronden. Zij beseften, dat teneinde synergie te bewerkstelligen er een structurering van die krachten nodig was. Om dat te realiseren hebben zij al in de verre oudheid conditioneringslagen uitgedacht. Deze zijn vervolgens in het denken van de mensheid gezet.’

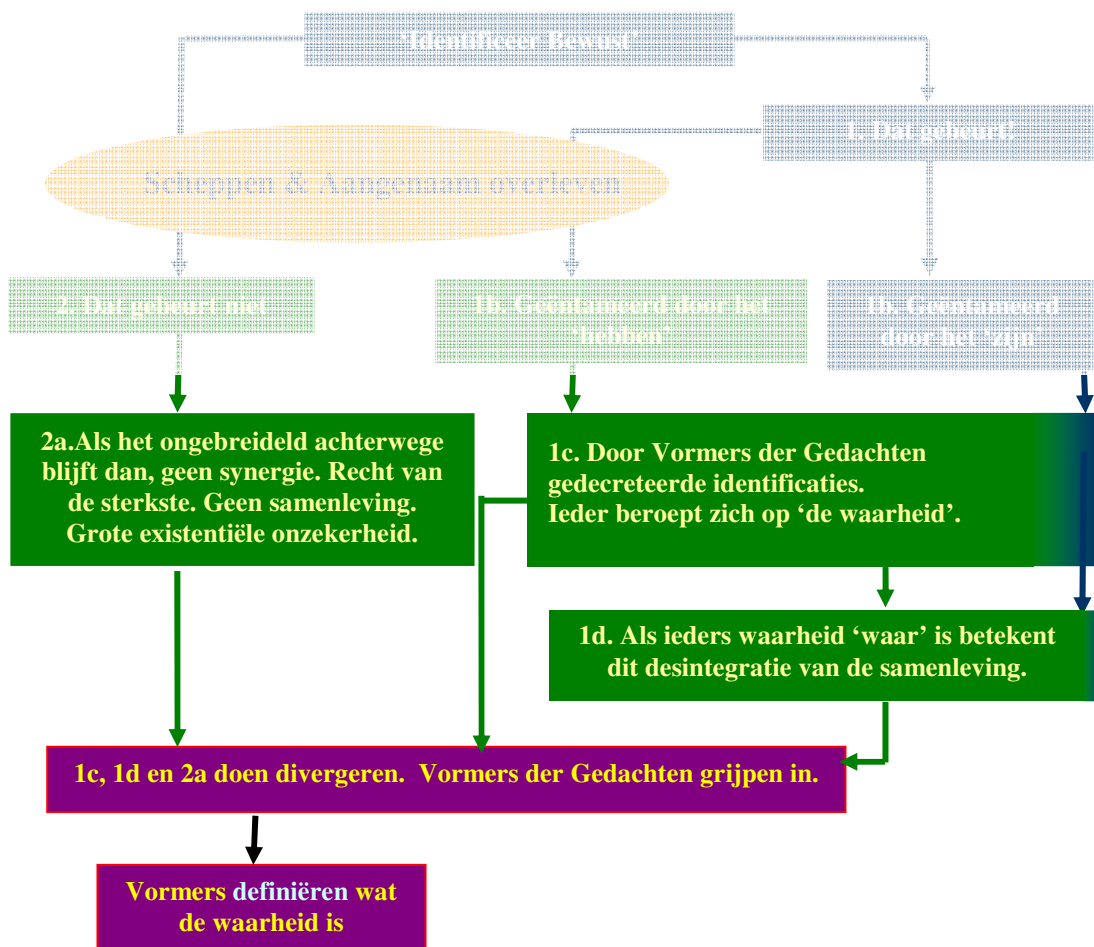
‘Hoe?’

‘Dat is geschiedt door de Vormers der Gedachten. En hiermee wordt tevens het verschil tussen beiden duidelijk. De Grote Leraren zijn de oorspronkelijke denkers, de initiatiefnemers, zij die aan hebben gezet tot veranderingen en verbeteringen binnen menselijke samenlevingen. De Vormers der Gedachten zijn de uitwerkers. Zij hebben zich ingezet om, en daar ligt de beperking, om datgene wat zij hebben begrepen van de Grote Leraren, in het denken van de mens te etsen.’

‘Moet ik uit uw woorden begrijpen,’ vroeg de Zoeker aarzelend, ‘dat de ontplooiing zich nu in de goede richting begeeft? Ikzelf zou daar toch wel wat kanttekeningen bij kunnen plaatsen,’

‘Complexe vragen zijn nooit eenvoudig met ‘ja’ of ‘nee’ te beantwoorden. Natuurlijk zijn er veel kanttekeningen te plaatsen bij wat er momenteel geschiedt. Vrijwel alles, wat zich afspeelt in het domein van het ‘hebben’, vloeit nog voort uit de waak-slaap. Dat geldt dus ook voor de worstelingen met het begrip waarheid. Zowel op het niveau van het individu, als op het niveau van een groep. Het menselijke gedrag der waak-slaap verschilt abstract gezien niet met het gedrag van atomen en moleculen zoals dat door de entropiewet wordt beschreven. Die wet geeft weer, dat een ordening nooit spontaan ontstaat. De ordening van onze tijdruimtematerie is het gevolg van de opeenvolgende slagen van schepping. Zij is dus gewild! Zonder die wil, zonder nadrukkelijke bewuste sturing ontstaat weliswaar de situatie van maximale energetische gelijkheid, maar is alle structurering en ordening verdwenen. In een menselijke samenleving, dat woord is overigens dan onjuist, want er wordt niet meer samen geleefd, betekent dit, dat er een ongecontroleerd groot aantal ‘sets van beste acties’, net zoveel als er verschillende mensen zijn, zal gaan ontstaan. Er vindt tussen

die sets geen spontane convergentie plaats! De noodzakelijke synergie, die een samenlevingsverband in een positieve zekerheidsspiraal moet brengen, zal dus nooit spontaan ontstaan. Daarvoor is sturing nodig. De Grote Leraren van weleer doorzagen dat en zij hebben de mensen daarom regels, wetten en voorschriften gebracht. De Oude Leermeester zagen het schrikbarende dilemma, waarvoor zij werden geplaatst, haarscherp. Zonder samenwerking was de mens tot mislukking gedoemd, want als enkelvoudig individu was hij een van de zwakste schepsels hier op aarde.’ Al sprekende was Meester Negen verder gegaan met het schema op de flip-over en hij wees de Zoeker vervolgens op de paarse blokjes onderin.

‘De mens was echter ook de laatste schakel van de Scheppingsstraal en moest zijn taak in het ontwikkelingsproces van het geheel kunnen volbrengen. Samenwerking zou een hogere bewustzijnspotentie creëren en was daarom noodzakelijk. Het initiëren van samenwerking impliceerde echter, dat er een aansprekende richting bepaald moest

worden. Een gestructureerde samenleving impliceerde dat er een steeds groter beroep gedaan zou moeten worden op het denken! Het Universele Bewustzijn zou in de mens gebonden gaan worden aan talloze virtuele werelden. Maar er bestond geen alternatief. Daarom is het geloof in 'waarheden' in onze Scheppingsstraal gecreëerd. 'Waarheden' vormen telkens en overal de kernen, waaromheen mensen zich groeperen en door het groeperen ontstaat synergie en is er ruimte voor creëren. In eerste instantie en daarom het meest aansprekend in materiële zin. Synergie verhoogde de mogelijkheden om te 'hebben', maar,' Meester Negen keek de Zoeker even aan, 'omdat de materiële zekerheden groter werden, was er een mogelijkheid geschapen, let wel, niet meer dan dat, voor verder gaande spirituele groei. De mens hoefde immers niet al zijn aandacht te gebruiken voor het strikt overleven en kon daarom een deel er van gebruiken voor zijn spirituele ontwikkeling. Hij kon zich meer richten op het 'zijn'. Het proces van synergievorming is onomkeerbaar in beweging gezet. Vroeger waren het de kleine kernen, stammen, dorpen, waar synergie werd bereikt. Nu zijn de samenlevingsstructuren immens. Hele continenten werken samen, economisch en politiek.'

'Gedeeltelijk,' wierp de Zoeker tegen, 'en van echt hartelijke samenwerking is vaak geen sprake. Het is veeleer uit noodzaak geboren, economisch, strategisch en helaas tegenwoordig ook vanuit het milieu aspect.'

'Wat je zegt is juist. Toch geef je aan dat de grootschalige samenwerking op grond van welke argumentatie dan ook steeds meer plaats vindt. Het neemt nog steeds toe! De verschillende argumentaties leiden er toe, dat er wordt gezocht naar, en geëxperimenteerd met nieuwe vormen van samenwerking.'

'De globalisering sleept in zijn kielzog grote nadelen mee,' stelde de Zoeker.

'Onmiskienbaar! De benadering van economische en ecologische vraagstukken convergeert nog lang niet en zolang dat niet het geval is, zullen gevonden oplossingen altijd slechts op deelgebieden werken. Het evenwicht tussen de verschillende 'waarheden' is nog lang niet gevonden. Daarnaast is het een illusie om te denken, dat de drijfveren voor samenwerking gebaseerd zijn op altruïsme. De deelnemers aan synergetische verbanden zoeken vergroting van hun 'hebben', maar toch. Beschouwd vanuit het perspectief der historie is het idee van grootschalige samenwerking relatief nieuw.

Eeuwenlang waren de verschillende machtige landen of grote rijken er uitsluitend op gespitst hun **eigen** synergetische effecten te maximaliseren. Ten koste van ... noem maar op! Thans wordt er -noodgedwongen inderdaad, dus nog niet van harte- op steeds grotere schaal samengewerkt. De nieuwe economische, sociale, ecologische 'waarheden', die worden ontwikkeld, onderschrijven steeds meer de idee van grootschalige samenwerking. De huidige grote landen opereren minder solistisch, werken intensiever samen, zoekend naar het optimum tussen het maximaliseren van hun eigen synergie en de wensen van het grotere economisch sociale totaal, waarvan ze deel uitmaken. Het proces heeft zijn eindstadium nog lang niet bereikt en de worsteling ermee zal nog tijden duren, maar datgene, dat door de Grote Leraren in gang is gezet, wordt begrepen en de aangegeven richting wordt gevolgd. En daarmee is het doel van de 'waarheid' bereikt en nemen de scheppende mogelijkheden van het

Universele Bewustzijn in onze Scheppingsstraal toe.'

'Ik begrijp, denk ik, de intentie van wat u zegt heel goed, maar u schetst een heel positief beeld. Desgevraagd zou ik toch wel een aantal cynische opmerkingen bij uw betoog kunnen plaatsen!' zei de Zoeker met een brede grijns, maar Meester Negen liet zijn opmerking voor wat het was en ging er niet op in.

*'Hoe manifest ook, "ikken" zijn nooit meer dan een illusoir bijproduct. Het verschijnsel mens is een creatie, geëntameerd door de ziel. Het gaat om het ontwikkelingsproces van de ziel, dat benadrukte ik gisteren al! Om het bestaan als mens te kunnen ervaren in al zijn facetten was het nodig, dat er omgevingen ontstonden, waarbinnen dat ervaren mogelijk was. Het synergie-effect maakt dat mogelijk, maar vereist dat de mens zich identificeert met specifieke 'waarheden'. 'Waarheden' zijn voor de ontwikkeling van ziel nodig, omdat de mens zich eerst moet **kunnen** identificeren om ervaringen op te doen, vervolgens moet **begrijpen** dat hij geïdentificeerd is en tenslotte moet hij, zoals ik je gisteren zei, alle identificatie **loslaten** teneinde op te gaan in een groter geheel.'*

De Zoeker zweeg en dacht geruime tijd na over wat er gezegd was.

'Het 'zijn' hoeft geen uitleg, geen verduidelijking, geen bespiegeling, geen gefilosofeer, geen verdieping, geen verbetering.'

Met die woorden heropende Meester Negen later het gesprek en hij vervolgde: 'Het hoeft kortom geen regels, geen geboden, geen interpretatie of sturing. Het volgen van een spirituele richting, aanhangen van een politieke beweging, geloven in een religieus stelsel, denken volgens de publieke opinie en dergelijke impliceert, dat de mens een mentaal waas over het 'nu' heen legt. En vervolgens concludeert, dat het 'nu' anders zou moeten zijn dan het is! De mens identificeert zich dus met opvattingen en meningen over hoe dat 'nu' zou moeten zijn. Of zou moeten veranderen, zou moeten worden gecontinueerd of wat dan ook. De essentie van wat ik bedoel is, dat de mens onmiddellijk in zijn denken duikt. Wie ergens in gelooft denkt en handelt vanuit de aangehangen concepten!'

Alleen wie zich daar van bewust is, echt, dus niet vanuit concepten, staat in het 'nu'. En, handelend vanuit dat 'nu' is de mens vrij! Hij bindt het Universele Bewustzijn niet meer dan strikt nodig. Alleen door zo te handelen zal de mens in staat zijn eigen entiteitseigenschappen op te geven. Hij is dan onthecht. Alleen die mens gaat de weg terug, de Scheppingsstraal op.

*Tracht je dus gewaar te zijn van alle bewegingen **in** jezelf en de effecten, die de krachten van de tijd ruimte materie omgeving **op** je uit oefenen. Handel vanuit dat gewaarzijn.'*

Meester Negen glimlachte, toen hij vervolgens zijn laatste woorden uitsprak.

'En hecht vooral geen geloof aan wat ik je heb gezegd de laatste twee dagen.'

'Terug bij af,' mompelde de Zoeker en enigszins ongenoeglijk voegde hij er aan toe:

'Ik denk te begrijpen waarom u dit zo zegt en ik zal proberen navenant te handelen.'

Maar het betekent wel, dat u mij met lege handen achter laat. Wat ik bedoel is dit: U hebt twee dagen met mij gesproken en er zijn veel zaken de revue gepasseerd, u beschrijft uitgebreid de werking van de Scheppingsstraal en geeft verklaringen, die plausibel ogen, maar vervolgens zegt u mij het te negeren. Hoe kom ik dan ooit verder?’

*‘Ik vraag je niet om wat ik gezegd heb te negeren. Ik vraag je slechts niet te **geloven** in wat ik je heb gezegd. Zet het niet in je vijfhoek! Als je er in gaat geloven, identificeer je je met de woorden en maak je ze tot waarheid.’*

‘En als ik me er bewust mee identificeer,’ probeerde de Zoeker.

*‘Dan vermijd je de valkuilen van het denken,’ zei Meester Negen, ‘dan is het goed. Toen we over de waarheid spraken, maakten we het onderscheid tussen enerzijds de ‘waarheid’ en anderzijds de **WAARHEID**. Alleen de ‘waarheid’, die leidt tot de **WAARHEID**, is zinvol. Die ‘waarheid’ wekt in degenen die haar gevonden hebben de kracht, het verlangen op om door te gaan tot de **WAARHEID**. Met andere woorden, zij is zodanig, dat de mensen die haar hebben gevonden, haar los laten, omdat zij weten dat dit loslaten nodig is. ‘Waarheden’, die de mens niet vertellen, dat zij hem los moeten laten, brengen de mens tot geloof. Het Universele Bewustzijn wordt in die waarheden verengd tot een reeks denkbeelden, die al zijn ze nog zo uitbundig toch altijd slechts een fragment vertegenwoordigen.’*

‘Het is ingewikkeld,’ zei de Zoeker.

‘Het is voor jou wellicht ingewikkeld, maar het is nog veel ingewikkelder geweest voor de Grote Leraren. Zij immers herkenden verschillende menstypes en hun verschillende neigingen tot identificatie. Zij kenden bovendien de werking van de menselijke geest en wisten dat hun woorden bij velen van de verschillende menstypes een eigen leven zouden gaan leiden, wat ze ook probeerden! Het is buitengewoon moeilijk om mensen zich er van gewaar te laten zijn, dát ze zo handelen en als dat al complex is, het is nog ingewikkelder om hen ertoe te bewegen buiten die grenzen te gaan, ondanks de vele aanmaningen om ‘open’ te staan. Mensen zijn bereid om ‘open’ te staan voor de denkbeelden, die zich in hun vijfhoek bevinden, maar vaak houdt het daar mee op!

De Zoeker zag Meester Negen naar de bekende map pakken en hem vervolgens een tekening neerleggen, de elfde alweer die dag.

‘In elk tijdsgewricht zijn er steeds weer Nieuwe Leraren geweest, die op hun manier dit proces van identificatie hebben getracht duidelijk te maken. Vaak vergeefs en met nadelige gevolgen voor henzelf, maar soms slaagden zij er in de barrières te doorbreken. Dat heb ik getracht aan te geven met behulp van de naar buiten gerichte pijlen. Het navrante is echter, dat de krachten, die tot identificatie leiden, ook daar bestaan! Na een sprankelend begin verworden de woorden van de Nieuwe Leraren toch ook weer tot ‘waarheid’. Natuurlijk is het een ‘waarheid’ van een andere orde, maar toch. Ook daar vindt weer identificatie plaats.’

*Daarom zijn er in elke tijd **nieuwe** Grote Leraren nodig, die met andere benaderingen de dan levende mensen een kans geven om uit hun vijfhoek los te breken en nader tot de **WAARHEID** te komen. Dat laatste is de essentie van deze tekening!*

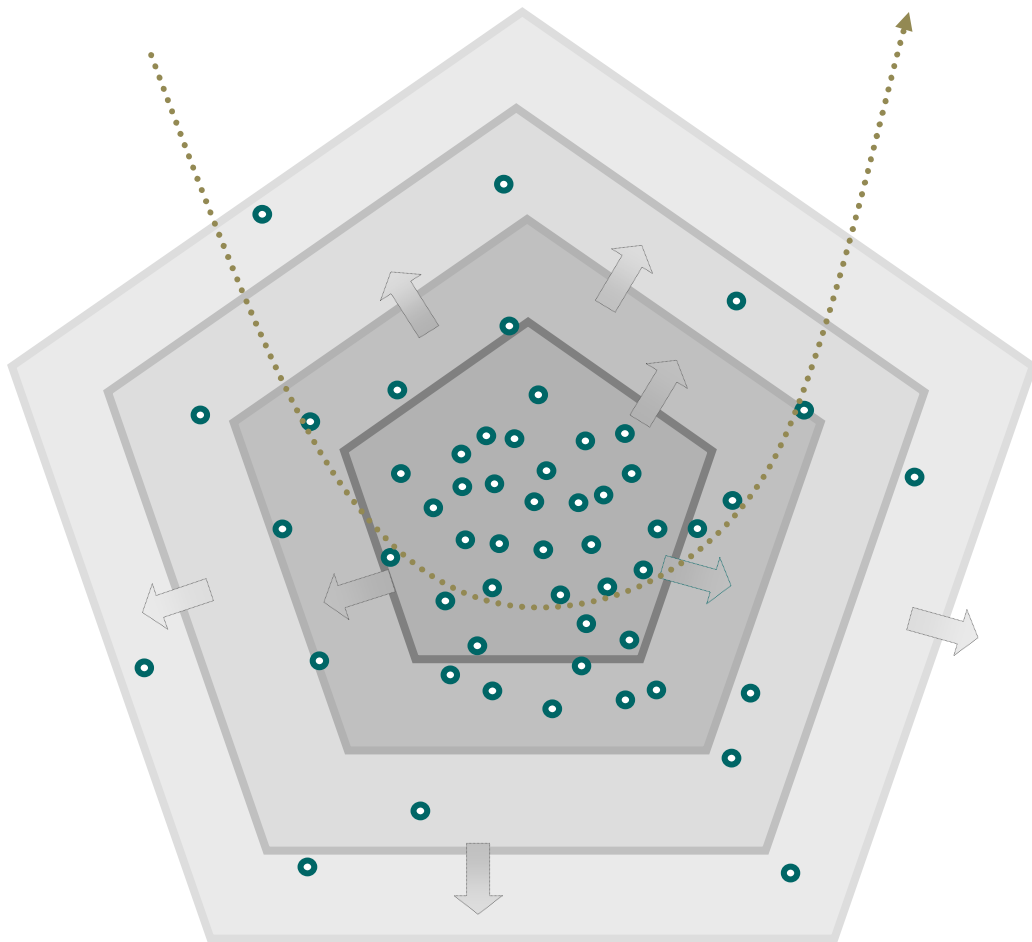

fig.49: Identificatie, geloof en de bevrijding door Nieuwe Leraren

‘Elke ‘●’ vertegenwoordigt een lokale waarheid. In het midden is de concentratie van ‘waarheden’ het grootst. Dat komt ook, omdat de middelste vijfhoek de meest solide afrastering heeft. De lokale waarheden zuigen als het ware de “ikken” naar het midden, naar de ‘waarheid’ toe en brengen hem er toe alles, wat buiten deze grenzen ligt, af te wijzen.’

‘Waardoor er weer Nieuwe Leraren nodig zijn,’ concludeerde de Zoeker, terwijl hij een blik op de figuur wierp. ‘Waar staat de gestippelde lijn voor?’

‘Ik heb daarmee symbolisch de gang van de ziel in de vele incarnaties trachten weer te geven. De cyclus van incarnaties begint in de tekening links, als de ziel vanuit het gebied der totale onwetendheid de menselijke vormen aanneemt. Zij kent in die hoedanigheid het leven in de materiële wereld niet en wil dat weten, kennen en begrijpen! Daartoe zoekt zij in de menselijke vorm steeds diepgaander naar de oorzaak van krachten en beweegredenen van de materiële vorm.’

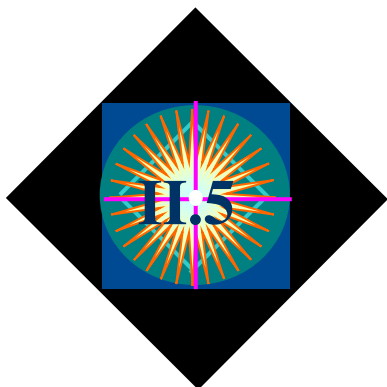
‘Naar datgene, wat u ooit kwalificeerde als Eerste Veroorzaking,’ herinnerde de

Zoeker zich.

‘Zij zoekt uiteindelijk naar de Bron, naar de Eerste Veroorzaking. Deze meent de mens te kunnen vinden door een immer voortgaand proces van steeds verfijndere naamgeving en een daarmee gepaard gaande uitbouw van theorieën en modellen. Wat natuurlijk enkel wordt bewerkstelligd is het steeds verdergaande proces van identificatie met het “ik”. Zo wordt de ziel uiteindelijk via het “ik” de gevangene van de cocon van de vele ‘waarheden’. Wij bespraken dit proces uitvoerig tijdens onze wandelingen op de Kleine Omweg.

Soms wordt dit deel van het proces beschreven als ‘ingaaende boog’. Op het diepste punt, het gebied van de maximale identificatie, komt er een moment, waarop de beperkte waarde van de identificatieprocessen wordt doorzien. De ziel beseft haar gevangenis en maakt zich vanaf dat moment losser van de dwang van het “ik”. Dan begint wat wel wordt omschreven als, de ‘uitgaande boog’. Uiteindelijk na tal van incarnaties is de ziel vrij van de invloed van het “ik”. Dat is het moment van bevrijding.

*Als dat punt is bereikt, zal de ziel, mocht zij er wederom voor kiezen om naar binnen te gaan, zich enkel nog **bewust** identificeren. Het “ik” van de betrokken mens staat volledig ten dienste van de ziel. Die mens heeft de staat bereikt, waarin hij alles accepteert en niets meer gelooft, omdat zijn ziel ‘overal’ is geweest, maar ik stel voor dat we hier stoppen en morgen verder gaan.’*

Geweld, Ordening en Geweten.

*'Identificatie is de basis voor geweld.
In de waak-slaap is geweld onvermijdelijk.'*

'Het ligt niet onmiddellijk in het verlengde van waar u gisteren mee eindigde,' begon de Zoeker de dag er op, 'maar bestaat er überhaupt een rechtvaardiging voor geweld? Ik bedoel, zijn er situaties denkbaar, waarbij het gebruik van geweld geoorloofd is?'

Meester Negen glimlachte en reageerde cryptisch.

'Besef je de echte essentie van waar je naar vraagt?'

'Ik vraag u of er situaties denkbaar zijn, waarbij het gebruik van geweld geoorloofd is.'

'Aan welke situaties denk je daarbij?'

'Stel bijvoorbeeld, dat iemand mij aanvalt, me dreigt te verwonden of erger. Mag ik me dan verdedigen of,' voegde hij er, terwijl hij een cynische grijns nauwelijks wist te onderdrukken aan toe, 'moet ik zo'n iemand 'de andere wang' toekeren?'

Meester Negen wachtte weer even voor hij antwoordde.

'Het is goed, dat je het zo scherp formuleert,' zei hij dan. 'Het is een vraag die om meerdere redenen fundamenteel is en het lijkt me juist om er vandaag dieper op in te gaan. In een paar zinnen schetst jij de contouren van een uiterst complex multidimensionaal denkbeeld. Daarmee geef ik je trouwens onmiddellijk het eerste probleem van beantwoording aan. Omdat het menselijke denken slechts ééndimensionaal kan werken, zoekt het hoe dan ook naar een ééndimensionaal antwoord. Ja of nee! Is dat antwoord eenmaal verstrekt, dan is daarmee duidelijk of geweld al dan niet te rechtvaardigen is.'

'U maakt het op deze manier wel erg binair,' protesteerde de Zoeker. 'Ik nuanceerde het zelf al door geweld in een bepaalde context te plaatsten.'

'Ik hoorde je dat zeggen, maar het gaat in essentie om de vraag of geweld te rechtvaardigen is. Een gespecificeerde context is irrelevant. Er is namelijk altijd wel een context te beschrijven en er is vervolgens altijd een interpretatie van die context. Juist daarom is het spreken over geweld zo ingewikkeld. Ik zou de vraag hier met jou vanuit een aantal verschillende invalshoeken willen benaderen, dan kunnen we daarna een conclusie trekken, akkoord?'

De Zoeker knikte en wachtte af.

'Laten we het voorbeeld trachten uit te werken. Jijzelf ervaart tegenstrijdigheden tussen een aantal opgeslagen denkbeelden. Enerzijds ervaar je in jezelf de

onstuitbare drang tot overleven, anderzijds zijn situaties denkbaar, waarbij iemand dat overleven bedreigt. Je vraagt mij hoe je met die tegenstrijdigheid om zou kunnen gaan en of geweld daarbij op enigerlei wijze gerechtvaardigd zou kunnen zijn, akkoord?’

‘Dat is, kort samengevat, de situatie.’

‘Je doet dus wat alom geschiedt, je gaat met je vraag naar een ander! Naar iemand, waarvan je vermoedt, dat die je hét antwoord kan geven. Dat is in de waak-slaap het gebruikelijke gedrag. Het gevolg hiervan is bekend. Die ánder geeft zijn of haar oordeel. Als dat oordeel vervolgens door de Geest der Massa’s gedragen wordt, wordt het uiteindelijk omgezet in wetten of procedures en vervolgens is er helderheid, want dan zijn er situaties beschreven, waarbinnen geweld gerechtvaardigd is. Zo is het probleem van geweld voor het individu opgelost en dat hoeft er zelf, zolang het binnen de beschreven kaders opereert, niet meer over na te denken! Ik beschrijf je, kort door de bocht natuurlijk, hoe er in de huidige samenlevingen omgegaan wordt met geweld en daarmee heb je een antwoord op je vraag. In de waak-slaap zijn tal van situaties beschreven, waarbinnen het bestaan en van geweld wordt getolereerd en gerechtvaardigd!’

De Zoeker schudde ontevreden het hoofd.

‘Ik begrijp uw benadering wel, maar het brengt me niet verder. Ik neem aan, dat u er zo nog aan toevoegt, dat in de waak-waak staat het gebruik van geweld nergens is gerechtvaardigd, maar wat ben ik dan opgeschoten?’ Hij dacht even na en vervolgde dan: ‘Trouwens, hoe gaat het in de waak-waak situatie als iemand daar agressief wordt bejegend?’

‘In de waak-waak staat is er geen geweld!’ Meester Negen zei het met nadruk. ‘Daar is geen identificatie en als er geen identificatie is, is er geen geweld. Het begrip ‘rechtvaardigen,’ wat jij net gebruikte, is daar dus niet van toepassing.’

‘Wilt u daarmee beweren, dat mensen in de waak-waak staat niet worden aangevallen?’

‘Natuurlijk niet!’

‘Zij keren allen ‘de andere wang’ toe.’

‘Het is de tweede keer, dat je die uitdrukking gebruikt en inderdaad deze geeft treffend weer, hoe iemand in de waak-waak staat omgaat met geweld.’

Dit was de Zoeker te gemakkelijk!

‘Zo’n persoon heeft van geweldloosheid een principe gemaakt,’ concludeerde hij en hij voegde er aan toe: ‘Wat is er dan voor verschil tussen iemand in de waak-slaap die een procedure volgt of iemand in de waak-waak staat, die principieel handelt? In beide gevallen is er sprake van identificatie.’

‘Dat iemand in de waak-waak staat principieel geweldloos zou zijn, is niet wat ik heb gezegd. Plaats de frase: ‘de andere wang toekeren’ in de context, waarbinnen deze voor het eerst gebezigd zou zijn. Dat was in een tijd, waarin geweld slechts twee acties teweeg bracht: vluchten of vechten. De frase: ‘de andere wang toekeren’ is gebezigd om mensen op dat reactiepatroon te attenderen. Beschouw het als een wekker om dat routine patroon van de waak-slaap voor even te doorbreken, om ze in het waak-waak bewustzijn te brengen en van daaruit te handelen en hiermee heb je

het enige antwoord gekregen op je vraag of er rechtvaardiging bestaat voor geweld. Handel vanuit de waak-waak staat!’

Het was geruime tijd stil, terwijl de Zoeker nadacht. Hij had geen operationeel antwoord gekregen op zijn vraag en vroeg zichzelf stilzwijgend af of dat überhaupt mogelijk geweest zou zijn. Uiteindelijk realiseerde hij zich dat de gedachtegang van de ander juist leek en nam noodgedwongen genoegen met het antwoord dat hem was verstrekt.

‘Geweld,’ hervatte Meester Negen het gesprek, ‘is een breed begrip. Wij spraken eerder over de relatie tussen overleven en geweld en ik meldde je toen dat ook de Scheppingsstraal een bepalende rol speelt bij het ontstaan van geweld. Door identificatie stolt het Universele Bewustzijn in de mens en zo komt de mens terecht in het gebied van de waak-slaap. Identificatie blokkeert lokaal de immer voortdurende richting van onze Scheppingsstraal. Door die blokkade enerzijds en door de onstuitbare drang tot voortgaan anderzijds ontstaan er in en nabij het punt van de blokkades heftige turbulenties, die we classificeren als ‘geweld’. In die onstuitbare bewegingsrichting van de straal veroorzaakt elke, door identificatie geforceerde stilstand, onvermijdelijk destructie. Stilstand en beweging gaan nooit harmonieus samen. Geweld is dus onvermijdelijk bij identificatie.’

‘Is het een synoniem voor het begrip zonde?’ onderbrak de Zoeker.

‘Vanuit een bepaalde optiek is dat begrip hier niet op zijn plaats. Maar,’ voegde Meester Negen er cryptisch aan toe, ‘vanuit een andere optiek zou het een treffende omschrijving kunnen zijn, hoewel jouw invulling van het begrip waarschijnlijk anders is dan de mijne. Laat ik beginnen met de eerste invalshoek. Geweld staat haaks op de richting, die Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit in zijn Scheppingsstraal heeft gezet. Geweld is niet scheppend, het vernietigt. In die zin is er dan ook nooit een rechtvaardiging denkbaar als mensen geweld gebruiken, ondanks de argumenten, die hiervoor worden aangedragen.’

‘U spreekt specifiek over menselijk geweld en het komt me voor dat u in uw woordkeuze een of ander voorbehoud maakt. Mag ik begrijpen, dat er op een ander niveau wel een rechtvaardiging voor geweld zou bestaan.’

‘Het woord rechtvaardiging vloeit voort uit het denken en je weet inmiddels hoe dat proces werkt. Er wordt een reeks denkbeelden achter elkaar geplaatst en die reeks wordt doorlopen. Uiteindelijk belandt de individuele aandacht van het “ik” in het laatste denkbeeld. Dát denkbeeld wordt -gezien het voorafgaande pad- geaccepteerd als juist, terecht, passend of wat dan ook. Die acceptatie ‘rechtvaardigt’ daarmee ook alle eerder opgeroepen denkbeelden, alsmede de acties, die daar uit zijn voortgevloeid. Zo werkt het denkproces in de mens. De gevolgen hiervan zie je overal in de menselijke historie. De meest extreme geweldsuitingen worden door de plegers ervan als goed, terecht, juist, noodzakelijk, onvermijdelijk of welk woord ze ook gebruiken, uitgelegd. Omdat er een uitleg is, waarin wordt geloofd, is er de rechtvaardiging! Zo werkt het zowel op individueel niveau, als bij iets als de gelegitimeerde staatsterreur. Maar ik wilde op dit punt even stil blijven staan bij natuurgeweld, zoals aardbevingen, orkanen, tsunamies, bosbranden en

vulkaanuitbarstingen. Niemand zal de achterliggende oorzaak daarvan als gewelddadig kwalificeren, hoewel er vaak onnoemelijk leed mee gepaard gaat, nietwaar.'

De Zoeker trok de schouders op. Het was triviaal.

'En toch, op een soortgelijke wijze is de Scheppingsstraal de achterliggende oorzaak van gebeurtenissen, die op het niveau van de mens worden beschouwd als geweld.'

'Waar doelt u concreet op?'

'Oorlogen, opstanden, vervolging, discriminatie, onderdrukking en meer.'

De Zoeker fronste de wenkbrauwen.

'Ik zou de relatie met de Scheppingsstraal zelf niet leggen,' mompelde hij dan. 'Dat wil zeggen, voor zover ik het begrijp. Voor mij worden dergelijke geweldsexplosies door de mens, de mensheid zelf geëntameerd.'

'De mens entameert zelf niet!' reageerde Meester Negen. 'Let wel, ik spreek hier alleen over de mens in de **waak-slaap**. Deze is of dit nu individueel is of in groepsverband niet meer dan het uitvoerende instrument van een proces, dat door de Scheppingsstraal in werking is gezet.'

'Ik ben bang dat ik u even niet meer volg. Hoe kan de Scheppingsstraal, wiens permanente aard zoals u zegt scheppend is, aanzetten tot vernietiging, tot geweld?'

'Dat wordt veroorzaakt, omdat mensen hun eigen 'waarheden' creëren. Wij hebben daar gisteren uitvoerig over gesproken. Telkens als een mens een 'waarheid' heeft gevonden stolt de gang van het Universele Bewustzijn in die 'waarheid'. Dat betekent, dat op die specifieke plek in de tijdsruimtematerie omgeving de voortgang van het Universele Bewustzijn wordt gestopt.'

Meester Negen keek de Zoeker even aan en vervolgde dan: 'Alsof dat mogelijk zou zijn! De kracht, de richting van het Universele Bewustzijn is onvoorstelbaar groot en het is volkomen ondenkbaar, dat zij zouden kunnen worden gestuit. Dit betekent dus, dat 'waarheden' altijd en overal steeds weer onder een verpletterende druk komen te staan, **omdat zij statisch zijn en stabiliteit willen forceren in de immer veranderende wereld!**

Dat de wereld altijd in beweging is wordt op conceptueel niveau al duizenden jaren erkend. 'Alles stroomt!' Zo formuleert een klassieke uitdrukking het. Maar dat het gevolg daarvan zou moeten zijn, dat 'waarheden' mee moeten veranderen, dat wordt niet gezien. Sterker nog, het wordt ontkend en wie 'waarheden' wil veranderen wordt bestreden! Het "ik" merkt, dat 'waarheden' onder druk komen te staan en ervaart, dat dat onzekerheid bewerkstelligt. Het zoekt vervolgens naar de oorzaak van de onzekerheid. **Om die dan te bestrijden, daar zij de 'waarheid' ondermijnt!**

Zie je de kronkel in de redenering? De identificatie met de 'waarheid' is zo sterk, dat alles wat deze ter discussie stelt, wordt bestreden. Dáár ligt de oorzaak van het geweld. In de waak-slaap is iets anders niet mogelijk, want de essentie van deze bewustzijnstoestand wordt juist gekenmerkt door het begrip identificatie. Wat je dus ziet bij geweld is de strijd tegen de veranderingen, **die vanuit de Scheppingsstraal geëntameerd worden**. Die strijd zal doorgaan, zolang mensen zich identificeren met hun 'waarheden'.

'U schetst een weinig verheffend perspectief,' reageerde de Zoeker na enig zwijgen

en hij voegde er aan toe: 'Als het is zoals u beschrijft, dan heeft de mensheid nog een lange weg te gaan. De praktijk van alle dag laat overal geweld zien.'

'De praktijk waar jij het over hebt, is de praktijk van de waak-slaap, van de onbewuste identificatie! Vrijwel niemand identificeert zich bewust en daarom raakt iedereen voortdurend verdwaald in zijn of haar 'waarheid'. Ik zei het je eergisteren, ik zeg het je nu weer, zolang iemand geïdentificeerd is, zolang zullen de processen, die daar uit voort vloeien, blijven bestaan en blijven werken en zolang zullen 'waarheden' onvermijdelijk met elkaar botsen en zal de onstuitbare drang er zijn om 'bedreigers van onze waarheid' te vernietigen. Het is onontkoombaar. Zolang bewustzijn door identificatie gebonden is, of zo je wilt, er karma worden gecreëerd, zolang is geweld nodig om de beklemming, die het gevolg daar van is, te verbreken. Het waarneembare geweld is overigens maar een fractie van het totaal! Het subtiële, het onderhuidse geweld ontgaat je, omdat jij dat niet als geweld kwalificeert! Ik heb het dan over iets als jaloezie, minachting, roddel, badineren, discrimineren, negeren, kleineren etcetera. De mens neemt dat hooguit bij een ander waar. Zijn fysieke ogen zien wat er rondom hem heen gebeurt en hij windt zich daar wellicht over op. Hij sluit echter zijn innerlijk oog en negeert daarmee de processen, die zich in zijn eigen binnenste afspelen. Neem jezelf. Toen jij enkele jaren geleden hier kwam, was je weggezogen in datgene, wat jij als 'onrechtvaardig' zag, met als achterliggende gedachte, dat anderen anders zouden moeten handelen, nietwaar?'

De Zoeker knikte.

'Jouw opvattingen over wat onrecht is vloeien voort uit jouw eigen 'waarheid'. Hetzelfde geldt voor die anderen. Zij hebben hun 'waarheid'. Mensen identificeren zich daar mee en het is uiterst ingewikkeld om daar afstand van te doen. Waarheidsbeleving vloeit voort uit alles, waarin een mens heeft leren geloven en daar is hij zich niet van bewust. Ook aan het 'recht' om anderen te onderdrukken, verkrachten, te vernederen of te doden ligt een 'waarheid' ten grondslag. Altijd rechtvaardigt het "ik" zijn eigen 'waarheid', terwijl die van de ander moeten worden omgebogen. Als dat laatste niet goedschiks kan, dan gaat het "ik" over tot gebruik van het Subtiële Innerlijke Geweld. Zo veroordeelt de ene mens de ander, voelt zich beter, gedraagt zich superieur, bekritiseert hem, minacht of negeert hem, bespot hem, of wat dan ook. Tenzij de mens zijn aandacht richt op deze innerlijke processen, zullen ze hem ontgaan en blijft hij, misschien overtuigd van het tegendeel, zelf een pleger van geweld.'

'U brengt daarmee alles terug tot identificatie met de eigen waarheid.'

'In de waak-slaap is er niets anders! De plaats in de Scheppingsstraal brengt met zich mee, dat een groot deel van het bewustzijn móet worden ingezet om de Entiteit mens als zodanig te continueren. De drang tot identificatie is dus onvermijdelijk. De wijze waarop het "ik" anticipeert op zijn 'nu', wordt bijna één op één bepaald door dat 'nu'. Laat ik trachten te verduidelijken wat ik bedoel. De vorming van 'waarheden' heb ik getracht weer te geven met behulp van een figuur met het jou inmiddels bekende onderscheid tussen de instinctieve, emotionele en mentale gebieden in de mens en hun effect op het creëren van 'waarheden'. En al sprekende legde Meester Negen een nieuwe figuur neer.

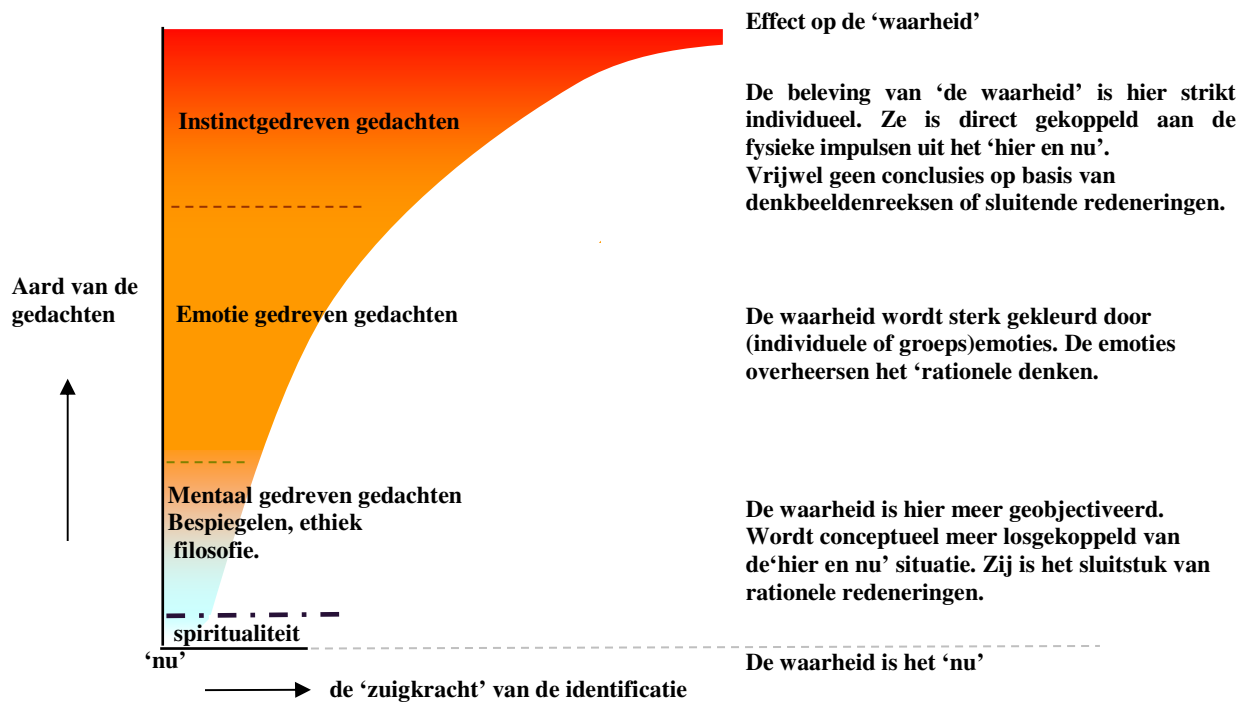

fig.50: Gedachtesoort en waarheidsbeleving

Zoals je ziet bevindt zich linksonder het punt, waarop de invloed van het denken nihil is. Er is slechts de gewaarwording van het 'nu', dat op zichzelf altijd volledig is en de Waarheid. Maar de impact van deze gewaarwording op het denken is, zoals de figuur laat zien, verwaarloosbaar, **omdat de gewaarwording buiten het denken valt!** Maar alleen dat moment weerspiegelt de totale waarheid!

De Zoeker staaarde enige tijd naar de figuur.

'Ik denk dat ik uw verhaal wel kan volgen,' begon hij dan langzaam, 'en de conclusie daaruit lijkt inderdaad te zijn, dat geweld onvermijdelijk is. Maar hoe zit het met liefde? Ik hoor u daar weinig over spreken. Liefde overwint alles wordt gezegd. Waar er liefde is, is er geen geweld.'

'Velen gebruiken het woord liefde, maar omschrijven dan helaas niet precies waarover zij het hebben. Heel vaak zie ik het begrip gebruikt om er een of andere aangename, astrale gemoedstoestand mee te duiden. Een dergelijke koppeling met liefde maak ik niet. Liefde en spiritualiteit zijn innig verweven. Ikzelf zou liefde hoger plaatsen dan het denken. Kun jij je daar in vinden?'

'Sterker nog, lijkt mij volstrekt helder.'

'Dat betekent dus,' zei Meester Negen, 'dat het gebied der liefde zich ergens onder deze lijn bevindt,' hij wees naar de donkerpaarse getekende stippellijn. 'En nu begrijp je onmiddellijk, waarom jouw opmerking inhoudelijk dan wellicht wel waar is, maar de facto nauwelijks bij kan dragen bij het oplossen van geweld. De figuur laat zien, hoe gering de impact is van liefde. Zeker ten opzichte van de overige aspecten.'

*Dit is een theoretische invalshoek. De praktijk van alledag is nog weerbarstiger. Als iemand dit gegeven al begrijpt en onderschrijft, wil dat niet zeggen, dat hij of zij het centrum van zijn aandacht, van zijn bewustzijn, **dus** in het gebied der liefde **kan** plaatsten. Dit is een grote misvatting. Zoiets gebeurt niet op een wilscommando van het “ik”, want liefde bevindt zich buiten het denken en behoort niet tot de competenties van het “ik”. Terecht stel je vast, dat ik nogal zuinig ben in het gebruik van het woord liefde, maar dit is hiervan de achtergrond. Het “ik” heeft conceptueel kennis van het begrip, maar liefde behoort geen enkel “ik”. Het is dus geen gereedschap van het “ik” en daarmee ook niet iets wat even ingezet kan worden om geweld te verminderen. Natuurlijk is het zo, dat daar waar liefde is, er geen geweld kan zijn, zoals ook het omgekeerde onverbiddeijk waar is. Waar geweld is, kan geen liefde zijn. Maar dáárom zei ik je, dat je bij jezelf **alle sporen** van geweld moet zoeken. Zolang je jezelf identificeert met een van die sporen, welke dan ook, is er in jou een potentiële geweldsbron, zoals die er zal zijn bij allen, die in deze zelfkennis ontberen.’*

Er viel een stilte na deze woorden.

‘Zelfs de alom zo gepropageerde goede wil beschouwt u dus niet als voldoende!’ De Zoeker merkte het enigszins teleurgesteld op.

‘Wiens richting zouden we hier de ‘goede’ moeten noemen? Het denken werkt, zoals we diverse keren zagen, ééndimensionaal. Er zullen zeker deskundigen zijn die experts op bepaalde dimensies zijn geworden. Maar om redenen, die we in de Kleine Omweg zagen, is het altijd buitengewoon ingewikkeld om dergelijke expertises te laten convergeren. Bovendien heeft geweld vele aanjagers. Zelfs een gecombineerde meervoudige eendimensionale aanpak, zo deze al zou worden ontwikkeld, zal niet werken. De geschiedenis illustreert dat keer op keer op keer.’

‘Misschien ligt dat meer aan hen, die de aanbevelingen of aanmaningen niet opvolgen, dan aan de experts,’ mompelde de Zoeker, maar Meester Negen ging daar niet op in.

‘Geweld is van alle tijden, maar de oorsprong ervan is altijd dezelfde gebleven. Alle geweld vloeit voort uit onbewuste identificatie. Zolang er sprake is van die identificatie zal er geweld zijn. Je kunt dit een somber perspectief vinden, je kunt er echter ook uit opmaken, dat er mogelijkheden zijn om het geweld te eindigen. Eergisteren had ik het daar met je over. Identificeer je niet, of als je het doet, doe het bewust. Realiseer je, dat je, als je dit nalaat, leeft vanuit de waak-slaap. De wetmatigheden in die bewustzijnstoestand veroorzaken onvermijdelijk en altijd geweld.’

Het was enige tijd stil na die woorden.

‘Naast hetgeen ik je zojuist vertelde,’ ging Meester Negen dan verder, ‘is er nog een andere invalshoek van waaruit je het verschijnsel geweld kunt bezien. De omgevingen, waarbinnen wij bestaan, kenmerken zich, als ik dat zo mag uitdrukken, door een groot aantal bezielde lichamen en tussen die lichamen bestaat er, qua incarnatie, soms een groot verschil. Er zijn zielen, die het incarnatieproces al een groot aantal malen hebben doorgaan en zielen die minder incarnaties in een lichaam hebben doorgemaakt. De eerste

groep wordt wel beschreven als ‘oude zielen’, de tweede bijgevolg als ‘jonge zielen’. Let wel, dat ik de begrippen ‘oud’ en ‘jong’ in dit verband koppel aan het aantal incarnaties als mens. Het staat los van een eventuele leeftijd van de ziel.

Het is geen toeval, dat mensen in groepen zijn gaan wonen. Ik meldde dat toen we de werking van synergiewet bestudeerden. Synergie bewerkstelligt, dat het leven van de mens sterk wordt vergemakkelijkt. In samenlevingen weet de mens veel gemakkelijker te overleven dan als enkeling. In de Scheppingsstraal betekent dit, dat synergie de basis schept om het spectrum van mogelijke ervaringen sterk te vergroten.’

Meester Negen keek de Zoeker veelbetekenend aan.

‘Dus ...?’ vroeg die, omdat hij die de essentie van het gestelde niet onmiddellijk begreep.

‘Anders gezegd, synergie is een uitstekend instrument in de Scheppingsstraal gebleken, omdat daarmee de scheppingspotentie sterk wordt vergroot. Het geeft aan zielen de mogelijkheid om op onze plek in het Heelal zich op talloze dimensies te ontwikkelen. Je zou bijvoorbeeld kunnen zeggen, dat de ontwikkelingsmogelijkheden voor ziel honderdduizend jaar geleden zich op kleuterschoolniveau bevonden. Dan ontstaat de eerste synergie, waardoor vervolgens in de loop van honderden eeuwen het niveau van de basisschool wordt bereikt. Nog eens honderden eeuwen later wordt het niveau opgetrokken tot het middelbaar onderwijs en nog eens honderden eeuwen later, we zijn dan aanbeland in onze tijd, liggen de ontwikkelingsmogelijkheden van de ziel op het niveau van het universitaire onderwijs.

Let wel, ik praat hierbij over het hóógste niveau van ontwikkeling en daarom meteen terug naar mijn opmerking over de ‘oude’ en de ‘jonge’ zielen. Zij bestaan naast elkaar in onze samenlevingen en deze samenstelling is mede de oorzaak van het geweld in onze samenlevingen. Inzichten van de ziel groeien namelijk alleen dankzij incarnaties in de verschillende lichamen. Naarmate een ziel vaker is geïncarneerd, dus een oude ziel is geworden, des te groter is de kans, dat zij de illusie van de dingen van het leven doorziet. Des te minder zal zij zich bijgevolg identificeren met die dingen van het leven. Jonge zielen hebben dat inzicht nog niet verworven. Zij identificeren zich gemakkelijk en snel met alle voorkomende aspecten van hun “ik”, dus met de instinctmatige, astrale of mentale reacties op voorvallen, die hen in de tijdruimtematerie omgevingen gebeuren. Hun “ik” is krachtig en manifesteert zich als zodanig. Elke manifestatie bewerkstelligt een navenante reactie, zoals we zagen, dus....’

‘Een beroerde situatie voor de oude zielen,’ kon de Zoeker niet nalaten op te merken.

‘Talloze keren geïncarneerd en toch geen verbetering van de situatie!’

‘Je redeneert vanuit het “ik”. Begrijpelijk, maar de redeneringen vanuit het “ik” raken slechts bij toeval de essentie van het bestaan. Naarmate een ziel ‘ouder’ wordt, verandert haar inzicht. Zo’n ziel wordt verantwoordelijk voor de jonge zielen. De oude zielen zien er op toe, dat het explosieve gedrag van de geïdentificeerde jonge zielen wordt gekanaliseerd en getemperd. Enigszins uit eigenbelang, maar dat is secundair. Primair is het ontwikkelen van het potentieel van alle zielen, omdat alleen dat in lijn is met de Scheppingsstraal. Oude zielen hebben de heftigste identificaties achter zich gelaten en hebben daarmee een andere rol in de samenleving. Juist om die reden en om het synergetische effect te bewerkstelligen hebben oude zielen, meestal geïnspireerd door de denkbeelden van Grote Leraren, het leven binnen samenlevingen gestructureerd middels regels, geboden, wetten en dergelijke.’

Meester Negen zweeg even en de Zoeker greep dat moment aan om er in te springen.

‘Ik denk uw verhaallijn te kunnen volgen, maar ik zie toch een gevaar in uw redenering. Het bevat een impliciete, ondergrondse goedkeuring, een soort verkapte spirituele rechtvaardiging voor het bestaan en handhaven van een onder- en bovenklasse.

‘Waar jij naar refereert is, dat sommige “ikken” de, laat ik zeggen, hogere denkbeelden van de ziel gebruiken ten nutte van hen zelf. Dit is echter onvermijdelijk. Zo handelt het geïdentificeerde “ik”. Dit echter te doorzien, dát is de laatste fase van het leertraject voor de oude ziel. En die mogelijkheid wordt die ziel dus als het ware geboden door de jonge zielen. Zo helpen de oude zielen de jonge en omgekeerd.’

De Zoeker schudde enigszins ongenoeglijk zijn hoofd.

‘Op een of andere manier komt u altijd uit bij hetzelfde, zonder dat we voor mij gevoel een stap dichterbij een oplossing zijn gekomen. Ik zie overal in de wereld geweld en als ik vraag, wat daar aan moet gebeuren, wat ik er aan kan doen, stelt u dat ik mij niet moet identificeren. Goed, stel dat het mij lukt, dan zie ik nog niet, hoe daardoor het geweld in de wereld vermindert.’

‘Help anderen zich niet te identificeren! Daarmee neemt het geweld af.’

‘Dat gaat een tijd duren,’ kon de Zoeker niet nalaten cynisch op te merken. ‘Als ik zie hoeveel moeite het mij kost om me gewaar te zijn van mijn eigen identificaties, dan gaat het veelvouden van die tijd duren, voordat anderen dit beseffen. Als ze het al zouden willen. Wie zit er op een dergelijk advies te wachten?’

‘Al degenen, die serieus werken met de vraag: Wie ben ik?’

De Zoeker zweeg even verbluft, maar herstelde zich dan.

‘Ik hoor u dit zeggen en het lijkt een zinvol antwoord, maar wat kom ik daar verder mee?’ vroeg hij en hij kon zijn teleurstelling niet geheel onderdrukken.

*‘Verder waarin? Waarmee? Wie conclusies najaagt stabiliseert denkbeeldenreeksen en zij vormen altijd de basis voor diepere identificaties en daarmee geweld! Elk denkbeeld heeft de pretentie het ‘nu’ te kunnen bevatten, maar wat het bewerkstelligt is, dat komende momenten ‘nu’ in de virtuele, de onechte, armetierige wereld van dat denkbeeld geforceerd worden. Daarmee doet het denken van het individu de komende ‘nu’s’ geweld aan voor zichzelf natuurlijk, maar juist ook voor de anderen en dat is de basis voor geweld, zoals ik je net zei! Het tweede Goddelijke Advies, hoe vrijblijvend het je ook moge klinken, is de enige mogelijkheid voor de mens: **Identificeer Bewust!** Alleen door zo te handelen zullen de mens, dat wil zeggen zijn ziel en alle grotere Entiteiten van onze Scheppingsstraal terug kunnen keren naar het Universele Bewustzijn. Alleen **zó!**’ Meester Negen beklemtoonde het laatste woord nadrukkelijk.*

*‘Dat proces gaat niet vanzelf, het vergt inspanning. Er bestaan vier immense krachten die tot identificatie leiden: de drang tot scheppen, de drang tot overleven, de drang om áángenaam te overleven en de drang van het “ik” om zich te manifesteren. Hun gezamenlijke, maar nauwelijks traceerbare impact op het individu is buitengewoon groot. Het Goddelijke Advies: **‘Identificeer Bewust’** is gedurende talloze eeuwen dan ook voor de Geest der Massa’s vele stappen te ver geweest en uiteindelijk werd gekozen voor de makkelijker te begrijpen formulering: **‘Gij zult niet identificeren’**. Om het minder vrijblijvend te maken werd het niet meer omschreven als ‘Advies’, maar als Wet! Met die status werd het praktischer en leek het beter toetsbaar, maar, omdat “ikken” zich bleven*

vereenzelvigen met alles wat zij aan materieel en immaterieel bezit hadden verworven, werd het nog verder aangescherpt tot: **'Gij zult onthechten'**. Bij elke verdere vertaalslag ging echter een stukje van de oorspronkelijke essentie verloren, iets wat onvermijdelijk is, ik kom daar nog op terug.

Deze formulering bleek uiteindelijk de meest werkbare, maar schiep tegelijkertijd een paradox. Om een samenleving tot synergie te brengen was het noodzakelijk, zo wisten de Grote Leraren, om individuele opvattingen over wat waar en juist is binnen 'onze samenleving' steeds meer te laten convergeren naar een soort algemeen geaccepteerde kern van regels en normen. Geleidelijk schaarden meer en meer "ikken" zich achter die opvattingen en zo verwerden zij uiteindelijk tot de Geest der Massa's. Het individuele gedrag was gericht en getransformeerd tot groepsgedrag, maar de prijs was hoog! Teneinde überhaupt te kunnen komen tot synergie was het noodzakelijk, dat "ikken" zich identificeerden met de verzameling denkbeelden die in een samenleving werd gekend als 'onze' regels, procedures en wetten! De Grote Leraren zagen het dilemma, maar er was geen alternatief. Ordening was noodzakelijk opdat **alle** zielen zich zouden kunnen ontwikkelen. Tegelijkertijd wisten zij, dat de mensheid alleen verder kwam op het spirituele pad, als zij zich zou de-identificeren! Dus, terwijl ze er zich van bewust waren, dat ze de mensheid willens en wetens de vicieuze cirkel van waarheid en ordening in dreven, was er geen alternatief, zei Meester Negen en hij legde een nieuwe figuur neer.

fig. 51: De vicieuze cirkel der 'waarheid en ordening'.

‘De essentie staat bovenin. Dáár begint de viciëuze cirkel. Onder invloed van de altijd op hem inwerkende Scheppingsstraal heeft het “ik” feitelijk maar twee mogelijkheden. Bij de eerste geeft het gewoon toe aan de scheppingskracht. Het is de impulsiviteit van de hoofdwet. Met andere woorden, het “ik” wordt zich gewaar van de mogelijkheid tot het ondernemen van één of andere actie en onderneemt vervolgens die actie. Het is meestal het patroon van degenen, die ongebreideld de hoofdwet menen te moeten volgen.’

‘Onbeschaafd en primitief gedrag dus,’ zei de Zoeker stellig.

‘Ik zou liever het begrip ‘elementaire reacties’ hier introduceren. Het hangt voor een deel samen met het menstype, iets wat ik straks verder zal uitwerken. Je ziet dit gedrag ook vaak bij ontwikkelde of zogenaamd beschaafde “ikken”. Het is feitelijk niet meer dan de elementaire reactie op een scheppingsimpuls.’

‘Er zijn nogal wat verschillen in die reacties.’

‘Dat is onvermijdelijk! Wat dit betreft wijs ik graag naar deze figuur, een variant op de tekening die we zojuist zagen.’

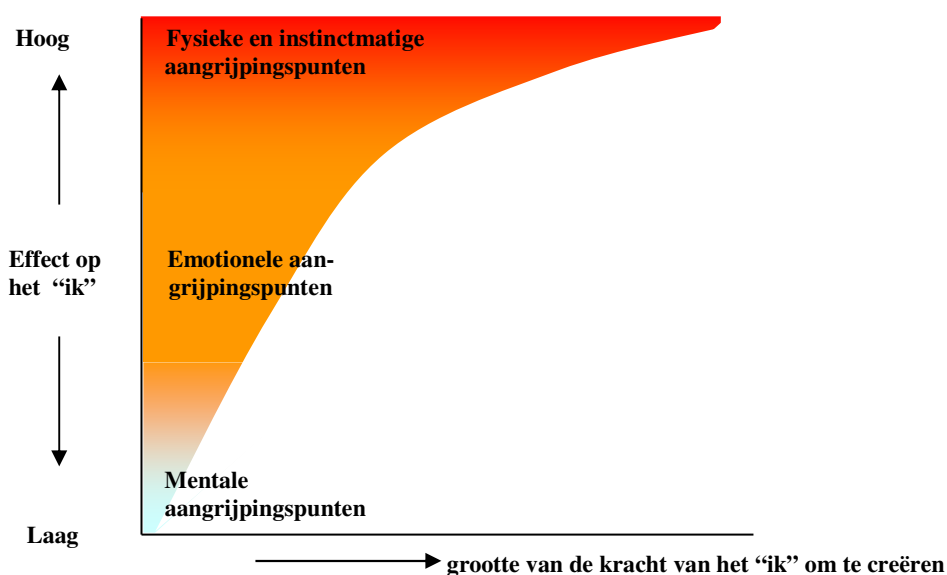

fig. 52: Het effect van de scheppingskracht op het “ik”.

De Scheppingsstraal werkt in op de mens en heeft daar als het ware verschillende aangrijpingspunten. Het punt, wáár de Scheppingsstraal aangrijpt, bepaalt in hoge mate de reacties van het “ik”. Het bepaalt ook de kracht van die reactie. Die kracht is de achterliggende drive, de aanjager, de motivatie, de drang, geef het maar een naam. Soms is het ronduit de dwang, die het “ik” ervaart om te scheppen. Dat is de positieve kwalificatie.’

‘Want ..?’

‘We spraken over geweld, maar scheppen impliceert altijd het ene omvormen, doen veranderen in het andere. Het ‘oude’ wordt dus vernietigt om het ‘nieuwe’ te creëren.’

Je ziet, dat wij geneigd zijn de blik te richten naar het nieuwe en dat proces als positief te labelen, waarmee de andere helft dus het negatieve label moet krijgen.'

Meester Negen wees weer naar cirkel van 'waarheid en ordening'.

*'Het punt, waar de scheppingskracht op de mens inwerkt, is het punt waar het "ik" in principe een keuzemogelijkheid heeft. Het kan namelijk de impuls ongeremd zijn werk laten gaan en in dat geval is er **geen** ordeningsrichting. Als er geen ordening is, is er chaos en in chaos geldt het recht van de sterkste. De Grote Leraren zagen dit en zij begrepen, waarin het recht der sterkste zijn basis vond, in de hoofdwet. Zij begrepen ook, dat ze die wet nimmer zouden kunnen nihiliseren. Ze wisten echter wel, dat er mogelijkheden waren om de effecten ervan te kanaliseren, waardoor er synergie zou ontstaan. Daarvoor moest het gedrag van mensen geordend worden en om dat te ordenen was het nodig, dat er een aansprekende redenering werd neergezet, waarmee de mensen zich wilden identificeren. Zo'n redenering moest zekerheid gevend zijn, want het vinden van zekerheid sluit direct aan bij de hoofdwet. Daarnaast moest de redenering door de Geest der Massa's worden gezien als onbetwistbaar en juist, want alleen dan zou die Geest zich er mee identificeren. Het proces van identificeren impliceert, dat het "ik" gericht wordt. Het "ik" wordt geleerd, gedwongen, overreed, overtuigd of wat dan ook om zich te richten tot een groep van denkbeelden en zich daarmee te vereenzelvigen, omdat die denkbeelden goed, juist of de 'waarheid' zijn, met alle gevolgen van dien.'*

'Wat bedoelt u?'

*'Het proces van het zich richten op het **één** wil onmiddellijk zeggen, dat het "ik" zich niet of minder op het **andere** zal richten,' Meester Negen wees weer in de tekening.*

'Vervolgens heb ik het begrip 'conformeren' geschreven. Dat proces impliceert, dat de gerichte "ikken" zich scharen achter hetzelfde conglomeraat van denkbeelden. Dat kan een ideologie zijn, een politiek ideaal, een wetenschappelijke benadering, een religieuze opvatting, maar ook een dogmatische of extremistische stroming of wat dan ook. Dankzij deze identificaties ontstonden groepen van gelijkgestemden. En daarmee ontstond dus de Geest der Massa's met in diens kielzog de Vormers der Gedachten. Zij bewerkstelligen, dat de groep gaat handelen naar de 'waarheid die wij allen onderschrijven'. Vanuit het handelen in 'waarheid' worden vervolgens nieuwe scheppingsimpulsen opgepakt.'

Dit ging de Zoeker te snel en Meester Negen ging er daarom dieper op door.

'Hun 'waarheid' geeft richting aan de wijze waarop zij scheppen, waarop zij handelen. Op een gegeven ogenblik heeft een groep van gelijkgestemden de door hen gewenste ordening van de tijdruimtematerie omgeving min of meer gerealiseerd. Anders gesteld, ze hebben hun leefomgeving volgens de door hen onderschreven 'waarheid' ingericht. Vervolgens pakken ze van daaruit verder scheppende acties op, zodat steeds meer aspecten van hun leefomgeving worden geordend volgens de aangehangen 'waarheid'.

De Zoeker overdacht dit kort, knikte dan en stelde wederom een vraag.

'U begon met zeggen dat de mens in principe de mogelijkheid heeft tot een keuze bij het omgaan met de scheppingskracht. Waar doelt u op?'

'De situatie voor de mens is niet complex. Vrijwel iedereen is op een of andere wijze

deelgenoot van een vicieuze cirkel. Ieder heeft zich geïdentificeerd met een 'waarheid'. Daarmee is er een sterke sturing vanuit de 'vicieuze cirkel der waarheid en ordening' uit de vorige figuur en is een vrije keuze niet mogelijk. Waar ik dus over spreek is de waak-slaap en wie daarin vertoeft is nooit vrij. Alleen zij die in de waak-waak bewustzijnssituatie verkeren zijn vrij. Alleen zij kunnen bewuste keuzes maken! Zij identificeren zich bewust met delen van de vicieuze cirkel, zonder te verdwijnen in de toevallige 'waarheid', die zij daar aantreffen! Daarom gaven de Grote Leraren toen zij de mensheid in aanraking brachten met deze vicieuze cirkel de mensheid tevens hun Goddelijk Advies, omdat zij zich alleen daarmee van de kluisters van die vicieuze cirkel kunnen ontdoen.'

'Zoals u het brengt komt het mij nogal allemaal wel erg deterministisch over,' kon de Zoeker niet nalaten te mompelen.

Meester Negen dacht een moment na en zei dan: 'Laat ik trachten het anders benaderen. Het maken van een keuze impliceert vrijheid, de vrijheid om tegen het ene 'ja' te zeggen en tegen het andere 'nee' en vervolgens navenant te handelen, nietwaar?'

'Abstract bezien zou het zo gesteld kunnen worden.'

'Goed! Let nu op. Een van de krachtigste termen, waarmee de scheppingskracht gestuit kan worden is het woord 'nee'! Daarmee immers geeft een "ik" aan, dat het ergens tegen is, ergens niet aan mee wil werken, een actie of denkrichting niet onderschrijft, of wat dan ook. Akkoord?'

De Zoeker kon zich hierin vinden en knikte daarom.

'In principe heeft elk "ik" de mogelijkheid om voor 'nee' te kiezen. Zie echter, dat je het begrip 'nee' en al zijn daaraan gerelateerde verschijningsvormen nauwelijks tegenkomt. Daarbij heb ik het niet over het vrijblijvend gebruik van het begrip. Vrijblijvendheid behoort tot het domein van de publieke opinie. Daarbinnen leven tal van opvattingen, maar omdat die opvattingen nooit worden getoetst zijn ze vrijblijvend. Ik heb het echter over een duidelijke, krachtige en consequente standpuntinname. Waar het ene "ik" andere "ikken" duidelijk maakt, dat **zijn** waarheid tegengesteld is aan de waarheid van de Geest der Massa's en dat hij de 'waarheid' van de Geest der Massa's niet onderschrijft. Dat het dus 'nee' zegt tegen de 'waarheid' van de Geest der Massa's. Kijk en zie hoe vaak je dit waarneemt. Niet vrijblijvend gesputter of binnensmonds gemopper, maar gedrag, waarbij woord en daad elkaar één op één volgen!'

De Zoeker keek Meester Negen zuinig aan.

'Zo scherp als u het nu stelt, zie ik het niet vaak, maar wat bewijst dat mij?'

'Dat illustreert de grote kracht van de Scheppingsstraal en in het verlengde daarvan de macht van de vicieuze cirkel van 'waarheid en ordening'.

'Vaak is een 'nee' gewoon niet de moeite waard,' merkte de Zoeker op.

Meester Negen knikte.

'Besef, dat je met die opmerking een impliciete keuze introduceert. Het "ik" is zich gewaar van de tegenkrachten, die zijn 'nee' oproept. En kiest dan heel vaak, zonder dat het daar enig besef van heeft, voor de weg der minste weerstand en relateert als het ware zijn eigen 'nee'.

‘Dat is pragmatisch,’ wierp de Zoeker tegen, ‘anders is het vechten tegen de bierkaai!’

‘Al weer een waardeoordeel, waarmee een impliciete keuze gelabeld is. Natuurlijk is het pragmatisch, maar het effect is wel, dat de rondgang in vicieuze cirkel niet gestuit wordt. En daarmee kom ik terug op mijn punt. In de waak-slaap situatie heeft het “ik” geen keuzevrijheid, want elke keuze is op een of ander wijze voorgeprogrammeerd. De enige vrije keuze, die de mens heeft, ligt besloten in het Goddelijke Advies, ‘Identificeer bewust’!

Werkt een samenleving eenmaal volgens de paden van deze vicieuze cirkel van waarheid en ordening dan gaat het proces van handelen in het verlengde van die ‘waarheid’ als maar verder. De scheppingskracht zet aan tot steeds verdere verfijning, tot een steeds verdergaande ordening van de tijdruimtematerie omgeving! Het aantal regels, normen, verboden, procedures, geboden etcetera neemt daardoor toe. Steeds gedetailleerder wordt uitgewerkt hóe er, wanneer, met wie samengewerkt moet worden en wat daarbij wel of niet mag of moet, welke voorzorgsmaatregelen in acht moeten worden genomen, wie er verantwoordelijk is, voor hoe lang, enzovoort, enzovoort.’

Elke regel, elke procedure moet je bezien als een schepping. Het naleven ervan vraagt daarnaast aandacht. Het vraagt bewustzijn van het “ik”. Zoals het Universele Bewustzijn wordt gebonden aan de Scheppingsstraal en de Entiteiten daarbinnen, zo wordt het menselijke bewustzijn gebonden aan de structuur of het samenlevingsverband, dat hij heeft gebouwd. Om een samenleving succesvol te maken is nodig, dat de individuele opvattingen over wat ‘waar’ is convergeren met de regelgeving van die samenleving. Dit gegeven is in de loop der geschiedenis afgedwongen.’

‘Bij gebrek aan een alternatief,’ de Zoeker mompelde het enigszins mismoedig.

‘Wat je zegt is juist! Het dilemma van onze Grote Leraren is onvoorstelbaar geweest. Zij voorzagen, wat er zou geschieden, maar wisten dat er geen alternatief was. Daarom leerden zij de mens de werking van de synergiewet begrijpen, omdat alleen in samenlevingsverbanden het benodigde ervaringspectrum voor de ziel zich zou kunnen ontwikkelen. Daarnaast moest, zoals ik je net zei, ordening worden afgedwongen, omdat zich in de menselijke samenleving naast oude zielen ook veel jonge zielen bevonden, die met behulp van regels en dergelijke de richting in het bestaan zouden kunnen vinden.’

De Zoeker dacht zwijgend na en daarmee was het even stil.

‘Vanuit de vicieuze cirkel der waarheid en ordening,’ hervatte Meester Negen, ‘worden de sets van gewenste en beste acties gedecreteerd. Let wel, dit zijn sets, die goed zijn voor de samenleving, maar dat betekent niet, dat zij ook als goed worden ervaren door degene, die korte termijn gewin najaagt! Sterker nog, dergelijke regels dwingen het “ik” om minder opportunistisch te opereren. Om zich aan te passen. Alleen als de regels gevolgd worden levert dat namelijk de synergie in de samenleving op. De onbeperkte eigen vrijheid en het opportuun volgen van de eigen ‘waarheid’ is binnen een samenleving niet meer mogelijk. De individuele ‘waarheid’,

datgene wat het “ik” tot heerser van zijn eigen ‘nu’ maakt, krijgt er een richting bij! Individuele denkbeelden worden geforceerd in het overkoepelend geheel van door de samenleving geaccordeerde denkbeeldenreeksen, die wel als ‘cultuur’ of ‘maatschappelijk referentiekader’ worden gekenschetst.’

‘Of zoals u het zelf beschrijft, als Geest der Massa’s.’ vulde de Zoeker aan.

‘Daarmee is de basis voor een permanent spanningsveld gelegd. Het individuele opportunistische gedragspatroon is inherent aan de mens en zal daarom altijd bestaan. Door structurering wordt het lokale recht van de sterkste afgezwakt, omdat de regelgeving individuele gedragingen continu toetst aan datgene, wat tot overkoepelende ‘waarheid’ is gedecreteerd. Degene, die weigert zich aan die ‘waarheid’ te conformeren, wordt terechtgewezen. Eerst goedschiks, maar als dat het gewenste resultaat niet oplevert kwaadschiks, zie je het paradoxale van de situatie?’

‘De paradox, waar u naar verwijst zie ik niet,’ zei de Zoeker denkend.

‘Vanuit de intenties van het Tweede Goddelijke Advies bezien is kwaadschiks reageren natuurlijk absurd, maar door eeuwenlange interpretaties en herinterpretaties is dit Advies uiteindelijk zo geworden, dat het gebruik van geweld, iets wat haaks staat op de Scheppingsstraal, er door gerechtvaardigd wordt.’

‘De lijn van uw redeneringen laat weinig andere mogelijkheden toe.’ De Zoeker opperde het, maar voorzichtig.

‘Die lijn volgt datgene, wat er in de historie is gebeurd,’ reageerde Meester Negen.

‘Elk “ik” wordt binnen een samenleving tot de overtuiging gebracht, dat het geloven in de ‘algemene waarheid’ juist is. Daarbij wordt nooit gemeld, dat het slechts een lokale ‘waarheid’ betreft en dat er elders dus andere ‘waarheden’ zijn.’

‘Zo’n kanttekening zou het geloof in de lokale waarheid verzwakken en wordt dus uit machtspolitieke overwegingen achterwege gelaten,’ meende de Zoeker. ‘Of misschien is het pure onkunde van de Vormers der Gedachten,’ voegde hij er aan toe.

*‘Wellicht, maar hoe het ook is. De Vormers der Gedachten leggen iedereen die set van denkbeelden op, die wat hén betreft voor hun maatschappij het beste is. Nadat ze deze set hebben geïmplant, zien ze er op toe dat hij in het ‘nu’ ook gebruikt wordt, omdat de mens met name onder invloed van zijn instinctieve impulsen toch geneigd is om op zijn **eigen** set van denkbeelden terug te vallen. Door zo te handelen is er een beheersing van de tijdruimtematerie omgeving ontstaan, die zijn weerga niet kent en daarmee zijn er steeds betere omstandigheden voor het “ik” gecreëerd om het tweede Grote Advies op te kunnen volgen. Niet alle aandacht behoeft immers te worden ingezet voor het overleven.’*

‘De Grote Leraren hebben hun doel gerealiseerd!’

‘Helaas zijn de gedragsaanpassingen niet meer dan een buitenlaag, want het bestaan van synergie is nooit een vast gegeven. De inwerking van de hoofdwet op het individu is elk ‘nu’ sterker dan die van de synergiewet. Als het er op aan komt zal in het “ik” de synergiewet buigen voor de kracht van de hoofdwet. Zo’n “ik” kiest voor het eigen belang. Dit gevaar bestaat in potentie altijd en vormt daarmee continu een ontbindende kracht voor de samenleving.

Daarnaast is op een bepaalde manier ook het effect van de Scheppingsstraal zelf soms een ontbindende kracht, want die kracht zet aan tot creativiteit en

oorspronkelijkheid en staat daarmee haaks op het streven naar conformeren, naar uniformiteit en eenduidigheid met behulp van regels, procedures etcetera. Je ziet in totalitaire staten, waar er een onvoorstelbare druk op gelijkvormigheid van gedachten heerst, dat de creativiteit verdwijnt. Dergelijke staten staan stil in hun ontwikkeling. De geschiedenis leert ons, zie bijvoorbeeld het communisme in de 20ste eeuw, dat dergelijke staten uiteindelijk onvermijdelijk instorten. De kracht van de Scheppingsstraal kan nooit met welke set van breed aangehangen denkbeelden dan ook worden uitgeschakeld. Hooguit tijdelijk onderdrukt. Deze kracht is niet door de mens geïnitieerd en de beheersing ervan valt volstrekt buiten zijn competentie.’
De Zoeker overdacht enige tijd wat hij had gehoord en accordeerde het ten slotte.

‘Er zijn,’ ging Meester Negen verder, ‘in elk tijdsbestek Vormers der Gedachten geweest, die anticiperen op de ontbindende krachten binnen structuren. In iedere samenleving is er daarom een machtsstructuur die er op toe ziet dat gemaakte afspraken nageleefd worden. De machtsstructuur, vertegenwoordigd door een lokaal stamhoofd, een directie, priesters, parlement of wat dan ook, staat garant voor de continuïteit van de waardevolle samenleving en maakt dat tot één van haar belangrijkste doelstellingen. Die overigens wordt onderschreven door het overgrote deel van de deelnemers. Zij ervaren profijt van de gecreëerde samenleving en willen dat behouden. Vanuit dat gegeven worden er mechanismen ontworpen, waarmee de potentieel ontbindende krachten omgebogen worden. Je zou deze mechanismen, gezien vanuit de samenleving kunnen kwalificeren als een soort ‘zelfverdedigingsmechanismen’. Zie ze als instandhoudingsinstrumenten, die een gewenst gedrag van “ikken” afdwingen. Via normen, wetten, geboden en al het overige, waarmee de Geest der Massa’s werkt om “ikken” te beïnvloeden. Al deze regels, voorschriften, afspraken en wat er nog meer aan sturende regelgeving is uitgedacht impliceren echter wel, dat het Universele Bewustzijn daardoor steeds verder wordt gebonden. Het “ik” ervaart dat overigens niet als verontrustend. Integendeel! Omdat diens overleven in de samenleving zekerder is geworden, ervaart het steeds meer mogelijkheden om de aandacht in te zetten in de richting van de hoofdwet. Het is het “ik” veel waard om dat te continueren en daarom onderschrijft het het grootste deel van de regelgeving en identificeert zich gemakkelijk met deze specifieke ‘verwoording van de waarheid’ in de samenleving en is bereid om deze te verdedigen.’

‘Desnoods met geweld,’ monkelde de Zoeker, maar Meester Negen ging daar niet op in.

‘Overigens zijn die mechanismen niet plotsklaps als kant-en-klaar pakket en op een harmonieuze wijze tot stand gekomen, integendeel. De geschiedenis van elke samenleving is doordrenkt met conflicten. In essentie beschrijven die conflicten het proces van steeds verdergaande afgedwongen identificatie met wat tot ‘waarheid’ is gedeclareerd. Veel samenlevingsverbanden zijn, sinds de 19de eeuw, ongecontroleerd en explosief gegroeid. Hun complexiteit en onoverzichtelijkheid is te groot om ieder nog te kunnen brengen tot het punt van gemotiveerde deelname aan activiteiten. Sterker nog, soms verzetten “ikken” zich, bijvoorbeeld omdat zij menen te worden

geforceerd om deel te nemen aan activiteiten van substructuren die hen niet aanspreken, hetgeen vervolgens verzet oproept.'

'Wellicht,' zei de Zoeker, 'maar kunt u dit misschien toch wat nader uitwerken?'

'Ze gaan met tegenzin naar school, moeten een dienstplicht vervullen, komen terecht in onbevredigend werk, kwijnen weg in een huwelijksse sleur, voelen zich geforceerd door geestelijke leidsmannen en dergelijke. Want niet alleen is het "ik" lid van een hoofdstructuur, bijvoorbeeld burger van een specifiek land, het maakt vooral deel uit van talloze substructuren, wier onderlinge belangen soms ronduit tegengesteld zijn. Al die substructuren weten echter hun eigen bestaan te rechtvaardigen met een beroep op 'de waarheid' en ze doen dit nauwelijks vrijblijvend. Van "ikken" wordt gevraagd, dat zij zich identificeren met de doelstelling van de substructuur! En zo ontstaan wat je zou kunnen kwalificeren als 'de identificatiedualiteiten.'

De Zoeker grijnsde weer en zei: 'Vergeef me, maar ook dit begrip weet ik niet direct te plaatsen. Wat mag ik er onder verstaan?'

'Wel, werknemers menen dat zij tegenover werkgevers staan; jongeren hebben last van een generatiekloof en staan tegenover ouderen, rijk tegenover arm, links tegenover rechts, conservatief tegen progressief, vrouwen tegenover mannen, gelovig tegenover niet gelovig, geloofsrichtingen tegen elkaar en tegen de heidenen, gestudeerd tegen ongeletterd, autochtonen tegen allochtonen, witte en blauwe boorden', kortom, je kunt denk ik die lijst zelf wellicht nog met tientallen voorbeelden uit breiden. Substructurering zet aan tot verdere identificatie, omdat het "ik" zich inspant voor het bereiken van de doelen van de substructuur. En die inspanning is niet vrijblijvend, die wordt geëist! De zekerheden in een samenleving worden gezien als een verworven recht, waarvoor de mens zich in dient te zetten. Haakt namelijk een te grote groep af, dan komt de samenleving een neerwaartse spiraal terecht. Slechts een marginale minderheid mag zich dus afwijkend gedragen. Samenlevingen zien daar op toe met behulp van een krachtige ongeschreven regel die ik als volgt verwoord: **'Het "ik", dat zich niet houdt aan de gehanteerde normen, wetten of gebruiken van een samenleving, wordt gecorrigeerd.'**

'Het illustreert mij dat een samenleving het inderdaad niet accepteert als er 'nee' wordt gezegd,' zei de Zoeker die zich onverwacht de eerdere opmerkingen hierover herinnerde.

'Hiermee,' zei Meester Negen, 'zijn we aangekomen bij de basis van structurering, bij de werkwijze van de Geest der Massa 's. Die hanteert, met behulp van zijn 'knechten' de Vormers der Gedachten, vier sturende mechanismen: de wetten, de sociale controle, de publieke opinie en de morele gedragscodes. De essentie van **elke** samenleving is, het gezamenlijk behalen van een aantal doelen. Daartoe worden er vooraf afspraken gemaakt en die afspraken **moeten** worden nagekomen. Dit geldt voor de hoofdstructuur, voor substructuren, voor sub-sub-structuren en zo verder. Er bestaat zodoende een gigantische hoeveelheid afspraken en regels, die gedragingen van "ikken" richten. Als vertoond gedrag een directe relatie heeft met een te bereiken doel is er geen verwarring. Anders is het, als die relatie niet zo zichtbaar is. Dan is er geen overeenstemming en geen geaccordeerde set van beste acties. "Ikken" grijpen dan terug op hun eigen set van acties en verklaren die tot beste set! Op deze wijze

ontstaan interpretatieverschillen over regels of te verrichten inspanningen. Als het ingeschatte belang van een actie groot lijkt, is er een ‘objectiverende mening’ van buitenstaanders nodig. Daartoe zijn in samenlevingen beslissingsinstanties in het leven geroepen. Waren er vroeger raadsheren of Schriftgeleerden, die datgene, wat er geschreven was bindend mochten interpreteren, tegenwoordig heeft in veel landen de rechterlijke macht de beslissende stem. Maar los hier van, vanuit de omringende structuren en substructuren werken identificerende beïnvloedingsmechanismen op de mens in. Zij bepalen een groot deel van diens conglomeraat van denkbeelden, van zijn “ik”, en zorgen er voor, dat dit in stand blijft.’

Meester Negen legde een nieuwe tekening neer.

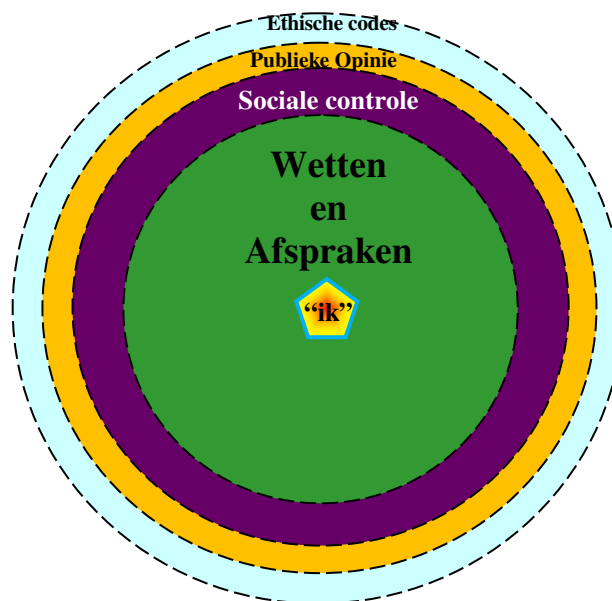

fig.53: Beïnvloedingsmechanismen in samenlevingen.

‘In deze figuur heb ik getracht het effect weer te geven van de verschillende beïnvloedingsmechanismen binnen samenlevingen. Het binnenste gebied is dat van wetten en formele afspraken. Dit gebied is het krachtigst wat betreft beïnvloeding. De essentie van wetten en afspraken is eenvoudig te duiden. Zij definiëren het ‘terechte’ handelen. Degene, die activiteiten zo uitvoert, dat het recht zijn beloop heeft, handelt in de strikte zin van het woord ‘recht’vaardig. Hij handelt maatschappelijk gezien ‘juist’. Ook het omgekeerde geldt. Handelen zonder deze regels in acht te nemen is onrechtmatig handelen. Het geheel van wetteksten is feitelijk de consolidatie van de bestaande ordening van een samenleving. De overheid heeft de wetshandhavers nadrukkelijk de macht gegeven om in te grijpen, als een “ik” zich afwijkend gedraagt van datgene, wat er in de wetten staat beschreven.

Anders is dat met de sociale controle, de paarsgekleurde cirkel in de figuur, die gebaseerd is op ongeschreven wetten. De sociale controle raakt het “ik” ook krachtig. De aard ervan is primair astraal en daarmee werkt het sterk in op de

emoties van het “ik”, enerzijds met gevoelens als goedkeuring, saamhorigheid, en geborgenheid, anderzijds met afwijzing, afkeuring, achterdocht, angst of uitstoting. Het effect van de sociale controle is dwingend en de invloed op het “ik” is daarom groot. Dat effect is overigens minder in de hedendaagse samenlevingsvormen, die vanwege hun grootte anoniemer zijn. Wil sociale controle namelijk effectief kunnen functioneren, dan moet aan twee voorwaarden zijn voldaan. Ten eerste moeten de deelnemers aan een samenleving elkaar min of meer kennen en ten tweede moeten ze de stilzwijgend overeengekomen regels kennen. Alleen zo kan een sfeer ontstaan, waarbinnen “ikken” zich gadeslagen en gecontroleerd weten. Vroeger werd aan beide voorwaarden voldaan. Daarom was destijds de beïnvloeding door de sociale controle groot. Maar er heeft de afgelopen eeuw in grote delen van de wereld een proces plaatsgevonden, dat kan worden gekarakteriseerd als ‘ontmythologisering van normen’. Het gehele conglomeraat van ongeschreven regels, normen en waarden, dat in samenlevingen van eeuw tot eeuw werd overgedragen, wordt in snel tempo afgebouwd. De waarde van de sociale controle als hét overlevingsinstrument is steeds meer achterhaald en de corrigerende rol ervan wordt overgenomen door wetten en afspraken. In de figuur betekent dit, dat het groene gebied uitdijt ten koste van het paarse.’

De Zoeker wierp wederom een blik op de voorliggende figuur.

‘Dan,’ vervolgde Meester Negen, ‘is er de publieke opinie. Dit omvat de heersende, de gangbare opvattingen en meningen in een samenleving. Zij zijn overigens niet altijd gestoeld op terdege onderzoek of kritische analyses. De publieke opinie werkt in samenlevingsverbanden, die kwantitatief veel groter zijn. Het daadwerkelijke beïnvloedingsvermogen ervan is beduidend minder dan die der sociale controle en een “ik” kan zich redelijk gevaarloos onttrekken aan ‘wat iedereen vindt’, zonder dat dit tot ingrijpende gevolgen heeft.

De buitenste cirkel ten slotte beschrijft het gebied van de ethische en morele gedragscodes. Veel daar van vind je terug in religies of humanistische filosofieën. Zij hebben een hoog conceptueel niveau en dat impliceert, zoals je weet, dat hun invloed op het “ik” daarmee marginaal is. “Ikken” onderschrijven ze wellicht, maar als het er op aan komt, als het overleven onder druk komt te staan, worden ze genegeerd. Hun sturend en corrigerend effect is dan ook gering. Moraliteit verwijst naar een individuele instelling, die getuigt van de mate van respect, onzag en eerbied, die iemand betracht voor het leven en de daarin voortkomende verschijnselen. De schaal ervan is van alle correctiemechanismen de kleinste. Het is persoonsgebonden. De enige toetssteen, die het individu heeft, is zijn eigen ‘geweten’. Dat wil overigens niet z...., ’ maar voor hij zijn zin af kon maken, hief de Zoeker min of meer bezwerend zijn hand op.

‘Neem mij niet kwalijk dat ik u onderbreek, maar het begrip geweten wordt vaak gebruikt en meestal zonder dat mij echt duidelijk is, waar over wordt gesproken. Waar moet ik aan denken als u dit begrip gebruikt?’

Meester Negen keek korte tijd peinzend voor zich uit voor hij reageerde.

‘Het is terecht dat je hier naar vraagt,’ zei hij dan, ‘want ook dit is inderdaad een begrip, waar door velen zeer vrijelijk op wordt geïmproviseerd. Daarmee is het onderwerp van veelvuldige manipulatie. Ik noem het wel de opening in de geest, waardoor de ziel buitenom het denken kan werken. Ik vermoed echter dat deze formulering jou onbegrijpelijk in je oren klinkt. Eerder sprak ik het met jou over iets, wat ik als ‘bewustzijnsconstructen’ kwalificeerde. Dat waren bewust gecreëerde denkbeelden, afkomstig van wat ik abstract als Hogere Entiteiten van onze Scheppingsstraal beschreef. Het is de mens, die zich hierop heeft toegelegd, mogelijk om contact te krijgen met die constructen. Het zintuig, dat dergelijk contact mogelijk maakt, is de intuïtie. Maar let op, ik stel hier uitdrukkelijk ‘de mens’, niet het “ik”. Frustrerend als het ook moge zijn voor dat “ik”, op het moment, dat het denken actief is, overschreeuwt het de intuïtie zodanig, dat diens stem niet gehoord kan worden. De bewustzijnsconstructen zijn voor wat de mens betreft van hogere orde. Daarmee bedoel ik, dat zij allen zodanig van structuur, zijn dat zij de Scheppingsstraal helpen verder te komen in de richting, die de bedoeling is. Elementair vertaald voor de mens zou dat inhouden, dat ze ‘goed’ zijn.’ Meester Negen gebruikte zijn vingers om aan te geven dat hij het woord tussen aanhalingstekens plaatste.’

‘Waarom maakt u hier een voorbehoud.’

‘Het woord ‘goed’, zoals dat gebruikt wordt, vloeit voort uit het denken, dat werkt met dualiteit. Het stelt goed tegenover slecht, juist tegenover verkeerd, ja tegenover nee en zo verder. De bewustzijnsconstructen, waar ik echter naar refereer, bevinden zich buiten onze wereld. Zij staan daarmee buiten dergelijke dualiteitsgedachten. Zij moeten echter als intrinsiek goed worden gezien, omdat ze allen uitsluitend werken met de intentie om de Scheppingsstraal verder te brengen. Deze denkbeelden, noem ze denkbeelden van hogere orde als je dat prettig vindt, zijn op geen enkele wijze geïnfiltreerd door de werking van de hoofdwet en alle ander wetten, die de vooruitgang van de Scheppingsstraal op het niveau van de mens zo ingewikkeld maken. De mens, die er in mee contact komt, ervaart/weet onmiddellijk wat goed en juist is. Hij heeft contact met een ‘weten’ dat er is, maar dat veel groter en zuiverder is dan het weten, zoals dat ontstaat vanuit het “ik”. Er zijn namelijk geen “ikken” betrokken geweest bij het creëren van deze bewustzijnsconstructen. Degene, die het contact met deze bewustzijnsconstructen weet te behouden, handelt vanuit een direct contact met het geweten.

Het geweten bestaat altijd. De bewustzijnsconstructen zijn er; ik sprak eerder met je over hun ontstaan en hun levensduur. Ze zijn onafhankelijk van het menselijke denken. Het geweten staat daarmee buiten alle naamgeving van het denken! Er is evenwel een complicerende factor. Als het moet worden geoperationaliseerd, dan kan dat alleen maar met gebruikmaking van het instrumentarium van het ik”. Met andere woorden, de hogere denkbeelden moeten worden vertaald. Zij moeten worden teruggebracht tot het formaat van de lagere denkbeelden. Dat netwerk van open kanalen is het enige, waarover de mens beschikt, werkende intuïtie of niet. De hogere

denkbeelden worden dus geperst in het format van de lagere denkbeelden, die, wij stonden daar tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg uitvoerig bij stil, op hun beurt doordrenkt zijn met de invloed van de hoofdwet en alles wat daarmee annex is. Dat betekent dus een geweldig verlies aan zuiverheid. De multidimensionaliteit van de hogere denkbeelden móet vervolgens ook nog eens worden teruggebracht tot de ééndimensionaliteit van het denken van het “ik”. Dit zijn dus formidabele obstakels voor de mens, maar het is nog gecompliceerder. Omdat de werking van de intuïtie zo subtiel is wordt het door het lawaai van het denken bijna continu overspoeld en overwoekerd.’

‘Toch hoor ik nogal eens mensen zich er op beroepen dat zij handelen vanuit hun geweten, is dat überhaupt wel mogelijk?’

‘Vaak refereren zij naar iets wat ik zou willen beschrijven als ‘het gevormde geweten’. Dat is een conglomeraat van denkbeelden die als hoogstaand gekwalificeerd zijn. Het probleem echter hier is, dat de ‘waarheid’ zijn intrede doet, want om te beginnen is het de ‘waarheid’, die bepaalt wat er hoogstaand is en vervolgens is het ook die ‘waarheid’ die het geweten, waarnaar gerefereerd wordt, tot een onaantastbare bron van ‘juist handelen’ maakt. Om je vraag te beantwoorden, het is mogelijk om te handelen vanuit het contact met het Geweten. Maar als iemand stelt dit te doen, terwijl in diens gedrag de dualiteit goed-slecht dominant is of jijzelf bijvoorbeeld toch “ik” gericht gedrag ziet, weet dan dat je in het gezelschap bent van iemand die in een mooie waak-slaap droom vertoeft. De Vormers der Gedachten hebben tijdens hun vormingsprocessen de dualiteit goed-slecht zo krachtig in het denken ingebrand, dat “ikken” niet anders kunnen dan handelen vanuit die dualiteit, omdat zij zich volledig met de omschrijving van goed-slecht hebben geïdentificeerd. Het is hun waarheid geworden!

Door deze identificatie heeft de mens zichzelf goeddeels de mogelijkheid ontnomen om in contact te komen met het Universele Bewustzijn en daarmee is hij afgesloten van contact met het Geweten. Een “ik”, dat zich beroept op zijn geweten, beroept zich altijd op het **gevormde** geweten. Ironisch als het is, daardoor verliest het nog verder het contact met het ‘zijn’ en het Geweten.

Binnen elke samenleving bestaat dus een beschrijving van wat ‘goed’ is. Alles wat bijdraagt aan het behalen van de doelstelling van de samenleving is goed verklaard. Zo ontstaat na verloop van tijd het skelet van heersende regels, wetten en voorschriften en zo ontstaan ‘lokale waarheden’. De denkbeelden die leiden tot ‘waarheden’, we zagen dat eerder, bevriezen als het ware het Universele Bewustzijn. Dat wordt in de starre patronen, de inhoud van de denkbeelden, vast gezet. “Ikken” ervaren dit overigens niet als ongenoeglijk. Zij bemerken namelijk dat ze met het bewustzijn dat niet gebonden is, volop de richting van de hoofdwet kunnen volgen. En overigens, een van de kenmerken van de waak-slaap situatie is natuurlijk, dat “ikken” zich er niet van bewust zijn, dat in hen het Universele Bewustzijn in denkbeelden vastloopt en stolt. De Vormers der Gedachten leren niemand om op die manier te kijken naar regels, wetten, voorschriften, procedures, geboden en al wat dies meer zij. Iets verkrijgt dus het predicaat ‘goed’ als het wordt beschouwd als iets wat er voor zorgt, dat de samenleving het volgende moment ‘nu’ bereikt. Wat ‘goed’

is, wordt beschouwd als een bindend element, als borg voor de gewenste ordening van de omgeving. Het omgekeerde geldt natuurlijk navenant.'

'Zo benaderd is het begrip 'goed' gestript van vrijwel elke ideële of ethische grondslag'.

'We spreken over het begrip 'goed', zoals dat wordt gebruikt in het gebied van het 'hebben', het gebied van de waak-slaap. Het wordt daar vrijwel altijd gebruikt om handelingen en acties te rechtvaardigen vanuit momentane gevoelens en behoeften'.

'Daarmee koppelt u het aan de waan van de dag. Vanuit die redenering zijn er amper of geen mogelijkheden om samenlevingen fundamenteel te verbeteren.'

'Een fundamentele verandering van de samenleving ligt niet direct binnen het handbereik van het individu. Zijn "ik" zal daartoe namelijk geheel moeten worden omgeploegd. Omploegen is mogelijk, maar altijd slechts laag na laag. Het vereist inzicht, alertheid en doorzettingsvermogen. Bovendien werken de krachten, die tot het ontstaan van het "ik" hebben geleid, een plotselinge ommekeer tegen. Parallel daaraan is het proces voor samenlevingen. Die zijn gedurende eeuwen gevormd. Binnen structuren zijn de begrippen 'goed' en 'slecht' bijna synoniem voor 'zekerheid gevend' en 'onzekerheid oproepend'. Degene, die de gegroeide ordening in een structuur wenst te veranderen, wordt geconfronteerd met de correctiemechanismen, die ik zojuist noemde. Zij zijn de representanten van datgene wat er binnen een samenleving als goed en als slecht is gekwalificeerd en van de grootte van de marges, waarbinnen geëxperimenteerd kan worden. Overtreden van de regels en geboden is altijd 'slecht of verkeerd' en wordt bestraft. Wie een samenleving wil veranderen strijdt tegen de bindende krachten en tegen de vertegenwoordigers daarvan, de Vormers der Gedachten! Een dergelijke strijd is uiterst moeizaam en gaat de kracht of macht van het enkelvoudige individu in bijna alle gevallen ver te boven'.

De Zoeker dacht even na en zocht naar de juiste formulering voor zijn vraag.

'Ik zie een grote onevenredigheid in de verdeling van het bezit in samenlevingen. Voor mijn gevoel is zo'n onevenwichtigheid niet 'goed'. De wetten en overige regelgeving houden die onevenwichtigheid echter in stand. Hoe kijkt u daar naar?'

'Wetten en regelgeving duiden op een zekere ordening. Dankzij die ordening ontstaat de synergie. Wat je ziet is, dat er binnen samenlevingen een natuurlijke drang bestaat om de ordening te handhaven. Daarom wordt dat als 'goed' gekwalificeerd. Dat 'goede' van de waak-slaap staat echter los van het Geweten. Dat behoort de waak-waak staat.

Neem het gebod: Gij zult niet stelen. Iedereen zal, teneinde zich iets te verwerven, een inspanning moeten verrichten. Dit gegeven hangt rechtstreeks samen met de wet van behoud van energie. Het bewandelen van de weg van de minste weerstand, met andere woorden, het passief meedrijven met de krachten van de hoofdwet, staat hier haaks op. Vaak is het makkelijker om iets, waarvoor een ánder zich heeft ingespannen, te ontvreemden, met name in de momenten, waarop de dief de 'sterkere' is en degene, waarvan wordt gestolen, de 'zwakkere'. De 'vruchten' van de oorspronkelijke inspanning komen daarmee niet terecht bij degene, die zich heeft ingespannen. Gevoelsmatig klopt dat niet en in alle structuren zijn er regels

opgesteld, die dit proces tegenwerken, nietwaar?’

‘Zo is dat, maar die regels gaan gemakshalve wel voorbij aan het feit dat **er pas kan worden gestolen, nadat verzameld is!** Dat houdt in, dat de ‘verzamelaars’ op het moment, dat ze konden verzamelen, blijkbaar beschikten over bovengemiddelde vermogens, fysiek, emotioneel of intellectueel’. Daarmee waren **zij** in staat om bezit te verwerven en anderen **niet..** Vervolgens is deze gang van zaken gesanctioneerd in wetten en geboden, waarmee de onevenwichtigheid werd bestendigd.’

Meester Negen knikte.

‘Je beschrijft het spanningsveld, waarin de mensheid vertoeft, uitstekend. **Dat spanningsveld is de leerschool voor de mensheid.** Om zo ver mogelijk in de richting van de Scheppingsstraal te werken moet het synergie-effect maximaal worden uitgenut. Alleen dan ontstaat er een materiële omgeving, die zekerheid geeft, waardoor uiteindelijk de mogelijkheid ontstaat voor zoveel mogelijk “ikken” om de Terugweg te begaan. Het uiterst complexe van de menselijke situatie is namelijk, dat “ikken” zich eerst gewaar moeten zijn van de diepste vormen van identificatie en alleen vanuit dat inzicht de mogelijkheid hebben om de Terugweg te gaan.

In het gebied van het ‘hebben’ geldt het recht van de sterkste, zelfs al zijn de extremen met behulp van regels en wetten enigszins afgevlakt. “Ikken” bezien het als een recht, want het vloeit voort uit hun identificatie met de denkbeelden, die hebben geleid tot ordening in de samenleving.’

‘Samenvattend, ik moet het maar accepteren, zoals het is.’ zei de Zoeker ontevreden.

‘Misschien,’ zei Meester Negen lachend, ‘is het zinvol om even terug te keren naar de essentie van het begrip ‘denkbeeld’. Elk moment, dat een “ik” in zijn denken verwijlt, is een moment van identificatie, een moment van afgeslotenheid, van vereenzelviging met slechts een fragment van het ‘zijn’. Het is daarmee een moment van ‘hebben’. Een dergelijke mens is los van het Universele Bewustzijn.

Het ‘zijn’ hoeft geen beschrijvingen, omdat het zich gewaar is van zichzelf. Het is het moment ‘nu’ van de tijdruimtematerie, waarin het Universele Bewustzijn door de mens kan worden ervaren. Er is in het ‘zijn’ geen behoefte om het Universele Bewustzijn te ‘grijpen’, er is geen behoefte aan begrip. Het ‘zijn’ fragmenteert zichzelf dus niet in denkbeelden. Het ‘zijn’ is daar! Als een mens er mee in aanraking komt **en dat beseft**, wordt het gelaten in zijn oneindige volheid, die door de ervarende mens wordt geaccepteerd, zonder dat die mens zich deze volheid wil toe-eigenen, wil ‘hebben. Dus, zonder dat deze mens het wil ‘grijpen’, zodat ‘begrijpen’ kan ontstaan’.

‘U spreekt nu,’ onderbrak de Zoeker, ‘voor mijn gevoel onverwacht met veel nadruk op het ‘zijn’, terwijl u eerder de nadruk legde op het begrip ‘Universele Bewustzijn’. Is er sprake van een ommekeer? Of van een subtiel verschil, dat mij blijkbaar ontgaat?’

Meester Negen schudde het hoofd.

‘Als ik hier dieper op in ga dwalen we af van de lijn van het verhaal,’ reageerde hij, ‘maar misschien is het, met het oog op de aard en het ontstaan van de Scheppingsstraal toch goed om het nader uit te werken.

Het 'zijn' is voor mij de naam, die ik gebruik als verwijzing naar 'dat wat is'. Meer niet. Ik beperk me hier toe, omdat alle woorden en woordcombinaties ontoereikend zijn om datgene, wat 'zijn' is, te beschrijven. Woorden vloeien voort uit ervaringen van en denken over fragmenten van 'zijn'. Met woorden worden vervolgens conglomeraten van wereld verklarende beschouwingen opgebouwd. Maar vanwege hun ontstaansbasis is alle begrip, dat voortvloeit uit het gebruik van woorden, gefragmenteerd. Identificatie met begripsfragmenten vormt de basis van elk geweld. Wat ik over 'zijn' zeg, geldt ook voor het Universele Bewustzijn. Zowel voor 'zijn' als voor het Universele Bewustzijn geldt, dat het de juiste omschrijving is van de staat, waarvan de mens zich gewaar kan zijn, als zijn denken stil is, als er dus geen enkele gedachte is'.

'Zijn ze daarmee dan niet identiek?'

'Het antwoord is enerzijds bevestigend, anderzijds ontkennend. Dit helpt je natuurlijk niet, daarom zal ik met een parallel trachten te verduidelijken wat ik bedoel. In de wiskunde heb je het gebied van de integraalrekening. Met behulp van ingewikkelde formules kunnen daar veel vraagstukken worden opgelost. Sommigen echter niet! Om die vraagstukken toch tot een oplossing te brengen is een ingenieuze bewerking uitgedacht, die er in essentie op neerkomt, dat het vraagstuk wordt getransformeerd. Dankzij die transformatie komt het in een 'ander' gebied, met andere wiskundige benaderingen en regels. Met behulp daarvan kan het getransformeerde vraagstuk wél tot een oplossing worden gebracht. De aldus gevonden oplossing wordt vervolgens terug getransformeerd naar het eerdere gebied van de gewone integraalrekening. Op die wijze is er een oplossing gevonden. Begrijp je, zonder dat we er inhoudelijke op ingaan, deze aanpak?'

Er viel een nadrukkelijke stilte. De Zoeker herhaalde de redenering een aantal malen in zijn gedachten, wikte en woog en knikte toen, zij het aarzelend.

'Goed, laten we dan nu deze parallel op jouw vraag toepassen. Jouw vraag naar het verschil tussen het 'zijn' en het Universele Bewustzijn kent in het gebied van het gewone denken geen bruikbaar antwoord. Om een eventueel verschil tussen beiden te vinden, moeten beiden worden getransformeerd naar het gebied, waar er geen denken is. Dat is uiterst complex, omdat het denken zelf daartoe nooit in staat zal zijn. Degene, die volhardt en blijft zoeken, zal uiteindelijk terecht komen in dat gebied! In het gebied, waar er geen gedachten zijn, ervaart de mens/s er getuige van/wordt hem geopenbaard/weet hij, allemaal uitdrukkingen, die trachten weer te geven wat de ervaring is, dat het 'zijn' en het Universele Bewustzijn op een onvoorstelbare wijze één en dezelfde zijn. In dat gebied is het vraagstuk dus opgelost. Dan wordt die oplossing terug getransformeerd. Daarmee is het vraagstuk ook binnen het gebied van het denken tot een oplossing gebracht! 'Zijn' en Universeel Bewustzijn zijn identiek!'

De Zoeker wilde iets tegenwerpen, maar Meester Negen liet zich niet onderbreken.

'Tenzij er in dat gebied, en dat is uiterst waarschijnlijk, door de mens reeds op een associatieve manier een invulling gegeven is aan zowel het begrip 'zijn', als aan het begrip 'Universeel Bewustzijn'. Alleen als die associatieve invulling dezelfde is, de kans daarop is uiterst gering, kan de volheid van het getransformeerde antwoord

worden begrepen. In **alle andere gevallen** neemt het denken het over en gaat met het getransformeerde antwoord aan de haal. Het legt de associatieve inkaderingen van beide woorden naast elkaar en focust zich op de aanwezige verschillen. Die wil het doen verdwijnen en dat vraagt dus een nadere verklaring, waarmee het conceptuele gat kan worden gedicht. Dit denkproces speelt zich bij velen af, omdat zij niet in staat zijn te begrijpen, wat er in het gebied van de transformatie is gebeurd. Het denken k nt immers de gehanteerde regels uit dat gebied niet en zal die ook nooit kennen. Vervolgens, en dat zie je veelvuldig om je heen, raakt het denken verzeild in spirituele, religieuze en filosofische discussies!’

De Zoeker keek Meester Negen met een frons aan, terwijl hij op een vraag broedde.

‘Er is iets in uw betoog,’ begon hij dan met enige aarzeling, omdat hij niet wist of hij met de vraag te ver zou gaan, ‘waardoor ik me buitengesloten voel’.

‘Je had,’ zei Meester Negen, ‘dit niet treffender kunnen verwoorden! Zoals ik het je heb verteld, is jouw “ik” inderdaad buitengesloten. Het antwoord op jouw vraag vindt namelijk zijn oplossing in het gebied, waar het “ik” niet bestaat. Het “ik” krijgt dus een oplossing aangereikt, zonder dat het op enigerlei wijze beschikt over instrumenten om te checken of die oplossing wel juist zou zijn. “Ikken” houden daar niet van en komen in protest, omdat ze zich machteloos voelen. Ik heb je echter in eerdere gesprekken al de ingang geduid van het terrein, waar “ikken” niet heersen. Ga zelf door die ingang en ervaar, dat het antwoord juist is. Het is dan jouw individuele ervaring geworden en die staat onwrikbaar. Let echter wel, als jij er over spreekt zullen anderen trachten je met jouw antwoord in het gebied van het denken te trekken. Daar is op zich niets op tegen, maar je weet dan, dat het antwoord daar nooit gevonden zal worden, omdat ogenschijnlijk dezelfde woorden opgehangen zijn in verschillende referentiekaders. Ik liet je gisteren een tekening zien waarin ik de relatie tussen onze Scheppingsstraal en het Universele Bewustzijn weer gaf. Diezelfde tekening, uitgebreider, geeft de relaties tussen het ‘zijn’ en het Universele Bewustzijn weer.

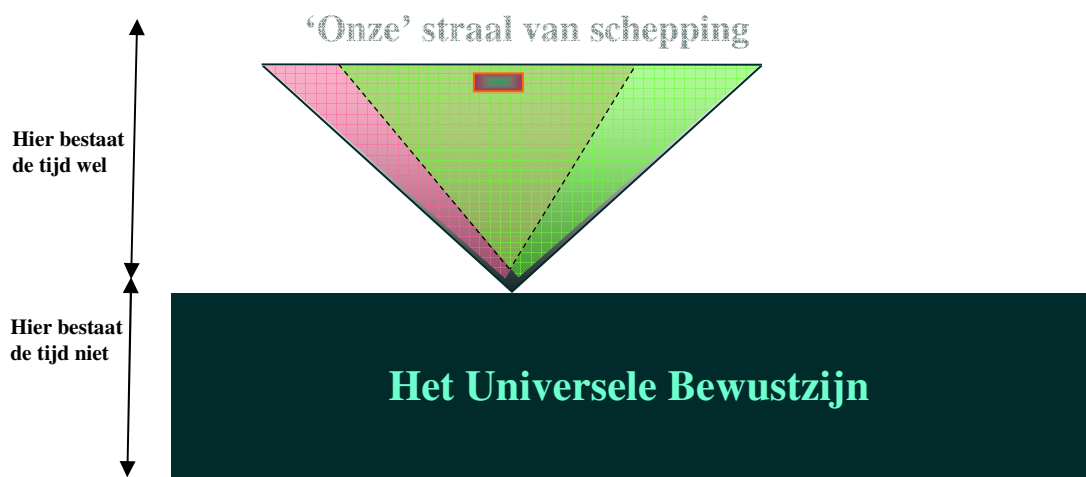

fig.54: ‘Zijn’ en Universeel Bewustzijn

‘De verschillen zijn niet groot, maar verduidelijkend hoop ik. Je ziet, dat ik in de driehoek, die de straal van onze schepping weergeeft, twee andere driehoeken heb getekend, die elkaar goeddeels overlappen. Ik geef daarmee de tweede Scheppingsslag binnen onze Scheppingsstraal weer. De eerste, die waarbij Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit is geschapen, betekent de creatie van de ongemanifesteerde volledig bewuste energie. In die tweede slag ontstaat er een verdere verdichting. De lichtgroene driehoek representeert, hoe er in onze Scheppingsstraal door de verdere binding van het bewustzijn materiële energiemanifestaties zijn ontstaan. De roze driehoek geeft weer, dat er immateriële energiemanifestaties ontstaan. De materiële manifestaties zijn, het woord zegt het al, alle manifestaties van materiële, van stoffelijke aard. Het immateriële geeft weer, hoe de onstoffelijke energieën zijn ontstaan, maar het echt kennen van deze immateriële Entiteiten is uiterst complex, omdat hun inwerkingen zo subtiel zijn.’

‘Dat zal ongetwijfeld zo zijn,’ mompelde de Zoeker, ‘maar toch, wat zou ik me kunnen voorstellen bij een immateriële Entiteit?’

Meester Negen glimlachte.

‘Dat gaat je voorstellingsvermogen te buiten, maar dat komt, omdat het beeld, wat je hebt van ‘Entiteiten’ zich genoeglijk in je vijfhoek van waarheden genesteld heeft. Denk bijvoorbeeld aan de zwaartekracht, een elektromagnetisch veld, het luchtledige, allen Entiteiten, die functioneren volgens het eigen bewustzijn.’

De Zoeker slikte even voor hij reageerde.

‘Wat u zegt is wel heel abstract,’ merkte hij ten slotte op, ‘en inderdaad, het bevindt zich ver buiten mijn vijfhoek.’

‘Het belangrijkste aspect,’ zei Meester Negen, terwijl hij weer naar de tekening wees, ‘is de óverlap tussen de twee driehoeken, het wat donkerder gekleurde vlak. Die overlap geeft het gebied weer, waar er een interactie is tussen de materiële aspecten van onze Scheppingsstraal en de immateriële aspecten. Het is het gebied, waar de materie wordt bezield door de immateriële Entiteiten, zoals het menselijke lichaam wordt bezield door diens ziel!’

‘En de gebieden, waar die bezieling niet is, daar is geen bewustzijn?’

‘Daar is wél bewustzijn, ik vertelde je dat eerder, maar daar is geen zèlfbewustzijn! In wetenschappelijke termen wordt wel gesproken over de ‘organische’ en ‘anorganische’ werelden. De benadering is schraal en te beperkt, maar voor de beeldvorming bruikbaar. Je kunt ook denken aan het ‘luchtledige’. Dat bestaat, er is bewustzijn, maar het is immaterieel. Om nog even terug te komen op de overeenkomst tussen ‘zijn’ en Universeel Bewustzijn, datgene, wat in de schets is getekend is de figuurlijke weergave van wat ‘is’, het ‘zijn’. Hiermee heb je een visuele indicatie.’

‘Wat vertegenwoordigt die kleine rechthoek met de rode omlijning?’

‘Dat is mijn symbolische weergave van onze eigen aarde en het leven er op. De aarde neemt in de Scheppingsstraal van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit een bijzondere plaats in, waar, dankzij de intense samenwerking van vele Entiteiten in onze Scheppingsstraal, uiteindelijk een plaats heeft kunnen ontstaan, waar de bezieling van de materie een van zijn hoogste vormen heeft kunnen krijgen.’

‘Er bestaan geen hogere wezens dan mensen?’

‘Dat heb ik niet gezegd! Ik zeg dat in de ontwikkeling van onze Scheppingsstraal op onze plaats, diep in die straal dus, de Entiteit mens de hoogste combinatie van ‘materie’ en ‘onstoffelijkheid’ is.’

‘Stelt u daarmee dat de mens het eindstation is?’

‘Op onze plek inderdaad, hoewel dat is niet noodzakelijkerwijs de bedoeling van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit hoeft te zijn geweest.’

‘Als het niet zijn bedoeling is, dan kan hij het toch bijstellen,’ meende de Zoeker

‘Nee, niet meer. Door te scheppen heeft Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit een groot aantal wetmatigheden gecreëerd. Zij vormen zowel het fundament als het skelet van alle ontwikkelingen in zijn Scheppingsstraal. Zij kunnen niet meer veranderd worden, want een verandering zou het onmiddellijke einde van onze Scheppingsstraal impliceren. Een ingreep zou er bij wijze van spreken op neer komen, dat ineens het getal ‘4’ niet meer deelbaar zou zijn door het getal ‘2’. Een dergelijke ingreep zou de gehele wiskunde omver werpen en onbruikbaar maken. Je zou de beslissingen, die Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit heeft genomen, om in jouw terminologie te blijven, enigszins kunnen vergelijken met een groot spoorwegemplacement. Zolang een trein zich op dat emplacement bevindt, kan hij alle richtingen op. Rijdt hij eenmaal op een traject naar een bestemming, dan is er geen keuze meer. Dan moet het traject worden gereden.’

‘De trein kan stoppen.’

*‘Luister naar wat ik je zeg,’ reageerde Meester Negen kort. ‘Ik had het over een **richting keuze**, niet over wat er eventueel gedaan zou kunnen worden als een richting eenmaal gekozen is! Het bereikte punt, waarbij de mens **is**, heeft alleen kunnen ontstaan, omdat veel verschillende Entiteiten hebben samengewerkt. Dit punt is een uiterst gebalanceerd punt, dat slechts kortstondig kan bestaan, omdat het zo’n precair evenwicht heeft. In die korte tijd ontstaat de Entiteit mens.’*

Hij keek de Zoeker aan en die knikte na enige tijd.

‘Wij bestaan dus niet lang?’ vroeg de Zoeker.

‘De Entiteit mens zal niet lang bestaan, gemeten in de tijdsduur van de Scheppingsstraal.’

‘Er is dus inderdaad iets als het einde der tijden?’

‘Het precaire evenwicht, dat is geconstrueerd, zal niet lang bestaan. Het zal lang genoeg bestaan, maar er is een onvermijdelijk einde aan.’

‘De mensheid kan daar niets tegen doen?’

‘De menselijke entiteiten hebben een unieke kans gekregen. Alles in Onze Scheppingsstraal heeft samengewerkt met een onvoorstelbare liefde voor ons om de ideale omstandigheden voor de mens te creëren. Grenzeloze dankbaarheid zou daar tegenover moeten staan. In plaats daarvan is er verzet en onvrede over de onvermijdelijke eindigheid ervan. Hier demonstreert zich, zoals ik je al diverse keren eerder vertelde, dat de mens zich gedraagt als willoos slachtoffer van de mechanica van het ‘hebben’. In plaats van dankbaar te zijn is hij het gebied van de mentale en astrale identificatie ingegaan. Daardoor vergeet hij zowel zijn oorsprong als zijn richting. En de Goddelijke Adviezen.’

‘Het klinkt erg fatalistisch,’ merkte de Zoeker op, ‘Ik bedoel, als ik mee ga in uw redenering hebben bijvoorbeeld maatregelen tegen milieuvervuiling geen zin!’

‘Het einde der tijden, zoals we net bespraken, wordt niet door een mens of door de mensheid bewerkstelligd. Dat wil niet zeggen, dat door het gedrag van de mensheid het voor de Hogere Entiteiten niet ingewikkelder wordt om de preciaire balans te handhaven. Het krachtveld zal echter alleen uit balans raken als de Hogere Entiteiten daartoe beslissen. Deze benadering kan jou passief en zelfs fatalistisch overkomen. Vanuit het denken, één van de exponenten van ‘hebben’, is dat zeker ook zo. Dat denken wil een actieplan ‘hebben’ om het einde der tijden te keren en beschouwt ieder, die het nalaat om zich voor een dergelijk actieplan in te zetten, als fatalistisch. Ikzelf, het zal je duidelijk zijn, beschouw de term fatalistisch als een kernbegrip uit het gebied van de mechanica van het ‘hebben’. Het is een begrip uit de waak-slaap. Wie in dat gebied ronddoelt, komt onvermijdelijk op kruisingen van conflicterende wetmatigheden. Dan is het beeld soms onoverzichtelijk, tegenstrijdig of complex en kán leiden tot acties, waarvan sommigen zelfs fatalistisch lijken. Maar wie het Tweede Goddelijke Advies volgt en zich dus bewust identificeert houdt zich niet op met een dergelijke term.’

De Zoeker staaarde naar een wazig punt op de achterwand, maar stelde vast dat er, in ieder geval in conceptuele zin, een te herkennen lijn zat in datgene, wat was gezegd.

‘Laten we,’ hervatte Meester Negen, ‘na deze uitweiding over de relatie tussen ‘zijn’ en Universeel Bewustzijn de oorspronkelijke draad van ons verhaal weer op pakken en terugkeren naar het Geweten. De volheid van het ‘zijn’ in het nu is direct verbonden met het geweten. Ontdaan van alle verlangens, ontdaan van wensen of behoeften ervaart de mens het essentieel juiste en goede van het ‘zijn’. Hij begrijpt, dat het onbewust identificeren leidt tot gebonden bewustzijn en beseft dat de verwoording van de begrippen slecht, verkeerd, fout, onjuist, herleid kunnen worden tot de onbewuste identificatie. Hij begrijpt ook dat onbewuste identificatie zijn eigen momentum heeft, zijn karma, zo je wilt. Maar het individu beseft, dat het beschrijven van dit weten niets toe zal voegen. Integendeel, het zal de verwarring van het denken slechts vergroten.

*De mens, die handelt vanuit dit zuivere weten, is het goede in zichzelf! Dit weten, dat direct is gekoppeld aan het bewuste ‘zijn’ wordt beschreven als het Geweten. Omdat het altijd één bepaald individu is, dat ervaart, lijkt het alsof er gesproken kan worden van een ‘individueel geweten’. **Dat is niet zo!** Het ‘Geweten’, de wetenschap omtrent het goede en het absoluut juiste, is universeel. Alleen de verwoording van deze individuele ervaring in het ‘nu’ leidt er toe dat gesproken wordt over het geïndividualiseerde geweten, dat iemand zou ‘hebben’. Met zijn vingers gaf Meester Negen aan dat hij het laatste woord tussen aanhalingstekens plaatste.*

*‘Het Geweten **is!** De mens kan er in het moment ‘nu’ mee in contact komen, maar niemand kan het ooit **‘hebben’!** Met name uit een aantal filosofische en religieuze*

overleveringen blijkt, dat sommige geestelijke en spirituele leraren intens contact hebben weten te realiseren met het 'zijn'. Zij zijn daarmee dus ook in aanraking gekomen met het 'Geweten'. Ze hebben vervolgens getracht dit 'Geweten' operationeel te maken, opdat de essentie van het goede en juiste ook door zou dringen in het gebied van het 'hebben', waar zij als Leraar een sturende stem hadden.

Het immense probleem van de te maken vertaalslag om de essentie van het 'zijn' middels woorden en begrippen om te zetten in 'hebben' zal zich vanaf het allereerste moment hebben gemanifesteerd. De Grote Leraren zullen hebben ingezien, dat elke verwoording van het 'geweten' het zaad van de identificatie en de verzelfstandiging in zich droeg en daarmee zou verworden tot iets wat het nimmer beoogde te zijn. Zij stonden dus voor een ongekend dilemma.

Als zij niets met hun inzichten zouden doen, zouden er primitieve samenlevingen blijven bestaan, waarin het recht van de sterkste ongebreideld zijn gang zou gaan. "Ikken" zouden zich daarin blijven identificeren met hun eigen individuele 'waarheden'. Pas als er een convergentie van individuele 'waarheden' is, kan het synergie-effect ontstaan. De individuele 'waarheden' gaan dan op in de grotere collectieve 'waarheid', van waaruit gezamenlijke acties kunnen worden ondernomen en alleen dat bewerkstelligt de ontplooiing van de samenleving.

De Grote Leraren wisten dit en zij begrepen, dat de mensheid en de samenlevingen zich niet verder zouden ontwikkelen, als zij niet ingrepen. Het zou ook het eindpunt hebben betekend voor de Scheppingsstraal, hoewel die de potentie had om zich verder te ontplooiën. Dus stuurden ze bij in de wetenschap, dat de mens altijd de speelbal zou blijven van bijvoorbeeld zijn drang tot scheppen en dat de dualiteit aangenaam-onaangenaam altijd zijn invloed uit zou blijven oefenen. De Oude Leraren kozen bewust voor incarnatie en stapten uit het paradijs van het 'zijn' om zich toe te leggen op het ontwikkelen van de mensheid door te helpen het denken te ontwikkelen. Dit is de essentie van de tocht uit het paradijs. Tegelijkertijd gaven zij de mensheid de Goddelijke Adviezen om het contact met het 'zijn' op individueel niveau te kunnen herstellen.

'En dat kan alleen op individueel niveau?'

'Dat is de enige mogelijkheid. Elke collectieve poging vloeit voort uit identificatie met collectief onderschreven denkbeeldenreeksen. Eergisteren vroeg je me, wat een mens kan doen. Ik zei je toen, dat alleen bewuste identificatie de mens verder kan brengen. Let wel, ik had het daarbij over één mens. Over jou, in dat geval, maar telkens als één mens verder komt, komt de mensheid verder. Enkele jaren geleden kwam je met de vraag, hoe onrecht kon worden verdreven. Veel mensen zien onrecht en velen willen daar wat aan doen. Maar de enige mogelijkheid begint altijd bij het enkelvoudige individu. Als dat zich bewust is van zijn onbewuste identificaties en de gevolgen, die dat telkens weer met zich mee brengt, zal dat niet meer onrechtvaardig handelen. En wellicht is er iemand in diens omgeving, die zijn voorbeeld volgt. Wat echter nooit werkt is het creëren van een set van regels en procedures.'

'Zo gaat het wel erg langzaam,' mompelde de Zoeker. 'Zou het niet beter zijn, als mensen zich grootschalig bewust identificeerden.'

‘Het proces van bewustwording kent zijn eigen momentum. Als mens kun je vinden dat het langzaam gaat, maar wat is je maatstaf Ben je zelf bewust? Hoe lang duurt het, voordat je permanent in het ‘nu’ bent? Hoe intensief ben je bezig met de bewustwording bij andere mensen? En dan nog, wat je te berde brengt is een van de meest verlamdende dooddoeners van de Geest der Massa ‘s. Velen gebruiken namelijk zinsneden die beginnen met: ‘Als iedereen nu maar! Vervolgens komen ze met hun verlanglijstje en doen niets! Dergelijke fantasieën zijn zeer gevaarlijke mindfillers! Ogenscheinlijk wordt er verheven misschien zelfs wel spiritueel gedacht en gesproken. Maar de individuele aandacht wordt met dergelijke zinsneden naar buiten gegooid. Naar die ander en vervolgens wordt daarvoor weer regelgeving bedacht. De scheppingsdrang wordt bevredigd, maar dergelijke dooddoeners vormen de innerlijke rechtvaardiging om handelingen uit te stellen of na te laten. ‘Die anderen doen ook niets, dus waarom ik...?’ Meester Negen toonde een nieuwe figuur.

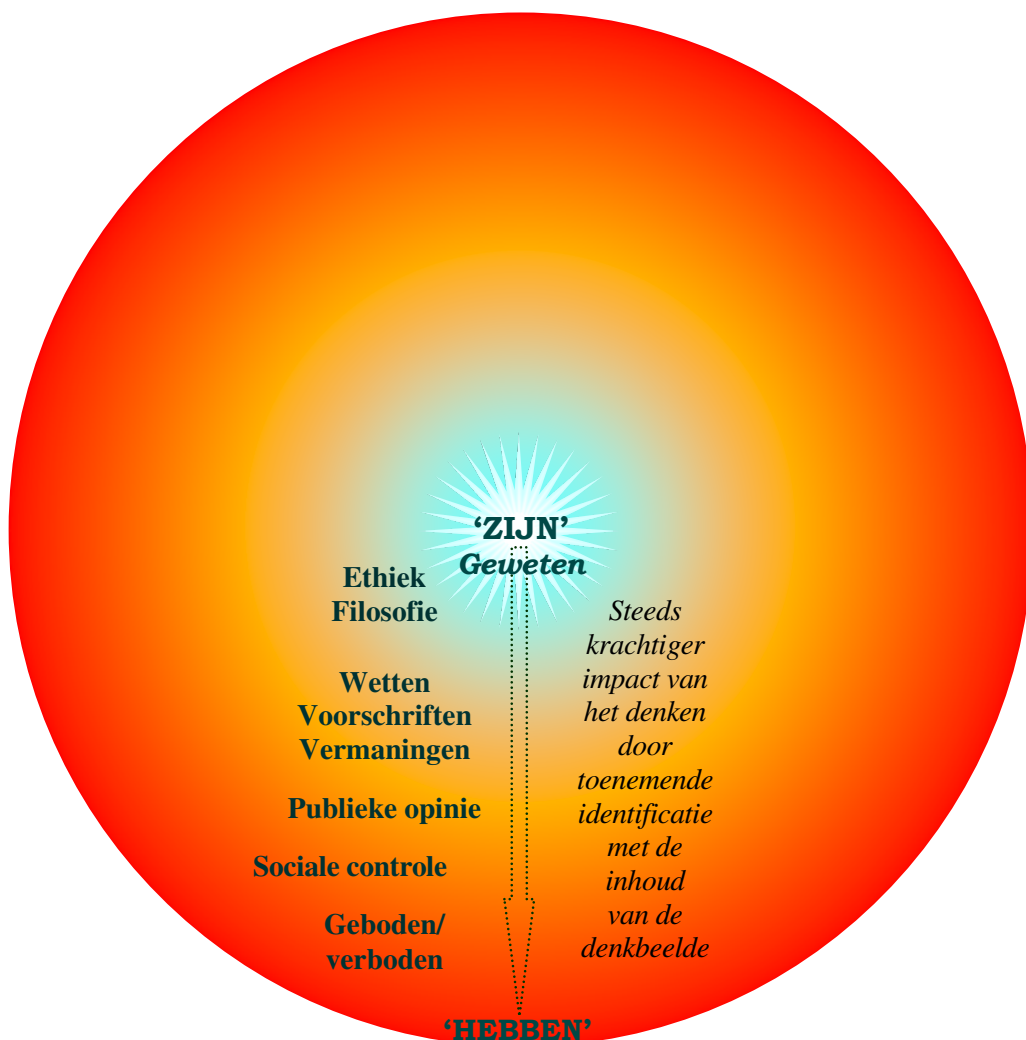

fig.55: Van ‘zijn’ naar ‘hebben’; van ‘Geweten’ naar geboden en wetten.

‘Je ziet hier, hoe in de Entiteit mens het ‘zijn’ door diens toenemende identificatie altijd verwordt tot ‘hebben’. De mogelijkheid om bewust te ‘zijn’ bevindt zich in het centrum. Door de drang tot aangenaam overleven en de drang tot scheppen wordt de mens uit het ‘zijn’ naar het ‘hebben’ gevoerd. Naarmate de aandacht van zijn “ik” zich verder van het ‘zijn’ af beweegt, neemt de identificatie met het ‘hebben’ toe. Daardoor vervaagt de relatie met het geweten en verwordt tot iets conceptueels. Je zou deze figuur ook kunnen beschouwen als een weergave van het evolutieproces van de menselijke entiteit. Als bovenaanzicht! Van opzij heeft de figuur de volgende vorm.’

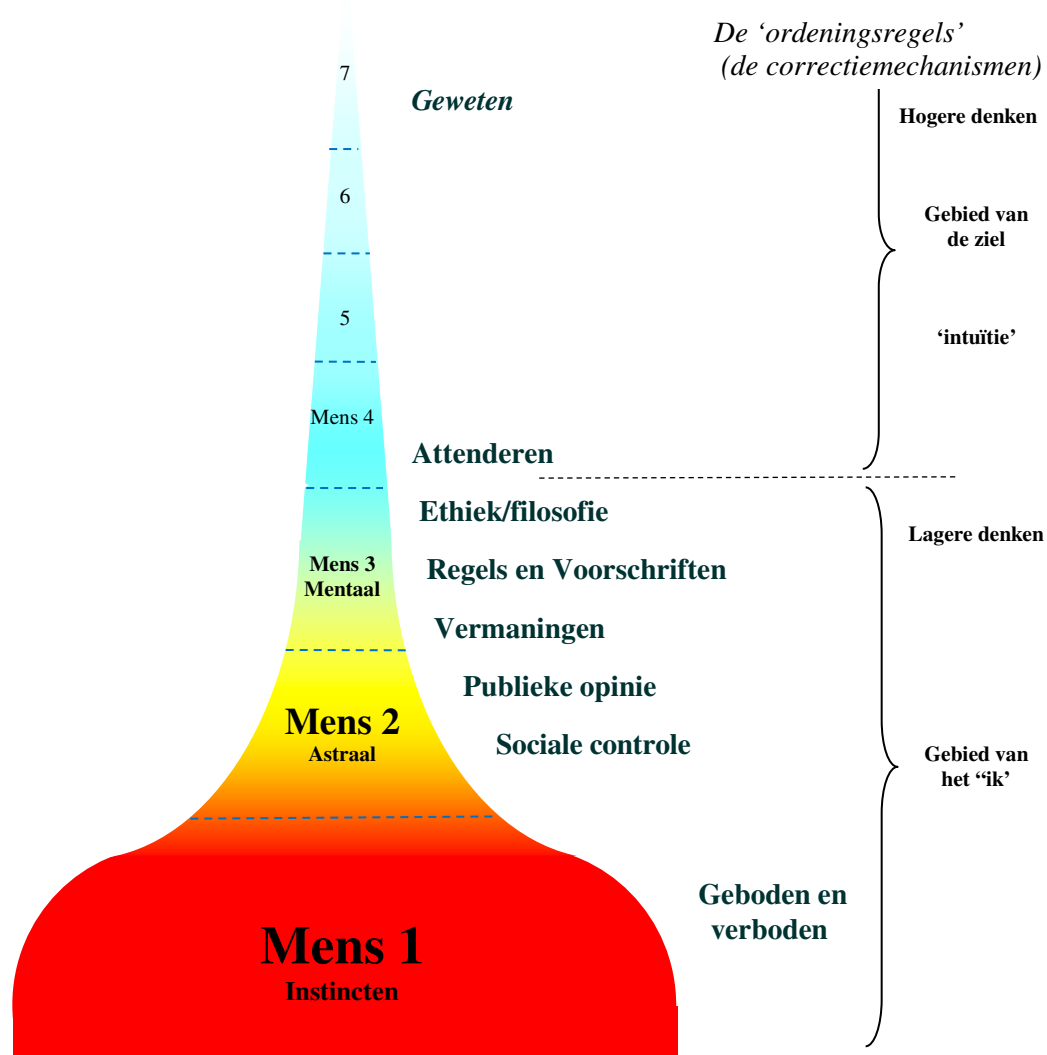

fig. 56 Bewustzijnsontwikkeling in de Entiteit mens

*‘Het heeft wel iets van een pagode,’ meende de Zoeker.
Meester Negen glimlachte.*

‘Ook de pagodevorm is meer dan een toevallige architectonische constructie. Het is voor een aantal mensen de symbolische weergave van de mogelijke groei in bewustzijn van de mens. Tijdens ons laatste gesprek op de Kleine Omweg attendeerde ik je op het bestaan van verschillende menstypen. Ik tipte toen dat verschijnsel even aan, zoals trouwens ook daarnet nog even. Op dit punt gekomen is het noodzakelijk om dat gegeven verder uit te werken, want voor verschillende menstypen zijn onderling verschillende ordeningsregels nodig en uitgewerkt.

Het evolutieproces van het bewustzijn in de mens verloopt, zoals de figuur schetst. Het begint bij datgene, wat wordt beschreven als menstype nummer 1. De volgende fase wordt gekenschetst als menstype 2 en zo verder. Het verschil in de menstypes vloeit voort uit de situering van hun centrum van aandacht en de gevolgen, die dat heeft, voor hun denkproces.’

Meester Negen keek de Zoeker aan, maar deze staarde glazig voor zich uit.

‘Ik ben bang dat geen idee heb waar u het over heeft,’ reageerde hij dan.

‘Je herinnert de figuur, die ik je regelmatig toonde, waarin geïllustreerd wordt, hoe de verschillende gedachtesoorten een verschillende impact en levensduur hebben?’

De Zoeker knikte.

‘U hebt die figuur en een aantal varianten erop diverse malen laten zien. Hij geeft weer, dat de impact van instinctmatige gedachten het grootst is. Veel groter dan die van emotioneel aangedreven gedachten en de impact daarvan is weer groter dan die van mentaal geïnitieerde gedachten.’

‘De essentie van al die figuurtjes heeft een directe relatie met waar ik het nu over heb, met de te onderscheiden typen mens. De plaats van het centrum van aandacht is de plaats, waar het bewustzijn in de mens als het ware primair naar toevloeit. Of,’ Meester Negen dacht een moment na, ‘je zou ook kunnen zeggen naar toe wordt gezogen. In ieder geval wordt het bewustzijn op die plaats verbruikt/ingezet. Dat centrum bevindt zich bij menstype 1, in het gebied van de instinctmatige denkbeelden. Dus in het gebied waar de aandacht primair gericht is en werkt met het waarnemen, ontvangen van instinctmatige impulsen, overlevingsacties en reacties met alle gevolgen van dien.’

Dit ging de Zoeker te snel.

‘U memoreert nu weer ‘gevolgen’, maar eerlijk gezegd voel ik nog niet aan, waar u naar toe wilt. Wat moet ik mij daar bij denken?’

‘Denk terug aan hetgeen we zagen bij het doornemen van de opbouw van denkbeelden. Ik bedoel het proces, waarbij er vanuit datgene, wat ik daar kwalificeerde als basisaandachtspunten, denkbeelden worden gebouwd. Weet je nog waar ik het over heb?’

‘U beschreef hen als een soort conceptuele ‘ankerpunten’. Punten, waar de aandacht van het “ik” in elke situatie naar zoekt en van waaruit vervolgens in die situatie de denkbeelden, die tot ‘begrip van de situatie’ leiden, worden opgebouwd.’

Meester Negen glimlachte.

*‘Het doet me deugd dat je het zo hebt onthouden. Er wordt wel gedacht dat menstype nummer 1 primitief en primair denkt en reageert, maar dat is niet het essentiële kenmerk van dat menstype. **Menstype 1 maakt bij de opbouw van zijn denkbeelden***

voornamelijk gebruik van de instinct georiënteerde basisaandachtspunten.'

'Zoals?' vroeg de Zoeker die zich er heel weinig bij voor kon stellen.

Meester Negen glimlachte terwijl hij zijn hoofd schudde.

'Een recht-toe-recht-aan antwoord op je vraag bestaat niet, omdat, zoals je wellicht nog weet, aandachtspunten slechts **minimale fragmenten** van denkbeelden zijn, die dus op zichzelf nooit een **volledig** denkbeeld kunnen weerspiegelen. Maar er bestaat een parallel, waarmee ik je duidelijker kan maken, waar ik het over heb. Op een bepaalde manier kun je de basisaandachtspunten vergelijken met de deeltjes, waaruit atomen zijn opgebouwd, de protonen, neutronen en elektronen. Elk van die deeltjes op zich vertegenwoordigt natuurlijk iets, maar nooit een atoom, zoals ons menselijke denken dat kent. Alleen via onderlinge combinaties ontstaan zuurstof, waterstof, kwik, of andersoortige atomen, nietwaar?'

De Zoeker, die zich dit herinnerde uit de scheikundelessen, knikte.

'Op een soortgelijke wijze moet je de werking van de basisaandachtspunten beschouwen. Menstype nummer 1 gebruikt bij het opbouwen van zijn denkbeelden voornamelijk instinctmatig georiënteerde basisaandachtspunten. Deze punten zijn direct gelieerd aan het overleven. Aan het blijven bestaan van de menselijke entiteit als systeem. Binnen zoveel mogelijk wisselende situaties. Dit menstype leert zo de 'eigen machine' het eigen lichaam te doorgronden en van daaruit zal het bewustzijn zich ontwikkelen. Denk daarbij aan wat ik je vertelde over systemen. Zij kunnen slechts ontstaan, als de bindende krachten groter zijn dan de ontbindende krachten. De bindende krachten kun je beschouwen als de dwingende identificatierichtingen in het systeem. Zij bewerkstelligen de ordening, die het systeem en de daartoe behorende elementen tot systeem maakt. De aandacht van menstype 1 is gericht op deze bindende identificaties.'

'Waarom is dat zo?'

Meester Negen schudde het hoofd.

'Ik begrijp dat je deze vraag stelt en er bestaat een antwoord, maar dat antwoord zou impliceren, dat we heel ver afdwalen van onze huidige lijn. Ik kom daar echter zeker nog op terug op het moment dat wij ons verdiepen in de bol van bewustzijn. Laten we op dit moment vaststellen, dat de aandacht van menstype 1 getrokken wordt naar/terecht komt bij de instinctmatig georiënteerde basisaandachtspunten en dat als gevolg daarvan diens denkbeelden daar mee dus doortrokken zijn.'

De Zoeker knikte voor zich uit, maar Meester Negen was daar niet tevreden mee.

'Let wel,' zei hij cryptisch, 'ik spreek dus over de oriëntatie van de denkbeelden.'

'Waarom benadrukt u dat zo?'

'Die oriëntatie staat los van de **kwantiteit** of **complexiteit** van denkbeelden, die type 1 weet te bouwen. Ik benadruk dat nogmaals, want zij, die voor het eerst over de menstypen horen, zijn direct geneigd om menstype 1 te associëren met primitief, lomp of onbeschaafd gedrag.'

'En dat is onjuist?'

'Die associatie is mééstal onjuist! Soms is het zo natuurlijk, maar het is zeker niet per se het geval! Het **vermogen** om complexe denkbeeldenreeksen te bouwen staat los van de **oriëntatierichting**, die wordt gebruikt om ze te bouwen! De woorden die ik

gebruik geven nadrukkelijk verschillende dimensies weer!

Menstype 1 is primair gefocust op allerlei overlevingsaspecten en houdt zich voornamelijk bezig met vragen, hoe dat overleven het beste, snelste, makkelijkste, handigste kan, moet, zal worden bewerkstelligd. Een dergelijk type kan daarom ook niet anders dan instinctief handelen. Er bevinden zich in zijn denkbeelden-conglomeraat, zijn "ik", hoe klein of groot dat ook moge zijn, nauwelijks anders georiënteerde denkbeeldenreeksen.

Anders is dat bij menstype nummer 2. Diens centrum van aandacht bevindt zich in het astrale gebied. Het bewustzijn van zo'n mens wordt dus primair ingezet of verbruikt door astrale, emotionele prikkels. De oriëntatierichting van de astrale mens is gemakkelijk te herkennen en wordt beschreven door de hoofdwet: het zoeken van het aangename en het vermijden van het onaangename. Die oriëntatierichting is dominant bij de door dit type gebouwde denkbeelden. Type nummer 2 heeft de instinctfase doorlopen. Ik bedoel daarmee te zeggen, dat hij de heftige identificaties van het instinctmatige leven heeft doorzien en daar enige afstand van weet te nemen. Het is zo'n mens nog wel mogelijk om bij wijze van spreken weer af te zakken naar die identificaties, maar dat afzakken, dat neerdalen wordt intrinsiek door het menselijke mechanisme als minder bevredigend ervaren.'

'Hoezo?'

'Het gaat in tegen de evolutionaire lijn van het denkproces. De richting van het denkproces, we stonden daar uitvoerig bij stil op de Kleine Omweg, is naar 'omhoog'. Het denkproces van welk menstype dan ook streeft er naar om telkens een hoger niveau van ordening te bereiken, omdat alleen daardoor inzicht en begrip toenemen. De ontwikkeling van instinctmatig naar astraal, van astraal maar mentaal loopt daar geheel parallel aan. De astrale mens ervaart de gedragsrichting van menstype 1 als elementair en meestal als nogal rücksichtslos. Dat komt, omdat het emotionele aspect bij menstype 1 weinig ontwikkeld is en derhalve vaak ontbreekt.'

'Ze hebben geen emoties?'

'Ze ondergáán natuurlijk wel emoties, maar vrijwel zonder inzicht in de processen er van. Dus zonder dat ze de emotionele wetmatigheden die er achter zitten doorzien of aanvoelen. Hun centrum van aandacht ligt daar niet!'

Analoog hieraan zijn de processen bij menstype nummer 3. Bij hen bevindt het centrum van hun aandacht zich in het mentale gebied. Menstype 3 reageert voornamelijk mentaal, hoewel het natuurlijk ook kan afzakken naar het astrale en instinctmatige gebied, maar om de reden, die ik je net memoreerde, voelt dit type daar van nature niet voor. Hij beziet menstype 2 als te emotioneel en te weinig rationeel.

De evolutionaire richting van het denkproces is naar omhoog. Incidenteel kan mens nummer 3 contact hebben met het bewustzijnsgebied, dat hoort bij mens nummer 4.'

'Hoe gaat dat dan in zijn werk?'

'Dat gebeurt soms spontaan en frequenter in meditatie. Ik beschreef je dergelijke ervaringen, toen ik met je sprak over de processen, die zich daar kunnen afspelen. Een mens die mediteert, kan in de meditatie de kracht van zijn "ik" doen afnemen. Hij of zij 'verlaat' daarmee de eigen vijfhoek van 'waarheden' en kan dan in contact

komen met multidimensionale denkbeelden. In uitzonderlijke gevallen is het zo'n mens zelfs mogelijk om contact te ervaren met een denkbeeld van het vijfde niveau.'

'Het zesde niveau niet?'

'Het maximale verschil dat overbrugd kan worden, en dat geldt in de gehele Scheppingsstraal, bedraagt 2 niveaus. Dat geldt overigens zowel voor de richting naar boven, als voor de richting naar beneden.'

'Waarom is dat?'

'Omdat anders de kloof tussen inzicht en begrip te groot is om te kunnen worden overbrugd.'

De Zoeker grijnsde.

'Wat u zegt lijkt een antwoord, maar het verduidelijkt mij niets!'

'Een denkbeeld van meer dan twee niveaus verschil is voor de ontvanger te fijn van opbouw en te multidimensionaal. Anders gesteld, zijn instrument, zijn denkvermogen, werkt gewoon te grof om die nuances of verschillen in intensiteit van het bewustzijn te kunnen onderscheiden. Dat wil niet zeggen, dat zij niet kunnen worden aangevoeld, maar zij kunnen niet worden omgezet in begrip.'

'Ik ben bang dat ik u nog steeds niet volg.'

'Wie in diepe meditatie is bijvoorbeeld kan de ervaring hebben, dat het daar stil is. Tegelijkertijd is er het besef dat het niet stil is. Dat lijkt een contradictie, maar die contradictie geeft aan, waar ik het over heb. Het lijkt stil, maar het is het niet. In diepe meditatie zijn er tal van denkbeelden en hun bestaan kan worden ervaren, maar omdat het instrument van de mediterende als het ware te grof is, heeft diens denkproces geen toegang tot die denkbeelden. Pas als die mens zijn denken heeft weten te verfijnen, verwerft hij de toegang.'

Meester Negen keek een moment voor zich uit en ging dan verder.

'De meeste Grote Leraren bijvoorbeeld, die ik herhaalde malen heb gememoreerd, zijn mensen van het type 6. In zeer incidentele gevallen 7. Hun denkbeelden en de impact er van kunnen, en dan nog alleen bij benadering, worden aangevoeld door mensen van het type 4 en 5. De Grote Leraren bevinden zich dan ook vrijwel altijd in een kring van mensen van het type 4 en 5. Aan hen kunnen ze hun denkbeelden doorgegeven. Mensen van het type 3 kunnen natuurlijk hun woorden aanhoren, maar vervolgens gaat hun "ik" er mee aan de slag. Ze vertalen datgene, wat ze hebben gehoord, met behulp van het begrippenkader, waarover ze beschikken. Iets anders is natuurlijk niet mogelijk, maar in die vertaling maken zij onbewust gebruik van hun eigen stokpaarden en andere voorkeuren en daarmee gaat veel van de essentie van de denkbeelden, die juist besloten ligt in hun multidimensionale karakter, verloren.'

'Nu begrijp ik de uitdrukking pas,' mompelde de Zoeker voor zich uit en omdat Meester Negen hem vragend aankeek, verduidelijkte hij: 'Het is makkelijker voor een Leerling om een goede Meester te vinden, dan voor een Meester om goede Leerling te vinden.'

'Inderdaad! Dat gezegde verwoordt treffend de situatie, die ik net beschreef. Ik wil het hierbij laten, maar, 'Meester Negen zag de teleurstelling op het gezicht van de Zoeker, 'wij zullen deze processen en alles wat daarmee verband houdt nog diverse keren verder uitwerken.'

Omdat de Zoeker niet reageerde viel er een korte stilte.

‘Keren we nog even terug naar de figuur. Je ziet dat de verschillende ordeningsregels en correctiemechanismen waarmee de samenleving het bestaan van de individuen stuurt, gekoppeld zijn aan de te onderscheiden menstypen. Naarmate het centrum van aandacht hoger gesitueerd is, verandert de aard van de identificatie.’

‘En ...?’

‘In menstype 3 werken natuurlijk de instinctmatige en astrale identificatiekrachten wel, maar zij zijn niet meer bepalend. Deze mens is het type, dat, zoals dat zo kernachtig wordt omschreven, zijn verstand gebruikt. Type 3 laat zich dus minder beheersen en sturen door emoties en instincten. De ordeningsregels, die bij hem passen, doen een beroep op zijn verstand. Ze zijn primair rationeel. Hij conformeert zich er aan, omdat hij hun betekenis begrijpt en het nut inziet.’

‘De andere menstypes zien het nut niet?’

‘Niet mentaal! Menstype 2 is astraal, emotioneel. Diens primaire focus zou kunnen worden beschreven met begrippen als aangenaam, genoeglijk en de zekerheid van het bestaan. Zo’n menstype onderschrijft de ordeningsprincipes, die beloven dat te bewerkstelligen. Menstype nummer 1 wordt primair gedreven door zijn instincten en de mogelijkheden om die maximaal te bevredigen. Hij wordt geappelleerd door de regelgeving, die stelt dat te bewerkstelligen.’

‘Maar hoe gaat mens nummer 1 om met regels, die alleen door menstype 3 kunnen worden begrepen? U wilt mij toch niet vertellen, dat ze niet voor hem gelden?’

‘Voor de ordeningsprincipes geldt, wat ook voor gedachten geldt. Hoe sterker de identificatie, en de instinctmatige identificatie is het sterkst, des te sterker, corrigerender of ingrijpender moet het ordeningsprincipe zijn. Regels en voorschriften zijn daarom voornamelijk toegeschreven op menstype 3, publieke opinie en sociale controle werken voor menstype 2 en om menstype 1 te richten wordt gebruik gemaakt van duidelijke statements, de geboden en verboden.’

‘U hebt middenin een scheidslijn getrokken. Eronder staat ‘lagere denken’, erboven ‘hogere denken’. Waar moet ik me hierbij denken?’

‘Menstypen 1, 2 en 3 worden gestuurd door, vallen onder het beheer van het “ik” en de manier, waarop dat denkt en werkt. Het denken van het “ik” is ééndimensionaal. De menstype 4 en hoger zijn in staat om méérdimensionaal te denken. Het ééndimensionale denken wordt wel als het ‘lagere’ denken gekwalificeerd. In het verlengde daarvan wordt het méérdimensionale als het ‘hogere’ denken gekwalificeerd.’

‘Stelt u daarmee, dat menstype 4 en hoger geen “ik” hebben?’

‘Om het antwoord op deze vraag te kunnen begrijpen, breng ik je in herinnering, wat ik je vertelde over het evolutieproces van de menselijke entiteit. De Scheppingsstraal is een weergave van wat er is geschied. Zij beschrijft, dat er een ziel incarneert in een menselijk lichaam. De eerste keren is zo’n ziel volstrekt onwetend over wat een dergelijk lichaam wel of niet kan en hoe de overlevingsprocessen in een dergelijk lichaam zijn. Weinigen staan daar echt bij stil, maar het duurt levens en levens om hier wat zicht op te krijgen. Ik vergelijk het wel eens met iemand, die volstrekt

onwetend en zonder verdere communicatie geplaatst wordt in de cockpit van een reusachtig passagiersvliegtuig. Het enige wat zo'n persoon ziet is een immens paneel van cijfers, knoppen en lichtjes en verder is er gekraak uit onzichtbare koptelefoons. Dit gaat onvermijdelijk mis! Ook een volgende keer gaat het mis, en de keer er op. Het blijft net zolang mis gaan, totdat de werking van het instrumentenpaneel en de relaties met opstijgen, vliegen en landen zijn begrepen.'

De Zoeker grijsde. Het beeld was plastisch dus duidelijk.

'Het centrum van de aandacht bevindt zich in dit voorbeeld bij de instincten. Pas als al datgene, wat het overleven in verschillende situaties bewerkstelligt, begrepen is, is er de mogelijkheid om naar een volgende fase te gaan.'

'Die fase zou kunnen luiden: Hoe vlieg ik zo prettig mogelijk?'

'Bijvoorbeeld. Dankzij de verkregen kennis en het verworven inzicht in de eerste fases kan het centrum van aandacht zich hogerop verplaatsten. Het is mogelijk om menstype nummer 2 te worden. En als vervolgens de astrale processen zijn begrepen, kan het centrum nog hoger komen. Menstype nummer 3 is dan mogelijk. Die gaat, om in het voorbeeld te blijven, het vliegtuig gericht gebruiken om specifieke doelen te realiseren.

*Om nu terug te komen op de vraag, die je zojuist stelde, bij de menstypen 1, 2 en 3 is de identificatie met datgene, wat zich op fysiek niveau afspeelt, zo intens, zo sterk, dat deze menstypen behoren tot het "ik". Menstype nummer 3 heeft de mogelijkheden echter om alle processen van identificatie te herkennen. Die mens kan, en **zal uiteindelijk** besluiten zich ervan te bevrijden. Daar, en alleen daar, bevindt zich de vrije wil van de mens. Hij kan er voor kiezen zich van zijn identificaties te bevrijden.'*

'Hij kan er dus ook voor kiezen om dat niet te doen?'

'Gedurende lange tijd is het het "ik" dat kiest! Ook mens nummer 3 gaat, ik memoreerde dat talloze malen, de weg van de minste weerstand. Maar er komt een punt, er is een moment, dat diens "ik" af wil van de processen van identificatie, waarin het telkens en telkens weer verstrikt raakt. Op dat moment is het bereid om de Terugweg te gaan zoeken. Natuurlijk wordt die niet onmiddellijk gevonden, alle krachten en processen, waarover we het hadden, bemoeilijken dat, maar vanaf dat punt wordt de veronderstelde almacht van het "ik" kwestieus en neemt de absolute identificatie daarmee dus af.

Tenslotte, aan het eind van dat proces, als de macht van het "ik" volledig als illusoir wordt doorzien, is het de ziel, die de meester is van de Entiteit mens. De mens leeft dan vanuit zijn ziel en het "ik" is geworden tot gebruiksinstrument. Daarmee is de macht van het "ik" verdwenen. Dat proces van evolutie wordt symbolisch weergegeven met de pagodeachtige figuur.

De indeling in verschillende typen mensen is op veel gebieden bruikbaar om inzicht in situaties en gebeurtenissen te verwerven. Neem bijvoorbeeld de 'waarheden', waar we het gisteren over hadden. Elk menstype hanteert onbewust het bij het type passend criterium op grond waarvan het besluit of iets al dan niet de 'waarheid' is. Voor mens nummer 1 zijn de dingen waar, 'omdat het goed voor mij/ons is'! Menstype 2 vindt iets waar, 'omdat het goed aanvoelt'. Menstype 3 tenslotte vindt iets waar, 'omdat het rationeel klopt'. Allen gebruiken hetzelfde woord 'waar', maar ieder

hanteert het eigen criterium. Het complicerende van de situatie is nu echter dat mens nummer 3 de criteria van menstype 1 en 2 begrijpt. Maar type 2 begrijpt slechts het eigen criterium en dat van nummer 1, terwijl nummer 1 tenslotte alleen het eigen criterium begrijpt. Het zal je duidelijk zijn, zeker na wat ik er gisteren al over zei, hoe uiterst complex een gesprek over 'waarheid' met dit gegeven wordt, nietwaar.'

De Zoeker wierp nogmaals een blik op de figuur.

'Waarom hebt u achter menstype 4 het woord attenderen geschreven?'

'Voor dat menstype zijn regels, geboden en wetten niet meer nodig. Toch bestaat er ook op dat niveau identificatie. Identificatie is de ordenende kracht in onze Scheppingsstraal, dus die houdt niet op bij menstype 3. Diegenen, die menstype 4 en hoger zijn geworden, hebben de plicht om anderen er op te attenderen, als zij bij die anderen identificaties waarnemen.'

'Een soort permanente feedback?' De Zoeker merkte het wat luchthartig op.

'Je vergelijkt het met datgene, wat je veelal rondom je heen ziet als er feedback wordt gegeven, maar dat beeld is niet van toepassing. Menstype nummer 4 is volledig doordrongen van de ernst om te de-identificeren. Hij zoekt en vraagt daartoe permanent hulp bij anderen en geeft zelf anderen ongevraagd ook hulp. Geheel anders dan bij menstype 1, 2 en 3, waarbij feedback ondanks alle positieve kwalificaties toch wordt beschouwd als een aantijging van de persoonlijkheid, is menstype 4 oprecht dankbaar, als een ander hem er op attendeert, dat hij of zij zich identificeert!'

De Zoeker glimlachte toen hem iets te binnen viel.

'Iets soortgelijks als met de ordeningsregels en de waarheid,' merkte hij op, 'bestaat er volgens mij ook bij de verschillende beschrijvingen van de hemel. Ik bedoel, de beschrijvingen, die menstype nummer 1 aanmoedigen om in de hemel te komen, beschrijven een hemel van overvloed, van drank, spijsen, bezit en noem al dergelijke aspecten van instinctmatige vervulling maar op. De hemel, waarmee die voor de astrale mens wordt beschreven omvat begrippen als warmte, vreugde, barmhartigheid, mededogen, geluk en dergelijke. De mentale hemel wordt beschreven met termen als vrede, rechtvaardigheid, eeuwigheid, kortom en is zijn beschrijvingen meer conceptueel. Omdat de verschillende menstypen naast elkaar bestaan, bestaan natuurlijk ook de verschillende beschrijvingen van de hemel naast elkaar.'

Meester Negen knikte.

'Ik zei het je, het complexe beeld van onze samenlevingen wordt met deze indeling iets overzichtelijker. Niet allen dat, je hebt nu ook meer zicht op je eigen en andermans verantwoordelijkheid in het geheel, want elk menstype is verantwoordelijk voor zijn eigen niveau én voor allen in de niveaus onder hem en die verantwoordelijkheid is niet vrijblijvend.'

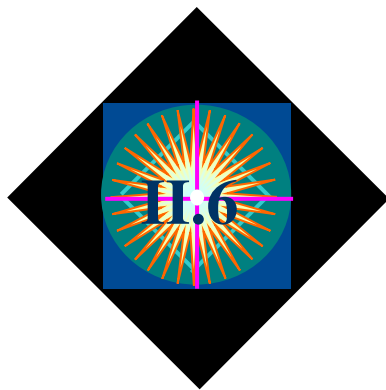
'Want?'

*'Elke groei in inzicht en bewustzijn impliceert **meer** verantwoordelijkheid! Het is wetmatig zo, dat de hogere menstypen zich alleen verder kunnen ontwikkelen, als zij lagere menstypen helpen zich te ontwikkelen. Ze kunnen zich, met andere woorden, wel terugtrekken op een Ivoren Toren, maar daarmee stagneert onmiddellijk hun*

spirituele groei. Zij ontwikkelen zichzelf alleen als ze hun kennis en inzichten delen en overdragen aan de lagere menstypen.'

Meester Negen zweeg enkele momenten om de portee van zijn statement door te laten dringen en ging dan verder. 'Laat ik als afsluiting nog even terugkeren naar de grote lijn van ons gesprek. Met beide laatste figuren heb ik geprobeerd te illustreren, dat de directe relatie met het 'geweten' verdwijnt, naarmate het centrum van de aandacht in de mens lager gelegen is. Voor alle mensen bestaat het 'geweten' dus wel, maar voor zeer velen is het nooit meer dan een ongedefinieerd en ongrijpbaar concept.'

En met die woorden sloot Meester Negen de laatste van de drie bijeenkomsten over de Scheppingsstraal.

Het “ik”: drie fases in een bol van bewustzijn.

‘Ik ben nu een aantal keren bij u langs geweest,’ de Zoeker begon het gesprek al, terwijl ze nog door de gang naar de werkkamer van Meester Negen liepen, ‘en langzaam begin ik een lijn te zien. Zou het niet goed zijn als uw filosofieën op een breder front werden uitgedragen? Hoe ziet u dat zelf?’

Meester Negen hield zijn pas in en draaide zich naar de Zoeker.

‘Dat zou weinig opleveren. Wat ik vertel is hooguit bruikbaar voor iemand, die wakker wil worden. Die vanuit de waak-slaap naar de waak-waak bewustzijnstoestand wil.’

De Zoeker liet zich niet zo gemakkelijk afschepen en zei: ‘Ik had deze reactie wel min of meer verwacht, maar hij roept bij mij de volgende vraag op: Hoe maak ik iemand wakker? Of anders gesteld: Hoe krijg ik iemand gemotiveerd om wakker te worden?’

‘We hadden het hier eerder over en blijkbaar was ik toen niet duidelijk genoeg. Dat is namelijk alleen mogelijk als iemand de aard van zijn eigen situatie wil onderzoeken. Dus, als iemand zelf het gevangen zijn in de waak-slaap begint te ervaren en het vermoeden krijgt dat bevrijding uit die staat mogelijk is. Het is onmogelijk om iemand de essentie van de waak-slaap bij te brengen als hij daar zelf niet mee bezig is. Al was het alleen al, omdat een “ik”, dat te horen krijgt, dat het niet wakker zou zijn, zich min of meer verwijtend voelt aangesproken, lijkt je niet?’

‘Het komt niet echt over als een positieve kwalificatie,’ moest de Zoeker toegeven.

*‘Nog los daar van, het is nauwelijks mogelijk om zonder een grondige verdieping vooraf het onderscheid tussen de waak-slaap en de waak-waak situatie te kennen. Een enkeling zal misschien genegen zijn om hier uitleg over aan te horen, maar die uitleg is altijd mentaal. **De ervaring** van de waak-waak situatie is conceptueel niet te verwoorden en dus niet met denkbeelden te duiden. Hoe waarschijnlijk acht jij het, dat een “ik”, en hiermee heb je feitelijk het antwoord op je vraag, zich inzet voor iets waarvan het de fundamentele waarde niet kan zien? Zo’n gedrag zou lijnrecht ingaan tegen de weg van de minste weerstand en zo werkt het niet in onze Scheppingsstraat!’*

*Maar,’ vervolgde Meester Negen na een korte stilte, ‘er is nog een andere complicerende reden. Het is altijd mogelijk om over de waak-waak bewustzijnsituatie te beginnen, maar vanuit welke insteek zou **jij** zo’n gesprek voeren? Wil je de ander iets duidelijk maken, overreden om te ontwaken of misschien zelfs wel bekeren?’*

‘Dat laatste zeker niet! Dat zou die ander niet verder brengen. Hij zou zich dan gaan identificeren met mijn denkbeelden over identificatie en wat is er dan gewonnen? Maar ik zou wel het inzicht willen overbrengen!’

‘Ongetwijfeld is dat een motief. Het is overigens niet van belang wat je nú tegen mij

zegt, het enige wat telt is hoe je *dán* in het gesprek, zit als je met die ander praat. Want begrijp dit, als je het gesprek voert vanuit je eigen “ik”, dan activeer je daarmee het “ik” van de ander. De eerste energiewet, **actie = reactie**, werkt overal en uiterst krachtig op het niveau van het “ik”. Als je iemand jouw standpunt wil delen houdt dat in dat hij probeert zich te verdiepen in jouw standpunt. Maar als die ander het gevoel krijgt dat hij daartoe wordt gedwongen, ontstaat er direct verzet. Wie druk uitoefent krijgt tegendruk, zo werkt het nu eenmaal. Je kunt de ander alleen bereiken, als je hem of haar in het moment ‘nu’ alle vrijheid laat en met respect behandelt. Dat betekent, dat je volledig open staat voor de mening van die ander en hoe denk je die, als de ander afwijzend staat ten opzichte van jouw inzichten, deze toch overbrengen? Aan deze voorwaarden is alleen voldaan, als je zelf tijdens zo’n gesprek in de waak-waak situatie bent. Op elke andere wijze verleng je de waak-slaap situatie. Wellicht zelfs met het idee dat je de juiste dingen doet!’

‘Als u het zo scherp stelt, schiet het niet op,’ mompelde de Zoeker.

‘Wellicht is het tempo lager dan jij zou willen,’ bevestigde Meester Negen, ‘maar waarom denk je dat het proces sneller zou moeten.’

‘Als de identificaties verdwijnen wordt, zo lijkt mij in ieder geval, de wereld een stuk aangenaamer om in te leven. Voor iedereen!’

‘Ik begrijp je redenering, maar het begrip ‘aangenaam’ vloeit voort uit de hoofdwet en het komt mij voor, dat het juist de voortdurende en alom gevolgde ééndimensionale identificaties met de hoofdwet zijn, die onze samenleving maakt zoals deze is.’

De Zoeker grijsde ongemakkelijk. Vragen aan Meester Negen hadden hem nog nooit eenvoudige recht-toe-recht-aan antwoorden opgeleverd.

‘Bestaat er überhaupt een optie, die wel werkt?’ vroeg hij daarom maar.

‘Zeker. En impliciet hebben we het er zelfs al vaker over gehad. Acties, geïnitieerd in het gebied van de waak-slaap leiden nooit tot ontwaken, omdat dergelijke acties daar niet kunnen worden uitgedacht. Het gaat er om, dat iemand zich ervan bewust wordt, dat zijn “ik” als het ware als een immens zonnescherm tussen hemzelf en het licht van het Universele Bewustzijn is opgezet. Met andere woorden acties moeten er op gericht zijn om de kracht van het “ik” te minderen.’

‘En hoe maak ik dat anderen duidelijk?’

‘Diverse keren zei ik je, dat de kracht van het “ik” afneemt, als de mens zich er toe zet om regelmatig te mediteren.’

‘En als iemand daar het nut niet van ziet? Of er geen zin in heeft?’

‘Waarom denk je dat zo’n persoon dan ‘wakker’ zou moeten worden? Omdat jij vindt dat het goed is? Waarin verschil je daarin van andere Vormers der Gedachten, die het denken van hun medemens vormen en kneden en hen met of zonder uitdrukkelijke toestemming hun ‘waarheden’ opleggen en zo, soms zelfs in weerwil van hun intenties, diens “ik” uitbouwen en daardoor versterken? En, ik zei het je net, ook als je een “ik” onder druk zet om jouw ‘waarheid’ te accepteren zal zo’n “ik” wellicht volkomen onbewust zijn eigen ‘waarheid’ versterken. Laat beide acties dus na!’

Wees zelf wakker en handel vanuit die staat! Dan is er wat jou betreft geen “ik”. Als dat er niet is, wordt het in de ander niet aangejaagd. Als er een mogelijkheid is tracht anderen dan te laten reflecteren over de vraag ‘wie ben ik’. En wijs hen, die er open

voor staan, op de effecten van meditatie. Dat is wat mogelijk is! Al het andere is conceptuele manipulatie, los van welke intentie dan ook. Intenties zijn in dit gebied irrelevant. Elke vorm van overreding of druk bewerkstelligt het tegenovergestelde van wat je beoogt.'

Het antwoord was de Zoeker nu duidelijk en beiden liepen vervolgens zwijgend naar de werkkamer van Meester Negen.

'Ik heb me de afgelopen tijd nadrukkelijk in identificatie verdiept.' Met die woorden heropende de Zoeker het gesprek en hij voegde er aan toe: 'In het bijzonder dan wat daarover in spirituele richtingen terug is te vinden. Het begrip identificatie is bekend en ik ben het dus vaker tegengekomen, maar de specifieke nadruk, die u er op legt, heb ik vrijwel nergens teruggezien, net zomin als de nadrukkelijke aanmaning om te de-identificeren. Waarom is dat zo?'

Het duurde enige tijd voor Meester Negen reageerde.

'Je vraag,' zei hij dan, 'kent een drietal belangrijke invalshoeken. Ik zal die vandaag successievelijk met je doornemen, maar ik wilde om te beginnen even ingaan op jouw opmerking. Het is denkbaar, dat een aantal mensen kennis heeft genomen van het begrip 'identificatie'. Dat begrip is op zich niet nieuw natuurlijk. Het staat in de woordenboeken omschreven, maar wat zegt dat?'

De Zoeker wist het niet, maar hij voelde dat er een antwoord werd verwacht.

'Dat het een bekend begrip is?' probeerde hij.

'Dat is het! De vraag die volgt is natuurlijk, wat de intrinsieke waarde van een bekend begrip mag zijn. We hebben het daar nadrukkelijk over gehad, nietwaar?' Meester Negen zweeg zo nadrukkelijk dat het de Zoeker ongenoeglijk gewerd. Hij voelde dat er weer een reactie werd verwacht.

'Begrip leidt tot de staat van begrip,' mompelde en onmiddellijk geneerde hij zich licht, want de formulering was bijna tautologisch.

'De staat van begrip!' Meester Negen herhaalde zijn woorden. 'De staat, die leidt tot het stopzetten van het zoeken! Zij leidt tot rust in het denken en meer. We bespraken dat uitvoerig. Het probleem is, dat er in die staat meestal alleen sprake is van conceptueel begrip, waarbij een gebeurtenis of een ervaring dus mentaal wordt begrepen. Op conceptueel niveau heeft een dergelijk begrip uiteraard betekenis, maar de kracht van het conceptuele niveau valt, zoals we diverse keren vaststelden, in het niet bij de kracht van het instinctmatige of astrale niveau. De meeste identificaties vinden echter juist hun oorsprong in instinctmatige en astrale processen.

De hoofdwet beschrijft bijvoorbeeld, dat elk mens probeert om zo aangenaam mogelijk te overleven. Direct in het verlengde daarvan bevindt zich de wetmatigheid, die beschrijft dat mensen van nature de weg van de minste weerstand begaan. Het hele menselijke bestaan is doordrenkt van deze wetten. Zij zijn daarmee de grootste aanjagers van identificatie, lijkt mij.'

De Zoeker onderschreef dit stilzwijgend. Het gestelde leek hem triviaal.

‘De wetten werken op alle terreinen en in alle mensen. Terugkomend op je opmerking: Je kunt je af vragen of ieder die het begrip identificatie meent te begrijpen, zich hiervan bewust is. Zien zij hoe –in henzelf- deze wetten en alles wat er aan gerelateerd is werken? Wat is de waarde van het mentaal begrijpen, als zo’n inzicht er niet is?’

*Het vrijblijvend kennis nemen van spirituele begrippen leidt natuurlijk tot boeiende mentale gesprekken en als je dat wil, is dat uitstekend, maar met zo’n instelling zal echt inzicht er nooit komen. Het proces van identificatie is uitermate complex en zelfs veelvuldige ééndimensionale uitwisselingen hierover zetten weinig zoden aan de dijk. Inzicht ontstaat alléén, als de mens zich er van gewaar is **in henzelf!***

*Besef daarbij, dat ons bestaan in de Scheppingsstraal **slechts mogelijk is dankzij** identificatie van de verschillende niveaus in de schepping! Alle gecreëerde manifestaties in onze Scheppingsstraal vergen, **willen zij kunnen bestaan**, van de verschillende Entiteiten in onze Scheppingsstraal continu gerichte aandacht. Die gerichte aandacht kun je beschouwen als een andere naam voor identificatie! Samengevat moet je dus stellen, dat al het gemanifesteerde doordrenkt is van identificaties en dat het verschijnsel identificatie zich dus niet beperkt tot de menselijke entiteit! Dát gegeven zie je niet vaak gememoreerd.’*

De Zoeker maakte met een knik duidelijk, dat hij het gestelde onderschreef.

‘Het proces van identificatie,’ ging Meester Negen verder, ‘kent drie goed te onderscheiden invalshoeken. De eerste heeft betrekking op de vorming van het “ik”. De tweede op datgene wat ik kwalificeer als de entiteit mens. De derde op de indeling van mensen in typenummers.

*Beginnen we met de eerste. Elk mens wordt gedurende de eerste decennia van zijn leven door middel van opvoeding, training en opleiding gevormd en zo wordt de basis gelegd voor het functioneren gedurende de latere decennia. Dat vormingsproces is dus bepalend voor de wijze, waarop die mens later in het leven staat, maar nergens wordt melding gemaakt van de onverbreekelijke relatie tussen vorming en identificatie. Wat overigens natuurlijk niet wil zeggen, dat er geen grootschalig gebruikt gemaakt wordt van het identificatiemechanisme bij de vormingsprocessen. Integendeel, veel van die processen richten zich op identificatie. Ieder mens is ooit als een onbeschreven blad op de wereld gekomen, maar op dat blad wordt vanaf het eerst mogelijke moment geschreven. Vanaf het eerste moment, dat een mens tot waarnemen in staat is, hebben andere mensen zijn aandacht gestuurd. Zij hebben die aandacht vastgeklonken aan dié zaken, die zij van belang achtten. De machteloze nieuwkomer heeft in het begin geen keuze en volgt daarom de volwassenen. Zo bouwt elk mens-met de bereidwillige steun van zeer behulpzame anderen- tijdens zijn vormingsproces aan zijn “ik”. Los van de inhoud van een denkbeeld worden, **tegelijk met die aangereikte denkbeelden**, subtiel twee formidabele illusies in het geheel van denkbeelden ingebakken. Zij beïnvloeden onmerkbaar alle denkprocessen. De eerste ervan, hoewel nauwelijks grijpbaar, is de meest dominante! **Het “ik” beperkt de wereld, die het kan ervaren en waarnemen, noodgedwongen tot wat er in het conglomeraat van denkbeelden is opgeslagen!’***

‘Dat lijkt me overduidelijk.’ De Zoeker opperde het met een brede glimlach en hij voegde er aan toe: ‘Ik zie niet in hoe het anders zou kunnen, het “ik” is niet meer

dan het individuele conglomeraat van denkbeelden.'

'Je opmerking is logisch gezien natuurlijk juist, maar lijkt niet helemaal aan te sluiten bij de strekking van wat ik beoog te zeggen. De gevolgen van de illusie, waar ik naar verwijs, zijn namelijk verstrekkend. De wijze, waarop het denken van de individuele mens is gevormd, de wijze, waarop hij de wereld kan ervaren en begrijpen, is namelijk volledig gedetermineerd. Dat verschijnsel op zich is natuurlijk navrant, want elk "ik" verkeert in de overtuiging, dat het vrij is in wat het waarneemt en wil begrijpen.

Ik benadruk het nogmaals, de werking van deze illusie is zowel subtiel als buitengewoon krachtig. Het noodlot van Vormers der Gedachten is, dat zij nooit en te nimmer deze illusie -zo ze het bestaan er van überhaupt al zouden kennen- kunnen omzeilen. Alle hedendaagse denkprocessen vloeien voort uit de werking van deze illusie! Als je kijkt naar de immense hoeveelheid gedachte-uitwisselingen tussen de "ikken" op onze wereld, realiseer je je onmiddellijk, dat het onmogelijk is dat het bestaan van deze illusie actief wordt onderkend.

'Het vormen van gedachten,' meende de Zoeker, 'is in onze samenlevingen noodzakelijk. Dat stelde u zelf ooit. Iedereen is trouwens op enigerlei wijze zélf Vormer der Gedachten en werkt er dus aan mee om die illusie in stand te houden. Zijn er nog mogelijkheden om uit de fuik te ontsnappen?'

'Iedereen werkt er aan mee, dat is juist en het is ook niet te vermijden! Maar wie de werking van deze illusie echt zou kennen, zou begrijpen, dat het overbrengen van denkbeelden nooit zorgvuldig genoeg kan geschieden. Iedereen die anderen 'vormt' zou zich niet alleen van de beperkingen van de eigen denkbeelden bewust moeten zijn, hij of zij zou dat ook op enigerlei wijze moeten uitdragen.'

'Misschien wel, maar dat is niet de praktijk om mij heen,' zei de Zoeker. 'Elke Vormer acht zich onderlegd, zeker op het gebied, dat hij kwalificeert als **mijn terrein**.'

'Daarmee is het lot van "ikken" in onze samenleving bepaald,' zei Meester Negen. 'Bovendien worden zij geconfronteerd met een scala aan Vormers, die zelden trachten hun denkbeelden te laten convergeren. En zo worden "ikken" overladen met divergerende denkbeelden. Een deskundige, zoals jij specifieke Vormers beschrijft, ontleent status aan de exclusiviteit van zijn verzameling denkbeelden, want juist die exclusiviteit maakt hem tot de deskundige. Exclusiviteit verdwijnt in het proces van convergeren en dat blijft daarom veelal achterwege. Voor het "ik" betekent dit, dat het continu wordt geconfronteerd met 'deskundigen', die met gulle hand hun divergerende denkbeelden over hem uitstorten.'

'En regelmatig zelfs met de impliciete instelling, dat het gevormde "ik" daar dankbaar voor zou moeten zijn!' voegde de Zoeker er cynisch aan toe.

'Vormers,' Meester Negen negeerde de reactie, 'zijn zij in hun jeugd zelf onderhevig geweest aan vormingsprocessen. De basis van waaruit zij in hun latere jaren handelen is toen gelegd. Niet veel van hen slagen er in daar bovenuit te groeien tot oorspronkelijke of onafhankelijke denkers. Niet, omdat ze een gebrek aan vermogen daartoe zouden hebben, maar veel meer, omdat ze er nauwlettend op toezien, dat zij niet veel afwijken van het bekende. Het behouden van de geboden veiligheid van het bekende ligt direct in het verlengde van de hoofdwet. Alles, wat daar tegenin gaat, verlaat de weg van de minste weerstand!' al sprekende legde hij een tekening neer.

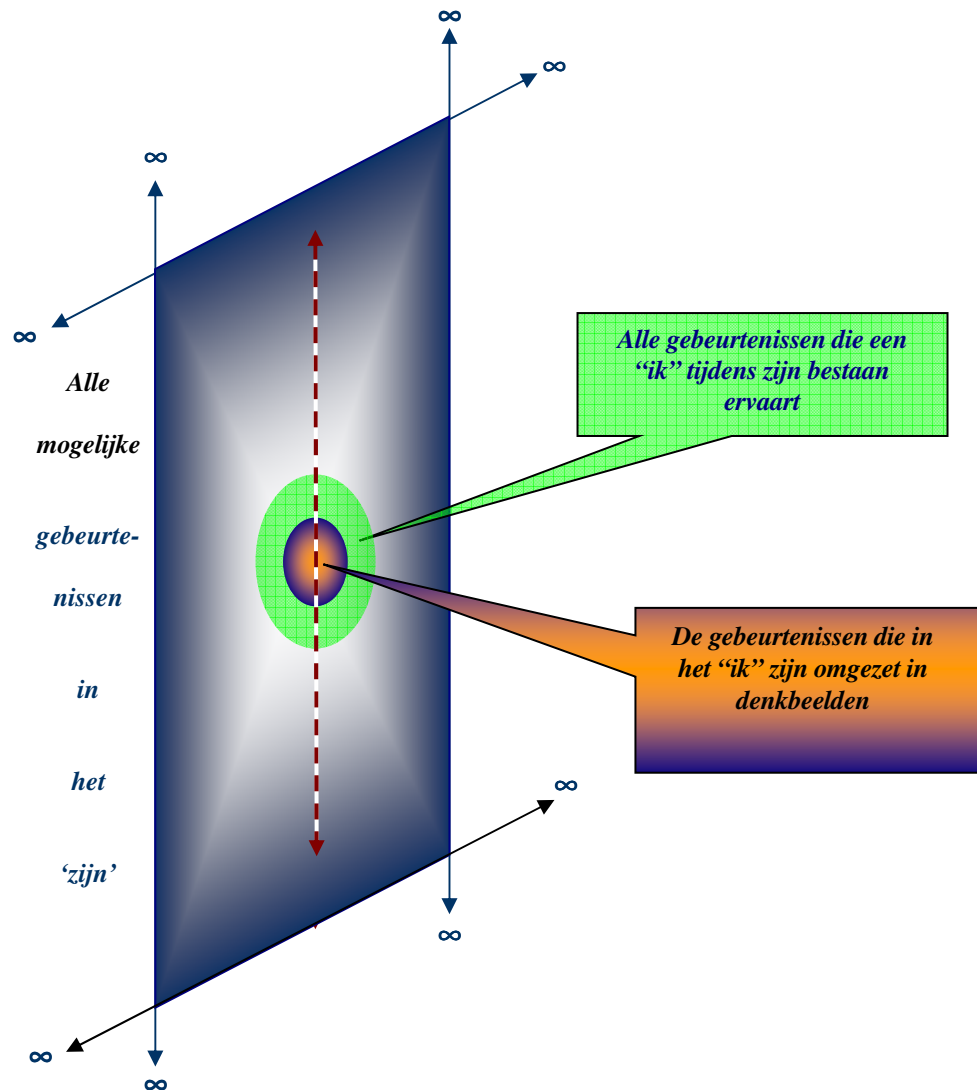

fig. 57: Het individuele ervaren in relatie tot 'zijn'

'Geen enkel mens is ooit bij machte met behulp van zijn denken het 'zijn' te omvatten. Het 'zijn' bestaat elk moment opnieuw uit een oneindig aantal gebeurtenissen. Van absoluut het overgrote deel is de mens zich niet eens gewaar 'Het totaal van 'alle gebeurtenissen' heb ik weergegeven met het grote blauwige vlak. De gebeurtenissen, die binnen de ervaringswereld van het "ik" vallen, zijn hiermee vergeleken feitelijk verwaarloosbaar. Voor het "ik" is dat deel echter 'zijn wereld' waar zijn ervaringen liggen en die het om kan zetten in denkbeelden, hetgeen leidt tot begrip. Het vermogen tot begrijpen is echter gelimiteerd. Het opbouwen van begrip vraagt tijd en er kan slechts een beperkte hoeveelheid denkbeelden verzameld worden. De hoeveelheid fysieke materie, waarin zij kunnen worden opgeslagen is begrensd. Deze twee beperkingen impliceren, dat er bij het opslaan van denkbeelden keuzes gemaakt moeten worden. De **mogelijkheden** van de mens om gebeurtenissen, die hij waarneemt en

waarvan hij kennis neemt, op te slaan worden weergegeven in de groene cirkel middenin het 'vlak der gebeurtenissen'. Met de kleinere oranjeblauwe cirkel geef ik het aantal gebeurtenissen aan, dat daadwerkelijk in denkbeelden is omgezet. Middenin het grote vlak zie je ten slotte een verticale roodbruin gestippelde pijl. Daarmee kan een soort doorsnede of 'zijaanzicht' van het vlak der gebeurtenissen worden gemaakt. De twee cirkels en die gestippelde pijl vormen de ruggengraat van de volgende figuur.

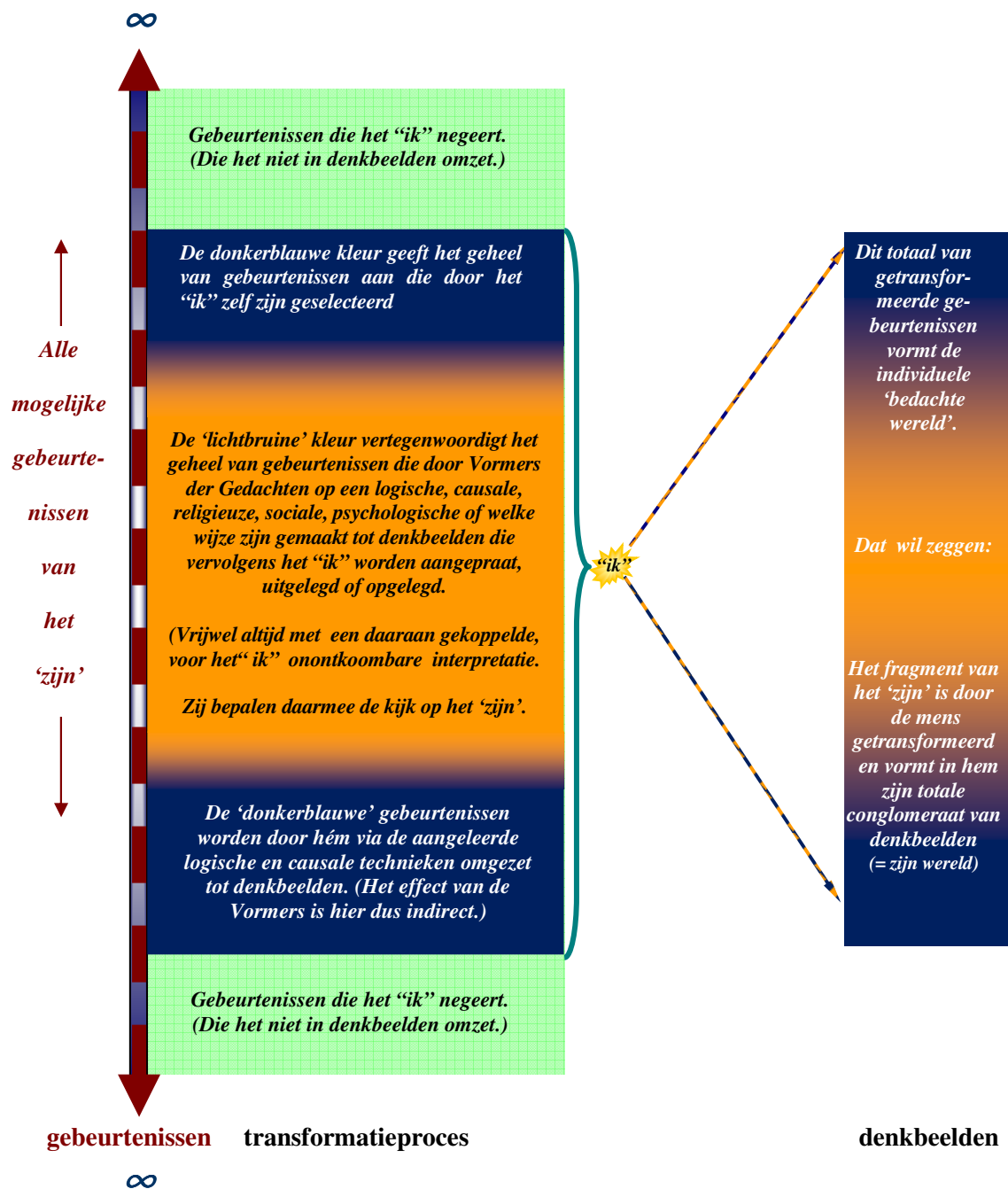

fig.58: Vormingsprocessen: de transformatie van gebeurtenissen naar denkbeelden.

De essentie van deze figuur is dus niet ingewikkeld. Ik heb dezelfde kleuren gebruikt als bij de eerste tekening. De mens neemt gebeurtenissen waar. Hij ervaart ze en transformeert ze uiteindelijk tot denkbeeld via de processen, waar we in de Kleine Omweg uitvoerig bij stil stonden. Daarnaast worden mensen veelvuldig geïnformeerd over de interpretatie van gebeurtenissen. Vormers der Gedachten reiken hem de door hun tot denkbeelden getransformeerde ervaringen aan. Uit dit totaal van aangereikte en zelf getransformeerde denkbeelden bouwt de mens zijn conglomeraat van denkbeelden. Twee factoren beïnvloedden dit bouwproces. Vormers der Gedachten geven –bewust of onbewust, het verschil is nu niet van belang– slechts altijd een deel van de hen bekende denkbeelden door. Een aantal wordt dus niet overgedragen. Daarnaast is er een aantal gebeurtenissen, dat door het “ik” zelf wordt genegeerd.’

‘Waarom doet dat “ik” dat?’

‘Ze vallen bijvoorbeeld weg in de marges van het waarnemingsproces of het “ik” acht ze niet belangrijk. Hoe dan ook, aan het eind van de vorming en de eigen selectie is zijn ‘bekende wereld’ af. Het bouwproces is voltooid en het conglomeraat denkbeelden ‘vult’ vanaf dat moment zijn denkproces. De waarde van dit conglomeraat verabsoluteert. Omdat het –zeker lokaal– zijn waarde bewijst, verwordt het uiteindelijk tot ‘waarheid’. “Ikken” worden vanaf hun vroegste jeugd geleerd zich te identificeren met de inhoud van de verzamelde denkbeelden. Die verdringen de echte realiteit steeds meer en het “ik” gaat geleidelijk steeds meer denken en handelen vanuit zijn virtuele wereld, vanuit zijn eigen ‘waarheid’.’

*Het was even stil, maar dan ging Meester Negen verder: ‘Datgene waarmee de individuele mens zijn ‘bedachte wereld’ opbouwt, bestaat grotendeels uit de -in de vormingsjaren getransformeerde - minuscule fragmenten **ván** het bestaan. Met daarnaast relaties **tússen** die fragmenten en de talloze opvattingen en meningen **óver** die fragmenten. Het selectieproces, zoals dat in de tweede figuur is weergegeven, impliceert, dat, als er tussen mensen gedachten worden uitgewisseld, dat alleen ergens toe kan leiden, als er sprake is van gelijkkluidende interpretaties, van gelijkvormige denkbeelden over gebeurtenissen. Ook dan kan de uitwisseling vastlopen, omdat de individuele ópvatting van mensen over gebeurtenissen zo dominant is, dat deze gaat interfereren met de inhoud van die gebeurtenissen.*

*Dit veelvoorkomende gegeven verklaart waarom er **áltijd** tegenstrijdigheden in denkbeelden zijn ontstaan **en zullen blijven ontstaan!** Tweespalt veroorzaakt onzekerheid en onzekerheid ontstaat, naarmate gehanteerde denkbeelden verder afwijken van hetgeen de Geest der Massa’s accordeert. Sterk afwijkende denkbeelden worden van oudsher bestreden, nogal eens repressief. Het effect is er naar, alleen die denkbeelden, die geaccordeerd zijn door de Geest der Massa’s worden acceptabel bevonden. Hoewel vanuit ethische en moralistische regels ‘respect’ wordt gepredikt, hoort het begrip ‘respect’ tot het mentale deel van het denkproces, terwijl ‘onzekerheid’ in het instinctieve en astrale deel werkt. Respect heeft dus slechts een marginale invloed. De sturende werking van de Geest der Massa’s houdt daarmee feitelijk de virtuele wereld beperkt van omvang. Omdat deze Geest ook vaak de directe vertegenwoordiger is van de macht, wordt alleen haar ‘waarheid’ door de Vormers der*

Gedachten uitgedragen.

Het impliceert, dat de bedachte wereld er naar toe neigt om een uiteindelijk een rigide vijfhoek van 'waarheid' te worden, hoewel de Scheppingsstraal dat natuurlijk niet toelaat. Dat proces heb ik in een schets uitgewerkt,' zei Meester Negen en terwijl hij een nieuwe tekening neer legde voegde hij er nog aan toe: 'Deze figuur is een uitwerking van de vorige.

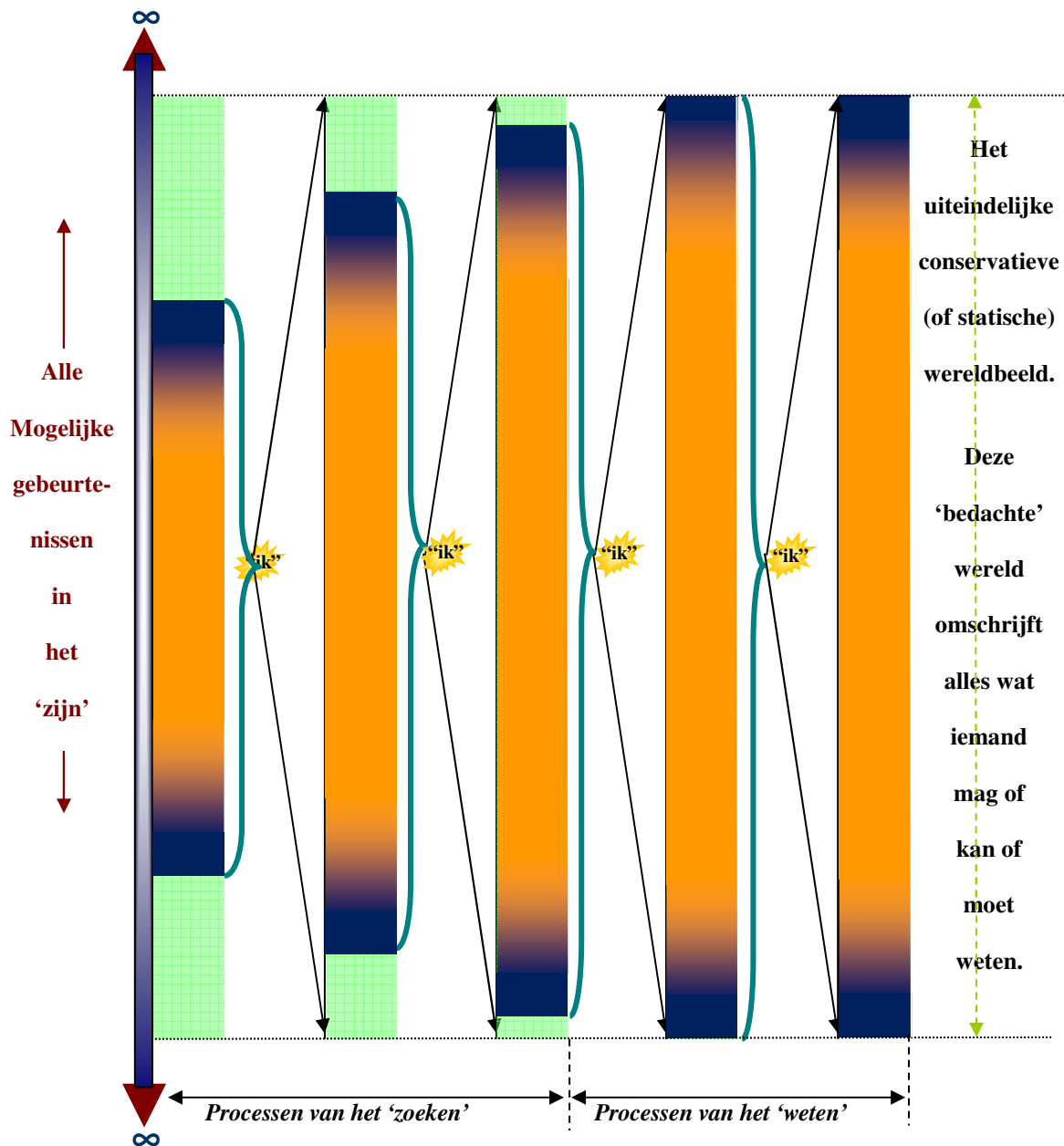

fig. 59: Het 'zijn' wordt getransformeerd tot een rigide virtuele wereld.

Elk “ik” is altijd slechts een minuscuul, tot denkbeelden omgezet fragment van ‘alle mogelijke gebeurtenissen’. In de figuur worden de processen, die gaan leiden tot een gefixeerde gedachtevorming, achter elkaar geplaatst. De figuur schetst daarmee feitelijk een aantal ‘vormingsprocessen in de tijd’. In het eerste gedeelte -ik heb dat gekenschetst met het trefwoord ‘zoeken’- hebben de “ikken” die gevormd worden nog een zekere individuele vrijheid om te selecteren. Met andere woorden, er is nog geen standaard of dogmatisch wereldbeeld, dat van de ene generatie Vormers op de andere generatie Vormers wordt doorgegeven. Je ziet echter wel, dat het rigide dreigt te worden, omdat in de tweede fase al duidelijk is, dat een steeds groter deel van wat “ikken” geacht worden te denken, wordt gedomineerd door wat de gedachtevormers doorgeven. De verdeling in kleuren geeft dat aan. Het deel van de ‘genegeerde’ gebeurtenissen, lichtgroen gekleurd, wordt kleiner, omdat het oranje deel, waarmee ik de invloed van de Vormers der Gedachten heb weer gegeven, groeit. In de derde en zeker in de vierde fase is dat beeld verworden tot hét beeld en determineert daarmee de bedachte wereld volkomen. Alle gebeurtenissen, die niet in de bedachte wereld thuishoren, worden ontkend of met kracht omgevormd, totdat ze wel in het beeld passen. Het ‘zijn’ is nu gereduceerd tot de bedachte wereld!’

De inhoud van het denkproces is daarmee gedetermineerd. Het gedrag, dat er uit voortvloeit, wordt wel gekenschetst als conservatief of dogmatisch. In conservatieve en dogmatische samenlevingen is de vrijheid van het “ik” om zelf gebeurtenissen te transformeren of ‘weg’ te laten nagenoeg verdwenen. Die vrijheid wordt gezien als een ‘ontbindende kracht’ en wordt daarom bestreden.

Terug naar de tweede van de illusies, die door het vormingsproces in het denkbeelden conglomeraat is ingebakken. De eerste die we net zagen beschrijft, hoe “ikken” de wereld, die zij ervaren, noodgedwongen beperken tot wat er in het conglomeraat van denkbeelden is opgeslagen! De tweede is in zijn aard anders en heeft minder met het totale proces van opbouw van denkbeelden te maken. Deze illusie werkt in het denkproces zelf. Hij werkt in op de wijze hoe er gedacht wordt. De illusie, waar ik naar verwijst, zie je alom. Altijd wordt het “ik” geconfronteerd met een beschreven situatie, bestaande uit een gedefinieerd begin, een procesverloop en een eind tijdstip.’

‘Wijst u hiermee naar het denken in processen?’ vroeg de Zoeker, ‘u sprak daar uitvoerig over op de Kleine Omweg.’

‘Daar heb ik het over! Destijds stonden we stil bij het verschijnsel op zich. Nu gaan we dieper in op de illusie, die deze wijze van denken bewerkstelligt bij “ikken”. Tijdens de opvoeding is de wijze waarop de mens leert denken eenvoudig te verwoorden. Er zijn begingegevens, processituaties, waarin een beperkt aantal beschreven variaties bestaan en er zijn beschrijvingen van vermoede eindsituaties. Dit is de standaardsituatie. Logica en causaliteit laten niets anders toe, ook al omdat alleen zo de gedachte ‘dat men via het denken situaties kan beheersen’ recht wordt gedaan. Deze herkenbare opbouw legt de basis voor de tweede grote illusie van het denken. De suggestie, die tijdens de leer- en opvoedingsprocessen namelijk continu wordt gewekt, is **dat men situaties in een gewenste richting kan sturen en dat voor problemen een oplossing kan worden gevonden**. Onder invloed van deze uiterst geruststellende tweede illusie

komen “ikken” in de prettige veronderstelling te verkeren, dat het leven weliswaar varieert in de graad van complexiteit, maar dat ieder die zich de moeite getroost om problemen nauwkeurig te analyseren uiteindelijk een oplossing zal vinden.

De jonge mens, die onbevangen en onbeschreven de wereld inkomt, wordt door de vele jaren van vorming dieper in deze illusoire staat gebracht en gaat uiteindelijk steeds meer vertrouwen op de mogelijkheden en krachten van het denken. In ieder geval op dat van hemzelf en mocht dat onverhoopt onvoldoende zijn, dan vertrouwt hij op de denkcapaciteiten van zijn Vormers der Gedachten! Alleen degene, die kennis deze twee illusies bij zichzelf waarneemt en de wijze waarop zij werken onderkent, kan daarmee hun effecten verminderen.’

Meester Negen zweeg vervolgens even en daardoor was het stil.

‘Vorming,’ begon de Zoeker dan, ‘leidt dan misschien tot identificatie met een beperkte set denkbeelden, maar er is geen alternatief! We hebben het hier eerdere over gehad en ik dacht, dat we toen beiden tot die conclusie kwamen!’ Ik bedoel, het zit blijkbaar in de menselijke aard ingebakken, want het vergroot de overlevingskansen.’

‘Zeker, dat leidt geen twijfel, maar het begrip ‘vorming’ op zich staat niet ter discussie. Jij begon ons gesprek vandaag met de vaststelling, dat het begrip identificatie bekend is, maar dat daar in spirituele literatuur niet echt veel nadruk op ligt. In het verlengde daarvan kun je stellen, dat ook het begrip de-identificatie niet nadrukkelijk onder de aandacht wordt gebracht. Een van de belangrijkste factoren bij identificatie wordt gevonden in het vormingsproces. Daarom ga ik daar zo nadrukkelijk op in! Uiteraard niet om het vormen op zich ter discussie te stellen!’

Meester Negen staarde een ogenblik voor zich uit en ging dan verder.

*‘Elke geoperationaliseerd facet van het ‘zijn’ is als een foto. Het is een verstilde getuige van het veranderende leven. Het is de poging om de werkelijkheid van het ‘nu’ met behulp van een concept bevattelijk te maken. Het leven laat zich middels complexe en uitputtende beschrijvingen ogenschijnlijk verregaand vastleggen. Maar het is een illusie om te denken, dat die beschrijvingen iets representeren dat de werkelijkheid is. Soms, zoals jij net, realiseert iemand zich dat, maar **er is geen alternatief!** “Ikken” zullen worden gevormd, hoe dan ook. Vorming is niet alleen het recht van het “ik”, het is in samenlevingen een plicht! Een voorwaarde om synergie te bewerkstelligen!*

“Ikken” worden dus min of meer conform opgevoed, geschoold, geïnstrueerd, onderwezen of hoe je het ook beschrijft. Het effect is overal hetzelfde. Zij zien hun wereld vooringenomen. Ze nemen waar met hun denken, omdat hun waarnemingen worden gefilterd door de denkbeelden, die door hun Vormers der Gedachten zijn bijgebracht.

Met behulp van denkbeelden, die hen zijn aangereikt, krijgen “ikken” beschrijvingen van gebeurtenissen en ervaringen, die zij zelf niet hebben doorleefd. Toch zijn ze in staat om zich van de inhoud van die denkbeelden een beeld te vormen, nietwaar? Dat gegeven heeft, zoals we al in de Kleine Omweg zagen, zijn eigen dynamiek gekregen. De inhoud van denkbeelden wordt beschouwd als een uitstekende representant van datgene, wat in de ‘echte wereld’ wordt aangetroffen en ervaren. De macht van de virtuele wereld neemt toe en steeds meer heeft zij de plaats van de echte wereld

ingenomen.

Vrijwel alle overdraagbare informatie is tegenwoordig gestandaardiseerd en dat heeft grote invloed op de werking van het denkproces. Elk mens beschikt over een waarnemingssysteem, waarmee hij –in eerste instantie- de op hem inwerkende impulsen verwerkt. **Dankzij de standaardisatie** van de informatie wordt bewerkstelligd, dat de conclusies, die het “ik” trekt, nadat het de op zijn waarnemingssysteem inwerkende impulsen verwerkt heeft, **min of meer gelijkloidend zijn.**’ Meester Negen had een aantal woorden met enige nadruk uitgesproken en de Zoeker keek hem daarom aan.

‘Dit geeft de essentie van het vormingsproces weer. Niet de individuele verwerking van ontvangen impulsen is interessant, slechts de conclusie die wordt getrokken telt! Communicatie over de waargenomen impulsen is slechts mogelijk, als conclusies een grote mate van overeenkomst hebben, vandaar de drang tot standaardisatie!’

‘Wat is het probleem?’ vroeg de Zoeker.

‘Logisch gezien is ‘het eenduidige en volmaakt objectieve’ gerealiseerd, als bij gelijke impulsen door verschillende mensen volkomen identieke conclusies worden getrokken. Dat is echter een utopie. Iedereen bouwt zich zijn eigen unieke, associatief gevormde referentiekader. Daarnaast heeft ieder zijn eigen individuele vermogens die onherroepelijk tot andere transformatie- en selectieprocessen zullen leiden. Er is bijvoorbeeld de jonge mens. Die zit barstens vol gevoelens en levensenergie, maar hij beschikt slechts over een beperkt netwerk van open kanalen. Als een jongeling het gedrag van ouderen beziet, ziet hij herkenbare levenspatronen, waarbinnen de voorspelbaarheid van gebeurtenissen groot lijkt. Die voorspelbaarheid sluit niet aan bij de heftige gevoelens en emoties, die hij ervaart in het eigen ‘nu’. Feitelijk botsten in de jonge mens twee krachten. Enerzijds is er het tomeloze, ongeremde gevoelsleven, dat hoge verwachtingen van de rest van zijn leven schept. Anderzijds ervaart de jonge mens de constante dwang van de ouderen om zijn leven in te kaderen en te operationaliseren met begrippen, die hem afremmen en tegen zijn eigen hoofdwet ingaan.

‘Wat u beschrijft lijkt veel op de generatiekloof!’

‘Zo kun je het noemen. Deze kloof moet onvermijdelijk ontstaan en kan slechts door de oudere worden begrepen en overbrugd. Alleen als de jonge mens wordt gevormd, komt hij tot begrip. Dan leert hij niet alleen de energiestromen te kanaliseren, maar ook te gebruiken, waardoor het uitgroeit tot een structuurvriendelijk individu. Het wordt daarom geschoold en gevormd en zo worden de denkbeelden van de omringende structuur bijgebracht. Elke vormingsproces impliceert, dat de individuele informatie standaard verwerkt gaat worden.

De structuur doet dus niet aan vorming, opdat het individu zich maximaal kan ontplooien. Daar ligt haar belang niet! Het zo breed mogelijk opleiden van mensen geschiedt enkel en alleen, opdat zij vervolgens op meerdere fronten binnen de structuur werkzaam kunnen zijn. Naarmate de vorming meervoudig is qua denkmethoden en aangeleerde vaardigheden wordt de kans groter dat enkele van die methoden aansluiten bij de specifieke individuele vermogens. Als dat het geval is, is automatisch de kans groter, dat het individu zich dankzij de vorming weet te ontplooien tot een nuttige deelnemer van de structuur.’

Meester Negen dacht een moment na voor hij verder ging.

‘Aan het begin van ons gesprek stelde ik, dat de processen van identificatie drie grote invalshoeken kent. Het vormingsproces van het “ik” en de daarmee samenhangende aspecten vormen de eerste van deze invalshoeken. Ik stel voor om nu te gaan lunchen en dat we vanmiddag verder gaan met de tweede invalshoek. Die gaat uit van een andere, voor jou wellicht een geheel nieuwe benadering van het verschijnsel mens. Ik neem aan, dat je je hier in kan vinden.’

*De Zoeker reageerde bevestigend, hoewel nauwelijks hoorbaar. Het verhaal over de relaties tussen denkbeelden, vorming en identificatie was hem duidelijk, vooral, omdat het elementen bevatte, die in eerdere gesprekken uitvoerig aan de orde waren geweest. Onverwacht vroeg hij zich af of Meester Negen zich nog wel eens identificeerde en waarmee dan wel. Dan glimlachte hij, omdat hij ineens voor zijn geestesoog de spirituele kluit zag, waarmee de ander hem het riet in zou sturen... ‘Waarom verdiep je je in **mijn** identificaties, terwijl je de **jouwe** hun gang laat gaan...!’ Ontnuchterend, maar terecht. Het verwerven van inzicht in het proces van identificaties moest hij bij zichzelf doen! De rest was illusie was identificatie!*

Gedurende de lunch trachtte de Zoeker het identificatieproces en de opmerkingen daarover, die ook in eerdere gesprekken al te berde waren gebracht, aan elkaar te koppelen. Helaas bleven er hiaten en kreeg hij het beeld niet compleet. Hij begon daarom zelf het gesprek en ging voorbij aan de suggestie van Meester Negen om de tweede invalshoek van het proces van identificeren aan de orde te stellen.

‘U hebt meerdere malen gesproken over de relatie tussen het “ik” en de ziel, over identificatie, de klaarblijkelijke noodzaak van het verschijnsel incarnatie en over het gewaar zijn. U plaatste dit geheel dan binnen het functioneren van de Scheppingsstraal. Telkens als ik naar uw uitleg luisterde leek het me duidelijk, waar u het over had. Maar na een dag is dat begrip meestal weg en word ik overspoeld door vragen. Ik sta dan voor mijn gevoel met legere handen dan voorheen, toen ik nog nergens weet van had.’

‘Wat je zegt is onvermijdelijk en in de loop van mijn antwoord zal je begrijpen, waarom ik dit zo stel. De staat van begrip ontstaat op tweeërlei manieren. De meest voorkomende kent iedereen. Die staat verschijnt, als datgene, wat wordt gelezen of gehoord, kan worden geplaatst in het aanwezige referentiekader. Eerder omschreef ik dat kader als het ‘individuele netwerk van open kanalen’. Hoe die netwerken worden gebouwd, legde ik je toen uit. Kernpunt was daarbij, dat het overgrote deel van die vorming nauwelijks bewust geschiedt.

Elk nieuw begrip zou feitelijk uiterst kritisch en zorgvuldig moeten worden getoetst, voordat het aan het bestaande netwerk gekoppeld wordt, maar omdat dat vrijwel altijd achterwege blijft, is het onvermijdelijke gevolg, dat er onduidelijkheid ontstaat! Begrippen kunnen en worden daardoor dan ook altijd op verschillende manieren

uitegelegd. In de zogeheten exacte wetenschappen gebeurt dit minder, maar met name filosofische en spirituele denksystemen leiden onder dit verschijnsel. Wat mij betreft kun je ook de vraag der vragen: Wie ben ik? aan dit gegeven relateren. Er bestaan natuurlijk tal van antwoorden, maar geen enkele daarvan voldoet blijkbaar en dit voorbeeld illustreert naar mijn mening de kern van je vraag. Dat de mens een materieel lichaam heeft hoor ik je niet betwisten, maar hoe zit het met de ziel? Misschien herinner je je, dat ik het in onze eerste gesprekken meed om daar in definiërende termen over te spreken.'

'Ik weet nog dat u de ziel ooit als een punt van geïndividualiseerd bewustzijn beschreef,' antwoordde de Zoeker.

'Het doet me goed, dat je je dit zo herinnert. Dit illustreert precies waar ik op doel.'

De Zoeker keek de ander met een vragende blik in de ogen aan en mompelde: 'Ik ben bang, dat ik u niet volg. Wat zou ik geïllustreerd moeten hebben?'

'De frase, dat je de ziel zou kunnen beschouwen als een geïndividualiseerd punt van bewustzijn, heb ik inderdaad gebezigd. Maar wát is precies de inhoud van die zin? Wat ben je met die woorden opgeschoten, begripsmatig dan wel te verstaan?'

'U hebt het zelf gezegd!' wilde de Zoeker enigszins verongelijkt tegenwerpen, maar dan zweeg hij. Plotseling beseft hij dat hij er zich inderdaad nauwelijks iets werkbaars bij kon voorstellen.

'Ik zie aan de blik in je ogen, dat je nu begrijpt, waar ik het over heb! Het is dan ook zeer gecompliceerd, want wat de 'ziel' zou zijn is met genoemde zin natuurlijk alles behalve operationeel beschreven. Daar komt nog bij, dat ook het alom te pas en te onpas gehanteerde begrip 'bewustzijn' volstrekt ongrijpbaar is. Er bestaan bijvoorbeeld nauwelijks bruikbare operationele omschrijvingen van en dat kan ook niet anders. De essentie ervan is volstrekt ongrijpbaar, omdat het **in potentie álle dimensies** omvat!'

De Zoeker schudde zijn hoofd in onbegrip.

'Hoezo zou uw laatste statement mij duidelijk moeten maken dat het volstrekt ongrijpbaar is?'

'Omdat dat impliceert, dat welke dimensies je er ook van weet te benoemen, je er een veelvoud niet benoemd. Omdat die zich niet herkenbaar voor je gemanifesteerd hebben of veel waarschijnlijker gewoon, omdat die dimensies zich voor de mens nog niet gemanifesteerd hebben. Dat houdt dus in, dat elke beschrijving incompleet en gebrekkig moet zijn. En dan bevat de omschrijving ook nog het begrip 'punt'. De wiskunde definieert, dat een punt 'iets' is, dat op **alle dimensies de grootte nul heeft**. Ook die omschrijving lijkt duidelijk, maar degene, die zich er in verdiept, beseft, dat met een dergelijke frase het denken regelrecht met een forse kluit het riet in gestuurd wordt, want de inhoud van het denkbeeld nul gaat het bevattingsvermogen van het denken gewoon te buiten.'

De Zoeker knikte peinzend voor zich uit, toen hij dit stokpaardje van Meester Negen voorbij zag komen.

'Het denkproces,' ging de ander verder, 'werkt namelijk met denkbeelden, waarvan de samenstellende dimensies **wél** een grootte hebben! De zinsnede dat de ziel een punt van bewustzijn is, is dan wellicht taalkundig juist, maar diepgaandere analyse,

leert dat daarmee iets is beschreven, dat niet bevat kan worden.'

'Vanuit een bepaalde insteek hebt u ongetwijfeld gelijk, maar zo wordt het er niet eenvoudiger op. Als de formulering, dat de ziel een punt van geïndividualiseerd bewustzijn is, niets oplevert aan inhoudelijk begrip, terwijl in de mens wel een ziel of oerkern bestaat, hoe moet de formulering dan luiden?'

Meester Negen glimlachte slechts.

'We zouden,' zei hij dan, 'vandaag spreken over de drie invalshoeken met betrekking tot het proces van identificeren en de eerste zagen we vanmorgen. Het moment is nu aangebroken om de tweede invalshoek uit te werken. Die sluit trouwens nauw aan bij waar we zojuist over spraken. Om het conceptueel bevattelijk te maken is het zinvol om opnieuw bij het begin te beginnen. Bij de entiteit mens!' Hij beklemtoonde het woord zo nadrukkelijk, dat de Zoeker onwillekeurig zijn wenkbrauwen fronste.

'Ik benadruk dit zo, want er is in deze benadering wat mij betreft een immens verschil tussen datgene wat ik beschrijf als 'entiteit mens' en datgene, wat gemeenlijk wordt verstaan als het denkbeeld 'mens' wordt gebruikt. Om duidelijk te maken waar ik het over heb, ik beschouw de **entiteit mens als de fase in een bol van bewustzijn in onze tijdruimtematerie wereld.**'

De Zoekers frons tussen de wenkbrauwen werd dieper, maar Meester Negen plaatste zijn handen, waarvan hij de vingers half kromde, tegenover elkaar. Tegelijkertijd bewoog hij zijn handen op verschillende plaatsen, terwijl hij er een draaiende beweging mee maakte en suggereerde daarmee de vorm van een bol.

'Begrijp je wat ik bedoel,' de handen bleven de draaiende beweging maken.

De Zoeker knikte. Dat suggestieve beeld was niet ingewikkeld om te begrijpen, maar geheel anders lag dat met de gebruikte omschrijving, die hij zojuist had vernomen en hij zei dat.

'Ik noem het een fase, want het is niet meer dan een fase, zoals een rups en een pop fases zijn in het ontstaan van een vlinder, maar tracht dit beeld vast te houden,' sprak Meester Negen wiens handen nog steeds de draaiende beweging maakten en, alsof hij een illusionist was, zette hij de denkbeeldige bol voorzichtig naast zich op de tafel.

'Het verschijnsel, de entiteit mens is een fase in een bol van bewustzijn,' herhaalde hij en terwijl hij dat zei, maakte hij een aaiende beweging over de bol.

'Heb je deze bol voor je in de geest?'

De Zoeker knikte, meer onwillekeurig dan uit overtuiging.

'Als je het beeld vast kunt houden, ziet je geestesoog feitelijk nu dan de essentie van het proces in de Scheppingsstraal. Het Universele Bewustzijn heeft immense aantallen geïndividualiseerde Entiteiten geschapen, die, hoewel zij afzonderlijk bestaan, onlosmakelijk verbonden blijven mét en deel zijn ván dat Universele Bewustzijn. Precies zoals de lucht van deze denkbeeldige bol altijd volledig verbonden is gebleven met de omringende lucht, omdat het daarvan natuurlijk nooit afgescheiden geweest is.'

De Zoeker was nu ronduit te verbluft om nog te reageren. Het gestelde was te hypothetisch, absurd bijna, maar Meester Negen ging verder of hij zich van die reactie niet gewaar was.

'Deze bol van bewustzijn doorloopt als het ware de fase van bestaan als verschijnsel

‘mens’. Daarmee bedoel ik, dat deze bol, wil dit bewustzijn hier zich kunnen ontwikkelen, de fase ‘bestaan als mens’ zal moeten doormaken. Net zoals de rups een pop moet worden om uiteindelijk vlinder te kunnen zijn.

‘Als u het zo zegt,’ sprak de Zoeker enigszins verbaasd, ‘dan lijkt dat te impliceren, dat die bol zelf geen mens is! Maar als het geen mens is, wat is het dan wel?’

‘De essentie ervan is, dat het altijd een Entiteit met zelfbewustzijn is, maar daarom niet noodzakelijkerwijs een mens. Ik kwalificeer het als een bol, omdat die verwoording zijn existentie het meest helder duidt. Deze bol gebruikt de manifestatie ‘mens’, omdat hij de manifestatie ‘mens’ nodig heeft binnen het geheel van de Scheppingsstraal. Dit, opdat de Scheppingsstraal zich kan en zal ontwikkelen binnen zijn eigen opdracht, zijn doel.’

Deze stappen gingen de Zoeker aanmerkelijk te snel.

‘De bol, waarover u het heeft,’ herhaalde hij daarom langzaam voor zichzelf, ‘dient het doel van de Scheppingsstraal. Begrijp ik goed, dat u dat zojuist gezegd heeft?’

De ander knikte.

‘Wat is dat doel?’ De Zoeker zocht tevergeefs naar een bruikbaar houvast in zijn denken.

Meester Negen schudde het hoofd.

‘Het doel is er en het kan worden geduid, maar ondanks het gebruik van woorden zal het inhoudelijke begrip nauwelijks toenemen.’

‘U hebt gelijk, maar die opmerking brengt mij niet verder,’ stelde de Zoeker ontevreden vast, ‘sterker nog, het brengt mij op het punt dat ik over zou moeten gaan op geloven.’

*‘Het doel,’ zei Meester Negen die zich niet liet afleiden door de suggestieve laatste woorden, ‘wordt wel als volgt beschreven: **De Ene wilde velen zijn om van zichzelf te genieten.**’ Hij keek de Zoeker indringend aan, alsof hij zich er van wilde vergewissen dat de woorden tot de Zoeker doordrongen.*

Die zweeg echter en dacht na over de zin, die hij had gehoord. De benadering moest minimaal als uiterst merkwaardig worden geclassificeerd. Het week sterk af van de beschrijvingen, die hij in deze vanuit andere richtingen had gelezen of gehoord. De inhoud ervan verklaarde evenwel, dat er een gebeurtenis had plaatsgevonden, die door Meester Negen als het begin van de Scheppingsstraal werd beschreven, maar onmiddellijk kwam de vraag op of dit nu leidde tot echt inzicht. Er was de gebeurtenis en nu had hij een verklaring, waarom die gebeurtenis zou hebben plaatsgevonden. Daarmee was de causaliteit beschreven, er was immers een ‘oorzaak’ gedecreteerd en daaruit vloeide het gevolg voort. Maar elke verklaring die, achteraf als oorzaak zou zijn gedecreteerd zou hetzelfde effect hebben. Dergelijke verklaringen leverden het ‘bewijs’ dat de gevolgde redenering juist was. Omdat er een ‘God’ binnen religies was geïntroduceerd, hadden die religies daarmee de Veroorzaker van de Schepping en onmiddellijk ontstond er zo een sluitende causale redenering! Hier was dan weliswaar geen sprake van een God, maar qua redenering was het effect hetzelfde. Werd hij geconfronteerd met een spirituele variant op de vraag of het kip er eerder was dan het ei? Hij schudde bij die gedachte geïrriteerd zijn hoofd. Dit was te eenvoudig. Maar hoe het ook was, als er al een doel bestond, dan zou dit nooit passen

binnen zijn eigen vijfhoek van 'waarheden'.

'Goed,' mompelde hij enigszins mistroostig, terwijl hij zijn schouders machteloos optrok, 'een discussie hierover zou ons bij de opbouw van onze vijfhoeken van waarheid brengen en waarschijnlijk inhoudelijk niet verder. Laat ik daarom accepteren, dat dit uw uitgangspunt is.'

'Dat lijkt me de enig juiste houding,' antwoordde Meester Negen. Hij dacht een ogenblik na en voegde er toen aan toe: 'Het is verder aan jou om het waarheidsgehalte van mijn beschrijving te beproeven. We bespraken dit meerdere malen. Wat is de waarde ervan om mijn woorden klakkeloos over te nemen? Wees kritisch! Toets wat ik zeg, betwijfel het, ontken het of wat dan ook, maar neem ze niet passief over, omdat je mij daarmee een plezier denkt te doen of omdat je mij een of ander gezag toedicht!' Hij schudde zijn hoofd, maar vervolgde dan het gesprek.

'Laten we ons verder bezig houden met de bol van bewustzijn. Deze bol bevindt zich ver, diep, of zo je wilt aan het einde van de Scheppingsstraal. Het bestaan van deze bol vloeit dus voort uit de wens, de wil, het bevel van de Ene, het Universele Bewustzijn, om velen te zijn. Daartoe zijn in de Scheppingsstraal op de verschillende niveaus Entiteiten, bollen van bewustzijn gecreëerd van verschillende orde en grootte. Op zich is dit uiterst merkwaardig natuurlijk. Hoe kan een volstrekt ondeelbaar bewustzijn velen zijn?'

De Zoeker had geen idee en zweeg daarom.

'Dat kan enkel, als er Entiteiten worden geschapen, die over zelfbewustzijn beschikken en vanuit dat zelfbewustzijn denken en handelen. Voor elke Entiteit is het eigen zelfbewustzijn realiteit. Het bizarre is echter, dat al het zelfbewustzijn een illusie is. Het berust op de grote illusie van afgescheidenheid, waarover je ongetwijfeld hebt gehoord. Voor de geschapen Entiteiten zelf is het echter alle behalve illusoir. Je kunt dit bij jezelf verifiëren. De overtuiging, dat jij bestaat, is actief en levendig. De zinsnede, dat het een illusie is, wil je misschien graag onderschrijven, omdat de spirituele Geest der Massa's dat zo wil, maar elk onderschrijven zou puur conceptueel zijn, omdat het in je beleving toch anders is! Daar bestaat individualiteit, het rechtstreekse gevolg van zelfbewustzijn en afgescheidenheid.'

De Zoeker voelde niet de behoefte om tegen dit statement in te gaan.

'Onder aan de Scheppingsstraal,' ging Meester Negen verder, 'bevindt zich de **mogelijkheid** mens.' Hij sprak het voorlaatste woord met nadruk uit en keek de Zoeker een moment aan, voor hij verder ging.

'Ik kwalificeer het met opzet uiterst abstract. Het verschijnsel 'mens' is namelijk niet meer dan een ontwikkelingsmogelijkheid voor de bol van bewustzijn.

De Zoeker, die zich in een bijna te hoog tempo met nieuwe invalshoeken zag geconfronteerd, kon de woorden niet plaatsen en grijsde enigszins ongecontroleerd.

'Ik ben bang, dat ik de draad van uw betoog volledig kwijt ben,' mompelde hij dan.

'Jij, ik en allen in het menselijke bestaan vormen samen een immens gebied om ervaringen op te doen. Telkens wanneer een bol van bewustzijn het menselijke domein betreedt ontstaat er een mens zoals jij en ik en heeft die bol van bewustzijn tal van ervaringen. Die passen in het doel van de Scheppingsstraal.'

*‘Die bol, is dat dan een mens?’
 Als reactie legde Meester Negen een vierde figuur op tafel.*

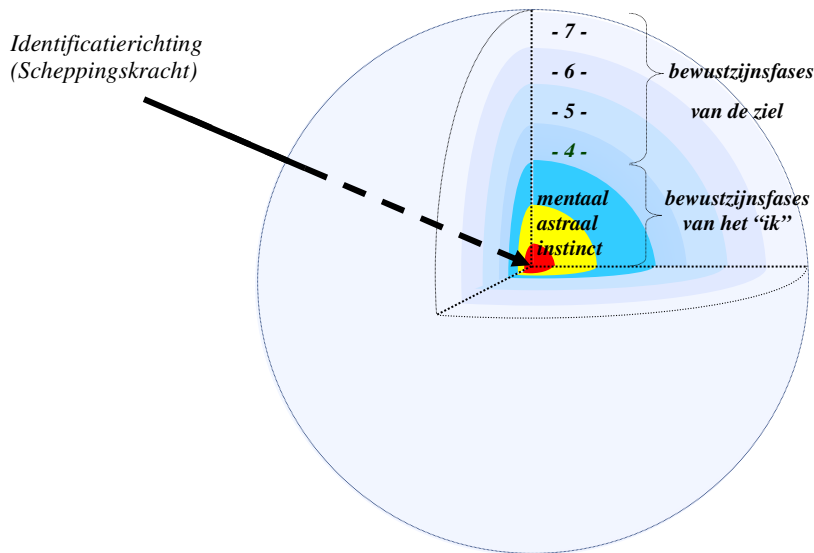

fig. 60: Bol van bewustzijn en de verschillende fases gedurende zijn bestaan als entiteit mens

‘Je vraag is niet met ‘ja’ of ‘nee’ te beantwoorden, omdat beide antwoorden slechts gedeeltelijk passen op je vraag. Eerder zei ik je, dat de Scheppingsstraal een proces van verdichting, van steeds verdergaande identificatie is. In het verlengde van dat proces kun je stellen, dat de bol van bewustzijn zich identificeert, zich zodanig verdicht, dat er een mens kan ontstaan en bestaan.’

De Zoeker overdacht dit.

‘Het komt mij voor, dat u zoiets zegt als, dat het de bol is die incarneert?’

‘Ik kan me voorstellen, dat je dit uit mijn woorden begrijpt, maar dat is toch niet hetgeen waar ik naar refereer. ‘De bol van bewustzijn is bewust gecreëerd en zijn doel past in het grotere geheel van de Scheppingsstraal. De bol zal daartoe gedurende een zekere tijd actief bestaan, aanwezig zijn, vertoeven, werken, het is niet belangrijk met welk werkwoord je het wilt beschrijven, in/met de tijdruimtematerie dimensies.’

Meester Negen gaf de Zoeker tijd om de woorden te laten bezinken en vervolgde dan: ‘Wij hebben vaak gesproken over de tijdruimtematerie dimensies. Omdat het zo vaak gememoreerd is, lijkt, het alsof duidelijk is, wat daaronder kan worden begrepen, nietwaar?’

‘Het is de wereld, waarbinnen wij bestaan, onze werkelijkheid,’ probeerde de Zoeker. ‘Dat is één benadering en natuurlijk is het de meest voorkomende, maar misschien is het interessant om de tijdruimtematerie eens te beschouwen vanuit het perspectief van

de Scheppingsstraal. Dan krijgen we een andere benadering. De tijdruimtematerie is namelijk dat deel binnen onze Scheppingsstraal, waar de verdichting van het Universele Bewustzijn maximaal is. Daar heersen, bestaan, werken, noem het zo je wilt, de grootste identificatiekrachten. Ik zei je zojuist, dat het bewustzijn *álle* dimensies omvat en aan dat gegeven kan en zal nimmer worden getornd. Anders is het echter met de vraag hoeveel dimensies er op een bepaalde plaats **manifest** zijn!

‘Is dat verschil substantieel? Het lijkt me een spel met woorden.’

‘Het is alles behalve een spel met woorden! Teneinde de tijdruimtematerie wereld, zoals wij die kennen, te kunnen creëren **en in stand te houden**, vindt er op onze plaats in de Scheppingsstraal een immense identificatie plaats met de dimensies materie, tijd en de drie ruimtelijke dimensies. De andere dimensies, die ik memoreerde zijn overigens niet opgehouden te bestaan! Dat is niet mogelijk, want bewustzijn omvat **álle** dimensies en dat gegeven is onveranderbaar. Maar het immens krachtige proces van identificatie heeft op de plaats waar wij vertoeven in onze Scheppingsstraal het bestaan van die overige dimensies gemarginaliseerd!

Hun manifestaties zijn veel en veel minder krachtig, maar ondanks het feit, dat ze daardoor buiten het waarnemingsvermogen van het “ik” liggen, wil dat niet zeggen, dat ze opgehouden hebben te bestaan. Maar, zoals gezegd, in onze omgeving zijn tijd, ruimte en materie beeldvormend manifest. Zij domineren het denken van het “ik” volledig!’

De Zoeker overdacht wat hij gehoord had, maar schudde uiteindelijk het hoofd.

‘U formuleert dit allemaal bijna terloops, maar het beeld, wat u schetst is, bijna onbevattelijk. Het valt mij bijvoorbeeld al knap moeilijk om ‘materie’ als dimensie te bezien. Ik beschouw materie veel meer als iets wat dimensies hééft.’

Meester Negen knikte.

‘Het denkkeeld om materie op onze plek in de Scheppingsstraal of het rekenkundig equivalent energie, als een onafhankelijke dimensie te beschouwen bevindt zich bij de meeste mensen ver buiten hun vijfhoek van waarheden, Dus komt het hen vreemd over als iemand het wel in zijn vijfhoek heeft. Binnen de wereld waarin wij bestaan en dan in het bijzonder de wereld van het “ik”, is het echter beslist een te onderscheiden dimensie.’

‘Waarom beschrijft u het zo nadrukkelijk als de wereld van het “ik”?’

‘Omdat dat de tijdruimtematerie wereld is. De mens leeft en denkt binnen deze wereld van vijf dimensies. Zijn fysieke mechanisme, dat als zodanig zelf ook het eindproduct is van dat identificatieproces, is niet in staat om méér dimensies dan de manifestaties van deze vijf waar te nemen. Het “ik” heeft dan ook het hele bestaan ingericht op datgene, wat het heeft waargenomen. Dat geheel, het bestaan zelf en de inrichting van de menselijke wereld is het proces van identificatie, dat wij bestuderen tijdens ons beschouwingen van de Kleine en de Grote Omweg.

Wil de bol van bewustzijn daarbinnen kunnen bestaan, **terwijl**,’ Meester Negen benadrukte het woord, ‘er besef is van de werking van de wetmatigheden van de tijdruimtematerie dimensies, dan is het noodzakelijk, dat er **in de bol zelf** een sterke identificatie plaatsvindt mét datgene, wat die tijdruimtematerie dimensies maakt tot wat deze is.’

‘Ik ben de draad weer kwijt,’ zuchtte de Zoeker, ‘wat bedoelt u met het laatste, met de frase: Datgene wat de tijdruimtematerie maakt tot wat deze is?’

‘Ik spreek dan over de processen, die zich afspelen in de waak-slaap, die mechanisch en routinematig hun gang gaan. Ook daarin zal de bol van bewustzijn zich moeten verdiepen. Hij zal die staat moeten hebben doorgrond! Het diepste inzicht ontstaat alleen, als een Entiteit zich totaal heeft weten te vereenzelvigen, te identificeren met de eigen bestaans aard en met de vorm, die de tijdruimtematerie dimensies hebben aangenomen. Elk andere staat van ‘zijn’ zou altijd enige afstand impliceren!’

Een mens is of geïdentificeerd, of heeft afstand. Als er afstand is, is er sprake van waarnemen en begrijpen, maar niet van ‘geïdentificeerd zijn’! Als er een afstand is wordt de staat van volledige identificatie niet gekend en daarmee wordt het doel van het Universele bewustzijn niet bereikt. Deze wil velen ‘zijn’, niet ‘zien’! De bewustzijnsbol zal zich daarom moeten identificeren met zijn manifestatie in de tijdsruimtematerie dimensies, nietwaar?’

De Zoeker trachtte de zinnen een plek te geven. Hij woog de woorden zorgvuldig af.

‘Waarom,’ begon hij, ‘is de Scheppingsstraal überhaupt nodig? Ik bedoel, waarom heeft het Universele Bewustzijn überhaupt, om het zo te stellen, een reeks aansluitende bewustzijnsbollen nodig gehad om de tijdruimtematerie dimensies te kunnen zijn. Zonder die reeks van bollen was het veel eenvoudiger, lijkt me.’ Hij voegde het laatste er snel aan toe, omdat hij absoluut niet zeker was van zijn zaak.

‘We hebben het ook hier al eerder over gehad, maar het is zeker zinvol om dit aspect nogmaals uit te diepen. Geen mens heeft er in de verste verte maar enig idee van hoe oneindig intens, hoe onmetelijk heftig de werking van het Universele Bewustzijn is. Met een frase als: Het Universele Bewustzijn heeft het heelal gecreëerd lijkt dit te kunnen worden verklaard. Maar dat is niet meer dan een krachteloze oneliner, die hooguit de oppervlakkig nieuwsgierige geest even stil houdt. De frase leidt niet tot enig dieper begrip of inzicht in het oneindige vermogen van het Universele Bewustzijn. De kracht daarvan is dermate immens, dat de tijdruimtematerie dimensies bij een rechtstreekse aanraking onmiddellijk en totaal zouden verpulveren. Bezie het bijvoorbeeld alleen nog maar eens rekenkundig. Een vijftal armzalige dimensies wordt geconfronteerd met een oneindig aantal dimensies! Om het Universele Bewustzijn binnen de tijdruimtematerie dimensies te kunnen laten werken teneinde tot zelfkennis te kunnen komen binnen die wereld, moet de overweldigende intensiteit ervan dus sterk worden verminderd. En dat is wat er geschiedt in de verschillende opeenvolgende stappen van de Scheppingsstraal. Daarom zijn de verschillende niveaus van bollen gecreëerd.’

‘Betekent dit dan,’ vroeg de Zoeker, ‘dat in bewustzijnsbollen van, laat ik zeggen, ‘hogere orde’ er meer dimensies actief zijn? En hoeveel dimensies dan wel?’

‘Het antwoord op je eerst vraag is op een bepaalde manier bevestigend! Je tweede vraag komt straks aan de orde,’ zei Meester Negen, terwijl hij naar de tekening wees.

‘Ik heb het proces van noodzakelijke identificatie getracht weer te geven met de zwarte pijl die naar het binnenste van de bol gericht is. Je moet dat dus beschouwen als de ‘natuurlijke’ identificatierichting voor de bol. Deze is het rechtstreekse gevolg van de scheppingskracht binnen onze Scheppingsstraal. Zo wordt de bewustzijnsbol

geholpen bij haar identificatieproces. Je kunt natuurlijk ook stellen, dat de bol door het scheppingsproces gedwongen wordt zich te identificeren. Het is hoe dan ook zijn opdracht in het geheel van de schepping om het verschijnsel mens te doorgronden.'

'De naam voor het proces lijkt me niet interessant,' zei de Zoeker, die dit deel van de redenering kon volgen, 'want het uiteindelijke effect is natuurlijk hetzelfde.'

'Precies! De bol van bewustzijn moest, wilde hij zich binnen de tijdruimtematerie dimensies kunnen vereenzelvigen met een bestaan aldaar, daartoe over een instrument beschikken, waarmee die vereenzelving mogelijk was. En dat instrument, kwam er: het menselijke lichaam. Dat is binnen deze dimensies het enige instrument waarmee een bol van bewustzijn tot actief zelfbewustzijn kan komen.... Maar, zoals we in onze vele gesprekken hebben moeten vaststellen, dat gaat niet vanzelf. Er zijn, laat ik het als zodanig betitelen, stevige complicaties. Zij worden juist veroorzaakt door de processen van identificatie. De identificatiekracht van het bewustzijn met de tijdruimtematerie dimensies is noodzakelijkerwijs zeer groot om twee redenen. Op de eerste plaats, omdat de bol van bewustzijn zich in alle aspecten van het bestaan wil en moet verdiepen en op de tweede plaats, omdat het niet de natuurlijke staat van de bol van bewustzijn is om zich, laat ik zeggen, als mens te manifesteren. Hij zal zichzelf daar toe moeten zetten, moeten dwingen! Kun je aanvoelen wat ik bedoel? Begrijp je, waarom de identificatiekracht in mensen noodzakelijkerwijs zo overweldigend groot is?'

'Het één lijkt logischerwijs voort te komen uit het ander,' reageerde de Zoeker.

'Akkoord! Het is zinvol om weer een blik op de tekening te werpen. Je ziet daar de opeenvolgende fases van identificatie, die de bol van bewustzijn in zijn bestaan als entiteit mens zal doorlopen. Het zijn er zeven. De eerste drie, te kenschetsen als de materiële fases, zijn de fases van het "ik" de vier anderen die van de ziel.

De eerste fase is die, waar de bol van bewustzijn zich identificeert met instinct georiënteerde denkbeelden en denkbeeldenreeksen. Die bewerkstelligen, we zagen dat verschillende malen, dat de mens wil leven in de richting van de hoofdwet. Dus in de richting van het aangename! Alleen als de processen van identificatie uit de eerste fase zijn doorgrond, kan de bol overgaan naar de tweede fase. In die fase zal de bol zich identificeren met de astrale processen in de entiteit mens. Als ook deze fase intrinsiek is doorleefd en begrepen, vindt de volgende fase plaats, identificatie met het mentale. Essentieel is echter telkens dat van iedere fase alle aspecten moeten zijn doorgrond, voordat een volgende fase kan worden bereikt.'

'U sprak eerder over menstypes nummer 1 tot en met 7,' zei de Zoeker kijkend naar de figuur, 'heeft die indeling een relatie met de indeling, die u nu aan de orde stelt?'

'Het is goed, dat je dit memoreert. De indeling heeft er **alles** mee te maken! En hiermee zijn we meteen bij de derde belangrijke invalshoek gekomen, die je inzicht kan geven in de overweldigende kracht van het proces van identificatie.

Toen ik destijds de verschillende menstypenummers bij je introduceerde, stelde ik, dat als het centrum van de aandacht zich bijvoorbeeld in het instinctmatige gebied bevindt, zo'n mens als menstype nummer 1 wordt geclassificeerd. De indeling, zoals ik die zojuist in de bol van bewustzijn heb geschetst, moet je rechtstreeks koppelen aan die verschillende menstype nummers.

Nu is het zo,' Meester Negen keek de Zoeker aan,' dat teneinde alle aspecten van het bestaan van de entiteit mens te doorgronden, het bestaan van het materiële lichaam te kort is. De bol heeft simpelweg gezegd, meer tijd nodig dan het leven van één menselijk lichaam duurt. Dus zal hij zich, nadat het ene lichaam niet meer werkt, gestorven is, zoals wij zeggen, zich ontfermen over een volgend lichaam om daarmee zijn leerproces te vervolgen. Dát is de essentie van de gedachte achter incarnatie.'

'Waar plaatst u iets als 'karma' in deze benadering?'

'Ik heb je al eerder gezegd dat er een directe relatie is tussen karma en identificatie. Zolang er identificatie is, wordt er karma voortgebracht. Aan het eind van een bestaan van het lichaam, als de bol van bewustzijn vrij is van de identificatie met de tijdruimtematerie dimensies, doorschouwt hij de processen van identificatie waarin hij verstrikt is geraakt. Op dat moment wéét hij welke activiteiten hij in een volgend bestaan als menselijke entiteit op kan pakken om dit aspect van identificatie zodanig te doorgronden, dat hij er vrij van wordt en een volgende bewustzijnsfase in kan gaan.

Er is nog een ander aspect. Een aspect dat weinig wordt gememoreerd, maar dat direct verbonden is met de vrije wil van de bol van bewustzijn. Het menselijke lichaam met alle vermogens, leeft binnen de bol van bewustzijn. Het is het bewustzijn van de bol, waardoor het "ik" beschikt over aandacht. Eerder stonden wij uitvoerig stil bij de bewegingen van de aandacht van het "ik". Hoe het zich daarmee oriënteert in de tijdruimtematerie omgeving, waarbinnen het vertoeft. Maar het "ik" heeft slechts de beschikking over de aandacht, zolang de bol van bewustzijn dit toelaat, nietwaar?'

Het was een merkwaardig statement, dus de Zoeker had niet meteen een antwoord.

'Het lijkt me wel,' aarzelde hij, 'waarom merkt u dit zo expliciet op, hoe zou het anders kunnen?'

'De bol is door middel van zijn menselijke lichaam verbonden met de dimensies tijdruimtematerie en moet zo zijn ervaringen opdoen. Er komt voor ieder lichaam een moment, dat het om het elementair te stellen vervalt in herhalingen. Met andere woorden alles is al een keer geweest. De opgebouwde reacties zijn verworpen tot standaardpatronen en zij zijn zo krachtig, dat er in de waak-slaap situatie, waarin een dergelijk lichaam is komen te verkeren, geen mogelijkheid meer is voor nieuwe ervaringen. Voor de bol betekent dit, dat een langer laten bestaan van dit lichaam als zodanig, dus in semi-inerte staat van bestaan, niets toevoegt aan wat er gekend is.'

Er zijn echter mogelijkheden om in te grijpen.'

'Herprogrammering van het denken?' opperde de Zoeker.

Meester Negen schudde het hoofd.

'Het denkproces is eigendom van het lichaam. Het bewustzijn van de bol als zodanig heeft daar geen mogelijkheden tot ingrijpen. Hij kan echter wel zijn

bewustzijnsstroom terugtrekken.'

'Dan sterft het lichaam dus!' concludeerde de Zoeker.

'Zeker, maar dat is één van de twee mogelijkheden. Waar jij over spreekt is het gegeven, dat de bol zijn bewustzijn definitief terugtrekt. Een andere mogelijkheid is die, waarbij het bewustzijn tijdelijk wordt teruggetrokken.'

'De mens is even buiten kennis?'

'De staat van de mens, die dit gebeurt, zou ik omschrijven als "staat zonder aandacht". Als een lichaam in een dergelijke staat komt te verkeren, functioneert het "ik" niet goed meer. Het heeft geen aandacht meer voor de tijdruimtematerie, waarbinnen het bestaat en is op dat moment letterlijk de prooi van gebeurtenissen, die dat lichaam gebeuren.'

'Wat u beschrijft lijkt mij de waak-slaap!'

'In de waak-slaap functioneert het "ik" en het doet dat uitstekend. Maar als de bol zijn bewustzijn terugtrekt, heeft de aandacht van het "ik" geen voeding en blijft als het ware hangen in de gedachte, de activiteit, waarmee het op dat moment bezig is. Zijn aandacht is letterlijk niet verbonden met het 'hier en nu' en bijgevolg worden de gebeurtenissen van dat 'hier en nu' niet gevolgd, met andere woorden, daar wordt niet op geanticipeerd. Net zolang, tot de bol zijn bewustzijn weer schenkt. In de tussentijd kan er echter van alles met het lichaam zijn geschied.'

'Zoals?'

'Wel, stukken van een gesprek worden gemist, activiteiten worden niet waargenomen, verkeerd voedsel wordt genuttigd, noem maar op. Meestal komt het lichaam terecht in een situatie, die wordt beschreven als 'ongeluk'. Ongelukken vinden plaats, omdat het "ik" voor sturende ontwikkelingen in zijn eigen tijdruimtematerie omgeving geen aandacht heeft. Dat is de verklaring, die gehanteerd wordt, maar de echte achterliggende reden is, dat de bol van bewustzijn zo de mens een schok geeft, opdat andere ervaringen kunnen worden opgedaan. Je zult misschien de frase wel eens gehoord hebben: Alles is goed en je verwonderd hebben afgevraagd, waarom dit, terwijl er zoveel ellende in het leven is, gesteld kan worden. Toch is alles goed, maar dan bezien vanuit het perspectief van de bol van bewustzijn. Hij weet door en wat er met hem gebeurt het doel van de schepping te realiseren. Dat 'alles goed is' kan conceptueel worden onderschreven, het kan echter pas ten volle worden beseft in de vierde of vijfde bewustzijnsfase van de bol. Dus niet in de bewustzijnsfases van het "ik". Dat heeft zijn eigen strikte opvattingen over wat juist en goed is, deze zijn echter losgesneden van het hogere doel van de Scheppingsstraal.'

De Zoeker keek Meester Negen verbluft aan.

'U beschrijft hier het verschijnsel 'ongeluk' wel op een heel merkwaardige manier. En,' voegde hij er na enkele ogenblikken aan toe, 'in het verlengde hiervan komen ook begrippen als 'het lot', 'pech' in een bizar licht te staan. Om nog maar niet te spreken over datgene, wat velen beschrijven als 'Voorzienigheid'. U stelt feitelijk niets meer of minder dan dat het de mens zelf is, die zich een ongeluk aandoet?'

Meester Negen schudde het hoofd.

'Jouw conclusie vat niet samen wat ik zeg! Verre van dat! Jij gebruikte het begrip karma en ik plaatste dat in het verband, waarbinnen het thuis hoort. Datgene, wat wij

‘mens’ noemen, is slechts een instrument. Dat instrument komt om redenen, die dat instrument zelf niet kent, terecht op plaatsen en in bepaalde situaties. Op een bepaalde wijze kun je dat instrument vergelijken met een paard bijvoorbeeld. Dat gehoorzaamt de sturing van de berijder. Zodoende komt het overal. Het weet zich overal met behulp van het eigen overlevingsinstrumentarium te handhaven. Het volgt de instructies van de berijder zonder weet te hebben van een eventueel hoger doel van die berijder. Soms wordt het in een trailer geplaatst en over een lange afstand vervoerd. Er is dan geen berijder, een situatie, die vergelijkbaar is met de situatie, die zich voor doet als het bewustzijn zich uit het lichaam terugtrekt. Eenmaal aangekomen stapt het de trailer uit en laat zich weer berijden. Paarden leiden een tevreden leven, en zo is dat overal genomen ook met de meeste mensen.’

De Zoeker schudde ontevreden het hoofd.

‘De metafoor, die u gebruikt, zal inhoudelijk misschien juist zijn, maar u reduceert daarin de rol van het menselijke bestaan op deze wijze wel sterk!’

‘Misschien breng ik het terug tot de juiste proporties. Natuurlijk wordt de rol van het “ik” hiermee sterk gereduceerd, maar dat is onvermijdelijk, want dat “ik” heeft zich vereenzelvigd met het volledige zelfbewustzijn, terwijl het daar altijd slechts een minuscuul fragment van is. Hoe dan ook, het woord karma bracht ons op dit zijspoor. Ik stel voor dat we verder gaan met de verschillende bewustzijnsfases in de bol, akkoord?’

De Zoeker reageerde niet en Meester Negen ging verder.

‘De tweede bewustzijnsfase van de bol van bewustzijn is dus de fase waarin het zwaartepunt van de aandacht is verlegd en vanuit de instincten terechtkomt in het astrale gedeelte. Voor deze fase geldt hetzelfde als voor de eerste. Pas als de bol niet meer verstrikt is geraakt in de identificatieprocessen der emoties, is het hem mogelijk naar de derde fase te gaan, de mentale fase.

Deze eerste drie fasen zijn de fases, die behoren tot het “ik”. Je kunt zelf, als je je er op toelegt, vaststellen in welke fase een bol van bewustzijn zich bevindt, als je de manifestaties daarvan –van het erbij behorende lichaam dus- bestudeert. Je ziet vrijwel direct, waar het zwaartepunt van de aandacht zich bevindt.

Als de bol de eerste drie fases heeft doorgrond, is hij als het ware bevrijd van het “ik”. Bevrijd van de immens identificerende kracht van de tijdruimtematerie dimensies. Op een bepaalde manier is dit de ‘bevrijding’ of verlichting, waarover je in spirituele filosofieën lezen kunt. De dominantie van het “ik” is verdwenen en de mens gaat, zo wordt daar beschreven, leven vanuit zijn ziel. Dit is, gezien vanuit het “ik”, een terechte waarneming. Een waarneming, echter die zeer globaal en daardoor onnauwkeurig is. Want tijdens zijn bestaan als ziel doorloopt de bol ook een aantal opeenvolgende te onderscheiden bewustzijnsfases. Vier om precies te zijn. Pas als hij de laatste daarvan heeft doorgrond is het hem mogelijk om volledig vrij te komen van de identificaties die behoren bij de manifestatie mens.’

Meester Negen keek een moment naar de tekening en glimlachte. ‘Hoewel het hier een teken technische bijkomstigheid lijkt, neemt de bol van bewustzijn in de tijdruimtematerie dimensies op een bepaalde wijze inderdaad in omvang toe, bij elke opeenvolgende fase. Voor de fases die behoren tot het “ik” laat zich dat eenvoudig

verklaren. De instincten bijvoorbeeld zijn strikt gebonden aan de lichamelijke manifestaties. De emoties daarentegen hebben betrekking op mensen en aspecten die zich buiten de directe invloedssfeer van het lichaam bevinden. De mentale concepten, waarmee het “ik” in de hem omringende wereld zijn invloed kan doen gelden, bestrijken vervolgens weer een terrein dat nog eens vele malen groter is. Ik kom op dit aspect nog terug als we de Terugweg begaan.’

De Zoeker zweeg geruime tijd om datgene wat er gezegd was te overdenken.

‘U hebt een mij volstrekt onbekende benadering van de Scheppingsstraal en bijbehorende verschijnselen geschetst,’ sprak hij dan, ‘en dit roept tal van vragen op zonder dat daar een structuur in zit en ik weet ook niet wat hun relevantie is. Hoe lang bestaan bollen van bewustzijn bijvoorbeeld?’

‘Misschien wil je een aantal jaren horen, maar zo werkt het niet. De essentie tijdens het bestaan van de bol is om te komen tot kennis van het Zelf. Zolang er identificatie is, op welk niveau dan ook, is dat proces niet zuiver. Het is dan als het kijken door een stoffige spiegel. Je ziet wel een beeld natuurlijk, maar niet helder, niet scherp. Zo werkt identificatie voor de bol. De spiegel moet schoon zijn. Het bestaan van de bol is voltooid, als er geen identificatie meer is. Om het scherp te stellen: Het bestaan is een proces van de-identificatie. Dat geldt voor elke fase. Of om een eerder gehanteerde terminologie te gebruiken, zolang de bol van bewustzijn bezig is met het ontdekken van de werking van de astrale processen, wat inhoudt dat het bewustzijn zich nog identificeert met de astrale processen, zolang is er sprake van wat wij beschreven als een menstype nummer twee. Het is dan niet mogelijk om menstype nummer drie te worden.’

Meester Negen keek de Zoeker aan.

‘Ik heb het je diverse malen gezegd en het kan nooit genoeg worden benadrukt, identificatie is hét kernwoord van onze Scheppingsstraal. Identificatie doet de Schepping ontstaan, maar het bindt ook alle bewustzijn. In de mens kent die binding een zevental verschillende fasen, die overeenkomen met de menstypenummers. De ‘zuigkracht’ van de identificatie is naar het centrum van de bol gericht. Zelfs al is er op een lager niveau besef van een hoger niveau, dan nog verhindert de naar binnen gerichte identificerende kracht het bewustzijn om naar het hogere niveau te stromen. Tussen de verschillende nummers bestaat namelijk iets, wat beschreven kan worden als de ‘poorten van identificatie’. Zolang er bijvoorbeeld sprake is van identificatie op het niveau van menstype nummer 2, wordt vrijwel alle bewustzijn verbruikt in de astrale processen. Pas als die identificatie weg is, anders gesteld, als de poort van de-identificatie is geopend, is er ruimte voor het bewustzijn om zich naar het mentale gebied te verplaatsen. Dan is de bol zover geëvolueerd, dat menstype nummer 3 kan functioneren en dit geldt voor alle niveaus. Zolang er ergens in de bol van bewustzijn sprake is van identificatie, wordt daar het bewustzijn ingezet, verbruikt. Pas als het hele proces is voltrokken, houdt de bol als zodanig op te bestaan.

Alle bollen zijn ontstaan als wilsbesluit, uiteindelijk van het Universele Bewustzijn. De richting van de scheppingskracht is gericht op het in stand houden van deze bol. Daarom is er het proces van identificatie. Door bewuste inspanning -alleen dáár

bevindt zich het punt van vrije wil- wordt de entiteit mens zich gewaar van de identificerende krachten en heeft de keuze om er in mee te gaan of niet. **Ín** het veld van de identificatie zelf is er geen keuze. Ik zei je dat verschillende malen tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg. Identificaties hebben hun eigen wetmatigheden en wie geïdentificeerd is, is prooi van die wetmatigheden. Wie in een snelstromende rivier springt bijvoorbeeld, wordt meegetrokken door de stroom. Het heeft geen zin op zo'n moment te denken dat hij of zij dat niet wil. Meedrijvend met de stroom de kant bereiken, dat is de enige mogelijkheid. Alleen wie de rivier niet ingaat, is niet onderhevig aan de krachten van de stroom. Hetzelfde geldt voor de bol van bewustzijn. **Daarbinnen** bestaat enkel de identificerende richting. Alleen als het bewustzijn van de bol daarvan volledig is losgekomen is er contact met echte kennis en inzicht. Pas als de laatste identiteitsidentificatie is 'afgeworpen' is de Entiteit 'mens' vrij om vanuit zijn plaats in het Universele Bewustzijn te ervaren. Dan is, om in het voorbeeld van zonet te blijven, de spiegel, de entiteit mens dus, schoon en is de bol in staat om met behulp van die spiegel het Zelf onvervormd te ervaren. Als die laatste identiteitsidentificatie is afgeworpen, heeft de bol van bewustzijn zijn doel in de Scheppingsstraal gediend.'

'En dan?'

'Als de bol de volledige fases van de entiteit mens heeft doorlopen zijn er twee mogelijkheden. Als eerste kan hij opgaan in een groter geheel, waarvan de –ooit afzonderlijke samenstellende delen- allen ook de gewaarwording 'entiteit mens' hebben losgelaten.'

'Waarom formuleert u het zo abstract, zo ongrijpbaar bijna?'

'Omdat het dat is! Een andere omschrijving is niet mogelijk. Ook de grotere Entiteit kent een zelfbewustzijn. Ook dat ervaart zich zelf, om in menselijke termen te spreken, als een "ik". Dit, terwijl het is samengesteld uit deeltjes, die ook allen in hun eerdere bestaan dat "ik" als vorm van zelfbewustzijn hadden, maar die dat "ik"-zijn hebben opgegeven.'

'Ik bevat niet waarover u het heeft,' mompelde de Zoeker met enige tegenzin.

'Een praktijkvoorbeeld helpt misschien,' zei Meester Negen en onverwacht stapte hij op de teen van de Zoeker, die zijn voet, onaangenaam verrast, snel terug trok.

'Neem me niet kwalijk, maar stel je nu eens voor, dat je teen ooit een bol was bewustzijn was. De schrikreactie, het pijntje dat je zo net voelde, bevindt zich in de teen. De individuele gewaarwording is daar nog, maar toch ben jij het, die zegt: 'Mijn teen deed pijn'. Elke mogelijke individualiteit, die je teen wellicht ooit had, is verdwenen. Opgegaan in het grotere geheel, waarvan jij stelt, dat jij het bent. Nu heb jij die pijn. Trek deze analogie door naar hetgeen ik je zojuist vertelde en je hebt een indicatie van de volgende fase in het bestaan van de bol van bewustzijn. In die fase, in processen, waarvan wij als mens volstrekt geen weet meer kunnen hebben, omdat de menselijke entiteit als zodanig niet meer bestaat, gebeurt vervolgens weer hetzelfde. Ook daar is de richting van de-identificatie noodzakelijk en zo gaat dit de gehele Scheppingsstraal door.

Het oneindige mysterie van de schepping is daarmee geschetst. In alle geschapen Entiteiten is er een enorm sterk identiteitsbesef. Elke Entiteit op elk niveau kent

zichzelf en kwalificeert zichzelf **als een volledig “ik”**! Met andere woorden, dat beseft maakt dat elke Entiteit zichzelf ervaart als compleet en bewust!’

Meester Negen keek de Zoeker een moment aan en vervolgde toen: ‘Het merkwaardige is, dat elke Entiteit recht heeft op het “ik”, sterker nog, het **is** “ik”, hoewel ze afgescheiden zijn en verschillend. Ze zijn elk, ieder op hun niveau, deel van een groter “ik”, dat ook weer deel is van een nog groter “ik” en zo verder.’

De Zoeker hoorde de zin en begreep de uitgesproken woorden afzonderlijk, maar kon zich geen voorstelling maken van wat daar inhoudelijk mee bedoeld zou kunnen worden en hij schudde in onbegrip langzaam zijn hoofd. Meester Negen zag dit, zocht enkele momenten en legde toen een tekening neer.

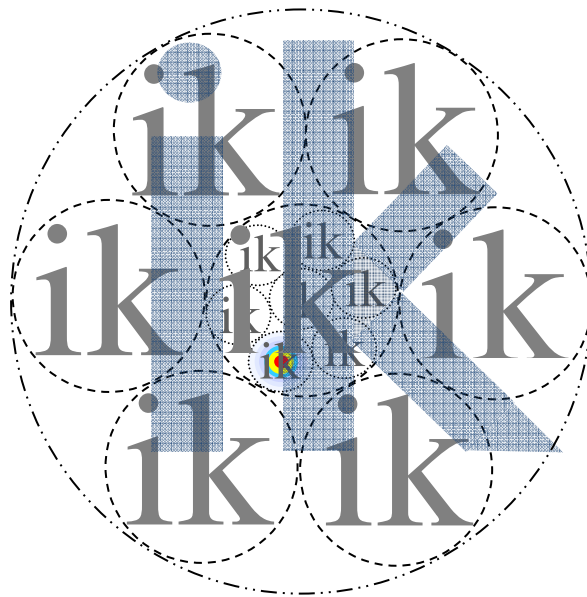

fig.61: Het totale en gefragmenteerde “ik” in de Scheppingsstraal

‘Je ziet dat de kleine cirkel in het midden qua kleuren eenzelfde opbouw heeft als in de figuur van de bol van bewustzijn van zojuist. De buitenste grote cirkel vertegenwoordigt hier datgene, wat ik je eerder beschreef als Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Deze Entiteit beschikt over zelfbewustzijn. Het is binnen het Universele Bewustzijn het allereerste, dat gebruik kan maken, dat recht heeft op gebruik van het begrip “ik”. In de figuur heb ik dat weergegeven met de grootste lichtblauw gekleurde letters. Op alle niveaus geldt voor het beseft van het “ik” hetzelfde. De gevoelswaarde van het begrip “ik”, hoewel het uiterst samengesteld is uit tal van niveaus, **heeft op elk niveau dezelfde** waarde! Het “ik” binnen de Scheppingsstraal is zowel volledig, dat is het op het hoogste niveau, op het niveau van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, als gefragmenteerd, bijvoorbeeld op het niveau van de mens. Maar de bijbehorende gewaarwording ervan is hetzelfde. Op het lagere niveau is er geen enkel reëel beseft van het bestaan van het “ik” op het hogere niveau, maar het omgekeerde geldt ook. Vandaar dat ik zeg, dat de “ik”-

ervaring op elk niveau door identificatie met het eigen “ik” afgescheiden is van alle andere “ikken”.’

‘Waarom,’ vroeg de Zoeker, ‘mag de Hoogste Entiteit dat woord als eerste gebruiken? Ik bedoel, waarom gebruikt het Universele Bewustzijn zelf dat woord niet? Dat is toch het hoogst van al?’

‘Het Universele Bewustzijn **is**! Het kent grenzen, noch afgescheidenheid, dus gebruikt het dat begrip niet.’

‘Begrijp ik niet!’ De Zoeker schudde zijn hoofd in verwarring.

‘Dat komt, omdat je één van meest karakteriserende eigenschappen van het “Ik” negeert. **Het begrip “ik” vloeit voort uit identificatie met aard, met vorm. Het is één op één synoniem met de ervaring van afgescheidenheid!** Let wel, die afgescheidenheid hoeft in werkelijkheid niet te bestaan, sterker noch, hij bestaat ook niet, maar hij wordt zo **gevoeld**. Het wordt door Entiteiten, die over zelfbewustzijn beschikken, zó intens ervaren dat het dáárom een naam is gegeven! Dat de verwarring omtrent het begrip “ik” is ontstaan, is onvermijdelijk. In de figuur bijvoorbeeld maak ik gebruik van stippelijntjes en het lijkt alsof er daadwerkelijke een afgescheidenheid is, maar ik gebruik die lijntjes enkel om aan te geven dat Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit een eindige vorm heeft! Onze Autoriteit blijft altijd onlosmakelijk verbonden en volledig opgenomen in het Universele Bewustzijn. In de Scheppingsstraal is er overal identificatie. Dat is de aard van het hele scheppingsproces en daarmee blijft de schepping in stand. Als gevolg van de identificatie ontstaat noodzakelijkerwijs de gewaarwording, de illusie van afgescheidenheid. Deze afgescheidenheid kan, als daartoe een geschikt instrument wordt gecreëerd, zelfbewustzijn doen ontstaan, waardoor er bewustwording ontstaat van een eigen entiteitsvorm en entiteitsaard. Het denkbeeld, dat in onze Scheppingsstraal op alle niveau aan **dát** zelfbewustzijn wordt gegeven, is: “Ik”! Een uiterst gecompliceerd denkbeeld dus, waarin de essentie van onze gehele schepping besloten ligt. Om die reden manen de Grote Leraren tot reflectie op de vraag: Wie ben “ik”.’

De Zoeker voelde zich overvallen door een overload aan nieuwe informatie. Hij tuurde zwijgend naar de figuur en trachtte die te matchen met de woorden, die hij zojuist had gehoord. Op conceptueel niveau leek het enigszins bevattelijk, maar niet meer dan dat. Een brede grijns trok over zijn mond toen hem een absurde gedachte inviel. Moest hij zichzelf beschouwen als de grote teen van een Hogere Entiteit?

‘Wat is datgene, waarin mijn bol opgaat?’ vroeg hij daarom en alsof de vraag niet duidelijk genoeg was voegde er aan toe: ‘Waarom moet ik dan denken?’

‘Ik stel je voor, dat je daar **niet** over nadenkt!’ zei Meester Negen met een lach.

‘Waarom?’

‘Het is niet zinvol! Die Entiteit is namelijk zowel volstrekt onbevattelijk, als onvoorstelbaar. Tijdens gesprekken op de Kleine Omweg ging ik regelmatig diep in op het proces van naamgeving, het proces, dat uiteindelijk de basis vormt voor de wijze, waarop wij denken. Dit proces van labelen van al hetgeen er wordt ervaren wordt enerzijds gedetermineerd door de wijze, waaróp wij mensen ervaren en anderzijds door de tijdruimtematerie omgeving, waarbinnen die ervaringen zijn

geoperationaliseerd. Toen ik met je over de waarheid sprak, vergeleek ik de positie van ons mensen in relatie tot Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit met die van darmbacteriën. Laat ik dat nu wat verder uitwerken. Stel, dat die bacteriën zelfbewustzijn zouden hebben en op hun niveau exact hetzelfde zouden doen als wat wij mensen op ons niveau doen. Zij komen dan tot begrip, maar nergens in hun wereld bestaat een realistisch beeld over hoe het menselijke lichaam er uit ziet. Geen enkele bacterie zal zich met behulp van de situationele naamgevingen, waarover het beschikt tot een realistisch denkbeeld ‘menselijk lichaam’ kunnen komen. Analoog hieraan is het ons mensen met de naamgeving, waarover wij beschikken volkomen onmogelijk om tot een beeld te komen van de Hogere Entiteit, waarin wij opgaan, akkoord?’

De Zoeker reageerde met een glazig blik en was, hoewel de redenering op zich leek te kloppen, niet zichtbaar overtuigd.

‘Daarnaast,’ vervolgde Meester Negen, die deze reactie zag, ‘is er nog een ander aspect. Soms, om redenen, waarvan de achterliggende wetmatigheden slechts door weinigen gekend worden, maakt een mens onverwacht contact met de Hogere Entiteit. Als dat onvoorbereid gebeurt, zoals soms na gebruik van drugs, is het effect op het “ik” verpletterend! Dat “ik” ervaart plotseling een intense impuls van bewustzijn en wordt zich gewaar van een Entiteit, die geen herkenbaar menselijke aspecten heeft. Regelmatig leidt dit tot psychische ontredde. De indringende en overdonderde ervaring is op geen enkele wijze te relateren aan welke denkbeeld van de vijfhoek der waarheid dan ook.’

‘Maar mag ik uit die woorden afleiden, dat de mens, die voorbereid is, dit contact wel aan kan?’

‘Alleen als de voorbereiding voldoende is geweest.’

‘Hoe weet een mens of het voldoende is?’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

‘Het is niet de mens, die dat weet! Dat weet de Hogere Entiteit. Deze is zich er van gewaar, dat er een mens is, die minder opgesloten zit in zijn gevangenis van ‘waarheden’. Een dergelijke Entiteit kan besluiten contact te maken met het bewustzijn van de betrokken mens. Zo’n ervaring is zelfs met voorbereiding voor de betrokken mens overweldigend en ingrijpend.’

‘Waarom?’

‘Zo’n mens ervaart dan bijvoorbeeld indringende meerdimensionale inzichten en beseft, dat de veiligheid van zijn vijfhoek der waarheid volstrekt illusoir is. Wellicht dat dat eerder op conceptueel niveau is begrepen, maar dan is het een feitelijkheid!’

‘Het is bevrijdend!’ meende de Zoeker.

‘Dat is het! Maar tegelijkertijd is alle bescherming van zekerheid gevende denkbeelden weg. En om deze confrontatie aan te kunnen is voorbereiding noodzakelijk.’

De Zoeker zweeg even, omdat het gestelde hem aannemelijk leek.

‘U suggereerde,’ hervatte hij dan wat later het gesprek, ‘dat er een tweede optie voor de bol van bewustzijn was. Dus iets anders dan het opgaan in een groter geheel,

zonder dat u er verder op in ging. Wat kan ik me daar bij denken?’

‘Deze vraag, dat zal je plezieren, leidt tot een meer te bevatten antwoord! Het is de optie, waarbij de bol van bewustzijn er voor kiest in de menselijke hoedanigheid te blijven bestaan. Dit, om andere bollen te helpen in hun proces van de-identificatie. De bollen die daarvoor kiezen worden, als zij zich als zodanig willen laten kennen, door de mensheid beschreven als Grote Leraren.’

‘Wat een merkwaardige formulering?’

‘De meesten van hen willen zich niet expliciet manifesteren als helper! Zij worden dus nooit erkend, herkend als Grote Leraar, hoewel hun handelswijze overeenkomt. Wellicht herinner je je, dat ik aan het begin van ons gesprek vandaag zei, dat de staat van begrip op twee manieren ontstaat in de mens. Allereerst is dat, omdat iets, waarvan kennis wordt genomen, gekoppeld kan worden aan reeds aanwezige referentiekaders. Vervolgens beschikken de hogere menstypen, dus ook de Grote Leraren ook over het vermogen om de mensen, die in een lagere bewustzijnsfase vertoeven, als het ware ‘op te trekken’. Dit komt, omdat zij de werking van de twee wetmatigheden, die identificatie en de-identificatie bewerkstelligen, kennen.’

Meester Negen dacht een moment na voor hij verder ging.

‘Ik zal daar uitgebreid op ingaan tijdens gesprekken op het eind van de Terugweg. Op dit moment volstaat het om te zeggen dat de Grote Leraren is staat zijn om hun medemensen in contact te brengen met, om ze te laten proeven van de bewustzijnsstaat van één of soms zelfs twee naasthogere fases in de bol van bewustzijn. Degene, die op het lagere niveau zit, ‘begrijpt’ dan plotseling aspecten van het bestaan, die daarvoor ver buiten zijn bereik lagen. Zo’n beleving wordt ervaren als een sterke en stimulerende spirituele ‘kick’. Zij werken letterlijk bewustzijnsverruimend en je begrijpt nu waarom dergelijke kicks worden gezocht. En waarom Grote Leraren worden bewonderd en geadoreerd. Helaas...! Een dergelijke externe verheffing, hoe exaltaties deze ook mag zijn, is vanwege zijn aard altijd kortstondig, omdat die alleen in de nabijheid van de Grote Leraar wordt opgewekt. De enige bevrijding ontstaat, als de mens, in welke bewustzijnsfase dan ook inziet, dat hij of zij moet werken aan zichzelf teneinde los te komen van identificatie.’

‘U noemt vier bewustzijnsfases van de ziel. Wat mag ik mij denken bij elk van die verschillende fases?’

Meester Negen lachte hoofdschuddend.

‘Zo werkt het denken,’ kon hij niet nalaten op te merken, ‘maar,’ voegde hij er vervolgens met een serieus gezicht aan toe, ‘het heeft niet echt veel zin om de vier verschillende fases van de ziel diepgaand uit te werken. Het is wetmatig zo, dat de entiteit mens zich slechts **gewaar** kan zijn van het bestaan van de naasthogere fase, omdat hij of zij daar gedurende kortstondige fracties in vertoeft en bij hoge uitzondering is contact met het tweede naasthogere niveau mogelijk, maar daar ligt de grens, ik zei je dat eerder. Andere ervaringen zijn wellicht mogelijk, maar die gaan alle begrip van het “ik” te boven en worden dan ook niet herkend. De denkbeelden op dat niveau zijn multidimensionaal en te verfijnd voor het “ik”.

De momenten van contact met de hogere niveaus werken altijd bevrijdend! De mens ontsnapt gedurende dat moment uit de heftig identificerende macht van het “ik” en

krijgt daardoor het besef van een ruimere bewustzijnswereld dan zijn huidige. Vanuit die gewaarwording ontstaat een diep verlangen om vaker, zo het kan, altijd in dat naasthogere bewustzijnsniveau te verkeren. Een mens, bij wie het centrum van zijn aandacht zich bijvoorbeeld in de instincten bevindt, kan zich bij vlagen gewaar zijn van een hogere mogelijkheid van bestaan, de astrale of emotionele mogelijkheid. Hij kan er kennis van nemen, dat er een bestaan mogelijk is, waarbij er geleefd wordt vanuit het mentale, maar dat daadwerkelijke bestaan ligt buiten zijn bevattingsvermogen.

De wetmatigheid in het gebied van het “ik” geldt evenzo voor de verschillende bewustzijnsfasen van de ziel. Dat je de verschillende bewustzijnsfasen van de ziel nauwelijks als zodanig gememoreerd ziet, vloeit hier direct uit voort. Vanuit de mentale toestand van bewustzijn hebben sommigen gewaarwordingen, die hun basis hebben in de eerste fase van de ziel, maar hoogst zelden in de tweede fase van de ziel! Werkend en denkend vanuit het “ik” is het daarom niet mogelijk om de vier verschillende fasen van de ziel te kennen. Dat is de achterliggende reden, dat je ze vrijwel nergens ziet gememoreerd. Dat is trouwens ook de reden dat het bereiken van de vierde fase, de fase waarbij de mens als het ware bevrijd wordt uit de almacht van het “ik”, als eindstadium wordt beschreven. Daar begint het meerdimensionale denken en de vrijheid die de mens dan ervaart, is ongekend en wordt in euforische termen en als eindfase voor de menselijke ontwikkeling beschreven. Dat er hierna fasen zouden zijn, waar in toch weer een voor het “ik” volstrekt ongekend vermogen van denken bestaat, zou slechts verwarring brengen. Er zijn overigens in de menselijke historie altijd “ikken” geweest, die claimden over dat vermogen te beschikken en omdat het toetsen van dergelijke beweringen niet mogelijk is vanuit het gewone denken, kwamen zij met hun claim weg.’

‘U duidt op de valse profeten?’

‘Wellicht, hoewel die kwalificatie vrijwel altijd voortkomt uit een strijd om macht en invloed. Maar je begrijpt in ieder geval nu, waarom is volstaan met één totaal begrip voor de vier fasen van de ‘ziel’ zonder dat dit begrip verder ergens operationeel wordt uitgewerkt. Er bestaan overigens namen voor de verschillende fasen, maar die zijn op dit moment betekenisloos. Als ik ze zou noemen, zouden ze hooguit fragmentarisch worden begrepen en dan nog slechts als mentaal concept. Zij zouden niet gestoeld zijn op inhoudelijke ervaringen.’

‘Ongetwijfeld hebt u gelijk.’ De Zoeker zei het enigszins teleurgesteld en vervolgde:

‘Maar op die manier word ik niets wijzer!’

‘Zo wordt je niet belast met woorden, die je denkruimte weliswaar vullen, maar die je bevattingsvermogen te boven gaan.’

‘U zou het kunnen proberen, al was het om mij te beproeven,’ hield de Zoeker aan en zijn reactie deed Meester Negen glimlachen. Het duurde enkele ogenblikken voor die verder ging.

‘Alle keren, dat wij met elkaar spraken,’ sprak hij dan, ‘lag de focus van ons gesprek op het denkproces en de verschillende aspecten, die daar mee verbonden waren. Laat ik daarom die lijn doortrekken en trachten te duiden, hoe de aard van het denkproces is op de verschillende bewustzijnsniveaus van de ziel, maar voor ik daar

aan begin, wil ik even dieper ingaan op de essentie van identificatie. Wat is dat eigenlijk?’

De vraag leek terloops gesteld, maar de Zoeker was ineens bij de les.

‘Vereenzelviging?’ opperde hij voorzichtig.

‘Waarmee?’

‘Met een denkbeeld, ... met de inhoud van een denkbeeld. De mens wordt als het ware één met die inhoud, ... is die inhoud,’ zei hij zichzelf verbeterend.

Meester Negen knikte.

‘Je verwoordt de inhoud van het begrip zoals wij dat hebben gebruikt, maar toch nog even, om het echt scherp te krijgen, wat is de relatie tussen het ééndimensionale denken en identificatie?’

De Zoeker zweeg en trachtte uit de baaierd van gedachten, die in hem opkwam, de juiste te vinden. Vergeefs.

Hij trok machteloos met zijn schouders.

‘Wat je moet vaststellen is, dat identificatie hét kernbegrip is bij alle processen van vormen, van richten van de gedachten. Vormen is noodzakelijk, omdat alleen daar, waar het heeft plaatsgevonden, het mogelijk is dat er synergie ontstaat. Synergie, ik zei je dat eerder, is een basisvoorwaarde voor de verdere ontwikkeling van de Scheppingsstraal in de richting die gewenst is. Het vormen introduceert de werking van de drie grote identiërs, van drie grote identificerende krachten.

Als eerste wordt alom de noodzaak gevoeld en onderschreven, dat het nuttig en noodzakelijk is om mensen hoe dan ook te vormen. Het betekent dus dat alom impliciet wordt onderschreven, dat het sturen van het denken goed is. Bijgevolg wordt er dus alom gevormd!

Vervolgens wordt er gericht gevormd! Nadat er consensus is in een samenleving over het feit, dat er gevormd moet worden, wordt vervolgens getracht om mensen het nuttige bij te brengen. Het lijkt je misschien triviaal, als ik het je zo vertel, maar dit gegeven impliceert grote beperkingen. Aan al datgene, dat niet als nuttig/goed wordt gezien wordt namelijk voorbij gegaan.

Tenslotte, als laatste is er het gegeven, dat, omdat de mens van nature wenst te werken via de weg van de minste weerstand, hij tracht de vormingsprocessen zo efficiënt mogelijk te doorlopen.

Het gevolg van de werking van deze drie identiërs hebben we in de Kleine Omweg uit en te na besproken. Het betekent, dat er vrijwel uitsluitend nog gewerkt wordt met geprioriteerde, met dominant gemaakte dimensies.’

De Zoeker toonde geen begrip en Meester Negen ging er daarom verder op door.

‘Dergelijke dominante dimensies zijn de als belangrijk beschouwde dimensies. Het begrip dimensie moet, zoals we eerder zagen, gezien worden als een herkenbaar facet, een te onderscheiden en te karakteriseren deelaspect van een groter geheel. Overal waar de menselijke aandacht een dominante dimensie aantreft, gaat die aandacht volledig voorbij aan alle mogelijke andere dimensies en zo gaat de aandacht uitsluitend naar de dominante aspecten. Zij vullen in elk moment ‘nu’ de volledige aandachtsruimte van het “ik”! Dit geheel vormt, zoals je je wellicht herinnert, in een notendop de essentie van het ééndimensionale denken.’

De Zoeker herkende wat er gezegd was. Het was, zij het met andere woorden destijds op de Kleine Omweg ook uitvoerig aan de orde geweest.

‘Terug naar de vraag, waar jij impliciet vandaag mee begon, naar het ogenschijnlijk magere effect van de woorden van Grote Leraren daar, waar het dit uiterst bepalende proces van identificatie betreft. Dat de gang van zaken zoals ik je die net in die drie punten schetste, überhaupt problematisch zou kunnen zijn, komt niet op in de Geest der Massa’s en daarom negeert die Geest het. Ze eenvoudig is het! En daarmee wordt het ook volkomen genegeerd door de Vormers der Gedachten, want die zijn altijd en overal de trouwe dienaren van de Geest der Massa’s.

De enige, die het probleem kan ervaren, de enige, die daarmee ook de mogelijkheid heeft om het op te lossen, is de individuele mens zelf! Of om het concreter te maken, de enige, die het voor jou kan oplossen ben jijzelf! Niemand kan het voor jou doen, los van de vraag of je mensen zou kunnen vinden, die dat zouden willen. Zomin overigens als jij het voor iemand anders zou kunnen doen!’

De Zoeker reageerde niet. Datgene, wat hij hoorde was niet verrassend. Telkens kwam de ander met verschillende benaderingen op hetzelfde uit. Zijn oude gevoelens van ongenoegen staken echter weer de kop op. De analyse leek weer doortimmerd, hij verwachtte eerlijk gezegd al niet veel anders meer, maar voor zijn gevoel was hij geen stap dichterbij een oplossing gekomen.

‘En dus ... ?’ vroeg hij ten slotte aarzelend.

‘In tegenstelling tot vele anderen weet jij waar je kunt beginnen?’

Het was even stil. Dan stapte de Zoeker over zijn ongenoegen heen.

‘Misschien zou ik dat kunnen weten, maar eerlijk gezegd ben ik het even kwijt.’

‘Alleen degenen, die de gevolgen van het vormingsproces zoals ik je die net schetste, zien, kunnen er vrij van worden. Dat is de ‘bevrijding’ waar je wel over hoort spreken. Jij begint de gevolgen te zien en hebt de drang om je er vrij van te maken. Bega het pad, dat door velen voor je is begaan en kom terecht in de bewustzijnsfasen van de ziel!’

‘Het klinkt zo gemakkelijk, als u dit zegt, maar wat doe of laat ik, als ik dat pad ga?’

‘Het begint met het zien, met het herkennen van de effecten van vormingsprocessen waar we het net over hadden. Vervolgens is er de wens, het verlangen om je van die gevolgen te bevrijden. Overigens moet dat veel meer zijn dan een toevallige conceptuele wens, want daarmee bereik je natuurlijk volstrekt niets. Tenslotte moet je de wil hebben om er aan te werken. Daar heb ik al vaak met je over gesproken. Het betekent dat je in alle situaties zo alert mogelijk moet zijn en het betekent ook, dat je de kracht van je “ik” moet doen verzwakken door te mediteren.’

‘En wie dit alles nalaat?’

‘Die zal zich blijven identificeren. Overigens zonder daar een probleem mee te hebben en ik stel daarom voor, dat we ons verdiepen in hetgeen er gebeurt met degenen, die het pad wat ik je schetste, wel begaan en ik wil daarbij nader stilstaan bij de dimensies die in het denkproces zo’n bepalende rol spelen. Gaandeweg zal je dan het verschil in denken tussen het “ik” en de menstypen 4, 5, 6 en 7 duidelijker worden. Akkoord?’

De Zoeker negeerde de vraag en wachtte op wat er zou komen.

'Ik keer nog even terug naar een opmerking, die ik zojuist maakte. In de onze tijdruimtematerie omgeving kan de mens weliswaar talloze facetten, aspecten of dimensies onderscheiden, maar bij de opbouw van zijn denkbeelden gebruikt hij vrijwel uitsluitend de dominante dimensies. Hij heeft namelijk geleerd, dat de grote rest gevoeglijk kan worden genegeerd. Dat is het eerste gegeven!

Het tweede gegeven heeft te maken met de tijdruimtematerie omgeving zelf. Haar bestaan vindt zijn oorzaak in de identificatieprocessen van de Scheppingsstraal. Onze eigen wereld, de wereld waarbinnen wij fysiek bestaan, wordt gekenmerkt door de uiterst dominante manifestatie van de dimensies tijd, ruimte en materie. De overige dimensies bestaan nog slechts onmerkbaar op een nauwelijks waarneembare achtergrond. Deze twee gegevens beïnvloeden op een uiterst dominante manier de wijze waarop menstype 1, 2 en 3 denkt.

*De situatie is geheel verschillend van die van menstype 4 en 5. Die hebben de eendimensionale werking van hun denkproces doorgrond en zijn zich in hun moment 'nu' gewaar van meerdere dimensies, **zonder dat zij in één van de dimensies opgaan**. Deze menstypen leven, bestaan en herkennen de meerdimensionale wereld, waarin zij bestaan en zijn in staat om meerdere dimensies van denkbeelden tegelijk met elkaar te verbinden en kunnen met **verschillende denkbeelden gelijktijdig** werken. Dit houdt in, dat zowel begrips- als denkvermogen in die bewustzijnsfases veelvoudig zijn van die, die het "ik" tot zijn beschikking heeft, lijkt je niet?*

'Het lijkt logisch zoals u het beschrijft, maar u zult het mij hopelijk niet kwalijk nemen als ik meld dat ik me er geen enkele voorstelling bij kan maken.'

'Waarschijnlijk, omdat je er meer van probeert te maken dan het is. Laat ik trachten met een voorbeeld te verduidelijken wat ik bedoel. Je kent, neem ik aan, de ervaring dat je onverwacht een panorama ziet, dat letterlijk adembenemend is?'

De Zoeker knikte.

*'Het is adembenemend, omdat je het **ziet zoals het is**. 'Meester Negen sprak de woorden met nadruk uit. 'Vervolgens ken je ongetwijfeld ook de ervaring, dat dit éénmalig is. Ik bedoel daarmee te zeggen, de volgende keer, dat je dat panorama ziet, is het gevoel van overweldiging er niet. Dat komt nooit meer terug!'*

'En dat is jammer,' bevestigde de Zoeker.

'Wat er gebeurt tijdens die eerste keer is, dat je zonder gerichte aandacht waarneemt. Je ziet, wat zich voor je ogen afspeelt, zonder inmenging van je denken. Het is trouwens juist dat denken, dat de ervaring wil herhalen. Maar bij herhaling 'kijk' je wel, maar 'zie' je niets. Het 'zien', waar ik hier over spreek, is uiterst meerdimensionaal en is een activiteit, een vermogen dat toebehoort aan de hogere fases van de bol van bewustzijn. De lagere niveaus van de bol, die waar het "ik" oppermachtig is, transformeren dat 'zien' en dan wordt het 'kijken'. Het is ook altijd het "ik", dat het aangename gevoel van overweldiging wil herhalen en het gebruikt

daarvoor zijn denken. Het denken 'duwt' de mens opnieuw naar het panorama en gaat dat vooringenomen - het wil het effect van overweldiging herhalen- opnieuw bekijken. In essentie vindt het verkeerde proces plaats: Het denken wil eigenlijk dat panorama helemaal niet zien, het wil het gevoel van overweldiging! Daarom bekijkt het het panorama in snel opeenvolgende ééndimensionale denkbeelden.'

'Wat u zegt,' reageerde de Zoeker met een glimlacht, 'werpt licht op een gezegde, dat ik altijd als zeer merkwaardig heb beschouwd: Zien is zijn!'

'Die uitdrukking geeft de essentie voortreffelijk weer. Het 'zien', waarover ik het heb, behoort aan de ziel; het 'kijken' is van het "ik". Ik werkte dit voorbeeld vooral uit, om je duidelijk te maken, dat het lichaam van elk mens over het vermogen beschikt tot meerdimensionaal waarnemen. Maar, omdat het denken onverbiddelijk en dominant ingrijpt, blijven de momenten, dat er in dit specifieke geval meerdimensionaal wordt gezien, beperkt tot incidenten. Die trouwens alleen plaats vinden als de mens er niet op voorbereid is.

Het proces van het meerdimensionale denken is hieraan analoog. In de momenten dat dit geschiedt, geworden de mens, die het gebeurt, zoals dat zo fraai omschreven wordt, inzichten. Die mens maakt onverwacht contact met het meerdimensionale denken. De veel intensere inwerking van deze denkbeelden verruimt het inzicht van betrokkene sterk, maar soms brengt dit gevaren met zich mee.'

'Want..?'

'Het inzicht neemt enorm toe, maar een hoge mate van alertheid blijft nodig. In het begin 'vallen' mensen vaak terug, omdat zij de nieuwe kennis gebruiken voor zichzelf. Misschien met de beste intenties, maar het is hun "ik", dat met de nieuwe inzichten op de loop gaat. Deze terugval is een gekende valkuil en wordt in veel spirituele literatuur beschreven. Natuurlijk wordt zij –indien gelezen- onderschreven, maar alleen degene, die uiterst alert blijft, zal niet in deze spirituele valkuil terecht komen. En overigens is het zo, dat de mogelijkheid om meerdimensionaal te denken, menstype 4 en 5 meestal juist machteloos maakt.'

'Wat een vreemde opmerking,' reageerde de Zoeker verbaasd. 'Ik zou juist het tegenovergestelde zeggen. Een dergelijk mens ziet meer, weet meer en kan dus adequater op situaties in spelen.'

'Meerdimensionale benaderingen geven veel inzicht, maar in onze wereld, waar het ééndimensionale denken zo dominant is, werken zij amper. Ze worden, als iemand al de moeite neemt zich er in te verdiepen, beschouwd als té genuanceerd en niet als oplossingsgericht. Dit soort denkbeelden doet problemen dus –ogenschoonlijk- niet verdwijnen, maar lijkt meer problemen te genereren. Zij worden dus niet gevolgd.'

De Zoeker overdacht dit en moest met tegenzin vaststellen, dat de ander gelijk had.

'En hoe zit het met menstype 6 en 7?' wilde hij dan weten. 'Als ik uw redenering moet volgen is hun situatie nog droeviger!'

Meester Negen kon een glimlach niet onderdrukken.

'Deze menstypen zijn er in geslaagd de immense dominantie van de tijd, ruimte en materie zeer ver te doorzien en zij slagen er in daarvan afstand te nemen. Zij leven letterlijk in een meerdimensionale wereld en kunnen ook **handelen** in die meerdimensionale wereld.'

‘Waarom benadrukt u dat woord?’

‘Omdat het geen handelen meer is, zoals wij dat kennen. Menstypenummers vanaf de zesde fase beschikken over een toenemend vermogen om te werken via patronen en dimensies, die in de wereld van het “ik” niet gekend worden. Als een mens in de zesde of zevende fase zit, navenant handelt en als die mens gedooft dat dit handelen door andere “ikken” wordt waargenomen –iets wat zelden het geval is, omdat het effect ontregelend en verpletterend is voor die “ikken”- dan ondergaan de waarnemende “ikken” een ervaring, die volledig buiten hun vijfhoek ligt. Zij ervaren, dat er zich iets heeft afgespeeld, maar omdat ze de dimensies niet kennen, waarop het heeft plaats gevonden, menen zij dat een wonder is geschied.’

De Zoeker moest dit verwerken.

‘Waarom,’ wilde hij dan weten, ‘zouden mensen, die zoiets weet te bewerkstelligen, dat niet willen laten zien? Hun woorden en denkbeelden zouden enorm aan kracht winnen als ze op deze wijze ondersteund werden. En daarmee zouden die denkbeelden op grote schaal worden nagevolgd!’

Meester Negen schudde het hoofd.

*‘Ik begrijp heel goed waarom je dit denkt, maar zo werkt het niet! Zie wat de geschiedenis je in deze leert! De multidimensionale denkbeelden kunnen door menstype 3 en lager nooit worden omvat of bevat. Wat er daarom altijd gebeurt is, dat er **interpretaties** van die denkbeelden worden gemaakt. Dus uit dergelijke denkbeelden wordt een beperkt aantal dimensies gelicht en alleen die dimensies worden geacht belangrijk te zijn. Vervolgens worden er met behulp van die dimensies ééndimensionale denkbeeldenreeksen opgebouwd, waarvan gesteld wordt dat zij de essentie van de hogere denkbeelden weergeven. Maar zij hebben slechts marginale raakpunten met de diepste betekenis van de gedachten van menstype 6 en hoger. En overigens is het ook zo, dat, omdat de kracht van het “ik” in een dergelijke mens zeer sterk gereduceerd is, de navenante drang van dat “ik” om de daden, die het verricht uitbundig te demonstreren nagenoeg ook verdwenen is.’*

‘Als ik uw redenering doortrek, betekent dit, dat er op dit moment dergelijke mensen bestaan! Zij doen dus, maar blijkbaar onopgemerkt, datgene wat u beschrijft!’

‘Dat is ook zo!’

‘Zijn het er veel?’

‘Wat is de waarde van een getal in deze? Ze waren er, zijn er en naarmate de mensheid zich ontwikkelt worden het er meer.’

De Zoeker schudde ontevreden het hoofd.

‘Wat kan ik met die statements? Ik ben deze mensen nog nooit tegengekomen.’

‘Je hebt ze nooit herkend, juist omdat ze niet herkend willen worden en overigens herhaal ik in dit verband een gezegde, dat jij zelf me onder de aandacht bracht enkele gesprekken geleden: Het is makkelijker voor een leerling om een Grote Meester te vinden, dan omgekeerd. Het gevaar van misinterpretatie is in de fase 4 en hoger uiteraard bekend en aangezien deze mensen de verwarring in de wereld juist willen laten afnemen, zijn ze zeer voorzichtig in het laten zien van zichzelf.’

‘Uw redenering is sluitend, maar ik kom daar natuurlijk niet verder mee. De onverbiddelijke conclusie is, dat ik hoe dan ook de verder ontwikkelde bollen niet

tegen zal komen. Ten eerste, omdat ik ze niet herken en vervolgens, omdat ze niet herkend willen worden.'

Meester Negen schudde glimlachend zijn hoofd.

'Je hebt hen niet herkend, omdat je niet wist, waar je op moest letten. Toch heb ook jij hun aanwezigheid ongetwijfeld wel eens ervaren. In de nabijheid van dergelijke mensen ervaar je, dat je bewustzijn als het ware wordt opgetrokken. Er is dan een onbenoembare helderheid. Een helderheid, die ook nog eens bijna een massief karakter heeft, omdat die staat, zolang het duurt, door niets verstoord lijkt te kunnen worden. Je denken is scherper en lijkt veel ruimer. Daarnaast is er ook een diepe rust in je denken. Ik neem aan dat je dit kent.'

De Zoeker dacht hierover enige tijd na.

'Wat u beschrijft, ken ik wel,' zei hij dan aarzelend, 'maar ik heb het nooit eerder gekoppeld aan de inwerking, die menstype 4 of hoger op mij zou kunnen hebben. Hoewel ik me bij sommige mensen natuurlijk meer op mijn gemak voel dan bij anderen....' Hij verzonk in gedachten en het werd stil in het vertrek.

'Laten we verder gaan met een beschrijving van de aard van het bestaan in de verschillende bewustzijnsfases van de ziel.' Met die woorden heropende Meester Negen later het gesprek.

'De manier, waarop wij communiceren, is gebaseerd op het feit, dat ons denken het geheel heeft gefragmenteerd. Vervolgens hebben de fragmenten een naam gekregen, net zoals trouwens de diverse relaties tussen de fragmenten. Vanaf de vijfde bewustzijnsfase verliest het proces van naamgeving steeds meer zijn betekenis. De 'namen der dingen' verdwijnen naar de achtergrond en worden meer en meer vervangen door direct begrip. Communicatie tussen mensen, die beiden op dit niveau verkeren, is daarom veel helderder en communicatieproblemen bestaan niet.

In de daarop volgende fase, de zesde voor de bol, blijft zelfs het proces van fragmentatie achterwege. Je hebt wellicht de frase **alles is één**, ooit vernomen. Voor de meeste mensen is dit nooit meer dan een mooi concept! Zelfs onderbouwingen ervan zijn noodgedwongen -zo werkt het denkproces- conceptueel. In de zesde fase van de bol van bewustzijn is dit de werkzame realiteit van het bestaan die permanent ervaren wordt.'

'Kan er nog iets hoger zijn dan dat?' vroeg de Zoeker met enige verbijstering.

'In de hoogste bewustzijnsfase kan alles, wat wij relateren aan en beschrijven als een proces van denken, worden losgelaten. Hoe in deze fases begrip en inzicht tot stand komen laat zich met de ons ter beschikking staande denkbeelden dus op geen enkele wijze duiden.'

Er viel een korte stilte.

'Wat gebeurt er na de hoogste bewustzijnsfase van de ziel?'

'Om een antwoord op die vraag te geven is het nodig, dat we even terugkeren naar de essentie van het proces van onze Scheppingsstraal. Wij hebben het, sprekend over de bollen van bewustzijn feitelijk over een spel van drie krachten. De eerste kracht is die, die überhaupt heeft geleid tot het ontstaan/bestaan van onze Scheppingsstraal. Dat is de kracht, die er toe heeft geleid, dat er 'velen' zouden zijn. Dat is uiteindelijk

dus de kracht, die de bollen heeft **geschapen**. Vervolgens is er een identificerende kracht, die de afgescheidenheid van de bol heeft doen ontstaan en die in stand houdt. Het is met andere woorden de kracht die nodig is om de 'veelheid' **in stand te houden**. Deze kracht wordt ook wel beschreven als de kracht, die leidt tot zelfbewustzijn. Het is dus de kracht, die bewerkstelligt, dat de bol van bewustzijn zich met de eigen existentie identificeert. Beide krachten zijn identificerend van aard.

Als derde is er de de-identificatie kracht. Dat is de kracht, waarmee de bol bewust in moet gaan tegen genoemde identificatiekrachten, teneinde de tijdruimtematerie dimensie ongeïdentificeerd waar te kunnen nemen. Pas op het moment, dat de de-identificatie kracht gelijk is aan de identificerende krachten, heeft de bol voldaan aan zijn bestaansopdracht. Op dat moment zal de wezenlijkste essentie van tijdruimtematerie wereld in al zijn aspecten worden waargenomen, **zoals deze is!** Dat is het moment, dat de bol op kan gaan in een Entiteit van hogere orde.'

'Waarom bestaat er eigenlijk geen menstype 8, 9 of hoger?'

'Dat heeft te maken met de eigenschappen en hoedanigheid van de bol. Hij is slechts in staat tot het omvatten van een beperkte hoeveelheid bewustzijn. Wordt die hoeveelheid groter, dan 'past' het als het ware niet meer in de bol en is een grotere vorm nodig.'

De Zoeker zweeg, overdonderd door de grote hoeveelheid inzichten, die hem waren verteld. Hij staarde geruime tijd neutraal voor zich uit zonder te weten, wat hij moest zeggen. Het was uiteindelijk Meester Negen die het gesprek weer voortzette.

'De verschillende fases kán iedereen ervaren, **maar alleen als hij of zij zich er serieus voor in zet**. Wij stonden daar enkele keren bij stil, toen we de effecten van het mediteren tegen het licht hielden. Alleen,' voegde Meester Negen er lachend aan toe,' voor jou is het nu moeilijker geworden om daar naar te kijken, omdat je jezelf gaat afvragen welke gewaarwording tijdens de meditatie bij welke fase zou kunnen horen. En als je daar mee bezig blijft, raakt je aandacht verstrikt in je denken!'

Dit leek een juiste conclusie en na die woorden was het enkele momenten stil.

De Zoeker trachtte serieus datgene, wat hem was verteld, een plek te geven, maar middenin zijn overpeinzingen werd hij overvallen door een gedachte, die hem zo bizar voorkwam, dat hij, hoewel hij probeerde nadrukkelijk er geen aandacht aan te schenken, een brede grijns niet kon onderdrukken. Meester Negen, die dit had gezien, keek hem in afwachting aan. Uiteindelijk voelde de Zoeker zich gedwongen de gedachte uit te spreken.

'U hebt niet gesproken over het ontstaan van de bol van bewustzijn op zich,' begon hij enigszins schuchter, 'en nu schoot mij de ongetwijfeld wat misplaatste gedachte binnen, dat er dus ergens in onze Scheppingsstraal een onbekende bollenblazer bezig moet zijn, die onze tijdruimtematerie omgeving vult met bollen van bewustzijn.'

Meester Negen moest er tot zijn opluchting om lachen.

‘Een mooie metafoor,’ zei hij en tot verbazing van de Zoeker ging hij er zelf verder op in. ‘Het is uiterst toepasselijk zelfs! Ik neem aan, dat je zelf wel eens bellen geblazen hebt?’

‘In mijn jeugd.’

‘Het proces is uitstekend te gebruiken als analogie en om te illustreren, waar het in essentie om gaat. Je stopt een bellenblazertje, om het ding zo maar een te noemen, in het sop en je blaast. Vervolgens zie je hoe de bel zich vormt, maar er is pas een bel op het moment, dat deze los geblazen is van het bellenblazertje, nietwaar?’

De Zoeker knikte, zo werkte het.

‘Vervolgens zweeft de bel enige tijd rond en spat dan uiteen. Niets herinnert dan nog aan het bestaan ervan. Beschouw de lucht, die in het blazertje geblazen wordt nu eens als bewustzijn. De bel, het sop dus, is de omsluiting van het bewustzijn. In het begin, zolang er lucht in geblazen wordt, is er een tijdje nog geen sprake van een bel. Er ontstaat wel een ovale ronde vorm, maar dat is nog géén bel! Pas op het allerlaatste moment, pas als die ovaalachtige vorm wordt los geblazen van het bellenblazertje, is de bel daar.

Denkend in deze analogie kun je dan zeggen, dat een deel van het bewustzijn is omsloten en daarom afgesloten van het overige bewustzijn, hoewel er in haar essentie natuurlijk niets veranderd is. In het proces van het scheppen van de bol hebben we het niet over bellenblazen, maar stellen we, dat het complexe proces van de identificerende krachten in onze Scheppingsstraal de bol hebben doen ontstaan. Boeiend is nu de volgende constatering. Zolang er geen bol is, kán er geen gewaarzijn zijn van de bol! Deze ís er immers niet.’

De Zoeker moest de essentie van deze zin even tot zich door laten dringen, maar knikte dan. Het was triviaal!

*‘Maar let op. Als de bol er is, kan deze geen gewaarzijn hebben van de vorige staat, want in die staat bestond de bol namelijk **niet**! Begrijp je wat ik stel. Zo is de situatie. De ene staat kan de andere niet kennen. Maar dan, net zoals de zeepbel in onze analogie, bestaat ook de bol van bewustzijn enige tijd. Zij doet in die tijd ervaring op in het vermogen om te de-identificeren. Heeft zij dat vermogen weten te verwerven en dat is op het eind van dat proces, dan verdwijnt zij, zoals de zeepbel verdwijnt!’*

‘Ze spat alleen niet uiteen,’ meende de Zoeker grijnzend.

‘Ik denk dat ook niet, maar daar gaat het niet om. Wat je ziet, nadat de bel uiteen is gespat is, dat de lucht teruggekeerd is naar de situatie van daarvoor! Zo gaat dat ook met het bewustzijn van de bol. Alleen is de situatie van de bol na het bestaan daarvan verrijkt, omdat de bol tijdens zijn bestaan heeft geleerd te de-identificeren. Dát vermogen is nu aan de situatie toegevoegd! Je gedachte was dus bij lange na niet zo bizar als in eerste instantie leek!’

Er was even een ontspannen stilte en de Zoeker stelde misschien daarom iets te achteloos zijn laatste vraag.

‘In welke bewustzijnsfase denkt u, dat mijn bol zich bevindt?’

De reactie van Meester Negen ontvulde hem meteen.

'Ik raad je ten stelligste af om hiermee bezig te zijn, hoewel je natuurlijk niet de eerste bent, die er naar vraagt. Wees je er van gewaar, waar die vraag zijn oorsprong vindt en zie dan, dat alleen menstype 3 zich hiermee ophoudt. Ongetwijfeld, want zo gaat het altijd, zullen in de toekomst er links en rechts lijstjes met vermeende kenmerken opduiken, met behulp waarvan iemand zijn eigen typenummer of dat van andere zou kunnen bepalen. Besef echter, dat dergelijke lijstjes geen enkele spirituele waarde hebben. Zij zijn hét prototype van de mentale spelerei van menstype 3, met welke verheven woorden ze ook onder je aandacht gebracht worden!'

Meester Negen liet een nadrukkelijke stilte vallen voor hij verder ging.

*'Het is hoe dan ook een zinloze vraag, want wat voegt een antwoord **voor jou** toe aan **jouw** staat? Wordt die anders of beter als er een naam aan wordt gegeven? Waarom zou je dan een naam willen? Of voel je je gevleid, als iemand jouw staat met een indrukwekkende titel kwalificeert? Zoek je daarmee erkenning voor de mate waarin je gevorderd zou zijn op het pad van incarnatie?*

Hoed je voor de kringen, waarin dergelijke 'erkenning' wordt gegeven. Dit soort classificaties duwt de mens dieper in het koninkrijk van zijn "ik"! En overigens, kijk om je heen, leidt het uiteindelijk vaak tot 'geautoriseerde' spirituele hiërarchieën. Daarin kwalificeert de ene laag, op basis van door de Geest der Massa's aangehangen criteria, zichzelf als beter of hoger dan een andere. Of zij leiden tot onderdrukkende kastensels met daarin conglomeraten van 'waarheden', waarmee 'hogeren' de 'lageren' zogenaamd voor de spirituele ontwikkeling van die 'lageren' manipuleren en uitbuiten!

Degenen, die het je kúnnen vertellen, laten dit om die redenen achterwege! Ervaar het zélf en zwijg vervolgens over wat je gewaar wordt!'

En met die woorden eindigde het gesprek.

Bezit: verworven ordeningspotentie.

Bezit is het beschikkingsrecht over ordeningspotentieel!

De Zoeker was in de tijd, die er sinds de vorige bijeenkomst was verstreken in zijn hoofd voortdurend bezig geweest met gedachten over het nieuwe en opwindende concept van de bol van bewustzijn en alles wat Meester Negen daarover had verteld. Hij zou daar eigenlijk graag veel dieper op ingaan, maar tegelijkertijd was zijn gemoed bezwaard door een onprettige gebeurtenis, die enkele dagen eerder had plaats gevonden en die in zijn denken sindsdien hinderlijk interfereerde met beschouwingen over de bol van bewustzijn.

‘Er zijn,’ begon hij daarom het gesprek, ‘twee sterk uiteenlopende zaken, die mij bezighouden. In mijn denken lopen ze door elkaar heen en ik vermoed dat dit ook het geval zal zijn, als u op een van beiden ingaat. Terwijl u over het ene onderwerp spreekt, zal mijn aandacht, veronderstel ik, toch af en toe wegglijden naar het andere.’ Meester Negen glimlachte.

‘Zo werkt het denken, het is niet anders, maar wellicht wordt het in je denken iets rustiger, als ik je toezeg om op onze bijeenkomst vandaag beiden door te nemen. Wat zijn de onderwerpen, die beslag leggen op je gerichte aandacht?’

‘Heel recent,’ begon de Zoeker, ‘ben ik nogal indringend geconfronteerd met iemand, die stelde, dat juist ik, als ik me echt spiritueel wilde ontwikkelen, onthecht zou moeten zijn. Dat lijkt aannemelijk, maar tegelijkertijd is het zonder bezit niet mogelijk om je als individu staande te houden. Ik bedoel maar, een mens moet eten en onderdak hebben, rekeningen moeten worden betaald en daarvoor is geld nodig. En overigens begrijp ook ik niet, waarom het nodig zou zijn, dat zij, die fervent onthechting prediken, nogal eens leven in een luxueuze entourage. Maar om kort te gaan, de vraag is eigenlijk, wat mijn houding moet zijn ten opzichte van bezit. Dat houdt me bezig.’

‘De juiste houding kent alleen diegene, die de diepste essentie van het denkbeeld ‘hebben’ heeft doorgrond,’ reageerde Meester Negen. ‘Wat is het tweede onderwerp?’

‘Dat heeft direct te maken met het gesprek van de vorige keer over de bol van bewustzijn. Uw benadering gaf mij een helder beeld van de mogelijkheden van de mens, maar tegelijkertijd wakkerde het een oude twijfel bij mij aan. In de tijd van voor onze gesprekken kende ik het begrip reïncarnatie al, maar eigenlijk puur conceptueel, omdat ik gewoon niet wist, wat ik er van kón vinden. In uw benaderingen keert dat begrip echter steeds prominenter terug.’

‘En?’

‘Wel, voor mijn gevoel en gegeven het belang, wat ik uit uw woorden proef, is het nauwelijks nog mogelijk om er op de oude manier afstandelijk tegenaan te blijven

kijken. Geleidelijk aan heeft het een vertrouwde klank gekregen, maar inmiddels heb ik ook steeds meer zicht op de werking van mijn denkproces....'

'Wat is je vraag?'

'Om het zo concreet mogelijk te formuleren, ik kan de juiste houding tegenover de beschouwingen over reïncarnatie niet meer vinden. Accepteer alles; Geloof niets! U hebt me dat herhaalde malen op het hart gedrukt, maar al met al weet ik niet meer, waar ik met betrekking tot dit onderwerp sta. Zijn de beschouwingen inhoudelijk juist en waarom dan wel? Wat incarneert er eigenlijk, als het niet het "ik" is? Kan er kennis van het bestaan van het ene leven worden overgedragen, zodat het in een volgend leven gebruikt kan worden? Maar hoe doet de bol van bewustzijn dat, als er geen "ik" -het conglomeraat van denkbeelden- meer is ... ?'

Meester Negen zweeg enige tijd peinzend voor hij antwoordde.

'Het is goed, dat je met beide vragen komt en, hoewel ze ogenschijnlijk nogal verschillen, hebben ze toch een gemeenschappelijke onderliggende basis. Mijn voorstel zou zijn om te beginnen met het tweede onderwerp en dan aansluitend je vraag hoe een mens om kan gaan met bezit, uit te werken. Kun je je daarin vinden?'

Hij keek de Zoeker een moment aan en deze knikte ter bevestiging.

'Accepteer alles; Geloof niets! Het is geen toeval dat je mijn statement even aanhaalt, want dit is zeker toepasselijk bij het merkwaardige proces van incarnatie en reïncarnatie. Het lijkt me zinvol om de vragen, die je zojuist hierover memoreerde opeenvolgend door te nemen, beginnend bij de eerste: Kan een mens weten of incarnatie en reïncarnatie daadwerkelijk plaatsvinden?' Hij keek de Zoeker een moment aan en zei: 'Maar voordat op die vraag een antwoord kan worden geformuleerd, moet jij zelf een eerdere vraag voor jezelf hebben beantwoord, niet?'

'Misschien wel...' zei de Zoeker aarzelend, terwijl hij er over nadacht. Omdat hem niets bruikbaar te binnen schoot voegde hij er vervolgens aan toe: 'Ik heb eerlijk gezegd geen idee, waar u naar verwijst.'

'Wij spraken enkele bijeenkomsten geleden uitvoerig over het verschijnsel waarheid en hoe deze ontstaat. Een mens wordt geconfronteerd met denkbeelden, gebruikt toetsingscriteria en besluit op basis daarvan of voor hem een denkbeeld 'waar' dan wel 'niet waar' is. Tegelijkertijd stelden we vast, dat de mens, hoewel hij altijd op deze wijze met denkbeelden omgaat, zich er vrijwel nooit van bewust is, dat zich een dergelijk beoordelingsproces in hem of haar afspeelt.'

'Dat is de essentie van het gesprek destijds.' De Zoeker accordeerde het en een korte grijns trok over zijn gezicht, omdat hij onverwacht vermoedde welke richting het gesprek uit zou gaan.

'Los nog hier van zagen we, dat de juistheid, de onverbiddelijke waarde van de gehanteerde criteria zelf nergens onderwerp van discussie is. Zijzelf blijven dus buiten schot. Ze worden beschouwd als de onbetwiste ijk-instrumenten! Om nu jouw vraag überhaupt te kunnen beantwoorden zullen we helder moeten hebben welk criterium we gaan gebruiken om het antwoord te toetsen. Ik stel voor dat we proberen daar op voorhand overeenstemming over te bereiken. Dat sluit discussie achteraf uit! Welk toetsingscriterium heb je in gedachten? Wat stel je voor?'

Er viel een stilte, die uitliep. De Zoeker voelde zich door deze wending in het gesprek niet echt overdonderd, maar het kostte hem moeite om zich de vijf criteria te herinneren, die de ander destijds gebruikt had om de vijfhoek van waarheid te construeren. Uiteindelijk achtte hij geen van de vijf voldoende bruikbaar dus probeerde hij te zien of er combinaties van deze of wellicht andere en minder gebruikte criteria zinnig waren. Al doende realiseerde hij zich plotseling, waarmee hij bezig was geweest de afgelopen tijd.

‘Het antwoord op die vragen bevindt zich niet in de vijfhoek!’ mompelde hij en Meester Negen glimlachte.

‘Ik ben blij, dat je zelf tot die conclusie komt!’

Deze reactie deed de Zoeker merkbaar goed tot het punt waarop hij zich realiseerde, dat hij ondanks deze verkapte goedkeuring geen millimeter dichterbij een bruikbaar antwoord was gekomen.

‘Ik begrijp uw opmerking,’ zei hij daarom, ‘maar,’ voegde hij er wat machteloos aan toe, ‘dit begrip brengt mij echter niet dichterbij een antwoord op mijn vraag.’

‘Zie wat er in je gebeurt! Je wilt je hoe dan ook settelen in de vijfhoek van waarheid. Ervaar hoe ingenieus het “ik” werkt. Hoe het zichzelf in stand houdt door het uitdenken van ingewikkelde problemen en dan het liefst problemen, waarvoor geen adequate toetsingscriteria bestaan, want dan kan het daar vervolgens naar op zoek gaan. En zo blijf je denken! Pas als een vragensteller dit voor zichzelf duidelijk heeft, heeft een gesprek over mogelijke antwoorden zin. Alleen vanuit dat inzicht kunnen vragen tot houdbare antwoorden leiden.’

De Zoeker vertrok zijn lippen tot een wrange grijns.

‘Zoals zo vaak,’ zei hij dan, ‘past wat u zegt in alles, wat u eerder hebt verteld, maar desondanks blijf ik met mijn twijfel zitten en uw woorden, juist als ze mogen zijn, brengen mij niet echt verder.’

‘Dat lijkt zo, want het probleem, wat je hebt is nu stevig afgebakend! Er zijn geen duidelijke criteria te vinden, die tot een antwoord leiden en je hoeft in die richting dus niet meer te zoeken!’

Er viel een korte stilte.

‘Uw wijze van benaderen duwt mij in de richting van het geloven.’

‘Mogelijk,’ reageerde Meester Negen, ‘maar dat lijkt mij de weg van de minste weerstand en waarom zou je die weg nu al begaan? Waarom onderzoek je het eerst niet zelf?’

‘Voor mijn gevoel ben ik daar vandaag ook mee begonnen! Maar dit gesprek gaat tot nu toe overal naar toe, behalve naar een antwoord.’

‘Kijk aan!’ Er trok een brede glimlach over het gezicht van Meester Negen en hij ging verder: ‘Wij hebben het vaak over de vraag der vragen, ‘Wie ben ik?’ en zijn het er dacht ik over eens, dat een mens het antwoord op die vraag nooit kan vinden bij een ander. Alleen een diepgaand onderzoek in zichzelf brengt de vragende mens dichterbij een houdbaar inzicht.’

‘Ik kan,’ zei de Zoeker, die de strekking van de woorden direct aanvoelde, ‘weer niet veel inbrengen tegen wat u stelt. Maar eerlijk gezegd brengt mij ook dit niet verder. Waar en hoe kan ik überhaupt beginnen bij mezelf? En stel, dat ik na onderzoek voor

mezelf vaststel, dat incarnatie een realiteit is, is het dan *dé* realiteit? Bestaan incarnatie en reïncarnatie dan?’

‘Voor jou dan wel!’

‘Maar voor een ander, die met de vraag worstelt?’

‘Waarom zou dit voor jou van belang zijn?’

‘Omdat ...,’ begon de Zoeker enigszins verbluft, ‘... omdat, als iedereen zijn eigen bevindingen als waarheid beschouwt en als basis voor het handelen hanteert, alle gemeenschappelijkheid verdwijnt. Dan bestaan er nog slechts individuele waarheden en dan valt de samenleving uit elkaar. Dan verdwijnt de synergie ... met alle gevolgen voor het proces van bewustwording in onze Scheppingsstraal ...’

Meester Negen keek de Zoeker even aan en schudde het hoofd.

‘Zie je, hoe je wegzinkt in de dooddoener, die begint met de woorden ‘als iedereen ...’. Dit is een truc, een mentale constructie, die door het denken gebruikt wordt om een activiteit uit de weg te gaan, te bagatelliseren, belachelijk te maken of wat dan ook. Het resultaat van dit soort opmerkingen is echter altijd, dat er niets ondernomen wordt. En dus, dat een situatie daarmee blijft zoals deze is! Statements die beginnen met de woorden ‘als iedereen nu....’ brengen je nooit verder.’

De Zoeker staarde enige tijd zwijgend voor zich uit.

‘De situatie is simpel,’ concludeerde hij dan zuchtend, ‘mijn vraag kan gemakkelijk worden geformuleerd, is niet te beantwoorden en er is toch blijkbaar een richting, die leidt tot meer inzicht. Wat is die richting?’

‘Je *ként* de richting!’ Meester Negen zei het met nadruk. ‘De-identificeer! Zie hoe jij dankzij je ééndimensionale denken je aandacht altijd slechts op één dimensie richt en *ervaar*, dat je daarmee voorbij gaat aan alle andere dimensies. Ervaar, zie hoe je “ik” zich overal in dringt en mee bemoeit. Als je je van dit alles gewaar bent, is het mogelijk om tot de kern van je bestaan door te dringen. En uiteindelijk is er dan volledige openheid in de bol van bewustzijn. Inzichten, waar jij je nu geen voorstelling van kunt maken, zijn dan je deel!’

‘Het blijven individuele waarheden,’ monkelde de Zoeker zachtjes voor zich uit.

Meester Negen lachte hardop.

‘Besef, dat jouw hang naar het **‘hebben’** van algemeen gedeelde waarheden een krachtige identifier is en realiseer je, dat het niet eenvoudig is om je daarvan te de-identificeren. Het is de drang om in het domein van de Geest der Massa’s als volwaardig lid geaccepteerd te worden. Het is de overal voelbare drijfveer om er bij te horen! Ervaar dit bij jezelf! Om hiervan los te komen, om van deze drang te de-identificeren, zal de mens bewust zijn pad alleen moeten gaan! Alleen als alle identificaties verdwenen zijn, dus ook de hang naar gedeelde ‘waarheden’, is er in de bol van bewustzijn in elk punt contact met de voor de menselijke entiteit maximaal mogelijke inzichten! Deze inzichten zijn nooit verstoord, gemanipuleerd, misbruikt, misvormd door welk “ik” dan ook. Zij behoren namelijk niet tot de het gebied van het denken. Deze inzichten zijn **puur en universeel geldend!** Zij omvatten om terug te komen op jouw vragen ook alle kennis met betrekking tot de reïncarnatieprocessen!’

‘Maar tot dat moment gekomen is zucht ik onder mijn twijfels?’ zei de Zoeker.

‘Accepteer alles; Geloof niets! Hoor beschouwingen en vertellingen over

reïncarnatie aan, zonder ze af te wijzen of te geloven. Door zo te handelen blijf je uit de buurt van twijfels. Voorwaarde is natuurlijk dat je uiterst alert blijft. Laat je dat na, dan verzeil je onvermijdelijk in een van de twee genoemde uitersten.'

De Zoeker kon een grijns na deze woorden niet onderdrukken.

'Het heeft er veel van weg, dat u me steeds hetzelfde advies geeft bij alles wat ik vraag: Wees alert.'

'Wie alert is ziet en hoort zaken, die hem anders ontgaan. Natuurlijk zijn er veel interpretaties en zelfs fantasieën over het hele proces van incarnatie en reïncarnatie, maar juist als je alert bent, ben je in staat om datgene, wat onjuist is, te onderscheiden van het andere.'

'Wat ben ik nu verder?' vroeg de Zoeker. 'Stel iemand vertelt mij, dat hij in een vorig leven bijvoorbeeld een belangrijke functie heeft gehad. Ik luister alert toe, wat ben ik dan wijzer? Weet ik dan echt of die persoon in dat vorige leven inderdaad heeft bestaan als legerbevelhebber, staatsman, kunstenaar of dat dit fantasie is?'

Meester Negen schudde zijn hoofd.

'Je voorbeeld is helder. Ik zou zeggen: Als het zijn "ik" is, dat jou het verhaal vertelde, kun je de waarde ervan natuurlijk gemakkelijk inschatten.'

'Want dan is het niet juist?'

'Dan komt het uit de vijfhoek van waarheden en zoals we zojuist zagen, die geeft geen werkend uitsluitsel met betrekking tot incarnatie en reïncarnatie.'

'Maar hoe weet ik of het "ik" is, dat mij zo'n verhaal vertelt en zegt u me nu niet, dat ik dat weet als ik alert ben, want dan zijn we voor mij gevoel echt geen stap opgeschoten.'

Meester Negen keek na deze woorden geruime tijd peinzend naar een onbestemd punt en daarmee was het even stil.

'We doen,' zei hij dan, 'even een klein experiment en ik zou het op prijs stellen, als je serieus meewerkte, akkoord?'

'Prima!' De Zoeker hoefde daar niet over na te denken.

'Goed dan, hoeveel maanden van het jaar hebben 31 dagen?'

De Zoeker, verrast door de eenvoud van de vraag, ging de maanden in gedachten even na en antwoordde toen: 'Zeven!'

'Uiteraard! Maar nu is mijn vraag: Heb je bij jezelf ervaren, hoe je mij antwoord hebt gegeven? Ik bedoel, probeerde je mij te imponeren met het antwoord, te overbluffen, interessant over te komen, mij vriendelijk te stemmen, in te palmen, te intimideren of zoiets? Denk asjeblieft even na voor je reageert.'

De Zoeker zweeg, maar niet lang.

'Niets van dat alles. Ik gaf u feitelijke informatie, meer niet!'

'Precies! Daar doel ik op. Jouw "ik" speelde niet mee. Nu is dit natuurlijk een zeer eenvoudig voorbeeld, maar ik gebruik het om aan te geven in welke richting je alert moet zijn. Goed luisteren is een klein deel van de staat 'alert'. Het is één dimensie en het spreekt als het ware vanzelf, dat je je aandacht op die dimensie gericht houdt. Het moment 'nu' is echter multidimensionaal en wie echt alert is hoedt zich ervoor om zich maar met één dimensie te identificeren. De staat alert zijn' gaat veel verder en er is een meerdimensionaal gewaarzijn in die staat. Die staat is dus veel dieper. Dáár

verwijs ik naar!’

Hij keek de Zoeker even strak aan en die knikte uiteindelijk langzaam. Vaag begon hij te beseffen, waar de ander naar verwees.

‘En dan nog dit,’ ging Meester Negen verder. ‘Heb je vroeger algebra gehad?’

De Zoeker, verbouwereerd door deze nieuwe onverwachte wending in het gesprek, knikte.

‘Dan heb je, neem ik aan, de nodige vraagstukken op moeten lossen?’

‘Ik heb ze nooit geteld, maar het zullen er ongetwijfeld honderden geweest zijn.’

‘Makkelijk en moeilijk, veronderstel ik?’

‘Natuurlijk! Van wat ik me nog bij is gebleven, vond ik sommigen zelfs buitengewoon ingewikkeld.’

‘Zo gaat dat bij algebra,’ bevestigde Meester Negen en hij vervolgde: ‘Wat was het moeilijkste vraagstuk, waar je ooit mee bezig geweest bent?’

De Zoeker grijnsde breed.

‘Er waren soms zeer complexe vraagstukken bij en voor zover ik nog weet kostte het me bij sommige vraagstukken misschien wel een dag voordat ik die opgelost had, maar eerlijk gezegd is het allemaal lang geleden en ik zou u op dit moment met geen mogelijkheid meer kunnen vertellen, waar ze over gingen.’

‘Interesseert je dat niet?’

‘Niet meer!’ bevestigde de Zoeker. Hij kreeg een vaag vermoeden, waar de ander naar toe redeneerde.

‘Waarom niet?’

‘Algebra vraagstukken spelen in mijn dagelijkse bestaan al jaren geen enkele rol van betekenis meer.’

‘Ik zie aan je gezicht, dat je begrijpt, waarom ik de algebra er bij haal. De vraagstukken op zich, sommigen ongetwijfeld zeer ingewikkeld, doen er niet meer toe en kunnen gevoeglijk vergeten worden. Exact hetzelfde geldt voor de processen in de bol van bewustzijn. Deze gebruikt lichamen! In de analogie van zojuist moet je lichamen zien als algebravraagstukken en de bol van bewustzijn gebruikt ze om vaardigheid in de-identificeren te verwerven. Het gaat in dat proces nauwelijks om de lichamen, de vraagstukken, op zich, hoeveel inspanning ze soms ook vragen, het gaat om het geleidelijk aan verwerven van het vermogen om te de-identificeren.

Terecht dat je vaststelt, dat algebravraagstukken nu geen enkele rol meer spelen in je leven, maar dat doen vorige levens, die jouw bol van bewustzijn heeft doorleefd, ook niet meer. Wat is de waarde ervan om te weten op welke wijze je in vorige levens identificeerde? Je hebt dat gehad! In elk ‘nu’ zijn er ontelbare dimensies. In één bestaan in een lichaam is er een beperkt aantal dimensies, dat in dat leven een dominante rol spelen. Dáármee, met die dominante dimensies tracht de bol van bewustzijn zich het vermogen tot de-identificeren eigen te maken. Dát is het doel van het bestaan als mens in dat leven! En hiermee zijn we gekomen bij je tweede vraag over reïncarnatie: Wát blijft er over als het lichaam sterft? Welnu, dat is dus het specifieke door de bol van bewustzijn verworven vermogen tot de-identificeren.’

Meester Negen keek de Zoeker enkele momenten aan en vroeg dan: ‘Wat denk je, heb je hiermee zicht op de richting, om van daaruit verder te zoeken naar antwoorden?’

Hoewel de Zoeker er van uit ging, dat de vraag retorisch was, knikte hij, want hij zág de richting ditmaal.

‘Goed! Zojuist zei ik je, dat de twee onderwerpen, die je in het begin te berde bracht, onderliggend veel minder verschillen dan lijkt en ik maakte die opmerking, omdat de gemeenschappelijke basis van beiden betrekking heeft op het proces van identificeren en de-identificeren. Ik stel voor, dat we een moment pauzeren en dan verder gaan met jouw vraag, hoe een mens om moet gaan met bezit.’

‘De vraag naar de wijze, waarop een mens om moet gaan met bezittingen, kom je vaak tegen, maar als deze zo losjes wordt geformuleerd, is hij te breed om te kunnen beantwoorden.’ Met die wat cryptische zin hervatte Meester Negen het gesprek.

‘Wij zagen de vorige keer namelijk, dat datgene, wat wij als gewoonlijk ‘mens’ kwalificeren in essentie een bol van bewustzijn is, waarin een zevental te onderscheiden fases zijn met betrekking tot het vermogen om te de-identificeren. De eerste drie daarvan, menstype 1, 2 en 3, zijn de fases van het “ik”, de volgende vier worden beschreven als fases van de ziel. Het verschil in fase is bepalend voor de houding, die de betrokken mens ten opzicht van bezit heeft, want hoe hoger het menstype nummer, des te minder identificatie is er met bezit. Hoewel natuurlijk zelfs de hoogste menstypes enige affiniteit met bezit blijven houden, omdat, zoals je zelf al zegt, de rekeningen wel betaald moeten worden. Kort samengevat betekent dit dus dat, zolang de bol van bewustzijn zich via de menselijke gestalte manifesteert, zij zich zal voegen naar de wetmatigheden binnen het menselijke bestaan.

Met dit gegeven in het voorhoofd is het voor mij geen toeval, dat je ook een opmerking maakt over spirituele ontwikkeling. Vaak zie je namelijk, dat juist binnen spirituele stromingen onthechting wordt gepredikt en als een na te streven doel wordt voorgesteld. Uiteraard begrijp ik, dat je het opvallend vindt, dat de aldus gepredikte onthechting soms nauwelijks terug te vinden is bij de instituties die het in samenlevingen nadrukkelijk propageren. Beide verschijnselen moet je koppelen aan het bestaan van de verschillende menstypenummers. Het denkbeeld ‘onthechting’ zelf wordt altijd door een menstype 4 of hoger in een samenleving uitgezet. Vervolgens wordt dat denkbeeld in die samenleving door menstypen 1, 2 of 3 overgenomen en nogal eens in religieuze filosofieën verder uitgewerkt. De menstypen 1, 2 of 3 hebben het denkbeeld op die wijze geschikt gemaakt, geoperationaliseerd voor de samenlevingen, waarbinnen zij bestaan. Zo’n proces verloopt noodgedwongen langs de lijn van wetmatigheden, zoals wij die in de Kleine Omweg zagen.’

‘Aan welke wetmatigheden denkt u hierbij?’

‘Denk aan de actie = reactie wet, aan de hoofdwet met in diens verlengde de weg van de minste weerstand, de synergiewetten, de ‘weg hogerop’ en meer. In de waak-slaap, het terrein van de menstypen 1, 2 en 3, worden deze wetten allen gevolgd. Maar in hun onderlinge uitwerking conflicteren zij regelmatig en dat bewerkstelligt bijvoorbeeld,

zoals je zelf opmerkt, dat vanuit rijke instituties onthechting wordt gepredikt.'

De Zoeker overdacht wat hij had gehoord even en reageerde dan.

'De relatie met de verschillende menstypen had ik zelf niet gelegd en het geeft ongetwijfeld meerdere mogelijkheden om tot een antwoord op mijn vraag te komen, maar eerlijk gezegd heb ik voor mijn gevoel nog niet veel meer inzicht in de relatie tussen onthechting en bezit.'

Meester Negen glimlachte.

'Een verdere toelichting is zeker nodig. Laat ik beginnen met de vaststelling dat bezit, of dit nu materieel of immaterieel is, naast het verschijnsel 'macht' één van de grootste identifiërs is in de waak-slaap. Omdat de relatie tussen bezit en bewustzijn zo complex is, is ook het proces, dat uiteindelijk leidt tot onthechting, natuurlijk niet eenvoudig. Ik heb je ooit in ander verband getracht uit te leggen, hoe het bewustzijn in de mens als het ware uiteenvalt en de bijbehorende schets, die ik je toen liet zien, kan ook in dit verband verhelderend zijn.'

Al sprekende zocht Meester Negen even in de map met tekeningen en legde er vervolgens een neer, die de Zoeker zich herinnerde.

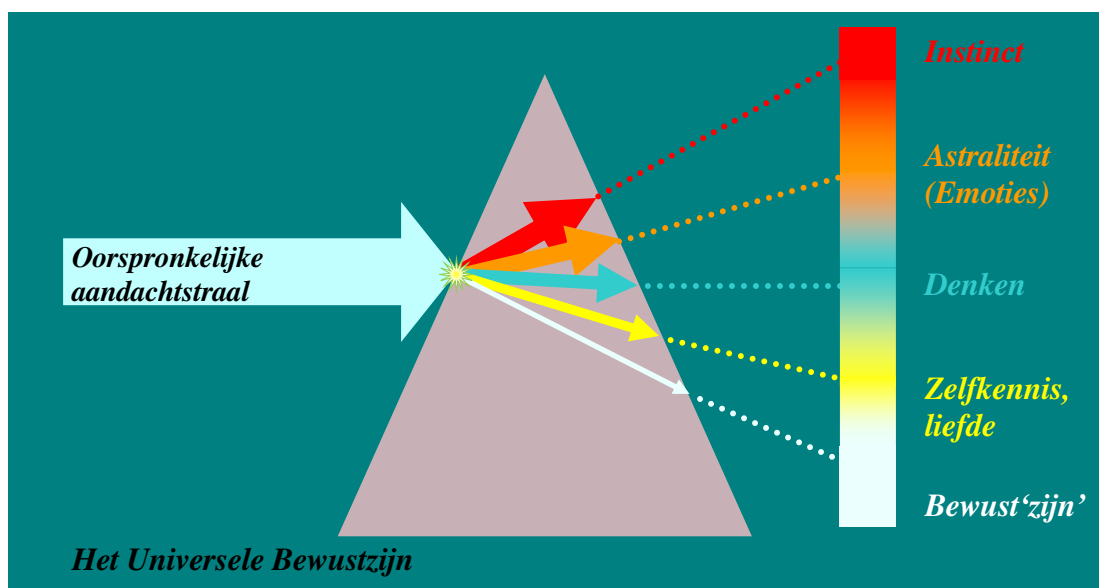

fig.62: Het Universele Bewustzijn valt in de mens uiteen in deelgebieden

'U maakte bij deze figuur destijds, voor zover ik nog weet, een parallel met het licht. Zoals wit licht in een prisma uiteenvalt in de verschillende kleuren van de regenboog net zo valt, stelde u, de aandacht van het Universele Bewustzijn in het 'menselijk prisma' uiteen in verschillende gebieden.'

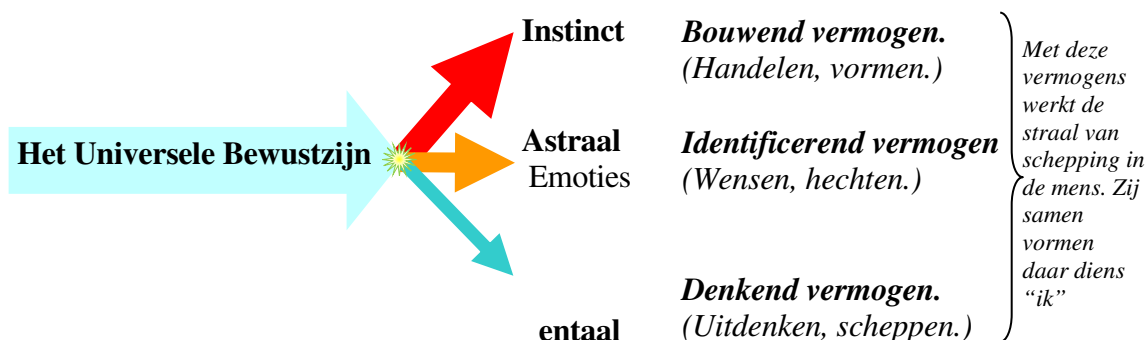
'Dat is inderdaad de essentie van deze figuur! Alles bestaat in het Universele Bewustzijn, in de figuur gepresenteerd middels de blauwgroene rechthoek. De richting van de Scheppingsstraal heb ik weergegeven met de lichtblauwe pijl, de

oorspronkelijke aandachtstraal. Die straal 'raakt' de mens via de oerkern de kleine gele ster. In/door de aanraking met het lichaam valt de Scheppingsstraal uiteen in een vijftal te onderscheiden gebieden van bewustzijn, elk met zijn eigen specifieke eigenschappen. Als wij ons nu verdiepen in de werking van bezit en de relatie daarvan met het Universele Bewustzijn, kunnen we ons beperken tot de bovenste drie van deze gebieden.'

'Is dat, omdat in de andere twee gebieden het bezit geen rol speelt?'

'Alles, wat er te koppelen valt aan bezit het verwerven, het genieten ervan, het vermeerderen, het behouden, het verbruik en dergelijke, vloeit voort uit een specifieke identificatie, die behoort tot de waak-slaap en de waak-slaap beslaat de drie gebieden, die in de figuur bovenaan getekend zijn. Deze specifieke vorm van identificatie is er niet in de andere twee gebieden. Zij zijn het terrein van de waak-waak staat.'

Meester Negen stapte naar de flip-over en schetste daar het volgende schema.

'Dit schema geeft een overzicht van de drie identificerende krachten en de wijze waarop zij het "ik" helpen met het verwerven van 'hebben', met het verwerven van bezit in de meest ruime betekenis van het woord. Het bestaan van de waak-slaap wordt gedomineerd door deze drie gebieden, die door hun sterkte, intensiteit de twee andere gebieden uit de menselijke prisma figuur volledig overvleugelen. De drie gebieden werken ieder op een specifieke wijze in op de menselijke entiteit. Ik heb dat in het overzicht met korte statements getracht weer te geven.

Het instinctmatige gebied van bewustzijn staat in de mens voor diens vermogen tot doen, tot actie, tot handelen. Het is het vermogen, waarmee het individu zich in de tijdruimtematerie omgeving weet te handhaven en waarmee het de noodzakelijke dingen tot uitvoering weet te brengen.

Het astrale gebied van bewustzijn is als het ware het 'innerlijk' kompas van het "ik". Het is de identificatie richting zoals beschreven door de hoofdwet. De mens vliedt het onaangename en gaat naar het aangename. Datgene, wat de mens heeft weten te bouwen, wordt door de inwerking van het astrale vermogen door het "ik" geconserveerd, in stand gehouden en behouden. Dit vermogen kent de mens als de weerstand tegen verandering.

"Ikken" identificeren zich met het aangename en willen dat in stand houden. Deze

identificatiekracht is de belangrijkste drijfveer bij het bouwen van “ikken”! Dat ‘houden’ is namelijk niets minder dan het equivalent voor het verlengen van het aangename moment. Voor het “ik” is de situatie, kort door de bocht beschreven, eenvoudig: **houden van is gelijk aan ‘hebben’.**’

De Zoeker schudde onwillig het hoofd.

‘Wat u zegt is inderdaad kort door de bocht en staat erg ver af van het begrip liefde.’

‘Wij spreken over het “ik”! Zoals het prisma aangeeft, valt het gebied der liefde buiten de competentie van het “ik”.’

‘Het staat daar getekend, dat is juist,’ wierp de Zoeker tegen, ‘maar impliceert dat dan ook meteen dat de mens niet met dat gebied in aanraking kan komen?’

‘De mens? Over welke mens heb je het? Als ik met jou spreek over het “ik” spreek ik over menstype 1, 2 of 3. Die typen kennen natuurlijk emoties en sommigen daaronder worden als ‘houden van’ benoemd, maar veelal is dat slechts een substituuut voor liefde. Liefde is een direct aspect van bewustzijn. Het is een staat! Een staat, die alleen kan worden ervaren. Geen enkel mens kan liefde ‘hebben’! Alleen de menstypen 4 en hoger zijn zich hiervan gewaar.’

De Zoeker hoorde het, herkende de woorden, omdat hij ze eerder had gehoord, maar wist desondanks even een moment niet, hoe hij op deze statements, die hem telkens weer als zeer boud overkwamen, moest reageren. Hij zweeg daarom. Meester Negen wees uiteindelijk weer naar de flip-over.

‘Het mentale bewustzijn als laatste uit zich als het uitdenkende vermogen, waarover de mens beschikt. Dankzij de werking van dit vermogen ontstaan er ideeën, mogelijkheden en dergelijke, akkoord?’

De intonatie van het laatste woord maakte duidelijk dat het ditmaal een echte vraag was, maar de Zoeker was er nog steeds niet uit, hoe hij de statements van de ander met betrekking tot de liefde moest plaatsen. Hij keek peinzend van de figuur, die nog voor hem lag, naar het schema op de flip-over en dan weer terug.

‘Beide schema’s sluiten op elkaar aan,’ sprak hij aarzelend. ‘Qua redenering kan ik er weinig tegenin brengen.’

‘Maar..?’

‘Voor mijn gevoel heeft het ook iets .. ehh,’ hij zocht vergeefs naar dat de lading zou dekken, ‘... iets geforceerds, iets kunstmatigs misschien.’

‘Puur conceptueel benadert, heb je natuurlijk gelijk, maar daar gaat het nooit om! Deze splitsing van het Universele Bewustzijn in de mens kán door iedereen, die zich er op toelegt, worden ervaren. Altijd echter alléén in het begin, in het allereerste punt. Daarna niet meer! Dit vereist een grote mate van alertheid, want direct na het begin is het het “ik”, dat denkt en analyseert wat er gebeurt in het lichaam en daarmee bevindt de aandacht van de mens zich in het mentale gebied. Dat impliceert onverbiddelijk, dat er dan geen verbinding meer is met het instinctmatige en astrale gebied...’

‘Een moment...,’ onderbrak de Zoeker, ‘als ik u goed begrijp stelt u daarmee, dat dit waarnemen feitelijk dus niet mogelijk is voor het “ik”?’

‘Alleen in de waak-waak staat, als het eendimensionale denken de ervaring niet heeft overwoekerd, kan die worden ervaren **zoals deze is!** In het contactpunt heeft de mens contact met de inwerking van de Scheppingsstraal en ervaart dan zowel de drang, de

wil tot bestaan en te scheppen, als hoe die wil vervolgens uiteenvalt in de verschillende gebieden van bewustzijn, die ik je net schetste.

Ik ga even met je terug naar waar we op de Kleine Omweg vaak over spraken. In de mens werkt de hoofdwet. Die heeft altijd zijn aangrijpingspunt in het astrale deel van het “ik”. Omdat die wet permanent inwerkt, worden “ikken” bij wijze van spreken getrokken, of zo je wilt, geduwd in de richting van het aangename. De hoofdwet bewerkstelligt door die inwerking, dat “ikken” er naar streven om een zo aangenaam mogelijk ‘nu’ te hebben. Daarom noemde ik het zojuist het innerlijk kompas van het “ik”! Het is het kompas, dat de handelingsrichting aangeeft in het huidige ‘nu’ én alle mogelijke komende momenten ‘nu’, dat wil dus zeggen, voor het ‘dan’! “Ikken” hebben weet van, kennen hun huidige ‘nu’. Vanuit dat ‘nu’ bedenken ze en initiëren ze acties, teneinde een zo aangenaam mogelijke toekomstig ‘nu’ te ‘hebben’.

Dit zet een proces in werking, dat uit twee delen bestaat. In het eerste zien we de drie genoemde bewustzijnsgebieden samenwerken om een zo aangenaam mogelijk toekomstig ‘nu’ te bewerkstelligen. Het astrale aspect geeft daarbij de richting –naar het aangename- aan, het mentale aspect bedenkt de wijze, waarop in die richting gegaan kan en moet worden en het instinctmatige aspect bouwt datgene, wat is bedacht, uit. De primaat ligt bij het astrale vanwege de inwerking van de hoofdwet.

Het tweede deel richt zich op het **behouden** van datgene wat in het eerste deel gerealiseerd is. Nog steeds gestuurd door de hoofdwet, hecht het “ik” zich aan wat het heeft gebouwd, omdat dit **bewezen heeft** het gewenste aangename te bewerkstelligen! Het wordt daarom als waardevol beschouwd. Als waard om te houden. Het “ik” zet de mentale en instinctmatige vermogens in, het spant zich dus in, om datgene waaraan het zich heeft gehecht, te behouden.’

Meester Negen keek de Zoeker aan.

‘En zo zie je wat er gebeurd. De hoofdwet, die het “ik” richt naar het aangename, zet dat “ik” er uiteindelijk toe aan om ‘hebben’ te verwerven, in welke vorm dan ook, als materieel of als immaterieel bezit. In het gebied van de waak-slaap, het gebied waar het “ik” heer en meester is, is het streven naar ‘hebben’ een determinerende, onvermijdelijke richting en dat streven laat zich buitengewoon slecht rijmen met onthechting!’

De Zoeker knikte, de redeneringen van de Meester Negen waren helder. Deze keek hem een moment aan en zei dan: ‘Dit waren natuurlijk eigenlijk nog ‘maar inleidende beschouwingen,’ en hij vervolgde met een glimlach: ‘Het proces van identificatie en de werkelijke mogelijkheden om tot onthechting te komen in onze Scheppingsstraal is veel complexer.’

‘Ongetwijfeld!’ Het woord ontviel de Zoeker spontaan, hoewel hij nauwelijks een idee had van wat er zou komen.

‘Het moment ‘nu’, waarover ik sprak’, begon Meester Negen, ‘kan alleen door de mens worden herkend, worden beleefd, als die mens zich bewust is van de manifestaties van dat ‘nu’ **in dat moment zelf!** Dit lijkt een helder statement, maar zonder bewustzijn **in** dat ‘nu’ bestaat een dergelijk moment slechts als mentaal concept. Overigens is het voor het voortbestaan van het menselijke individu in de hedendaagse samenlevingen

niet meer desastreus, als diens verbinding met zijn moment 'nu' slechts marginaal is. In samenlevingen is de tijdruimtematerie omgeving door de samenwerking van mensen zodanig geordend, dat een mens tijdenlang zonder echt besef van zijn tijdruimtematerie omgeving daarin kan overleven. Dat overleven gaat min of meer moeiteloos. Maar zo'n wijze van bestaan is niet meer dan bestaan, een virtueel soort bestaan in de tijd. De aandacht van de mens verwijlt meestentijds in diens conglomeraat van denkbeelden en het overgrote deel van de talloze manifestaties van het 'nu' gaan daarmee onopgemerkt langs het "ik" heen.

Het moment 'nu' en 'bewustzijn' zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Alleen de mens, die zich zo volledig mogelijk gewaar is van de manifestaties van het 'nu', nadert het 'zijn'. Elke andere toestand van die mens moet worden gekwalificeerd als 'denken over.... en vervolgens kun je hier alles invullen wat je wilt!'

Boeiend is de vaststelling, dat het menselijke denken er voetstoots van uit gaat, dat er na elk huidig moment 'nu' een komend moment 'nu' zal verschijnen, waarbij wordt erkend, dat een aantal omgevingsmanifestaties van het komende 'nu' zullen verschillen van die, die het huidige 'nu' zijn vorm geven. Abstract geredeneerd, en we namen dat eerder door, betekent dit, dat elk 'nu' beschikt over een eigen manifestatiepotentieel!'

'Ik herinner me dat woord, maar ik heb niet onmiddellijk meer helder wat ik er onder moet verstaan,' zei de Zoeker.

'Het begrip 'manifestatiepotentieel' introduceerde ik op de Kleine Omweg, toen we daar dieper ingingen op het verschijnsel dood. Het begrip geeft een soort indicatie over de 'status', de staat van 'zijn' van het moment 'nu'. Het puur abstracte begrip beoogt weer te geven, dat elk moment 'nu' onder invloed van de inwerking van de Scheppingsstraal beschikt over ongelimiteerde mogelijkheden, de potenties om zich te manifesteren. Dat manifesteren kan plaatsvinden op schier oneindige aantallen dimensies, zowel materieel als, uiteraard immaterieel en wellicht ook nog anderszins. Het moment 'nu' is het enige moment, waarin het potentieel zich manifesteert. Altijd wordt slechts één van de mogelijkheden gerealiseerd. Het vermogen om zich op tal van manieren te manifesteren kwalificeerde ik als **het manifestatiepotentieel van het 'zijn'**.' Langzaam daagde het de Zoeker. Omdat hij knikte ging Meester Negen verder.

'De mens, die bewust is, is zich bewust van het **gerealiseerde** manifestatiepotentieel in het 'nu'. Veel manifestaties zijn van dien aard, dat zij niet alleen in het huidig 'nu' hun gerealiseerde vorm hebben, maar ook in een aantal komende momenten 'nu' nog. Daarmee kun je in feite stellen, dat het een eerder moment 'nu' is, dat het volgende moment 'nu' goeddeels zijn vorm geeft. Voor dat volgende 'nu' geldt hetzelfde weer.

Het 'nu', waarin het "ik" bestaat, is gevuld, wordt geconstrueerd, is opgebouwd, het maakt niet uit hoe je het beschrijft, **uit een immens totaal van 'gewilde' ordeningen**, afkomstig, gecreëerd vanuit tal van verschillende niveaus van de Scheppingsstraal. Elke gewilde ordening wordt in stand gehouden door periodieke ordeningsimpulsen van de scheppende Entiteit. Ieder van die impulsen bewerkstelligt, realiseert telkens en telkens opnieuw, dat het gecreëerde in stand wordt gehouden.'

'Het begrip ordeningsimpulsen is nieuw voor mij. Wat moet ik daar onder verstaan?'

'Je zou ze kunnen zien als een soort instandhoudingskracht. Zij worden poëtisch wel

gekwalficeerd als 'de hartslag van het gecreëerde'. Ze vertegenwoordigen een deel van de gerichte aandacht van de Hogere Entiteit. Een deel van diens bewustzijn wordt gevraagd, is nodig en wordt aan het gecreëerde gebonden en zal daaraan gebonden blijven, zolang de Hogere Entiteit **wil** dat diens schepping in stand blijft.'

'Vraagt dat continu aandacht?'

'Niet continu, maar wel regelmatig. Zolang de Hogere Entiteit wenst, dat zijn schepping als zodanig blijft bestaan, 'zorgt' hij er voor. Die 'zorg' geeft hij gestalte met behulp van de ordeningsimpulsen. Zij zijn vergelijkbaar met onze eigen hartslag. Ons hart pompt periodiek bloed door ons lichaam. De impulsen 'pompen', om het zo maar eens te noemen, op hun beurt instandhoudingsbewustzijn in het gecreëerde.'

'Wat u vertelt bevindt zich ver buiten mijn vijfhoek van waarheden. Daarnaast vind ik het uiterst abstract. Kunt u het concreter maken?'

'Alles wat je ervaart, wat je ziet, wat je hoort, voelt, ruikt, waar je over nadenkt heeft betrekking op **gewilde** ordeningsmanifestaties. Alles! Het hele moment 'nu' is een onvoorstelbare complexe constructie, waarin onvoorstelbare hoeveelheden gewilde ordeningsmanifestaties van tal van Entiteiten in onze Scheppingsstraal in, naast, door, onder en boven elkaar bestaan, die telkens door de Hogere Entiteiten een ordeningsimpuls ontvangen en daarmee hun door die Entiteiten gewenste vormen behouden. Dat is de essentie van het 'nu'.

Vormers der Gedachten leren niemand om er op deze wijze naar te kijken en daarom beschrijft niemand het als zodanig. Je gebruikt de talloze 'namen' en de procesbeschrijvingen, die je zijn aangereikt, omdat niemand je ooit geleerd heeft om er anders naar te kijken!'

'Het blijft abstract, heeft u een voorbeeld om het te concretiseren?'

Meester Negen dacht enkele momenten na voor hij verder sprak.

'Laten we iets nemen als de wijze, waarop de aarde in het zonnestelsel beweegt. Dat gebeurt volgens een vast patroon. Het bewustzijn is in dat patroon gefixeerd en zolang de scheppers van aarde en zon dat wensen, zal het bewustzijn op deze wijze gefixeerd zijn. De beweging van aarde en zon zijn daarmee een bewust gewilde ordening, maar zo wordt er niet over gedacht en gesproken. Deze gewilde ordening is door de Vormer der Gedachten tot verschillende denkbeelden herleid en daarmee is in het menselijke denken is het begrip 'gewilde ordening' verregaand vervaagd en vervangen door afgeleide begrippen als vaste omloopbaan, omloopsnelheid, onderlinge afstand, jaar, aantrekkingskracht via de wetten van Kepler, vier seizoen en meer van dat, akkoord.'

De Zoeker realiseerde zich onverwacht waar de ander in essentie naar verwees. De Vormers der Gedachten hadden wat dit betrof inderdaad zijn denken in vaste patronen gefixeerd en niet alleen in dit voorbeeld! Hijzelf, realiseerde hij zich, existeerde, bestond goeddeels in de virtuele wereld van het denken en dacht inderdaad vrijwel uitsluitend volgens de talloze 'namen der dingen', die hem in zijn vele vormingsprocessen waren aangereikt. Er viel een stilte die geruime tijd duurde.

'Eerlijk gezegd,' zei de Zoeker dan peinzend, 'weet ik op dit ogenblik niet precies meer, waar ik überhaupt nog naar zou kunnen vragen, hoewel,' voegde hij er met een

schuchtere grijns aan toe, ‘dat niet wil zeggen dat ik alles begrijp. Maar het geheel is me gewoon even te complex. Hebben we het nog steeds over onthechting?’

Meester Negen knikte.

‘De begrippen ordening en onthechting zijn nauw met elkaar verbonden en het is daarom noodzakelijk om daar dieper op in te gaan. Geleidelijk aan zal je dat duidelijk worden. Verdiepen we ons verder in het moment ‘nu’, het moment, waarin alle verschillende ordeningsmanifestaties zich demonstreren aan een waarnemer. Het “ik”, het conglomeraat van denkbeelden, werkt teneinde te overleven met de door de mens ontdekte ‘vaste patronen’ in de ordeningsimpulsen.

‘Vaste patronen?’

‘Het “ik” heeft ontdekt, dat er patronen bestaan in de ordeningsmanifestaties rondom. Ik spreek hier dan over de talloze wetmatigheden, die in de vele verschillende wetenschappen zijn uitgewerkt. Hoewel ze als volstrekt verzelfstandigd worden beschouwd, is elke wetmatigheid niets anders dan de werkende wil van een scheppende Entiteit. Deze wil, dat wil zeggen de effectuering ervan, wordt door de mens gezien, ervaren, waargenomen in een herkend vast patroon van optredende manifestaties in de tijdruimtematerie omgeving. Zo’n patroon kan dankzij de introductie van ‘tijd’ in denkbeelden worden gevat en zo mentaal worden begrepen.’

De Zoeker voelde, hoe zijn denken bleef hangen op deze zin.

‘Het lijkt,’ formuleerde hij voorzichtig, ‘alsof u met uw woorden wilt impliceren, dat er een ander perspectief mogelijk is, waarbinnen tijd niet bestaat.’

Meester Negen zweeg enkele momenten en glimlachte dan.

‘Er bestaat een antwoord op je vraag, maar het geven van dat antwoord is op dit moment nog niet mogelijk. Daartoe moet ik je nog een aantal bouwstenen aanreiken en dat gebeurt in komende bijeenkomsten. Maar ik kom op deze vraag terug op het eind van de Terugweg. Daar zal alles samenvallen en ontstaat het inzicht.’

De Zoeker onderdrukte vergeefs zijn teleurstelling. Meester Negen zag zijn reactie en ging er daarom toch nog even op door.

‘Vanuit het perspectief van ieder, die het “ik” ontstegen is, is het besef van tijd verdwenen we stelden dat eerder vast. Een dergelijk mens is in het ‘nu’ en is daarmee losgekomen van het begrip ‘vaste patroon’ en daarmee van het besef van tijd. Voor die mens is elk moment ‘nu’ nieuw. Vanuit die optiek wordt dus gesteld, dat elk ‘nu’ telkens opnieuw en volledig nieuw is. Met de introductie van het begrip ‘ordeningsimpulsen’ krijg je een inzicht in de werkelijke achtergrond van dit statement. Denk ook aan wat ik je zei over de bol van bewustzijn. De eerste drie fases van die bol beschrijven het terrein van het “ik”. Naarmate de mens, om het zo eens te stellen, stijgt in typenummer, komt hij meer vrij van identificaties. Het daaraan gepaarde effect is, dat hij zich steeds meer ontdoet van de beklemmende inwerking van het tijdsbesef. Tijd immers is het effect op het bewustzijn, dat ontstaat als gevolg van identificatie. Hoe dieper, intenser, heftiger, ingrijpender de identificatie is, des te meer wordt het bewustzijn geremd, vertraagd, gebonden, gevangen, de juiste naam is niet relevant, dóór die identificatie! De mens die zich de-identificeert, bevrijdt zichzelf –hoewel het slechts een bijproduct is- steeds meer van dit effect, van de inwerking van tijd. Je kent ongetwijfeld het effect vanuit meditatie. Daar gebeurt het

soms, dat er door het ontbreken van identificerende denkbeelden het besef van tijd verdwijnt.'

De Zoeker knikte. Tegelijkertijd bemerkte hij dat Meester Nogens woorden een vraag activeerde, die hij ook bij andere gelegenheden had willen stellen, maar nooit precies in een betoog van de ander leek te passen. Hij besloot de vraag nu wel te stellen.

'U spreekt vaak over meditatie,' zei hij. Er zijn veel technieken. Wat is de beste? Het sluit misschien niet direct aan bij waar we het over hebben, maar toch'

'Je vraag,' reageerde Meester Negen na een korte stilte, 'past, merkwaardig als het misschien lijkt, wél in de lijn van ons verhaal en het is daarom nuttig om er dieper op in te gaan.'

De vraag kent verschillende benaderingen. De eerste laat zich eenvoudig begrijpen en zal je ongetwijfeld teleurstellen, want zelfs al zou ik een voorkeur hebben dan zou ik je die niet vertellen. Te vaak worden woorden van mensen die wijsheid wordt toegedicht, verabsoluteerd en daarmee is dan een nieuwe 'waarheid' gecreëerd. Zo werken de processen rondom de Vormers der Gedachten nu eenmaal. Elke 'waarheid' is een blokkade om te komen tot de WAARHEID. Ik zou jouw proces dus belemmeren, als ik je een nieuwe 'waarheid' zou aanreiken.'

'U denkt, dat ik hem verabsoluteer?'

'Wat ik denk is niet relevant. De enige, die kan weten hoe jij handelt, ben jezelf! Maar het is een onomstotelijk gegeven, dat velen die streven naar de WAARHEID verdwalen in het veld der 'waarheden'. Ik kies ervoor om je dit te besparen. Ik kan je overigens wel twee voorkeursrichtingen mijnerzijds duiden. Ik zou om mee te beginnen nooit kiezen voor meditatietechnieken, waarbij de geest wordt gevuld met woorden of gedachten van een ander. Tenzij je die wilt gebruiken om te ontspannen. Dat gebeurt vaak en is zeker waardevol, maar dan spreek ik niet over mediteren. In de meditatieve staat is er namelijk juist vrijheid van Vormers der Gedachten en de denkbeelden, die zij hebben aangebracht. Het is mij is nooit duidelijk geworden, hoe die vrijheid ontstaat, als de geest gevuld wordt met denkbeelden, al worden zij nog zo gekwalificeerd als spiritueel.'

Het zoeken naar 'het beste' is inherent aan de werking van het "ik". Dat werkt met doelen en acties om de doelen te bereiken. Dít actie, die het doel het beste, het snelst, het eenvoudigst weet te bewerkstelligen, krijgt het predicaat 'het beste'. In die zin lijkt je vraag eenvoudig te beantwoorden, welke methode brengt je het snelst bij de lege geest. Maar er is een complicatie. Doelen behoren tot het "ik", ook als ze inhouden 'lege geest'. **Elk streven naar die lege geest vult het denken.** Dat denken is dus niet leeg. Zolang je je richt op de methode, is het "ik" aanwezig, verkapt misschien, maar dat is niet relevant!'

'Het is ongetwijfeld waar wat u zegt, maar dit brengt mij nauwelijks iets verder.'

'Zie wat er gebeurt! Jouw "ik" krijgt er op basis van wat ik net zei geen

beheersinstrument bij, dat is duidelijk, maar wees blij! Daarmee zouden de krachten in je vijfhoek van waarheden alleen maar toenemen. Je zou nog verder vast komen zitten in je eigen 'waarheid'. Mediteren is vrijwel de enige mogelijkheid om de barrière van jouw vijfhoek te slechten, om te ontsnappen aan de drang tot identificatie. Dit zoeken naar de 'beste' techniek is een immense valkuil. Niet alleen leidt het af, maar als je het ongeluk hebt om tot de conclusie te komen, dat je gevonden hebt wat je zocht, heb je je "ik" versterkt, terwijl je juist onder het juk van dat "ik" vandaan wilt. Wij zouden vandaag spreken over onthechting en ik zei je dat het een complex proces is. Je vraag duidt daar op. Ook het verwerven van iets immaterieels, al wordt het beargumenteerd met de meest ethische woorden, impliceert het verwerven van bezit. Degene, die de beste meditatietechniek 'heeft' gevonden, zeker als die nog eens is geautoriseerd door een 'erkende' Vormer der Gedachten, heeft bezit verworden! Er is een identificatie bij gekomen en onthechting daarvan is uiterst ingewikkeld, dacht je niet?'

Er leek niet veel tegen de redenering in te brengen. Het antwoord had onmiskenbaar veel elementen in zich, die deden denken aan een sluitende redenering, maar de Zoeker stond feitelijk met dezelfde lege handen als vòòr het moment, waarop hij zijn vraag gesteld had! Hij wist niet precies, hoe hij op hetgeen er gezegd was kon reageren. Enigszins tot zijn verbazing ging Meester Negen er zelf verder op door.

'Er bestaat overigens wél een recht-toe-recht-aan antwoord op je vraag, maar ik schat in, dat jij in eerste instantie daar niet veel aan hebt. De beste methode is namelijk die, waarmee je in jouw 'hier en nu' je geest leeg houdt. Je zou uit dit antwoord kunnen begrijpen, dat dit zich dus nooit kan beperken tot één methode, één manier! Alleen al om die reden is het goed meerdere manieren uit te proberen en, nog los van waar ik het net over had, geen gedreven aanhanger te worden van een specifieke methode. Het vinden van een methode en het gebruiken en ervaren van wat die methode bewerkstelligt in jouw 'hier en nu', vergt een grote scherpzinnigheid en alertheid, want zeer snel bemoeit het denken zelf zich er mee en dan ben je toch weer bezig met het vinden van 'wat het beste zou zijn' en sta je wederom midden in de valkuil, die ik zojuist schetste.

Ik zei je zojuist dat ik twee voorkeursrichtingen heb en begon met te zeggen dat ik er niet voor zou kiezen om mijn denken te laten vullen met denkbeelden van een ander. De tweede voorkeursrichting heeft betrekking op alle technieken, die werken met, die aansporen tot datgene wat wel wordt beschreven als: De weg omhoog.'

Meester Negen keek de Zoeker vragend aan om te zien of deze enige herkenning had bij de gebruikte terminologie.

'Destijds,' reageerde die, 'tijdens een van de gesprekken op de Kleine Omweg had u het over het intrinsieke streven in de mens naar het hoogste inzicht, is het dat waar u naar verwijst?'

Meester Negen knikte.

'Het is goed, dat je dit memoreert. De 'weg omhoog' verwijst naar de alom in onze Scheppingsstraal aanwezige drang om te komen tot steeds dieper begrip, steeds groter inzicht. Op de Kleine Omweg zagen we, hoe dat werkt voor het "ik". Nu zijn we op het punt gekomen om te bezien, hoe dit werkt voorbij het "ik".'

Onder het spreken was hij naar de flip-over gelopen en veegde die schoon. Terwijl de Zoeker zwijgend toekeek, tekende hij een zeer uitgebreide figuur.

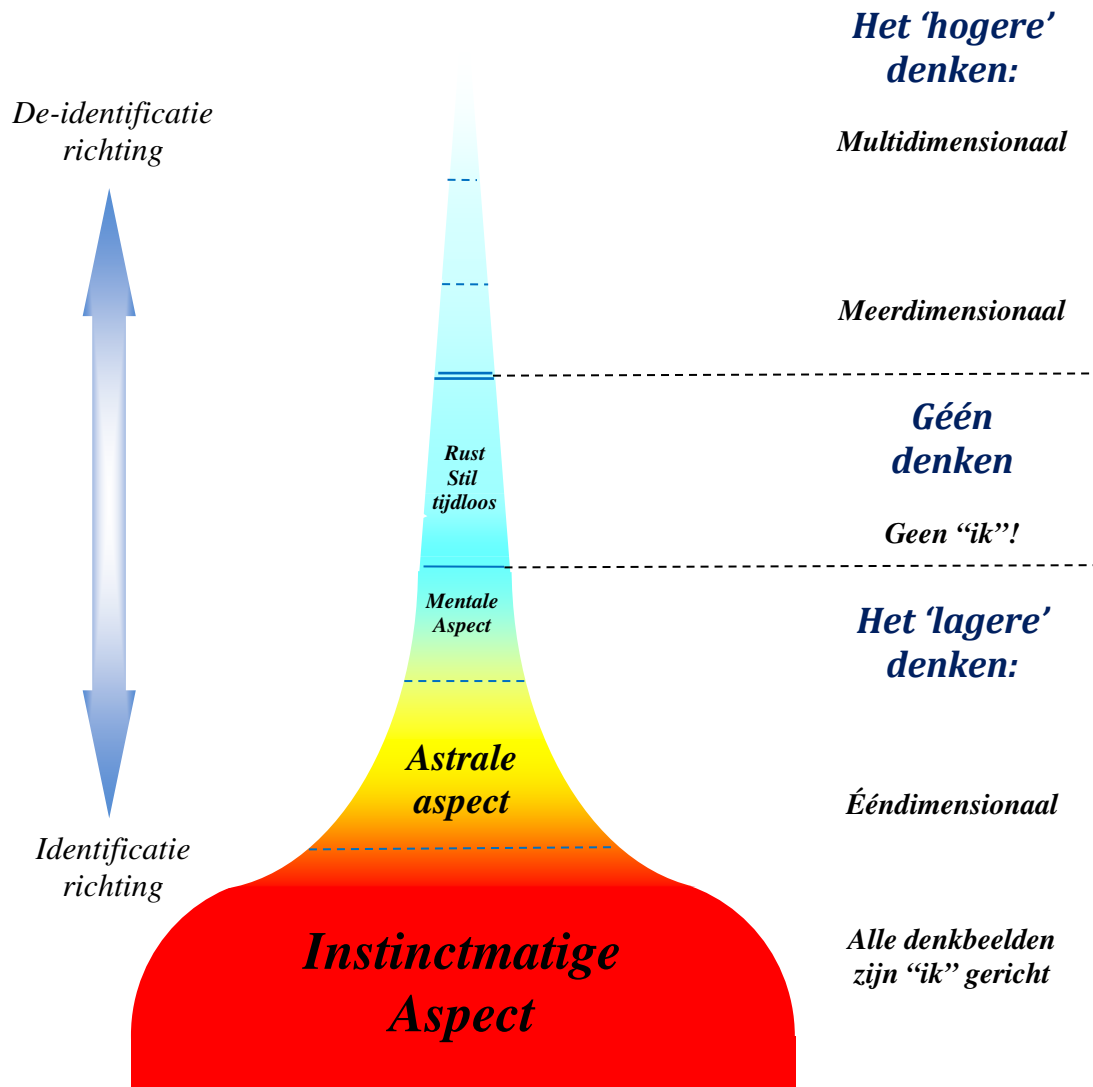

fig. 63: Meditatiefases in de entiteit mens

'De essentie van het proces van mediteren is de-identificatie. **De-identificatie** is het proces van **loslaten!** En voor de goede orde expliciteer ik hier nogmaals, hoe je dat 'loslaten' moet zien. Het is het **niet vasthouden van, niet opgaan in, niet vereenzelvigen met de inhoud van denkbeelden**. Deze de-identificatierichting is links in de figuur weergegeven middels de naar boven gerichte pijlpunt.

De richting van het identificeren is daaraan lijnrecht tegenovergesteld. Het is de richting van verdichting. Bij identificatie wordt het bewustzijn vernauwd. Het 'stolt' als het ware in de inhoud van het denkbeeld. Identificeren is in onze Scheppingsstraal

*de weg van de minste weerstand, het gaat vanzelf! Dat wil dus zeggen, dat, tenzij de mens alert is en zich er toe zet om alert te blijven, hij onvermijdelijk geïdentificeerd raakt. De weg van het de-identificeren is, dat zal je nu duidelijk zijn, het begaan van **de weg van de méérdere weerstand!** De-identificatie vindt dus nooit vanzelf plaats. Het vergt in elk moment ‘nu’ inspanning. Houd dit even vast, ik kom daar op terug. Je ziet, dat ik middenin twee stippellijnen heb getrokken. Het gebied ónder die lijnen is het gebied, zoals de tekst rechts aangeeft, van het ‘lagere’, het ééndimensionale denken. Dit staat tegenover het ‘hogere’ denken, dat boven de stippellijnen staat. De lagere denkbeelden behoren tot het “ik”. Het zijn denkbeelden die voortvloeien uit of geassocieerd worden met het instinctmatige, het astrale of het mentale aspect in de mens. We stonden daar al een aantal malen bij stil dus ik ga er nu niet dieper op in. De mens, die begint met mediteren, is gedurende lange tijd de gevangene van deze denkbeelden. Zijn aandacht stuitert continu, als een bal in een flipperkast met grote snelheid tussen de vele aanwezige denkbeelden. De instinctmatige denkbeelden hebben de grootste identificatiekracht, zij houden de aandacht van het “ik” het sterkst, het heftigst, het meest indringend gevangen. Vervolgens zijn er de astrale denkbeelden. Hun inwerking op de aandacht is al minder en nog minder geldt dat ten slotte voor de mentale, de conceptuele denkbeelden. Het verschil in impact per fase beoogt de figuur ook weer te geven. Gedurende lange tijd wordt het gewaarzijn van de mens, gericht op en gevangen in de denkbeelden van zijn “ik”. Voor velen is dit een ontmoedigend lange tijd. Vandaar, en ik kom even terug op jouw eerdere vraag, de zoektocht naar de beste meditatietechniek! Als het gewaarzijn van de mens zich bevindt in de denkbeelden van het “ik” dan wordt het, zo wordt het wel beschreven, ‘laag’ gehouden!’*

Meester Negen keek de Zoeker veelbetekenend aan.

‘Elke methode, elke manier, elke meditatietechniek, die de mens weet te bevrijden van deze dominantie van zijn “ik”, die het gewaarzijn in de mens dus ‘hoger’ weet te brengen, beschouw ik als de juiste.’

‘Die de mens brengt tot het gebied hier,’ de Zoeker wees in de figuur naar de ruimte tussen de twee stippellijnen, ‘waar er geen denkbeelden zijn.’

‘Daar heb ik het over. Is het gewaarzijn eenmaal in dat gebied gekomen, dan ervaart de mens zich vrij van zijn “ik”. Er is dan letterlijk sprake van bevrijding. Het gevoel van tijd -zo direct verbonden met denken- neemt sterk af en er is in deze staat sprake van diepe stilte en grote rust. Voor velen is dit de reden, waarom ze mediteren.’

‘Wat mij betreft een prima streven!’ meende de Zoeker, die deze staat kende en zelf ook zeer apprecieerde.

Meester Negen glimlachte.

‘Ik zou nog terugkomen op de weg van de minste weerstand. Natuurlijk begrijp ik, dat het een mens weldadig aandoet, als hij bevrijd is van de dwang van zijn “ik” en uiteraard is dit iets, wat zeker in de beginfases waardevol is om te ervaren. Maar let wel, ik spreek over beginfases. Het proces van de-identificatie moet echter verder! En het stil blijven staan, het blijven hangen in deze fase is wederom het begaan van de weg van de minste weerstand. Er wordt geen inspanning meer verricht om verder te komen, om het gebied van het hogere denken te bereiken. Vaak wordt meditatie

expliciet aangeprezen als de manier om boven het denken uit te komen, om weg van het denken te blijven en voor degene, die dit onderschrijft, lijkt het niet passend niet om weer in denkbeelden verzeild te geraken, zelfs al worden ze als hoger beschreven. Dan immers zou de geest nog niet leeg zijn! Deze ogenschijnlijke paradox, waar velen over struikelen werkt als een barrière en daarom heb ik daar in de figuur een dubbele streep getekend.

Een lege geest wil echter absoluut niet zeggen, dat er geen denkbeelden zijn! Meester Negen had de woorden met klem uitgesproken en hij ging verder: **Een lege geest wil zeggen dat er geen “ik” is!** Alleen zonder “ik” is de mediterende ontvankelijk voor het **ervaren** van hogere denkbeelden. Inzichten van die hogere denkbeelden vallen volledig buiten de competentie van het “ik” en als je de figuur goed bekijkt, begrijp je waarom.’

De Zoeker tuurde naar de figuur op de flip-over. Vergeefs echter!

‘Ik zie niet, waar u op doelt.’ zei hij.

‘De richting naar ‘boven’ is de richting van de de-identificatie, de richting naar ‘beneden’ is de richting van identificatie. Wat gebeurt er nu als een mediterende na de ‘stille’ fase, om deze zo maar eens te blijven noemen, in contact komt met ‘hogere’ denkbeelden? Er is het ervaren van het verruimde bewustzijn **en dat is altijd vreugdevol**. Ongekend diepe inzichten en onbevattelijke waarheden worden zijn deel. Echter op het moment, dat de mediterende deze wil begrijpen, bevatten of verwoorden, zakt hij als het ware naar beneden en gebruikt hij de ééndimensionale termen en denkbeelden van zijn “ik”. Iets anders is nooit mogelijk, omdat zo’n persoon geen andere denkbeelden tot zijn beschikking heeft. Geen enkel “ik” heeft dat! **Het denken van het “ik” is ééndimensionaal**. Diepgaande inzichten worden dus altijd, schraler, verminkt en vervormd, als zij in denkbeelden van het “ik” worden omgezet.’

De Zoeker keek peinzend voor zich uit.

‘Er lijkt mij geen andere mogelijkheid,’ mompelde hij dan.

‘Wij begonnen vandaag over onthechting en ‘hebben’,’ zei Meester Negen die met die woorden een onverwachte wending aan het gesprek gaf, ‘en het proces dat ik je net schetste, geeft aan hoe complex dat onderwerp is. Wat gebeurt er als een “ik” de overweldigende inzichten van de hogere denkbeelden, die in meditatie zijn ervaren, wil ‘hebben’? Dan worden die inzichten verminkt, omdat ze in het beperkte ééndimensionale denken worden geforceerd. Jouw opmerking, dat die gang van zaken onvermijdelijk is, is deels juist. Maar deels ook niet. Want, als de mediterende zich er van bewust is, dat hij of zij de hogere denkbeelden **wel mag ervaren, maar nooit kan ‘hebben’**, is er niet meer de behoefte om die inzichten mee te nemen naar het koninkrijk van het ‘hebben’. De mediterende vermijdt dan ‘de weg naar beneden’ en blijft weg van identificatie.

Uiteindelijk, na volhardend mediteren ontwikkelt zich in de mens het vermogen tot meerdimensionaal denken en daarmee ontstaat dan de mogelijkheid om multidimensionale denkbeelden niet alleen te ervaren, maar ook te begrijpen. En vervolgens gaat het proces, mits de mens alert blijft, door en ontstaat begrip van de multi-multidimensionale denkbeelden.’

Meester Negen keek de Zoeker even aan en toen deze knikte, vervolgde hij: 'En hiermee heb je toch mijn antwoord op je beginvraag, wat ik de beste methode vindt. Het is dus die methode, die in het proces van mediteren dit aspect steeds centraal stelt

De Zoeker reageerde niet. Hij dacht na. Het antwoord op zijn vraag was veel uitgebreider dan hij had durven hopen, maar toch was het niet echt operationeel en het werd er niet beter op, toen Meester Negen er nog een cryptische opmerking aan toe voegde.

'Op een merkwaardige manier is het helemaal niet juist om het beoefenen van meditatie tot de competentie van het "ik" te rekenen. Meditatie is namelijk het enige leermiddel voor de bol van bewustzijn in een menselijk lichaam! Het is de bol van bewustzijn, die bezig is met het grote proces van de-identificeren. Dát is haar leerdoel in haar bestaan. Het is een zeer langdurig proces, het vergt talloze incarnaties, wij stonden daar bij stil, maar vanaf een bepaald punt in dat proces versnelt het! Dat is het punt, waarop uiteindelijk het menselijke denken toegankelijk geworden is voor het inzicht, dat de werking van het "ik" te dominant is en dat het "ik" inderdaad de sluier van illusie bewerkstelligt, waarvan in veel spirituele literatuur sprake is.

Dán, nooit eerder, is er een mogelijkheid voor de bol van bewustzijn om –middels meditatie- het proces van de-identificatie in het menselijke lichaam te versnellen. Vanaf dat punt is het niet meer het "ik", dat mediteert, maar is het de bol van bewustzijn die de mogelijkheid heeft om aan te zetten tot mediteren. In dát stadium, niet eerder, is er de bereidheid in de mens ontstaan om zich over te geven. Die bereidheid is het begin van een zoekproces en dan tracht de mens uit te vinden, wat de beste methode om dat te bewerkstelligen.....

Keren we terug naar de hoofdlijn van ons verhaal. Ik stelde, voor jij naar de beste meditatiemethode vroeg, dat in meditatie door het ontbreken van identificerende denkbeelden het besef van tijd vervaagt.'

De Zoeker had enkele momenten nodig, maar zat dan weer op het spoor.

'Er speelt nóg een effect en impliciet hebben we dat zojuist ook doorgenomen. De mens, die zich bevrijd heeft van de identificaties van het "ik", heeft toegang tot en staat in verbinding met alle bewustzijnsmanifestaties, die zich op hetzelfde niveau van verdichting, van de-identificatie bevinden. Dat merkbare effect wordt gekwalificeerd als bewustzijnsverruiming. En ook dit gaat door! Telkens als de mens een volgende stap heeft gemaakt in het proces van de-identificatie, is er toegang tot/contact met al het bewustzijn, dat zich op hetzelfde niveau van de-identificatie bevindt. De verschillende menstypenummers geven een indicatie van de mogelijke stappen, die de entiteit mens kán nemen!'

'Theoretisch,' peinsde de Zoeker hardop, 'zou een mens zo door kunnen gaan en dus

terecht kunnen komen bij het allereerste begin. Een dergelijk mens zou daarmee in theorie uiteindelijk contact kunnen hebben met het bewustzijn van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit.'

'Ik zie dat je mijn redenering rechtlijnig doortrekt, maar wat je zegt is niet mogelijk.'
'Waarom niet?'

Meester Negen legde als reactie een volgende tekening neer.

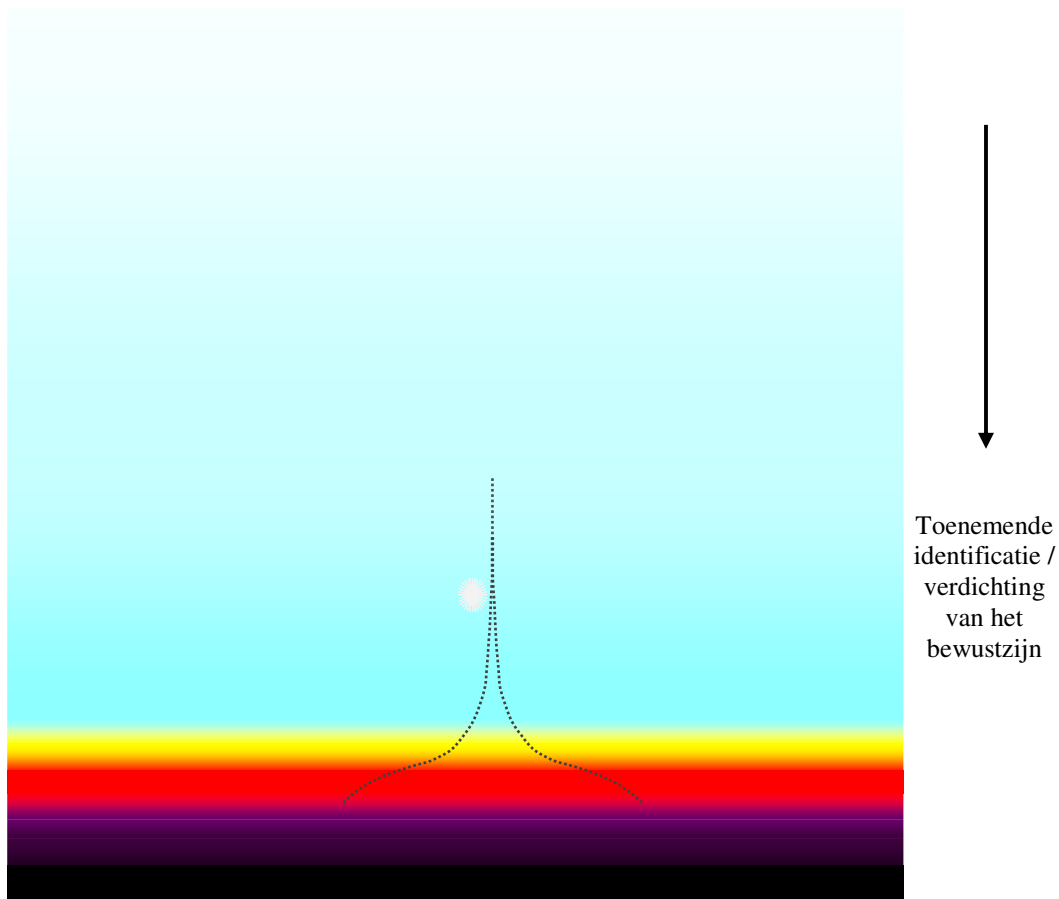

fig. 64: De ontwikkelingsmogelijkheid voor het menselijke denken

'Je ziet geïllustreerd, hoe het bewustzijn in Onze Scheppingsstraal zich verdicht. Onderaan heb ik de pagodefiguur gestileerd weergegeven, ditmaal met stippellijntjes. Daarmee geef ik aan, dat er een mogelijkheid is tot 'open' contact met laat ik zeggen het externe bewustzijn. De blauwe kleur geeft ook hier weer het gebied aan van het denken. Hoe lichter de kleur, des te meerdimensionaler is dat denken. Het gele gebied vertegenwoordigt, zoals je weet, het astrale denken en het rode gebied het instinctmatige.'

'U hebt daaronder een aantal, voor mij, nieuwe kleurgebieden getekend. Wat houden zij in?'

Meester Negen dacht een moment na voor hij reageerde.

‘Daar bestaat niet de mogelijk tot denken, zoals wij mensen die kennen. De verdichting van het bewustzijn in die gebieden laat dat niet toe. Maar het heeft geen zin om daar dieper op in te gaan.

‘Het geeft weer, hoe een steen denkt?’ probeerde de Zoeker met een grijns, maar Meester Negen negeerde het en ging door met zijn eigen verhaal.

‘De mens heeft een ‘open’ verbinding met het bewustzijn om hem heen, maar het is afhankelijk van zijn eigen ontwikkeling, wáár het centrum van zijn bewustzijn zich bevindt. Naarmate het menstypenummers hoger is, bevindt dat centrum zich hoger in de pagode. Die mensen kúnnen zich ook gewaarzijn van de meerdimensionale denkbeelden. Ik had het daar eerder over. De bol van bewustzijn kan slechts een beperkte grootte van bewustzijn omvatten. Bij nog verdere de-identificatie moet een ander instrument, een grotere vorm worden aangenomen. Dan gaat wat ooit een mens was op in een groter geheel, waar een geheel andere vorm van ‘bestaan’ is.’

‘Hoe zou die kunnen zijn?’

‘Wel, omdat in die staat de verdichting veel geringer is, heeft de factor tijd er een navenant mindere impact. Voor ons huidige instrument is dit echter niet voorstelbaar, dus ik stel voor, dat we ook dit aspect laten rusten. Wij zouden ons vandaag focussen op onthechting en dat aspect is ook hier zeer relevant. Wij zagen, dat de mogelijkheid van ons mensen om de inhoud van denkbeelden te kunnen begrijpen maximaal twee niveaus onder of boven het eigen niveau ligt, nietwaar?’

‘Menstype 3 begrijpt de denkbeelden van type 1 nog net en soms die van menstype 5,’ mompelde de Zoeker, die zich dit herinnerde.

‘Je ziet, dat ik in de figuur naast de pagode een ster heb getekend. Die ster vertegenwoordigt een zeer meerdimensionaal denkbeeld, ooit door een hoge Entiteit gecreëerd. Voor de mens, die er mee in contact komt, impliceert dit denkbeeld een gewaarwording van uiterst diepe inzichten. Zo’n denkbeeld, laten we stellen, dat het zich op het eerste niveau boven menstype 7 bevindt, kán geleidelijk aan de lijn van de menstypenummers afdalen. Menstype 7 draagt het over aan menstype 6, deze aan type 5, die aan type 4 en uiteindelijk komt de telkens opnieuw verwoorde inhoud terecht in de denkwereld van het “ik”. Dit proces heeft zich in de menselijke geschiedenis op diverse plaatsen afgespeeld. Vaak, als er kennis werd genomen van een dergelijk meerdimensionaal denkbeeld, werd gesproken over een ‘openbaring’ of een visioen. Datgene, wat openbaarde kreeg vervolgens een ‘goddelijke’ status toegedicht.

De mogelijkheden van mensen om contact te ervaren met bewustzijnslagen, zoals in de figuur worden weergegeven, bevinden zich ver buiten de vijfhoek van de Geest der Massa’s en worden dan ook vrijwel nergens als zodanig beschreven. Denkbeelden, waarvan het “ik” zich gewaar wordt, beschouwt het als ‘mijn’ denkbeelden en de inhoud er van wordt in samenlevingen tot ‘bezit’, dankzij specifieke afspraken waarmee patenten, octrooi of auteursrecht worden gewaarborgd.

Hogere denkbeelden zijn van niemand!’ Meester Negen zei het nadrukkelijk. ‘Zij zijn latent beschikbaar voor iedereen. Maar ook zij verworden tot ‘bezit’! Zij worden tot **het exclusieve** eigendom van de kolom van menstypenummers, waarbinnen de openbaring is geoperationaliseerd. En in die kolom wordt hun scheppende Entiteit tot

*‘onze God’ gemaakt. En in het verlengde hiervan beschouwt de kolom zich als ‘zijn uitverkorenen’. Deze uitverkorenen claimen vervolgens het **exclusieve** recht van interpretatie van het hoge denkbeeld en de wijze, waarop de inhoud van het denkbeeld is verwoord, wordt vervolgens het ordeningsprincipe, waarmee zij hun samenleving inrichten. Het denkbeeld is daarmee geworden tot immaterieel ‘bezit’. Juist, omdat het zo **exclusief ‘van ons’** is gemaakt, wordt het voor “ikken” net zo ingewikkeld om zich daar van te onthechten als van materiële bezittingen.’*
Meester Negen zweeg geruime tijd en gaf de Zoeker zo tijd om hierover te reflecteren.

‘Het mysterieuze van het moment ‘nu’ vloeit voort uit het gegeven, dat het zowel de zetel van het ‘zijn’ is, als het raakpunt van dat ‘zijn’ met de tijdruimtematerie dimensies.’ Met die woorden heropende Meester Negen het gesprek.
*‘De verwezenlijking van het manifestatiepotentieel tot daadwérkelijke manifestatie geschiedt **alléén** in het moment ‘nu’. Uit elk van het totale manifestatiepotentieel wordt er telkens slechts één gerealiseerd. Ik heb dat proces met behulp van een schets weer gegeven.’ Al sprekend legde hij de volgende tekening neer.*

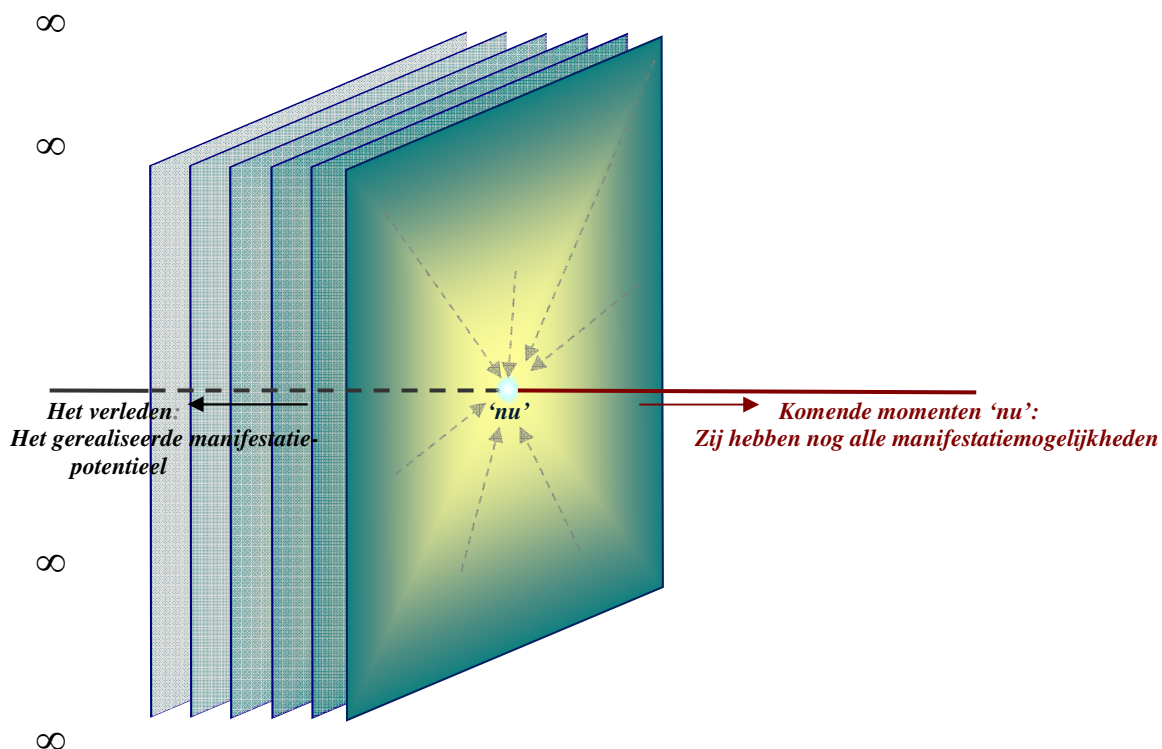

fig.65: Het bewustzijnsvlak ‘nu’ realiseert het manifestatiepotentieel

‘De figuur schetst het continue proces, waarbij manifestatiepotenties worden omgezet in de door het “ik” in de blauw witte cirkel middenin, ervaren realiteit. Het geelgroene vlak van het ‘nu’ strekt zich naar alle kanten tot in het oneindige uit. De beweging van het ‘nu’ in de tijd heb ik weergegeven met behulp van de horizontale lijn. De doorzichtige, gestippelde pijlen weerspiegelen de ordeningsimpulsen, die vanuit verschillende Entiteiten worden geïnitieerd.

*De mensheid heeft het proces van komende en gaande ‘nu’s’ sinds het begin der tijden waargenomen. Vanaf het moment, dat “ikken” beseften, dat het ‘nu’ zich telkens anders ontplooit heeft de aard van het proces daarachter hen verwonderd en beziggehouden. De verwondering is uiteindelijk uitgekristalliseerd in twee te onderscheiden hoofdrichtingen in het denken. Enerzijds de meer filosofische richting, die zich verdiept in **het waarom** van het manifestatieproces. Anderzijds, en daar ligt wat mij betreft vandaag, gezien je vraag naar de mogelijkheden van onthechting de nadruk op, is er **de richting** van het manifestatieproces, waarmee de mens tracht inzicht te krijgen in de manifestaties van de directe of minder nabije toekomst en dat zal ik vandaag verder uitwerken.’*

Meester Negen zweeg en dacht enkele momenten na.

‘De tweede denkrichting tracht relaties te leggen vanuit het huidige ‘nu’ naar zich vormende ‘nu’s’. Het “ik” zoekt naar ankerpunten, naar stabiliteit en naar voorspelbare continuïteit en maakt daarbij veelvuldig gebruik van ‘herhalende of vaste patronen’. Dit zijn de al dan niet expliciet verwoorde wetmatigheden uit de verschillende wetenschappen. Met behulp van deze vaste patronen wordt getracht het manifestatiepotentieel van het huidige ‘nu’ te bepalen en tegelijkertijd de vorm van komende nu’s te voorspellen. Datgene, wat bekend is in het huidige ‘nu’, wordt daartoe met behulp van de wetmatigheden geëxtrapoleerd, waarmee een beeld wordt verkregen van het komende ‘nu’. Zo proberen “ikken” voor zichzelf een beeld te vormen van hun meest waarschijnlijke toekomst. De ontdekte vaste patronen, de wetmatigheden dus, dienen voor het “ik” als een soort mentale hefboom, waarmee het vanuit een bekend ‘toen’, via het veranderlijke ‘nu’, tot een hoogstwaarschijnlijk bekend ‘straks’ kan komen. Het “ik” werkt in deze denkrichting met analyses en met ontdekte en veronderstelde relaties tussen de verschillende gerealiseerde of nog te realiseren manifestaties. Het gebruikt wetmatigheden en extrapoleert om te komen tot grote zekerheid. Extrapoleren betekent vaak niet meer dan het min of meer rechtlijnig doorzetten van gevonden herhalende patronen. Tegelijkertijd impliceert het een deterministische kijk op de werkelijkheid, want alleen daarmee is het mogelijk om elk komend ‘nu’ uit een vorig ‘nu’ te verklaren. Inmiddels kan er door de mens worden geëxtrapoleerd met behulp van zeer complexe modellen, die werken met een groot aantal dimensies en dat aantal neemt nog steeds toe, omdat modellen voortdurend verfijnd worden.

*Op elke van die dimensies kan worden aangegeven, hoe een moment ‘nu’ zich zal ontwikkelen naar een toekomstig ‘nu’. De ontdekte wetmatigheden, waarmee het extrapolatieproces geschiedt, maakt gebruik van ... ,’ Meester Negen keek de Zoeker even aan, ‘iets wat ik kwalificeer als **de inertie van manifestaties** in de tijd. Hoe groter*

deze inertie is, des te langer zal de manifestatie zijn vorm blijven houden. Des te beter kan de manifestatie worden gebruikt om een zekere relatie naar de toekomst te leggen. Een concreet voorbeeld zal dit duidelijk maken. Het is nog nooit voor gekomen, dat een gebakken steen, een baksteen spontaan uit zichzelf ontploft. Daarom gaat elk “ik” er van uit, dat de baksteen, die dat “ik” in dit ‘nu’ waarneemt, ook in het volgende ‘nu’ zal bestaan. Sterker nog, ‘ikken’ gaan er voetstoots van uit dat onvoorziene omstandigheden daargelaten een gebakken steen zeker een levensduur van 8.000 jaar zal halen en zich gedurende die 8.000 jaar dus ieder moment, dat er aandacht voor is, zich door alle ‘ikken’ als baksteen zal laten waarnemen. Het “ik” sublimeert hier de ervaring van het collectief van “ikken” waarin talloze verhalen bestaan die getuigen over gebakken stenen van 8.000 jaar oud en meer. Het voegt voor zichzelf aan zijn conglomeraat van denkbeeld toe: Een gebakken steen bestaat minstens 8.000 jaar.

Door de introductie van leeftijd wordt er een interessant licht geworpen op het begrip manifestatiepotentieel, want voor het “ik” betekent dit, dat de leeftijdsindicatie een graadmeter is voor de stabiliteit van het ‘nu’. Hoe groter de leeftijd van een manifestatie, des te meer opeenvolgende ‘nu’s’ zal die manifestatie kunnen worden waargenomen.’

Meester Negen keek de Zoeker even aan en vervolgde: ‘We zijn nu aangekomen bij de ménselijke ordeningen. Ook het “ik” kan namelijk in zijn ‘nu’ scheppen! Dat doet het door de manifestaties, die het in zijn ‘nu’ aantreft, te ordenen. Met andere woorden, het ordent de aangetroffen manifestaties zodanig in zijn huidige ‘nu’, dat het komende ‘nu’ daarmee een wenselijk geachte vorm verkrijgt....’

‘Kunt u het concreter maken? Aan welke manifestaties denkt u bijvoorbeeld?’

‘Manifestaties zijn uiterst divers. Ze kunnen materieel zijn. Denk aan gebouwen, infrastructuur, gebruiksvoorwerpen, schepen, kortom denk aan alles wat door mensenhanden zijn vorm krijgt. Maar de scheppingen kunnen ook immaterieel zijn in de vorm van filosofieën, strategieën, wetenschappen, religies, werkplannen, maar ook de Geest der Massa’s is een gewilde ordening, van nadrukkelijk sturende denkbeelden ditmaal. Met behulp van deze en alle andere denkbare manifestaties krijgen de komende momenten ‘nu’ hun vorm. Sommigen immateriële scheppingen overtreffen de levensduur van de materiële manifestaties verre!’

‘Religieuze opvattingen bijvoorbeeld?’ merkte de Zoeker op.

‘De religieuze beschrijvingen zijn natuurlijk een duidelijk voorbeeld, maar ook tal van wetenschappelijke inzichten worden al duizenden jaren telkens van het ene ‘nu’ naar het andere overgebracht. De essentie van wat ik beoog te zeggen is, dat voor elk “ik” waar dan ook geldt, dat het een wereld binnentreedt, die een behoorlijk vaste vorm heeft en,’ Meester Negen benadrukte zijn volgende woorden, **‘die vorm is gewild!’** Het is het eindresultaat van alle inspanningen van “ikken” en zij willen die vorm in stand houden. “Ikken” gebruiken daarvoor, zoals alle Entiteiten in de Scheppingsstraal, ordeningsimpulsen. Het resultaat hiervan is, dat dit geordende geheel vanuit het vorige ‘nu’ wordt overgedragen naar het komende ‘nu’. Datgene, wat telkens van het ene nu naar het andere wordt gesleept, kan worden beschreven als het collectieve erfgoed van manifestaties!’

‘De wijze, waarop u het benadert, doet vermoeden, dat dit erfgoed eigenlijk niet meer

of minder is dan een enorme vijfhoek van waarheden,' merkte de Zoeker op. 'Dat is het! Daarbinnen,' bevestigde Meester Negen, 'wordt het "ik" geacht het eigen leven te gaan leiden. "Ikken" begrijpen de achterliggende redenen van het ontstaan van hun eigen scheppingen. Die zijn bijna altijd gerelateerd aan het zo aangenaam mogelijk overleven. Ze 'begrijpen' ook de vaste patronen, de wetmatigheden van de verschillende wetenschappen. Uiteraard is de wereld zelf noch star, noch via deterministische modellen te beschrijven. De talloze onverwachte manifestaties, onbekende fluctuaties of plotselinge veranderingen in manifestaties worden verklaard als onvolkomenheden, uitzonderingen, 'gaten in redeneringen' of fouten van een gehanteerd model of theorie. Zij worden vervolgens als 'toeval' geclassificeerd of soms als 'het lot' beschreven. Deze beide labels verduidelijken in essentie niets, maar op een merkwaardige wijze worden ze toch als een soort verklaring geaccepteerd en dat komt, omdat er geen betere naamgeving mogelijk is.' 'Moet ik nu uit uw woorden begrijpen, dat er wel een verklaring mogelijk is?' 'Er bestaan verklaringen! Maar deze kunnen slechts gevonden worden in de meerdimensionale denkbeelden, waarin het 'nu' vervat kan worden. Die overstijgen de capaciteiten van het "ik". De 'onverklaarbare' manifestaties in elk 'nu' vloeien voort uit het gegeven, dat ons 'nu' is geconstrueerd met behulp van ordeningsmanifestaties, die afkomstig zijn uit tal van verschillende niveaus van onze Scheppingsstraal, maar die het ééndimensionale denken ver te boven gaan.' De Zoeker overdacht wat er was gezegd en knikte uiteindelijk. Vervolgens was het enige tijd stil in het vertrek.

'Wij zoeken naar de mogelijkheden van onthechting.' Met die woorden hervatte Meester Negen wat later het gesprek. 'Het meest overduidelijke bezit, het meest in het oog springende voorbeeld van 'hebben' is dit!'

Hij wees nadrukkelijk naar zijn eigen lichaam.

'Dit magnifieke instrument, waarover elk "ik" in zeer hoge mate het exclusieve beschikkingsrecht heeft, vertegenwoordigt voor iedereen het summum van identificatie. Dat beschikkingsrecht overigens, is de geaccordeerde afspraak, die stelt, dat het de eigen wil van het ik" is die bepaalt hoe om te gaan met het eigen lichaam. "Ikken" identificeren zich nagenoeg totaal met het eigen lichaam en alle daarbij behorende eigenschappen en aspecten. Ik schreef hier ooit een tekst over, misschien dat je je dat nog herinnert.'

De Zoeker knikte. Hij herinnerde zich dat zeker! Sterker nog, hij had de inhoud ervan nog scherp in zijn geest, want het was immers *die* tekst geweest, die hem destijds naar Meester Negen had geleid. Daarbij was er één zin uit dat stuk die hem in het bijzonder had gefraspeerd.

'U schreef daarin, dat het identificatieproces in de mens zo sterk is, dat hij niet vindt, dat hij een lichaam **heeft**, maar dat hij dat lichaam **is**!' zei hij daarom.

'Ik ben blij, dat je juist dat memoreert, want daar wil ik het over hebben. Een zeer groot deel van de identificaties in de jeugdijaren –zo bepalend in de latere jaren- heeft betrekking op het lichaam of natuurlijk aan direct daaraan gerelateerde aspecten. Dat is zowel verklaarbaar als onvermijdelijk! De instinctmatige krachten dwingen lichamen

tot overleven, zo aangenaam mogelijk en zij zijn in het functioneren dominant en autonoom. Daarmee wil ik zeggen, dat zij buiten de wil van het “ik” om werken. Wat overigens weer niet wil zeggen, dat ze buiten het aandachtsveld van het “ik” om werken. Sterker nog, uiteindelijk bewerkstelligen deze krachten, dat grote delen van het conglomeraat van denkbeelden van het “ik” direct te herleiden zijn tot allerlei aspecten van het lichaam zelf of aan de manieren, waarop het lichaam zo aangenaam mogelijk kan bestaan.

*Dat impliceert,’ Meester Negen keek de Zoeker even aan, ‘dat dus een groot deel van “ikken” synoniem is voor te onderscheiden aspecten van lichamen. Ik schreef dat destijds, maar voor de goede orde geef ik nogmaals een aantal treffende illustraties uit het taalgebruik hieromtrent. De tijdruimttematerie dimensies van het lichaam heeft het “ik” zich bijvoorbeeld vrijwel geheel toegeëigend: Ik ben kort, lang, klein, groot, mager, dik, jong, oud, maar daar blijft het niet bij. Het “ik” stelt ook: Ik ben ziek, knap, onhandig, intelligent, snel, traag en zo kan ik verder gaan. Alle eigenschappen, die het lichaam **hééft**, daarvan vindt het “ik”, dat het die **is!** Evenzo is het met verschillende processen, die het lichaam ondergaat, als ziekte, verliefdheid, humeurigheid etc. Daarvan stelt het “ik”, dat het zelf ziek, humeurig, verliefd of wat dan ook is, akkoord?’*

De Zoeker knikte.

‘Ik moest destijds sterk wennen aan de gebruikte formuleringen, maar inmiddels is mij uw intentie hierachter duidelijk.’

‘Het allereerste bezit, waarvan de mens zich dus indringend gewaar wordt, wellicht zonder het als zodanig te kwalificeren, is het instrument, waarmee hij door het leven gaat: zijn lichaam! En daardoor zal je duidelijk zijn dat van oudsher af in allerlei vormingsprocessen de Vormers der Gedachten hun toehoorders hebben bijgebracht, hoe zich moeten gedragen, teneinde het overleven te bewerkstelligen. In veel van onze gesprekken heb ik dit expliciet aan de orde gesteld. Omdat de mens zich zo identificeert met diens lichaam, heeft hij onvermijdelijk ook een grote angst voor de dood.’

De Zoeker fronste zijn wenkbrauwen.

‘Dat er angst is voor de dood is onmiskenbaar, maar de terloopse link naar wat u zegt zie ik niet meteen,’ zei hij dan.

*‘Het “ik” is het totale conglomeraat van denkbeelden, waarmee de mens het overleven van zijn lichaam –waarmee hij zich volledig heeft geïdentificeerd- probeert te bewerkstelligen. **Als zijn lichaam sterft, sterft vervolgens**, dat is met deze stellige identificatie de onvermijdelijke conclusie, **zijn “ik”!** Voor al degenen die onderhevig zijn aan deze identificatie, impliceert de onvermijdelijke dood van hun lichaam, dat zijzelf dan ook sterven!’*

De Zoeker overwoog wat er gezegd was. Uiteindelijk accordeerde hij het met een korte knik en ging Meester Negen verder.

‘Mensen zijn, teneinde het moment van sterven zo lang mogelijk uit te stellen, dus overlevingsregels bij gebracht, zodat de instrumenten, de lichamen een zo lang én genoeglijk mogelijk tijd van bestaan hebben. Het gegeven, dat een mens een lichaam heeft, initieert daarmee een tweeledig proces van identificatie. Allereerst zijn er de instinctmatige krachten, die de mens intrinsiek aanzetten tot identificatie. Daarnaast

zijn er de talloze vormingsprocessen die het “ik” aanzetten om zich te identificeren met overlevingsregels. Beiden met als gewenst resultaat, dat het lichaam zo lang en zo prettig mogelijk zal bestaan...!’

Meester Negen zag, dat de Zoeker aarzelend zijn hoofd schudde en wachtte daarom.

‘Ik denk,’ begon de ander dan langzaam, ‘dat ik uw benadering wel onderschrijf, maar eerlijk gezegd, ik ben de lijn in uw verhaal kwijt. Ik zoek naar de relatie met waar we het voor onze pauze over hadden, de relatie met de ordeningsmanifestaties.’

Meester Negen glimlachte.

*‘Misschien maak je het ingewikkelder dan het is. Het begrip ordeningsmanifestatie is uiteraard een ruim en abstract begrip. Wat ik je vertelde betekent in feite, dat “ikken” door de vele Vormers der Gedachten altijd zodanig gevormd worden, dat zij hun tijdruimttematerie omgevingen op een gewenste en specifieke wijze inrichten. Of anders gesteld, **dat zij de samenstellende delen van die omgeving zodanig ordenen, dat het aangenaam overleven maximaal gerealiseerd wordt.** Je kunt dit nog anders beschrijven door te stellen, dat “ikken” hun leefomgeving met gebruikmaking van alles wat zij daar aantreffen, zó inrichten, dat ze maximaal kunnen leven volgens de weg van de minste weerstand.’*

‘Hier heb ik meer herkenning bij,’ stelde de Zoeker.

‘Op conceptueel niveau zal dit onmiskenbaar zo zijn, maar zoals we vaker bespraken is de waarde van mentale concepten betrekkelijk. Je ziet, dat direct op het moment, dat het tot uitwerking van de zojuist beschreven gedachte komt, dus op het moment, dat de verschillende “ikken” inderdaad aan de gang gaan om hun leefomgeving te ordenen. Dan blijkt, dat juist door onderling verschillende identificaties met hun lichaam er een uiterst complex veld van niet aansluitende krachten in onze samenleving wordt geactiveerd, dacht je niet?’

De Zoeker moest hier enige momenten over nadenken.

‘Als u wilt stellen, dat er nogal verschillend gedacht wordt over de wijze, waarop de leefomgevingen ingericht moeten worden, onderschrijf ik dat natuurlijk. Maar u koppelt het nadrukkelijk aan de identificaties van “ikken” met hun lichaam en dit statement kan ik eigenlijk niet plaatsen.’

*‘Elk lichaam heeft zijn eigen specifieke kenmerken. Het meest voor de hand liggend is natuurlijk het geslacht. Vervolgens, dat is ook nadrukkelijk manifest, is er de huidskleur. Vervolgens is er het onderscheid tussen de verschillende rassen en je hebt de specifieke de gezondheidstoestand van het lichaam. Elk van deze te onderscheiden aspecten is bron voor een andere identificatie. Het maakt bijvoorbeeld in alle samenlevingen een groot verschil of een lichaam vrouwelijk of mannelijk is. Ik zeg het natuurlijk zeer abstract, maar dankzij dat verschil is de opbouw van het denkbeeldenconglomeraat in vrouwelijke lichamen anders dan in mannelijke lichamen. Met als navenant gevolg, dat “ikken” van vrouwelijk lichamen fundamenteel verschillen van de “ikken” van mannelijke lichamen. En dat verschil wordt permanent bestendigd, **omdat** onder andere door hormonale processen de **lichamen op een verschillende wijze functioneren.**’*

De Zoeker reageerde niet, hoewel de benadering bijna absurd abstract was.

‘Sommige door lichamen geïnitieerde identificaties zijn heftiger, intenser, krachtiger,

de exacte naamgeving is nauwelijks interessant, dan anderen. Datgene, dat het meest direct ervaren wordt, initieert de sterkste identificatiekracht. Een lichaam is op de eerste plaats van het mannelijke of het vrouwelijke soort. De onmiddellijke identificatie, die hieruit voortvloeit, leidt er toe, dat het bijbehorende “ik” van meet af aan in de overtuiging gebracht wordt ‘dat het een man, dan wel een vrouw’ is. Omdat de gehele leefomgeving deze identificatie permanent bekrachtigt, is het buitengewoon complex voor “ikken” om zich wat dit betreft te de-identificeren, temeer omdat, wat ik net zei, mannelijke en vrouwelijke lichamen op de hun eigen kenmerkende wijze functioneren. Dat verschil in functioneren jaagt de identificatie met het denkbeeld ‘ik ben een man/vrouw’ nog eens extra en continu aan.

Wat je kunt waarnemen is, dat er een soort communis opinio is ontstaan in de verschillende manieren waarop “ikken” in vrouwelijke en mannelijke lichamen hun omgeving ordenen. Beiden soorten leggen hun eigen accenten en stellen de eigen prioriteiten. Ik kan hier verder op in gaan en dan spreek ik bijvoorbeeld over de seksuele **geaardheid**. Ook dat is een immens sterke en permanent aanwezige potentiële identifieer. Niet alleen, omdat in het lichaam zelf die seksuele geaardheid actief is, maar ook, omdat identificatie met die geaardheid nog eens extra sterk wordt aangejaagd door de samenleving, waarin de mens bestaat.’

‘U bedoelt dat deze al dan niet geaccepteerd wordt?’

Meester Negen schudde het hoofd.

‘Nogal eens wordt in samenlevingen het accent gelegd op de seksuele geaardheid. Dat is juist, maar niet waar ik op doel! **Omdat het accent krijgt, wordt de identificatie er mee geïnitieerd.** Het vestigen van de aandacht er op, en of het een hetero of homoseksuele geaardheid betreft is volkomen irrelevant, jaagt de identificatie met die geaardheid aan. Ik wijs je primair op het proces van aanjagen van identificaties, die voortvloeien uit het feit, dat mensen lichamen hebben en dat lichamen verschillen in bouw, verschijningsvorm of geaardheid. In het begin van ons gesprek vandaag zei ik je, dat we ons zouden verdiepen in de relatie tussen enerzijds het bewustzijn en anderzijds de sterk identificerende werking van bezit en we kunnen op dit punt vaststellen dat alleen al het gegeven, dat mensen een lichaam hebben, een immense bron van identificatie is.’

‘U stelt dit wel erg resoluut. Maar zelfs al identificeert een “ik” zich met de seksuele geaardheid van het eigen lichaam, dan hoeft dat niet per se problematisch te zijn!’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

‘We hebben het begrip ‘problematisch’ niet gedefinieerd dus is een discussie over de vraag of iets al dan niet problematisch móet zijn weinig zinvol. En overigens gaat het mij daar ook niet om! Ik stel slechts vast, dat het verschil, indien waargenomen, **confronterend** is en **daarom** identificerend werkt.’

‘Stelt u nu eigenlijk niet, dat in het theoretische geval, dat er geen verschillen zijn tussen lichamen, dat er dan geen identificerende aanjagers zijn?’

Meester Negen schudde glimlachend zijn hoofd.

‘Zo lijkt het misschien, maar dat is zeker niet wat ik beoog te zeggen. Wat je kunt waarnemen is, dat het gegeven, dat als iedereen ongeveer hetzelfde is, gelijksoortige opvattingen heeft, overeenkomstige handelingen verricht of wat dan ook, dat dit een

zekere rust en zekerheid geeft. En je ervaart ook, wat we trouwens op de Kleine Omweg uitvoerig bespraken, dat de Geest der Massa's een dergelijke situatie niet alleen waardeert, maar ook tracht te bewerkstelligen. Ieder, die in het koninkrijk van de Geest der Massa's vertoeft, hanteert al dan niet in meer of mindere mate gedwongen ongeveer dezelfde vijfhoek van waarheid.'

De Zoeker herinnerde zich wat er destijds was gezegd en knikte met enige tegenzin. Het gestelde was juist, maar dat wilde niet zeggen, dat hij het als aangenaam ervoer.

'Iedereen,' ging Meester Negen daarom verder, 'heeft, een meer toepasselijk woord in deze is 'bezit', een basisconglomeraat van dezelfde denkbeelden en denkt en werkt daar dus vervolgens tot op zekere hoogte mee. Het overal en alom nagestreefde effect hiervan is, dat er door de samenwerking in dit 'koninkrijk van de Geest der Massa's' gemakkelijker een grotere mate van synergie kan worden gerealiseerd, dan het geval is, als de gehanteerde denkbeelden divergeren. Bij gelijkkluidende opvattingen met betrekking tot het ordenen van de tijdruimtematerie omgeving kiezen alle "ikken" voor nagenoeg diezelfde richting. Het betekent dus dat er een gezamenlijke inzet is en dat betekent weer, dat de ordening, zoals de groep zich die wenst, dus eenvoudiger wordt bereikt, nietwaar?'

'In theorie is het in ieder geval in grote lijnen zoals u schetst,' accordeerde de Zoeker.

'Hoewel de grootte van synergie niet iets is waarmee de nieuwsverzorgende structuren zich dagelijks bezighouden, heeft vrijwel elk "ik" er ervaringen mee, zij het, dat deze vaak niet als zodanig worden verwoord.'

Meester Negen legde een volgende tekening neer.

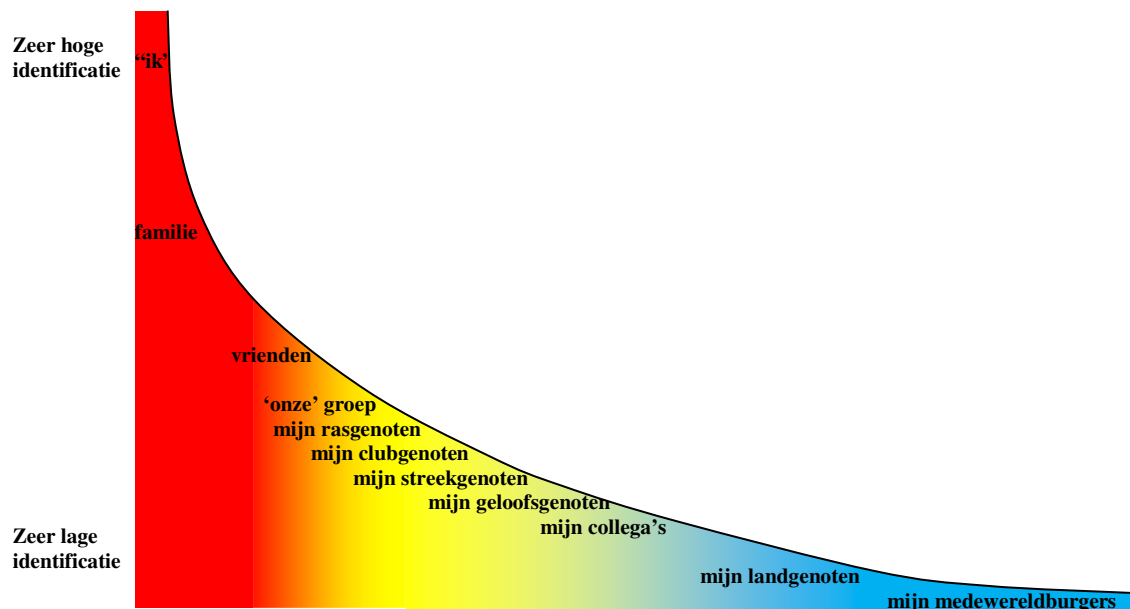

fig.66: Identificatie, groepsgrootte en synergie-effect.

‘Identificaties van “ikken” zijn, voor wie er op let, gemakkelijk te herkennen. Telkens als een “ik” het woord ‘mijn’ of ‘ons’ gebruikt, weet je, dat het desbetreffende “ik” zich identificeert en zich gevoelsmatig heeft verbonden met datgene wat hij of zij ‘heeft’. Uit je eigen ervaring weet je misschien nog, dat de groep, die je beschouwde als ‘onze’ groep of ‘mijn’ groep in de loop van het ouder worden steeds groter werd.’ ‘Met als gevolg dat de intensiteit van het gevoel -bij deze groep te behoren- wel navenant minder werd,’ zei de Zoeker.

‘De figuur geeft ook dat weer. Helemaal bovenaan bevindt zich het “ik”. In de directe omgeving van het “ik” bevindt zich diens familie. In zijn groeiproces beseft het jonge “ik” bewust of onbewust, dat er méér ordeningsmogelijkheden zijn door samenwerking van familieleden. Het “ik” identificeert zich met ‘mijn’ familie, zoals de andere leden van de familie zich er ook mee identificeren. Daarmee ontstaat er binnen families grote gelijksoortigheid in de wijze, waarop er over de aspecten van het leven wordt gedacht. De eerste vorming der gedachten vindt in familieverband plaats. De aangebrachte denkbeelden hebben in grote mate betrekking op het overleven en zijn daarom primair instinctmatig. Vandaar dat ik een rode achtergrondkleur heb gebruikt.

Een soortgelijk proces, maar in iets mindere mate, doet zich voor met betrekking tot diegenen, die behoren tot wat gekwalificeerd kan worden als vrienden of ‘onze’ groep. De overeenkomst in denkbeelden binnen de laatst genoemde groepen bevat al een aantal astrale aspecten. De identificatie met dergelijke denkbeelden is minder dan de identificatie met instinctmatige denkbeelden.

Het effect van de astrale binding wordt ook sterk teruggevonden bij de groep van rasgenoten. Vervolgens daar weer onder tref je de groepering aan, die ik ruwweg categoriseer als mijn clubgenoten en vervolgens de streekgenoten. Daar weer onder tref je, en het mentale aspect doet hier vervolgens zijn entree, mijn geloofsgenoten, mijn geestverwanten. Daar weer onder en dat is al in grote mate mentaal, tref je ‘mijn collega’s’. Ver daar weer onder staan ‘onze landgenoten’. De astrale binding in dit soort groepen is zeer klein, zeker vergeleken met de groeperingen die zich links in de figuur bevinden. Onderaan ten slotte heb ik de ‘wereldburgers’ geschetst. Daarmee is slecht een uiterst marginale en hoogst conceptuele identificatie.

‘De binding is minder?’ opperde de Zoeker.

‘Het trefwoord is inderdaad binding. Alleen dat bewerkstelligt synergie. Mét de sterke binding speelt vervolgens de schaalgrootte van een groep een grote rol. Ruwweg gesteld betekent dit, dat hoe groter, hoe meer synergie en des te beter zal de groep er in slagen om haar tijdruimtematerie omgeving in te richten volgens háár wensen. Van belang is daarbij, dat de verschillende groepsleden tot op zekere hoogte convergeren met betrekking tot de inhoud van hun denkbeelden. Als dat verdwijnt, ontstaan er teveel visies en de energie, die wordt gestopt in het elkaar overtuigen of zelfs bestrijden, wordt onttrokken aan de synergie. Hoe meer dominante richtingen in een samenleving, des te meer komt het synergetisch effect van die samenleving onder druk te staan.

Je ziet dan ook dat er in groepen veel energie wordt besteed om de denkbeelden min of meer gelijksoortig te krijgen. Denk daarbij aan het verhaal, wat ik je op de Kleine Omweg vertelde over de Geest der Massa’s. Afwijkingen zijn toegestaan, mits ze niet te groot zijn.’

Meester Negen pauzeerde enkele ogenblikken en ging dan verder.

*‘Je ziet in de menselijke historie de effecten van de drie krachtsrichtingen, die we tot nu toe hebben geanalyseerd. Op de eerste plaats is er van oudsher een streven om tot ordening van de tijdsruimte omgeving te komen. De mens streeft een bepaalde ordening na of om het scherper te stellen: Hij wil een bepaalde ordening **‘hebben’!** Die specifieke ordening is namelijk zijn bezit!’*

Meester Negen had de laatste woorden benadrukt en toen de Zoeker vragend opkeek ging hij verder op door: *‘Hoe meer de omgeving volgens gewenste patronen geordend kan worden, des te aangenamer zal het leven en het overleven in die omgeving worden. Vervolgens heeft de mens de werking van de synergiewet beseft en realiseerde hij zich dat hij in groepsverband veel meer ordeningsmogelijkheden heeft dan individueel. Tenslotte werd aangevoeld, dat de maximale synergie wordt gerealiseerd, als de overeenkomst in denkbeelden het grootst is. Deze drie richtingen convergeren echter niet!’*

Er viel een korte stilte

‘Dus ...?’ aarzelde de Zoeker. Hij pakte de impact van het laatste statement niet.

*‘Je weet dat onze historie wordt gekenmerkt door tal van conflicten en oorlogen. Zij zijn vrijwel altijd ontstaan, omdat de ene groep zich het ‘bezit’, dat wil dus in onze terminologie zeggen de specifieke ordening van de tijdruimtematerie omgeving, van een ander wilde toe-eigenen. Maar je ziet, dat veroveraars **onverbiddelijk en altijd** vastlopen, omdat zij door hun verovering het synergie-effect –datgene dus, wat het bezit heeft doen ontstaan- vernietigen. De intrinsieke motivatie van de overwonnen mensen om zich in te zetten voor synergie is verdwenen, omdat zij de vruchten van de synergie niet meer plukken. Daar komt nog bij dat vaak door de veroveraar een set van nieuwe ‘geaccordeerde denkbeelden’ wordt uitgezet. Zij worden bepalend en dwingen andere leef en denkgeregels af. Daarmee meent de veroveraar zowel zijn macht te handhaven, als het vereiste synergie-effect te behouden. Echter, dergelijke denkbeelden zijn altijd uitsluitend mentaal en je merkte net zelf al op, dat zo’n set altijd hooguit een marginale binding bewerkstelligt. Identificatie, die wordt geforceerd, werkt nooit!’*

‘Dat is wel absoluut gesteld!’ meende de Zoeker.

*‘Identificatie betekent vereenzelviging. Het “ik” **voelt** zich één, niet **dénkt** zich één! Bezie de historie en zie hoe telkens en telkens machthebbers dwingend trachtten de drie krachtrichtingen te laten convergeren, omdat zij meenden, dat zo de maximale –door hen gewenste- ordening van de tijdruimtematerie omgeving zou ontstaan.’*

De Zoeker knikte langzaam en dacht na. Het was even stil.

‘Kunnen ze überhaupt convergeren?’ vroeg hij dan.’ Ik bedoel, ik zei zojuist dat in een homogene groep het synergie-effect maximaal zou zijn en op een bepaalde manier blijf ik bij die opmerking, maar tegelijkertijd beseft ik, dat het toch een soort dood in de pot is. In een dergelijke situatie is alle creativiteit gesmoord en het leven in zo’n samenleving is gereduceerd tot een beperkt aantal standaardpatronen!’

‘Wat je zegt is juist. Je ziet datgene, wat je zegt dan ook overal in groepen, waar één dominante denkrichting wordt opgelegd. Het is betrekkelijk eenvoudig om mensen te dwingen adhesie te betuigen, maar vrijwel altijd is dat slechts mentale adhesie, die eerder voortkomt uit overlevingsdrang dan uit echte betrokkenheid om zich ten behoeve

van de groep in te zetten. Dergelijke groepen glijden dan ook onvermijdelijk af, hoewel het lang kan duren. De energie, die het vraagt om wat zij 'bezitten', hun ordeningen in stand te houden en ongewenste vernieuwingen 'uit te bannen', kunnen ze niet meer opbrengen en uiteindelijk desintegreren deze samenlevingen.

Homogeniteit staat haaks op de wens van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Het bewustzijn moet als het ware 'stromen', waardoor er telkens nieuwe scheppingen worden gecreëerd. Het kan nooit worden gefixeerd in een beperkt conglomeraat van denkbeelden. Als dat toch gebeurt, is het altijd tijdelijk. Wat de mens ook doet, hoe hij zich ook identificeert, het bewustzijn is in zijn aard volkomen ongrijpbaar en zal zich daarom nooit laten vastzetten. Maar ik stel voor dat we een laatste maal pauzeren.'

'Wij zoeken naar de relatie tussen bewustzijn en bezit.' Met die woorden hervatte Meester Negen na de onderbreking het gesprek.

'Bezit is, ik zei dat in het begin van ons gesprek al, maar het kan niet genoeg onder de aandacht worden gebracht, samen met macht de grootste identiër in het menselijke bestaan. Waar er identificatie is met bezittingen en dat is dus veel voorkomend, is er sprake van een diepe waak-slaap. Die waak-slaap ontstaat onvermijdelijk, omdat bij bezit het "ik" **het beschikkingsrecht heeft over ordeningspotentieel!**

Er viel een korte stilte, waarin de Zoeker de kans kreeg de woorden op zich in te laten werken. Hij kon een grijns niet onderdrukken toen hij uiteindelijk reageerde.

'Ik denk, dat u de enige bent, die begrijpt wat u zojuist hebt gezegd.'

'Misschien,' glimlachte Meester Negen en hij voegde er aan toe: 'Daarom lijkt het me zinvol om te verduidelijken, waar ik op doel en daarvoor moeten we terug naar de basis. Wij stelden zo-even vast, dat elk "ik" aangezet door de inwerking van de hoofdwet probeert zijn komende moment 'nu' maximaal volgens de eigen inzichten vorm te geven. De mate, waarin het er in slaagt om daadwerkelijk tot de gewenste ordening te komen, hangt af van de vermogens, waarover het beschikt. Hoe groter zijn vermogen, des te meer zal een "ik" er in slagen zijn toekomstig 'nu' de gewenste vorm te geven. Net zo geldt natuurlijk het omgekeerde. Het vermogen, welk vermogen dan ook, is daarmee een maat voor datgene, waarmee het zijn toekomst weet te ordenen. Het is, kortweg gesteld: 'de ordeningspotentie van het "ik". Kun je je daarin vinden?'

De Zoeker nam enige tijd om hier over na te denken.

'De benadering op zich lijkt me terecht,' zei hij dan.

'Goed! We stellen dus vast, dat de potentie van het "ik" om zijn toekomst een door hem gewenste vorm te geven direct afhangt van de vermogens, waarover hij beschikt. Nu kun je zelf constateren dat het begrip 'vermogen' een veelomvattende term is en het is voor onze analyse daarom noodzakelijk om het nader te duiden. Toegespitst op waar wij mee bezig zijn splits ik het op in drie relevante gebieden.

Op de eerste plaats zijn er de fysieke vermogens, waarmee het "ik" kan werken. Je kunt daarbij dan denken aan kracht, motorische vaardigheid, handigheid, snelheid en

dergelijke. De ordeningspotentie van deze vermogens is zeer beperkt, omdat ze strikt individueel zijn. Ze zijn immers direct gerelateerd en gebonden aan de fysieke constitutie **van één “ik”**. Dat is ook de reden, dat dergelijke vermogens niet overdraagbaar of uitwisselbaar zijn.

Op de tweede plaats zijn er de mentale vermogens. Daarbij doel ik op intellectuele capaciteiten, zoals het vermogen om te begrijpen, te redeneren, na te denken, uit te denken, te abstraheren, te analyseren, combineren en dergelijke. Hoewel deze vermogens ook strikt individueel zijn, is er een fundamenteel verschil met de eerder genoemde fysieke vermogens. De **inhoud** van mentale vermogens is namelijk wél overdraagbaar! Duidelijker gesteld, denkbeelden, ideeën, filosofieën, theorieën, meningen, concepten, regels, voorschriften en dergelijke kunnen namelijk door het ene “ik” worden ontwikkeld en door een ander worden overgenomen. Hoe groter de groep is die een bepaald gedachtegoed onderschrijft, des te groter is het ordeningspotentieel van zo’n groep. De ordeningspotentie van deze vermogens overstijgt die van de fysieke vermogen daarmee in veelvouden!’

Onverwacht viel de Zoeker na deze woorden iets te binnen.

‘Wat u zojuist zei, lijkt mij dan ook de achterliggende reden, waarom van oudsher mensen trachten anderen van hun opvatting te overtuigen! Of,’ voegde hij er aan toe, omdat het gehele beeld hem plotseling duidelijk leek, ‘waarom er altijd een aversie tegen andersdenkenden is. Soms zo’n weerzin, dat getracht wordt hen te elimineren. Een eerste groep heeft zich zo geïdentificeerd met hun opvatting, hoe de toekomst vorm gegeven moet worden, dat zij alle daarvan afwijkende ideeën zien als een bedreiging. Als een bedreiging, omdat die toekomst mogelijkerwijs niet maximaal aangenaam zou kunnen worden geordend!’

Meester Negen knikte, maar ging er niet op in en vervolgde zijn eigen spoor.

‘Op de derde plaats ten slotte, zijn er de materiële vermogens. Denk daarbij aan geld, goederen, aandelen, obligaties, landerijen, grondstoffen, infrastructuur, vastgoed, kortom aan alle materie, waaraan waarde is toegekend. In tegenstelling tot de eerste twee zijn materiële vermogens vrij van bindingen aan het “ik”. Zij zijn in principe overal en volledig uitwisselbaar. Dat zij van de drie te onderscheiden soorten vermogens inmiddels als absoluut het belangrijkste beschouwd worden vloeit voort uit de talloze afspraken, die hieromtrent in menselijke samenlevingen zijn gemaakt.’

‘Ik ben bang, dat ik niet precies begrijp, wat u met het laatste bedoelt.’ Het ging de Zoeker even te snel.

‘Of iets materieels weinig of veel waarde heeft wordt bepaald door de samenleving. Het is de samenleving, die in de meest abstracte zin van het woord vaststelt, dat iets waardevol is of niet. Dit, omdat in de samenleving wordt geconstateerd, dat “ikken” teneinde iets van de specifieke materie te verwerven zich daar voor meer of minder willen in spannen.’

‘Wat u beschrijft is feitelijk niets anders dan het economisch handelen!’

‘Daar heeft het in ieder geval wel de schijn van,’ reageerde Meester Negen glimlachend, ‘maar ik beschouw het meer als het handelen volgens de lijnen der identificaties, waarbij in dit speciale geval gebruik wordt gemaakt van twee duidelijk herkenbare dominante dimensies. Het is zinvol om daar iets dieper op in te gaan. De

eerste van die dominante dimensies typeer ik, en dat zal je wellicht genoeg doen, als 'het economisch principe'. De tweede is de 'standaard inspanning'.

Om met de eerste te beginnen, het economische principe kun je beschouwen als de directe vertaling van de weg der minste weerstand. In de waak-slaap wordt die weg door elk "ik" gevolgd. Met zo weinig mogelijk inspanning tracht het "ik" een maximaal gewenste resultaat te behalen. Interessant is om vast te stellen, dat, omdat iedereen dit nastreeft, er onvermijdelijk iets moet ontstaan, dat gekwalificeerd zou kunnen worden als 'inspanningsmarkt'. Ieder biedt daar als het ware zijn inspanning aan en beziet, wat hij daarvoor terugkrijgt. Het gevolg daar weer van is, dat de individuele inspanning min of meer geobjectiveerd wordt en uiteindelijk ontstaat zoiets als een 'gemiddelde collectieve inspanning'. Let wel, dit is een gemiddelde, dat ontstaat uit een combinatie van instinctmatige, astrale én mentale identificaties; het is zeker geen gemakkelijk te bepalen rekenkundig gemiddelde! Maar een dergelijke collectieve inspanning wordt binnen min of meer gesloten groepen de ongeschreven collectieve norm: De standaardinspanning.'

De Zoeker knikte, maar Meester Negen ging er toch verder op door.

'Standaardinspanningen vertegenwoordigden een bepaalde waarde aan 'te leveren inspanningen'. Binnen een grote kring van aanbieders en vragers op de markt wordt stilzwijgend vastgesteld dat die redelijk is en daarmee is in het denken de krachtigste der economische identifiërs ontstaan: **De Wet van Vraag en Aanbod**. Tegenover een aangeboden inspanning staat in de meest ruime zin van het woord een bepaald aanbod. Deze wet is inmiddels **in ieders vijfhoek opgenomen en wordt daarom als juist gekwalificeerd**, nietwaar?'

De Zoeker zag niet hoe hij iets tegen de redenering in kon brengen en knikte dus.

'Dankzij deze identificatie zijn vraag en aanbod voor altijd aan elkaar gekoppeld. Zowel aanbieders als vragers op een markt accepteren, dat er bepaalde inspanningen -prijzen- voor bepaalde producten betaald moeten worden!

'Overigens, 'Meester Negen keek even voor zich uit, 'alleen rekenkundig bezien is dit logisch. Want deze wet impliceert ontegenzeggelijk ook, dat al diegenen, die minder bedeeld zijn met vermogens, in het nadeel zijn. Zij moeten zich méér inspannen om toch het niveau van de standaardinspanning te bereiken. De 'prijs', die zij wat betreft de te leveren inspanning feitelijk moeten betalen, is dus hoger. En hier zie je weer de immense paradox, waarvoor de Grote Leraren van destijds zich gesteld zagen. Want de wet van vraag en aanbod is een aanjager geweest van het economisch handelen en daarmee van de ontwikkeling van de mensheid. Tegelijkertijd kent deze wet talloze machteloze slachtoffers.'

'Hij straft iedereen met geringere vermogens, alsof die daar zelf voor gekozen zouden hebben,' reageerde de Zoeker zuur en hij voegde er aan toe: 'Terwijl hij daarnaast iedereen, die over meer vermogens beschikt, beloont vaak buitensporig zelfs. U meldt dat het onverbiddelijk zo is. Ik hoor het u zeggen, zonder emotie, alsof het voor mij net zo'n vaststaand gegeven zou moeten zijn als de zwaartekracht of zoiets.'

Meester Negen schudde het hoofd.

'De wet van vraag en aanbod is een van de sterkste wetmatigheden in het gebied van de waak-slaap. Hij heeft een geweldige identificerende uitwerking op de mens. Zolang een mens waak-slaapt, zal hij deze wet volgen, accepteren en navenant handelen. Maar het

is geen onvermijdelijk gegeven! Verandering is zeker mogelijk. Daarom, en dit sluit weer aan bij je beginvraag van vandaag, hebben Grote Leraren de mensheid in contact gebracht met het denkbeeld der onthechting!

‘Voorwaarde is, dat de mens ontwaakt en zo zijn we weer bij het punt, waar we vaker waren,’ mompelde de Zoeker. ‘Zolang de mens waak-slaapt, zal er hier niets veranderen. Ik blijf dit ondanks al uw toelichtingen toch een nogal passief en weinig opbeurend gegeven vinden.’

‘Je bent inderdaad weer terug bij **jouw punt**’. Meester Negen had de laatste twee woorden beklemtoond en sprak strak verder: ‘**Jij** zoekt nog steeds naar grootschalige veranderingen en nog steeds **buiten jezelf**! Dat is onmogelijk! Een mens kan enkel en dan nog alleen, als hij of zij zich er bewust toe zet, **zichzelf veranderen**! Daar ligt jouw verantwoordelijkheid! Telkens als jij je bezig houdt met al die ‘anderen’ en het lijkt wel, alsof dit echt een hobby is van je, ontloop je jouw verantwoordelijkheden! Natuurlijk ben je intelligent en gebruik je goed klinkende ethische onderbouwde volzinnen, maar zij zijn volkomen irrelevant. Vanuit jouw waak-slaap tracht je anderen te veranderen. Nog los van het feit, dat die daar net zomin op zitten te wachten, als jij zit te wachten op iemand die jou probeert te veranderen, zou je toch onderhand moeten weten, dat dit gegeven in al die honderdduizenden jaren van menselijke evolutie nog nooit ergens zinvol heeft uitgepakt. Richt je op het ontwaken van jezelf! Ontwaak uit de waak-slaap! De-identificeer! Onthecht zelf! Als het wordt waargenomen, ben je wellicht een voorbeeld! Meer is niet mogelijk.’

Er volgde een vrij lange stilte, die door de Zoeker niet als genoeglijk werd ervaren.

‘Wat je ziet,’ de klank van de stem, waarmee Meester Negen de stilte verbrak klonk vriendelijk als vanouds, ‘is, dat er binnen elke samenleving een geheel van afspraken is ontstaan met betrekking tot de waardering van materiële en immateriële componenten. Deze waardering heeft als effect, dat de tot die samenleving behorende “ikken” dankzij die specifieke waardering hun inspanningen richten. Door dat richten wordt de ordeningspotentie van die samenleving vergroot. Dát is de achterliggende reden, dat de materiële en in hun kielzog de immateriële vermogens een grote ordeningspotentie hebben. En hoe groter de vermogens, des te groter is de ordeningspotentie. Overigens,’ Meester Negen keek de Zoeker even aan, ‘dit laatste verklaart natuurlijk ook de handelswijze van spirituele instituties, waar jij eerder vraagtekens bij zette.’

De Zoeker, verrast door de opmerking, schudde zijn hoofd.

‘Ik zie de link niet!’

‘Wel, hoe groter het materiële bezit, des te groter wordt in de huidige samenlevingen de potentiële ordeningspotentie geschat. De instituten, die jij zojuist memoreerde, hebben deze wetmatigheden goed begrepen en ondersteund door allerlei door hun onderschreven redeneringen leggen zij het accent blijkbaar méér op hun vermogen om de toekomstige ‘nu’s’ op de door hen juist geachte wijze te ordenen dan op de mogelijkheden om in het huidige ‘nu’ te onthechten! Hier zie je trouwens een illustratie bij uitstek van de wijze, waarop de waak-slaap situatie afwijkt van die van de waak-waak situatie. In de waak-waak situatie wordt namelijk gesteld: Onthechten geschiedt en kan slechts in het ‘nu’.

De interpretatie van het begrip onthechten in de waak-slaap is echter zodanig, dat er van uit wordt gegaan, dat er als er onthecht is geen vermogens meer zouden zijn, waardoor het niet meer mogelijk is om een toekomstig 'nu' nog op de gewenste wijze te ordenen. Omdat het **denken** altijd bezig is met het 'dan' en 'daar', krijgt het verzamelen van rijkdommen de prioriteit boven het onthechten in het 'nu' en dat bewerkstelligt het merkwaardige gegeven, dat instituties, die onthechting prediken over, grote vermogens beschikken.'

De Zoeker knikte zij het enigszins aarzelend, maar dat volstond voor Meester Negen en die ging verder: 'Zoals je iedere keer kunt waarnemen, focus ik mij telkens op het verschijnsel van het willen ordenen van het toekomstige moment 'nu', van het willen scheppen, het vormgeven aan de eigen, zo aangenaam mogelijke toekomst! Dat is elk moment 'nu' de intentie van het "ik" en daarvoor zet het alle vermogens in, waarover het kan komen te beschikken. Een continue aangename toekomst kan echter nimmer worden bereikt. Het "ik" is namelijk altijd in zijn huidige 'nu' onderhevig aan astrale beïnvloedingen, die hem een nog mooier, prettiger, aangenamer, leuker toekomstig 'nu' voorspiegelen.

"Ikken" bevinden zich om het eens spreekwoordelijk te adstrueren, altijd op een plek, waar een explosie is geweest van 'groen gras'! Meestal is hun eigen situatie tevredenstellend, maar in elk 'dan en daar' bevindt zich gras, dat er groener uit ziet dan het gras van hun 'hier en nu'. En vervolgens zetten zij zich in om te bewerkstelligen dat zij in dat 'dan en daar' terecht komen. Zo verdwijnen ze uit hun 'hier en nu'.'

Meester Negen legde een volgende tekening neer, die zo afwijkend was van alle eerdere figuren, dat de Zoeker bij het zien ervan zijns ondanks niet kon nalaten breed te glimlachen.

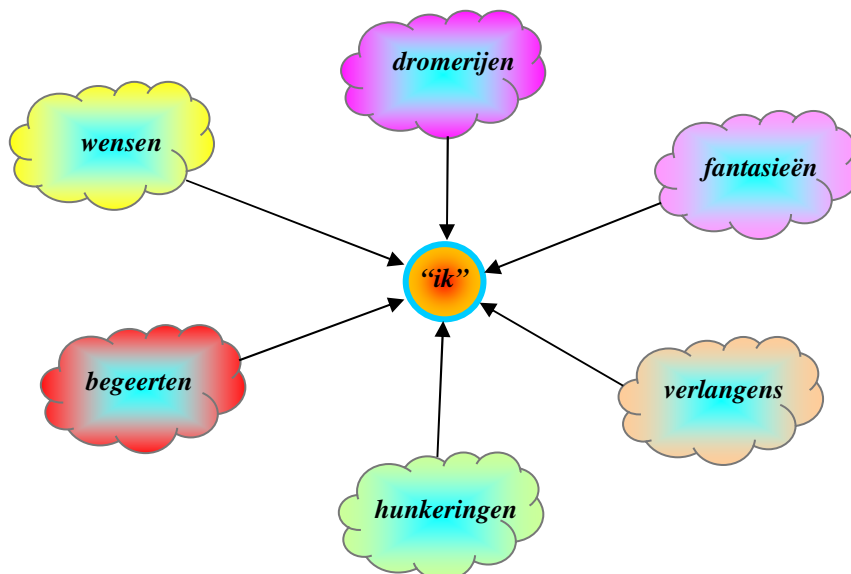

fig.67:Astrale beïnvloeding van het "ik" in het moment 'nu'.

‘Elk van deze beïnvloedingen heeft een identificerende werking op het “ik”. Het wil invulling geven aan de wensen, verlangens, begeertes en meer en zet daarom al zijn beschikbare vermogens in om het komende ‘nu’ zo te ordenen, dat aan de begeertes is voldaan. In dat komende ‘nu’ worden er echter weer nieuwe, andere begeertes geactiveerd. Bijvoorbeeld door veranderende mode, smaak, hypes, hobby’s, vakantiebestemmingen, festivals, sportevenementen of wat dan ook. Telkens en telkens worden nieuwe astrale aspecten in het aandachtsveld van het “ik” gebracht, waardoor het voor dat “ik” moeilijk blijft om zich te de-identificeren.’

‘Uw beschrijving maakt mij duidelijk, dat weinigen stil staan bij de waarde van de-identificatie!’ mompelde de Zoeker somber voor zich uit.

‘Of ánderen er waarde aan hechten is voor jou hooguit in marginale zin interessant,’ reageerde Meester Negen,’ het gaat er om dat ‘jij ziet hoe het werkt en hoe in jou permanent, tenzij je alert bent, het bewustzijn wordt omgezet in ordeningen waarmee jij je geïdentificeerd hebt.’

Het was wederom enige momenten stil.

‘De wetmatige drang om het eigen bezit te maximaliseren,’ ging Meester Negen dan verder, ‘vloeit voort uit een tweetal elkaar versterkende processen. Gedreven door de hoofdwet wil elk “ik” zijn eigen toekomstige moment ‘nu’ zodanig ordenen, vorm geven, scheppen, dat het bestaan in dat toekomstige ‘nu’ zo aangenaam mogelijk is. Dat is een streven wat geldt elk ‘nu’! Met andere woorden, het houdt nooit op!’

‘Dat hoeft niet onmiddellijk tot maximaliseren te leiden, tenminste als er ook losgelaten zou worden.’ meende de Zoeker.

‘Je hebt gelijk! Het proces wat er dan plaatsvindt, zouden we kunnen karakteriseren met behulp van het begrip ‘substitutie’! Maar kijk om je heen en zie wat er plaatsvindt. Er is geen sprake van substitutie. “Ikken” willen, datgene wat ze hebben verworven, hetgeen waarmee ze hun ‘nu’ vorm hebben gegeven, de ordening, die dat ‘nu’ juist zo aangenaam mogelijk maakt, behouden om daar in elk komend ‘nu’ desgewenst van te kunnen genieten. En deze altijd aanwezige wens blokkeert permanent elke drive om los te laten.’

‘Regelmatig geeft een “ik” wel eens iets weg!’ protesteerde de Zoeker.

Meester Negen reageerde niet meteen.

*‘Waarschijnlijk,’ zei hij dan, ‘benaderen wij beiden dit belangrijke aspect van het loslaten vanuit een verschillende invalshoek. Natuurlijk zie ik, dat “ikken” dingen loslaten. Het zou dus absurd zijn om te beweren, dat ze niets weggeven. Maar het accent van wat ik beoog ligt niet op het aspect van het weggeven! Ik constateer, dat de hoofdwet altijd en overal inwerkt op ieder “ik”, of dat “ik” zich daar nu van gewaar is of niet! Wij stonden daar al diverse keren bij stil. Omdat dat zo is, tracht ieder “ik” zijn toekomstige ‘nu’ zo aangenaam mogelijk in te richten. Dat doet het door acties in gang te zetten, zodat het in het huidige ‘nu’ alles, waarover het het beschikkingsrecht heeft weten te verwerven, maximaal naar eigen inzichten kan ordenen. Het betekent met andere woorden, dat het “ik” **alles wat het nodig acht om het toekomstige ‘nu’ de gewenste vorm te geven,**’ Meester Negen beklemtoonde de woorden met nadruk, ‘wil*

behouden en **eventueel** blijven gebruiken om dat komende 'nu' in te richten, zodat dit maximaal aangenaam is, akkoord?'

De Zoeker overdacht wat er gezegd was en knikte dan met tegenzin.

'Nu stelt u straks zeker,' mompelde hij met een licht misprijzende ondertoon, 'dat het weggeven van iets een goed gevoel zal opwekken. En daarmee past dat weggeven weer precies in uw redenering, omdat dat 'goede' gevoel het komende 'nu' weer aangenamer zal maken!'

Meester Negen schudde glimlachend zijn hoofd.

'Dat is niet, waarop ik doel! Ik stel, dat in het verlengde van de hoofdwet, een "ik" **alles** wil loslaten, wil weggeven wat het niet meer nodig denkt te hebben om een eigen toekomstige 'nu' te veraangenamen. Maar tegelijkertijd stel ik **dat het "ik" álles vasthoudt, wat diens komende 'nu' zou kunnen veraangenamen.**'

'Moet ik hieruit begrijpen, dat u stelt, dat "ikken" alleen die dingen weggeven, die ze misbaar achten!'

'Ze geven datgene weg, waarvan ze verwachten, dat het niet meer zal bijdragen aan een aangenamer 'dan'. Al datgene, wat voor een "ik" niet meer bijdraagt aan een aangenaam komend 'nu', is voor dat "ik" misbaar en daarvan doet het eventueel ruimhartig, als dat te pas zou komen, afstand.'

De Zoeker reageerde niet en daarom ging Meester Negen verder: 'Vanuit deze optiek wordt er dus nauwelijks losgelaten en nu treedt de tweede wetmatigheid in werking. Vanuit zijn zo aangenaam mogelijk geordende 'nu' situatie bedenkt het "ik", of de "ikken" uit zijn omgeving, vervolgens andere inrichtingen of manieren, waardoor komend 'nu's' nog aangenamer kunnen worden geordend dan het huidige 'nu'. Datgene, wat wordt gezien als versterkend voor het aangename, wordt vervolgens de nieuwe ordening voor het komende 'nu'. Maar,' Meester Negen keek de Zoeker aan, 'zoals we net vaststelden, dit alles gebeurt zonder dat er wordt losgelaten. Er is dus geen sprake van substitueren, er is sprake van **verzamelen! Beide** processen versterken elkaar. Een "ik" of een structuur heeft nooit genoeg aan de bestaande ordening! Anders gesteld, er is nooit voldoende bezit! Er moeten op de eerste plaats continu inspanningen worden verricht om datgene, wat is verworven in stand te houden. Daarnaast moeten er continu door de permanente astrale beïnvloeding inspanningen worden verricht teneinde te komen tot een steeds verdere ordening in het 'dan'. Nu begrijp je wellicht, waarom ik stel, dat er sprake is van een streven naar bezitsmaximalisatie, nietwaar?'

De Zoeker onderschreef de redenering en Meester Negen ging verder.

'Dit streven vloeit direct voort uit de hoofdwet en wordt daarom wel beschreven als de eerste afgeleide wet. Deze luidt op individueel niveau: **"Ikken" streven naar het maximaliseren van hun bezit.** We zien dit streven onder invloed van de synergiwet ook terug bij groepen. De eerste afgeleide wet wordt dan als volgt beschreven: **Samenlevingsverbanden streven naar de maximalisatie van het bezit!** De gevolgen zijn navenant en die ervaren wij dus continu.'

'Wellicht,' aarzelde de Zoeker. Hij wist niet precies, waarop de ander duidde en voegde er daarom aan toe, 'misschien zou u het voor mij iets concreter willen maken.'

'Je kunt vaststellen, hoe door dit streven naar bezitsmaximalisatie een groot deel van

het menselijke handelen kan worden gekenmerkt als 'economisch' handelen. Het gevolg daarvan zie je bijvoorbeeld in de classificatie, de onderlinge waardebepalingen van de verschillende vermogens, waarover we eerder vandaag spraken. Dat vermogen, of het nu fysiek, mentaal of materieel is, wat de hoogst gedachte ordeningspotentie heeft, datgene dus wat er naar verwachting het best in zal slagen om het gewenste toekomstige 'nu' vorm te geven, wordt beschouwd als het meest waardevolle. Zowel afzonderlijke "ikken", als samenlevingen zijn bereid tot grote inspanningen om dat vermogen te verwerven. Nog concreter gesteld: De prijs, die "ikken" of samenlevingen bereid zijn voor dat specifieke vermogen te betalen is hoog. En naarmate het vermogen zeldzamer is, zal de prijs stijgen en omgekeerd. Dat vloeit onverbiddeijk voort uit de wet van vraag en aanbod!

De Zoeker overdacht de invalshoek die de ander bleef hanteren en onverwacht begreep hij op een geheel andere manier de diepere achtergrond van het ontstaan van het verschijnsel schaarste.

'Je hebt nu ook meer inzicht in de strijd om bezit. Het gaat nooit om de bezittingen op zich! Het gaat om wat zij geacht worden te vertegenwoordigen: hun ordeningspotentie! In het onmiddellijke verlengde daar weer van, en daarop zullen we de volgende keer door gaan, speelt de factor macht. Degene, die namelijk over macht beschikt, kan zich daarmee het beschikkingsrecht over ordeningspotenties toe-eigenen en daarmee de eigen toekomst maximaal aangenaam inrichten.'

Er viel een kleine stilte.

'Keren we,' zei Meester Negen dan, 'nog even terug naar je vraag, hoe een mens moet omgaan met bezit? Ik zei je toen, dat alleen degene, die de diepste essentie van het denkbeeld 'hebben' heeft doorgrond, de juiste houding ten opzichte van bezit kent. Iedereen gebruikt het woord 'hebben' met al zijn vervoegingen, maar vrijwel niemand staat ooit stil bij waar het begrip in de kern voor staat. De meeste mensen kunnen ongeveer aanvoelen, wat er met dit denkbeeld wordt bedoeld en hebben daarom niet de behoefte om zich er verder in te verdiepen, om het begrip zo exact mogelijk te omschrijven. De weg van de minste weerstand verhindert zo'n inspanning. Dit verschijnsel speelt overigens, zoals we eerder zagen, niet alleen bij 'hebben'!

'Ook bij woorden als bewustzijn en energie,' herinnerde de Zoeker zich. 'En natuurlijk bij het begrip "ik"! Maar hoe is volgens u de essentie van het begrip 'hebben'?'

'In de benaderingen van de Kleine en de Grote Omweg is die essentie overduidelijk en makkelijk te herkennen! Altijd en overal namelijk, waar je het denkbeeld 'hebben' gebruikt ziet, is er sprake van een of andere vorm van identificatie. Anders verwoord: Het begrip 'hebben' is op de Omwegen het synoniem voor identificatie. En om je beeld te completeren daar, waar je het woord 'zijn' ziet gebruikt, wordt er op de Kleine en de Grote Omweg geduid op de staat van de-identificatie! Het 'zijn' is daar dus synoniem met de staat van de-identificatie!'

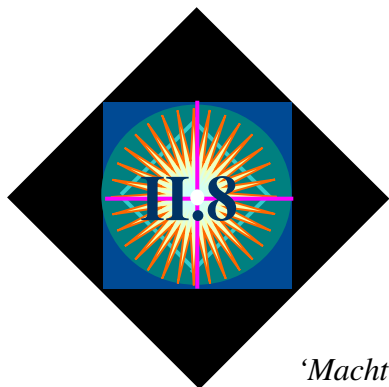
De Zoeker, verbluft door de ogenschijnlijke eenvoud van het antwoord, wist niet hoe te reageren en het was daarom Meester Negen die het gesprek afrondde.

'We hebben geanalyseerd waaruit de drang tot bezitsverwerving voortvloeit. Het proces van 'hebben', het opbouwen van bezittingen begint met identificatie. Je kunt in

*elk moment ervaren, hoe er continu krachten en invloeden op je inwerken, die je tot identificatie brengen. Wees je gewaar van het Tweede Advies van de Grote Leraren: **Identificeer bewust!** Alleen dát voorkomt, dat je je kompas continu zet op het 'hebben'! Alleen dan speelt bezit geen rol en is dat het geval, dan is de vraag naar onthechting niet relevant. In alle andere gevallen is er sprake van waak-slaap. Over wat daarin geschiedt, hebben we in ander verband vaak gesproken en het heeft niet veel zin om daar, na wat we vandaag hebben gezegd, nogmaals op in te gaan.'*

De analyses op zich leken de Zoeker juist, zoals meestal het geval was. Tegelijkertijd besepte hij dat hij zelf beslist waarde hechtte aan verschillende ordeningen in zijn eigen tijdruimtematerie omgeving.

'Onthechting is nog niet mijn deel,' zei hij ten slotte met een geforceerde grijns en omdat Meester Negen daar niet op reageerde, eindigde het gesprek met die woorden.

Macht: Spirituele Mechanica

‘Macht: het uitvoeringsinstrument van de Scheppingsstraal, waarmee het ‘dan’ de gewenste vorm krijgt.

Er waren twee opeenvolgende dagen gepland ditmaal. De Zoeker was de eerste dag vroeg en hij gebruikte de tijd, die hij had, om uitvoerig na te denken over ‘macht’, het onderwerp, dat door Meester Negen deze dagen aan de orde zou worden gesteld.

‘De uitdrukking luidt: kennis is macht,’ begon hij bedachtzaam, toen Meester Negen was gearriveerd,’ maar zou het niet beter zijn om te stellen, dat bewustzijn macht is?’

‘Je vraag is helder geformuleerd, maar het komt me voor, dat je feitelijk vraagt naar de aard en het functioneren van macht. Om daar op te kunnen reageren, moeten we eerst vaststellen wat macht eigenlijk is? Aan wie behoort het en waarom? Wat is de relatie tussen denkbeelden en macht? Of tussen macht en bewustzijn? Tussen macht en synergie? Verschilt macht per type mens en meer, nietwaar?’

De Zoeker keek verbaasd op. Deze onverwachte baaiert van gezichtspunten overviel hem enigszins. Meester Negen negeerde echter zijn zichtbare verrassing en ging verder in de richting, die hij had ingezet.

‘Het is goed, dat je over macht hebt nagedacht. Het is, zoals ik de vorige keer al zei, een van de meest krachtige identiërs. Alle vragen, die ik zojuist als het ware terloops even memoreerde, zullen we uitwerken, maar laat ik beginnen bij de vraag, waarmee je zelf begon. Een antwoord op die vraag is makkelijk te formuleren. Het antwoord is direct gerelateerd aan de staat, waarin een mens zich bevindt. Spreek je over de waak-slaap, heb je het dus over het niveau van het “ik”, dan geldt vaak, dat kennis macht is en dat geldt uiteraard vooral voor menstype 3. In de waak-waak staat speelt kennis nauwelijks een rol, zomin als trouwens het begrip ‘macht.’

‘Ik ben kwijt, waarom dat zo is,’ mompelde de Zoeker verontschuldigend.

‘Het streven naar macht, behoort tot het “ik”, tot de wereld van het ‘hebben’ en dat is niet de wereld van de fases van de ziel. Bovendien is de werking van het proces van het verwerven van kennis of inzicht in die fases ieder bekend.’

‘In de waak-slaap is het proces en het nut van verweven van kennis ook bekend,’ wierp de Zoeker tegen, ‘bovendien is tegenwoordig iedereen leerplichtig.’

Meester Negen reageerde niet direct.

‘Het is wellicht zinvol,’ zei hij dan, ‘om iets dieper op je opmerking in te gaan met name dan om een relatie te leggen met identificatie, maar we dwalen daarmee iets af en begaan een zijpad.’

De Zoeker, die begreep dat zijn mening er niet toe deed, wachtte af.

‘Het is in dat verband nodig om eens wat dieper in te gaan op de werking van

identificatie en de versluiering, die dat met zich meebrengt voor de ziel,' sprak Meester Negen en hij legde een tekening neer, die de Zoeker zich vaag herinnerde.

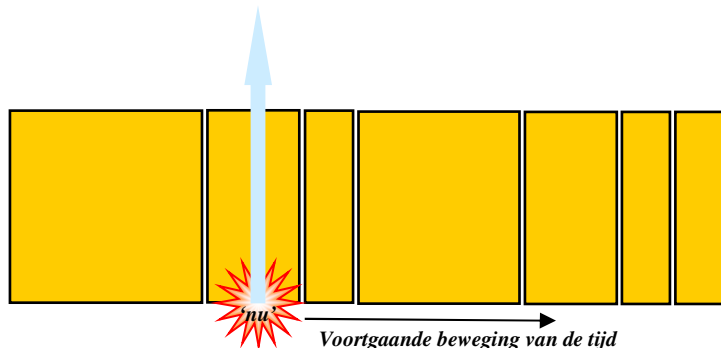

fig.68: Denkbeeldenreeks in de tijd

'Wellicht is het goed om ons nog eens te verdiepen in wat we eerder zagen als het ontstaan van denkbeelden. Ditmaal in relatie met de werking van de intuïtie en het effect van meditatie. Zoals je ziet, heb ik hier een normale denkbeeldenreeks getekend. Ik noem het 'normaal', omdat ik het op eenzelfde wijze heb weergegeven als destijds toen wij op de Kleine Omweg spraken over het denkproces. De verschillende denkbeelden, de gele blokjes, trekken in de tijd gezien over de naar boven gerichte pijl heen. Die pijl vertegenwoordigt datgene, wat ik de aandachtstraal noemde. Dit proces kan alleen plaatsvinden in het moment 'nu'. In dat moment worden de denkbeelden als het ware 'gevuld' met de individuele aandacht. Dan 'denkt' dat individu dus datgene, wat de inhoud van het denkbeeld vertegenwoordigt. Tijdens verschillende gesprekken vertelde ik je, dat één van de effecten van het regelmatig mediteren is, dat de dominante werking van het denken wordt afgezwakt. Het is in relatie tot de vraag, die je net stelde, zinvol om hier nu dieper op in te gaan. De dominantie neemt af als gevolg van een tweetal effecten. Ik kan dat het beste visueel weergeven. Onder invloed van die effecten verandert het figuurtje en neemt de volgende vorm aan.

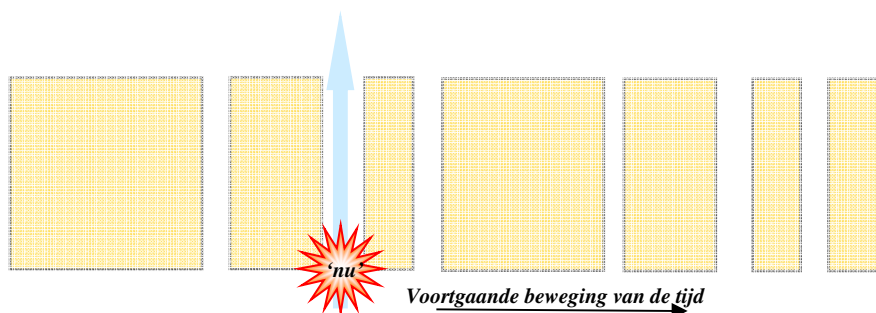

fig.69: Mediteren zwakt de dominantie van denkbeelden af.

*Je ziet op de eerste plaats, dat de **intensiteit** van de denkbeelden is afgezwakt. Dat betekent, dat zij minder voor het geestesoog opspringen. Ze bestaan natuurlijk nog, maar minder opvallend, meer als achtergrondgegeven dan als aandacht eisend op de voorgrond. In eerste instantie zal de mens zich alleen van dit effect gewaar zijn tijdens het actief beoefenen van de meditatie zelf. Maar, heel geleidelijk aan neemt dat effect toe en zal ook meer aanwezig zijn in de perioden buiten het actief beoefenen van meditatie. Concreter gesteld betekent dit, dat die mens minder gemakkelijk door zijn denkbeelden wordt meegesleept. Nog anders gesteld, die mens is door te mediteren 'wakkerder' geworden. Dat betekent, dat hij meer meester is geworden van zijn eigen aandacht en deze niet meer onmiddellijk laat wegvloeien in de inhoud van de immer opspringende denkbeelden. Heb je hier herkenning bij?'*

'Het is alles behalve een instant effect, maar het beeld wat u schetst ken ik.'

'Op de tweede plaats zie je, dat ik de 'afstand' tussen de denkbeelden groter heb gemaakt. Met andere woorden, de momenten, waarop 'niet' wordt gedacht, zijn langer geworden. In veel meditatietechnieken wordt dit laatste effect beklemtoond en soms zelfs als 'doel' gesteld, hoewel elk te behalen 'doel' een denkbeeld is en daarmee een immense blokkade vormt in het proces van mediteren.'

De Zoeker moest dit even overdenken, maar zei dan met een grijns: 'En zo wordt het tegenovergestelde bewerkstelligd van wat wordt beoogd.'

*'Inderdaad! Ik wil hier dieper ingaan op het fenomeen, dat ik heb beschreven als 'aandachtstraal'. Aandacht omschreef ik eerder als gericht bewustzijn. De vraag, waar we thans dieper op in moeten gaan, luidt: Wie richt eigenlijk die aandacht? Als dat de persoonlijkheid van de mens is, zijn "ik", is er sprake van de gerichte aandacht van het "ik". Het is *dié* aandacht, waarmee de totaliteit mens 'denkt'. Daarmee oriënteert deze zich in de tijdruimtematerie omgevingen.*

De volgende boeiende vraag dringt zich vervolgens aan elk weldenkend mens op: Waarom zou hij of zij daar vanaf moeten? Waarom moet een mens zo nodig weg van het denken? Hooguit zou je het misschien misplaatst kunnen vinden, dat in de mens één onderdeel het overgrote deel van de aandacht naar zich toetrekt, maar voor wie is dit nu feitelijk een probleem? Hoewel ikzelf en met mij anderen het steeds benadrukken, is het voor de meeste mensen amper voorstelbaar te beseffen, dat zij niet hun "ik" zijn! Toch is dat woord slechts een hulpbegrip, niet meer dan de naam voor een overkoepelend conglomeraat van denkbeelden. De naam voor een beperkt aantal fases in een bol van bewustzijn.'

Dit kwam de Zoeker als gemakkelijk over.

*'De entiteit mens mag dan een bol van bewustzijn zijn,' wierp hij daarom tegen, 'maar wie kent *dié* benadering? Voordat u er over begon, had ik er ook nog nooit iets van gehoord en in de literatuur heb ik het ook zo nergens beschreven gezien.'*

'Je hebt gelijk en juist dit maakt een gesprek over wat de ware aard van een mens is zo uiterst complex. Je herinnert je misschien nog, dat ik met jou tijdens onze eerste gesprekken op de Kleine Omweg sprak over 'iets/oerkern/ziel'. Ik gebruikte deze drie begrippen altijd met elkaar verbonden. Pas toen we het begrip ziel ontdaan hadden van een aantal haar toegedichte eigenschappen, ben ik er toe overgegaan om dat

begrip enkelvoudig in onze gesprekken te gebruiken. Recentelijk zei ik, dat het begrip 'ziel' in ons spraakgebruik feitelijk een grosnaam is, waarmee vier nadrukkelijk verschillende ontwikkelingsfases in een bol van bewustzijn worden samengevoegd. Omwille van de overzichtelijkheid in onze gesprekken stel ik voor, dat wij nu weer terugkeren naar de terminologie, zoals ik die in de Kleine Omweg hanteerde. Dan plaats ik het begrip 'ziel' weer naast het "ik". Maar ditmaal met daarbij stevig in ons voorhoofd, dat het "ik" slaat op de eerste drie fases van ontwikkeling van de bol van bewustzijn, terwijl het begrip 'ziel' betrekking heeft op de volgende vier fases. Waar ik spreek over één van de specifieke fases van hetzij het "ik", hetzij de ziel, zal ik dat expliciet memoreren, akkoord?'

De Zoeker stemde er zwijgend mee in.

'De mens is veel meer dan zijn hulpbegrip "ik". Helaas is het zo, dat dit hulpbegrip vrijwel alle aandacht in de mens verbruikt en dat impliceert, dat de ziel geen rol van betekenis kán hebben! Om die reden wordt zij dus beschreven als zijnde in slaap en de totaliteit 'mens' wordt bijgevolg gekarakteriseerd met het begrip waak-slaap! Met behulp van meditatie neemt de dominantie van het denken af en 'ontwaakt' de ziel.' Meester Negen legde een volgende tekening neer.

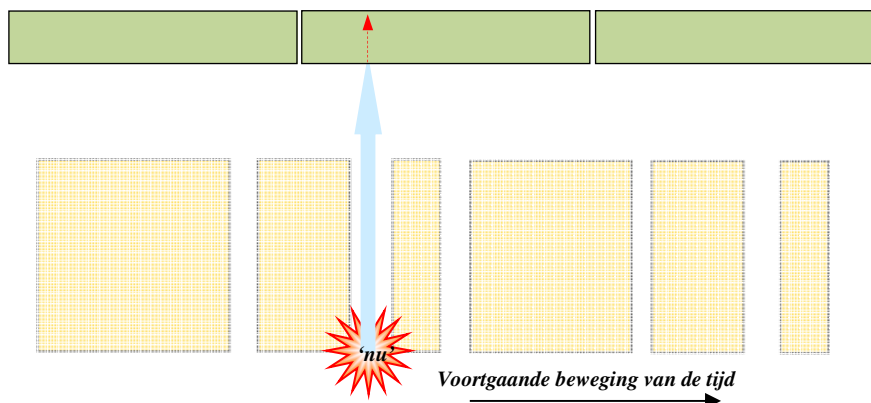

fig.70: Mediteren activeert de werking van de intuïtie

'Zij wordt, zie de figuur, nu zelf de eigenaar van haar aandachtstraal, die niet meer wordt overvleugeld door het mentale geweld van het "ik". **Op het moment dat de ziel hiertoe in staat is, werkt de intuïtie van de mens.** De intuïtie behoort dus niet tot het denken, tot het "ik". De zinsnede: Ik gebruik mijn intuïtie, beschrijft iets, wat intrinsiek onmogelijk is! Intuïtie is een instrument van de ziel. Dát facet zie ik zelden of niet belicht, als er gesproken wordt over het belang van meditatie. Ik wees je ooit op de verruiming van het bewustzijn, met alle mogelijke bijzonder effecten als visioenen, channeling, helderziendheid en dergelijke. Dit zijn echter géén mogelijkheden van het "ik". Zij behoren dus niet aan het "ik", zij zijn juist het gevolg van de afnemende dominantie van diens "ik".'

'Wat niet wil zeggen, dat "ikken" er niet mee aan de haal gaan.'

‘Natuurlijk en dat is in beginfasen ook onvermijdelijk. Mensen worden er in het begin door overweldigd. En niet alleen dat. Hun omgeving ervaart hen als bijzonder, als interessant en zij krijgen daardoor aandacht, iets overigens, wat een niet alert mens in de waak-slaap brengt.’ Meester Negen wees naar de voorliggende schets.

‘De uiterst fijne aandachtstraal van de ziel heb ik weergegeven met de rode pijl. ‘

De Zoeker keek opnieuw naar de figuur, ditmaal nauwkeuriger en zag toen dat boven in de figuur een rode pijl was getekend.

‘Je ziet dat het proces voor de ziel hetzelfde is als het proces voor het “ik”. De aandachtstraal van de ziel maakt contact met een denkbeeld van een Hogere Entiteit en de mens is zich met behulp van zijn intuïtie, intuïtief dus, gewaar van de inhoud van dat denkbeeld.’

‘Wat mag ik me er bij voorstellen? Ik bedoel, wat gebeurt er dan precies? En laten die Hogere Entiteiten zomaar toe, dat er als het ware door een ziel vrijblijvend in hun denkbeeldenconglomeraat wordt geneusd? ‘

Het duurde even voor Meester Negen reageerde.

*‘Je vragen zijn begrijpelijk, maar geven aan, dat je één van de kenmerken van de Scheppingsstraal negeert. Die straal werkt namelijk, om het zo maar eens te formuleren, van boven naar beneden. De Scheppingsstraal werkt vanuit het Universele Bewustzijn via Onze hoogste BewustzijnsAutoriteit en zo verder omlaag. De mens bevindt zich onderaan. Hij kan, als ik dat zo eens mag omschrijven, zijn bewustzijn ‘omhoog’ richten. Dat is wat de figuurtjes trachten weer te geven. Een mens, die zichzelf loutert middels meditatie kan, let wel het is geen wetmatigheid, zijn aandacht straal omhoog richten. **En dat wordt bemerkt!**’*

Meester Negen had de laatste woorden met grote nadruk uitgesproken.

‘Wie bemerkt dat? ‘

*‘De naast Hogere Entiteiten. Zij ervaren als het ware de aandachtstraal van een ziel en zij weten dan, dat deze tijdelijk misschien uit de gevangenis van zijn “ik” is ontsnapt en dat er een mogelijkheid is om er contact mee te maken! Die ziel is in staat om een zekere bewustzijnservaring te ondergaan. De Hogere Entiteit, die de aard van de aandachtstraal van de ziel herkent, weet hoe deze aandachtstraal in neerwaartse richting kan worden gebruikt. Die Entiteit bepaalt dus welk inzicht aan de ziel gegeven **kan** worden en in welke vorm.’*

‘Welke keuzes heeft hij?’

‘Deze zij legio en overigens Hogere Entiteiten zijn geslachtsloos, maar dat is terzijde. Wij mensen hebben een aantal trefwoorden om ze te categoriseren. Helder ziend, helder wetend, helder voelend of helder horend. Naast visioenen, openbaringen, inzichten en ga zo maar verder. Die laatsten kunnen een ziel worden aangereikt, als deze daar aan toe is. En dat is op het punt, dat zij zichzelf heeft weten te bevrijden van de dominante beïnvloeding van het “ik”. Meditatie is daarbij een manier van voorbereiding, die bewezen heeft te werken.

Het is echter niet de enige weg. Het is op elk moment mogelijk, als een “ik” spontaan uit de gevangenis van het “ik” weet te ontsnappen. Helaas, vrijwel altijd gaan dergelijke contactmomenten verloren, omdat ze niet worden herkend. Ze worden gezien als fantasie, dagdromerij of wat dan ook, zelfs als nachtmerries. En altijd

toetst iemand, die onvoorbereid een dergelijk contact ervaart, datgene wat hem gebeurt aan zijn eigen 'waarheden'. Hij zet het, met andere woorden, direct gevangen in de vijfhoek van zijn "ik". En als het daar niet past, wat vanwege de aard bijna altijd het geval is, wordt het verworpen. Dan is een dergelijk contactmoment voor de eeuwigheid verloren.'

'Als het de bedoeling van een Hogere Entiteit is om inzichten door te geven, dan kunnen ze toch een krachtiger signaal afgeven?'

'Zo werkt het niet in de Scheppingsstraal.'

'Hoe werkt het dan wel?'

Het was even stil, terwijl Meester Negen naar een analogie zocht.

'Je zou kunnen zeggen,' begon hij dan, 'dat het bewustzijn in onze Scheppingsstraal op een bepaalde manier te vergelijken is met de werking van het elektriciteitsnet. Aan het begin daarvan bevindt zich elektriciteitscentrale. De stroomsterkte, die in zo'n centrale wordt gegenereerd, is buitengewoon hoog. Als de stroom geleverd wordt aan bijvoorbeeld verdeelcentra van grote steden, wordt de stroomsterkte sterk gereduceerd. De verdeelcentra reduceren de sterkte van de stroom op hun beurt weer ten behoeve van de wijkcentrales. Vervolgens wordt de stroomsterkte nog meer gereduceerd, zodat hij geschikt is voor transformatorhuisjes en daar wordt ten slotte de sterkte zodanig gereduceerd, dat deze geschikt is voor de meterkasten van de huizen.'

'Dus?'

'Omdat de stroomsterkte zo gereduceerd, is kun jij je elektrische apparaten gebruiken.'

Zou jij je apparaten aansluiten op de uitgang van een transformatorhuisje, dan zouden ze ontploffen. Aangesloten op de kracht van een wijkcentrale zouden ze verpulverd worden en bij nog grotere stroomsterktes zou het al levensgevaarlijk zijn om als mens onvoorbereid bij zo'n apparaat in de buurt te komen.

In deze analogie kun je het menselijke lichaam zien als het apparaat. In dat lichaam werkt het bewustzijn. Als er teveel bewustzijn naar toe wordt geleid, dan zou het lichaam kunnen 'ontploffen'. In ons geval zou het vermogen tot denken onherstelbaar kunnen worden beschadigd. In de Scheppingsstraal is alles gericht op het bewust scheppen, dus niet op het bewust vernietigen. De Hogere Entiteit zoekt, als het ware naar de juiste 'bewustzijnskracht', die een mens aan kan en gebruikt dié kracht, in het contactmoment.'

Meester Negen keek een moment denkend voor zich uit en ging dan verder: 'We begaven ons, nadat jij had opgemerkt, dat iedereen tegenwoordig leerplichtig is, even op een zijpad en stonden wederom stil bij het immense effect, dat identificatie met denkbeelden op de mens uitoefent. Macht en alle daaraan gerelateerde en afgeleide denkbeelden is naast bezit, een van de grootste identiërs in het menselijke bestaan. Vanwege de identificerende werking die macht bewerkstelligt verhindert hij de mens om in contact te komen met de fases van zijn ziel en, zoals we net zagen, met de Hogere Entiteiten van onze Scheppingsstraal. Dat macht dit effect heeft is nagenoeg onbekend en je ziet het dan ook nauwelijks geëxpliciteerd. Het gevolg ervan is echter, dat macht daarom zijn versluisende invloed op het proces van identificatie

onopgemerkt kan en zal blijven uitoefenen. Tot het moment dat iemand zich, zoals jij nu bijvoorbeeld, gericht in dat aspect van macht verdiept.

Na dit zijspoor kunnen we terugkeren naar jouw vraag wat macht is, akkoord.'

De Zoeker wist dat zijn reactie er niet toe deed en zo ging Meester Negen verder.

'Elk "ik", we stonden daar op de Kleine Omweg uitvoerig bij stil, wil de eigen behoeften bevredigen. Zo veel als mogelijk, maar alleen het "ik", dat over voldoende macht beschikt, weet dat inderdaad te bewerkstelligen. Het beschikken over macht vergemakkelijkt het leven. Illustratief in deze vind ik het bekende sprookje over Alladin.

.....

Toen Alladin de toverlamp bemachtigde, bemerkte hij uiteindelijk dat in die lamp een geest woonde die slechts één doel had: Hij was daar om elke wens van de eigenaar van de lamp te vervullen. De geest kon dit, want hij kon toveren. Elke wens van Alladin of deze nu onmogelijk groot of futiel klein was werd door hem binnen een fractie van een tel gerealiseerd.

.....

*Hoewel hij het zelf niet zo verwoordde, beschikte Alladin plotseling over de ongekende mogelijkheid om de richting van de hoofdwet op elk moment op alle denkbare dimensies te volgen. Hij had de macht over de geest en die had op zijn beurt macht over materiële en immateriële wetten. Het vermogen te kunnen toveren spreekt de mens al sinds de verre oudheid aan. Elk land kent folkloristische vertellingen, waarin tovenaars, wonderdoeners, magiërs of heksen een rol spelen. Deze mensen bewerkstelligen resultaten, die tot de verbeelding spreken. Zij kunnen de wetten van de tijdruimtematerie naar hun hand zetten en hun macht overstijgt die van de gewone mens daarmee ver. Wie kan toveren weet een gedachte in de materiële zin te realiseren **op het moment dat hij zich van die gedachte bewust is!** Zo'n mens wordt niet gehinderd door tijd of afstand.'*

De Zoeker, hoewel hij voor zijn gevoel amper iets nieuws had gehoord, knikte. Zo zou toveren inderdaad kunnen worden beschreven.

'De gedachte aan toveren komt noodzakelijkerwijs voort uit het denken. "Ikken" weten, dat ze in staat zijn veel en complexe doelen te stellen, maar beseffen ook dat de verwezenlijking ervan tijd en energie vraagt. Naarmate het doel omvattender en gecompliceerder is, is meer van beiden nodig! Het kost daarentegen een "ik" weer minder energie als ánderen bereid zijn om voor hèm te werken. Met andere woorden, als die anderen het beschikkingsrecht over de inzet van hun macht overdragen. Macht is het meest bereikbare equivalent van toveren.'

'Uw benadering is weinig orthodox,' mompelde de Zoeker, maar er is natuurlijk weinig tegen in te brengen.'

'Wat betekent het hebben van macht in onze tijd voor het "ik"? Hoe is de wereld van 'nu'? Al hetgeen, waarop de mensheid in de loop der eeuwen de aandacht richtte, heeft

het “ik” een naam gegeven en vervolgens heeft het relaties tussen de aldus benoemde entiteiten vastgesteld. Daardoor is de virtuele wereld ontstaan. Vervolgens werken mensen samen en dat bewerkstelligt synergie. Het hedendaagse “ik” bevindt zich in een samenleving met tal van mogelijkheden om tot ‘hebben’ te komen. En naarmate het over meer macht beschikt, kan het zich meer ‘hebben’ toe-eigenen. De macht, waarover de individuele mens beschikt, is gebaseerd op drie pijlers. De eerste ervan is **Kracht**, de tweede is **Inzicht** en de derde pijler is **De gerichte aandacht van het “ik”**.

Ik beperk me zoals je wellicht opmerkt, in eerste instantie tot de **individuele** macht. Pas nadat we ons hier grondig in hebben verdiept, is een verdere uitbreiding naar het verschijnsel **collectieve** macht en daaraan verbonden processen zinvol en wellicht meer daarna.’

De Zoeker, die niet wist wat dat ‘meer’ zou kunnen inhouden, zweeg in afwachting.

‘Deze drie genoemde pijlers worden aan elkaar gekoppeld in een formule, zodat een indicatie ontstaat van de grootte, de intensiteit van macht. Deze formule luidt,’ zei Meester Negen terwijl hij op de flip-over schreef:

$$\text{Macht} = \text{Kracht} * \text{Inzicht} * \text{Gerichte aandacht!}$$

Voluit betekent dit, dat de grootte van de individuele macht gelijk is aan het product van de gerichte aandacht, het individuele inzicht en de individuele kracht.’

Voor de Zoeker was deze formulering volstrekt nieuw. Hij trok dan ook verwonderd zijn wenkbrauwen op, iets wat werd gezien door Meester Negen.

‘De formulering als zodanig is nauwelijks bekend en dat is niet verwonderlijk. Het is een formule, afkomstig uit het domein van de menstypen 4 en hoger. Zij omvatten de inhoud ervan direct en volledig en hier zie je het verschil tussen de ééndimensionale en de meerdimensionale wijze van denken! De formulering stelt namelijk nadrukkelijk, dat individuele macht niet ontstaat door de verschillende pijlers **bij elkaar op te tellen**, hun *sóm*, maar door ze **met elkaar te vermenigvuldigen**, hun *product*! De eerste benadering, het optellen, is de ééndimensionale benadering van macht. De tweede, het product, is de meerdimensionale benadering. De verschillen zowel intrinsiek, als qua uitkomst zijn groot.’

‘Ik ben bang, dat ik niet meteen overzie, waar u aan refereert?’ aarzelde de Zoeker.

‘De formule demonstreert, dat, als één van de drie componenten klein is, er nauwelijks nog sprake zal zijn van een grote individuele macht! De andere twee componenten kunnen dat gemis niet compenseren. Dat laatste is, in geval van optellen, wél het geval en omdat het in de redenering, waarbij de *som* gehanteerd wordt, dus veel eenvoudiger is om macht te verkrijgen, wordt die redenering door menstype 1, 2 en 3 overal geprefereerd. Bij deze redenering volstaat het immers al als één van de factoren zeer groot is.’

‘Dus ...?’

‘Laat ik het met twee rekenkundige voorbeelden trachten te illustreren. In het eerste voorbeeld stel ik de waard van kracht, inzicht en gerichte aandacht op, laten we zeggen, respectievelijk 2, 3 en 4. Akkoord?’

‘Hoe kan iemand getallen toekennen aan het abstracte begrip inzicht, om over

gerichte aandacht nog maar te zwijgen?’

‘Je zou, denk ik, er wel mee akkoord gaan, als ik woorden zou gebruiken als ‘veel’ inzicht of ‘weinig’ kracht of geen’ gerichte aandacht, begrippen die ook een bepaalde grootte aangeven. Ik stel daarom voor om de getallen, als illustratie, te blijven hanteren, akkoord?’

De Zoeker bleef sceptisch, maar knikte desondanks.

‘De **som** van de getallen, die ik zonet noemde, bedraagt 9. Hun **product** daarentegen is 24. Het verschil bedraagt bijna een factor 3. In het tweede rekenkundige voorbeeld laat ik de waarde van de pijler ‘inzicht’ verminderen. De gehanteerde getallen voor kracht, inzicht en gerichte aandacht worden daarmee respectievelijk 2, 1 en 4. De **som** van deze getallen bedraagt nu 7. Geen indrukwekkend verschil ten opzichte van het eerste voorbeeld. Maar hun **product** is nu 8!’

Meester Negen keek de Zoeker aan.

‘Het hanteren van dit soort getallen suggereert inderdaad een mate van exactheid, die niet bestaat. Daar gaat het mij echter ook niet om, maar begrijp je, wat ik met het voorbeeld duidelijk wil te maken?’

De Zoeker dacht na. Rekenkundig bezien was het niet gecompliceerd, maar het duurde toch even voor hij de werkelijke implicaties ervan doorzag.

‘Ik denk, dat ik uw point snap,’ sprak hij dan opgelucht. ‘Wat u stelt is, dat het niet zoveel zin heeft om één van de drie factoren buitensporig te ontwikkelen, als een van die anderen nadrukkelijk achter is gebleven. Of, om het concreter te maken, het grootschalig verzamelen van denkbeelden middels opleidingen bijvoorbeeld zal er niet toe leiden, dat de macht toeneemt als de mentaal-emotionele kracht niet ontwikkeld is.’

‘Dát is de essentie! De ééndimensionale benadering brengt mensen er toe om, om in jouw voorbeeld te blijven, kennis te gaan verzamelen, terwijl de mate van alertheid in het ‘nu’ bijvoorbeeld de veroorzaker van onmacht is. Macht berust op drie pijlers, die interactief onderling verbonden zijn. Alleen naarmate het individu de krachten, die in zijn moment ‘nu’ bestaan, beter richting weet te geven **én** naarmate het zijn eigen moment ‘nu’ beter begrijpt **én** naarmate het zich méér bewust is van zijn situatie in het ‘nu’ zal dat individu er beter in slagen zijn volgende moment ‘nu’ de gewenste vorm te geven. In die mate heeft dat individu dus ‘macht’ over zijn eigen situatie.’

‘De formule, zoals u die beschrijft, omvat een flink deel van het begrip kennis én slaat terug op de werking van het begrip bewustzijn,’ mompelde de Zoeker en hij voegde er aan toe: ‘Het begint me te dagen, waarom u zojuist geen direct antwoord wilde geven op mijn eerste vraag vandaag.’

Meester Negen knikte, beleefd bijna, maar ging er niet verder op in.

‘Ik stel voor, dat we ons nader in de formule verdiepen en beginnen bij de eerste pijler daarvan: **Kracht**. Uiteraard heeft dit betrekking op de fysieke kracht en in het verre verleden was dit ongetwijfeld de belangrijkste pijler, maar tegenwoordig telt met name het mentaal-emotionele weerstandsvermogen van het “ik”.’

‘Zijn innerlijke kracht!’ stelde de Zoeker.

‘Dit wordt zeker wel gekwalificeerd zo, maar dat terzijde. Abstract bezien bestaat ieder

“ik” elk moment te midden van een veld van beïnvloedende krachten. Dat kunnen krachten zijn, die in dat “ik” zelf werken of die vanuit de tijdruimtematerie omgeving op dat “ik” inwerken en daarmee de richting en gedragingen van het “ik” beïnvloeden. De vraag is kan dat “ik” die krachten zelf beïnvloeden en zo ja in welke richting en tot op welke hoogte? De beïnvloeding van het krachtenveld vindt alleen plaats als aan twee voorwaarden is voldaan. De belangrijkste daarvan is de vraag of dat “ik” zich überhaupt ergens voor in **wil** spannen. Vervolgens of het over voldoende **vermogen** daartoe beschikt. Vermogen verwijst, zoals we de vorige keer zagen, in de meest abstracte zin naar de materiële of immateriële ‘bezittingen’, waarover het “ik” beschikt en die het naar eigen goeddunken in kan zetten zodat zijn toekomstige moment ‘nu’ de gewenste ordening krijgt.’

De Zoeker knikte peinzend en Meester Negen ging er daarom iets dieper op in.

‘We maken onderscheid tussen materieel bezit, de fysieke energie en de mentale capaciteiten, waarover een “ik” beschikt. De individuele wil en het beschikbare vermogen **samen** bepalen de grootte van de individuele kracht. De onderlinge verhouding tussen die begrippen kan ook worden weergegeven met een formule. Deze formule luidt als volgt:’ en hij schreef onder de eerste formule een tweede op de flip-over.

$$\textbf{Kracht} = \textbf{Wil} * \textbf{Vermogen}$$

De Zoeker staarde er naar en overdacht, wat hij had gehoord.

‘Het lijkt wel of ik terecht ben gekomen in soort college over spirituele mechanica,’ zei hij dan met een grijns.

Als reactie combineerde Meester Negen de beide formules tot één.

$$\textbf{Macht} = \textbf{Kracht} (= \textbf{wil} * \textbf{vermogen}) * \textbf{Inzicht} * \textbf{Gerichte aandacht}!$$

‘Ik denk,’ zei hij dan, ‘dat jij hiermee wel tot de essentie van macht weet te komen en nu, nu we hebben beschreven wat kracht is, rijst natuurlijk de vraag, hoe “ikken” hun kracht gebruiken, nietwaar?’

De Zoeker schudde nadenkend zijn hoofd.

‘Zo zou een vraag, denk ik, wel kunnen luiden, maar ik stel toch vast dat het voor u ongetwijfeld veel ‘natuurlijker’ is dan voor mij.’

Meester Negen ging niet in op die reactie en ging verder op zijn eigen spoor.

Het korte termijn belang van een individu kan gediend zijn met één bepaalde actie, het lange termijn beleid kan er door worden geschaad. Wie bij er bijvoorbeeld voor kiest met behulp van de component fysieke kracht telkens op korte termijn te triomferen kiest voor het eigen belang. Dat geschiedt nooit ongezien, want met dit soort acties worden anderen benadeeld, die ook hun eigen situaties zoveel mogelijk de door hún gewenste vorm willen geven. Zij hebben er last van als iemand ongebreideld gebruik maakt van diens toevallige ‘recht’ van de sterkste. De eerste energiewet leert ons evenwel, dat elke actie een tegenreactie oproept. Wie het eigenbelang opzichtig nastreeft roept dus navenante weerstand. ...’

‘Dus ..?’ vroeg de Zoeker, die de portee van de laatste opmerking niet meteen zag. ‘De formule, die ik zojuist memoreerde, geeft impliciet aan, wat er onverbiddeijk zal gebeuren. Degene, die handelt vanuit het recht van de sterkste, zal in het moment ‘nu’ de machtigste zijn. Maar zijn gedrag roept weerstand op en uiteindelijk ondermijnt die weerstand zijn macht.’

‘Omdat hij de twee andere factoren uit de formule veronachtzaamt?’

*‘Wat **hij** veronachtzaamt zal door **de anderen**, die worden onderdrukt, uiteindelijk worden uitgenut. Zij kunnen hun **collectieve** gerichte aandacht tegen **hém** gebruiken. Of hem met hun **collectieve** kennis overklassen. Het woord collectief, wat ik tweemaal gebruikte, is essentieel. “Ikken” vinden bescherming bij de Geest der Massa’s.’*

De Zoeker overzag plotseling de impact van de statements.

‘Daarom conformeren mensen zich zo gemakkelijk aan allerlei de regels van die Geest,’ concludeerde hij en voegde er onmiddellijk aan toe: ‘Ze leveren in door zich te conformeren, maar de macht van het collectief toomt het recht van de sterkste op individueel niveau sterk in. Daarmee is er uiteindelijk toch sprake van winst.’

‘Zo werkt het mechanisme,’ bevestigde Meester Negen, ‘en in feite beschrijf je hier, hoe de synergielaw werkt. De macht, zo je wilt, het ‘recht’ van de sterkste wordt alom door het collectief ingetoomd. Dat wil zeggen, op het moment, dat het ‘collectief’ in de situatie aanwezig is. Waar die aanwezigheid niet wordt ervaren, kunnen mensen in het ‘nu’ teruggrijpen op het recht van de sterkste.’

‘Misdadigers, bijvoorbeeld!’ meende de Zoeker, die blij was dat hij een punt kon bedenken, waarmee het gesprek kon worden geconcretiseerd.

*‘Wat je zegt lijkt mijn woorden één op één te onderschrijven en toch...! De groep, die jij hier te berde brengt, is maar een klein deel van de groep, waar ik over spreek! Het gedrag, waar ik naar refereer, het opportunistisch triomferen in het moment ‘nu’, vaak bewust of onbewust ten koste van anderen, is typerend voor **allen**,’ Meester Negen keek de Zoeker aan en herhaalde zijn woorden, ‘**voor allen die tot menstype 1** behoren en dat zijn er veel! Menstype 1 is soms arm, soms bemiddeld, maar ook soms gewoon puissant rijk. Een aantal is ongeletterd, velen hebben gestudeerd, onder hen zijn er randfiguren en criminelen, maar ook gegoede burgers of notabelen. Kenmerkend voor hen is het door hun gehanteerde criterium dat luidt: **Als iets goed is voor mij, ga ik er voor!** Ieder menstype 1 zal daarom altijd, als hij of zij mogelijkheden ziet om de situatie naar zijn of haar hand te zetten, daar gebruik van maken!’*

Meester Negen zweeg en omdat de Zoeker er niet inhoudelijk op in ging, was het even een moment stil in het vertrek.

‘Daarmee,’ ging Meester Negen verder, ‘zijn we aangekomen bij de tweede pijler van onze formule, waarmee macht wordt geduid, bij de factor Inzicht.’

‘Wederom een begrip, dat moeilijk handen en voeten gegeven kan worden,’ kon de Zoeker niet nalaten op te merken. ‘Ik bedoel,’ voegde hij er aan toe,’ het is een weinig operationeel begrip.’

‘Het is zeker niet echt concreet! Inzicht omvat, wat mij betreft, de inhoud van zowel het begrip kennen, als begrijpen...’

‘Die woorden zijn bijna onderling uitwisselbaar. Wellicht zijn het synoniemen. Ik zie ze

regelmatig gebruikt om elkaars betekenis te beschrijven,’ sprak de Zoeker. ‘Dan komt een mens niet verder natuurlijk!’

‘Wat mij betreft is het woord inzicht het meest omvattend. Maar zonder nadere toelichting leidt dit niet tot meer inhoudelijk begrip. Een nadere duiding van de begrippen en hun relaties heb ik in ooit voor mezelf als volgt uitgewerkt.’ Meester Negen tekende op de flip-over onder de drie formules een eenvoudig schema

Kennen (weten)	<i>passief</i>	<i>statisch</i>	<i>Dat! (de <u>naamgeving</u> der dingen)</i>
Begrijpen:	<i>actief</i>	<i>statisch</i>	<i>Zó! (de <u>werking</u> en relaties)</i>
Inzicht:	<i>actief</i>	<i>dynamisch</i>	<i>Hoé! (het <u>omgaan</u> met kennis en begrip)</i>

‘Inzicht is voor mij de derde en laatste fase in een ontwikkelingsproces. Dat proces begint bij het verzamelen van ‘kennis’, met andere woorden, bij het verzamelen of het leren van de namen der dingen. Wat is dit? Hoe noemen ze dat? De verzameling van ‘naamgevingen’ is passief. “Ikken” wéten of kennen de naam der dingen. De verzameling van begrippen, die zo wordt gebouwd, is op zich statisch. Een ‘boom’ is bijvoorbeeld al duizenden jaren een ‘boom’ en iedereen weet, wat er onder verstaan wordt. Er vallen soms namen af en er worden er nieuwe aan de verzameling toegevoegd, maar dat is alles, wat er gebeurt.

De volgende fase is het proces van begrijpen. Dat proces beschrijft de relaties tussen de ‘kenniseenheden’, dus tussen de entiteiten, die een naam hebben gekregen én hoe die entiteiten zich in de tijd bewegen en zich ten opzichte van elkaar verhouden. Het “ik” is gekomen tot begrip, als het de situatie van het huidige moment ‘nu’ kan herleiden uit of weet te relateren aan vorige of komende momenten ‘nu’. Begrijpen omvat de werking van de tijd en is daarom actief. Maar, omdat het werkt met de bekende kennis, is de aard van begrijpen ook statisch.

De laatste fase is de fase van het inzicht. Inzicht omsluit de inhoud van de beide andere begrippen en wérkt er mee. Samen met het vorige leidt dit tot de volgende omschrijving: **Inzicht = De continue vaardigheid van een “ik” om met behulp van kennis en begrip in het moment ‘nu’ iets specifiek te doen, zodanig dat in het ‘dan’ een gewenst doel wordt gerealiseerd.** Inzicht is daarmee zowel actief als dynamisch.’

Hij keek de Zoeker aan en vroeg: ‘Heb je enig gevoel bij deze begripsafbakening?’

‘Het begrip inzicht, zoals u dat hier benadert,’ zei deze voorzichtig formulerend, ‘is het meest omvattende van de drie. Het is in ieder geval duidelijk méér dan kennen of begrijpen!’ Hij keek even peinzend voor zich uit en ging dan verder: ‘Toch zie ik, dat in onze samenlevingen de eerste twee begrippen in het denken veruit de overhand hebben en het lijkt er op, dat inzicht, als er sprake is van kennis en begrip, **dus** ontstaat. Alsof

dat een noodzakelijk gevolg zou zijn!'

Meester Negen knikte, maar reageerde niet, dus ging de Zoeker verder: 'De koppeling van kennis aan macht heeft er toe geleid, dat vooral het zogeheten wetenschappelijke denken een dominante plaats heeft verworven. Vandaar misschien de uitdrukking, waar ik mee begon: Kennis is macht! Omdat kennis wordt gezien als equivalent van macht, wordt méér kennis geacht te leiden tot méér macht.'

'Deze conclusie lijkt zeer waarschijnlijk. Het is toch nuttig om hier dieper op in te gaan. "Ikken" worden tegenwoordig geleerd om op de methodiek van het wetenschappelijke denken te vertrouwen. In tegenstelling tot de denkmethodieken van vroeger lijken de op het wetenschappelijk denken gebaseerde theorieën en modellen min of meer waardevrij. Daarnaast zijn ze constant in hun uitkomsten en die uitkomsten staan zo los van 'tijd en plaats'. Ze zijn ook niet meer het exclusieve geestelijke eigendom van een elite. Dit alles heeft het vertrouwen erin sterk doen toenemen. Ik beschouw de wiskundige formulerings wel eens als de hedendaagse toverformules. Natuurkundige, mechanische en technische modellen leveren zeer voorspelbare uitkomsten. Door het hanteren van wiskundige formules in technische, mechanische of natuurkundige modellen kan een komend 'nu' gemakkelijker vorm gegeven worden.'

Meester Negen keek de Zoeker even strak aan.

'Het vermogen om het komende moment 'nu' de gewenste vorm te geven is wat mij betreft de essentie van macht. Dit soort modellen geeft de gebruiker ervan dus macht. Een zeer elementaire schets van een dergelijk model verduidelijkt, wat ik beoog.

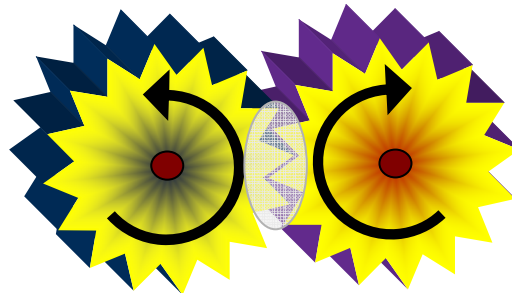

fig. 71: Technisch model: roterende tandwielen

In deze figuur zie je twee tandwielen getekend, die in elkaar grijpen. Het doorzichtige grijze vlak geeft het gebied van interactie aan. Met behulp van een beperkt aantal formules is het gehele proces, dat zal plaatsvinden, als één van beiden gaat draaien, te beschrijven. De rotatiesnelheden zijn bekend, de wrijvingscoëfficiënt, evenals de kracht die op de verschillende tanden wordt uitgeoefend. Zelfs kan met een grote mate van zekerheid iets worden gezegd over slijtage. De voorspelbaarheid is dus zeer groot en dat is een fascinerend gegeven. De meesten modellen zijn natuurlijk veel complexer en uitgebreider dan dit. Denk aan de stuurhut van een mammoettanker, het bouwplan van een wolkenkrabber, het aanleggen van een ringweg om een stad. Die modellen bepalen een onvoorstelbare hoeveelheid toekomstige activiteiten in tijdruimtematerie

omgevingen, berekend tot op de minuut. Werken met dat soort modellen heeft daarmee een grote aantrekkingskracht. “Ikken” kunnen zich probleemloos identificeren met uitkomsten, die voortvloeien uit dergelijke modellen: Zij ‘werken’! De modellen worden dan ook voetstoots opgenomen in de vijfhoek van waarheden van de Geest der Massa’s. In hun verlengde vind je trouwens een aantal sociaalpsychologische modellen, zeker die, die gebruik maken van statistische berekeningen, waardoor hun voorspellende waarde zeker is toegenomen. De mate waarin modellen kunnen voorspellen acht ik op zich echter amper relevant!’

‘Waarom niet?’

‘Waar het mij om gaat is datgene, wat er plaatsvindt. Je ziet overal, waar “ikken” modellen hanteren, hetzelfde: **Identificatie met de uitkomst!** De ‘wetenschappelijk onderbouwde’ modellen leveren, in ieder geval ogenschijnlijk, inzicht en mogelijkheden tot beheersing. Het begeerlijke predicaat ‘wetenschappelijk bewijs’ is voor velen identiek met ‘het werkt’. Gewenste doelen in het ‘dan’ worden er beter mee behaald! De gebruiker van dit predicaat ontleent er macht aan.’

‘Uw benadering maakt duidelijk waarom de macht van deskundigen zo groot is.’

‘De deskundigen kun je beschouwen als onze hedendaagse magiërs, de tovenaars, die nu met hun wetenschappelijke toverformules het gewenste bewerkstelligen. Stilzwijgend leeft de gedachte, dat zij dankzij hun opleiding in een speciale richting tot wetenschappelijk specialist tot hedendaagse magiër in staat zijn zo niet de beste, dan toch wel een goede weg van het huidige moment ‘nu’ naar het komende ‘nu’ vooraf te bepalen.’

‘Probleem is alleen, dat er op allerlei gebieden steeds meer deskundigen, steeds meer ‘magiërs’, om in uw taalgebruik te blijven, komen. Het wetenschappelijk veld versplinterd in steeds fijnere deelgebieden en het wordt steeds ingewikkelder om al die magiërs te laten convergeren.’

‘Wat je in feite stelt is, dat steeds meer dimensies van het ‘nu’ worden ontdekt en modelmatig worden beschreven, maar alle beschrijvingen zijn ééndimensionaal. Zolang er geen multidimensionaal inzicht is, zal er geen convergentie plaatsvinden. Ik kom daar nog op terug, als we ons verdiepen in de dominante dimensies, die geacht worden ons leven te bestieren. De houding ten opzichte van specialisten verschilt wat mij betreft niet fundamenteel van datgene, wat er duizenden jaren geleden gebeurde, toen Griekse heersers het orakel van Delphi raadpleegden, terwijl onze hedendaagse deskundige dat orakel ‘bijgeloof’, ‘trance’ of ‘mystieke riten’ toedicht.’

De Zoeker glimlachte, hij zag mogelijkheden te over om hier sarcastisch op door te gaan, maar hield zich in.

‘Ik duid op het proces, waarbij eeuwenlang “ikken” zekerheid hebben gezocht en gevonden bij hun contemporaine magiërs. Dáár refereer ik naar! De macht, die een deskundige wordt toegedicht, is in al die eeuwen die zijn verlopen onveranderd groot gebleven. Zij worden behandeld als tovenaars. Op hun deelgebied heeft de Geest der Massa’s hen uitgeroepen tot geautoriseerde Vormers der Gedachten! Zij hebben daarmee de macht gekregen om gedachten te Vormen, waardoor “ikken” zich gaan identificeren met wat zij vertellen. Ze hebben de macht van het woord, zij bepalen de mindset.’

De Zoeker keek vragend op bij het horen van dit woord, maar Meester Negen zei

slechts: 'De mind-set komt morgen uitvoerig aan de orde.' Vervolgens dacht hij enkele ogenblikken na en wees dan weer naar de formule, die hij als eerste op de flip-over had geschreven.

'Keren we terug naar de formule **Macht = Kracht * Inzicht * Gerichte aandacht**. Inmiddels zijn we gekomen bij de derde en laatste pijler van macht: **De gerichte aandacht**.' En al sprekende legde hij een volgende tekening neer.

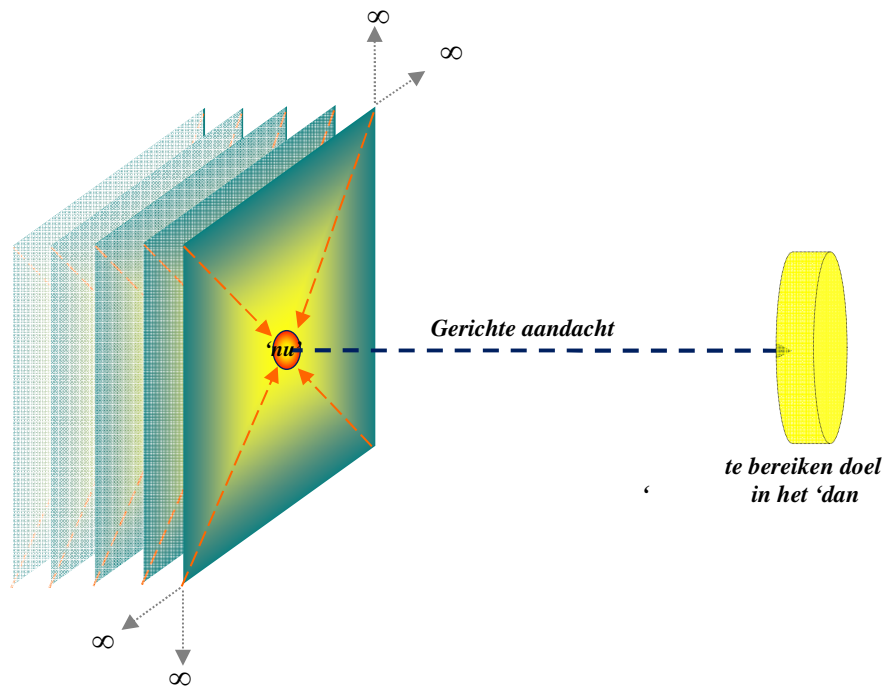

fig.72: Vanuit het 'nu' een gespecificeerd doel in het 'dan' realiseren.

'Het moment 'nu', waarin een "ik" bestaat,' we zagen dat eerder, 'kun je beschouwen als een veld van mogelijkheden, dat zich in alle richtingen tot in het oneindige uitstrekt. In de figuur zijn enkele opeenvolgende momenten 'nu' geschetst. Elk 'nu' is nieuw, ik meld dat expliciet, omdat ik datgene wat er plaatsvindt in één 'nu' schets, maar je moet je voorstellen, dat die geschetste processen zich in elk van de getekende 'nu's' hebben afgespeeld. Het 'nu' is voor de mens door zijn grootte en intensiteit onbevattelijk en onoverzichtelijk. Het denken fragmenteert het daarom en de mens verdiept zich slechts in een beperkte deel, het deel, dat hij met zijn conglomeraat van denkbeelden, zijn "ik", inhoudelijk begrijpt.

De gestippelde oranje pijlen geven de richting aan naar het beperkte deel, dat wordt begrepen, de kleine cirkel middenin. Dat is voor het "ik" zijn 'nu'. In dat 'nu' wil het acties omplooiën, zodanig dat het in het toekomstige 'dan' zo aangenaam mogelijk zal kunnen leven. Daarmee is het **doel** voor het 'dan' beschreven, in de figuur weergegeven als de verticale gele schijf rechts. Met behulp van zijn inzicht onderneemt het "ik" acties vanuit zijn 'nu'. Naarmate het "ik" over meer **inzicht** beschikt, naarmate het dus

beter in staat is om met behulp van de opgeslagen hoeveelheid kennis en begrip de juiste actie te initiëren, in die mate zal het er in slagen het gewenste doel te bewerkstelligen.

Op dit punt gekomen is het nodig om twee aspecten van het denken, waar we al bij stilstonden nog eens expliciet te memoreren. Op de eerste plaats is er in de mens elk 'nu' slechts één gedachte actief! Op de tweede plaats denkt hij in 'processen'. We bespraken dat laatste uitvoerig op de Kleine Omweg. Een proces begint met een begindenkenbeeld en eindigt met het einddenkenbeeld. Zo'n einddenkenbeeld is voor het "ik" vaak gelijk aan een te bereiken doel. Tijdens zijn vele jaren van vorming neemt het "ik" kennis van talloze beschreven processen. Daarmee leert het te begrijpen, wat de handelingsmogelijkheden in het moment 'nu' zijn en waar het zijn aandacht op moet richten tijdens het verloop van een proces. Zijn gerichte aandacht volgt het spoor van de aangeleerde denkbeelden. Heb je dat nog voor de geest?' Meester Negen zocht enkele momenten en legde toen een tekening neer.

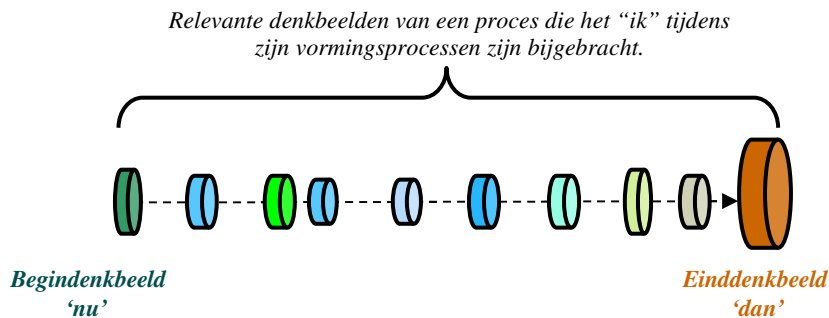

fig.73: denken in processen

'Bekend!' reageerde de Zoeker, die de figuur herkende van de gesprekken van destijds. 'Nu is dit plaatje betrekkelijk eenvoudig, omdat er slechts sprake is van één proces. Dat is in werkelijkheid nooit de situatie van een "ik". Neem een autorit, iemand gaat ergens naar toe. **Meerdere te volgen processen** vragen dan zijn aandacht. Op de eerste plaats moet hij op het verkeer letten, vervolgens moet hij de juiste weg nemen, daarnaast is hij wellicht bezig met het oplossen van een vraagstuk of probleem en ten slotte vraagt hij zich af welke muziek de radio speelt. Het figuurtje komt er dan als volgt uit te zien:

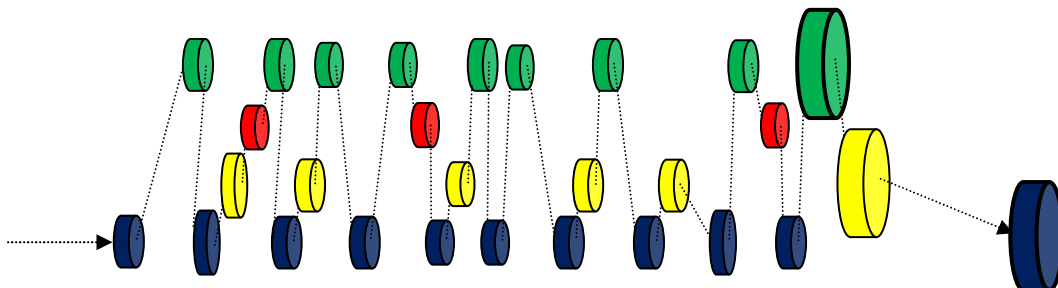

fig.74: Gerichte aandacht van het "ik" in 'processen' tijdens een autorit.

De groene rij denkbeelden heeft betrekking op de verkeerssituatie. Dit 'proces' heeft altijd de hoogste prioriteit en vraagt frequent de aandacht van het "ik". De rode blokjes hebben betrekking op de muziek, die uit de radio komt. Deze is feitelijk nauwelijks relevant en krijgt dan ook slechts aandacht als daar ruimte voor is. De gele blokjes hebben betrekking op de juiste weg. Waar is de auto! Zij hebben de op één na hoogste prioriteit. De blauwe blokjes ten slotte hebben betrekking op het vraagstuk, waarmee de bestuurder bezig is. Je ziet dat dit gewoon verder gaat, ook als de eindbestemming, de grote gele schijf rechts, is bereikt. Wat je ziet, is dat de gerichte aandacht van het "ik" permanent switcht tussen de verschillende processen, maar in werkelijkheid is de situatie natuurlijk veel complexer, zoals ik met de volgende figuur heb getracht weer te geven.

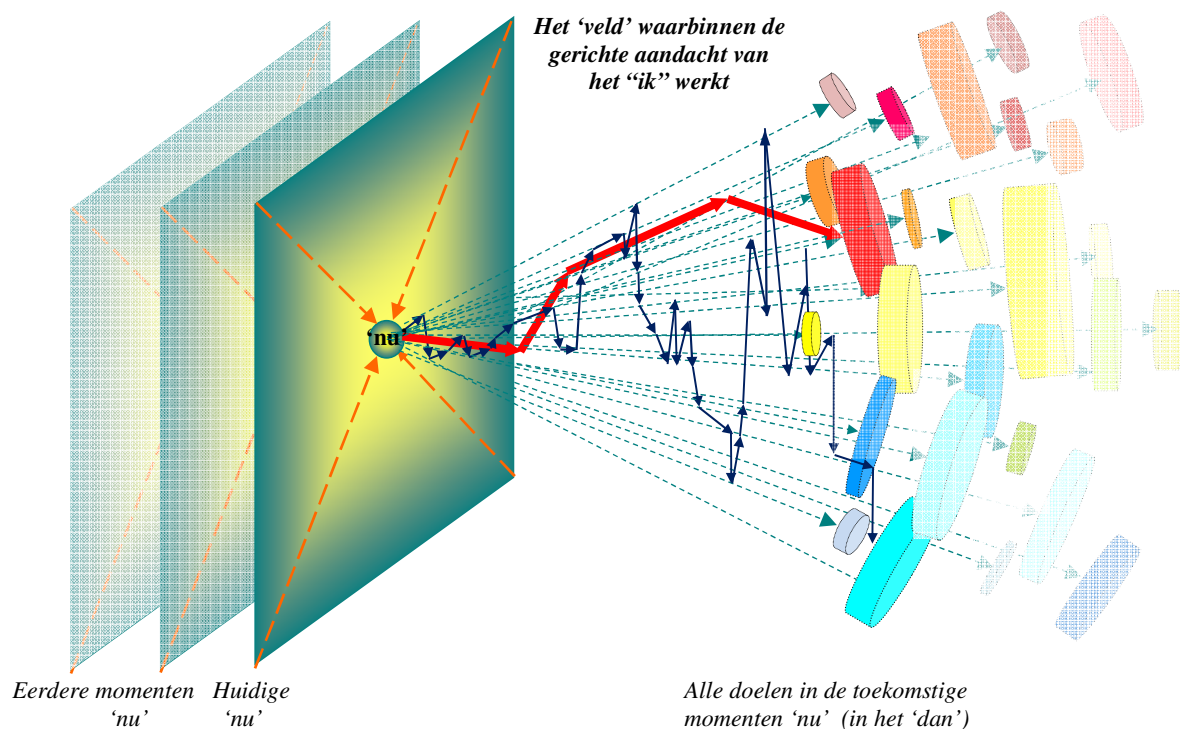

fig.75: De werking van inzicht, kracht en gerichte aandacht.

Je ziet links weer de vlakken, die het moment 'nu' weergegeven. Rechts heb ik het 'dan' geschetst als een verzameling schijffjes. In dat 'dan', in de verschillende toekomstige momenten 'nu', bestaan alle doelen, die het "ik" voor zichzelf in het huidige 'nu' heeft geformuleerd. De doelen, die instinctmatig van aard zijn, hebben een rode kleurschakering, de astrale een gele en de mentaal georiënteerde doelen heb ik met een blauwe schakering getekend. Je begrijpt, dat wat ik in de figuur aan doelen heb getekend nog maar een fractie is van het aantal doelen, dat "ikken" in het 'nu' hebben. Je moet het begrip 'doel' zeer breed bezien. Het kan iets eenvoudigs zijn als even

broodje halen, een afspraak maken, iets opzoeken op internet, maar ook iets ingrijpends als een huis willen bouwen met de talloze daaraan verbonden subdoelen. De figuur geeft doelen weer, die een “ik” zowel voor zijn nabije, als voor zijn verre toekomst kan hebben. Je ziet, dat naarmate een doel verder weg in het ‘dan’ ligt, het fletser wordt van kleur.

‘Het lijkt wel alsof er vanuit het ‘nu’ een explosie van doelen heeft plaatsgevonden.’

‘Dat is ook de intentie van de tekening en het doet me genoeg dat je het zo ziet, want in de tijd gezien is dat **in ieder ‘nu’** de feitelijke situatie. In elk moment ‘nu’ creëert het “ik” als het ware zijn eigen wereld opnieuw.’

Dit ging de Zoeker te snel en Meester Negen ging er daarom dieper op in.

‘Wij stelden vast dat, een mens altijd slechts één denkbeeld actief heeft en kwalificeerden dat als zijn gedachte in dat ‘nu’. Maar, en dat zei ik je zo-even, elk ‘nu’ is iedere keer weer volledig nieuw. De continuïteit van het verschijnsel ‘tijd’, die wij mensen ervaren, ontstaat, omdat het “ik” aan het gegeven dat elk ‘nu’ nieuw is voorbij gaat. Dat kan dat het “ik” doen, omdat het zijn gedachten –zijn geactiveerde denkbeelden– via de associatieve processen, waar we het op de Kleine Omweg over hadden, aan elkaar smeedt tot een ogenschijnlijk permanente en solide ketting, waardoor de illusie van continuïteit permanent in hem verlevendigd wordt. De reeks aan elkaar gekoppelde donkerblauwe pijltjes in de figuur is zo’n serie van associatief aan elkaar gekoppelde denkbeelden.

De ‘explosie’, die jij in de tekening herkent, vloeit voort uit het feit, dat in de materie van de mens talloze potentiële ‘doelen’ opgeslagen liggen. Zij zijn het resultaat van de vele opleidingen, ervaringen en andere vormingsprocessen. De verzameling ‘doelen’ is, om in de terminologie van de Kleine Omweg te blijven, één groot netwerk van ‘open kanalen’. Telkens als er in het moment ‘nu’ een denkbeeld, behorend tot één van de potentiële doelen, wordt geactiveerd, wordt daarmee het bijbehorende doel actief en wordt de mens ‘herinnerd’ aan zijn doel. Zijn wereldbeeld, wat niet meer is dan de illusoire virtuele wereld, die hij zelf geconstrueerd heeft, wordt op deze wijze iedere keer opnieuw bestendigd. Nu zijn afzonderlijke denkbeelden op zeer veel manieren verbonden met andere denkbeelden. Ik nam dat destijds uitvoerig met je door. Dit impliceert, dat er tussen het ‘nu’ en het ‘dan’ telkens onnoemelijk veel denkbeelden zijn, waarin de aandacht van het “ik” weggezogen zal worden, precies zoals in de figuur al geïllustreerd is, maar dan nog met een veelvoud van wat daar getekend is! Elk proces bevat tussen het begin- en het einddenkbeeld, het doel, een aantal denkbeelden. Hoe meer ‘processen’ het “ik” in zijn jaren van vorming heeft verzameld, des te meer potentiële denkbeelden heeft het en wat is het gevolg?’

De Zoeker begreep dat er van hem geen antwoord werd verwacht. Hij zweeg.

‘De gerichte aandacht volgt tussen het ‘nu’ en het ‘dan’ niet meer de afzonderlijk getekende pijlen, maar switcht permanent tussen de verschillende denkbeeldenreeksen van de diverse processen. Ook dát aspect wordt geïllustreerd met behulp van de donkerblauwe reeks pijltjes. Je kunt zelfs zien, dat er doelen zijn, die door die donkerblauwe pijltje genegeerd worden.’

De Zoeker tuurde nauwkeuriger naar de figuur en zag zo wat de ander bedoelde.

‘Onbelangrijke doelen?’

‘Het betekent, dat dergelijke ‘processen’ in de ‘nu’s’, die in de figuur zijn weergegeven, associatief niet zijn aangeraakt. Overigens heb ik daarmee ook het belang van de gerichte aandacht uit de machtsformule geïllustreerd. Natuurlijk ‘wil’ een “ik” in zijn moment ‘nu’ een doel bereiken in het ‘dan’. Het zal met het inzicht, waarover het beschikt, dus besluiten een aantal geselecteerde processen te volgen in zijn momenten ‘nu’. Als zijn inzicht voldoende groot is, zal het een realistische keuze zijn. Met andere woorden, het doel, dat het “ik” zich in dat ‘nu’ stelt, zal passen binnen de vermogens, waarover het beschikt. Het is haalbaar en niet het gevolg van fantasie of wensdromen. Vervolgens moet het “ik” zijn gerichte aandacht kunnen en willen inzetten om het geselecteerde proces zoveel mogelijk te volgen. Als het de aandacht onvoldoende richt, met andere woorden als het geen meester is over zijn eigen gerichte aandacht, switcht die aandacht voortdurend tussen de denkbeelden van de diverse processen en versnipperd. Daarmee neemt de mogelijkheid dát, doelen überhaupt gerealiseerd worden, af.

Hoe meer doelen het “ik” najaagt, des te meer processen zal het moeten volgen. Wil het doelen kunnen alsnog kunnen realiseren, dan zal de gerichte aandacht des te groter of intenser moeten zijn. Je ziet in de figuur een reeks dik getekende rode pijlen. Daarmee geef ik aan, dat het bijbehorende “ik” zijn gerichte aandacht gefocust houdt. Met ander woorden het laat zich niet afleiden door de veelheid van potentiële denkbeelden, die zijn ‘nu’ bevolken in de reis naar het ‘dan’, maar het houdt die aandacht gefocust op de denkbeelden, die bij het bereiken van zijn doelen horen. Het houdt zijn aandacht bij wat het wil.’

De Zoeker knikte bedachtzaam, het gestelde leek acceptabel.

‘Overigens, doelen zijn niet zomaar ontstaan of aangeleerd. Wat “ikken” ermee trachten te bereiken is een toekomstig en zo aangenaam mogelijk moment ‘nu’ en om dat te bewerkstellig zijn de mogelijkheden legio. Ik zei je, dat “ikken” hun huidige ‘nu’ fragmenteren. Alleen met behulp van die fragmenten namelijk kunnen zij tot begrip komen. Elk fragment heeft bij het proces van opslaan een eigen inkleuring gekregen en daarbij wordt aangegeven in welke mate het als aangenaam of als onaangenaam moet worden gekwalificeerd. Onder invloed van de hoofdwet wensen “ikken” elk fragment ‘zo aangenaam mogelijk’ te krijgen. Vervolgens trachten ze met behulp van alle aangename fragmenten een zo aangenaam mogelijk ‘dan’ te construeren, hun doel.’

‘Het is in de loop der eeuwen niet erg opgeschoten,’ reageerde de Zoeker cynisch, ‘er zijn natuurlijk veel zaken uitgewerkt, die het leven van een aantal mensen buitengewoon hebben veraangenaamd, maar het overall effect is wat mij betreft matig.’

‘In de waak-slaap is het bereiken van doelen als zinvol gedecreteerd, juist met verwijzing naar die behaalde resultaten, en het overleven van velen is onmiskenbaar vergemakkelijkt. Maar, als je vraagt naar de mogelijkheid of ooit een toekomstend ‘nu’ zo geconstrueerd zal kunnen worden, dat het alom als aangenaam ervaren zal worden, is het antwoord natuurlijk ontkennend. De Scheppingsstraal staat dit niet toe.’

‘Ik zie niet direct, waarom dat zo zou moeten zijn.’

‘De Scheppingsstraal zet aan tot scheppen in elk ‘nu’. Dat betekent, dat telkens opnieuw in het ‘nu’ door “ikken” fragmenten van het bestaan zullen worden geoperationaliseerd, die beschrijven hoe het ‘nu’ is, samen met een methode om dat

fragment in het 'dan' aangenamer te krijgen. Vervolgens proberen die "ikken" de Geest der Massa's achter hun methoden te krijgen. Als dat lukt, is een nieuw 'algemeen na te streven doel' geboren.'

'Kunt u dit met een voorbeeld praktischer maken?'

'Dat is op allerlei manieren mogelijk. Je maakt het misschien in je denken ingewikkelder dan het is. In het begin van de 20ste eeuw is bijvoorbeeld als doel ontwikkeld, 'dat het menselijke gebit wit moet ogen'. Daarvóór kreeg dit nauwelijks aandacht. Vervolgens hebben diegenen, die er belang bij hadden, de Geest der Massa' van het belang ervan weten te overtuigen, en inmiddels spreekt het voor iedereen vanzelf, dat het hebben van een wit gebit een must. Met als gevolg dat "ikken" een doel bij hebben dat een eeuw geleden vrijwel nergens usance was. Hun gerichte aandacht is hier dagelijks enkele momenten mee bezig.'

De Zoeker, die dit niet onmiddellijk als doel beschouwd zou hebben, knikte met enige tegenzin, iets dat door Meester Negen werd waargenomen en die ging daarom verder.

'Neem een ander facet. Een, waarmee het leven in het 'dan' aangenaam blijft: de verzekering. Het "ik" kan zich op allerlei mogelijke manieren verzekeren tegen ongemak en ongeluk, waardoor het een onaangenaam 'dan' bespaard blijft. Om zich te kunnen verzekeren zal het in het 'nu' de kosten op moeten brengen en daarmee vult ook dat 'doel in het dan' een deel van het denken in het 'nu'. Dit operationaliseren van het 'nu' zal door blijven gaan. Telkens zullen nieuwe behoeften worden ontdekt en geoperationaliseerd, zodat de aandacht van het "ik" er mee bezig blijft.'

'Uw doelen zijn allemaal wel uiterst prozaïsch,' meende de Zoeker.

'Ze zijn strikt operationeel, maar aan welke doelen dacht jij zelf?'

'Als ik aan doelen denk, schiet mij toch wel iets anders te binnen dan de vraag of het gebit wit is of dat mensen een goede reiskostenverzekering hebben afgesloten.'

'Waar denk je meer specifiek dan zelf aan?'

'Hoe verdwijnt onrechtvaardigheid? Hoe verhogen we de veiligheid, verspreiden we het spirituele bewustzijn in de samenleving. En meer van zoiets'

'Ik stelde zojuist, dat ik me in eerste instantie beperk tot **individuele** macht. Met die macht bewerkstelligt het "ik" de doelen die het voor **zichzelf** stelt. Het is goed, dat jij de doelen inbrengt, die je net noemde, maar realiseer je, dat je het hebt over **collectieve** doelen. Dergelijke doelen, als ze al haalbaar zijn, zullen slechts worden gerealiseerd als vele "ikken" zich er voor in zetten.'

'Als al die "ikken" zich er voor in zouden willen zetten, dan worden ze bereikt. Dat dit nu niet zo is komt, omdat die wil er niet bij iedereen is!' zei de Zoeker weerbarstig.

'Ik schat in, dat die wil bij veel meer mensen bestaat dan jij bevroedt, maar dat gegeven is niet voldoende! Of een doel bereikt wordt of niet hangt in de basis altijd af van de vraag **hoeveel macht individuele "ikken" hebben**. Wat draagt een "ik" bij, als het niet eens in staat is om de eigen doelen te bereiken? Hoe wil een dergelijk "ik" grotere doelen bereiken? Rechtvaardigheid wensen of adhesie betuigen aan hen, die zeggen dat na te streven, heeft geen effect. Als er een doel moet worden bereikt, is daar macht voor nodig. Daarvoor is náást een wil ook vermogen, inzicht en beheersing van de gerichte aandacht nodig. Omdat dáár de kern ligt, ga ik zo uitgebreid in op het verschijnsel van de individuele macht. **Individuele** doelen, prozaïsch als ze je mogen

lijken, kunnen slechts door één “ik” worden bewerkstelligd en alleen als zo’n “ik” over voldoende macht beschikt. Alleen als “ikken”, die over macht beschikken hun macht, bundelen en richten ontstaat er een collectieve macht en daarmee kan uiteraard veel meer worden bereikt. Macht begint dus bij het individu en een indicatie van macht wordt verkregen met behulp van de formule die we net doornamen. Overigens kan het individu die dat wenst ook de formule gebruiken om zijn eigen macht te vergroten.’ De Zoeker knikte, dat leek hem vanzelfsprekend, maar Meester Negen ging er op door en legde een figuur neer, die sterk op de vorige leek.

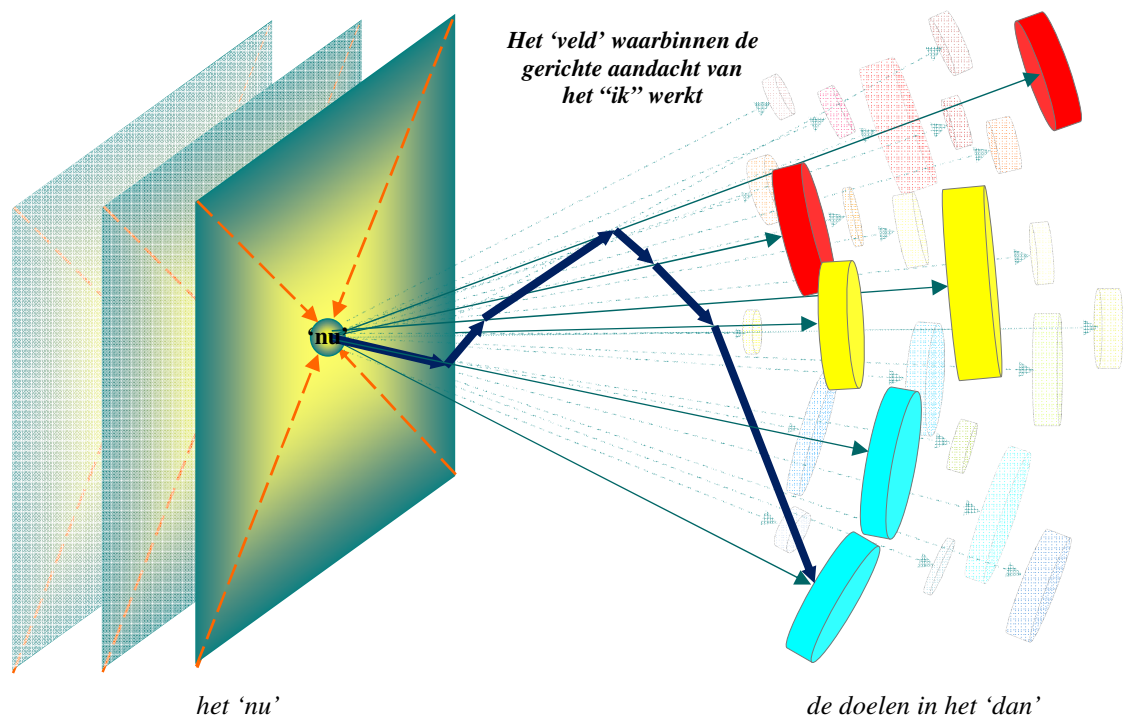

fig.76: Versterkte werking van inzicht, kracht en gerichte aandacht.

‘Je ziet de macht weergegeven van het “ik”, dat er nadrukkelijk aan gewerkt heeft, om gebruikmakend van de formule de eigen macht te vergroten. Dat vergroten begint in het ‘moment ‘nu’, het moment van handelen. Werkend met ‘inzicht’ heeft het betrokken “ik” een aantal acties ondernomen in de richting van zijn doelen in het ‘dan’.

Wat je ongetwijfeld direct opvalt is, dat de gerichte aandacht van het “ik” is beperkt tot zes doelen. Het “ik” heeft dus prioriteiten gesteld en richt zijn aandacht alleen nog op de belangrijke, de groot getekende doelen. Omdat het aantal doelen is verminderd, is de aandacht, die aan de overgebleven doelen geschonken wordt, navenant intenser. Vervolgens wordt hierdoor ook de weg van de gerichte aandacht eenvoudiger. Er wordt in deze situatie namelijk veel minder geswitcht tussen de verschillende denkbeelden van de processen. De reeks van de vele kleine blauwe pijltjes uit de vorige figuur kon daarom worden vervangen door de reeks van zes dik getekende pijlen.

Daarnaast zie je, dat het “ik” zijn doelen helderder en duidelijker heeft gemaakt. De talloze kleurschakeringen, uit de vorige figuur zijn verdwenen. De kleur ervan is nu óf rood, óf geel óf blauw. Dit wil zeggen dat de aard en daarmee het onderscheidingsvermogen aansprekender is. Ze zijn óf instinctmatig óf astraal óf mentaal. En ten slotte zie je, dat de doelen zich over **een minder groot ‘dan’** uitstrekken. Met andere woorden het “ik” heeft de tijdhorizon ingekort. Het effect van al deze acties is zonder meer, dat de individuele macht van het betrokken “ik” is toegenomen. Het slaagt er namelijk veel beter in om zijn eigen toekomst vorm te geven, zelfs al is het vermogen gelijk gebleven!’

De Zoeker moest dit laatste enige tijd overdenken.

‘Dat is een merkwaardige conclusie,’ merkte hij op, ‘maar als ik werk met uw formule **Macht = Kracht (=wil * vermogen) * Inzicht * Gerichte aandacht!** blijkt het juist te zijn.’

‘Het “ik” uit de laatste figuur heeft zijn wil, zijn inzicht en zijn gerichte aandacht versterkt en ineens blijkt, dat het vermogen, inderdaad in tegenstelling tot wat je zou verwachten, geen bepalende factor is.’

Er viel een stilte, waarbij de Zoeker peinzend naar de tekening staarde.

‘Toch,’ zei hij dan, ‘mis ik in uw redenering iets. Ik bedoel, er worden door dat “ik” toch een aantal doelen niet gehaald, namelijk al de doelen, die het om welke reden dan ook ineens niet belangrijk vindt! Lang niet alle doelen kunnen, lijkt mij in ieder geval, zomaar ongestraft geschrapt worden.’

‘Nee! En het is terecht, dat je dit opmerkt. Maar doelen kunnen door een “ik” geschrapt worden, als een ánder “ik” ze dan voor dat eerste “ik” gaat halen, nietwaar?’

‘Ongetwijfeld,’ reageerde de Zoeker, ‘maar volgens mij heeft u het probleem op deze manier alleen maar verplaatst! Dat andere “ik”, waar u het over heeft, wordt namelijk op zijn beurt opgezaagd met een overload aan doelen. Het aantal doelen, dat het voor zichzelf kan halen neemt af, omdat er nu doelen voor een ander “ik” gehaald moeten worden. Zijn macht is daardoor feitelijk minder geworden. Het voordeel van de een werkt het nadeel van de ander. In totaliteit is er geen winst! En waarom zou dat andere “ik” dit überhaupt doen trouwens?’

‘In de situatie, zoals ik die net schetste, is er voor het andere “ik” geen winst, daar heb je gelijk in. Maar er is onmiddellijk sprake van winst, als er wordt samengewerkt door “ikken”. Ik zou willen voorstellen om de vraag waarom een ander “ik” er toe over zou gaan om gezamenlijk doelen te bereiken door te nemen na de pauze, maar voor we pauzeren stel ik voor, dat ik de machtsmaximalisatiewet nog met je doorneem.’

De Zoeker, die geen idee had waar de ander het over had, knikte werktuigelijk.

‘De machtsmaximalisatie wet is uiterst essentieel. De werking er van is bijvoorbeeld mede oorzaak van het vele geweld binnen de menselijke samenlevingen. De ervaring van het “ik”, dát het over macht beschikt, werkt voor dat betreffende “ik” altijd sterk zelf bevestigend. Zo’n “ik” heeft telkens, als het een doel heeft weten te bereiken er voor zichzelf blijk van gegeven, dat het in staat is om een ‘dan’ de gewenste vorm te geven. Dít ervaring, dat besef is uiterst aantrekkelijk. Het “ik” ervaart daardoor de eigen macht. In het directe verlengde hiervan is het besef, dat het in de wereld van het

'hebben', dankzij macht een zekere keuzevrijheid heeft! **Het kan de eigen doelen bepalen** en is minder afhankelijk van anderen, zodat het zich minder hoeft te schikken naar die anderen.

Hoe meer macht een "ik" heeft, des te sterker speelt dat effect. Des te meer 'hebben', om het zo maar eens te zeggen, weet zo'n "ik" te verwerven. Des te groter is de keuze in het veld van het 'hebben' en des te groter is daarmee de onafhankelijkheid van anderen. Macht is voor het "ik" daarmee het meest fantastische instrument om in de richting van de hoofdwet te leven! En het hebben van méér macht is aantrekkelijker dan het hebben van minder macht, nietwaar?'

De Zoeker zag niet wat hij hier tegen in kon brengen en hield dus zijn mond.

'Dit is de eerste van de drie aanjagers, die "ikken" er toe brengen macht te willen verwerven. Meer macht bewerkstelligt dat het 'hebben' van het "ik" groter wordt, maar met als onbenoemd bijkomend effect, dat het "ik" zich nog verder identificeert!

De uiteindelijke situatie kan met een kort statement worden samengevat: **Meer macht betekent meer 'hebben' en minder 'zijn'.**

Meester Negen zweeg veelbetekenend. Pas toen de Zoeker kenbaar maakte dat hij essentie van het gezegde begreep, legde hij een volgende figuur neer.

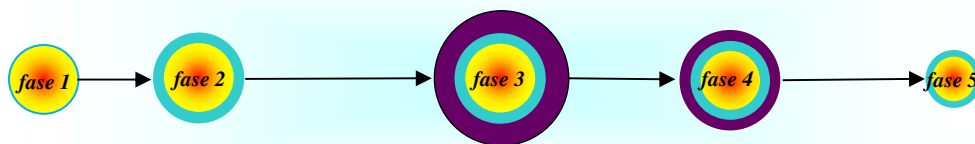

fig.77: Machtsmaximalisatiewet.

'In de eerste levensfase beschikt een "ik" over een beperkte hoeveelheid macht. De kleine cirkel links geeft dat weer. In de beginjaren zal dat voornamelijk instinctmatige en astrale macht zijn, respectievelijk rood en geel gekleurd. De macht van het denken, weergegeven door de buitenste blauwe rand, zal door de Vormers der Gedachten worden ontwikkeld. Met deze hoeveelheid macht is het "ik" in staat om een beperkt aantal vooraf gewenste doelen te realiseren. Let op wat er gebeurt. Het feit, dát het doelen weet te realiseren, wordt als positief ervaren. "Ikken" streven er naar om dát gegeven te continueren **en proberen hun omgeving zo in te richten, dat dat bereikbaar wordt!** Dat 'inrichten' wordt daarmee een soort meta doel ... '

'Een meta doel ... ? onderbrak de Zoeker, die dat begrip hier niet meteen kon plaatsen. 'Dat is het overkoepelende doel, dat, indien gerealiseerd, het "ik" in staat stelt om zijn andere doelen te blijven realiseren. Met behulp van een meta doel richt het "ik" zijn wereld in. Het ordent de zaken zodanig, dat het vanuit die geordende wereld al zijn doelen weet te behalen. Een meta doel zou bijvoorbeeld kunnen zijn het verwerven van een goed betaalde baan. Als dat is gerealiseerd, zouden allerlei afgeleide doelen als, auto kopen, huis betrekken, voedsel kopen en meer gerealiseerd kunnen worden.

De systeemwet, eigenlijk de entropiewet, stelt, zoals wij in de Kleine Omweg zagen, dat

*het consolideren van een bestaande situatie op zich macht vergt. Elke vorm van ordening kost energie, omdat de ordening in stand **moet** worden gehouden. Hoe complexer een samenleving is, des te meer kennis is hiervoor nodig. Dít illustreert de dikkere blauwe rand om de tweede cirkel. Je ziet, dat de hoeveelheid macht van het “ik” door het streven van de samenleving alleen al, toeneemt.’*

De Zoeker knikte.

‘Wat moet een “ik” doen als het zijn eigen macht wil vergroten? Dus los van het streven van de samenleving?’

‘Het kan, bewust of onbewust, werken aan de verschillende componenten uit de formule. Dít gegeven, het feit dat het “ik” zijn macht wil consolideren, is de tweede aanjager in het proces naar het streven om te komen tot maximale macht en het proces gaat door!’

Er is nóg een derde aanjager, die de machtsmaximalisatie aanzet en dat is de werking van de scheppingskracht. Deze werkt op elk moment ‘nu’ in het “ik”. Dus ook in het “ik”, dat zijn tijdruimtematerie omgeving heeft geconsolideerd. Elke vorm van consolidatie staats haaks op de richting van de scheppingskracht! Het gevolg hiervan is, dat het “ik”, aangezet door de Scheppingsstraal, vanuit zijn geconsolideerde omgeving toch weer andere doelen zal nastreven om daarmee een nieuw en aangenaam ‘dan’ te bewerkstelligen. Ook dat vraagt extra macht. Vanuit zijn nieuwe omgeving zoekt het “ik” weer méér doelen te realiseren met als gevolg, dat er weer een nieuwe omgeving geconsolideerd zal moeten worden. Dit proces eindigt pas als het maximum van de individuele macht is bereikt. Dat wordt weergegeven met de grote cirkel middenin.’

‘Op het eind hebt u kleinere cirkels getekend ... ?’

‘Dat weerspiegelt het proces, waarbinnen elk mens uiteindelijk terecht kan komen. De macht neemt af, omdat bij ouderdom de verschillende componenten, zoals die in de formule beschreven worden, minder worden.’

De Zoeker dacht kort na over wat er was gezegd.

‘Zoals u het hebt beschreven, kan ik er weinig tegenin brengen, maar ik moet toch sterk wennen aan het feit, dat u macht koppelt aan de doelen, die u net noemde. Associatief komen bij mij bij dat woord heel andere zaken op.’

‘Je koppelt waarschijnlijk dat begrip nooit aan de situatie, waarin iemand in staat is om voor zichzelf boodschappen te doen.’

De Zoeker grijnsde breed en schudde zijn hoofd.

*‘Bij het woord macht denk ik veel meer aan een staatshoofd, een bestuurder, een manager of zo. Zij hebben macht **over** iemand. En bij het uitoefenen van macht heb ik absoluut veel eerder associaties met de begrippen onmacht en machtsmisbruik dan met het individuele vermogen om een broodje te halen.’*

Meester Negen knikte.

‘Je bent niet de eerste, die me dit zegt en waar je naar verwijst komt in ons gesprek zeker nog aan de orde, maar toch is het noodzakelijk om telkens terug te keren naar de essentie van waar we het eigenlijk steeds over hebben. Over de macht van het “ik” om fragmenten van diens toekomstige ‘nu’ in de door dat “ik” gewenste vorm te krijgen. Lukt dat dit “ik”, dan beschikt het over voldoende macht. Omgekeerd, lukt het dat niet,

en via het analyseren van de componenten van de machtsformule zou achterhaald kunnen worden waarom dat niet lukt, dan beschikt zo'n "ik" over onvoldoende macht.'

'Dan is het machteloos!'

Meester Negen schudde langzaam zijn hoofd.

'Ik begrijp, waarom je dat woord gebruikt. Ik zelf doe dat zelf echter liever niet. Ik beperk me tot de conclusie, dat er sprake is van onvoldoende macht.'

'Maar wel met als gevolg dat het betrokken "ik" zich onmachtig voelt!'

'Het is denkbaar, dat in die situatie dat gevoel geactiveerd wordt,' zei Meester Negen, maar hij ging er niet verder op in.

'Het effect van deze machtsmaximalisatiewet kan slechts onderschat worden! Het gedrag van het "ik" hier is expanderend! Het gaat tot zijn uiterste grens. Die expansie wordt gekenmerkt door het 'hebben'. Zolang de macht zijn grens nog niet bereikt heeft, kun je het 'hebben' van "ikken" op alle gebieden zien toenemen. Als de macht echter minder wordt, wordt ook het gebied van het 'hebben', waarop het zijn macht kan laten gelden kleiner. Tot het ultieme moment van onmacht daar is en het "ik" geen zin meer heeft om zich nog met het welk 'hebben' dan ook te identificeren. Voor de meeste mensen is dat de korte tijdspanne, die aan het fysieke sterven vooraf gaat.'

Meester Negen wachtte een moment voor hij verder sprak.

*'Ik stel voor, dat we nu pauzeren, maar daarvoor wil ik nog even stilstaan bij een eerdere opmerking, toen ik zei, dat macht een van de grootste identifiërs is in het leven. Het ontleden van de componenten van de formule maakt die identificerende werking duidelijk zichtbaar. Macht is het **product** van drie pijlers, niet de **som**. Inzicht impliceert, dat het "ik" zich identificeert met wat het in zijn moment 'nu' wéét en begrijpt. Kracht, gedefinieerd als 'wil*vermogen', geeft aan, dat het "ik" zich identificeert met wat het wil. Gerichtte aandacht ten slotte geeft aan, dat het "ik" zich zoveel mogelijk beperkt tot de denkbeelden van het proces, dat tot het gewenste einddoel leidt. Hoewel je in de meeste spirituele verhandelingen, zoals je net impliciet al meldde, niet veel algebra aantreft, illustreert deze formule, dat er sprake is van identificatie **tot de derde macht** en het illustreert daarmee, dat het omgaan met macht uiterste alertheid vereist.'*

'Bij een dergelijke intense identificatie zijn ongewenste bijeffecten onvermijdelijk, is het dat wat u bedoelt?'

Meester Negen schudde langzaam het hoofd.

'Bijeffecten zijn er in de waak-slaap altijd. Sommigen gewenst, sommigen ongewenst. Daar heb ik het niet over. Ik spreek over het individuele "ik". Niets is zo fnuikend voor een mens als het onvoorbereid aangereikt krijgen van de toverlamp van Alladin. Dat leidt tot een intens proces van identificatie met een zeer diepe waak-slaap, waaruit het uiterst moeilijk is om te ontwaken. Zo'n mens wordt midden in het centrum van de wereld van het 'hebben' geplaatst. Het Universele Bewustzijn kan in hem slechts werken in een beperkt aantal denkbeelden en het 'zijn' wordt daardoor sterk verschaald. Ik stel voor dat we nu de daad bij het woord voegen en pauzeren.'

‘De individuele macht,’ vervolgde Meester Negen later die middag, ‘helpt het “ik” bij het bewerkstelligen van zijn eigen doelen, de collectieve macht, de bundeling van individuele machten, leidt tot het bereiken van veel grotere doelen, dankzij het synergie-effect! ‘Wij stonden al stil bij de werking van de synergielwet en de formule, waarmee macht wordt beschreven, illustreert ons, hoe dat effect wordt bereikt.’

‘Dat zal zo zijn,’ zei de Zoeker, ‘en hoewel ik tijd heb gehad om er over na te denken, is de formule mij nog te vers om dat verband te kunnen leggen.’

*‘Laten we dan de verschillende pijlers nog eens doornemen en weer beginnen bij **kracht**, het product van wil en vermogen. De bundeling van vermogens levert het collectief een eindvermogen, dat **maximaal** gelijk is aan de som van alle individuele vermogens.’*

‘Waarom benadrukt u dat woord maximaal zo?’

‘Omdat er in het proces van bundeling vrijwel altijd sprake is van verliezen. Van afstemverlies, van verlies door dubbel werk, van verlies door coördinatie fouten en meer. Alleen in de optimale situatie is het gebundelde vermogen gelijk aan de som van de individuele vermogens. Nog gecompliceerder is het natuurlijk met de factor ‘wil’. Als alle deelnemers van een groep hetzelfde ‘willen’, ontstaat er een formidabele wil. In dat geval ontstaat er dus ook een grote gebundelde kracht. Als de ‘wil’ van de gebundelde “ikken” echter niet convergeert in één denkbeeld, dan verzwakt daarmee de gebundelde wil. En, in het verlengde daarvan bereikt de collectieve kracht natuurlijk ook niet haar maximaal mogelijke omvang.

*Vervolgens is er de tweede pijler: **het inzicht**. Het inzicht van een groep mensen is navenant groter dan dat van een individu, want er is veel meer kennis en in potentie veel meer begrip van de relaties tussen de onderlinge kenniselementen van processen. Dat impliceert, dat een collectief van mensen méér inzicht heeft in hoe een doel bereikt zou kunnen worden dan het enkelvoudige individu.’*

De Zoeker schudde zijn hoofd en staarde enige tijd naar buiten.

‘Dat is volgens mij alleen zo, als er een duidelijk doel is, waarbij er vervolgens ‘open’ nagedacht kan en mag worden over de vraag, h $\acute{o}$ e dat bereikt zou kunnen worden.’

‘Uiteraard, maar jij spreekt over de wijze, waar $\acute{o}$ p er met het inzicht wordt omgegaan, ik heb het over de potentiële gr $\acute{o}$ tte van het inzicht. Dus over de totale kwantiteit van kennis en begrip van relaties en welk voordeel dat heeft ten opzichte van de zeer beperkte kwantiteit van het enkelvoudige individu. De wijze, w $\acute{a}$ rop er vervolgens met dat inzicht wordt omgegaan, heeft te maken met het spel om de macht, dat noodzakelijkerwijs plaats vindt in groepen en samenlevingen. Dat komt overigens zeker nog aan de orde.

*Voor **de gerichte aandacht**, de derde pijler uit de machtsformule, geldt wat ook geldt voor het vermogen. De maximaal gerichte aandacht van een groep is gelijk aan de som van de individuele aandacht van de tot de groep behorende “ikken”, maar slechts in uitzonderlijke gevallen zal de aandacht van het collectief de maximale waarde bereiken. En dan altijd slechts voor een korte tijd.’*

‘Waarom dat laatste?’

‘Van belang is om je te realiseren, wat doelen feitelijk zijn.’

De Zoeker had goed geluisterd die ochtend en zei dan ook: 'Het zijn te bereiken schetsen van gewenste momenten' dan'. Dat wil zeggen, zo formuleerde u het naar mijn mening vanmorgen.'

'Dat zijn het, maar in essentie zijn het nooit meer dan mentale concepten. Meestal spreken ze aan, anders zouden ze in het collectief geen na te streven doel worden, maar het blijven mentale concepten en zoals we in de loop van al onze gesprekken vaak zagen, de kracht van mentale concepten legt het altijd af tegen die van de astrale en instinctmatige concepten. Het instinctmatige 'kompas' van elk "ik" is er op gericht om vanuit zijn huidige 'nu' te overleven naar een komend 'nu'. Dáár gebruikt het primair de gerichte aandacht voor. Dat wil dus zeggen, dat een deel, en vaak is dat echt het grootste deel, van de aandacht gebruikt wordt om allerlei individuele doelen te bereiken. De uitdrukking luidt: het hemd is nader dan de rok! Die uitdrukking geeft exact weer, wat ik bedoel. Om die reden bereikt de collectieve aandacht, in de voorbeeld dus de 'rok', zelden of nooit zijn maximum.'

'Jammer,' zuchtte de Zoeker, 'als dat wel het geval zou zijn, zou het veel meer zaken binnen handbereik brengen.'

'Niet noodzakelijkerwijs! Binnen samenlevingen zijn er heel veel richtlijnen, procedures, wetten, verboden en dergelijke die de gerichte aandacht van het "ik" dwingen een bepaalde weg te volgen. Die wetten en dergelijke zijn daarvoor speciaal uitgewerkt. Daarmee bewerkstelligt een groep, een samenleving of structuur, dat er in de richting van gedefinieerde doelen wordt gewerkt. En het is ook niet echt noodzakelijk dat elk "ik" zich naar het doel richt. Van belang is, dat er in een groep een minimum aantal "ikken" is dat de aandacht op het doel gericht houdt. En dat zij, indien nodig, de anderen er op attent maken, dat die hun aandacht niet bij het doel hebben. Ik heb het ook niet over een vaste kern, het is een percentage, een vaak wisselend aantal "ikken", dat zich er voor inzet om het geformuleerde groepsdoel te bereiken. Deze wijze van werken is dus veel effectiever, dan hetgeen er plaatsvindt bij het enkelvoudige "ik". Dat denkt, zoals we zagen, slechts incidenteel aan zijn doel. Bijvoorbeeld als zijn gerichte aandacht associatief of anderszins wordt geactiveerd door een denkbeeld en aansluit bij het geformuleerde doel. In het collectief wordt het doel door de groep levendig gehouden en daarom is er meer ruimte voor de individuele "ikken" om hun gerichte aandacht elders voor te gebruiken.'

De Zoeker had aandachtig geluisterd. Hij ging niet voetstoots met het gestelde mee.

'Ik kan er niet veel tegenin brengen,' zei hij, 'maar bij alles, wat u tot nu toe over macht hebt gezegd, realiseer ik me, dat het voortdurend blijft afwijken van wat ik verwacht. Natuurlijk, een "ik" moet over enige macht beschikken om zijn doelen te kunnen halen en dus is individuele macht van belang, maar macht speelt in mijn gedachten eigenlijk pas in de situatie, waarbij het ene "ik" macht heeft over een ander "ik". Dat andere "ik" voert zaken uit, die het eerste "ik" hem opdraagt, omdat dat eerste "ik" macht heeft over het tweede "ik". Die zijn hun macht niet kwijt, maar hebben niet meer de vrijheid om die macht naar eigen goeddunken in te zetten. De richting wordt nu voor een deel bepaald door het eerste "ik", omdat dat eerste "ik" macht over hem heeft!' De Zoeker had de laatste woorden nadrukkelijk uitgesproken.

'Ik begrijp je benadering en hetgeen je schetst, onderschrijf ik. Een dergelijke situatie

ontstaat echter nooit bij toeval. Daarom lijkt het me van belang te analyseren, waarom “ikken” in een dergelijke situatie terechtkomen, akkoord?’

De Zoeker, die voor het eerst het gevoel had, dat hij sturing aan het gesprek gaf, knikte. ‘Met zijn eigen individuele macht kan het “ik” tot op beperkte hoogte vorm geven aan zijn komend ‘nu’. Als collectief slagen “ikken” er dankzij de synergiewet in om een veel groter deel van het ‘dan’ de gewenste vorm te geven. Ik gebruikte destijds een aantal figuurtjes, die met enige aanpassing ook de relatie tussen individuele en collectieve macht illustreren.

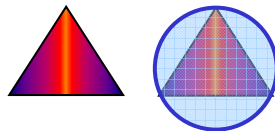

fig.78: de individuele macht volstaat voor het te behalen doel

Het driehoekje links geeft heel elementair een eenvoudig te behalen doel aan. De macht van een enkel individu, geschetst als de cirkel óm die driehoek, volstaat om dat doel te bereiken. Maar duidelijk is, zoals de volgende tekening aangeeft, dat die individuele macht niet voldoende is, als een groter doel moet worden gerealiseerd.

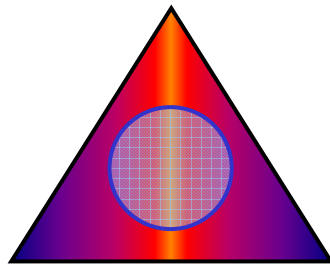

fig.79. Een groot doel overstijgt de individuele macht.

Wil dat doel behaald worden, dan móet er worden samengewerkt door een collectief van individuen. De figuur krijgt daarmee de volgende vorm.’

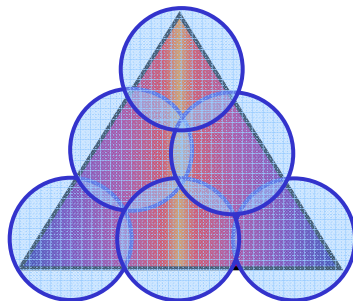

fig. 80: Een groot doel wordt behaald dankzij de collectieve macht.

‘De verschillende “ikken” voeren nu ieder een deel van de te verrichten activiteiten uit. Het doel is zo beperkt, dat zes “ikken” het uit kunnen voeren, maar de figuur komt er niet wezenlijk anders uit te zien, als het zou gaan om 60 of 600 “ikken”. Natuurlijk is het complexer, als er 60 “ikken” bij betrokken worden en zeker, als het er 600 zouden zijn, maar dat is terzijde. Het principe, het gecoördineerd oppakken en uitwerken van het gewenste doel blijft hetzelfde, akkoord?’

De Zoeker overdacht, wat er was gezegd. Het zou véél meer afstemming en coördinatie vragen, als er 600 “ikken” bij de uitvoering betrokken werden, maar die hoeveelheid veranderde inderdaad aan het principe niets. Hij knikte daarom en wachtte af.

*‘Laten we de formule, die macht beschrijft, eens bezien, ditmaal toegespitst op de situatie, dat het “ik” werkt in een collectief en dan beginnen we weer bij de eerste pijler **kracht = wil * vermogen**.*

*Het ‘willen’ stelt, dat een “ik” zich richt op het bereiken van een gewenst doel in zijn ‘dan’. Het “ik” kan zich aansluiten bij een collectief, waardoor dat bereiken van het doel vergemakkelijkt wordt. Het gevolg van deze acties is echter, dat een deel van de wil van het “ik” daarmee een voorgeschreven richting moet blijven volgen. Anders gesteld, een deel van diens ‘vrij wil’ blijft nu net zolang in gebruik tot het doel gehaald is! Nog anders en misschien meer theoretisch benaderd zou je ook kunnen stellen, dat het collectief, zolang het “ik” zich er bij aansluit, macht over het “ik” heeft. **Omdat het “ik” zijn wil deels móet richten naar het groepsdoel.**’*

De Zoeker dacht ernstig na over de laatste zin.

‘Wat u zegt lijkt plausibel, maar het klinkt zo resoluut, zo onvermijdelijk!’

*‘Het is **onvermijdelijk**. Dat wil zeggen, zolang er in het collectief wordt gewerkt naar een bepaald doel. Het richten van de verschillende ‘willen’ is nodig, omdat er anders geen synergievoordelen worden behaald voor een dergelijk collectief.’*

‘Dat impliceert dus, dat het “ik” inlevert, als het er voor kiest om in gezamenlijkheid een doel te bewerkstelligen?’

‘Aan elke keuze zitten gevolgen vast of deze nu gewenst zijn, gezien worden of wat dan ook. “Ikken” kiezen als gevolg van de inwerking van de hoofdwet altijd voor het maximaliseren van het aangename in het ‘dan’. Zij leveren daarmee een deel van hun vrijheid in het moment ‘nu’ in. Teneinde het gewenste collectieve doel in het ‘dan’ te behalen, zijn “ikken” bereid om in hun huidige ‘nu’ deels in te gaan tegen de richting van de hoofdwet. De hoofdwet beschrijft, dat “ikken” via de weg van de minste weerstand het aangename nastreven. Dit houdt dus in, dat een “ik”, dat in het ‘dan’ een doel wil behalen, zich daarvoor in zijn huidige ‘nu’ moet inspannen en daarmee in dat ‘nu’ –voor een deel- ingaat tegen die weg van de minste weerstand.’

De Zoeker wees naar de figuur.

‘Het “ik” wat u daar bovenaan getekend hebt, is het machtigste! Dat geeft richting aan de inspanningen van de andere vijf “ikken”. Dat bepaalt de richting en de anderen moeten zich schikken, kortom het heeft macht over de anderen.’

‘Zo wordt die situatie in ieder geval gekwalificeerd, maar ik stel voor dat we eerst de werking van de machtsformule in het collectief nader analyseren. We zijn gekomen bij het tweede deel van kracht, het vermogen. Ik zei je, dat het begrip ‘vermogen’ gekoppeld is aan een of meer aspecten van ‘hebben’ en maakte onderscheid tussen

materieel bezit en mentale, fysieke of astrale capaciteiten...'

'De eerste drie zijn me wel duidelijk, maar ik kan me moeilijk iets voorstellen bij astrale capaciteiten,' onderbrak de Zoeker.

'Misschien, omdat je die niet eerder nadrukkelijk als zodanig gekwalificeerd hebt gezien. Nochtans kun je ze in overvloed waarnemen. Denk bijvoorbeeld aan het vermogen om mensen emotioneel te raken, onder druk te zetten, te manipuleren, te ontroeren, bang te maken, te chanteren of wat dan ook. Overal waar interacties plaatsvinden spelen emoties. Je kunt zien hoe "ikken" geënthousiasmeerd, gemotiveerd, opgezweept, geïntimideerd of wat dan ook worden. Diegene, die deze reacties in meer of mindere mate weten te bewerkstelligen, beschikt over een navenant groot of groter astraal vermogen daartoe!

Terug naar samenwerking en synergie. Uiteindelijk is er een door het collectief gewenst doel vastgesteld. Om dat te bereiken zal het totaal van de beschikbare vermogens van de deelnemende "ikken" dus zo goed mogelijk moeten worden ingezet. Daartoe wordt het doel in overzichtelijke parten opgedeeld. Vervolgens wordt bezien wie van de "ikken" het best gekwalificeerd lijkt om de activiteiten, behorend bij elk part, uit te voeren. Dit gedrag is wetmatig. Het vloeit direct voort uit de werking van de hoofdwet en wordt daarom ook wel beschreven als de Eerste Afgeleide Wet. Deze stelt:
Elke samenwerking leidt tot specialisatie.'

'Zo gaat het!' De Zoeker stemde er voetstoots mee in en voegde er aan toe: 'Er worden scherp op elkaar afgestemde taakomschrijvingen gemaakt. Vervolgens wordt er vastgesteld welke vermogens "ikken" moeten hebben om de aldus beschreven taken tot een goede uitvoering te brengen.'

'De vermogens zijn daarmee bepalend voor de plaats in het collectief, nietwaar?'

'Zonder meer!'

'De échte vermogens of de gepercipieerde vermogens?'

De Zoeker was onmiddellijk op zijn hoede.

'De échte lijkt mij, maar waarom haalt u er gepercipieerde vermogens bij?'

'Voordat wij pauzeerden, namen we de maximalisatiewet door. "Ikken" streven naar het maximaliseren van hun macht. Aan elke plek in het collectief is een bepaalde hoeveelheid macht verbonden. En het is, zoals je zelf net al opmerkte, hoe hoger de plek, des te groter is de daaraan gekoppelde macht. Bovenaan worden de beslissingen voor het hele collectief genomen. Het spel om de macht is er op gericht om zo hoog mogelijk te komen en om überhaupt hogerop te kunnen komen is het voor "ikken" van belang, dat hun vermogens zo hoog mogelijk worden geschat. Onder invloed van de identificerende werking van de machtsmaximalisatiewet gaan "ikken" er toe over zich zodanig te gedragen, dat de perceptie van hun vermogen –voor zover zij dat zelf kunnen beoordelen- maximaal wordt. Ze gaan er toe over om als het ware 'kunstjes' te vertonen.'

'Kunstjes? Waar denkt u aan als u dat woord gebruikt?'

'Daarvan zijn er legio! Argumentaties worden bijvoorbeeld nadrukkelijker gebracht. Emoties worden bewust onderdrukt of opgeblazen. Eruditie wordt ongevraagd geëtaleerd. De eigen prestaties worden overbelicht en eventueel worden die van anderen gebagatelliseerd. Gelaatsuitdrukkingen, stemintonatie of volume en andere

non-verbale communicatie, kortom alles wordt ingezet om indruk op anderen te maken en zo anderen ervan te overtuigen, dat er een groot individueel vermogen aanwezig is. Eigenlijk is het een soort paringsdans hoewel die vergelijking intrinsiek onjuist is, want er vindt nauwelijks iets vruchtbaars plaats.'

De Zoeker kon een grijns niet onderdrukken.

'Ik herken veel van wat u zegt, maar uiteindelijk valt een "ik" door de mand.'

'Dat gebeurt ongetwijfeld, hoewel minder wetmatig dan jou statement doet vermoeden, maar dat is niet, waar wij het over hoeven te hebben. Wij verdiepen ons in de machtsformule en zien dat macht "ikken" brengt tot een steeds grotere mate van identificatie.

*Dit te hebben vastgesteld is het nu mogelijk om over te stappen naar de tweede pijler uit de formule, naar **het inzicht**. Inzicht blijft een abstract begrip, ondanks de omschrijving, die we voor de pauze doornamen. Het bevat zowel de essentie van begrip, als van kennis. Voor een deel is het dan ook juist om te veronderstellen, dat hoe meer begrip en hoe meer kennis een "ik" heeft, des te groter de mogelijkheid is, dat het inzicht van dat "ik" omvangrijk is. Let wel, ik formuleer het nadrukkelijk met een voorbehoud. Inzicht is alléén werkzaam in het moment 'nu'. Het is nauw gelieerd aan het begrip gewaarzijn.'*

'Het is voor u niet hetzelfde?'

*'Inzicht,' zei Meester Negen, terwijl hij zocht naar een zo scherp mogelijke formulering, 'kán ontstaan in de staat gewaarzijn. Het is een mogelijkheid. Wil er inzicht kunnen zijn, dan is het noodzakelijk dat er gewaarzijn is. Gewaarzijn heeft slechts marginale relaties met de aspecten kennis en begrip. **Het is een staat! Die is er, of is er niet!** De staat gewaarzijn vereist een hoge mate van alertheid. In het 'nu' bestaan altijd grote hoeveelheden potentiële denkbeelden. Als de gerichte aandacht daarin verdwijnt, is er sprake van identificatie. Hoe meer kennis en begrip, hoe meer denkbeelden zijn verworven, des te groter is de kans op identificatie. Het "ik", dat niet alert is, is niet gewaar en het kan dat ontbreken van gewaarzijn natuurlijk nooit compenseren met het verwerven van kennis en begrip!*

'Het lijkt mij zelfs een contradictie!' reageerde de Zoeker voorzichtig.

'De redenering van de Geest der Massa's is hieraan echter tegenovergesteld. De Geest der Massa's gaat er van uit dat hoe meer kennis en begrip er is verworven, des te groter de mogelijkheid, is dat in het moment 'nu' de juiste acties en handelingen worden uitgevoerd, waardoor in het 'dan' het gewenste doel wordt behaald. Hier zie je een eendimensionale redenering pur sang! Alleen het causale aspect wordt in deze redenering gebruikt!'

'De achtergrond van deze gedachten laat zich makkelijk beredeneren,' dacht de Zoeker hardop, 'het is lijkt mij na alles, wat u er over gezegd heeft, veel eenvoudiger om kennis en begrip handen en voeten te geven dan inzicht.'

'Dat is het en je ziet hoe hardnekkig de weg van de minste weerstand hier is gevolgd. Het is al buitengewoon complex om een "ik" duidelijk te maken, dat het geïdentificeerd is. Vervolgens is het nog ingewikkelder om te bewerkstelligen, dat zo'n "ik" de-identificeert, waardoor diens gewaarzijn toeneemt en daardoor wellicht zijn inzicht. Het is veel gemakkelijker om "ikken" te vormen, want wat vormen is en de bereikte

effecten van dat proces zijn, is al honderden eeuwen duidelijk.

De oorzakelijke relatie tussen gewaarzijn en inzicht wordt nauwelijks belicht, omdat de Geest der Massa's gewaarzijn één op één gelijkstelt met een alert en helder werkend "ik". Vanuit die gedachte laat het zich dan ook eenvoudig begrijpen, dat de tweede pijler, het inzicht, zo gemakkelijk gelijk gesteld wordt met kennis en begrip en dat die twee begrippen op hun beurt in de Vormingsprocessen vrijwel alle aandacht hebben gekregen.

Wij zagen talloze malen, dat als gevolg van vorming er een sterk vergrote grote kans is op identificatie met de inhoud van het vormingsproces. Het "ik" duikt namelijk in zijn 'nu' telkens opnieuw in de aangeleerde denkpatronen. Omdat er nauwelijks interesse is voor het proces van de-identificatie, integendeel zelfs, worden "ikken" verder en verder opgeleid, gevormd, getraind of ergens in gespecialiseerd. Met name specialisatie leidt tot het gevoel van macht, want hoe exclusiever het specialisme, des te zwaarwegender zijn de woorden van de specialist. Kennis en begrip, zo weet de Geest de Massa's, leiden tot macht en in het verlengde van de machtsmaximalisatiewet geldt: hoe meer macht, des te beter!

'Waarom gebruikte u het woord integendeel?' De Zoeker was het terloopse gebruik van het woord niet ontgaan.'

'De meeste vormingsprocessen zijn er op **gericht**, dat "ikken" zich met de inhoud van de processen laten identificeren. Zeker in een collectief, waar er samengewerkt moet worden, waar er taakafbakening en coördinatie nodig is, is het van belang, dat de aandacht van het "ik" gestuurd wordt in een gewenste richting. De gerichte aandacht van het "ik" begaat altijd een spoor van denkbeelden in de tijd, we stonden daar eerder bij stil. Als dat spoor vastgesteld kan worden in een opleiding of training, dan houdt het aldus gevormde "ik" zijn aandacht bij een gewenst opeenvolgend patroon van denkbeelden. En met deze opmerking zijn we aangekomen bij de derde pijler uit de machtsformule, **de gerichte aandacht**.

Hoe groter, hoe intenser die is, des te minder zal het "ik" switchen van doel naar doel. Anders gesteld, des te trefzekender zal het van moment tot moment het juiste spoor van denkbeelden volgen en wellicht daarmee afdwingen, dat anderen in het collectief ook hun aandacht op het vastgestelde doel richten.'

'Waarom zouden die dat doen?'

'Omdat ieder in het collectief werkt in een patroon van afspraken. De onderlinge afhankelijkheid vraagt om afstemming en coördinatie. Beiden dwingen de aandacht van "ikken". In een collectief worden er op velerlei gebieden afspraken gemaakt. We hadden het bijvoorbeeld zojuist over taakomschrijvingen. Zij vormen nog maar een fractie van de talloze afspraken, waarmee de aandacht van "ikken" in collectieven gericht wordt.'

'Waarom mag ik nog meer denken dan?'

'Aan alles, waarmee de aandacht van het "ik" wordt gestuurd in een gewenste richting. Dat gebeurt bijvoorbeeld door de geschreven en ongeschreven regels op allerlei gebieden. Door voorschriften, procedures, wetten, protocollen, reglementen, orders, bevelen, verboden en geboden. Ook door procesbeschrijvingen of handleidingen en standaarden. In de exacte wetenschappen vind je formules, stellingen,

vermoedens en axioma's. De Geest der Massa's gebruikt zijn riten, zijn normen en gebruiken. Religieuze bewegingen hebben hun geloofssystemen en in de rechtspraak heb je overeenkomsten en contracten. Dit alles bestaat elk moment 'nu' en werkt in op "ikken". Daarmee wordt hun aandacht getrokken in de richting van evenzoveel te bereiken doelen.'

De Zoeker had geruime tijd nodig, om hetgeen hij had gehoord te verwerken.

'Het is eigenlijk verbijsterend, wat u zegt. Ik was mij er niet zo van gewaar, maar de baaierd van sturende regels, die u zojuist opsomde is eigenlijk overweldigend. Het "ik" heeft feitelijk geen vrije keuze om de eigen aandacht te richten, want op vrijwel alle gebieden is er eerder en door ánderen voor hem nagedacht. Als het al niet is over de wijze, waarop hij zich als verkeersdeelnemer moet gedragen, dan is het wel dat het elke week de vuilnis op straat moet zetten, zich op een bepaalde manier als werknemer of echtgenoot moet gedragen en zo nog veel meer! Alles lijkt wel geregeld! Waar heeft het nog keuzevrijheid?'

*'Ik begrijp je reactie, maar je kunt het ook anders benaderen. Als er in een collectief veel geregeld is, dan is de vrijheid van de gerichte aandacht van een ertoe behorend "ik" minder dan in een situatie, waar er weinig geregeld is. Dat is, merkwaardig als het je op dit moment misschien overkomt, voor "ikken" toch bijzaak. Waar er veel geregeld is, is de samenleving namelijk in staat om "ikken" te laten komen tot een grote mate van 'hebben'. En dat is, gedachtig de bezitsmaximalisatielwet, waar we het de vorige keer over hadden, een situatie, die zij zich wensen. **Dáárom** spannen "ikken" zich in in de richting van collectieve doelen. En overigens worden ze daarom ook door Vormers der Gedachten gekneed om zich in te spannen voor het collectief. Hun mind wordt in de gewenste richting gezet, een proces, waar ik morgen uitgebreid op in zal gaan.*

Ik begon vandaag met de statement, dat macht een van de sterkste identifiërs is in het menselijke leven. De analyse van zojuist illustreerde dat, nietwaar?

'Ongetwijfeld,' zei de Zoeker grijnzend, 'maar uw conclusie zie ik niet direct.'

'Je ziet, hoe in samenwerkingsverbanden er een immens conglomeraat van afspraken, regels geboden en dergelijk is, dat de aandacht van het "ik" stuurt. Die afspraken hebben daarmee, om het anders te stellen, macht verkregen over het "ik". Het "ik" móet zich aan de regels, geboden etcetera houden. Het Universele Bewustzijn, dat potentieel in een collectief werkt, is door dat collectief als het ware gestold in de voorschriften, manuals en dergelijke. Het "ik" wordt geacht, gemotiveerd, gestuurd, of eventueel zelfs gedwongen om zijn vermogens, zijn inzicht en zijn gerichte aandacht zó in te zetten of te gebruiken, dat op die manier de collectief geaccordeerde gestolde paden van bewustzijn gevolgd worden. Het inzicht is teruggebracht tot het punt van 'herkennen van de denkbeelden uit het uitgedachte proces, dat gevolgd moet worden.'

Het was even stil na deze woorden.

'Hoe groot en complex een collectief ook is,' het was Meester Negen die na een korte

pauze het gesprek weer hervatte, 'het kernelement, de meest elementaire bouwsteen van elk samenwerkingscollectief blijft altijd weer het "ik". "Ikken" **moeten** scheppen. Dit vloeit voort uit de Scheppingsstraal en het heeft dáárin geen keuze. Het "ik" wil in alle richtingen scheppende acties te ondernemen, maar dat is natuurlijk niet mogelijk.'

'Want .. ?'

'Door gebrek aan fysieke, mentale of astrale vermogens, een gebrekkig inzicht, onvoldoende mogelijkheden om de aandacht gericht te houden, of welke beperking dan ook. Het heeft absoluut onvoldoende macht om alle mogelijk denkbare doelen te realiseren en het gevolg is duidelijk, het zal moeten kiezen: dit wél, dat níét! Keuzes impliceren dat het zijn scheppingsdrang bewust gaat richten en de combinatie van de beide laatste statements betekent dat "ikken" zullen gaan samenwerken en binnen hun samenwerkingsverbanden zo effectief en efficiënt mogelijk de gewenste doelen proberen te realiseren.'

En terwijl hij sprak legde Meester Negen een figuurneer die de Zoeker nog kende uit de verhalen over synergie.

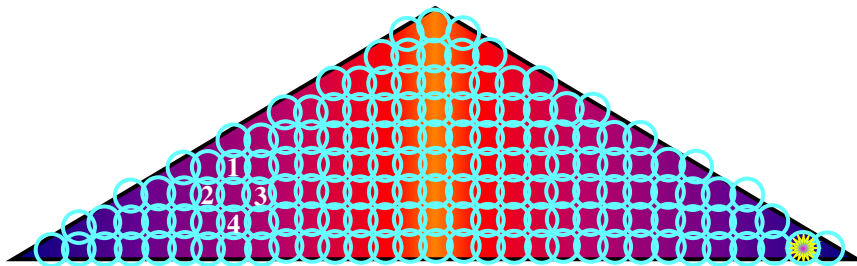

fig. 81: "Ikken" in een groot samenwerkingsverband.(1)

'Elk van de getekende cirkels vertegenwoordigt een "ik". Ieder "ik" heeft in deze specifieke samenwerkingsstructuur een specifieke taak die is omschreven met het hele scala aan sturende middelen dat ik zojuist noemde.'

'Taakomschrijvingen, procedures, instructies en dergelijk?'

'Die! Alleen op die manier weet dit collectief haar totale doelstelling te verwezenlijken. De vier genummerde cirkels linksonder omsluiten de cirkel in het midden. Hiermee kan ik je de werking van de scheppingskracht en de effecten die dat heeft op het werken binnen samenwerkingsverbanden verduidelijken. Essentieel is dat je de werking van de scheppingskracht blijft beseffen. Deze werkt altijd en daarom **zullen er altijd spanningsbronnen ontstaan in gestructureerde verbanden**. Hier heb je één van grootste bronnen van geweld in het menselijke bestaan.

Om dat te verduidelijken heb ik die genummerde cirkels sterk vergroot nogmaals weergegeven.' En terwijl hij sprak legde Meester Negen een volgende figuur neer.

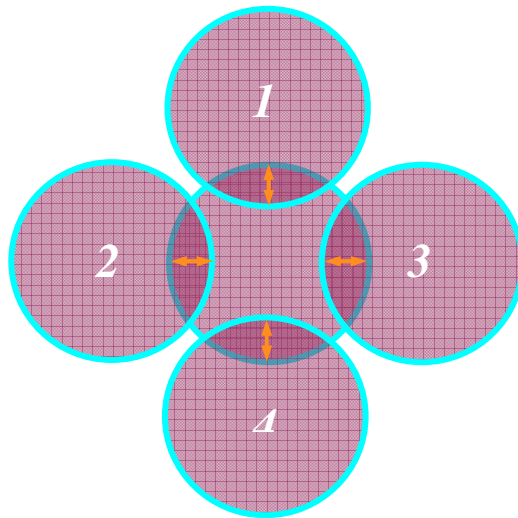

fig. 82: “Ikken” in een groot samenwerkingsverband.(2)

De Zoeker staarde naar de tekening die er op zich niet ingewikkeld uit zag.

‘Ik ben bang dat ik niet meteen zie waar u op doelt.’

‘Welnu, bezie de middelste cirkel. Je ziet dat ik daarin een viertal dubbele pijltjes heb getekend. Beperken we ons in eerste instantie tot de ‘uitgaande’ richting. In het specifieke geval waar we het tot nu toe over hadden vertegenwoordigt elke cirkel een “ik” in een collectief, maar dat is natuurlijk slechts één van de mogelijke benaderingen. Wat voor “ikken” geldt, geldt evenzo voor bijvoorbeeld een afdeling in een organisatie. Of voor een aantal fabrieken binnen een groot bedrijf, of divisies binnen een multinational. Of voor gemeentelijke besturen binnen een landsverband of wat dan ook. De vijf cirkels geven telkens weer dat er via een stelsel van afspraken een verdeling van de macht heeft plaatsgevonden en dat elke cirkel er met behulp van de toebedeelde macht een gecoördineerd deel van een gewenst overkoepelend doel zal bewerkstelligen, akkoord?’

De Zoeker knikte, dat beeld was duidelijk.

‘De ‘cirkels’ om ze zo maar eens te blijven noemen, kunnen samenwerken omdat er werkafspraken, procedures regels, instructies en dergelijke zijn, die aangeven aan wie wanneer welke hoeveelheid macht is toebedeeld! Dankzij die afspraken weet elke ‘cirkel’ dat de eigen macht geconsolideerd is. Het kan zich altijd op de gemaakte afspraken beroemen.’

‘Uiteindelijk wordt een dergelijk collectief daardoor wel statisch,’ meende de Zoeker.

‘Die mogelijkheid is er. Gelukkig is er onder invloed van de Scheppingsstraal in elke ‘cirkel’ altijd een permanente drang aanwezig om te gaan scheppen.

*Het boeiende, tenminste voor wie daar oog voor heeft, is dat de Scheppingsstraal zich **nooit** laat intomen door grenzen, procedures, afspraken, regels, bevelen of wat dan ook. Orders en dergelijke vloeien voort uit het denken en dat is slechts één van de drie facetten –ook instinct en astraliteit zijn er- waarmee de scheppingsstraal in de mens*

werkt. Natuurlijk, taakomschrijvingen, richtlijnen, handleidingen en dergelijke zijn onmisbaar, anders wordt er geen synergie behaald, maar zij bewerkstelligen bij wijze van spreken dat de immer aanwezige fluctuaties in het Universele Bewustzijn 'stollen', met andere woorden: tot stilstand komen, in die beperkte mentale constructies, de coördinerende procedures.

Dit werkt, maar altijd slechts tijdelijk! De scheppingskracht zet, ook in synergetische verbanden, aan tot het scheppen van **nieuwe** manifestaties van bewustzijn. Dát beoog ik met de laatste figuur weer te geven. De middelste cirkel heeft als gevolg van de scheppingskracht een onontkooimbare neiging om te expanderen, **buiten de vastgelegde grenzen!** Dus buiten de gemaakte afspraken om en die cirkel komt daarmee in potentie op het terrein dat voorbestemd was voor de andere cirkels.

Die andere cirkels zijn daar niet van gediend en zij beschermen fanatiek al datgene waarop zij -op basis van vastgelegde afspraken- recht hebben. Deze cirkels gebruiken dus, we zagen dat eerder vanmiddag, energie om hun macht consolideren, maar daarmee houdt het niet op! Ook zij zijn onderhevig aan de werking van de scheppingskracht. Dus ook zij hebben de neiging om over de grenzen van wat is afgesproken, te expanderen, ten koste van de andere cirkels. Op basis van deze analyse zie je, wat je binnen alle samenwerkingsverbanden waar dan ook en los van omvang waar kunt nemen: grensconflicten. Ofwel de strijd om de macht!

'Het verschijnsel is me natuurlijk bekend,' reageerde de Zoeker, 'maar uw benadering werpt er een volkomen nieuw licht op.'

'In zeer veel samenwerkingsverbanden verdwijnt er energie die niet ingezet wordt om het doel te bereiken. Enerzijds door de drang macht om te consolideren, anderzijds door de expansiedriften die ik net schetste. Die energie wordt niet gebruikt om het doel te behalen en een dergelijk verlies gaat ten koste van de synergie.'

'De organisatie wordt inefficiënt.'

'Zo wordt het gekwalificeerd in het vakgebied, hoewel de scheppingskracht nooit als oorzaak wordt gememoreerd. Wat je wel ziet is dat organisaties om de zoveel tijd als het ware 'opgeschud' worden, waarna er nieuwe afspraken worden gemaakt. Waarmee een nieuwe verdeling van de macht is vastgelegd.'

'Het hoeft zich niet te beperken tot organisaties,' zei de Zoeker lachend, 'het lijkt me dat je eenzelfde gedachte ook kunt loslaten op zoiets eenvoudigs als een huwelijk!'

'Het geldt overal! De grootte, noch de aard van het samenwerkingsverband is van enig belang. Waar het om gaat is dat de scheppingskracht werkt en dat daardoor elke afspraak waarmee macht wordt gekanaliseerd, onder druk komt te staan.'

'Als iemand dat beseft, verliest hij of zij zich niet in een competentiestrijd. Daarmee zouden huwelijken in stand kunnen blijven?'

'Besef is inderdaad het kernwoord. Maar ik zou jouw laatste statement zelf iets anders formuleren. Degene die in de waak-waak bewustzijnstoestand is, stapt niet in het veld van competenties, omdat hij zich gewaar is van de werking van de scheppingskracht in zichzelf en zelf beslist om zich met die kracht -en voor hoe lang- te identificeren. Ik sprak destijds met je over het Tweede Gebod van de Grote Leraren: Identificeer bewust! Waar dat wordt nagelaten treedt onherroepelijk het grensconflict op en zie je ruzies, vechtpartijen tot soms zelfs complete oorlogen!'

Keren we even terug naar de figuur met de vele “ikken” in de driehoek. Je ziet dat ik rechtsonder één opmerkelijke cirkel heb geschetst. De plek is arbitrair, want wat ik wil zeggen geldt voor alle cirkels. De beïnvloedingsmogelijkheden van het ‘hier en nu’ beperken zich vrijwel tot het getekende gebiedje. **Op dat gebied**, voor die taak is een betrokken “ik”, bijvoorbeeld een functionaris, een medewerker, een ter zake kundige, die inhoudelijk bevoegd is, verantwoordelijk voor de te ondernemen acties. **Daarbuiten** vrijwel niet! Dát is de essentie van de gestructureerde samenwerking in een collectief.’ ‘Hoe zit het met een hoogste leidinggevende? Die bestrijkt de gehele driehoek! Dat is dus de machtigste persoon!’

‘Dat lijkt misschien, maar dat is het natuurlijk niet. Je moet je blijven realiseren waarom er überhaupt collectieven ontstaan. De te verrichten activiteiten zijn teveel, te groot, te uitgebreid voor één “ik”. Omdat het doel sterk gewenst is, zal er worden samengewerkt. Wat denk je trouwens dat een begrip als ‘teveel’ in dit verband in houdt?’

‘Eén “ik” heeft onvoldoende macht om de activiteit alleen uit te voeren?’

‘In dit verband betekent het dat de ‘hier-en-nu-horizon’ van één “ik” te beperkt is. We spraken daar over op de Kleine Omweg en ik toonde je toen de volgende schets.’

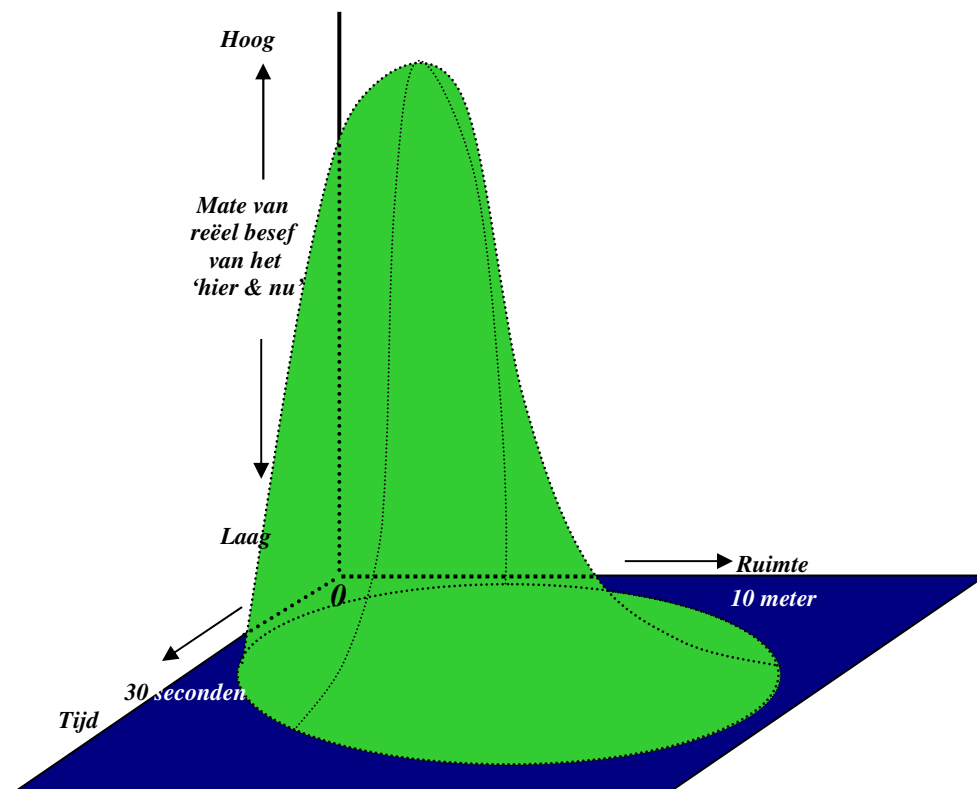

fig.83: Het reële bevattingssfeer van het “ik” in de tijdruimtedimensies
De Zoeker, die zich dit ook figuurtje herinnerde, knikte.

‘De tekening geeft aan dat alleen in het groen gekleurde gebied de aandacht van het ik” actief kan participeren in de tijdruimtematerie gebeurtenissen van zijn omgeving. Globaalweg bedraagt die ruimtelijke afstand zo’n 10 meter en de tijdsafstand loopt tot zo’n 30 seconden. Alles wat ‘verderaf’ is, bestaat voor het “ik” feitelijk alleen nog conceptueel. Het bestaat dus wel, maar in de virtuele wereld, dankzij denkbepelden. Dit nu impliceert, om op jouw opmerking terug te komen, dat het hoogste “ik” in de driehoek enkel op conceptueel niveau de machtigste is. Maar ook diens aandacht is volstrekt ontoereikend om diep in de organisatie zinvolle activiteiten te kunnen ondernemen.’

‘Het is wel de machtigste, of wilt u dat ontkennen?’

*‘Ontkennen zou niet veel bijdragen in ons gesprek. Het “ik” aan de top is de machtigste, **maar alleen** omdat er -door een immens veld van afspraken en procedures in de driehoek- een situatie is ontstaan dat dit “ik” de richting aan mag geven waarin de macht van de tot het collectief behorende “ikken” ingezet zal worden.’*

‘Dus heeft het de macht!’ hield de Zoeker aan.

‘Binnen het geheel van overeengekomen afspraken en kengetallen bepaalt het top “ik” de richting van het collectief,’ reageerde Meester Negen en hij voegde er aan toe, ‘ik wil hier een tot nu toe onbenoemd aspect in brengen: de intensiteit van de gerichte aandacht. De intensiteit van aandacht neemt af, naarmate de tijd en ruimte componenten toenemen. De intensiteit van het hoogste “ik” van in de driehoek is het hoogst in en bij die top. Vrij snel daarbij neemt het sterk af en wordt conceptueel!

*Dat het afneemt is wetmatig, maar voor het collectief niet problematisch. Dankzij het veld van afspraken, procedures, richtlijnen en dergelijke blijft het collectief er in slagen synergetische doelen te bereiken. Een collectief, een samenwerkingsverband bestaat feitelijk uit een zeer groot aantal gecoördineerde ‘hier en nu’ situaties waarin op tal van plekken het individuele bewustzijn aanwezig is. Eén “ik” is slechts in staat, als het dat al is, tot het gewaar zijn van zijn **eigen** hier en nu situatie. **Dus nooit die van een ander.** Het effectieve bereik van de aandacht van het top “ik” is dus ook hooguit marginaal iets groter dan dat van alle andere “ikken”. In die zin is het niet machtiger dan andere “ikken” in de driehoek.’*

‘Dat is in essentie ook zo natuurlijk,’ onderbrak de Zoeker enigszins ontevreden, ‘maar wat is de meerwaarde van uw laatste opmerking? Ik bedoel, uw analyses zijn tot nu toe allemaal logischerwijs juist en ik kan er dan ook nauwelijks iets tegenin brengen, maar het is allemaal zo ..ehh..,’ hij zocht vergeefs naar een typering, ‘zo correct! Zo .. ehh.. misschien bedoel ik zelfs te zeggen, zo braaf! Het begrip macht roept bij mij, ondanks uw benadering toch telkens meer associaties op met termen als imponeren, domineren, machtsmisbruik, onderdrukking of uitbuiting dan met hetgeen u tot nu toe hebt gememoreerd. En géén van die termen heb ik u horen gebruiken!’

‘Dat komt zo meteen aan de orde,’ zei Meester Negen, ‘laat mij echter eerst mijn analyse beëindigen!’ Zonder op een accordering te wachten ging hij verder.

*‘Omdat er een veelvoud van afspraken is gemaakt waardoor, van onder naar boven in het collectief, de relaties tussen te verrichten activiteiten en de daaraan gekoppelde macht op de verschillende plekken van het collectief geregeld zijn, heeft het “ik” aan de top -**maar uitsluitend zolang het op die plek zit**- uiteindelijk de beslissende stem in*

alles wat het collectief betreft. Concreet betekent dit dat het “ik” dat zich op de plek bevindt waar de beslissingen genomen worden hoe er in het collectief omgegaan moet en mag worden met de macht van het collectief. Ik breng je nogmaals de formule in herinnering: **macht = wil * vermogen * inzicht * gerichte aandacht**. Het “ik” op de hoogste machtsplek richt de macht van het collectief naar het gewenste doel. Dát is de macht die toebehoort aan de hoogste machtsplek, omdat dat zo in de talloze afspraken en regels van het samenwerkingsverband is vastgelegd.’

Meester Negen keek de Zoeker even aan.

‘Wat ik je zeg is eenvoudig verwoord en het klinkt na alles waar we het vandaag over gehad hebben, wellicht plausibel en op een bepaalde manier is dat te betreuren, want daardoor wordt het vrij snel bijgezet in de vijfhoek van waarheden, zonder dat het intrinsieke belang ervan is doorgrond. Het wint enorm aan waarde als je het op een méér dan alleen conceptueel niveau met me eens bent! Tracht door de woorden de diepste essentie te zien: **Op de eerste plaats is er een machtsplek en vervolgens komt er een “ik” dat plaatsneemt op die machtsplek**. Dát is de situatie. Alleen, omdat een “ik” in die machtsplek zit, verwerft het “ik” het recht om de collectieve macht te richten.

Wat betekent dit als we de machtsformule op die situatie loslaten? Het top“ik”, om dat maar eens zo te kwalificeren, gebruikt de vermogens, determineert het inzicht in het ‘nu’ en stuurt de gerichte aandacht van alle “ikken” die tot het collectief behoren naar het gewenste doel. Dat richten van de collectieve macht kan zo’n “ik” nooit alleen! Het bereik en de intensiteit van de eigen aandacht is daartoe volstrekt onvoldoende. Een dergelijk “ik” wordt dan ook geholpen en de helpende “ikken” bevinden zich op de op één na hoogste machtsplekken. Hun eigen macht is gericht door het top “ik” en, geholpen door de diverse richtlijnen en afspraken mogen zij de macht richten voor dat deel van het collectief dat door onder hun beheer is gesteld.

Wat voor de intensiteit van de aandacht van het top“ik” geldt, geldt ook voor de “ikken” op de tweede machtslaag. Ook hun aandacht is gelimiteerd en ook voor hen geldt dus dat, naarmate de afstand toeneemt de intensiteit van de aandacht minder wordt. Ook zij worden daarom geholpen, ditmaal door “ikken” van een derde machtslaag. En afhankelijk van de grootte van het collectief gaat dit verder. Zo ontstaat in een collectief **in ieder samenwerkingsverband** een sturend geheel van “ikken”, dat waarborgt dat de macht van het collectief gericht blijft op het gewenste doel. Ik omschrijf zo’n sturend geheel van “ikken” als **‘machtsstructuur’**.’

De Zoeker knikte onwillekeurig, de naam leek hem juist.

‘Laat ik,’ vervolgde Meester Negen, ‘voor de goede orde nog eens samenvatten waar we het tot nu toe over gehad hebben. Macht is in essentie een individueel gegeven. Daarmee weet een “ik” doelen in zijn ‘dan’ te realiseren. Als er een doel is wat de macht van één “ik” overstijgt, gaan “ikken” samenwerken. Samenwerking levert synergie, mits goede afspraken worden gemaakt over inzet, richting en meer. De afspraken breken het grote doel op in kleinere parten en vervolgens wordt gezien welk “ik” het meest geschikt is of..,’ Meester Negen keek de Zoeker even aan, ‘.. lijkt, -denk aan de ‘kunstjes’- om de uitvoering van een specifiek part op zich te nemen. Het geheel van afspraken binnen een samenwerkingsverband, het collectief, leidt er toe dat er een

machtsstructuur ontstaat die er op toeziet dat de individuele macht van de “ikken” zo gericht wordt dat het gewenste collectieve doel gerealiseerd wordt. Tot zover akkoord?’

De Zoeker reageerde niet meteen. Datgene wat de ander schetste was in essentie niet echt nieuw, hoewel de benadering, zoals vaker het geval was, zeker niet standaard was. Uiteindelijk knikte hij.

‘Goed! Dan kunnen we nu overgaan tot het aspect wat, dat leek ik in ieder geval uit je vragen te kunnen opmerken, jouw bijzondere belangstelling heeft: de wijze waarop er door de “ikken” van de machtsstructuur wordt omgegaan met de macht die voortvloeit uit de machtsplekken waarop zij terechtgekomen zijn.

*Laat ik beginnen met vast te stellen dat zowel de machtsplek als de machtsstructuur in het denken van “ikken” volledig verzelfstandigd zijn. Het zinvolle, het noodzakelijke en zelfs het onvermijdelijke van het bestaan van beiden is “ikken” alom en in alle tijden door de Vormers der Gedachten van kindsbeen aan af, bijgebracht. Los van welke persoonlijke overtuiging die Vormer der Gedachten zelf ook gehad mocht hebben. Deze begrippen hebben daarmee een prominente en onwrikbare plek verworven in de vijfhoek van waarheden van ieder “ik”. Ze worden gezien als onmisbare bouwstenen in de menselijke samenlevingen. De Geest der Massa’s heeft het recht van hun existentie boven alle twijfel verheven. Zij staan **op zichzelf** dus niet ter discussie! Zij zijn er, punt!’*

De Zoeker die zich plotseling realiseerde dat hij er nog nooit zo tegenaan had gekeken, grijnsde enigszins bête.

‘Het is ook niet voorstelbaar dat ze er niet zouden zijn.’

‘In ieder geval niet daar, waar er identificatie is met het behalen van grotere doelen. Die kunnen natuurlijk alleen worden bereikt met samenwerking, dat is wetmatig. Ik sprak met je over de Eerste Afgeleide wet, de wet die beschrijft dat samenwerking leidt tot specialisatie, herinner je je dat nog?’

De Zoeker knikte.

*‘Welnu, hier zien we de Tweede Afgeleide wet: **Elke vorm van structurering impliceert de introductie van macht.** Deze wet beschrijft dus dat elke samenwerkingsvorm zowel machtsplekken als een machtsstructuur creëert. De waak-slaap kenmerkt zich door een sterke identificatie met de mogelijkheden die machtsplekken en de machtsstructuur bieden. “Ikken” beschouwen beiden namelijk als middel par excellence om de eigen macht te maximaliseren.’*

‘Niet iedereen is per se uit op eigen gewin!’

‘Niet iedereen, daarin heb je gelijk, maar misschien op een andere manier dan je denkt, ik kom daar nog op terug, maar laat ik trachten uit te leggen wat mijn punt is! In het begin van ons gesprek stelden we vast dat macht het individuele vermogen is om het ‘dan’, in de meest abstracte zin, een gewenste vorm te geven. Die vorm is zodanig dat dit ‘dan’ voor het “ik” zo aangenaam mogelijk is om in te bestaan. Die vorm omschreef ik als het ‘gewenste doel’. Een dergelijk doel kan bestaan uit het verwerven van materieel of immaterieel bezit, maar het kan ook het bewerkstelligen van iets ideëls zijn!

Een “ik”, dat op een machtsplek zit, heeft méér mogelijkheden om de eigen individuele

macht te maximaliseren dan een “ik”, dat niet op zo’n plek zit. Uit het totaal van afspraken van waaruit de machtsplekken zijn ontstaan vloeien namelijk voor het “ik”, dat de machtsplek bezet, een aantal persoonlijke ‘voordelen’ voort.’

‘Zoals?’

‘Om te beginnen is er altijd de hogere materiële of immateriële beloning. Daarnaast is er bijvoorbeeld een grotere toegankelijkheid op tal van gebieden, het “ik” komt gemakkelijker ergens binnen, wordt eerder gepolst en degelijke. De machtsplek heeft meestal status met alles, wat daar aan vast zit. Een aantal machtsplekken brengt met zich mee, dat het “ik” wordt bewonderd met alle mogelijkheden, die dat weer biedt. Kortom de bezitter van de machtsplek verwerft allerlei privileges, die de niet-bezitter niet heeft. Al dit soort voordelen maximaliseren de individuele macht van het “ik”. Dat “ik” is daardoor in staat om het eigen ‘dan’ nog aangenamer in te richten. Dát is een van de belangrijkste redenen, waarom voor velen een machtsplek iets aantrekkelijks heeft! Waarom er dus naar gestreefd wordt om op een dergelijke machtsplek te komen.’

‘Daarom is er zo’n nadruk komen te liggen op het verwerven van kennis. Uw formule beschrijft het weliswaar anders, maar voor velen is kennis nog synoniem met macht. Meer kennis is voor velen dé methode om op een machtsplek te komen.’

‘Naast de ‘kunstjes’, die ik eerder noemde,’ zei Meester Negen. ‘Hoe dan ook, het bezetten van een machtsplek is voor het “ik” begeerlijk en wordt daarom nagestreefd in welk collectief dan ook. Natuurlijk wordt bij machtsplekken nogal eens gedacht aan de in het oog springende plekken van bestuurders. Daarbij moet je denken aan presidenten, ministers, CEO’s, directeuren, managers en dergelijke of topadviseurs. Maar in de breedte gezien geldt het voor alle machtsplekken in verenigingen, clubs, instituties, genootschappen, stichtingen, religies. Maar het geldt bijvoorbeeld ook voor gezinnen of welke naam een collectief verder ook moge hebben. Tot en met zoiets banaals als een criminele bende!’

Keren we terug naar hetgeen jou bezighoudt, de vraag naar onderdrukking en machtsmisbruik. Zij vloeien altijd voort uit het individueel gebruik van macht. Soms handelt een “ik” alleen. Het meest duidelijke voorbeeld hierbij is een vechtpartij. Of een beroving. Het ene “ik” gebruikt zijn fysieke overmacht om het andere “ik” geweld aan te doen. Maar ook in gewone relaties zie je dat de ene partner de andere onderdrukt door gebruikmaking van emotionele overmacht bijvoorbeeld. Talloos zijn daarnaast de voorvallen, waarbij de mentaal sterkere de mentaal zwakkere vernedert. Deze uiterst vaak voorkomende vormen van mentaal geweld worden door de nieuwsverzorgende structuren gemarginaliseerd, hoewel er alom sprake is van misbruik van individuele macht.

*Geheel anders is het ogenschijnlijk, als de leider van een collectief macht misbruikt. Een staatshoofd, dat een ander land binnenvalt, een leider, die oproept tot genocide, een dictator, die bevolkingsgroepen onderdrukt, een CEO, die oogluikend toelaat dat in een buitenlandse vestiging van het bedrijf medewerkers worden uitgebuit. Het gegeven, dat dergelijke “ikken” alleen tot dit soort handelingen kunnen komen, **omdat er een volledig collectief van “ikken” is, dat de richting van het top “ik” volgt**, wordt buiten beschouwing gelaten. Alle macht van het collectief wordt geprojecteerd op het ene top “ik, waarmee diens macht natuurlijk tot onwaarschijnlijke proporties wordt*

opgeblazen. De individuele macht van zo'n top "ik" vloeit echter altijd voort uit het geheel van afspraken, dat zijn machtsplek determineert.'

'Het kan die afspraken ten eigene gunste veranderen.'

'Een afspraak is altijd iets, waar minstens twee partijen bij betrokken zijn. Veranderen is mogelijk, maar zo'n verandering komt er alleen, als de andere partij instemt.'

'Tenzij die andere partij wordt genegeerd of weggesaneerd, om het woord liquideren niet te gebruiken!'

'Dat gebeurt natuurlijk, maar dit verplaatst hooguit het probleem! Om het heel absurd voor te stellen, als een top "ik" ieder lid van het collectief, dat het niet met hem eens is, verwijderd verdwijnt er veel synergie en beperkt de machtsstructuur zich nog slechts tot een cohort ja-knikkers.'

De Zoeker knikte.

'De effecten daarvan zijn absoluut negatief, dat zal ieder weldenkend mens met u eens zijn, maar het komt voor en meer dan regelmatig! Hoe verklaart u dit vanuit de machtsformule?'

'Laten we de samenstellende delen daarvan nogmaals onder de loep nemen en hun diverse bijdragen op een mogelijke synergie analyseren. Om te beginnen is er in de situatie, die we net zagen feitelijk maar één wil meer. De wil van de overige deelnemers is volstrekt gemarginaliseerd en beperkt zich van rechtlijnig onderschrijven tot 'gewenste adhesie' betuigen! Omdat de wil nauwelijks een rol speelt, wordt de macht van het collectief minder, er wordt maar één doel meer gewild en mogelijke vruchten, die het willen van meerdere doelen zou kunnen hebben gaan daarmee verloren.

Vervolgens is er het aspect vermogen. Binnen het gehele collectief worden de vermogens van de deelnemende "ikken" vrijwel uitsluitend nog bureaucratisch gebruikt. Daarmee bedoel ik te zeggen, dat juist, omdat de wil van het top "ik" zo dominant is en ieder met een daarvan afwijkende wil goed- of kwaadschiks verwijderd wordt, er in het collectief een sterk sturend geheel van regels, protocollen, gedragscodes en dergelijke ontstaat, **waaraan ieder zich, uit pure overlevingsdrift, houdt!** De individuele vermogens worden daardoor beperkt en enghartig om het zo maar eens te zeggen ingezet. Veel minder van het potentieel beschikbare vermogen, wordt gebruikt.

Hetzelfde geldt voor de pijler inzicht. Het terrein, waarop het inzicht gebruikt wordt, is sterk afgebakend, het is verkleind tot slechts datgene, wat het top "ik" welgevallig is! Wie zich buiten dat terrein begeeft, betreedt een gevarezone! Het collectief beperkt zich daarmee tot het veilige bekende en wat nieuw is wordt welhaast xenofobisch genegeerd.

Hetzelfde geldt ook voor de gerichte aandacht. Door scherpe procesbeschrijvingen wordt die in steeds beperktere kaders gedwongen. Wat je dus waarneemt is, dat de synergie in een samenlevingsverband, waar een heel dominant top "ik" de hoogste positie bekleedt, wordt geblokkeerd, waardoor uiteindelijk ook de macht vermindert!'

De Zoeker dacht hierover na.

'Het effect, wat u beschrijft, demonstreert zich regelmatig,' zei hij dan, 'de hele historie door en ook in de huidige tijd. Weinigen zullen uw machtsformule kennen en uiteindelijk is dat slechts een hulpmiddel, maar hoe kan het zijn, dat dit triviale gegeven

desondanks toch grootschalig genegeerd wordt?’

‘Het woord triviaal is wellicht juist gebruikt, maar de diepere essentie van dat begrip is enkel bekend aan menstype 3 of hoger. Mens nummer 1 en 2, als ze dat begrip al gebruiken, kennen het begrip hooguit als concept!’

‘Daarmee wilt u zeggen. ?’

*‘Kijken we nog even naar de essentie van wat macht is. Dat is het vermogen om het ‘dan’ in een gewenste vorm te krijgen. Zo aangenaam mogelijk, zoals we diverse malen vaststelden. Het pendant hiervan, een die aansluiting biedt bij jouw verontrusting over machtsmisbruik, luidt: **een ‘dan’, dat zo min mogelijk onaangenaam is.** Ik memoreer dat expliciet, want het illustreert, waarom “ikken” er voor kiezen in onaangename machtsverhoudingen activiteiten uit te voeren, die zij in andere situaties zouden negeren. Maar in hun huidige situatie bewerkstelligt het alternatief, het **niet-doen** van die activiteiten een ‘dan’ situatie, die onaangenamer is dan het **wel-doen!**’*

‘Het “ik” kiest de minste kwade uit twee kwaden!’ sprak de Zoeker en onverwacht realiseerde hij zich, dat dit overduidelijke aspect tot nu toe aan zijn aandacht ontsnapt was. Vervolgens begreep hij in een flits, dat de achtergrond van dit gezegde verwees naar de grootste bron achter alle machtsmisbruik.

‘Een autoritair top “ik” schetst voor alle “ikken” van een collectief een zeer onaangenaam ‘dan’, behalve als zij zich conformeren aan zijn wil!’ mompelde hij peinzend, maar vervolgde dan: ‘Dit alles lijkt allemaal heel waarschijnlijk, maar toch is mij de relatie niet duidelijk met het gegeven dat menstype 1 en 2 het triviale van de geschetste situatie slechts als concept zouden kunnen kennen.’

‘Er is een groot verschil in het omgaan met macht tussen de verschillende typen mensen. Dat vloeit één op één voort uit de achtergrond van waaruit zij handelen. Wellicht is het nuttig om de verschillende achtergronden van de menstypen nog een vanuit een andere optiek te belichten.

*Menstype 1 bedenkt zich een doel voor het ‘dan’ en de doorslaggevende overweging, die dit type hanteert, luidt: **Het is goed voor mij!** Besef wat dit criterium inhoudt. Het is vrijwel ontdaan van ethiek, moraal en gevoel, niet bewust, maar omdat menstype 1 geen enkele affiniteit met deze begrippen kán hebben. Dit onvermogen maakt hem tot type 1! De tijdshorizon van dit menstype is niet groot. Deze mens wil vooral demonstreren, dat hij de sterkste is in het ‘nu’. Een menstype 1 gaat zonder scrupules over tot uitbuiting, onderdrukking of gedooft zelfs martelen, want daarmee wordt zijn macht in het ‘nu’ gedemonstreerd en dat is goed voor hem!*

*Het criterium dat menstype 2 hanteert is ruimer: **Het is goed voor óns!** Dat ‘ons’ is dan de groep, waarvan dit menstype het top “ik” is. Er is in zo’n groep meer sprake van synergie dan bij groepen, die door menstype 1 geleid worden. Veel van de vruchten van synergie komen terecht bij het top “ik”. Diens tijdshorizon is groter, het bereiken van synergie vereist dit. In groepen, waar de leiding terecht is gekomen bij menstypen 2, vind je de ons-voor-ons gedachte. Er is vaak sprake van regelrechte vriendjespolitiek, ‘old boys’ netwerken en veelvuldige corruptie.*

Even een aanvulling terzijde. De machtsmaximalisatie wet werkt niet alleen op enkelvoudige “ikken”, zij geldt ook voor groepen en collectieven. Al in de verre oudheid was duidelijk, dat naarmate een collectief groter en machtiger was, zij een steeds

aangenamer 'dan' kon bewerkstelligen. De geschiedenis kent een permanent streven van collectieven om de eigen macht te vergroten ten koste van andere collectieven en gedurende tientallen eeuwen gebeurde dit voornamelijk onder leiding van menstypen 1 en 2. Daarin is verandering opgetreden.

Het criterium dat menstype 3, hanteert is nog ruimer: **Het te bereiken doel is goed voor allen, ook in het 'dan'!** De collectieven, waaraan menstypen 3 leiding geven, kennen een veel grotere synergie en de tijdshorizon is veel groter. Het mentale aspect speelt een grote rol.'

'Wat u zegt,' reageerde de Zoeker na enig denken, 'lijkt aan te geven, dat het hedendaagse democratische bestuursmodel met als uitgangspunt one man, one vote het beste is!'

'De vraag is, voor wie dat het beste zou moeten zijn! Zeker niet voor menstype nummer 1 en ook nauwelijks voor menstype nummer 2. Beiden hebben alleen maar te verliezen bij dit model, dat lijnrecht ingaat tegen hun machtsmaximalisatiestreven. Het is goed voor menstype 3, omdat dat type rationeel na kan denken en begrip heeft, zowel van de werking van de hoofdwet als van de synergiwet en rationeel met de conflicten tussen die wetten om weet te gaan. Collectieven, waarin de macht op een echt democratische wijze is verdeeld, bewerkstelligen absoluut meer synergie dan andere collectieven. Maar het veelvuldige expliciete en impliciete verzet tegen alles wat voortvloeit uit de democratische modellen zal blijven, zolang menstypen 1 en 2 hun macht maximaliseren en beide menstypen zal je in alle samenwerkingsverbanden tegen blijven komen en dat laatste is wetmatig.'

'Ik weet niet of ik zo blij ben met die opmerking,' reageerde de Zoeker.

'Tracht te beseffen, waar we het over hebben. Het onderscheid in menstypen vloeit voort uit de fases van ontwikkeling, waarin bollen van bewustzijn zijn gekomen. Het is waarschijnlijk, dat je de neiging hebt om menstype 3 als top "ik" te prefereren boven menstype 1, maar besef dat elke type 3 ook ooit een type 1 was. Alleen omdat deze bol van bewustzijn de staat 'type 1' volledig heeft doorlopen, heeft hij zich kunnen ontwikkelen tot type 3.'

De Zoeker schudde het hoofd.

'U brengt dit als bemoedigend, maar ik vind het desondanks toch geen vreugdevol gegeven! Want wat u zegt impliceert, dat er altijd menstypen 1 zullen zijn met alle gevolgen van dien!'

'Wat jij naar voren brengt is een negatieve interpretatie van wat ik zeg, maar ons beider oordeel is niet relevant. Bollen van bewustzijn ontwikkelen zich! Dat is hun taak in het geheel en dat is wat er gebeurt! Ieder met enig historisch besef zal zich realiseren, dat er tegenwoordig meer menstypen nummer 3 aanwezig zijn dan in welk eerder tijdsgewricht ook. Hun aantal neemt dus sterk toe. En in het verlengde daarvan nemen uiteindelijk ook de aantallen van de hogere menstypen toe, een gegeven dat de gehele mensheid ten goede komt.'

Meester Negen dacht enkele momenten na en keek de Zoeker dan glimlachend aan.

'Overigens zitten we weer op een bekend spoor! Waarom zou je jezelf druk maken over de staat van de ánderen. Dat heeft geen enkele meerwaarde, de staat van die ander verandert er niets door en je eigen ontwikkeling neemt niet toe. Je bent

verantwoordelijk voor je eigen ontwikkeling. Niemand anders dan jijzelf en de configuratie van de tijdruimtematerie omgeving, waarin jij je bevindt, is het terrein, waarop die ontwikkeling zich af moet spelen. Jouw invloed op die configuratie is uiterst marginaal! Destijds vroeg je mij in welke fase jouw bol van bewustzijn zich zou bevinden. Ik heb je daar toen bewust geen antwoord op gegeven. Antwoorden op dergelijke vragen versterken namelijk de waak-slaap en ze bewerkstellingen een teruggang in plaats van de noodzakelijke verdere ontwikkeling. Maar jij kunt bij jezelf waarnemen, wat je staat is in de momenten, waar je jouw macht kan doen laten gelden. Elk “ik”, dat zich ervan gewaar wil zijn, dat geldt dus ook voor jou, weet wat zijn beweegredenen zijn, als het acties initieert en kan daaruit afleiden, wat zijn of haar menstype is.’

Er viel een diepe stilte. De Zoeker realiseerde zich tot zijn ongenoegen, dat zijn denken wederom in het oude patroon verzeild geraakt was. Er waren altijd anderen! Hun gedrag sprong in het oog en zette hem aan tot analyses en oordelen óver die anderen, maar als puntje bij paaltje kwam, ging het alleen om hemzelf!

‘Welk criterium hanteren menstype 4, als ze macht gebruiken?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘De macht, waarover wij tot nu toe hebben gesproken, is de macht, waarmee het “ik” zich bezig houdt. Menstype 4 en hoger zijn de identificatie met hun “ik” ontstegen. Je komt hen dan ook nergens tegen in een positie als top “ik”.’

‘Akkoord,’ zei de Zoeker en omdat het gestelde lijnrecht in het verlengde lag van eerdere statements, leek er niets tegen in te brengen, maar hij voegde er toch aan toe: ‘Betekent dit, dat ze feitelijk niets doen?’

‘Natuurlijk betekent het dat niet! Omdat zij type 4 zijn, **verlagen zij zich**, ik gebruik deze beladen woorden bewust, niet meer tot de waak-slaap, tot het gedachtegoed van menstype 3 of 2! Als geen ander zijn zij zich bewust van de immens vernauwende en identificerende kracht van macht. Zij houden zich verre van de machtsmaximalisatie spelletjes en je ziet hen dus niet in de positie van een top “ik”! Maar soms zie je hen in de positie van adviseurs of wetenschapper. Vroeger waren het de raadsheren en soms manifesteerden ze zich als wijzen, grote leraren of profeten. Omdat ze zich buiten machtspelletjes houden, worden ze meestal door top “ikken” niet als bedreigend ervaren.’

‘Vanwaar het voorbehoud ‘meestal’?’

Meester Negen zuchtte.

‘Loop de menselijke historie door. Dan zie je frequent het verschijnsel, dat op momenten, dat er een machtswisseling geforceerd werd, veelal de adviseurs en raadsheren van het oude top “ik” rücksichtslos werden vervangen en soms zelfs geliquideerd door het nieuwe top “ik”. En bovendien, zoals je zelf ongetwijfeld weet, zijn lang niet altijd de woorden van profeten door top “ikken” in dank afgenomen.

Dit echter zijn de extremen. Veelal worden menstypen 4 door hun omgeving niet als bedreigend gezien. Vaak worden ze gedoogd en in sommige gevallen slagen zij er in de machtsrichting te beïnvloeden zodanig, **dat het goed is voor allen in het ‘nu’ en het ‘dan’**. Ik heb een figuur uitgewerkt, waarin ik de onderlinge samenhang van wat wij net bespraken heb getracht weer te geven.

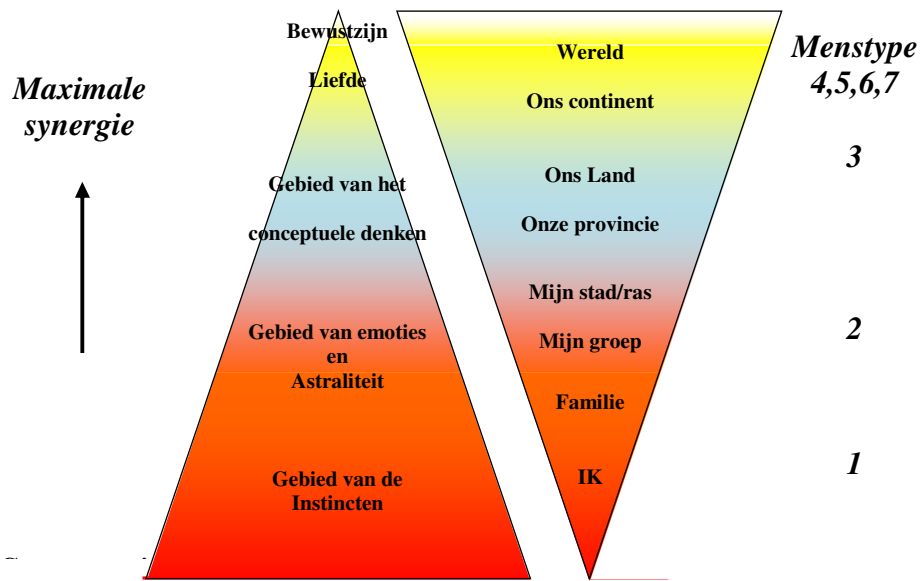

fig.84: Synergie, samenlevingsverband en menstypen

Je ziet, dat beide driehoeken in een bepaald opzicht elkaars spiegelbeeld zijn. Wij zagen, dat degene, die de macht, gebruikt dat doet om een toekomstig moment 'nu' zo te ordenen dat dit 'nu' de meest aangename vorm verkrijgt, die door dat "ik" kan worden bedacht. Het begrip 'aangenaam' is een begrip, dat zeer veel dimensies kan bevatten. De meest primitieve vorm bevat een beperkt aantal dimensies. Het meest aangename moment 'nu' kan dan eenvoudig worden beredeneerd en die redenering komt er dan grofweg op neer: 'Als "ik" maar kan doen waar "ik" zin in heb'. De navenante vorm van machtsuitoefening is het meest elementair. De rechter driehoek wil dat illustreren. Het "ik", dat op deze wijze handelt, handelt primair vanuit zijn instincten, vanuit zijn impulsen, dat is dus menstype 1.

*In de tweede fase wordt de macht ingezet ten behoeve van 'mijn familie'. Dit is ook nog sterk instinctief. Het spreekwoord luidt niet voor niets: 'Het bloed stroomt waar het niet gaan kan'. De verbondenheid met de familie is vaak uiterst hecht. Vervolgens is er de identificatie met de mensen uit **onze** streek, uit **ons** dorp. Het betreft mensen, die het "ik" vaak ontmoet en waarmee doelen vaak in gezamenlijkheid worden opgepakt. Ook daar geldt dat, als het in de groep 'goed' gaat, dat wil dus zeggen, als de toekomstige momenten 'nu' op de juiste wijze vorm worden gegeven, de groepsleden zo aangenaam mogelijk kunnen leven in dat 'nu', een gedachtegang waarin je dus menstype 2 herkent. De indeling van de rechterdriehoek heb ik je eerder getoond. Je ziet daar een indeling, die van volstrekte identificatie met de instincten, via de astrale wereld en het denken terecht komt bij het gebied van liefde en bewustzijn. Hoe hoger de mens in de linker piramide zit, des te groter wordt de groep, weergegeven in de rechterdriehoek, waarvoor hij of zij zich in kan zetten. Het menstype van het top "ik" is sterk bepalend voor de mogelijke ontwikkeling van het collectief.'*

'Niet altijd bevindt zich het hoogste menstype op een dergelijke plek,' meende de

Zoeker.

'Natuurlijk niet. Het is geen vanzelfsprekend gegeven. De processen, die zich afspelen in samenlevingsverbanden werken, zoals jij nu inmiddels weet, nergens met de begrippen 'menstype'. Elke machtsstructuur in een samenleving probeert het door haar geprefereerde "ik" op de toppositie te krijgen. Dat is voor die structuur van belang! Het top"ik" is dan, zoals dat wordt gesteld en ervaren, één van ons! Dat "ik" denkt en werkt als 'ons'. Zo'n top"ik" is daarmee minimaal bedreigend voor de machtsstructuur zelf en dat gegeven is voor die structuur van doorslaggevend belang. De machtsstructuur is op zich niet meer dan het geheel van afspraken, procedures en meer, dat de gegroeide machtsverdeling in stand houdt, maar de daaruit voortvloeiende machtsplekken kennen hun gekoesterde privileges. Elk "ik", dat tot de machtsstructuur behoort, begrijpt, dat machtsmaximalisatie daarbinnen geoorloofd is, zolang het niet bedreigend is voor de machtsstructuur als geheel.

'Evolutie van binnenuit, geen revolutie van buitenaf,' merkte de Zoeker cynisch op. Hij wierp nogmaals een blik op de voorliggende figuur en hij voegde er aan toe: 'Kan ik hier nu uit opmaken, dat degene die onderin de piramide zit weinig over heeft voor anderen?'

Meester Negen schudde het hoofd.

'Er is over dit punt vaak verwarring. Dat komt, omdat desgevraagd iedereen op elke machtsplek wel 'de ideale wereld' weet te schetsen. Globaal gezegd wordt dan gesteld dat iedereen een aangenaam komend moment 'nu' zal hebben. Niemand bestrijdt dat uitgangspunt, maar van groot belang is het realiteitsgehalte van het beeld dat geschetst wordt. Dat gehalte is sterk afhankelijk van de mate van identificatie van het "ik" met zijn groep.'

'Wat is die afhankelijkheidsrelatie?'

'Laat ik onderin de piramide beginnen. Iemand, die zich sterk identificeert met zijn eigen familie, kan nooit een goede leider zijn voor de eenheid, die dat overstijgt. Hedendaagse samenlevingen functioneren echter zo, dat zo'n persoon toch soms in zo'n machtspositie terecht komt, maar zo'n "ik" blijft zijn directe naasten bevoorrechten. Bijvoorbeeld een dorpsoudste, lokaal stamhoofd of wat dan ook. Deze machthebber identificeert zich met zijn clan en stelt de belangen daarvan primair. En dit geldt navenant voor alle niveaus in de piramide.

Wat op kleine schaal geldt, geldt ook op de grote schaal. Overal, waar je een menstype 1 of 2 treft op de positie van het top"ik" zie je dat in hun kielzog grootschalige corruptie en vriendjespolitiek optreedt. Je begrijpt, dat er op deze manier van mooie wereldidealen natuurlijk nauwelijks iets overblijft. Alleen degene, die in staat is de identificatie met de groep, waartoe hij of zij behoort, te overstijgen, is in staat om in de richting van die idealen te werken.'

De Zoeker reageerde vrijwel direct.

'Als wat u zegt is waar is, betekent dat de doodsteek voor onze huidige democratische stelsels. Elke politicus moet rekening houden met de achterban, die hem gekozen heeft. En moet zich dus identificeren met de belangen, die die achterban heeft. Het ziet er niet hoopvol uit.'

Meester Negen glimlachte,

‘Integendeel! De essentie van het probleem, wat je schetst berust, zoals bij alle problemen, bij het begrip identificatie. Natuurlijk, wie zich identificeert, wie in de waak-slaap vertoeft, creëert om die redenen contradicties in belangen, met alle problemen, die daar uit voor vloeien. Als je daarop duidt, heb je gelijk, dan is er geen enkele werkbare oplossing denkbaar. De waak-slaap wordt gedomineerd door zijn eigen conflicterende regels en die botsen onderling en ongezien. De taak van de leiders is dus om de mensen te verheffen. Om ze uit de waak-slaap te doen ontwaken en in de waak-waak staat te brengen.

‘Daar gaat nog een tijd over heen,’ reageerde de Zoeker somber.

‘Daar is een grote tijd overheen gegaan en het eind van dat proces is zeker nog niet bereikt, maar kijk om je heen. De families van zeer lang geleden zijn uitgegroeid tot gemeenschappen van staten die een continent omvatten.’

‘Daarin zijn nog veel problemen!’

‘Honderd jaar gelden bevochten die staten elkaar in wereldoorlogen, dus in die zin is de mensheid op de rechter piramide opgeschoven. En dat proces zal zich voort zetten. Naarmate mensen hoger op de linker piramide zitten, identificeren zij zich minder met de kleine groep. Zo ontstaat synergie, ik schetste je dat eerder. Naarmate er meer synergie wordt gecreëerd, in die mate wordt de Scheppingsstraal gediend. En, omdat zo meer mensen zich minder met het strikte overleven hoeven bezig te houden, zal de identificatie met de laagste regionen in de rechterpiramide afnemen, maar het proces kent zijn eigen momentum, ook al, omdat er telkens nog bollen van bewustzijn mensen doen incarneren, die aan het begin van hun ontwikkelingsproces zijn. Menstype 1 zal er dus altijd blijven! Maar ik stel voor, dat we nu het avondmaal gebruiken en ons gesprek daarna afronden.’

‘Ik breng je,’ sprak Meester Negen veel later, ‘nog even de vijfde figuur in herinnering, die wij vandaag zagen. De figuur, die illustreerde, hoe het “ik” in zijn moment ‘nu’ een, zoals jij het omschreef, explosie van grote en kleine doelstellingen voor zijn geestesoog ziet, doelen, die hij in zijn ‘dan’ bewerkstelligd wil zien.’

De Zoeker herinnerde zich zijn eigen woorden en had daarmee de figuur voor de geest. ‘Die figuur toont, hoe het Universele Bewustzijn zich in het moment ‘nu’ als het ware heeft opsplitst in de talloze toekomstige doelen en de doelen waren de uitgekristalliseerde wensen van het “ik” met betrekking tot de inrichting van zijn zo aangenaam mogelijk ‘dan’.

Vervolgens zagen we, dat een collectief van mensen, een samenwerkingsverband, de “ikken” in staat stelt om mede dankzij synergie ingewikkelde en omvangrijke doelen te bewerkstelligen! De macht van het collectief wordt gevormd door een gigantisch stelsel van afspraken, procedures en wat ik al niet meer noemde. Het betekent, dat samenwerkingsstructuren het overgrote deel van het Universele Bewustzijn, waarmee een mens in contact kan komen, hebben doen uitkristalliseren in immense

conglomeraten van niet vrijblijvende denkbeelden. Het Universele Bewustzijn zal in die vormen uitgekristalliseerd blijven, zolang er “ikken” hun macht middels afspraken regelen. Het geestesoog van elk “ik” wordt in elk moment ‘nu’ gevuld met de talloze afspraken van de samenwerkingsverbanden en collectieven waartoe het behoort.’

‘Wellicht, maar dat zijn er niet zoveel,’ meende de Zoeker. ‘Werk, gezin en misschien een of twee hobbyclubs.’

‘Je onderschat dit,’ zei Meester Negen, ‘zoals zovelen trouwens met jou doen. Het “ik” kan ook lid of deelnemer zijn van een vereniging, een stichting, een genootschap, een kring, een bestuur, een ouderraad, een comité, commissie of wat de naam van het samenwerkingsverband ook moge zijn, waarmee “ikken” gezamenlijk trachten een doel te realiseren.

“Ikken” behoren vervolgens ook op een indirecte manier tot legio collectieven. Bijvoorbeeld als buurtbewoner, als wijkbewoner, inwoner van een provincie, werkgroepslid, staatsburger, vakbondslid of aandeelhouder. En daarnaast zijn “ikken” van talloze collectieven klant of gebruiker. Van wegen, pleinen, sportvelden, stranden en de gehele infrastructuur. Naast nutsbedrijven, scholen of winkels, tot en met gebruiker van iets banaals als de gemeentereiniging. Al deze collectieven worden in stand gehouden, omdat zij gewenste doelen realiseren! “Ikken” geven een kleine deel van hun macht, in dit geval is dat geld, het ‘vermogen’ uit de machtsformule, aan het collectief, opdat dat collectief daarmee het gewenste doel realiseert.

Elk “ik” is dus van veel meer collectieven lid dan op het eerste gezicht lijkt. Alle collectieven samen vormen een immense structuur van samenwerkingsverbanden: onze samenleving! Daarbinnen bestaat het “ik”. De totale menselijke macht, maar ook of juist ook de macht van het individuele “ik” is met behulp van onnoemelijke aantallen afspraken, hoe die ook genoemd worden, gekanaliseerd en gestructureerd met het ongekende gevolg in het verlengde er van.

Op deze manier is namelijk door het menselijke denken het Universele Bewustzijn in onvoorstelbaar grote conglomeraten van denkbeelden vastgezet en het gevolg voor het “ik”, dat volledig in de greep van de afspraken is, is navenant. Zijn geestesoog, datgene wat zijn geest elk moment ‘nu’ bezig houdt, ziet er als volgt uit:

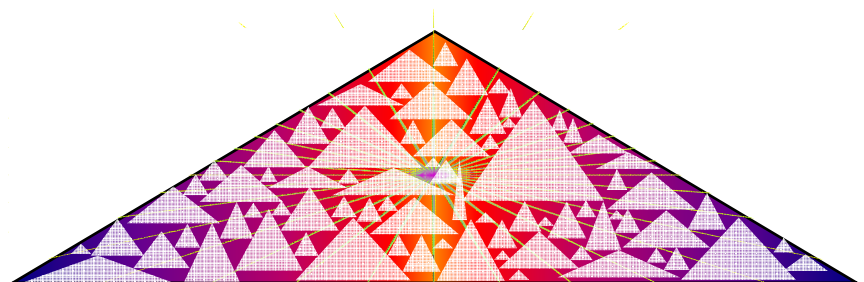

fig. 85: Het Universele Bewustzijn in het nu: de waak-slaap staat.

Deze veelheid van driehoeken, elke driehoek vertegenwoordigt een collectief waaraan het “ik” op een of andere wijze gerelateerd is, ontnemt het “ik” vrijwel iedere

mogelijkheid om tot contact met het Universele Bewustzijn te komen.'

De Zoeker staaarde enige tijd naar de figuur en knikte uiteindelijk, toen de essentie tot hem doordrong.

'De situatie is volkomen anders voor de mens in de waak-waak staat,' zei Meester Negen, terwijl hij een nieuwe tekening neerlegde.

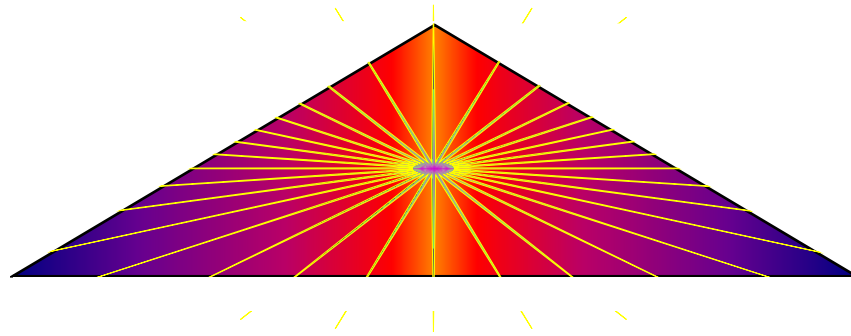

fig. 86: Het Universele Bewustzijn in het nu: de waak-waak staat.

'Deze tekening suggereert, dat een "ik" in de waak-waak staat geen doelen meer heeft,' merkte de Zoeker op.

Meester Negen lachte.

'Er is in de waak-waak staat geen "ik" meer, waarmee geïdentificeerd wordt en daarom is er geen door identificatie geïnitieerde versluiering van het Universele Bewustzijn.'

De Zoeker bestudeerde de tekening iets nauwkeuriger.

'Beide figuren hebben voor mij wel iets weg van het oude Egyptische hiëroglief, het oog van Horus,' mompelde hij uiteindelijk en voegde er aan toe: 'Natuurlijk ontbreken de kenmerkende tranen, maar toch...'

'Het Alziend Oog,' reageerde Meester Negen.

'Je bent de eerste, die deze figuren zo interpreteert, maar die typering is zeker bruikbaar! Dat Oog vertegenwoordigt namelijk op een bepaalde manier ook het Universele Bewustzijn. In essentie werd daar ook mee geduid op wat ik je net schetste: Elke identificatie ontnemt de mens het contact met het Universele Bewustzijn..., maar ik stel voor dat we ons gesprek nu beëindigen. Morgen zullen we ons onder meer verdiepen in de wijze, waarop het denken over macht in de geest wordt gezet. Hoe de mindset wordt bepaald.'

De paradox van de identificatiespiraal.

Goede raad is een ééndimensionale opmerking in een multidimensionale situatie.

Om redenen, waar de Zoeker geen zicht op had, kon het vervolg van de gesprekken pas plaatsvinden na het middagmaal. Hij had echter in zijn agenda voldoende tijd gereserveerd en wachtte af wat zou komen.

*‘Macht en bezit,’ begon Meester Negen, ‘spelen een grote rol in samenlevingen. Beiden, met name als ze worden gecombineerd, kunnen worden ingezet om in het huidige ‘nu’ activiteiten te ondernemen, opdat het toekomstige moment ‘nu’ een gewenste wijze vorm aanneemt. De formule, die we hieromtrent gisteren doornamen, geeft dat één op één weer.’ Onder het spreken was hij naar de flip-over gelopen en schreef daar nogmaals: **Macht = Kracht**(d.w.z. wil * vermogen) * **Inzicht** * **Gerichte Aandacht**.*

De Zoeker had de betekenis nog helder in zijn geest en knikte daarom.

‘De formule oogt, zeker na al mijn uitweidingen, misschien enigszins triviaal. Daarom lijkt het me noodzakelijk om de verschillende gehanteerde begrippen nog wat verder uit te diepen. Want, waarom zou een “ik” iets willen en wat dan wel? Is dat ‘willen’ beïnvloedbaar en zo ja door wie? Wanneer is een vermogen waardevol en hoe wordt dat vastgesteld? Wanneer is het inzicht groot en wie bepaalt dat? Deze vragen lopen ogenschijnlijk nogal uiteen, maar zij hebben allen eenzelfde gemeenschappelijke basis. Zij gaan allen impliciet dan wel expliciet uit van een zekere waardebepaling. Die waardebepaling vloeit voort uit, is gerelateerd aan de hoeveelheid inspanningen die vereist zijn om het toekomstige ‘nu’ tot zijn gewenste ordening te brengen. Hoe meer er naar een specifieke ordening wordt verlangd, hoe aantrekkelijker het bestaan in dat ‘nu’ is, als des te waardevoller worden de activiteiten die de gevraagde ordening bewerkstelligen, ingeschat.

*Daarnaast is het zo, maar dat geldt natuurlijk niet alleen voor samenlevingen, het geldt ook voor enkelvoudige individuen, dat **binnen** de set van waardevolle activiteiten, **die** activiteiten, waarvan de ratio tussen inspanning en opbrengst het grootst is, beschouwd worden als het meest waardevol. Zij volgen namelijk maximaal de weg van de minste weerstand. Abstract als deze benadering wellicht is, het begrip waardevol wordt er enigszins mee gericht, nietwaar.’*

‘Het geeft zeker enige indicatie,’ beaamde de Zoeker.

‘We stonden herhaalde malen stil bij de werking van de synergiewet. Synergie ontstaat als er samengewerkt wordt. Als er samengewerkt wordt, bestaat er een frame van afspraken en overeenkomsten, waarmee de inspanningen van verschillende “ikken” gericht worden, teneinde op die manier de gewenste ordening in een toekomstig ‘nu’ te realiseren. Hoe meer mensen samenwerken, des te groter is het potentiële

orderingsvermogen van zo'n samenwerkingsverband. De formule, die ik net opschreef, illustreert dat ondubbelzinnig. Zowel de macht, als het bezit van een collectief neemt dan namelijk toe en daarmee het potentiële orderingsvermogen. Daarmee stijgt de zekerheid voor de aan het samenwerkingsverband deelnemende "ikken".

Het "ik", dat in een omgeving komt te verkeren, die meer zekerheid biedt, verwerft een grotere mate van bewegingsvrijheid. Het hoeft minder van zijn aandacht en energie te stoppen in het pure overleven. De energie, die daarmee vrijkomt, wordt vrijwel altijd ingezet om zich mee te laten drijven in de richting van het aangename. Dit aangename bijproduct van samenwerking bewerkstelligt, dat het "ik" zich wenst te identificeren met en conformeren aan de geboden, procedures, wetten, kortom het frame van afspraken binnen een samenleving.

Het zekerheidsniveau neemt niet alleen toe naarmate de groep groter is, het neemt met name toe, als een dergelijke samenleving weet te leren. Als er met andere woorden een klimaat is, waarin ondernomen acties en gemaakte afspraken op hun merites kunnen en mógen worden beoordeeld en waar activiteiten, die méér bijdragen aan het verwerven van synergie, de activiteiten, die minder bijdragen, mogen vervangen.

Beide effecten versterken elkaar, als ze worden gecombineerd en bewerkstelligen, dat samenlevingen terecht kunnen komen in iets wat, in de waak-slaap in ieder geval wordt gekend als de 'positieve zekerheidsspiraal.' Terwijl hij sprak legde Meester Negen de eerste figuur van die dag neer.

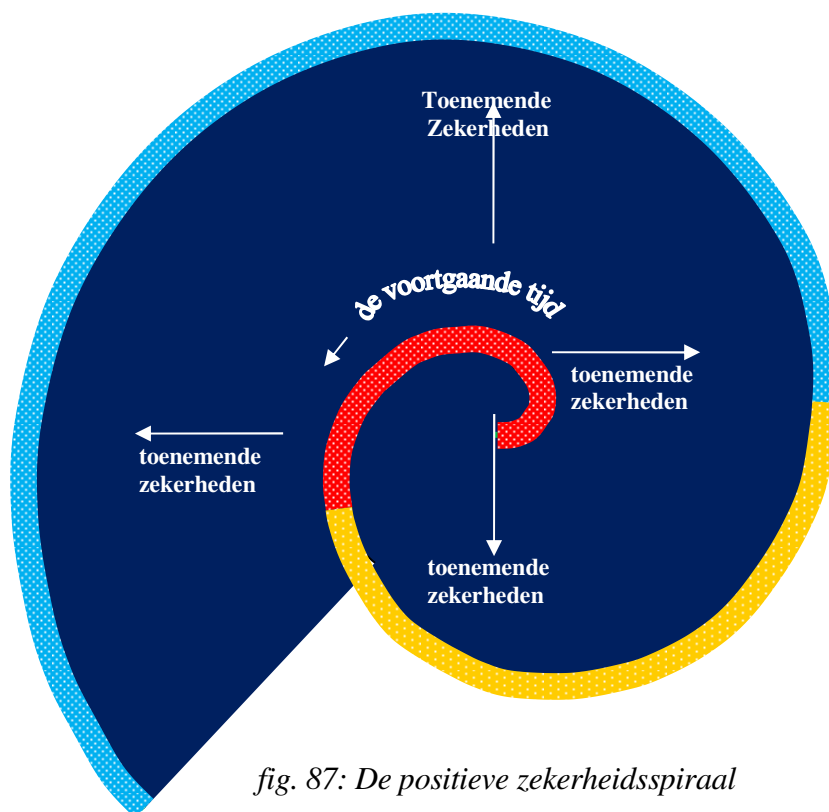

fig. 87: De positieve zekerheidsspiraal

'Ik proef een soort voorbehoud in uw woordgebruik,' zei de Zoeker, terwijl hij de

tekening bestudeerde, 'en ik vermoed, dat dit te maken heeft met het gebruik van het begrip waak-slaap. Hoe wordt deze zekerheidsspiraal gekwalificeerd in de waak-waak staat?'

'In die staat wordt dit beschreven als de spiraal van identificatie en wellicht begrijp je waarom. Deze spiraal ontstaat namelijk, als macht en bezit worden ingezet om de tijdruimtematerie omgeving steeds meer volgens gewenste patronen te ordenen. "Ikken" hechten aan de ordening, die is bewerkstelligd en wensen die daarom in stand houden, hetgeen inhoudt, dat ze zich met die specifieke ordening identificeren. Het begrip hechten is immers bijna synoniem aan astrale identificatie. Vanuit hun geordende 'nu' ondernemen "ikken" acties om toekomstige momenten 'nu' verder te ordenen. We stonden daar de vorige keren bij stil. Het gevolg hiervan is natuurlijk een steeds verdere ordening en bijgevolg een steeds grotere identificatie!

Overigens,' Meester Negen keek de Zoeker even in diens ogen, 'vloeit dat streven, merkwaardig als het wellicht lijkt, in essentie voort uit de wens om uiteindelijk te komen tot de-identificatie! Het hele bestaan van de bol van bewustzijn heeft tot doel dat de bol uiteindelijk het bewustzijn maximaal weet te geleiden in een menselijk lichaam. Dit maximaal geleiden betekent, dat de identificatie met het menselijke lichaam en alles wat daarmee annex is tot het uiterst minimale is beperkt. Om dat te bereiken doorloopt de bol met behulp van talloze incarnaties de zeven te onderscheiden fases.'

'Menstypen 1 tot en met 7,' stelde de Zoeker vast.

'Het is nodig om elke successievelijke fase volledig te doorlopen. Iedere fase heeft, kent zijn eigen specifieke obstakels. Die zou je kunnen zien als de 'weerstand' of 'hindernissen', die de mens telkens weer brengen tot identificatie. In de eerste fase zijn het de instincten waar we ons mee identificeren. In de tweede fase zijn het de emoties. In de derde fase betreft het het denken, waar wij ons dan met name op richten en zo gaat het verder. Alleen als al deze identiërs grondig zijn verkend en hun effecten keer op keer zijn ervaren, kan de mens er vrij van komen. De wens tot de-identificeren is inherent aan de bol van bewustzijn. De-identificatie is zijn wil en opdracht, maar gedurende de eerste drie fases van het bestaan van lichamen wordt die richting in het menselijke lichaam niet als zodanig beschreven of herkend.'

'Is die richting er dan überhaupt wel?'

'Zij bestaat en wordt, maar bijna altijd alleen onbewust, aangevoeld. We zagen dat impliciet tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg, toen ik stil stond bij de innerlijke drang van het "ik" om tot een zo hoog mogelijk niveau van conceptueel denken te komen. Misschien herinner je je dat nog?'

'U gebruikte daarvoor...,' peinsde de Zoeker, terwijl hij stevig nadacht, '... het beeld van een piramide. Aan de top van die piramide bevond zich toen het begrip bureaucratie. U stelde toen, dat het denkproces altijd zoekt naar het hoogst begrepen denkbeeld in zo'n piramide. Dit, omdat het daarmee begrip van alle onderliggende denkbeelden denkt te hebben verrijkt.'

'Dat is inderdaad, waar ik naar verwijst! Destijds gebruikte ik het om de richting in het denkproces te duiden. Dat volstond toen, maar dit streven gaat veel verder dan het proces van het denken. **De richting 'hogerop'**, om het zo maar te blijven noemen, **is de richting van de bol van bewustzijn**. Die richting is permanent aanwezig, maar wordt in

de eerste drie fases van het menselijke bestaan vrijwel continu overwoekerd door de heftige kracht van de instinctmatige, astrale en mentale identificaties. Zij blijft echter latent altijd ver op de achtergrond en haar inwerking wordt gevoeld als het ijle, het onbewuste verlangen om 'hogerop' te komen in de rangorde van de menstypenummers. Wat overigens niet wil zeggen, dat het als zodanig wordt gekwalificeerd. Maar een lager nummer 'voelt' op een niet te beredeneren wijze dat het hogere nummer een meer, een beter inzicht heeft in de gebeurlijkheden van de tijdruimtematerie omgeving. Het gevolg hiervan is, dat er alom een soort natuurlijke tendens is bij "ikken" om zich als het ware naar het naasthogere menstype te richten. Het lagere menstype ziet, ervaart het hogere type daarom als richtinggevend. Zij kunnen het waarom daarvan niet duiden, maar de hogeren worden door hen beschouwd als voorbeeld.'

'Wellicht,' aarzelde de Zoeker. 'Maar,' voegde hij er dan aan toe, 'het klinkt me wel vaag in de oren, als u het zo formuleert.'

'Ze ervaren dat het hogere menstype beschikt over hen onbekende vermogens, waarmee zij hun tijdruimtematerie omgeving beter, vriendelijker, mooier of wat dan ook weet te ordenen. Menstype 2 maakt bijvoorbeeld gebruik van astraliteit, iets wat menstype 1 niet mogelijk is. Menstype 3 weet met behulp van ingewikkelde concepten te redeneren en zo een nog grotere –gewenste– zekerheid te bewerkstelligen. Om die redenen wordt de nabijheid van de hogeren gezocht en richten de lageren zich naar de hogeren. Het uiteindelijke gevolg daar weer van is, dat datgene, wat de hogeren doen en zeggen, gezag verwerft.'

De Zoeker wilde instemmend knikken, maar dan schoot er plotseling een geheel andere gedachte door zijn hoofd. Zijn gezicht betrok en hij reageerde navenant.

'U bedoelt het ongetwijfeld anders, maar als ik dit zo hoor, komt het in de buurt van redeneringen, die 'verklaren' waarom er in samenlevingen onvermijdelijk altijd een onder en bovenklasse ontstaat. En natuurlijk weet elke bovenklasse zijn eigen bestaansrecht of zijn eigen vermeende superioriteit te rechtvaardigen. De 20ste eeuw heeft ons laten zien, wat het gevolg daar van is. Onderdrukking en zelfs staatsterreur met gelegaliseerde vernietiging van minderheden, die als inferieur werden bestempeld!' Het was er uit, voor hij besepte, wat hij gezegd had en het was even ongemakkelijk stil.

'Ik denk, dat ik de essentie van wat ik bedoel niet goed overbreng.' Meester Negens stem bleef vriendelijk en hij vervolgde: 'Destijds, toen ik voor het eerst het bestaan van de verschillende menstypen onder je aandacht bracht had je een soortgelijke reactie. Weer ervaar ik, dat mijn woorden bij jou beelden oproepen die volstrekt tegengesteld zijn aan wat ik beoog. Laat ik eerst nader ingaan op het denkbeeld van superioriteit. Denkbeelden van vermeende superioriteit, waarbij de ene klasse, de ene bevolkingslaag, het ene ras, de ene kaste superieur zou zijn aan een andere worden uitsluitend gehanteerd door "ikken", die behoren tot menstype 1. Als je deze denkbeelden terugbrengt tot hun wezenlijke essentie, is je dat onmiddellijk duidelijk. Dergelijke denkbeelden zijn namelijk volledig gespeend van compassie, van medegevoel en zij ontberen elke conceptuele helderheid. Ze zijn instinct georiënteerd! Tracht dat voor jezelf te doorgronden! Dergelijke denkbeelden hebben dus volstrekt niets te maken met het proces van de-identificatie, waar ik over spreek. Integendeel zij zijn voorbeelden bij

uitstek van heftige instinctmatige identificatie.

En dan is er nog een ander aspect, wat ik je in dit verband onder je aandacht wil brengen. De hogere menstypen hebben de sterk identificerende werking van macht doorgrond. Dat kan niet anders, want zij zijn hun "ik" ontstegen. Op geen enkele wijze zullen zij zich dan ook als een soort machtig collectief opstellen om de lagere menstypen te overheersen. Integendeel, mensnummer 4 en hoger houdt maximaal afstand van macht om te voorkomen dat hij weer omlaag getrokken wordt in de rampzalige identificaties die zich in het voetspoor van macht bevinden! Dus, en we hadden het hier gisteren ook al over, nergens tref je in samenlevingsverbanden menstypen 4 of hoger aan in de machtsposities. Niet individueel dus en zeker niet als collectief. En als laatste aanvulling hier nog op, omdat de hogere menstypen de identificerende zuigkracht kennen, die uitgaat van bewondering en blinde adoratie en zich daarvoor hoeden, maken zij zich nooit bekend als hoger menstypenummer!'

De Zoeker had zijn innerlijke dialoog zo goed mogelijk stil gezet en daardoor begreep hij de essentie van de woorden van de ander.

'Ik was voorbarig met mijn opmerking,' mompelde hij vervolgens ongemakkelijk. 'Excuses! Uw benadering is inderdaad volkomen anders dan hetgeen ik er in mijn gedachten van maakte.' Omdat hij niet goed wist wat hij er nog aan toe kon voegen, hield hij verder zijn mond en was het weer een moment stil.

*'Wij bespreken het gedrag in de waak-slaap en ik leg je de wetmatigheden daarin uit.' hervatte Meester Negen het gesprek. 'Gisteren nog zei je mij, dat het leek alsof ik een soort spirituele mechanica doceerde en dat is geen toeval. **Dat is op een bepaalde manier, wat er gebeurt!** Op de Kleine Omweg namen wij de mechanica van het "ik" door. De waak-slaap is een noodzakelijk traject voor de bol van bewustzijn om tot de-identificatie te komen! In die waak-slaap werken de wetten, die wij achtereenvolgens hebben doorgenomen. Ik recapituleer ze even voor je. Er was de actie = reactie wet, de entropiewet, de hoofdwet, de wet van synergie, de weg van de minste weerstand, de maximalisatie wetten en alle afgeleide wetmatigheden, die deze wetten in hun kielzog meeslepen. Deze wetten kenmerken als het ware het speelveld voor de bol van bewustzijn. In dat veld moet, kan en zal elke bol leren om tot de-identificatie te komen. Dat leerproces impliceert, dat gedurende vele incarnaties het speelveld opnieuw wordt betreden, waarbij telkens een andere rol gespeeld zal worden. Degene die zich beperkt tot één enkele momentopname van een dergelijk speelveld, percipieert onverklaarbare verschillen en ziet dan ongetwijfeld grote onrechtvaardigheden, maar hij, die het speelveld beziet vanuit de ontwikkeling van de bol van bewustzijn, heeft een ander perspectief.'*

'Die staat aan de kant en accepteert het onvermijdelijke van ongelijkheid en onrechtvaardigheid van de situatie?' vroeg de Zoeker licht cynisch.

'Het woord 'accepteren' is niet juist! Zo'n mens zit de waak-waak staat en alles wat dat met zich meebrengt. Hij tracht de anderen te brengen tot de waak-waak staat.'

'En tot die tijd blijft de ongelijkheid, met alle nadelen van de gedepriveerde onderklasse.' De Zoeker bleef na de toelichting ontevreden.

'De positie van degenen, die in de bovenklasse zit, is enkel vanuit het perspectief van het

“ik” benijdenswaardig. Maar juist, omdat zij zich in de bovenklasse bevinden is de identificatie, waaraan zij blootgesteld zijn, groter. Zij beschikken vaak over meer bezit en macht en het kost hen dus meer moeite om zich te de-identificeren.’

‘Wat u zegt, neem me niet kwalijk, maar het klinkt bijna ...ehh,’ de Zoeker zocht naar het juiste woord, ‘... bizar! Als u dit zo stelt, lijkt het wel alsof u wilt suggereren dat de bovenklasse de te beklagen klasse is!’

Meester Negen keek hem een tijd lang peinzend aan.

‘Ik spreek met je over het pad van de-identificatie,’ zei hij ten slotte. ‘Incarnatie is het proces, dat daarvoor gebruikt wordt, meer is er niet. Helaas kent de essentie van het incarnatieproces een astrale benadering. Een “ik”, dat bijvoorbeeld het ene leven mensen uitbuit, zal een volgend leven zelf uitgebuit worden. Een “ik”, dat in dit leven anderen onderdrukt, zal het volgende leven zelf onderdrukt worden. Een man, die zijn vrouw mishandelt, zal het volgende leven als vrouw geboren worden. Dit leven is iemand rijk, een volgend leven arm. Dit leven ziekelijk, het volgende leven gezond. Ik neem aan, dat je deze redeneringen kent?’

‘Die redeneringen bewerkstellingen in ieder geval macro bezien, dat er toch iets van gelijkheid, van rechtvaardigheid is,’ monkelde de Zoeker.

‘Die rechtvaardigheid, als je het zo wil blijven noemen, is er ook, maar op een heel ander vlak! Voor **elke** bol van bewustzijn geldt dat hij het de-identificatieproces **moet** doorlopen en dat gebeurt ook! Alleen ligt het accent niet op de situaties, de levensomstandigheden waar ik het net over had, maar **op de staat van identificatie!** Mensen worden tijdens hun incarnatie in situaties gebracht, waarvan een meer of mindere identificerende werking uitgaat. De sterkste identificaties zijn de instinctmatige identificaties. Om die te doorzien, te begrijpen en er afstand van te kunnen nemen zal een bol van bewustzijn dus het hele spectrum daarvan moeten doorlopen.’

‘Dat zal zo zijn, maar het is voor het “ik” wel aangenamer om macht te hebben dan om onmachtig te zijn.’ De Zoeker bleef weerbarstig.

‘Wie machtig is identificeert zich met de macht, wie onmachtig is wil machtig worden. Beiden werken sterk identificerend. Ik bemerk echter, dat jij steeds het accent legt bij de beleving van het “ik”. Dat is begrijpelijk, omdat het “ik” de grootste identifiër is in het hele menselijke bestaan en het loskomen daarvan een belangrijk punt van de-identificatie is. Maar los hier van, je focust je op de bekende uitersten, terwijl er veel meer, ogenschijnlijk minder triviale voorbeelden zijn. In mannelijke lichamen bijvoorbeeld functioneert een immense identifiër: het orgasme. Kijk om je heen en zie hoe die identificatie uitgepakt heeft op tal van aspecten in de verschillende samenlevingen.’

De Zoeker hoorde de woorden aan en een irrealistisch denkbeeld kwam in hem op.

‘Moet ik,’ en hij kon het ongeloof in zijn stem niet onderdrukken, ‘uit uw woorden begrijpen, dat, pas als een man vrij is van die identificatie, hij kan incarneren in een vrouwelijk lichaam?’

‘Het accent ligt op de-identificatie en op de voorwaarden, die nodig zijn om tot de-identificatie te komen. Daar, waar de levensomstandigheden het meest bruikbaar zijn, zal de bol van bewustzijn in een daartoe geëigend menselijke lichaam incarneren,’ zei Meester Negen, maar tot ongenoegen van de Zoeker ging hij niet inhoudelijk in op diens

vraag en stapte over op een ander onderwerp.

‘Enigszins in het verlengde hiervan en om terug te komen op de vraag, die je zo even stelde, ook de relatie, die er wordt gelegd tussen de status van “ikken” in de samenleving en hun veronderstelde menstypenummer is een punt van grote verwarring. Veelal wordt geconcludeerd dat degenen die tot de maatschappelijke bovenklasse behoren om die reden ook tot de hogere menstypen zouden behoren, maar die conclusie spoort op geen enkele manier met de werkelijkheid! Noch bezit, noch macht zijn **op individueel niveau** gerelateerd aan een menstypenummer. Datgene, wat de verschillende menstypenummers zo kenmerkt, wordt in die redenering volledig vergeten. De bij de typen behorende kenmerkende gedragingen vloeien direct voort uit hun specifieke identificaties. Ik legde je die karakteristieke attitudes eerder uit, maar ten behoeve van de juiste beeldvorming herhaal ik ze nogmaals. De houding van menstype 1 luidt primair: Het is goed voor mij! Menstype 2 stelt: Het voelt goed! Het mentale menstype 3 stelt: De juiste redenering is gevolgd! En hieruit kun je concluderen, dat de verschillende menstypen in alle verschillende te onderscheiden klassen terug te vinden zijn.’

De Zoeker overdacht het gestelde. Het stond op een bepaalde manier haaks op wat hij zelf had gedacht, maar dat kwam, omdat hij altijd uit was gegaan van verkeerde vooronderstellingen. Hij knikte uiteindelijk en Meester Negen wees naar de voorliggende tekening.

‘Keren we even terug naar de spiraal van toenemende identificatie. Je ziet hier weergegeven, dat de zekerheid in alle richtingen toeneemt. Zekerheid is veel meer dan een meerdimensionaal denkbeeld. Het is multidimensionaal! Het streven naar zekerheid is daarmee dan ook een nooit eindigend gegeven. Ik maakte daar impliciet al melding van, toen ik je de vorige bijeenkomsten de werking van de maximalisatiewetten uitlegde. Rondkijkend in zijn gewenste geordende tijdruimtematerie omgeving ervaart elk “ik” continu nieuwe wensen of verlangens. Het “ik” zet zich vervolgens in om de omgeving weer verder te ordenen. Om de omgeving dus nog zekerder en aangenamer te maken. Dat impliceert dus, dat er continu activiteiten worden geïnitieerd om tot die nieuwe ordening te komen.

En als “ikken” zelf al geen verlangens hebben, dan worden die wel geïnitieerd door de samenlevingsvormen in hun omgeving. De verschillende kleuren van de spiraal in de figuur beogen dat weer te geven. De kleuren hier vertegenwoordigen drie stadia van opeenvolgende samenlevingsvormen. Het eerste stuk, rood gekleurd, geeft het zekerheidsniveau weer van een ‘elementaire’ samenlevingsvorm, ik werk dat zo verder uit. Het tweede stuk, geel, geeft een samenlevingsvorm weer, waarvan het zekerheidsniveau verder ontwikkeld is. Het blauwe stuk ten slotte geeft een in hoge mate georganiseerde, gestructureerde samenlevingsvorm weer met een nog hoger zekerheidsniveau. Voor de ‘rode’ samenlevingsvorm geldt, dat de positie van ‘gele’ als aantrekkelijk wordt gezien en voor de ‘gele’ geldt dat voor wat betreft de ‘blauwe’. De samenlevingsvormen bestaan gelijktijdig en heden ten dage hebben ze weet van elkaars niveau van zekerheid. “Ikken” wensen zich het hoogste niveau. De spiraal zelf weerspiegelt de groei van het zekerheidsniveau in samenlevingen in de tijd. Wij stelden gisteren uiteindelijk vast, dat een samenlevingsvorm in feite niets anders is dan een

immens conglomeraat van afspraken. Met behulp van die afspraken zijn macht en bezit zo verdeeld, dat in die samenlevingsvorm maximaal synergie wordt bereikt, terwijl daarnaast ook zoveel mogelijk recht gedaan wordt aan de maximalisatiewetten.'

'Het lijkt, alsof u wilt zeggen,' zei de Zoeker nadenkend, 'dat een samenlevingsvorm op elk moment nooit meer kan zijn dan het historisch gegroeide compromis van de maximalisatiewetten?'

Meester Negen glimlachte.

'Dat geeft uitstekend weer, wat ik bedoel! Overal en altijd geldt voor elke samenleving, dat het aanwezige niveau van zekerheid daar in het maximaal haalbare evenwicht is tussen de beide maximalisatiewetten. Wie de moeite zou nemen om te beschrijven, wat een samenleving überhaupt is, zou over een immens groot multidimensionaal denkbeeld moeten beschikken. Maar het denkbeeld, dat voor de gele samenleving nodig zou zijn, zou een veelvoud groter moeten zijn dan dat van rode samenleving, terwijl dat van blauwe samenleving weer een veelvoud aan dimensies zou bevatten ten opzichte van de gele samenleving. Wat gebeurt er nu op het raakpunt van de verschillende samenlevingen?'

De Zoeker, die niet precies voelde in welke richting het antwoord lag, zweeg.

'Het ééndimensionale denken van het "ik" op de gele positie ziet het zekerheidsniveau van de blauwe en wenst zich dat, nietwaar.'

'Lijkt me wel en op zich begrijpelijk natuurlijk!'

*'Zeker! Maar, waar dat "ik" geen weet van heeft is, dat dit zekerheidsniveau enkel kan bestaan, omdat alle tot de samenleving behorende "ikken" weet hebben van de wijze, waarop zij gestructureerd moeten samenwerken. Het zich wensen van het hoge niveau van zekerheid, waarvan in het raakpunt kennis is genomen, is begrijpelijk. Om dit 'blauwe' niveau ook te kunnen realiseren in de 'gele' samenleving zal een ingrijpend proces van herverdeling van bezit en macht noodzakelijk zijn. Een dergelijk proces, ik zei je het net al, gaat nooit vanzelf. Sterker nog, het verloopt vrijwel altijd gewelddadig, omdat het lijnrecht ingaat tegen de maximalisatiewetten. Het is het enkelvoudig "ik" wellicht mogelijk, maar een **hele samenleving tegelijk** zal de sprong van 'rood' naar 'geel' of van 'geel' naar 'blauw' nooit kunnen maken. Door de werking van de maximalisatiewetten is het onvermijdelijk, dat de spiraal van positieve zekerheid stap voor stap wordt doorlopen.'*

De essentie van wat hij had gehoord stond de Zoeker tegen. Machteloos trok hij daarom uiteindelijk zijn schouders op.

'Uw analyse lijkt me terecht en wellicht hebt u gelijk,' mompelde hij.

*'Voor de juiste beeldvorming benadruk ik toch ook nog even dit,' zei Meester Negen. 'Het ontstaan van de positieve zekerheidsspiraal is een **mogelijkheid**. Het is niet iets wat wetmatig plaatsvindt, als er in een groep een aantal afspraken worden gemaakt. De essentiële voorwaarde is het vermogen tot leren en de bereidheid om dat leerproces toe te staan! Als dit achterwege blijft is het gevolg navenant, zoals tal van voorbeelden uit de geschiedenis ons illustreren.'*

'U wilt zeggen dat die samenlevingen ten onder gegaan zijn!' vroeg de Zoeker.

'Zij gingen uiteindelijk ten onder, omdat ze zichzelf in een te traag tempo vernieuwden en de machtsstructuur te halsstarrig vasthield aan de inhoud van hun vijfhoek van

waarheden. In veel gevallen zijn ze onder de voet gelopen door andere samenlevingen. Dit komt straks verder aan de orde.

De zekerheid neemt dus alleen toe, als er in een samenleving voldoende gemotiveerde deelnemers zijn, én als er de bereidheid is om nieuwe ontwikkelingen toe te staan. Samen met het zekerheidsniveau neemt het identificatieniveau toe, maar zoals ik je net al zei, wil de bol van bewustzijn zich kunnen de-identificeren, dan is het noodzakelijk, dat zijn instrument 'mens' alle stadia van identificatie kan doorlopen. Het is vanuit die optiek dan ook gunstig, dat de spiraal van identificatie bestaat. Het biedt de mens de noodzakelijke mogelijkheden!

De figuur laat zien, dat het niveau van zekerheid in het begin laag is. Het accent binnen de elementaire samenlevingsvormen, om ze zo maar te blijven noemen, ligt primair op het overleven en vrijwel alle aandacht wordt daarvoor ingezet. Pas als een dergelijke samenleving enigszins ontwikkeld is, als de bestaanszekerheid groter geworden is, is het voor "ikken" mogelijk om hun aandacht langduriger elders op te richten. Pas dan is het mogelijk, let wel ik zeg niet, dat het ieder "ik" gebeurt, om te komen tot de-identificatie van de instinctfuncties en om het astrale gebied te betreden. Na langdurige, verdere leerprocessen zullen ook "ikken" komen tot de-identificatie van het astrale en het mentale gebied betreden. Als de samenleving nog verder gegroeid is naar een nog hoger zekerheidsniveau, kan ook het mentale gebied worden verlaten.'

De Zoeker moest over het laatste nadenken.

'Het lijkt mij, dat dan de synergie verdwijnt,' mompelde hij uiteindelijk en hij voegde er aan toe: 'Hun "ik" identificeert zich immers niet meer met doelen van de samenleving en heeft er dus geen belang meer bij om allerlei regels, procedures, wetten en geboden na te leven.'

'Hun "ik" heeft opgehouden te bestaan, dat is juist,' zei Meester Negen, 'maar je conclusie, dat ze de gemaakte afspraken niet meer nakomen is onjuist. Menstype 4 is zich ervan bewust, dat juist een bestaan binnen de meest zekere samenlevingsvorm een uitstekende mogelijkheid biedt om veel "ikken" te brengen tot het punt van ontwikkeling, dat zij moeten bereiken. En dit kenschetst meteen de ogenschijnlijke paradox van de identificatiespiraal. Want teneinde überhaupt te kunnen komen tot de-identificatie is het noodzakelijk, dat de staat van maximale identificatie is gekend en doorgrond! Naarmate de spiraal van identificatie zich verder ontwikkelt, nemen de mogelijkheden voor toenemende aantallen "ikken" toe om het keerpunt te bereiken.'

'En dat keerpunt,' begreep de Zoeker, 'dat is het punt, waarop de identificatierichting omkeert en de-identificatie wordt?'

'Daar duid ik op. Wat je kunt waarnemen is, dat het proces van de-identificatie in onze samenleving dankzij de gang door de verschillende identificatiestadia van de identificatiespiraal steeds vaker 'spontaan' plaatsvindt. In vroeger tijden gebeurde het ook uiteraard, maar vaak binnen de strakke, maar beschermde en daardoor zekere leefomgeving van kloosters.

Menstype 4 kent de werking van de identificatiespiraal en doorziet de paradox. Deze mens zet zich daarom in om dergelijke samenlevingen te ondersteunen, **opdat ook anderen het niveau van de-identificatie kunnen bereiken**. Zo'n mens kiest er dus in tegenstelling tot wat je opmerkt bewust wél voor om de regels en dergelijke te

respecteren. Echter, vanuit een geheel ander oogmerk dan degenen, die zich inhoudelijk identificeren met doelen of regels. Menstype 4 identificeert zich bewust, **maar verliest zich niet in identificaties**. Dat is de essentie van het proces van de-identificatie. Deze mens blijft zich gewaar van zichzelf **als handelend, denkend, volgbaar of wat dan ook.** De Zoeker dacht hierover zwijgend na en daarmee was er een korte onderbreking.

‘Keren we terug naar de waak-slaap en spiraal van positieve zekerheid, zoals die daar wordt genoemd. Deze spiraal ontstaat enkel als een samenleving zich daarvoor, onder de voorwaarden, die ik net noemde, inzet. In een dergelijk samenleving worden macht en bezit volgens een vooropgezet plan ingezet.’

Met die woorden ging Meester Negen verder en hij wees naar de flip-over, waar de machtsformule nog stond uitgeschreven.

‘De formule hier beschrijft de relatie tussen macht en bezit. Bezit definieerden we de vorige keer als het beschikkingsrecht over ordeningspotentieel en degene, die over macht beschikt, is degene die mag bepalen, hoe de ordening in het toekomstige moment ‘nu’ er uit zal moeten zien. Wat houdt dit in?’

De Zoeker zag, dat de vraag ditmaal niet retorisch was, maar had geen idee van de richting, waar het antwoord gevonden zou kunnen worden. Hij zweeg.

‘Degene, die de macht heeft in een samenlevingsvorm, kan sturen, **omdat hij de macht heeft!** Een dergelijk “ik” heeft, dankzij de afspraken, die er in die samenleving zijn gemaakt, een deel van het beschikkingsrecht van de bezittende “ikken” mogen overnemen. Hun beschikkingsrecht wordt door de afspraken dus deels ingeperkt, maar dat wordt door hen geaccepteerd, want het geheel van afspraken werkt dus zodanig dat het eigendomsrecht van de bezitters, omdat iedereen zich schikt in de afspraken, **gegarandeerd wordt**. Het is de inwerking van het machtsmaximalisatiebeginsel, die bewerkstelligt, dat zij zich schikken, want daarmee blijft hun bezit maximaal behouden! En overigens geldt hetzelfde voor hen, die macht hebben. Het is ook hun belang om zich te schikken naar afspraken, want daarmee blijft hun macht in takt. En op deze wijze is er in een samenleving stilzwijgend en impliciet een alom geaccordeerd verbond gesloten. Dankzij of dóór dat verbond ontstaat er binnen elke samenleving een **machtsstructuur!** Die machtsstructuur, de bovenklasse, zoals jij die zojuist kwalificeerde, heeft er alle belang bij, dat er binnen hun samenleving afspraken zijn, opdat deze situatie gehandhaafd blijft. Gedreven door de maximalisatiewetten zetten zij zich er dan ook voor in om tot een dergelijk conglomeraat van afspraken te komen.’

‘Is het niet goedschiks, dan maar kwaadschiks,’ vulde de Zoeker aan.

‘Beide uitersten kunnen uiteraard worden waargenomen, maar daar gaat het mij niet om. De machtsstructuur bepaalt de mindset in de samenleving, waarbinnen zij is ontstaan.’

‘De mindset?’ De Zoeker herhaalde de woorden al nadenkend. ‘Ik kan de woorden wel vertalen en dan heb ik wel een voorstelling, maar misschien is dat net niet precies

datgene, wat u bedoelt.'

'De mindset is het geheel van dominante en richtinggevende denkbbeelden in een samenleving. De mindset beïnvloedt het gedrag van de deelnemers aan die samenleving! Het geeft daar sturing aan, richt haar. De mindset bepaalt grosso modo, hoe er ergens over gedacht wordt. Hij is dominant herkenbaar in analyses, redeneringen en beschouwingen. Om het zo goed mogelijk te omschrijven, de mindset beschrijft de wijze, waarop "ikken" zich in een bepaalde samenleving in hun moment 'nu' inspannen, dit met de bedoeling om het door de machtsstructuur gewenste en als aangenaam gedecreteerde 'dan' te bewerkstelligen. Degene of datgene die de 'mind' set kwalificeer ik als 'mindsetter'.'

'Dat laatste begrijp ik,' aarzelde de Zoeker, 'maar met het eerste heb ik meer moeite.' Meester Negen zag in zijn blik niet de herkenning, die hij zocht. Hij ging er op door.

'Een analogie maakt misschien duidelijker, wat ik bedoel. De krachten van het magnetische veld van de aarde lopen van de Zuidpool naar de Noordpool. De werking van het kompas berust hierop. De magneetnaald richt zich als het ware automatisch, vanzelf naar het noorden. Er is een natuurkunde proef, die je zou kunnen zien als een illustratie van het begrip mindset. Daarbij wordt een groot aantal kompasnaaldjes naast elkaar op een tafel gezet. Al die naalden 'wijzen' naar of 'richten zich' op de Noordpool. De richting wordt als het ware door 'het Noorden' gedetermineerd. Als de verschillende naaldjes worden beschouwd als gedachten, kan de Noordpool in dit voorbeeld worden gezien als datgene, wat de mind 'set'. Met andere woorden alle gedachten richten zich, oriënteren zich op de Noordpool, akkoord?'

De Zoeker knikte, hij herinnerde zich de proef van destijds, dus ging Meester Negen verder. 'De proef gaat door. Er wordt een sterke magneet op de tafel geplaatst. Op het moment dat die wordt geplaatst, verandert het patroon van de naalden volkomen. Zij 'richten' zich nu, schikken zich naar het magnetisch veld van deze nieuwe magneet. Doordenkend in de analogie zou men kunnen zeggen, dat de mindset zich heeft aangepast. Woorden en gedachten van de Vormers der Gedachten moet je wat mij betreft dus beschouwen als telkens een 'nieuwe magneet', waarmee de gedachten van de mensheid in de loop der eeuwen zijn gericht!'

De uniformering van het denken in samenlevingen vindt plaats door het richten van de gedachten, door het creëren van een mindset. Zoals het vroeger gebeurde, gebeurt dat nog steeds. Nu zijn het meestal de hedendaagse Vormers der Gedachten, die de mind setten. Die, met andere woorden, de gewenste voorkeursdenkrichtingen van dit moment in het denken implementeren. En overigens wil dat in het geheel niet zeggen, dat de inhoud van de mindset hedendaags is!'

'Wat is de relatie tussen de mindset en de verschillende 'waarheden', waarover u het de vorige keer had?'

*'Het kan het best worden geïllustreerd ander de hand van de analogie, die ik zojuist gebruikte. De 'waarheden' moet je beschouwen als 'Noordpolen'. Zij determineren de richting van de mindset. Dit brengt ons bij de vraag: 'Wie bepaalt überhaupt de mindset?' Het is nauwelijks zinvol om die vraag te stellen met betrekking tot de allereerste fase in de ontwikkeling van het denkvermogen, bijvoorbeeld van onze zeer verre voorouder de oermens of van een pasgeboren baby. Daar **wordt de mindset***

bepaald door de overlevingsdrang! De mindset is dan puur op gericht om het lichaam in stand te houden en, voor zover daar begrip van is, zo prettig mogelijk. Uiteindelijk heeft dat er na duizenden eeuwen van evolutionaire processen in geresulteerd, dat het (materiële) overleven in onze huidige tijd strak is geregeld. De evolutie is sterk gestuurd, omdat de mensheid gedurende haar ontwikkelingsproces heeft gewerkt met datgene, wat ik op de Kleine Omweg beschreef als ‘de existentialistische regelkring’. Het eindproduct van het denkproces omvat drie goed te onderscheiden hoofdcategorieën van gedachten. De figuur hieromtrent zag je reeds vanuit een aantal verschillende invalshoeken, maar het is nuttig om hem, vanuit een andere invalshoek nog eens te bezien.

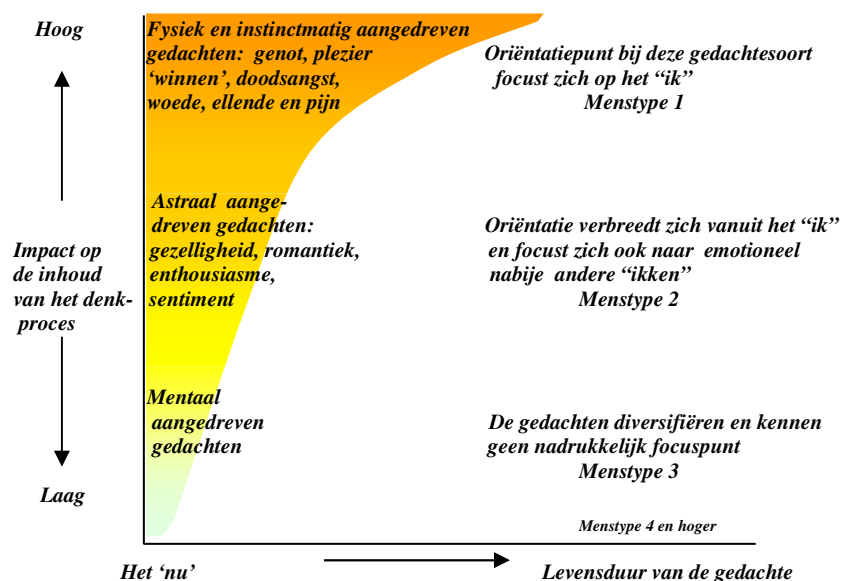

fig.88: Gedachtesoort en focuspunt

De eerste en absoluut belangrijkste categorie wordt gevormd door de denkbeelden, die direct gekoppeld zijn aan het aangenaam overleven. Alle denkbeelden, waarmee dat overleven wordt veraangenaamd, hebben altijd de hoogste prioriteit. Deze gedachtecategorie is een zeer dominante mindsetter voor het 'ik'. Voor "ikken" is dit de eerste grote te nemen stap in het proces van de-identificeren. De centrale richting bij deze denkbeelden is **ik-georiënteerd!** Meester Negen had de laatste woorden beklemtoond. Hij voegde er aan toe: 'Dit is, zoals ik je eerder vertelde, tekenend voor menstype 1, het is diens mindset.

De tweede gedachtecategorie bevat de denkbeelden, die rechtstreeks voortvloeien uit de emoties, waaraan het "ik" onderhevig is. Deze emotionele gewaarwordingen kun je op een bepaalde manier vergelijken met de kleuren van de regenboog. De helderste kleuren hebben een eigen naam, rood, oranje, geel, groen, blauw etc. De duizenden overige nuances kunnen wel worden gezien, maar hebben lang niet allemaal een eigen naam. Geheel identiek is het met het spectrum van emoties. De hoofdemoties hebben een naam gekregen en kunnen dus worden herkend. Haat, liefde, enthousiasme, dankbaarheid, woede, verdriet, romantische gevoelens, edelmoedigheid en wat al dies meer zij. De

ontelbare nuancerings hebben geen eigen naam. Het feit, dat iets geen eigen naam heeft, betekent echter niets meer dan dat het in het denken niet is omgezet tot een denkbeeld. Het feitelijke bestaan heeft met naamgeving weinig te maken.

Dergelijke emoties bestaan uiteraard en ook zij hebben een stevige, zij het door hun niet geoperationaliseerde aard vaak niet direct te traceren impact op het “ik”. **De centrale richting bij deze gedachtecategorie is voornamelijk astraal en georiënteerd op het “ik” en de mensen in diens nabijheid.** Deze mindset tref je aan bij menstype 2.

De derde categorie gedachten ontstaat, als er in het denkproces wordt gewerkt met ‘met abstracties’. Met concepten, met ideeën, met theorieën, filosofieën etcetera. De oorsprong van gedachten, die tot deze categorie behoren, is vaak veel moeilijker te achterhalen. In de Kleine Omweg zagen we, dat vrijwel elke impuls, die op de mens inwerkt, intern dan wel extern, een aanjager kan zijn van het denkproces. Toch is deze categorie van gedachten minder nadrukkelijk aanwezig als sturing voor gedrag in het moment ‘nu’. De gedachten zijn veel vluchtiger en hun impact is derhalve gering. Dergelijke gedachten bezitten het ‘nu’ slechts even. Daarnaast houden ze zich vrijwel niet met het ‘nu’ bezig, omdat ze vrijwel altijd handelen over ‘daar’ en ‘toen of dan’. Ze verdwijnen dan ook voor het overgrote deel in vergetelheid en de mens is zich er vaak zelfs amper van gewaar, dat ze bestaan hebben. **Deze gedachtecategorie is uiterst gediversifieerd!** Deze mindset is kenmerkend voor menstype 3.

Het is aan de Vormers der Gedachten om werkend met deze feitelijkheid een mindset in de samenleving te zetten die al de verschillende menstypen zoveel mogelijk in één richting zet.

De mindset, ik zei het je impliciet, toen we begonnen vandaag, bepaalt wat er waardevol is in een samenleving. Het is nuttig om de verschillende componenten van de formule: $\text{Macht} = \text{Kracht} * \text{Inzicht} * \text{Gerichte aandacht}$ eens nader te bestuderen in het licht van de mindset en beginnen we weer bij de factor kracht. De omschrijving hiervan luidt: $\text{Kracht} = \text{wil} * \text{vermogen}$. Nu kun je de vraag stellen, wat is die wil, en waarom willen “ikken” iets.’

Meester Negen keek de Zoeker vragend aan, maar deze schokschouderde licht. Een te grote variëteit aan antwoorden zou op deze vraag kunnen worden gegeven en hij had geen idee van de richting, waarin hij het moest zoeken.

‘De **wil**, waarvan sprake is, betreft de op de toekomst georiënteerde wijze van ordening van het moment ‘dan’, zoals die wordt voorgeschreven, aangegeven, geduid, afgedwongen, geforceerd door de mindset. Hoewel er inhoudelijk natuurlijk grote verschillen zijn, is het niet interessant welk specifiek werkwoord je gebruikt. De mindset is richtinggevend voor de wil, dáár gaat het mij om.

Dan is er het begrip vermogen uit de krachtformule. Vermogen is al datgene, dat als waardevol bestempeld wordt binnen een samenleving, omdat met behulp van het vermogen een gewenste ordening bewerkstelligd kan worden. De gewenste ordening wordt door de mindset geduid, beschreven. Naarmate een vermogen of dat nu materieel, immaterieel of fysiek is er meer zal toe bijdragen **de gewenste ordening van een mindset te bewerkstelligen**, als des te waardevoller zal dat vermogen in een samenleving worden beschouwd.’

‘U bindt het begrip ‘waardevol’ op deze wijze nogal strikt aan de mindset. U ontdoet

het zo vrijwel van objectiviteit!’

‘Vermogens bevatten onvermijdelijk altijd sterk subjectieve elementen. Naarmate een vermogen beter bewerkstelligt of er in slaagt dat een “ik” de hoofdwet kan volgen, in die mate is het voor dat “ik” meer waardevol. En als die waarde toekenning in een samenleving wordt overgenomen, dan is daarmee de subjectieve waarde geborgd! Vandaar, dat “ikken” telkens en telkens trachten elkaar te overtuigen van de juistheid van hun denkbeelden in deze. Hoe groter de groep is met gelijkkluidende denkbeelden, des te groter is het aantal, dat dezelfde mening heeft over wat waardevol is, des te stabiel is de waarde van datgene, dat als waardevol beschouwd wordt. Begrijp je de cirkelredenering, waarin het denken verzeild is geraakt?’

‘Het is wel een onzichtbare cirkelredenering,’ meende de Zoeker.

‘Zonder meer! De mindset is dominant aanwezig in het denken, maar is vaak voor het “ik” zelf niet zichtbaar. Deze wijze van denken is zo vertrouwd, het “ik” heeft zich er zo mee geïdentificeerd, dat het zich er niet meer van bewust is, dat het op een specifieke wijze denkt. Dat de mind geset is, ontgaat het “ik”, zoals het het bestaan van zijn schouderbladen ontgaat, omdat die buiten zijn gezichtsveld liggen.

Elke mindset geeft richting! Daaruit volgt, dat degene, die de mindset kan bepalen, goeddeels bepaalt, hóe er gedacht wordt. Degene, die over het vermogen beschikt de mind van anderen te setten, verwerft macht over hen. Wie de mind van anderen wil setten grijpt in in wat ik op de Kleine Omweg typeerde als de existentialistische regelkring.’ Al sprekende legde Meester Negen een tekening neer, die de Zoeker zich herinnerde.

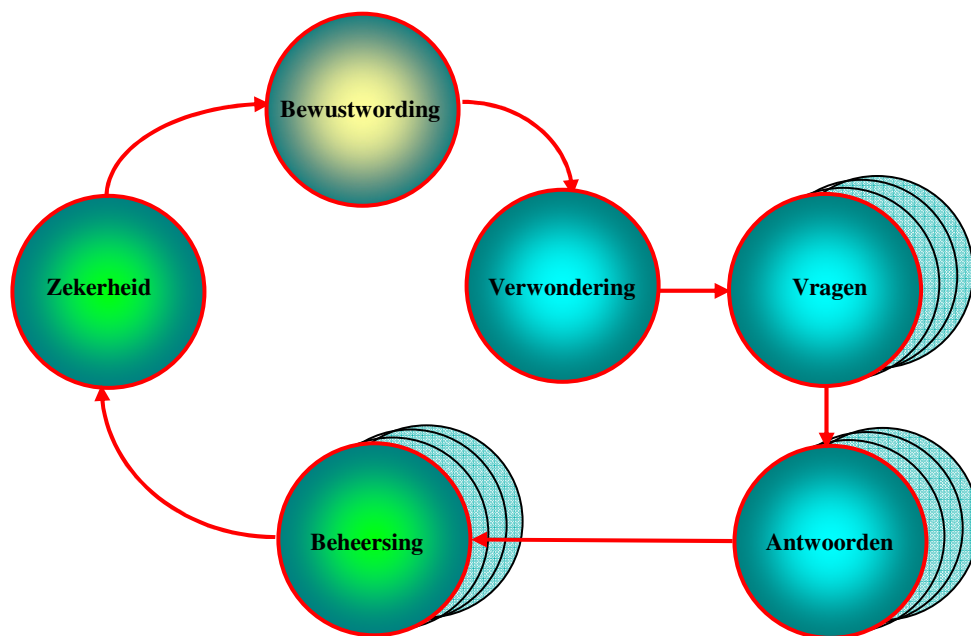

fig. 89: Mindsetten in een existentiële regelkring

‘Deze kring begint bij het “ik”, dat zich bewust wordt van zijn tijdruimtematerie omgeving. Aspecten daarvan brengen het “ik” tot verwondering en het stelt zich vervolgens vragen over de aard en werking van die aspecten. De verwondering wordt daarmee omgezet in vragen. Op de vragen komen antwoorden en die leiden tot acties in het huidige ‘nu’ die er op gericht zijn om dat zo te ordenen dat het komende ‘nu’ aangenaam is om te overleven. Vervolgens ontstaat daardoor in het komende ‘nu’ een zekerheidsniveau dat iets hoger is dan het huidige. Vanuit dát niveau onderzoekt het “ik” zijn situatie opnieuw en zo gaat dit proces verder en weer verder. Daarmee zie je de werking van de spiraal van positieve zekerheid verklaard.

De figuur laat je zien dat degene, die de mindset wil richten, daarvoor op drie plaatsen mogelijkheden heeft. Op de eerste plaats kan er sturing worden gegeven aan de vragen, die “ikken” stellen. De keuze bij het bedenken en uitdenken van vragen is in principe legio, maar veel van die vragen worden gestuurd. Ik bedoel daarmee te zeggen dat “ikken” in hun vormingsproces een set ‘vanzelfsprekende’ vragen krijgen aangereikt. In de figuur heb ik dat weergegeven met de voorste, helder geschetste cirkel. Dat zijn de vragen, die door de mindsetters als nuttig, nodig, relevant of interessant zijn gekwalificeerd.’

‘Moet ik uit uw woorden begrijpen, dat wat u mindsetters noemt de Vormers der Gedachten zijn? Want u kwalificeert ze enerzijds als ‘datgene’ en ook als ‘degene’?’

‘Beide aanduidingen kunnen zijn gerechtvaardigd. De mindset is natuurlijk op de eerste plaats een cluster van dominant aanwezige en daarom richtingbepalende denkbeelden. Tegelijkertijd wordt het begrip ook gebruikt ter aanduiding van een exclusieve groep Vormers der Gedachten in de top van de machtsstructuur. Zij zijn uitdenkers van filosofieën, die de positie van de machtsstructuur versterken. Je zou kunnen zeggen, dat zij de naamgeving determineren, waarmee in een specifieke samenleving het gevonden evenwicht van de maximalisatiewetten als het ware gelegaliseerd wordt. De overige Vormers der Gedachten werken vervolgens met deze set van geautoriseerde denkbeelden. Omdat mindsetters tot de machtsstructuur behoren, hebben ze het monopolie verworven op de denkrichtingen in een samenleving. Die positie overigens is gewild en wordt bevochten!’

‘Kunt u mij een voorbeeld geven van zo’n cluster denkbeelden, dat het denken stuurt?’

‘Gestructureerd samenleven vergemakkelijkt het overleven. Structureren, zo wordt de mens geleerd, is een boven twijfel verheven noodzaak. Het feit, dát er gestructureerd wordt los van welke richting is een zeer krachtige mindsetter in het menselijke bestaan. Deze mindset wordt van generatie op generatie overgedragen. Structureren impliceert, dat talloze samenwerkingsafspraken gemaakt worden en het nakomen ervan wordt als noodzakelijk gezien. Een uiterst belangrijke mindset in deze is dan ook de volgende: Elk “ik” leert te geloven in de werking van stelsels van afspraken, regels, wetten, geboden, procedures, omdat ze zekerheid verhogend zijn!’

‘Dat lijkt me nogal vanzelfsprekend!’ De reactie van de Zoeker was wat lauwtjes.

‘Voor jou! Zeker hier, maar in een samenleving, waar het recht van de sterkste heerst is, is het helemaal niet zo vanzelfsprekend, dat rekeningen betaald worden of dat alleen de overheid geweld mag gebruiken. Jouw mind is hier geset en hetgeen je is bijgebracht oogt zo natuurlijk, zo triviaal of zelfs universeel, dat jij afwijkingen van

die mindset als gewelddadig, onrechtvaardig of als crimineel beschouwt.'

Meester Negen wees weer naar de voorliggende figuur.

'Het zetten van de mind begint bij het sturen van de vraagstelling. Alleen de voorste cirkel heb ik wederom hel gekleurd. Die bevat alle vragen, die door de mindset worden onderschreven. De daarachter getekende cirkels zijn doorzichtiger. Natuurlijk bestaan die vragen ook, maar zij worden door de mindsetter genegeerd, belachelijk gemaakt of soms zelfs verboden. Alleen zijn set van vragen worden geprononceerd aan de orde gesteld. Om die reden spelen de overige vragen in de regelkring een minder belangrijke rol.

Vanuit de set van geaccordeerde vragen wordt vervolgens een set antwoorden gegenereerd. Het proces van het zetten van de mind is hierbij precies hetzelfde. Wellicht, dat een aantal vragen meerdere antwoorden kennen, maar de mindsetter negeert bewust alle onwelgevallig antwoorden. Hieruit vloeit het resultaat voort, want op basis van de antwoorden worden er acties geïnitieerd, die een door de mindset gewenste ordening bewerkstelligen. Zo ontstaat de vanzelfsprekende, alom geaccordeerde 'natuurlijke' inrichting van het bestaan. En daarmee ontstaat er de gewenste ordening en beheersing van de tijdruimtematerie omgeving. In dit subtiele proces van mindsetten wordt de individuele vrijheid ogenschijnlijk op geen enkele wijze gemaltraiterd. In tegendeel, elk "ik" in de samenleving is er van overtuigd, dat het in alle genoemde deelprocessen de eigen keuze heeft gemaakt en datgene heeft 'gekozen', dat zowel logisch als vanzelfsprekend was.'

De Zoeker knikte, terwijl hij de woorden overdacht. Het specifieke kader, waarin Meester Negen verschijnselen uit de samenleving zette, bleef consistent en de uitkomsten ervan bleven hem boeien. Hij zweeg en daarmee was het wederom enige tijd stil.

'Elk tijdperk en elke plaats kent zijn eigen mindsets,' begon Meester Negen na een korte pauze. 'Er zijn in de menselijke samenlevingen zeker op macro niveau duidelijk herkenbare patronen te onderscheiden in de wijze, waarop de verschillende dominante mindsets hebben gewerkt.'

'Ongetwijfeld!' De reactie van Zoeker vloeide niet direct voort uit kennis of inzicht, maar het gestelde kwam hem logisch over.

Meester Negen liep naar de flip-over.

'Verdieping in de ontwikkelingen in het verleden,' zei hij terwijl hij een meerkleurige tekening maakte, 'geeft ons inzicht in de hedendaagse mindset van de samenleving. Daarom is het zinvol om de ontwikkeling van de mindset in historisch perspectief te plaatsen. Deze schets,' hij wees naar de flip-over, 'illustreert wat mij betreft die verschuivingen in het afgelopen millennium.

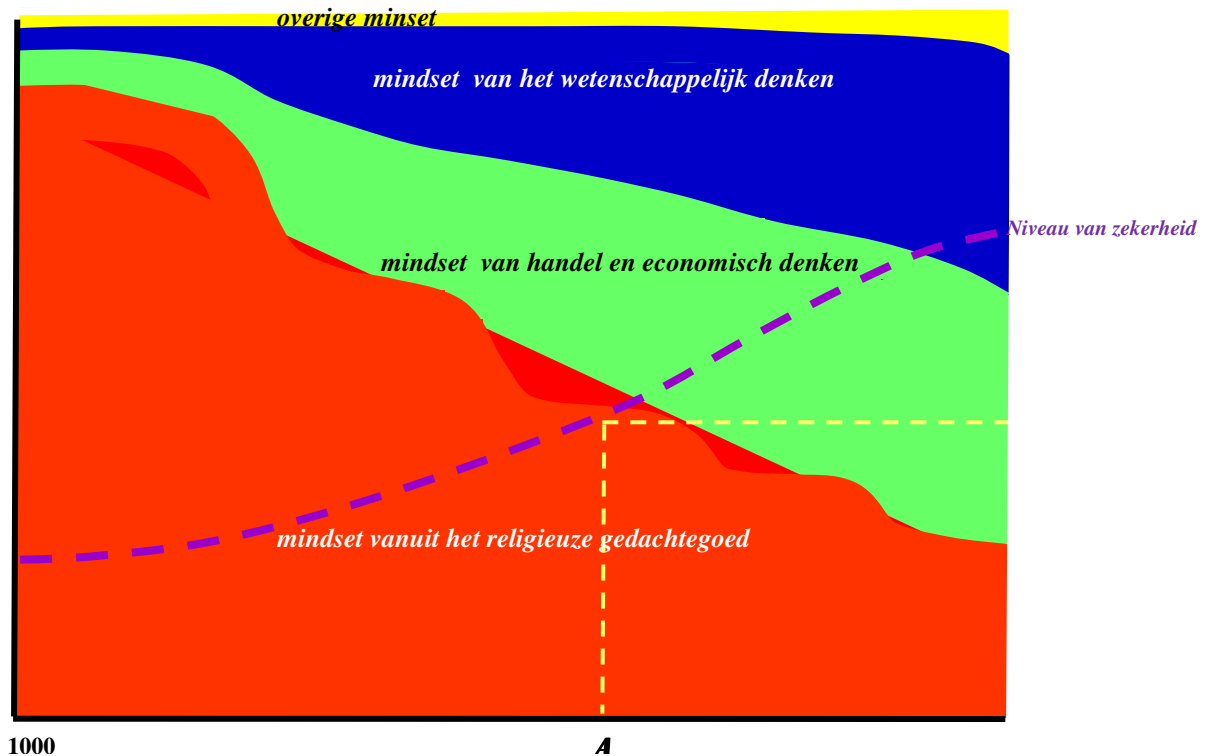

fig. 90: Mindsets en de groei van de zekerheid.

Je ziet aan het begin van het millennium nog een grote dominantie van de het religieuze gedachtegoed. Vervolgens merk, je dat die mindset afneemt en dat in de loop der eeuwen eerst de mindset van het economisch handelen en vervolgens die van het wetenschappelijk denken een steeds prominentere plek in het denken weet te verwerven. Deze verschuivingen, ik meldde dat al verschillende keren, zijn vrijwel altijd gepaard gegaan met geweldsuitbarstingen. **Iets anders is niet mogelijk!**

Elk "ik", dat macht of bezittingen heeft, wil die behouden! "Ikken", die macht of bezittingen ontberen willen ze verwerven. Dat is het onontkoombare gegeven van de waak-slaap. De geschiedenis van het afgelopen millennium kenmerkt zich door onvoorstelbare aantallen conflicten, die tussen samenlevingen uitgevochten zijn. Maar ook in samenlevingen zelf is er vaak een strijd om de macht geweest. Denk alleen maar eens aan de positie van vrouwen.

In het begin van het vorige millennium werd de mindset goeddeels bepaald door datgene wat er door de verschillende religieuze stromingen werd uitgedragen. Besef dat de religieuze mindsets een ordenende werking hadden. Zij bewerkstelligden dus synergie in een tijd, waarin het wetenschappelijke denken in de kinderschoenen stond en de strijd om het bestaan onzeker was. Overigens hebben de machtsstructuren van de religies in de verschillende samenlevingen er gedurende dat hele millennium nauwlettend op toegezien, dat de inhoud van de geschriften, waarin hun religieuze waarheden beschreven stonden, nooit op een hen onwelgevallige wijze veranderde.

De mindset van handel en economie heeft kunnen ontstaan, omdat zij zich in eerste instantie ontwikkelde buiten het veld van de religieuze mindset. Zij was eerder complementair en vormde nauwelijks een bedreiging voor de machtsstructuur van de religies. Handelen was en is altijd uiterst competitief en werkt bij uitstek met het recht van de handigste, slimste, sluwste, snelste en meer. Inmiddels, en dat is in de huidige tijd gemeengoed, wordt er bij het handelen grootschalige gebruikt gemaakt van wetenschappelijke modellen en theorieën.

De figuur geeft aan dat pas na een aantal eeuwen het wetenschappelijke denken ontplooid, in weerwil van de tegenwerking uit de religieuze machtsstructuren. Zij zagen de dominantie van hun eigen mindset afnemen. De wetenschappelijke mindset wordt uiteraard gedomineerd door theorieën en modellen. In die mindset tref je dan ook weinig instinctgeoriënteerde denkbeelden en slechts tot op beperkte hoogte astrale denkbeelden.'

'Want beiden zijn minder conceptueel,' stelde de Zoeker, 'maar wat moet ik denken bij hetgeen u schetst als 'overige' mindset. Is dat de mindset van menstype 4?'

Meester Negen glimlachte.

'Misschien!' reageerde hij, *'maar dat is niet noodzakelijkerwijs zo. En in de gevallen, dat het zo is, is het niet ostentatief, want menstype 4 handelt nooit ostentatief! Het beschrijft de mindsets, die zich te allen tijd buiten de invloedssfeer van de mindset van de machtsstructuur hebben weten te houden. In de oude religies waren dat bijvoorbeeld de mystici, ongrijpbaar voor de reguliere machtsstructuren. Een aantal ervan vind je tegenwoordig terug in wat met een grosnaam wel wordt beschreven als het alternatieve circuit.'*

'Holisme en New Age en zo,' opperde de Zoeker en, omdat hem tijdens het spreken iets te binnen schoot, voegde hij er aan toe: 'Als ik uw verhalen over de verschillende menstypen echt begrepen heb, betekent dit, dat daar, waar er holistische denkbeelden gehanteerd worden, er sprake is van mens nummer 4.'

Meester Negen knikte, maar zei vervolgens cryptisch: 'Overal waar een holistisch denkbeeld meerdimensionaal wordt gehanteerd, is een menstype 4 in actie, maar dat is natuurlijk lang niet altijd het geval. En overigens, niet alles wat onder de term New Age is ondergebracht bevat denkbeelden van menstype 4!' Zonder dit verder uit te werken wees hij weer naar de figuur.

'Je ziet ook een paars gestippelde lijn. Dat is de lijn die de toenemende zekerheid in de samenlevingen weergeeft. Het is een andere illustratie van het effect, dat weergegeven wordt met behulp van de positieve zekerheidsspiraal. De zekerheid stijgt in samenlevingen, omdat vanuit een gedeelte mindset wordt gewerkt aan het vormgeven van de gewenste toekomst. Maar, wat de figuur ook illustreert en ik benadrukte dat om die reden expliciet al eerder is, dat zekerheid samenhangt met de vrijheid om af te mogen wijken van de mindset. Je ziet, dat in het begin van het afgelopen decennium er alom een immense dominantie is van het religieuze denken, waarbij de soort religie op zich niet relevant is. De groei in zekerheid blijft dan ook gedurende vele eeuwen op een gelijk niveau. Pas als er door ontwikkelingen op economisch gebied en wetenschappelijk gebied andere mindsets gebruikt gaan worden, kunnen de niveaus van zekerheid stijgen.'

‘Wat is de bedoeling van de gele gestippelde lijnen?’

*‘Die lijnen zijn de figuratieve weergave van hetgeen ik zojuist stelde. Elk “ik” binnen welke samenleving ook wenst zich een bestaan op een zo hoog mogelijk niveau van zekerheid. Maar alleen als de lokale machtsstructuur zich daarvoor volledig in wil zetten en dus daarvoor de voorwaarden schept, zal dat worden gerealiseerd. Het zekerheidsniveau in de figuur uiterst rechts is het hoogst kenbare. Alle “ikken” in alle samenlevingen wensen zich dat. Maar, om dat überhaupt te kunnen realiseren zijn, zoals we gisteren zagen, een immens aantal afspraken **op allerlei mogelijke gebieden** nodig. In een samenleving, zoals die bij punt A staat weergegeven, is de mindset zodanig, dat op groot aantal gebieden geen afspraken kunnen of mogen worden gemaakt. Denk hier bijvoorbeeld maar eens aan de positie van vrouwen en hoe die in nogal wat religieuze systemen was vastgelegd. Macht en bezittingen behoorden de mannen. Bovendien werden vrouwen van een groot aantal activiteiten uitgesloten. Dit nu impliceerde direct, dat het ordeningspotentieel van vrouwen, dat wil zeggen, hun vermogen om aan een aangenamer ‘dan’ te bouwen werd genegeerd en dat impliceerde gedurende vele eeuwen dat de groei van het zekerheidsniveau stagneerde. Alleen in die samenlevingen, waar de macht wat dat betreft werd herverdeeld, groeide het zekerheidsniveau in sterkere mate.’*

Meester Negen keek de Zoeker aan.

‘Besef je de paradox, die dit gegeven voor de “ikken” in de machtsstructuur creëert? Als zij daadwerkelijk binnen hun samenleving het hoogste zekerheidsniveau willen bewerkstelligen, en uiteraard is dat altijd wat ze propageren, want dat verwijst immers naar hét fundament, waarop elke machtsstructuur gebaseerd is, dan impliceert dit, dat zij de dominantie van hun mindset af moeten zwakken en wat is het gevolg daar weer van?’

De Zoeker, die uiteraard een stevig vermoeden had van de richting waarin het antwoord zou gaan, grijsde, maar zweeg zodat Meester Negen verder ging.

‘Een dergelijke actie zou lijnrecht ingaan tegen alle verworven voorrechten, die hun positie met zich meebrengt. Macht, bezittingen, status, invloed en meer. Dát feit gaat lijnrecht in tegen de maximalisatiewetten en tenzij een dergelijke verandering wordt geforceerd, vindt zij niet plaats!’

Het gevolg daar weer van zie je in elke samenleving. Er is altijd een tweedeling. Er is de behoudende richting, dat is de richting van de machtsstructuur en alle “ikken”, die onder haar invloed staan en er zijn de veranderingsgeoriënteerde “ikken”, die feitelijk een andere verdeling van macht en bezit willen, die zich dus willen onttrekken aan de invloed van de “ikken” van de machtsstructuur. De historie illustreert dramatisch, dat daar, waar er in een samenleving een zeer dominante machtsstructuur heerst, de zekerheidsgroei in die samenleving als totaal –dus met uitzondering van de elites binnen de machtsstructuur– slechts een zekere hoogte bereikt en vervolgens op dat niveau stagneert. Alle vernieuwende impulsen worden als bedreigend gezien voor de uitgekristalliseerde maximalisatiewetten en daarom geblokkeerd. Zo stagneert het zekerheidsniveau in de totale samenleving!’

‘Dit effect van de mindset op de ontwikkeling van de zekerheidsspiraal zie je niet vaak expliciet als zodanig uitgewerkt,’ mompelde de Zoeker en hij voegde er peinzend

aan toe, 'het expliciet hard uitspreken van dit gegeven alleen al wordt in zo'n samenleving als zeer bedreigend ervaren door de machtsstructuur!'

'Het behoren tot de machtsstructuur is een heftige identiër,' zei Meester Negen.

'Zo'n lidmaatschap maakt het extra gecompliceerd om te komen tot de-identificatie!

In de wijze, waarop de mind wordt geset, kunnen overigens grote verschillen worden geconstateerd. Die verschillen zijn terug te brengen tot het verschil in menstype en ik memoreer dat nog even. De houding van menstype 1 luidt primair: Het is goed voor mij! Menstype 2 stelt: Het voelt goed! Het mentale menstype 3 stelt: De juiste redenering is gevolgd! In elke samenleving bestaan de verschillende menstypenummers naast elkaar! De bollen van bewustzijn bevinden zich namelijk niet allen in dezelfde fase van ontwikkeling. Pas als een bol, dankzij incarnaties in lichamen de benodigde ervaringen van de eerste fase heeft doorleefd, kan hij dat niveau overstijgen. De bol breekt als het ware uit de beknellende denkbeeldenset die hoort bij type 1. Hij bevrijdt zich van de daarbij behorende beklemming en de aandacht in het lichaam verplaats zich naar de ruimte van de astrale denkbeelden. De wetmatigheden achter de emoties, die tot dat moment natuurlijk wel werden **ervaren**, worden vanaf dat moment **begrépen**! Het loskomen van de dwangmatige werking en invloeden van instinctmatige denkbeelden wordt letterlijk ervaren als een bevrijding!

Tijden later vindt eenzelfde proces op ruimere schaal plaats als het bewustzijn zich weet te bevrijden van de heftig identificerende werking van de astrale denkbeelden en de aandacht van de mens terecht kan komen in de wereld van de mentale denkbeelden. Ook deze stap gaat gepaard met een groot gevoel van bevrijding, maar het proces gaat vervolgens verder.'

Meester Negen keek de Zoeker een moment aan.

'Het is dus niet **de mens**, die de bewustzijnsverruiming zoekt, al wordt dat wel als zodanig gesteld door "ikken", **het is een proces dat in lichamen plaats vindt**! Waar lichamen dus geen zeggenschap over hebben! De onstuitbare drang tot bewustzijnsverruiming is in de allereerste oorsprong, bij het begin van de schepping geïnitieerd vanuit/door het Universele Bewustzijn. Deze drang is uiteindelijk noodzakelijkerwijs in onze Scheppingsstraal inherent aan de bol van bewustzijn. Het is de bol, die menselijke lichamen aanzet tot bewustzijnsverruiming en wel in een duidelijke richting. Telkens, bij elke hogere fase is er het euforische gevoel van bevrijding, van het niet meer gebonden zijn aan de inperkende identificaties van de denkbeelden van de lagere fases. De lagere fase wordt altijd met vreugde achter gelaten en er is intrinsieke tegenzin, als er door welke reden dan ook voor langere tijd afgedaald moet worden naar een lagere fase. Dat wordt ervaren als bewustzijnsvernaauwing!'

Hoewel de Zoeker instemmend knikte ging Meester Negen hierop door.

'Het is minder eenvoudig, dan het je wellicht in de oren klinkt! De richting is namelijk niet vrijblijvend! Voor het "ik" betekent het, dat eenmaal in een hogere fase, het nooit meer terug wil! Let wel, ik spreek hier over het "ik". We hebben het uitvoerig over de mogelijkheden en de onmogelijkheden van "ikken" gehad. Een dergelijke wens is natuurlijk prima, maar dit ding,' Meester Negen wees naar zijn lichaam, 'heeft zijn eigen wetmatigheden en als het "ik" niet alert is, verdwijnt de aandacht van de mens

en zakt terug. Het illustratieve voorbeeld is natuurlijk de mentale mens, die door zijn instincten gedreven zich te buiten gaat aan allerlei uitspattingen om die vervolgens met breed uitgemeten redeneringen te vergoelijken. In beginfase overkomt dit de mens meer dan hem of haar lief is, maar als het centrum van bewustzijn zich echt verplaatst heeft niet meer.

‘Als dat gebeurt, is dat dan een inwijding, waarover je wel leest?’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

‘Het is zoals je zegt, het begrip inwijding wordt wel gebezigd. Helaas zijn de begrippen die worden gebruikt om het te omschrijven niet echt concreet en om die reden is het mij niet mogelijk je vraag gericht te beantwoorden. Ik beperk mij tot het vaststellen, dat het centrum van aandacht van waaruit het “ik” denkt en werkt is verplaatst. Verder is het wetmatig zo, dat hogere menstypen, als zij weten waar ze op moeten letten, de lagere menstypen bewust kunnen helpen in groei van bewustzijn. Het omgekeerde is niet het geval. Een menstype 2 zal redeneringen van een menstype 3 **inhoudelijk** niet echt kunnen begrijpen en daarmee diens mindset niet delen! Wat overigens niet wil zeggen, dat hij of zij er zich geen mening over zal vormen! Alle menstypen gebruiken dezelfde woorden en elk woord wekt in hen zijn eigen associaties op! De drang van het bewustzijn om zich te bevrijden van beklemmende werking van denkbeelden van welke aard dan ook is onstuitbaar en deze dingen,’ Meester Negen wees weer naar zijn lichaam, ‘worden meegenomen in die drang.’

Hij zweeg veelbetekenend, maar de Zoeker begreep de kwintessence van zijn laatste zinnen zichtbaar niet en daarom ging hij er nog dieper op in.

‘We verdiepen ons in de mogelijkheden het toekomstige moment ‘nu’ te ordenen. Degene die de macht heeft, dwingt daarmee zijn ordening af, legt die ordening op aan het deel van de samenleving, waarover hij de macht heeft. Als dit een menstype 2 is, dan is de essentie van de voorgestelde ordening ook ‘2’. Dat betekent dat menstype ‘3’ zich er beperkt in zal voelen. Zijn bewustzijn is immers bevrijd van ‘2’ en is daarom ruimer. Als het centrum van de aandacht in zo’n samenleving echt gesetteld is in 2, gebeuren er twee dingen.

Op de eerste plaats voelen de meeste ‘2’ en zich bedreigd door nieuwe en hen onbekende denkbeelden van de ‘3’ en en verzetten zich daar dus tegen. Maar daarnaast is het zo dat ‘3’ en zich juist door de nieuwe denkbeelden bevrijd voelen en zich, behalve incidenteel, niet meer terug laten brengen tot het niveau ‘2’.

Behalve als ze geïntimideerd worden,’ meende de Zoeker.

‘Uiteraard! Dit spanningsveld is, zoals je impliciet zegt, in de gehele historie een permanente bron gebleken voor conflicten.’

De Zoeker knikte en omdat dit deel van het gesprek was afgelopen werd het stil.

De Zoeker had genoten van de maaltijd en de rustperiode daarna. Hij had de woorden van Meester Negen op zich in laten werken en veel wat hem eerder mistig was geweest, was verduidelijkt.

‘Macht en bezit zijn inderdaad immense identifiërs!’ begon hij.

Het was een statement, geen vraag, maar Meester Negen reageerde toch.

‘Zij versterken elkaar qua identificatie en veel aspecten komen op het punt, waar zij elkaar raken in waak-slaap staat, bij elkaar. In die staat is het “ik” van de mens de dominante factor. De invloed van de ziel wordt volledig overschaduwd door de werking van het denken, van het “ik”. Eén van de kenmerkende aspecten van het denken is, wij stonden daar diverse malen bij stil, maar het kan nauwelijks genoeg worden benadrukt, dat het ééndimensionaal werkt. Dat wil dus zeggen, dat er in elk moment ‘nu’ altijd één overheersende dimensie zo beeldbepalend in het centrum van de gerichte aandacht van het “ik” staat, dat in diens denken het om zo’n dimensie gebouwde denkbeeld automatisch wordt geactiveerd. Dat geschiedt overigens onbewust natuurlijk, want ik spreek over de waak-slaap. De verstrekkendheid van dit gegeven wordt nauwelijks gezien en daarom altijd onderschat. Het impliceert namelijk één op één dat de staat van begrip ook nooit meer kan zijn dan ééndimensionaal.’

Hij zweeg langdurig en de Zoeker, voor wie de zinnen niet echt nieuw meer waren, vermoedde, dat van hem verwacht werd dat hij zelf naar nog niet benoemde implicaties moest zoeken. Het dacht er enige tijd over na.

‘Wat u zegt, zou kunnen verklaren, waarom het ervaren van begrip zo vluchtig is.’ sprak hij dan en onverwacht doorzag hij de diepere essentie van zijn eigen opmerking.

‘De staat van begrip is gekoppeld aan één dimensie. Als de gerichte aandacht van het “ik” die dimensie verlaat, dan wordt, om het zo maar eens te zeggen, de daarmee samenhangende staat van begrip ook verlaten. Dan is er een staat van onbegrip ... in ieder geval niet van begrip en daarmee begint het zoeken naar het ‘begrip’ weer!’

Meester Negen knikte met een brede glimlach.

‘Je had het niet treffender kunnen verwoorden! Daarmee begrijp je ook, waarom “ikken”, behalve als ze gestopt worden, blijven zoeken naar de staat van begrip.’

‘Wie zou dit kunnen stoppen? Als ik zie, hoe vaak ikzelf in mijn denken verstrikt raak?’

‘Wij spreken over de waak-slaap,’ herhaalde Meester Negen. ‘Laten we ons daartoe even beperken. Het denken van “ikken” stopt, als ze in de staat van begrip zijn, dat stelden we vast. Degene, die er in slaagt om het denken in de staat van begrip te houden, stopt daarmee het denken.’

‘Dat is niet mogelijk,’ meende de Zoeker, ‘het ‘nu’ ligt altijd maar voor een fractie van een moment vast, vervolgens verandert er iets, is er een volgend moment ‘nu’ en zoekt het denkproces naar een nieuw best passend denkbeeld. Ik herhaal overigens slechts, wat ik van u heb begrepen.’

‘Je hebt het goed begrepen en in de kern heb je al geformuleerd, wat er moet gebeuren om “ikken” in de staat van begrip te houden en daarmee het denken te stoppen, dan wel de invloed ervan af te zwakken. Je ziet dat dit dan ook op grote schaal gebeurt in onze huidige samenlevingen.’

‘U ziet dat ongetwijfeld, maar ik weet, niet waar u op doelt of waar ik mijn aandacht op zou moeten richten.’

‘Je zou kunnen beginnen films, bij sportwedstrijden en meer van dergelijk amusement. Je ziet daar, dat de momenten ‘nu’, die elkaar opvolgen, het overgrote deel van het denkproces doen zwijgen. In een film is de verhaallijn, die gevolgd moet worden,

beperkt tot hooguit een handvol dimensies, terwijl de afzonderlijke scènes op zich vaak ronduit ééndimensionaal zijn. De omgeving, waarbinnen de film wordt bekeken bijvoorbeeld, een bioscoopzaal is stabiel en genereert geen impulsen, die het “ik” beïnvloeden. In een sport zijn er de regels van het spel. Dit zijn de dimensies, waarlangs het spel gespeeld moet worden. Zij zijn overzichtelijk en de mogelijke combinaties ervan geven slechts een beperkt aantal variatiemogelijkheden. Het mag je niet verbazen, dat er graag naar films gekeken wordt en sportwedstrijden. Zij creëren ieder een langdurige staat van nagenoeg begrip, waarbij het denken van “ikken” nagenoeg stopt. Beiden vloeien rechtstreeks voort uit de neiging van de mens om in het ‘nu’ de staat van begrip na te streven. In de waak-slaap staat gebeurd dat door zich te vereenzelvigen met dat denkbeeld, met die dimensie, die de staat bewerkstelligt.’

‘Zoals u het brengt lijkt het allemaal zo eenvoudig! Maar hoe zit bijvoorbeeld het met religies? In allerlei Heilige Boeken wordt ik geconfronteerd met een scala verschillende dimensies!’

‘Wij hadden het over het Tweede Goddelijke Advies: Identificeer bewust! Dat advies was, zo bleek, te abstract en te hoog gegrepen. Daarom is het door de Grote Leraren verfijnd. Vervolgens is het verder en verder verfijnd. Uiteindelijk is het geworden tot datgene, wat nu de Heilige Boeken van de verschillende religies zijn geworden. Daarmee werden twee doelen bereikt. Op de eerste plaats ontstonden er samenlevingen, waarbinnen synergie werd gecreëerd, zodat de Scheppingsstraal zich verder kon ontwikkelen. Op de tweede plaats kwamen “ikken” hierdoor in de staat van begrip. Hoe meer situaties er worden beschreven, des te meer mogelijkheden zijn er voor “ikken” om die aldus gedetermineerde momenten ‘nu’ te herkennen. Degene, die zich verdiepte in de religieuze teksten en gedurende tientallen eeuwen was hierin nauwelijks enige vrijheid, werd daarmee zodanig gevormd, dat hij of zij in de eigen ‘nu’ situaties de mindset uit de geschriften onmiddellijk kon ‘herkennen’. Bijgevolg komt een dergelijk “ik” in de staat van begrip en weet, wat in die situatie de passende set van denken en doen is.’

‘Los van de vraag of die staat van begrip de juiste is,’ monkelde de Zoeker.’

‘Wij stonden uitvoerig stil bij het verschil tussen ‘waarheid’ en WAARHEID. Het ene behoort het “ik”, het andere behoort de hogere fases van de bol van bewustzijn. Het ene bestaat in de waak-slaap, het andere in de waak-waak bewustzijnssituatie. Het verschil tussen beiden wordt feitelijk onmiddellijk gekarakteriseerd door het begrip eendimensionaliteit. Dat begrip, rechtstreeks voorvloeiend uit de werking van het denken, verklaart je ook de achtergrond van het identificatieproces. Elk ééndimensionaal opgeroepen denkbeeld brengt de mens in de staat van begrip en **daarom klampt de mens zich vast aan dat denkbeeld**. Dat vastklampen moet je letterlijk zien! Zijn denken wil het niet meer loslaten. Dát is het de drijvende kracht achter het proces van vereenzelviging, van identificatie. De staat van begrip –los van welke inhoud dan ook- is hetgeen het “ik” zoekt. Maar vereenzelviging is de essentie van de waak-slaap.

‘Waarom vereenzelvigt de mens zich niet in de waak-waak situatie?’

‘In de waak-waak situatie is het “ik” ondergeschikt aan de werking van de ziel. Natuurlijk functioneert het “ik” nog, maar het heeft, omdat de ziel niet meer

overschaduwd wordt, geen allesbepalende positie. Integendeel, het is ondergeschikt aan de werking van de ziel. In de waak-waak situatie werkt het denken ook en ziet het in het 'nu' ook de dominante dimensies, terwijl het daaraan gekoppelde denkbeeld ook opflitst. De ziel van de mens is zich echter tegelijkertijd ook gewaar van het bestaan van een schier ontelbaar aantal andere dimensies in dat 'nu' en dat is háár staat van begrip. Zij vindt die staat dus niet via het denken, integendeel, omdat zij uit het denken blijft, **is** zij in de staat van 'zijn' en daarmee in de enige echte staat van begrip. Vanuit die staat is het haar mogelijk om, zoals de Grote Leraren manen, zich bewust te identificeren. Alleen vanuit die staat is dat mogelijk!

De Zoeker had de woorden zwijgend aangehoord en dacht er over na. Het duurde enige tijd voor hij tot een vraag kwam.

'De krachten, die aanzetten tot identificatie, denk ik te begrijpen, maar waarom identificeert de ene mens zich bij voorkeur met de ene dimensie, terwijl de andere zich op iets totaal anders richt?'

'Ik neem, aan dat je niet doelt op een toevallige voorkeur.'

'Ik zoek naar een mogelijke reden, die zich áchter een voorkeur zou kunnen bevinden.'

'De individuele voorkeur bewerkstelligt, dat een "ik" zich gedurende het bestaan meer dan gemiddeld richt tot denkbeelden en gebeurtenissen, die aan die voorkeur gerelateerd zijn. Met andere woorden, op basis van die voorkeur bouwt het "ik" zich een specifiek conglomeraat van denkbeelden.'

'Dat proces is me duidelijk,' de Zoeker zei het enigszins ongedurig, 'maar waarom vindt dat proces plaats? Waarom zijn de verschillen tussen mensen zo ... ,' hij aarzelde een moment, omdat hij de opvatting van de ander op voorhand meende te kennen en maakte dan zijn zin af, '...zo onrechtvaardig?'

'Dit vloeit één op één voort uit het menselijke denkproces, dat slechts in staat is om één dimensie per tijdseenheid te bevatten, maar ik denk, dat ik beter kan uitleggen, waar ik op doel met behulp van een tekening, die we eerder bestudeerden.'

Meester Negen zocht even in de map en toonde vervolgens een tekening die de Zoeker zich herinnerde van het eerste gesprek op de Grote Omweg.

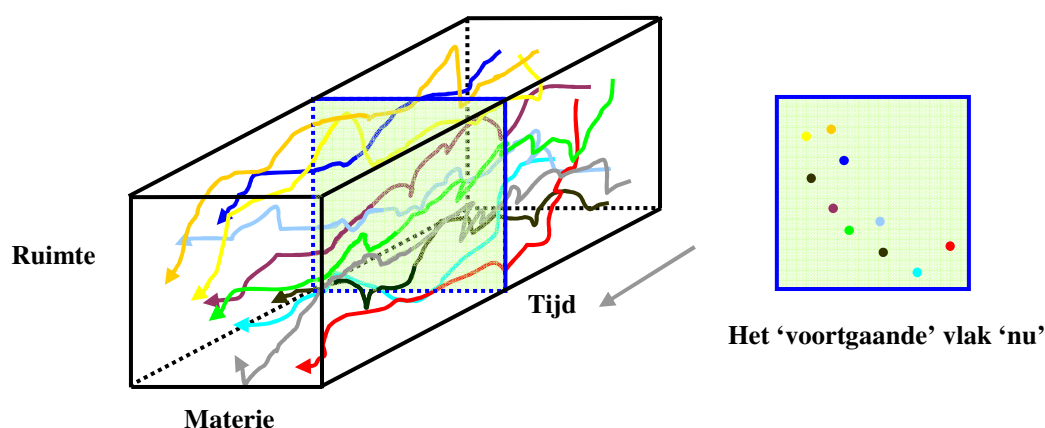

fig.91: De gang van de ziel gedurende verschillende belichamingen.

‘Rechts in de figuur heb je het vlakje ‘nu’. Je ziet daarin een aantal punten en duidelijk is, dat elk punt slechts een fractie is van het vlak. Elk punt in het vlak ‘nu’ beoogt de weergave te zijn van het ééndimensionale bestaan van het “ik”. Er is veel meer ruimte –er zijn talloze dimensies- maar het “ik” beperkt zich noodgedwongen, omdat zijn denkproces niets anders toelaat, telkens tot één dimensie. De punten rechts komen overeen met de linker figuur, waar de gekleurde pijlen het eveneens lichtgroen gekleurde vlak doorkruisen. De figuur kun je op een bepaalde manier ook zien als de wijze, waarop menselijke lichamen in de bol van bewustzijn bestaan. Elke pijl in de linkerfiguur kun je beschouwen als een periode, waarin er een lichaam bestaat in de tijdruimtematerie omgeving. Waarin er sprake is van een incarnatie. Volg je me zover?’

De Zoeker trachtte de beide figuren te bezien vanuit dat nieuwe perspectief en knikte dan langzaam.

*‘Terug dan naar je vraag over de individuele belangstelling, want we zochten naar een antwoord. Er wordt gekozen voor een specifieke belichaming. Maar omdat elk lichaam wordt beperkt door de mogelijkheden van het apparaat -in casu de mogelijkheid van het denkproces om slechts ééndimensionaal te werken- is de lijn van ontwikkeling gedurende een belichaming ook telkens slechts ééndimensionaal. Omdat het voor de ontplooiing van de bol van bewustzijn noodzakelijk is, dat er **voldoende** ervaringen als mens zijn doorleefd, kiest de bol dus voor **specifieke** belichamingen. Het is daarmee de bol van bewustzijn, die sterk bepalend is voor de specifieke constructie van een lichaam -het materiële aspect- en voor de omgeving, waarbinnen dat lichaam zal bestaan. Die omgeving vormt namelijk het denkproces en daarmee welke van de talloze dimensies geaccentueerd worden en welke van minder belang geacht worden door de Vormers der Gedachten. Daar ligt dus de oorsprong van jouw vraag naar de individuele voorkeur. Die past in een lijn van ontwikkeling! Dat maakt,’ Meester Negen glimlachte, terwijl hij de woorden uitsprak, ‘het leven ook veel rechtvaardiger dan jij het beziet.’*

‘Als ik uw redenering één op één doortrek, rechtvaardigt deze het bestaan van onrechtvaardigheid,’ protesteerde de Zoeker zuur.

‘Het rechtvaardigt de bestaande orde niet! Het geeft weer, waarom de individuele mens het ene leven in een gunstige positie zit en een volgend leven in een ongunstige positie! Beiden posities vormen leerscholen voor de bol van bewustzijn, zodat die zich kan ontplooien. Voor de bol is het leven in één lichaam volstrekt niet bepalend. Het gaat om het geheel van de doorleefde belichamingen en om het proces van het zich vrij maken van identificaties.’

De Zoeker zweeg en staarde opnieuw naar de tekeningetjes.

‘Mag ik begrijpen,’ vroeg hij uiteindelijk, ‘dat de bol van bewustzijn er langzaam voor zorgt, dat, om in uw figuur te blijven spreken, het rechter vlak uiteindelijk grotendeels gevuld wordt met punten?’

‘Dat is de essentie van wat ik bedoel te duiden.’

De Zoeker knikte, het was hem duidelijk. Het leek een natuurlijk punt in het gesprek om het af te ronden, maar onverwacht schoot hem weer de vraag te binnen, waarover

hij ook tijdens de maaltijd zijn hoofd had gebroken.

‘Naar aanleiding van waar we het over hadden heb ik nog een laatste vraag. U zei min of meer nadrukkelijk, dat de hogere menstypen zich niet identificeren met de mindset. Betekent dit nu, dat zij geen rol spelen met betrekking tot het bepalen van de inhoud van een mindset? Ik bedoel, zij lijken mij mede verantwoordelijk voor het proces van ontwikkeling van de lagere menstypen, maar hoe handelen zij, opdat het ontwikkelingsproces van de lagere menstypen versnelt.’

Het duurde ditmaal geruime tijd voor Meester Negen reageerde.

‘Deze vraag kent meerdere invalshoeken,’ zei hij dan, ‘maar laten we om te beginnen eerst vaststellen, dat het setten van de mind een activiteit is, die, als het gericht gebeurt, slechts geschiedt door het “ik”, dus door de menstypen 1, 2 en 3.’

‘Dus de hogere typen doen dit niet?’ zei de Zoeker en teleurgesteld voegde hij er aan toe: ‘Het lijkt mij, dat met name deze hogere typen waardevolle indicaties over te volgen richtingen zouden kunnen geven.’

Meester Negen dacht weer enkele momenten na, voor hij een antwoord gaf.

‘Natuurlijk kennen zij waardevolle richtingen, dat is het punt niet, maar wie zou in staat zijn ze te volgen? Ik bedoel, het inzicht van de hogere typen is, zoals we eerder al zagen, meerdimensionaal. Als zij een richting uit zouden willen zetten impliceert dit, dat ze meerdimensionale inzichten ééndimensionaal moeten maken, anders kunnen die niet worden begrepen. Het directe gevolg daar weer van is, dat die nieuwe richting zich nauwelijks echt zal onderscheiden van welke van de bestaande andere richtingen dan ook in de waak-slaap en dat houdt weer in, dat de kans, dat zij in die waak-slaap richtinggevend zal worden, niet groot is.’ Hun goede raad wordt dan gezien als de zoveelste, uiteraard goedbedoelde, maar toch ook niet meer dan een ééndimensionale richting in een multidimensionale situatie!’

‘Als u het zo omschrijft, komt het mij nogal fatalistisch over!’ protesteerde de Zoeker en hij voegde er monkelend aan toe: ‘Als de hogere typen zich om die reden terugtrekken, hoe komt er dan ooit verbetering?’

‘Let op, dat zij zich terugtrekken is niet wat ik zeg! Het tegendeel is het geval, zoals je zelf kunt waarnemen. Een groot aantal van hun multidimensionale denkbeelden wordt in onze samenlevingen gekend. De talloze ‘goddelijke’ geboden, die je in verschillende religies terugvindt, zijn allen voorbeelden van richtingen, die door hogere menstypen zijn uitgezet. Maar,’ ging Meester Negen hoofdschuddend verder, ‘je ziet zelf hoe dit vaak uitwerkt.’

‘Waar denkt u in het bijzonder aan?’

‘Ik denk nergens in het bijzonder aan, want de voorbeelden zijn legio! Neem bijvoorbeeld de richting, die verwoord is in het bekende gebod: Gij zult niet stelen! Die richting werkt zeker wel, maar altijd slechts lokaal en zelden continu.’

‘U schetst dit wel erg pessimistisch.’

‘Integendeel! Maar jouw opmerking illustreert wat ik zeg en laat me uitleggen, wat ik hiermee bedoel. Het meerdimensionale aspect in dit gebod wordt niet meer herkend. Zoals je zelf kunt waarnemen, wordt er op vele manieren geroofd, geplunderd, gestolen, gefraudeerd, ontvreemd, verduisterd, opgelicht, ontdoken, getild of welk werkwoord er dan ook wordt gebruikt. Nu zijn dit de min of meer ‘erkende’ vormen van stelen, om ze zo maar eens te kwalificeren, maar er is ook zoiets als gesjoemel en corruptie. Beide activiteiten, die door degenen, die ze verrichten als niet echt amoreel meer worden gezien, worden dus vrijwel niet als stelen gekwalificeerd. Dan is er het plegen van plagiaat of het gratis kopiëren. Naast iets als het stelen van een andermans tijd. Natuurlijk werpt iedereen de grofste vorm hiervan, slavernij, verre van zich, maar het geldt ook voor zoiets eenvoudigs als voordringen in wachtrijen of bij verkeersfiles. Of zelfs het stelen van iemands aandacht, die gedwongen wordt te luisteren.’

‘Dit gaat wel heel erg ver,’ meende de Zoeker. Hij keek Meester Negen ongelovig aan. ‘Wellicht, maar wat ik tracht te verduidelijken is, dat alleen de mensen in de waak-waak staat zich gewaar zijn van de diepste essentie van het begrip stelen. Zij hebben getracht die zo helder mogelijk uit te zetten in het gebied van de waak-slaap. Maar daar is die essentie als het ware geëxplodeerd en gefragmenteerd en wordt uiteindelijk nog slechts benaderd via de vele onderscheiden werkwoorden, die ik je net noemde. Bovendien kun je vaststellen, dat “ikken” altijd in staat zijn om te verklaren, waarom hun specifieke handelswijze geen stelen is! Dat het bijvoorbeeld anders geïnterpreteerd moet worden, meer genuanceerd moet worden gezien, in zijn culturele context moet worden geplaatst, uiterst marginaal is, binnen de geschreven regels past of wat dan ook. Wat ik beoog te zeggen is, dat de richting door de hogere menstypen dus wél is aangegeven, maar in de waak-slaap werkt het desondanks niet.’

De Zoeker dacht na en zweeg langdurig.

‘Ik heb het vaker gezegd,’ zei hij dan, ‘maar ook nu bekruipt me weer het gevoel, dat ik nog een lange weg te gaan heb. Het frustrerende is echter, dat ik niet precies zie, waar de weg loopt en hoe ik hem zou moeten begaan. U helpt me niet echt, want voortdurend benadrukt u het onbevattelijke van de multi dimensionaliteit van de denkbeelden, die menstype 4 hanteert. Ik denk echter,’ voegde hij er na enige aarzeling en zonder veel hoop aan toe, ‘dat het mij een stuk op weg zou helpen, als ik ondanks al uw kanttekeningen in deze, zicht zou krijgen op het denkbeeld, dat door deze mensen in dit specifieke geval bijvoorbeeld gehanteerd wordt.’

Er viel een stilte die pas na enige tijd door Meester Negen werd verbroken.

‘Laten we trachten een antwoord op je vraag te vinden,’ reageerde hij tot verrassing van de Zoeker. ‘Ik spreek over het meerdimensionale denken en dat is om een duidelijk onderscheid te duiden tussen het ééndimensionale denken uit de waak-slaap staat en de denkbeelden, die gebruikt worden in de waak-waak staat. Tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg ging ik diep in op de wijze waarop het “ik” denkt. Het is voor een “ik” moeilijk voorstelbaar om te begrijpen, hoe het denken van een menstype 4 of hoger werkt. Dat is, omdat de wijze van denken voor elk menstype rechtstreeks gekoppeld is aan de staat van identificatie. Hoe minder identificatie er in een mens is, des te hoger bevindt zich het centrum van diens aandacht. Het merkwaardige van het

verschijnsel identificatie, is dat de meest indringende, de meest dominante identificatie, de volledige bewustzijnsruimte van de mens lijkt te vullen. Daar gaat in ieder geval alle aandacht van het “ik” naar toe. Maar, als die identificatie is verdwenen, blijken dat er nog andere, minder krachtige identificaties te zijn. Vervolgens gaat dat proces verder en nog verder. Telkens als een bron van intense identificatie is verdwenen, vindt een verruiming van het bewustzijn plaats.

Of, om het anders te zeggen, de verdichting in de mens wordt minder en daarmee is die mens beter in staat om het bewustzijn te geleiden. Elke identificatie is als het ware een lekkage. Een soort ‘lekstroom’ die bewustzijn verbruikt, waardoor de totale kracht van dat bewustzijn, de helderheid, de intensiteit, de invloed of hoe je het ook noemt minder wordt.’

De Zoeker ervoer dat de woorden in hem een hinderlijk aanhoudende gedachte hadden geactiveerd, waarvan hij zich niet wist te bevrijden.

‘Het woord verdichting,’ zei hij daarom, ‘hebt u al diverse keren gebruikt, maar ineens realiseer ik me, dat ik er eigenlijk geen idee van heb, wat ik me bij de frase ‘verdichting van het bewustzijn’ voor kan stellen. Bewustzijn is niet materieel en bij het woord verdichting heb ik enkel wat associaties met begrippen als ‘indikken’ of zoiets. Zou u daar wat dieper op in kunnen gaan?’

Het was even stil.

‘Het is goed, dat je deze vraag stelt, want het is waar wat je zegt! We hebben er vaak over gesproken en daarmee is het in ons denken een geaccepteerd begrip geworden, zonder dat exact omschreven is, waarop het zou kunnen duiden. Om meer inzicht op de inhoud van dit begrip te verwerven is het om te beginnen noodzakelijk om ons te realiseren dat het proces van verdichting enkel bestaat in onze Scheppingsstraal. De Scheppingsstraal zelf is ontstaan vanuit de wens van het Universele Bewustzijn om velen te zijn...,’ maar voordat Meester Negen verder kon spreken, stak de Zoeker protesterend zijn linkerhand op.

‘Ook dát hebt u enkele keren eerder gezegd, maar ineens realiseer ik me, dat het toch veel weg heeft van een los statement. Ik bedoel, het ontbeert elke nadere context en daarmee ‘zweeft’ het als het ware. Alleen wie overgaat tot geloven bedt het in in een specifiek kader en ik weet inmiddels, hoe u tegenover ‘geloven’ staat.’

‘Hoe ik tegenover geloven sta is niet relevant, hoe zit jij er in? Daar gaat het om, maar overigens is dit terzijde. Ik heb je eerder een mogelijke beschrijving gegeven van het ontstaan en het begin van Scheppingsstraal, maar het hanteren van andere invalshoeken kan wellicht leiden tot een meer afgebakend inzicht. De vraag is natuurlijk of je de essentie begrijpt van wat zich nu in dit specifieke moment, afspeelt.’

Deze opmerking was te cryptisch voor de Zoeker en hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Het aantal dimensies van het Universele Bewustzijn,’ zei Meester Negen daarom, ‘is zo onvoorstelbaar, dat wij daarvoor het begrip ‘oneindig’ mogen gebruiken. Dat betekent, dat teneinde te kunnen bevroeden wat überhaupt de beweegredenen van het Universele Bewustzijn zouden zijn geweest om onze Scheppingsstraal te initiëren, wij dus inzicht zouden moeten hebben in al die dimensies. Dat is, gegeven het feit, dat ons denken ééndimensionaal werkt, nogal in tegenstelling tot elkaar en toch is het juist dat, wat we in dit huidige moment proberen, nietwaar?’

‘Als ik meega in deze gedachtegang, betekent het, dat u stelt, dat het niet mogelijk is om tot een antwoord te komen en wat ben ik dan verder?’

De Zoeker antwoordde enigszins mopperend, maar Meester Negen schudde glimlachend zijn hoofd en legde vervolgens een nieuwe tekening neer.

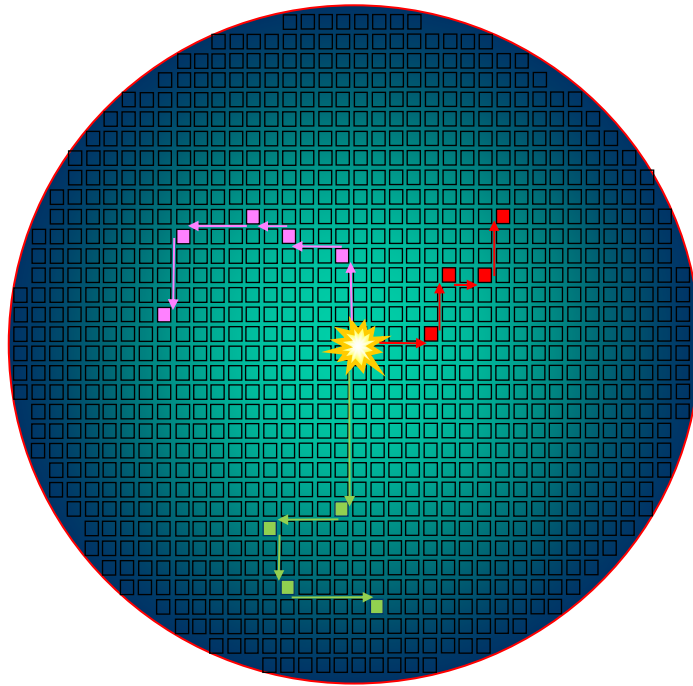

fig. 92: Het ééndimensionale denken

‘Wat je zegt is zowel juist als onjuist en het lijkt me zinvol om beide aspecten nader uit te diepen. Laten we beginnen met te analyseren, waarom het juist is. Het is nodig om nog eens te memoreren, hoe mensen denken en wat wij in het kort daarover doornamen tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg. Deze figuur helpt daarbij.

De gerichte aandacht van het “ik” gaat vanuit een niet nader te duiden ‘begin’, een onbepaalde punt, dat zich ‘ergens’ middenin het denkproces bevindt, via de ‘open kanalen’ langs verschillende denkbeelden. In de figuur zijn die denkbeelden weergegeven middels de vele vierkanten. Na een proces van selectie, wij stonden daar destijds uitvoerig bij stil, eindigt de gerichte aandacht ten slotte in dát denkbeeld, dat de tijdruimtematerie omgeving van het betrokken “ik” het meest lijkt te representeren. Herinner je je deze procesbeschrijving nog?’

De Zoeker tuurde naar de figuur. Het duurde enige tijd, maar geleidelijk aan herinnerde hij zich de inhoud van het gesprek, dat hierover destijds gevoerd was. Uiteindelijk knikte hij daarom bevestigend en Meester Negen legde vervolgens een tweede tekening neer.

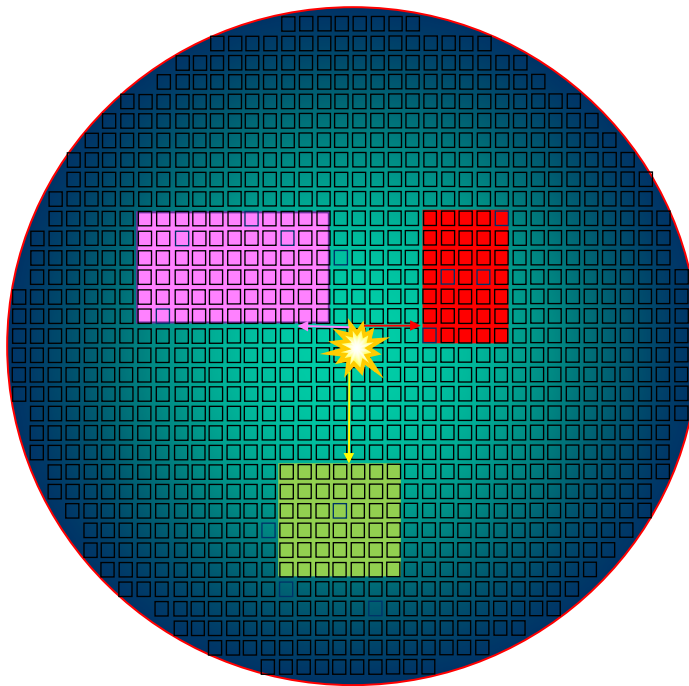

fig.93: Het méérdimensionale denken

‘Deze figuur tracht de essentie van het meerdimensionale denken te illustreren. Je ziet, dat het beeld sterk afwijkend is. Er is nu sprake van een aantal gekleurde vlakken die elk **een aantal denkbeelden** omvatten. Menstype 4 is zich van de inhoud van deze denkbeelden tegelijk bewust! Bij menstype 5 zijn deze vlakken groter en bij menstype 6 nog groter.’

‘Moet ik begrijpen, dat u iets illustreert, wat wel beschreven wordt als helikoptervisie?’ De Zoeker vroeg het teleurgesteld, omdat hij iets had verwacht dat veel indrukwekkender was, maar Meester Negen schudde nadrukkelijk zijn hoofd.

‘Je ziet hier, zoals je net ook zag, toen we het stelen analyseerden, dat het moeilijk is om het meerdimensionale denken vanuit het ééndimensionale denken te benaderen. De helikoptervisie, waar jij naar verwijst, duidt op een manier van denken, waarbij het “ik” overzicht heeft over een groter geheel. Zo’n “ik” weet, dat meerdere aspecten, dimensies van een situatie zijn aandacht vragen en het richt zijn aandacht dan ook opeenvolgend op die verschillende dimensies. Naarmate iemand méér ontwikkelingen op die dimensies weet te volgen, in die mate houdt dat “ik” op een groter gebied het overzicht. Maar het blijft ééndimensionaal denken. De aspecten blijven **successievelijk komen** in het aandachtsveld. Het denkproces van menstype 4 en hoger verschilt fundamenteel van deze wijze van denken, omdat in dat proces, ik zei het zojuist al, maar het kan nooit genoeg benadrukt worden, **alle aspecten tegelijk geactiveerd** zijn.’ Het was een moment stil en toen voegde Meester Negen er nog aan toe: ‘En om het beeld nog even te complementeren, menstype 7 is zich van de inhoud **van alle denkbeelden van het conglomeraat “ik” tegelijk bewust.**’

‘Dat is onvoorstelbaar!’ mompelde de Zoeker met ontzag nadat de impact van de zin tot hem was doorgedrongen.

‘Voor wie eendimensionaal denkt, is dit inderdaad volstrekt niet te bevatten. De hoeveelheid bewustzijn, die dit zou vragen bij het meerdimensionale denken, is inderdaad onvoorstelbaar groot. En hiermee zie je, wat identificatie in de mens bewerkstelligt. Telkens als iemand zich identificeert, vult het denkbeeld, waarmee hij of zij zich identificeert, de gehele aandachtsruimte. Het vraagt alle bewustzijn. In de eerste figuur betekent, dit dat het enkelvoudige denkbeeld, de ingekleurde vierkantjes telkens de hele aandachtsruimte van de mens vullen. De tweede figuur laat als het ware zien, dat als de identificatie-intensiteit van de betrokken mens, om dat maar eens als zodanig te benoemen, minder is, deze zich van de inhoud van meerdere denkbeelden gelijktijdig gewaar kan zijn. Let wel, er blijft sprake van identificatie, maar menstype 4 heeft zijn bewustzijn letterlijk zodanig verruimd, dat in hem meerdere denkbeelden gelijktijdig actief kunnen zijn zonder dat hij zich in de specifieke inhoud van één van die geactiveerde denkbeelden verliest. De wijze van denken wordt ook wel beschreven als ‘een specifieke staat van zijn’. Maakt die formulering meer duidelijk?’

De Zoeker schudde zijn hoofd.

‘Ik ken uiteraard de woorden, die u gebruikt, maar deze combinatie verheldert niets. Hoe verhoudt zich dit alles tot het begrip stelen, waar wij het zojuist over hadden, bijvoorbeeld?’

‘We zagen, dat het begrip stelen geduid wordt met behulp van een veelvoud van werkwoorden. Laten we als voorbeeld stellen, dat het rode vlak het vlak van het stelen is. In dat vlak zijn de verschillende blokjes dan de verschillende werkwoorden, waarmee een specifiek aspect van het begrip stelen wordt geduid.’

‘En hoe dént mens nummer 4 dan? Wat voor begrip hanteert hij? Ik bedoel, hij kan niet, lijkt me, als hij aan stelen denkt, alle werkwoorden tegelijk gebruiken.’

‘Natuurlijk niet!’ zei Meester Negen hoofdschuddend. ‘De specifieke staat van ‘zijn’, waarover wij spraken, wordt door menstype 4 geduid met behulp van het begrip respect!’

Er viel een stilte, waarin de Zoeker trachtte te bevatten, wat er was gezegd.

‘Dat is het?’ vroeg hij dan en hij voegde er aan toe: ‘Ik gebruik het woord respect ook, maar als ik u zo beluister, vermoed ik, dat de betekenis ongetwijfeld anders is.’

‘Dat is aannemelijk en hiermee zie je opnieuw geïllustreerd, wat ik je eerder al zei. De hogere menstypen beschikken over alle begrip waarover de lagere menstypen beschikken, maar het omgekeerde geldt niet. En toch gebruiken ze beiden dezelfde woorden. Maar als een menstype 4 over respect spreekt, is de inhoud van dat begrip veel ruimer dan dat van menstype 3 en dat is weer meer omvattend dan dat van menstype 2 en zo verder. Je begrijpt nu wellicht ook, waarom er met het stijgen van het typenummer, gesproken wordt over bewustzijnsverruiming.’

‘Op het gevaar af nieuwsgierig te lijken,’ de Zoeker vroeg het zonder dat hij echt verwachtte een antwoord te krijgen, ‘maar zou u voor mijn beeldvorming mij nog een ander voorbeeld kunnen geven?’

‘Ik sprak ooit met je over de staat van begrip, misschien herinner je je dat. Natuurlijk behandelden wij het toen voornamelijk gezien vanuit het perspectief van menstype 3,

maar in essentie hoort de staat van begrip tot de hogere menstypen, zoals die ook een staat van waarheid kennen. En bijvoorbeeld ook de staat van dankbaarheid. Al deze 'staten' zijn in het gebied van het ééndimensionale denken met tal van begrippen nader ingevuld, geduid. Voor menstype 4 is dat niet meer nodig, omdat hij zich veel dichter bij de essentie bevindt van wat wordt er bedoeld. Hij verliest zich niet meer in de afzonderlijke dimensies. Hij is als het ware op het proces van de-identificatie een stap verder. Het bewustzijn in hem of haar is minder gebonden, hij geleidt het beter. Telkens als je het begrip 'staat' hoort in relatie met menstype 4, weet je nu waarop geduid wordt.'

'Kunnen zij ook in de staat van liefde zijn?'

Meester Negen schudde glimlachend het hoofd.

'De essentie van de staat van liefde is hoger dan de staat van zijn van menstype 4. Ik begrijp, waarom je er naar vraagt, maar realiseer je, dat het begrip liefde een zeer meerdimensionaal begrip is. Het heeft weinig zin om hier op in te gaan, omdat het te ver buiten de bekende ééndimensionale denkbeelden van het "ik" ligt.

Overigens, ik ben, zoals je merkt, op dit punt in onze gesprekken voor het eerst dieper op het denken van menstype 4 ingegaan, omdat ik het gevoel heb, dat jij inmiddels min of meer vermoedt waar ik het over heb, met name wat betreft de werking van identificatie. Hoe heftiger de identificatie, des te minder ruimte, des te minder bewegingsvrijheid als het ware heeft het bewustzijn nog.'

'U kwalificeerde het ooit als het 'stollen' van het bewustzijn tijdens het identificatieproces.'

'Zo wordt het inderdaad ook wel beschreven. De essentie van de frase, het bewustzijn verdicht zich kun je relateren aan datgene, wat er plaatsvindt bij de hogere menstypen. Naarmate het menstypenummer toeneemt, stijgt het bijbehorende inzicht. En in tegenstelling tot hen, moet ieder, die zich in de waak-slaap bevindt, de essentie van wat er is, wat er plaatsvindt telkens vanuit een andere dimensie benaderen om het überhaupt enigszins te kunnen begrijpen. Ik heb geprobeerd in het proces van verdichting door identificatie, zoals dat zich in onze Scheppingsstraal voordoet, te verduidelijken met behulp van een aantal figuren.' Al sprekende legde Meester Negen de eerste ervan neer.

fig.94: Ervoor

De Zoeker keek verwonderd naar het lege vel voor hem.

‘Er staat niet echt veel op,’ kon hij niet nalaten op te merken.

‘Wat je ziet is een figuratieve afbeelding van het Universele Bewustzijn. Dat heeft géén afmetingen en dat is dus wat je ziet.’

‘Waarschijnlijk is uw statement juist, maar mij is het te cryptisch,’ zei de Zoeker, nadat hij nogmaals een korte blik op het lege vel had geworpen en hij voegde er met een grijns aan toe, ‘tenzij uw statement impliceert, dat de afmeting van het Heelal in wezen gelijk aan ‘nul’ zou moeten zijn, maar dan begrijp ik het helemaal niet meer’

‘Ik zei je, dat het Universum géén afmeting heeft. Dus is het niet oneindig groot, noch heeft het de afmetingen ‘nul’. Het is vóór de schepping van tijd en ruimte en kan dan ook niet worden geduid met die dimensies! Dát is de essentie van de figuur.’

‘Eerder zei u, dat het in potentie een oneindig aantal dimensies heeft.’

*‘Dat is zo, maar dat is **in potentie**. Die dimensies bestaan latent, ze zijn niet geëffectueerd, geschapen, geopenbaard of hoe je het ook wil noemen. Pas **in** de schepping is herkenning en kwalificatie van dimensies mogelijk door Entiteiten, die daartoe speciaal zijn geschapen.’*

Meester Negen legde een groot vel neer met daarop ogenschijnlijk een reeks van in complexiteit opeenvolgende figuren.

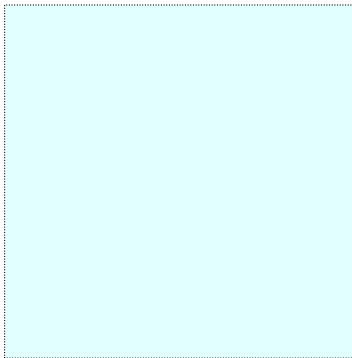

fig.95: Eerste scheppingslag

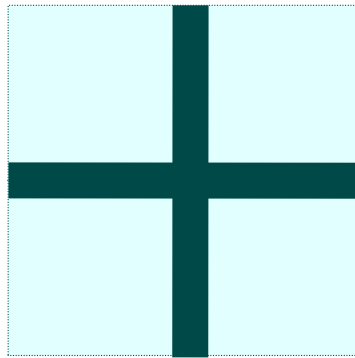

fig.96: Tweede scheppingslag

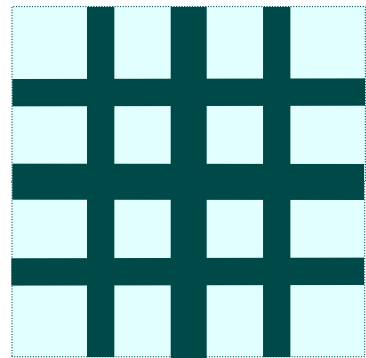

fig.97: Derde scheppingslag

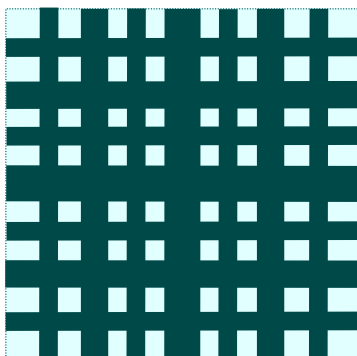

fig.98: Vierde scheppingslag

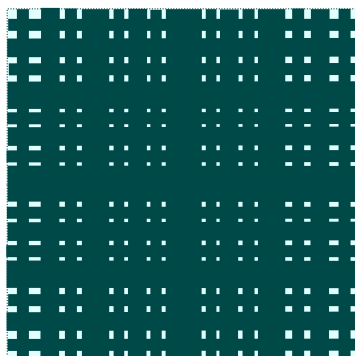

fig.99: Vijfde scheppingslag

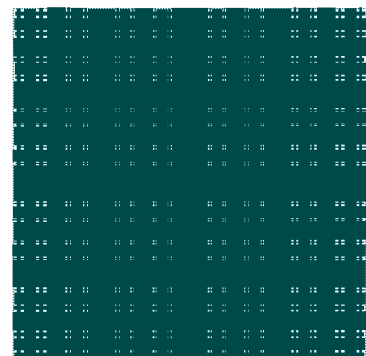

fig.100: Zesde scheppingslag

‘De figuurtjes beogen het effect van identificatie in de eerste zes scheppingslagen visueel te illustreren. De eerste scheppingsslag is die, waarbij het zelfbewustzijn ontstaat of zo je wilt, geschonken wordt aan datgene, wat ik omschrijf als Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Deze vormt het begin van onze Scheppingsstraal en deze creëert op zijn beurt de tweede scheppingsslag. Eerder zei ik je, dat het proces van scheppen inhoudt, dat er zelfbewustzijn is, dat zich identificeert tot een door de scheppende Entiteit gewenste vorm: het geschapene. Ik heb de vormen van de tweede scheppingsslag zo abstract mogelijk weergegeven met behulp van een horizontale en verticale lijn. Je zou ter wille van de gedachtevorming de vier vierkanten die zo zijn ontstaan, kunnen beschouwen als Entiteiten, akkoord?’

De Zoeker keek even naar het figuurtje en gaf toen te kennen, dat hij het gestelde moeiteloos begreep.

‘Goed, ook deze vier Entiteiten creëren op hun beurt en daarmee krijgt de derde scheppingsslag gestalte. Ook hier heb ik me, per Entiteit, zoveel mogelijk beperkt tot een horizontale en verticale lijn. De exacte vorm, noch een nadere duiding van wát het is, dat geschapen is, is van geen enkel belang, het gaat om het proces van scheppen. Kun je je vinden in deze abstracte benadering?’

De Zoeker keek naar de figuurtjes, die qua stijl voor zichzelf spraken. Hij trachtte de woorden van Meester Negen op hun essentie te pakken en knikte na enige tijd.

*‘Na de derde slag volgt de vierde, daarna de vijfde en ten slotte de zesde. Iedere keer weer volgens het principe, dat ik je net schetste. Wat je in deze figuurtjes ziet weer gegeven is de frase die ik al enkele malen heb gememoreerd: voor elke volgende scheppingsslag gelden de **eigen** identificaties, in de tekening zijn dat dus de lijnen, die iedere keer worden toegevoegd, **plus alle** identificaties van de eerdere scheppingslagen. Het effect van wat je ziet is, dat er naarmate de Scheppingsstraal zich verder ontplooit, er steeds meer bewustzijn wordt gebonden aan vormgegeven identificaties. Er is, om het anders te stellen, er vindt een steeds verdere ordening plaats en daarmee heeft het bewustzijn steeds minder vrijheid, steeds minder mogelijkheden om vrij te stromen. En hiermee heb je een visuele benadering van het begrip verdichting.*

Ik ben overigens om praktische redenen opgehouden bij de zesde scheppingsslag, omdat het tekentechnisch niet mogelijk was om verdere slagen te illustreren. Je ziet, dat de lichtblauwe vlakjes, de Entiteiten van de zesde scheppingsslag, nog slechts minimaal zichtbaar zijn. Tekentechnisch is het natuurlijk eenvoudig om één van die vlakjes als het ware op te blazen tot de grootte van het allereerste vlak en dan het hele proces opnieuw uit te schrijven, ditmaal dan voor de scheppingslagen 7 tot en met 12 en dat dan weer te herhalen, maar ik ga er van uit dat je de intentie van wat ik beoog te illustreren begrijpt.’

De Zoeker knikte weer, ook dit was hem duidelijk.

‘Voor je beeldvorming is het misschien interessant om te beseffen, dat wij als mensheid in de figuurtjes nog niet voorkomen en voor je er naar vraagt, op welk punt wij in de Scheppingsstraal zijn gecreëerd, dat is niet bekend! Misschien vind je dat teleurstellend om te horen, maar wellicht is het verstandiger om je dan te focussen op de twee onvoorstelbaar grote verworvenheden, die wij hebben op onze plaats in de

*Scheppingsstraal. Op de eerste plaats kunnen wij vaststellen dát we zijn, dat we bestaan en bovendien kunnen we **begrijpen**, waarom onze tijdruimtematerie omgeving is geworden, zoals deze is.'*

De diepste essentie van wat er was gezegd ontging de Zoeker.

'Waarom, overigens zonder het op enigerlei wijze te willen relativieren, zou ik dit moeten beschouwen als grote verworvenheden?'

*'Wij bestaan uit, we zien en ervaren de ordeningsmanifestaties van alle eerdere scheppingslagen in ons zelf en onze omgeving! Alle bewustzijn, dat in de eerdere slagen van schepping in de talloze gecreëerde vormen is vastgezet, heeft kunnen bewerkstelligen, dat er voor ons als mensheid de juiste voorwaarden zijn geschapen voor ons bestaan! Met de mens is er in deze Scheppingsstraal een constructie, een instrument, een 'ding' geschapen, dat enerzijds beschikt over zelfbewustzijn en anderzijds over de potentie beschikt om bewustzijn maximaal te geleiden. En,' Meester Negen keek de Zoeker indringend aan, **'de combinatie van beiden impliceert, dat deze constructie in staat is om –tot aan de grenzen van haar mogelijkheden- het bewustzijn in haar puurste staat te ervaren!'***

Het duurde geruime tijd voor Meester Negen na deze met klem uitgesproken woorden verder sprak.

'Keren we terug naar waar deze analyse begon. Jouw opmerking, dat het ééndimensionale denken nooit zal kunnen bevroeden, wat de beweegredenen van het Universele Bewustzijn zijn geweest om onze Scheppingsstraal te bewerkstelligen, kwalificeerde ik als zowel juist als onjuist. Het is het ééndimensionale denken niet mogelijk, omdat dat denken zich identificeert en elke identificatie een vorm, een soort 'stolling' van het bewustzijn impliceert. Door dergelijke 'afleidingen' zal het ééndimensionale denken nooit tot de diepste aard van het bewustzijn kunnen doordringen. Om die reden is je opmerking juist. Maar het is ook onjuist, omdat de mens, te beginnen bij zijn "ik", over mogelijkheden tot de-identificatie beschikt en daarmee de weg terug kan gaan. De hogere menstypen geven in deze de richting aan! En aan het eind van het bestaan als mens zal de bol van bewustzijn, zoals we al verschillende malen zagen, opgaan in een Hogere Entiteit. Die gaat vervolgens aan het eind van haar bestaan weer op in een nog groter geheel en zo gaat het proces door tot aan het hoogste niveau, dat van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit.'

Meester Negen wees nog even naar de tekening met de zes scheppingslagen, waarin het principe van verdichting werd geïllustreerd.

*'Het teruggaan betekent, dat het lichter wordt. Helderder, reden waarom er wel wordt gesproken over verlichting. De identificaties van de verschillende scheppingslagen verdwijnen keer op keer op keer en uiteindelijk op het niveau van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit wordt de gehele Scheppingsstraal **volledig en in elk 'nu' begrepen**. Overigens zal ik hier nog uitgebreid ingaan als we het eind van de Terugweg hebben bereikt.'*

De Zoeker nam de laatste woorden voor kennisneming aan. Hij staarde geruime tijd voor zich uit. Langzaam ervoer hij, hoe er in het verlengde van de woorden van de ander een merkwaardige vraag in het opkwam.

‘U stelt,’ begon hij, ‘dat op elk niveau de bollen van bewustzijn aan het eind van hun proces opgaan in een bol van nog hogere orde. Op conceptueel niveau begrijp ik, denk ik, de richting van het proces en het te bereiken eindpunt. Maar hoe zit het met het begin? Ik bedoel, dit hele proces moet ergens begonnen zijn. Mijn eigen bol van bewustzijn bijvoorbeeld moet op een bepaald moment zijn ontstaan. U hebt daar nauwelijks over gesproken, maar wat kan ik me daar bij denken? Hoe lang bestaan de bollen van bewustzijn bijvoorbeeld?’

Meester Negen hoorde de woorden met een glimlach aan.

‘Waar ik me tot nu toe in de gesprekken op gefocust heb zijn de laatste zeven fases van de bollen van bewustzijn, namelijk de drie fases van het “ik” en de vier fases van de ziel. Het betreft dus de fases van de ontwikkeling van het denkproces in de mens. De eerdere fases heb ik in een vorige bijeenkomst één keer en ook nog slechts marginaal aangetipt, toen ik je een figuur liet zien, die naast de jouw bekende kleuren, die het instinctmatige, astrale en mentale aspect weergaven, ook donkerder kleuren had. Die kleuren gaven eerdere fasen weer in het bestaan van de bol. Die fasen zijn gewéést, maar kennis omtrent hun inhoud is nauwelijks relevant voor het verdere proces van ontwikkeling en daarom ga ik daar nooit dieper op in! Zomin trouwens als op jouw vraag naar de leeftijd van jouw bol. Want wat zou je kunnen koppelen aan een getal dat ik zou noemen? Je bol van bewustzijn is ontstaan, bestaat en zal ophouden te bestaan.’

De Zoeker probeerde vergeefs een cynische opmerking te onderdrukken.

‘Dat is zonder twijfel juist, maar wat voegt dit statement toe aan wat ik zelf ook wel kon bedenken?’

‘Er is een punt geweest, waarop datgene, wat jij omschrijft als mijn bol van bewustzijn, is ontstaan. Dat proces van ontstaan is als proces identiek aan wat er geschiedt, als jouw bol van bewustzijn opgaat in een grotere bol. Er is namelijk ‘ergens’ een punt bereikt, waarop een niet bekend aantal ‘kleinere bollen’ in hun respectievelijke processen van de-identificatie de staat hebben bereikt waarin zij gezamenlijk op konden gaan in een Hogere Entiteit en zo datgene ging vormen, dat jij beschouwt als jouw bol van bewustzijn.’

De Zoeker moest hier over denken.

‘Wat zijn die kleinere bolletjes? Waaraan kan ik denken?’

‘Daarover kunnen geen zinvolle denkbeelden worden geformuleerd. Besef wat er gebeurt als jouw bol opgaat in een Hogere Entiteit. Dan is er zo’n verregaande staat van de-identificatie, dat niets van het bestaan van de menselijke entiteit nog wordt vastgehouden. Zou dat namelijk wél geschieden, dan zou er in de grotere bol een soort dubbel zelfbewustzijn bestaan! Dat is onmogelijk en daarom geschiedt dat niet! Het enige wat meegenomen wordt is een volledig ongeïdentificeerd zelfbewustzijn en dat gaat, met andere bollen in eenzelfde staat van de-identificatie op in een bol van groter zelfbewustzijn, die vervolgens aan zijn taak begint. In die bol is er geen herinnering meer aan het bestaan van jouw bol. Zo gaat het proces nu eenmaal, akkoord?’

De Zoeker overdacht het.

‘Op conceptueel niveau is te volgen, wat u bedoelt,’ zei hij ten slotte.

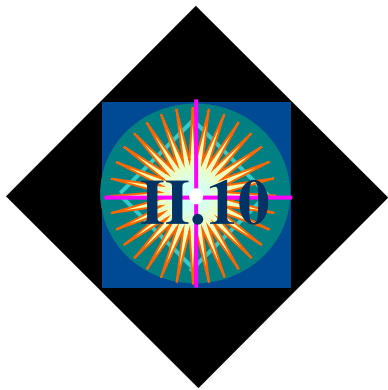
*‘Meer is niet mogelijk! En realiseer je, dat het proces geldt voor **alle** niveaus. Dus je*

vraag naar de 'bestanddelen', waaruit jouw bol is gevormd, kan uiteraard worden geformuleerd, maar daarover bestaat géén kennis!'

'Dat is jammer,' kon de Zoeker niet nalaten op te merken.

'Voor verzamelaars van conceptuele kennis is het dat zeker,' reageerde Meester Negen glimlachend en hij voegde er aan toe: 'Het gehele proces van de-identificatie begint, daar vroeg je ook nog naar, bij de schepping van de 'items', waar ik eerder bij stil stond. Op het eind van de Terugweg zal ik trachten een breed overzicht van onderlinge samenhangen te geven.'

En met die belofte eindigde de bijeenkomst.

Het rijk der dominante dimensies!

‘Geen vorming, geen herkenning!’

*‘We hebben,’ begon Meester Negen die dag, ‘het eind van onze bespiegelingen over de Omwegen bereikt en het is nuttig om ons nog eens te heroriënteren op wat we daar hebben aangetroffen. Met andere woorden, wat is de situatie van de mens? Wij zagen, dat “ikken” op de Omwegen altijd onderhevig zijn aan sterke identificatiekrachten die permanent op de mens inwerken en die hem voortdurend brengen in een toestand die als waak-slaap gekarakteriseerd wordt. Dat er sprake is van identificatie wordt overigens wel onderkend en velen zijn zich daar min of meer van gewaar, maar het betreft dan bijna altijd de identificaties, die bij anderen worden waargenomen. Wij stelden vast, dat een dergelijk inzicht nergens toe leidt! Alleen bij de mens, die op de Omwegen deze krachten **in zichzelf** heeft bestudeerd en daarmee zicht heeft verworven in zijn eigen situatie, begint het vermoeden van een Terugweg te ontstaan. Alleen zo’n mens kan, mits hij zich daarvoor in wil zetten, de Terugweg succesvol begaan.’*

De Zoeker was meteen bij de les.

‘Ik weet niet,’ zei hij met enige aarzeling, ‘of ik zelf aan die voorwaarde voldoe. Ik bedoel, ik heb na al onze gesprekken natuurlijk wel een zeker begrip van de identificatiekrachten gekregen, maar steeds meer realiseer ik me, dat dit toch vooral een conceptueel begrip is en ik zie regelmatig, dat ik me in de greep van de identificatiekrachten bevind. Om het concreter te stellen: Mijn vermogen om mij daar van te de-identificeren schat ik niet groot in!’

‘Je reactie,’ zei Meester Negen met een glimlach, ‘geeft duidelijk aan, dat het moment is aangebroken om ons gezamenlijk op de Terugweg te begeven en ik stel voor, dat we dat dan ook de volgende bijeenkomst doen. Maar voor het zover is, is het wellicht zinvol om de essentie van hetgeen er op de Omwegen gebeurt vandaag nog eens kort te memoreren, akkoord?’

De vraag was als vanouds retorisch, maar de Zoeker stemde er onmiddellijk mee in.

‘Ik stel voor om te beginnen bij ons meest centrale bestaansmoment, het moment, waarover we zo vaak onze gedachten hebben laten gaan, het moment ‘nu’! Ik beschouw elk moment ‘nu’ als een onvoorstelbare explosie van dimensies. Ik bedoel dat letterlijk. Je weet natuurlijk, wat het begrip explosie inhoudt! Datgene, wat wij ervaren en vervolgens omschrijven als ‘ons bestaan’, is voor ons ieder moment ‘nu’ telkens en telkens opnieuw een onvoorstelbare explosie van schier oneindig dimensies in onze tijdruimtematerie omgeving.

Het begrip dimensie overigens, ik herhaal dat nog maar eens, moet je, zoals ik iedere

keer heb benadrukt, beschouwen als ‘aspect’, ‘richting’, ‘invalshoek’, ‘kenmerk’ of ‘facet’. Kortom, zoals ik het de Kleine Omweg omschreef, **als een te onderscheiden specifieke ‘eigenschap’, die door ons mensen in de tijd als constant wordt ervaren.** Elk moment ‘nu’ ervaren wij telkens en telkens opnieuw als geconstrueerd, gebouwd, gecreëerd met behulp van onvoorstelbare aantallen dimensies. Ieder mens hervindt zichzelf voortdurend in het centrum van die explosies. Hij is zich van een beperkt aantal van die dimensies gewaar. Begrijp je, waar ik op doel?’

‘Eerlijk gezegd niet,’ mompelde de Zoeker naar waarheid en Meester Negen pakte als reactie een tekening, die de Zoeker in eerste instantie meende te herkennen. Bij nadere beschouwing bleek het een variant van een figuur, die hem eerder was getoond.

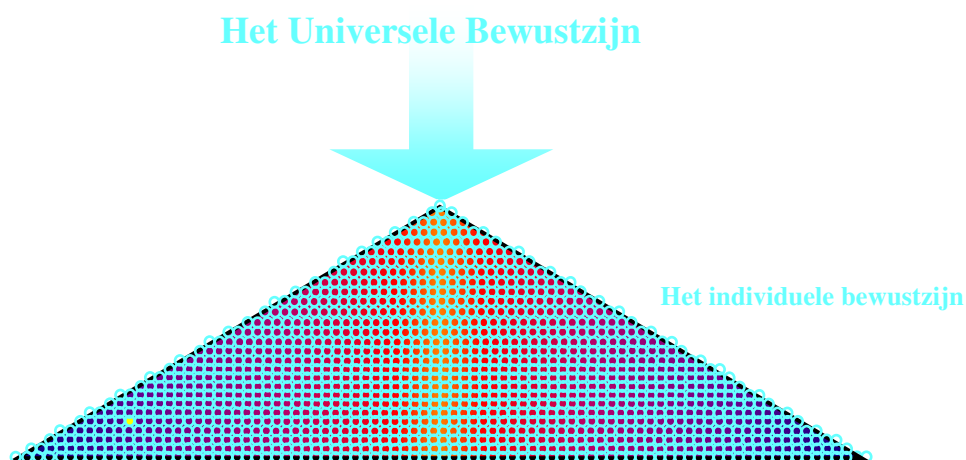

fig.101: In structuren ‘gestold’ bewustzijn

‘Deze figuur illustreert dat op een bepaalde manier. Veel van het bewustzijn in de wereld om ons heen ervaren wij als ‘gestold’ in de dimensies, waarvan de mens zich er telkens in een ‘nu’ één gewaar wordt. Ik neem aan, dat je het verhaal bij deze figuur nog kent?’

‘Zeker!’ bevestigde de Zoeker. ‘Soms moet er een groot project worden uitgevoerd, veel te groot voor het bewustzijn van één mens om af te kunnen handelen. In de figuur heeft u zo’n project weergegeven in de vorm van de gekleurde driehoek. Dat soort projecten wordt vervolgens opgesplitst in kleinere taken, die zodanig van grootte zijn, dat het bewustzijn van één mens voldoende is om die taak met succes te kunnen volvoeren. In uw figuur stellen de kleine cirkels het gerichte bewustzijn van de individuele mensen voor. Teneinde het af te kunnen ronden zullen mensen georganiseerd samen moeten werken. Doordat zij op een specifieke wijze aan elkaar gekoppeld worden, ontstaat een samenwerkingsverband van gericht bewustzijn, waardoor het project kan worden voltooid..., alleen die gele cirkel links onder kan ik niet plaatsen.’

Meester Negen knikte

‘Daar kom ik straks op terug, maar wat de rest betreft heb je de intentie van de figuur

uitstekend weergegeven. Alleen dus als mensen gecoördineerd opereren, ontstaat er synergie. Elke vorm van samenwerken betekent voor het “ik” het inleveren van een deel van zijn keuzevrijheid. Het doet afstand van die vrijheid, omdat het “ik” door de Vormers der Gedachten geléerd is dat te doen. In het moment ‘nu’ gaat dat inleveren meestal in tegen de hoofdwet. Het “ik” kan niet het meest aangename najagen. Maar het verwacht dat per saldo de hoeveelheid ‘aangenaam’ juist vanwege de ervaren synergiewerking op termijn groter is. Om synergie te realiseren moeten activiteiten worden georganiseerd en op elkaar afgestemd. Dat geschiedt, als daartoe een kader van afspraken is opgezet. Je zult het dan ook met mij eens zijn, dat het op deze wijze het denken is, dat de wereld zijn vorm geeft.

‘Met als gevolg ...?’ vroeg de Zoeker, die het gestelde niet wilde ontkennen.

‘De uiterlijke wereld, de tijdsruimtematerie omgeving, waarbinnen de mens bestaat, wordt daarmee als het ware gedwongen zich te richten naar de innerlijke wereld van de mens, een wereld, die er op gefocust is, behoeften te bevredigen. Menselijke samenlevingsverbanden ontstaan nooit vanzelf. Elke structurering, elke ordening richt de menselijke activiteiten. Het is dat **richten, dat bewust gewild wordt!** Het is vervolgens dat ‘bewuste willen’, dat onderwezen wordt door de Vormers der Gedachten. Als “ikken” hiervan doordrongen zijn, zijn ze gemotiveerd en bereid zich te houden aan diverse vrijheid inperkende afspraken. Ik toonde je destijds de volgende regelkring.

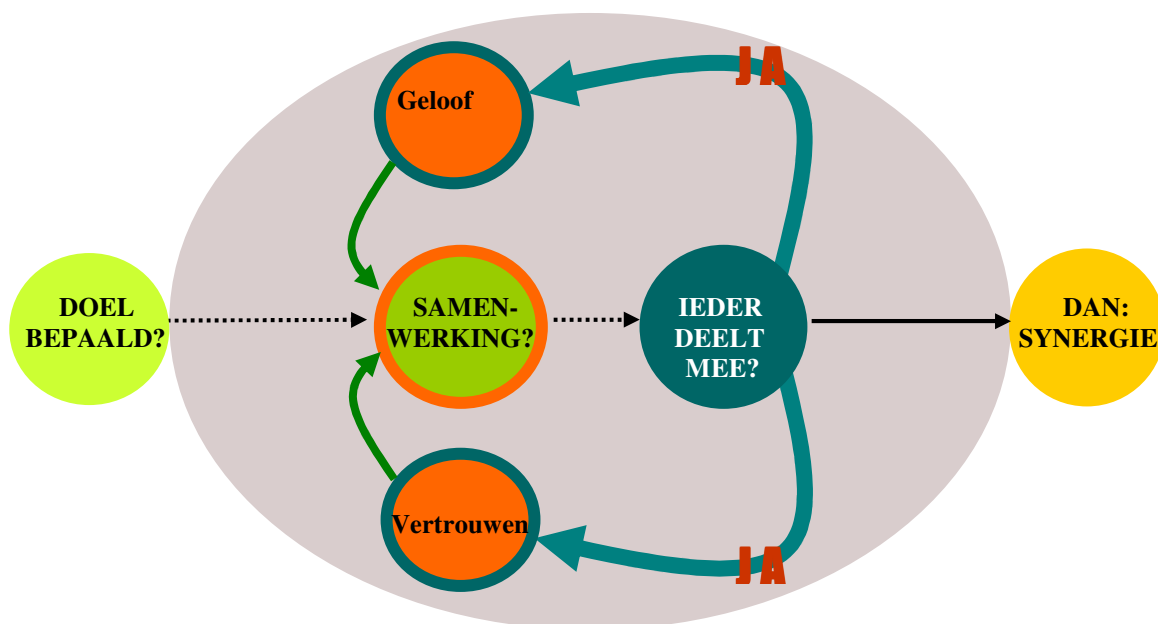

fig.102: De regelkring die tot synergie leidt

Essentieel in deze regelkring zijn de twee begrippen ‘geloof’ en ‘vertrouwen’. Om geloof en vertrouwen gestalte te geven, om elke vorm van vrijblijvendheid met

betrekking tot deze twee begrippen zoveel mogelijk te elimineren zijn er grote aantallen afspraken gemaakt, die bewerkstelligen, dat er in een samenleving een 'acceptabele' verdeling,' Meester Negen gaf met zijn vingers aan, dat hij het begrip tussen aanhalingstekens plaatste, 'van macht en bezit is. Ik gebruik hier bewust het woord acceptabel, omdat het aangeeft dat er in samenlevingen een door de gemaakte afspraken gedragen evenwicht is ontstaan. Zowel voor wat betreft de machtsmaximalisatielwet, als de bezitsmaximalisatielwet.'

'Het lijkt me onmogelijk, dat iedereen de maximale hoeveelheid bezit of macht weet te verwerven,' zei de Zoeker.

'Dat is ook niet zo, en overigens is dat niet, wat ik zeg! Ik spreek over **een geaccepteerde verdeling van macht en bezit!** Macht en bezit zijn, dankzij de talloze vormen van afspraken, zó verdeeld, dat die specifieke verdeling binnen een samenleving door de overgrote meerderheid van de "ikken" geaccepteerd wordt. Dankzij de afspraken zijn de beide maximalisatielwetten als het ware gekanaliseerd en in plaats van elkaar op leven en dood te bestrijden om meer macht of bezit te veroveren, is er een vorm van samenwerking ontstaan. Daarmee is het demoraliserende en vaak verwoestende effect, dat de maximalisatielwetten gedurende vele eeuwen binnen samenlevingen hebben gehad, tot op zekere hoogte, en sommige samenlevingen zijn daarin verder dan anderen, geneutraliseerd. Overigens, en dat blijft de essentie van de regelkring, dat neutraliseren duurt slechts zolang het geloof in het te bereiken doel er is, en het vertrouwen bestaat, dat de gemaakte afspraken nagekomen worden.'

Meester Negen keek de Zoeker een moment aan, voor hij verder sprak. 'Dat lijkt je wellicht triviaal, maar er zijn veel samenwerkingsvormen, waar dit gegeven genegeerd wordt. Daarin worden uiteindelijk de ontbindende krachten te groot en, zoals we op de Kleine Omweg reeds zagen, dergelijke samenlevingen gaan op den duur onvermijdelijk over tot ontbinding.'

De Zoeker herinnerde zich in dat verband de werking van de entropielwet en knikte.

'Als er een doel is bepaald,' vervolgde Meester Negen, 'zoals de figuur aangeeft, dan is er in de samenleving een richting. Uit te voeren activiteiten worden gericht op het behalen van dat doel. Dat betekent, dat de aandacht van de individuele "ikken" door de samenleving wordt gestuurd! Er wordt gehandeld, gewerkt, gedacht, gesproken, gekeken, gemeten of welk werkwoord ook gebruikt moge worden volgens **vooraf beschreven denkbeelden** en wellicht herinner je je nog, wat dat impliceert.'

De Zoeker dacht hierover na. Tevergeefs dus ging Meester Negen zelf verder.

'Dit betekent, dat het bewustzijn van de individuele mens voor enige tijd in die denkbeelden 'stolt', in de betekenis, zoals wij die daar op de Kleine en de Grote Omweg aan gaven. Er bestaat een immense variëteit aan 'richtingaanwijzers' in samenlevingen, waarmee de richting, die het "ik" geacht wordt te volgen, wordt aangegeven. Deze richtingaanwijzers, om ze zo te blijven noemen, zijn de talloze soorten verschillende vormen van afspraken, waarover we het net hadden en die overal en op alle niveaus in samenlevingen worden gemaakt. Voor jouw beeldvorming, je kunt denken aan iets als beloften, contracten, codes, gebruiken, geboden, geloften, instructies, handleidingen, reglementen, rituelen, overeenkomsten, orders, procedures, voorschriften, statuten,

taakomschrijvingen, verboden of wetten....’

‘Het beeld wordt me helder,’ zei de Zoeker.

Meester Negen hoorde het, maar ging desondanks verder met zijn uitleg.

‘Ik begrijp, dat je hier herkenning bij hebt, maar het belang van wat ik beoog kan slechts onderschat worden, dus als je mij toestaat, ga ik hier toch dieper op in. Je moet bij dit soort richtingaanwijzers namelijk ook denken aan regelgeving via schema’s, roosters, etiquette, wetenschappelijke formules, bouwpakketten, maattoleranties, normen, toetsingscriteria, grammatica, rekenregels, kalenders, programma’s en alles wat er in deze nog meer uitgedacht is tot en met testamenten, mode, reclame-uitingen of zelfs zoiets als de stereometrische perceptie.’

De Zoeker moest even bijkomen na deze welhaast encyclopedische opsomming.

‘Ik vermoed ongeveer, waarom u hier zo uitgebreid op in gaat,’ mompelde hij dan, ‘maar,’ voegde hij er met een voorzichtige grijns aan toe, ‘met uitzondering dan van het allerlaatste, wat u memoreerde. Dat lijkt me niet geheel in de eerdere rij te passen. Waarom u dat zo meldt, ontgaat me.’

‘Wat ik daarmee bedoel is heel eenvoudig. Met gebruikmaking van tweedimensionale geometrische figuren en kleurschakeringen wordt in een plat vlak een figuur geconstrueerd. Daarbij is ons mensen geleerd het beeld zó waar te nemen, dat wij er diepte in zien. Wij kijken naar een tweedimensionale figuur en menen iets driedimensionaals waar te nemen! Met andere woorden, we zien er een diepte in, die er ten enen male niet is! Maar de werking van deze alom tegenwoordige richtingaanwijzer is zo gewoon en wordt als zo buitengewoon triviaal ervaren dat het bijna niemand nog lukt zelfs met grote inspanning om een foto, een schilderij, een film of televisiebeeld te bezien zónder daar de mentale vervorming van de stereometrische perceptie in te leggen.’

De Zoeker had wederom enige tijd nodig om dit helder te krijgen.

‘Het is me nu wel duidelijk, denk ik, waar u op doelt, maar ik zie eerlijk gezegd eigenlijk niet, waarom dit problematisch zou moeten zijn?’

‘Problematisch?’ glimlachte Meester Negen. ‘Het is in de waak-slaap alles behalve problematisch, anders zou het nooit zo’n vlucht hebben kunnen nemen, maar daar gaat het mij niet om. **De mens ziet hierdoor niet meer wat er is, hij ziet wat hem geléerd is te zien!** Hij kijkt dus eigenlijk niet meer met zijn ogen, maar doet dat met zijn denken! Niet alleen als hij naar een film kijkt, maar altijd! Ervaar het bij jezelf! Probeer maar eens uit, hoe en waarmee je datgene, wat zich in je tijdruimtematerie omgeving voordoet ervaart. Je verkeert in de mening, dat je stereometrisch kijkt, maar is dat ook zo of worden er continu stereometrische ‘beelden’ gedacht die de plaats van de werkelijkheid om je heen in nemen? Zien is zijn! Zo wordt het gezegd om het tegenovergestelde duidelijk te maken: niet-zien is denken.’

De Zoeker, die dit niet direct begreep, keek verwonderd op.

‘Op het eind van de Terugweg,’ zei Meester Negen die dit zag, ‘ga ik hier dieper op in.

En overigens beperkt het zich niet tot de manier van kijken. Het geldt ook voor de wijze van spreken, van voelen, van luisteren en meer. Ook daar zijn ‘richtingaanwijzers’ geïmplantéerd, zij het minder sprekend. Waar ik in essentie naar wijs is, dat in samenlevingen het denken van de individuele mens op zoveel mogelijk gebieden wordt

gestandaardiseerd, gesjabloneerd, gelijkgeschakeld of welke term je ook wilt gebruiken om aan te duiden, dat het uniform gemaakt wordt! Daar gaat het mij om! Al deze richtingaanwijzers werken, ieder op hun eigen terrein, als een Vormer der Gedachten en doen zo het bewustzijn van de aan de samenwerkingsstructuur deelnemende mens op specifieke wijzen 'stollen' en daar blijft het niet bij! Wat je namelijk binnen elk samenlevingsverband kunt waarnemen is, dat de gerichte aandacht van de deelnemers vrijwel continu 'belaagd' wordt, om het zo maar eens te noemen, door de immense aantallen specifieke dimensies, die door elke 'richtingaanwijzer' benadrukt worden. Je vroeg net naar de gele cirkel linksonder in de eerste figuur. Welnu, daarmee, met dat "ik" dus, probeer ik te illustreren, wat ik zojuist zei. Dat "ik" bevindt zich midden in een 'explosie' van dominante dimensies. Elk moment werken die vanuit de samenleving op hem in. En overigens is dit onvermijdelijk, want alleen zo, dus dankzij het op talloze manieren richten van de individuele aandacht, ontstaat een synergie generende, gestructureerde samenleving, waarmee een grote variëteit aan doelen en subdoelen gerealiseerd wordt.

Daarmee zijn we aangekomen bij een ander punt, dat van belang is bij de vorming van samenlevingen. Je noemde het zelf zojuist al impliciet, toen je het begrip koppelen gebruikte. Je kunt de gestructureerde samenleving, die in de vorige figuur uitgebeeld werd, beschouwen als een klein deel, als één van de vele samenlevingsvormen, die gekoppeld, onze huidige maatschappij vormen. Een dergelijke koppeling van een groot aantal samenwerkingsverbanden zou je in een figuur als volgt vorm kunnen geven.'

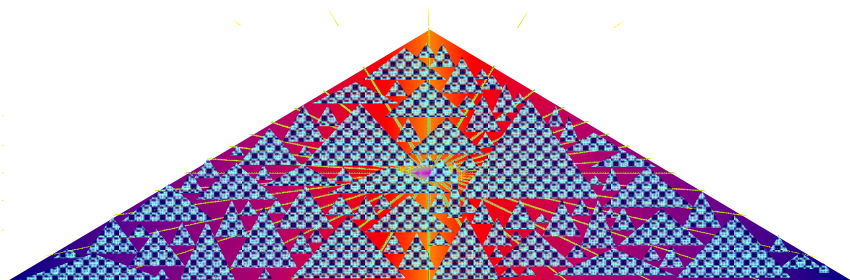

fig.103: Het in de maatschappij 'gestolde' bewustzijn.

De Zoeker staaarde er naar. Hij had absoluut herkenning bij de afbeelding, maar zag bij nadere beschouwing, dat ook dit een variant was van een eerdere tekening.

'Het oog van Horus?' opperde hij daarom met enige aarzeling.

'Zo kwalificeerde je de eerdere versie hiervan destijds,' zei Meester, 'maar het beoogt weer te geven hoe het Universele Bewustzijn zich in onze samenlevingen heeft vastgezet in de talloze organisaties en gestructureerde samenlevingsvormen, die ik met behulp van de verschillende driehoeken heb weergegeven. Elk van die driehoeken weerspiegelt een van de gestructureerde manieren van samenwerken, die ik zojuist opsomde. Het woord samenwerken geeft aan, dat al deze 'driehoeken', al deze samenwerkingsstructuren op een bepaalde en niet vrijblijvende wijze aan elkaar gekoppeld zijn.

In de figuur heb ik dat visueel trachten weer te geven, zodanig dat elke 'driehoek'

minstens één andere 'driehoek' raakt. De wijze, waarop de talloze samenlevingsvormen onderling zijn gekoppeld, wordt ook weer beschreven met behulp van een diversiteit aan begrippen, zoals daar zijn: samenwerkingsverband, handelsovereenkomst, overkoepelende structuur, multilaterale verdragen, unie van staten, verenigingen, multinational, stelsel, systeem of houdstermaatschappij. Natuurlijk ken je iets als een bond van broederschappen, familieclans, stamverbanden, vakbonden en meer van deze. Eveneens samenwerkende sportclubs, federaties, coöperaties, hiërarchische indelingen en dergelijke. Al deze begrippen duiden er op, dat er net zoals bij de vorige opsomming op een voorgeschreven wijze wordt gewerkt, gedacht, gehandeld. Ook deze begrippen zijn in essentie dus richtingaanwijzers en dat impliceert, dat ook zij werken als Vormers der Gedachten. Wat nu is het effect van dit alles op de individuele mens?'

De Zoeker pijnigde vergeefs zijn hersenen om een antwoord te vinden! Meester Negen wachtte dit nu af en ging zelf verder.

'Ik begon met te zeggen, dat elk moment 'nu' een explosie van dimensies is. Ik ga dat nu aanscherpen. De essentie van wat ik vertelde over het bestaan in een samenleving is dat ieder "ik" in elk 'nu' zich als het ware bevindt in het centrum van een continue explosie van **dominante** dimensies. Elk moment wordt hij geraakt, getroffen, aangeraakt, beïnvloed, gestuurd, gericht, gefrappeerd of welk woord je ook wilt gebruiken door fragmenten -de herkende dimensies- van de onnoemelijke aantallen denkbeelden die in een samenleving worden gebruikt. Zij doen continu een beroep, een appèl op de gerichte aandacht. Het zijn geen vrijblijvend dimensies, daarom ook noem ik ze **dominant**! Ik bedoel daar mee te zeggen, dat het "ik" niet de vrijheid heeft om ze te negeren. Als lid van een samenleving is dat "ik" medeverantwoordelijk geworden en wordt geacht mee te helpen die samenleving met alle sub verbanden en onderverdelingen in stand te houden, om zo de talloze organisaties en substructuren in de richting te sturen van de gestelde doelen.'

'Een "ik" kan nooit door al die dimensies tegelijk gefrappeerd worden!' zei de Zoeker. 'Natuurlijk niet, en dat gebeurt ook niet. Maar ik zei je zojuist, dat het "ik" in elk 'nu' zich als het ware bevindt in het centrum van een explosie van dimensies. Het overgrote deel gaat langs hem heen, maar een klein deel raakt hem wél en dat gebeurt continu! Het "ik" wordt als het ware permanent 'bekogeld' door dominante dimensies. Ze zijn overal en vragen steevast zijn aandacht. Binnen samenlevingen heeft en krijgt geen enkel "ik" de mogelijkheid, noch de vrijheid om die dominante dimensies te negeren of uit de weg te gaan. Kortstondig misschien wel en het kan zijn voorkeur proberen te volgen, maar het wordt ook daarin sterk gestuurd. Het wordt geacht periodiek aandacht te schenken aan dominante dimensies en zijn handelingspatroon navenant te richten.

Recentelijk zagen we, dat elke Entiteit, zolang deze er belang aan hecht, dat zijn schepping in stand blijft, periodiek zogenaamde ordeningsimpulsen zal moeten sturen naar die schepping. Welnu, voor de mens in een samenlevingsverband is het niet anders. Het patroon van handelen, dat door de dominante dimensies wordt gestuurd, kun je in dit geval beschouwen als de periodieke individuele ordeningsimpulsen van het "ik", waarmee, datgene wat is geschapen, de samenleving, in stand wordt gehouden. Dát is de situatie op de beide Omwegen, die ik tijdens in onze afgelopen bijeenkomsten getracht heb te verduidelijken. In het moment 'nu' wordt om redenen die we allemaal

uitgewerkt hebben, het denken door deze dominante dimensies getriggerd, en zodoende wordt het “ik” bestendig. Dit gegeven zal je duidelijk maken, waarom het begaan van een Terugweg geen sinecure is.’

De Zoeker, die daar om andere redenen al van overtuigd was, kon een glimlach niet onderdrukken. Hij reageerde verder echter niet.

‘Wij zagen, dat een samenleving enkel kan bestaan, als het bewustzijn van de deelnemende “ikken” met behulp van dominante dimensies zo wordt gericht, dat de navenant door de “ikken” ondernomen activiteiten werken in de richting van de doelen van de samenleving. Die explosie van dominante dimensies wordt in door de samenleving over “ikken” uitgestort. Het is nodig om je voortdurend te realiseren, dat we weliswaar een groot aantal namen hebben bedacht om specifieke soorten afspraken mee te karakteriseren, maar welk woord we ook gebruiken, in essentie zijn alle afspraken denkbeelden dus behoren zij tot de mentale wereld en op de Kleine Omweg stonden we uitgebreid stil bij de macht van mentale concepten in relatie met de overige krachten, die op de individuele mens inwerken.’

‘Instinctmatig georiënteerde denkbeelden zijn het krachtigst, vervolgens astrale denkbeelden en ten slotte mentale denkbeelden. Is dat waar u op doelt?’

‘Wat je zegt is juist, we zagen dat op diverse plaatsen, maar dat is niet het punt, waar ik nu naar verwijs. De mens in samenlevingsverbanden is onderhevig aan tal van identiërs, die min of meer los staan van die samenleving. Ik memoreer de belangrijkste daarvan, die we op de beide Omwegen al aan de orde hebben gesteld.

We begonnen met de ‘actie = reactie’ wet. Die impliceert, dat het “ik”, waarop een actie wordt uitgevoerd, reageert op die actie op welke wijze dan ook. In de Scheppingsstraal is alles onderhevig aan de drang om te scheppen, daarom willen “ikken” scheppen. Vervolgens is er natuurlijk de hoofdwet, dé instandhoudingswet van de mens, met in het kielzog het streven naar het aangename en het volgen van de weg van de minste weerstand. Het effect van deze wetten wordt altijd en primair gevoeld door het “ik”! Zij zijn diens primaire identiërs.

Daarnaast werken, zoals we recent zagen, ook de beide maximalisatiewetten in op het “ik”. De uitdaging van elk “ik” is om de effecten van deze wetten te optimaliseren en dat kan alleen als er gebruik gemaakt wordt van de synergiewet. Synergie ontstaat echter enkel in samenlevingsverbanden. “Ikken” zullen hun inspanning moeten richten en dat ‘richten’ geschiedt, zoals we net zagen, met behulp van de talloze richtingaanwijzers, die ik net beschreef.’

De Zoeker knikte. Het overzicht was summier, maar het bevatte voor zover hij kon zien alle wetmatigheden, die op het “ik” inwerkten. Hij wachtte zwijgend op wat er verder zou komen.

‘Hoewel niet onmiddellijk in het verlengde hiervan lijkt het mij op dit punt gekomen nodig om uitdrukkelijker stil te staan bij proces van het Vormen der Gedachten, want natuurlijk heeft een Vormer een zekere macht over degene, die hem aanhoort, maar

de Vormer geeft ook richting aan interpretaties van ervaren bewustzijnsmanifestaties. Aan datgene dus, waarvan een “ik” zich in de breedst mogelijke zin gewaar wordt.’

De Zoeker volgde de onverwachte sprong niet en trok vragend zijn wenkbrauwen op. ‘Ik vertelde je op de Kleine Omweg dat een denkbeeld altijd slechts een uiterst beperkt deel van het geheel weergeeft. Maar wat gebeurt er in de mens? Een mens gebruikt, verbruikt wordt ook wel gezegd, alle het hem ter beschikking staande Universele Bewustzijn in het denkproces. Dat betekent dus, dat het Universele Bewustzijn in de mens beperkt wordt tot het toevallige denkbeeld, dat in die mens in zijn moment ‘nu’ actief is. Gedachten immers, ik zei je dat ooit, zijn denkbeelden, die actief zijn.’

De Zoeker herinnerde zich dat vaag en knikte daarom voorzichtig.

‘Het proces gaat verder. Dankzij de ontwikkeling van zijn spraakvermogen, kan de mens zijn gedachte verwoorden en je ziet, wat er dan gebeurt. Het Universele Bewustzijn wordt omgezet in woorden.’

Meester Negen zweeg nadrukkelijk.

‘Dus ...?’ aarzelde de Zoeker.

‘Laat ik de interne dialogen, die mensen met zichzelf voeren, uitsluiten. Dan betekent het, dat als er gesproken wordt, het “ik” in een of ander gezelschap is. In gezelschap, waarvan hij als spreker meent, dat dit de geuite woorden begrijpt.’

‘Dat lijkt me aannemelijk.’

*‘Wat er feitelijk gebeurt is, dat de spreker het Universele Bewustzijn, dat op dat moment in het gezelschap aanwezig is, in de vorm van denkbeelden met behulp van de woorden, die hij gebruikt in een afgebakende vorm giet. Zijn intentie is om door het spreken van woorden **zijn hier en nu beleving van het Universele Bewustzijn** dat, zoals ik je net zei, sterk is ingeperkt **uit te dragen**’.*

‘De spreker zal deze benadering, niet zo ervaren.’

‘Zo wordt er zelden tegen spreken aangekeken! Sterker nog, naar de relatie tussen het Universele Bewustzijn en het spreken wordt amper of nooit gerefereerd. Als het geschiedt, dan meestal op zo’n mystieke wijze, dat de essentie de mens ontgaat.’

‘Dat is dan bij mij nu vermoedelijk ook het geval,’ mopperde de Zoeker, ‘want ik zie eerlijk gezegd niet, waar u naar refereert of naar toe wil.’

*‘Je kent wellicht de vaak geciteerde frase: In het begin was het Woord! Dat Woord wordt geschreven met een hoofdletter. Door veelvuldige herhaling lijkt dit een duidelijke zin, maar het Woord, waarnaar gerefereerd wordt, is zo’n complexe en onvoorstelbaar multidimensionale **klank**, waarin alle trillingen van bijna nul tot nagenoeg oneindig tegelijk hebben bestaan, dat het ons begripsvermogen volkomen te boven gaat en het volkomen zinloos is om nog maar te trachten te bevroeden, wat het zou zijn. Deze frase impliceert, dat het Universele Bewustzijn met dat hele Woord de gehele Scheppingsvorm wist te geven. De vorming van onze Scheppingsstraal is geschiedt middels dat Woord, omdat in dat Woord alle trillingen van onze Scheppingsstraal aanwezig waren!’*

Meester Negen zag de Zoeker enigszins glazig staren hij zei daarom: ‘Belangwekkend als dit is, ik zal daar verder op ingaan op het eind van de Terugweg! Keren we nu terug naar een schaal, die dichterbij ons begripsvermogen ligt, naar het niveau van

de mens. Zoals misschien ook jouw ervaring is, wordt er veel meer gesproken dan geluisterd. Dit, ondanks allerlei omgangsvormen, die verband hiermee zijn geformuleerd. Dat dit de situatie is, is geen toeval. In onze Scheppingsstraat is de scheppende kracht van het Universele Bewustzijn onstuitbaar en op alle fronten altijd actief. Die kracht wil zichzelf op een oneindig aantal aspecten manifesteren en het gebruikt daarvoor ook de mens. De mens, elk mens, wil, nee móet dus scheppen. Een mens **in de waak-slaap staat** geeft altijd en onmiddellijk toe aan deze drang. De uitingen van die drang worden op tal van manieren beschreven zoals: ' bezig zijn', ' actief worden', ' jezelf amuseren', ' dingen doen', ' jezelf nuttig maken,' en ga zo maar verder. Alle menselijke activiteiten vloeien in wezen voort uit de scheppingsdrang van het Universele Bewustzijn. Ook het spreken!'

Meester Negen keek de Zoeker strak aan.

'Dat is een van de meest gebruikte manieren om te scheppen!'

'Is dat zo?' reageerde de Zoeker neutraal.

'Met behulp van spreken geeft de spreker zijn denkbeelden weer. Met behulp van woorden dus, tracht hij de in hem of haar gefixeerde manifestaties van het Universele Bewustzijn naar buiten te brengen.'

'Gefixeerde manifestaties ... ?'

'Denkbeelden zijn, ik had het daar eerder over, niets anders dan gefixeerde 'hier en nu' ervaringen. Zij beschrijven een minieme fractie van het geheel, maar ze hebben de tijd als het ware tot stilstand gebracht en daarom kwalificeer ik ze als de gefixeerde manifestaties van het 'hier en nu'. Elk mens beschikt over grote hoeveelheden denkbeelden en de naam voor het totale conglomeraat luidt: "ik". Als een mens spreekt spelen er drie dominante factoren.

Als eerste is er dus de scheppingsdrang. Ik beschouw dat als de belangrijkste factor van de drie. Haar invloed werkt in elk moment 'nu' in de mens en die is zich daar in de waak-slaap niet van gewaar.

De tweede reden, waarom er wordt gesproken, is, omdat mensen continu behoefte hebben aan de bevestiging van hun "ik". Wellicht is het zinvol om hier even bij stil te blijven staan. De opbouw van het "ik", we zagen dat tijdens onze wandelingen op de Kleine Omweg, is een geleidelijk proces. Vormers der Gedachten reiken continu denkbeelden aan. Zij moeten dat, want ook zij worden permanent gedreven door de scheppingsdrang! Het denkbeeldenconglomeraat van "ikken" neemt als gevolg daarvan gedurende lange tijd in omvang toe. Wij constateerden echter dat, omdat denkbeelden vaak multi-interpretabel zijn er daardoor ook veel richtingen bij de Vormers der Gedachten zijn ontstaan. Dat nu impliceert, dat de mens geconfronteerd wordt met een variëteit aan invalshoeken. Waarvan hij er overigens velen niet toelaat, omdat die buiten zijn vijfhoek vallen.

Denkbeelden worden geacht de mens te brengen in de staat van begrip, een staat waarbij er sprake is van relatieve rust en kalmte. Als denkbeelden onderling niet aansluiten of conflicteren, iets wat vanwege hun specifieke opbouw onvermijdelijk is, wordt de mens uit de staat van begrip getrokken en komt te verkeren in een staat waar door gebrek aan begrip onzekerheid heerst. Onzekerheid is onaangenaam en het "ik" mijdt dat! Eén van de methoden om de staat van begrip te bestendigen

bestaat er uit, dat eenzelfde denkbeeldcollectief worden aangehangen. Dan immers is er –in ieder geval op conceptueel niveau- overeenstemming over de aard van de omgeving. Dan is er geen verwarring. Dit is de achterliggende reden, waarom “ikken” elkaar continu trachten te overtuigen van de juistheid van de door hen gehanteerde denkbeelden. Hoe meer “ikken” overtuigd zijn van de juistheid van een geopperd denkbeeld, des te ‘zekerder’ wordt een dergelijk denkbeeld in hun beleving. Vanuit hun streven om maximaal zekere situaties te bewerkstelligen, trachten “ikken” dus de support voor de door hen gehanteerde denkbeelden te verwerven.’

‘Bedoelt u nu te zeggen, dat de mens als het ware probeert alle anderen te overtuigen van de enige en unieke juistheid van de door hem gehanteerde denkbeelden, zodat er nergens meer een verschil van mening bestaat?’

‘Wat je schetst zal natuurlijk niet gebeuren! Maar deze continue behoefte, de drang om het eigen “ik” te versterken beschouw ik als de tweede reden, waarom er zoveel wordt gesproken.’

‘In het verlengde hiervan vind je de derde reden, waarom er gesproken wordt, de machtsuitoefening. Degene, waarnaar geluisterd wordt, is de Vormer der Gedachten. Hij immers geeft in het moment ‘nu’ dat moment zijn vorm! Niet alleen heeft hij in zichzelf de manifestatie van het Universele Bewustzijn gefixeerd, hij is in staat om het Universele Bewustzijn bij ánderen te fixeren op een manier, die identiek is aan de fixatie, die in hemzelf heeft plaatsgevonden.

Deze drie redenen samen maken je duidelijk, waarom er voortdurend wordt gesproken en waarom er veel meer gesproken wordt dan dat er geluisterd wordt.’

‘Uw benadering om het vele spreken te bezien vanuit het perspectief van de Scheppingsstraal en het Universele Bewustzijn is nogal onorthodox. Het biedt ook niet veel operationele handvatten, ik bedoel om minder te spreken!’

‘Wie zou er minder willen spreken? Misschien dat mensen vinden, dat er teveel gesproken wordt, maar het zijn dan altijd de ánderen, die teveel aan het woord zijn! In de waak-slaap situatie is een mening over het teveel of te weinig spreken van geen enkel belang. Wie in de waak-slaap verkeert, is zich van géén van de factoren, die ik je zojuist schetste, gewaar. Zo’n “ik” vindt dus niet, dat het teveel spreekt en heeft bijgevolg geen behoefte om minder te spreken, integendeel! Maar hij is niet het enige slachtoffer natuurlijk in de situatie....’

‘Waarvan zou een spreker slachtoffer moeten zijn?’

‘Het “ik”, waarover ik het heb, de spreker in de waak-slaap, is het slachtoffer van twee zeer aangename gewaarwordingen. Op de eerste plaats gebruikt het de mogelijkheid om “ik”-bevestigend te opereren, daarnaast verwerft het, als er geluisterd wordt, een zekere macht. Die kan uiterst beperkt zijn, maar de kwantiteit speelt geen rol, want spreken om het ‘nu’ vorm te geven is macht! Beide ervaringen worden als aangenaam ervaren en het zijn sterk “ik”-versterkende gewaarwordingen. Vanuit die optiek kwalificeer ik de spreker als slachtoffer. Een spreker wordt in de waak-slaap gehouden, zonder dat iemand hem ooit hierop heeft geattendeerd.’

‘Er is wel een uitdrukking, die luidt: Spreken is zilver, zwijgen is goud!’

‘Zeker! Zo luidt het gezegde en in de waak-slaap zijn er natuurlijk tal van situaties,

waarin de operationele bruikbaarheid van die frase aangetoond lijkt te worden, maar voor mij is datgene, waar meestal naar gerefereerd wordt, niet de essentie van dit gezegde. Iemand in het waak-waak bewustzijn beziet het radicaal anders.'

'Op welke manier?'

'Wie in de waak-waak staat is weet, wat de effecten zijn van het spreken. Natuurlijk ervaart ook hij of zij de permanente drang om zich te uiten, geen enkel mens, welk niveau van ontwikkeling hij of zij ook heeft, is vrij van de inwerking van de scheppingskracht. Maar wie in de waak-waak staat is, is zich in het 'nu' bewust van het feit, dat zijn of haar woorden vormend zijn en besluit op basis daarvan om te spreken, of te zwijgen.'

De Zoeker schudde ontevreden het hoofd.

'Wat is het verschil voor een luisteraar? Die kan aan de woorden niet horen of een spreker in de waak-slaap, dan wel in de waak-waak situatie gesetteld is.'

'Wat je zegt geldt in ieder geval voor de toehoorder, die zelf in de waak-slaap verkeert. Maar hoe dan ook, zo'n luisteraar wordt, als hij wordt toegesproken door iemand vanuit de waak-waak staat, niet overladen met denkbeelden. Hij wordt dus niet in een toevallige, arbitraire, of puur associatieve fixatie van het Universele Bewustzijn gebracht, waarvan hij wellicht in een toekomstig moment hinder heeft. Een dergelijk spreker laat zijn toehoorder altijd vrij.'

'Vrij, hoezo?'

'Zo'n spreker motiveert niet, is niet uit op inspireren, noch op manipuleren, enthousiasmeren of wat dan ook, hij laat de toehoorder vrij om dat wat is gezegd in een conglomeraat van denkbeelden te plaatsen, of niet!'

'Het lijkt mij, dat het juist wél zou helpen als mensen stimulerend worden toegesproken door iemand vanuit het waak-waak bewustzijn,' meende de Zoeker.

'Wat zou het helpen? Degenen, die in het waak-waak bewustzijn verkeren, behoeven niet te worden geholpen! Degenen in de waak-slaap horen slechts een zoveelste spreker, die misschien wel juiste dingen zegt, maar hoeveel inspirerende, motiverende en vlammende betogen heeft de mensheid al moeten doorstaan en zie hoe zij functioneert. Sprekers met het waak-waak bewustzijn getuigen! Meer niet. De meeste mensen volgen op enigerlei wijze de Geest der Massa's op politiek, religieus, economisch of wel gebied dan ook. Zij menen, dat zij, als ze spreken, hun medemens moeten adviseren, overtuigen, sturen, bekeren, desnoods dwingen in het collectief van denkbeelden, waarmee zij zich hebben geïdentificeerd en vanuit die achtergrond bezetten zij elk 'nu' met hun woorden en bestoken zo hun mede "ikken" met explosies van dominante dimensies.'

Meester Negen keek de Zoeker even in de ogen.

'Degene, die in de waak-waak situatie is, laat dit na! Hij kent zichzelf en heeft weet van het effect van zijn woorden in het 'nu'. Hij kent de macht van het woord en, omdat hij de illusie van macht heeft doorzien, zwijgt hij meestal.'

‘Misschien,’ zo zei Meester Negen wat later, ‘is het nuttig om de relatie tussen de dominante dimensies en de gerichte aandacht van het “ik” met enkele illustraties te verduidelijken.’

De Zoeker knikte. Dat zou wat hem betreft zeer welkom zijn zelfs. Meester Negen legde vervolgens een figurenreeks neer.

‘Je ziet een aantal cirkels, waarvan de buitenste rand bestaat uit verschillend gekleurde segmenten. Deze segmenten stellen zeer abstract gezien verschillende dominante dimensies voor.

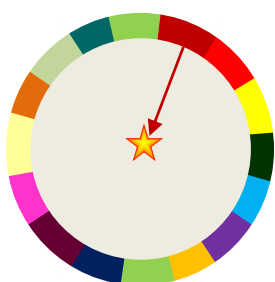

fig.104.

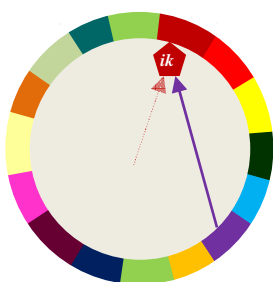

fig. 105.

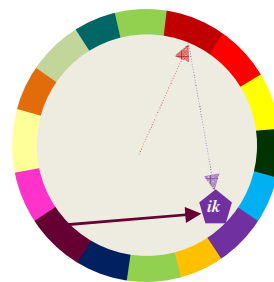

fig.106.

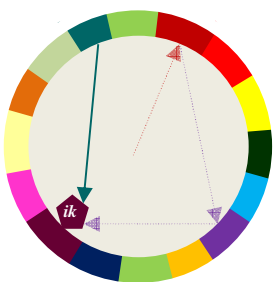

fig. 107.

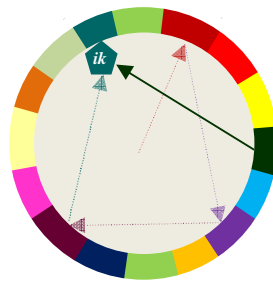

fig.108.

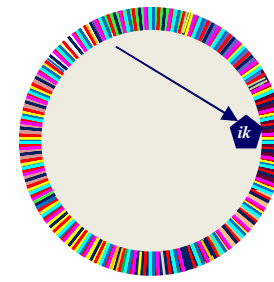

fig.109.

fig.104-109. Dominante dimensies, gewaarzijn en het “ik”.

Beginnen we bij de eerste cirkel linksboven. Je ziet, dat in het centrum van de cirkel een ‘ster’ is getekend. Deze ster representeert het onbekende centrum van gewaarwording, dat zich ergens in het menselijke instrument bevindt.’

De Zoeker trok met zijn wenkbrauwen, maar Meester Negen was de vraag voor.

‘Dat het menselijke instrument in staat is om gewaar te worden, weet je uit eigen ervaring. Dáár gaat het mij om. De exacte locatie van het centrum van gewaarwording is minder interessant. Je ziet in figuur 104, althans dat is de opzet, hoe een van de dominante dimensies zich zodanig manifesteert, dat er gewaarwording van die specifieke dimensie ontstaat. Dat er gewaarwording van die specifieke dimensie is en niet van een andere, wordt weergegeven met behulp van de getekende pijl.’

‘U formuleert het merkwaardig passief,’ sprak de Zoeker. ‘Moet ik begrijpen, dat er een “ik” is dat gewaar is?’

Meester Negen schudde resoluut het hoofd.

‘In het allereerste begin, en daar heb ik het over, is er nog geen sprake van een “ik”. Dat is pas een fractie van een tel later het geval. Als er in een mens de ‘gewaarwording is van een dominante dimensie’ is er namelijk vrijwel onmiddellijk daarna sprake van de gerichte aandacht van het “ik”. De gewaarwording wordt getransformeerd, verengd, vernauwd tot gerichte aandacht van het “ik”, die door het betrokken donkerrode denkbeeld wordt aangetrokken.’

Meester Negen keek de Zoeker een moment aan voor hij verder ging.

*‘Je moet dat aantrekken letterlijk zien! Dat heb ik in figuur 104 uit laten komen. De gerichte aandacht van het “ik” is als het ware in het donkerrode denkbeeld gezogen. Het bewustzijn van de betrokken mens is vervolgens in dat rode denkbeeld gestold. **Op dat moment is er identificatie!** Het “ik” identificeert zich met de specifieke inhoud van het donkerrode denkbeeld. Dat betekent: Het “ik” is op dat moment het donkerrode denkbeeld!*

*Het proces van denken, dus van identificeren gaat daarna verder. Alleen **de inhoud van de identificatie verandert**. Figuur 105 laat zien, dat bij die mens, terwijl deze nog geïdentificeerd is met de inhoud van het donkerrode denkbeeld, de inhoud van het donkerpaarse denkbeeld zich al aan zijn gerichte aandacht opdringt. Vervolgens vindt er identificatie plaats met de inhoud van dat donkerpaarse denkbeeld! En zo gaat het proces van identificatie verder, iets wat de daarop volgende figuurtjes telkens laten zien. In de figuurtjes geven de gestippelde dunne lijntjes het ‘pad’ aan, dat de gerichte aandacht heeft gelopen tussen de verschillende denkbeelden.*

Nu zijn de figuurtjes een uiterste vereenvoudiging van het dagelijkse bestaan. Ik zei je immers, dat de mens zich elk ‘nu’ bevindt in het centrum van een explosie van dimensies. In plaats van zestien verschillende segmenten zouden er misschien wel zeventuizend moeten worden getekend. Wat ik beoog te illustreren zou met zoveel fragmenten onmogelijk worden.’ Om te verduidelijken wat hij bedoelde, wees Meester Negen naar de laatste figuur in de reeks. De Zoeker begreep de intentie ervan direct.

‘Telkens is het beeld hetzelfde. De gerichte aandacht van het “ik” ‘stuitert’, zoals een bal in een flipperkast, aangetrokken door de dominante dimensies met grote snelheid van denkbeeld naar denkbeeld.

*Er zijn vele duizenden dominante dimensies en dat heeft tot gevolg, dat de aandacht van het “ik” versnippert. De implicaties daarvan zijn groot. De machtsformule stelt: **Macht = Kracht** (=wil * vermogen) * **Inzicht** * **Gerichte aandacht**. Als de gerichte aandacht versnippert, wordt deze de facto kleiner. Het gevolg daarvan is dus dat macht minder wordt. Dit nu is een gebeuren, dat lijnrecht ingaat tegen de machtsmaximalisatiewens. Versnippering van de gerichte aandacht, met name in samenwerkingsverbanden, wordt van oudsher tegengegaan, zij het dat dat streven nergens expliciet als zodanig geformuleerd wordt natuurlijk.’*

‘Wellicht niet,’ zei de Zoeker, ‘maar hoe gebeurde het?’

‘Misschien is het nuttig om met behulp van enkele figuren te illustreren, waar ik op

doel,' zei Meester Negen en hij legde een volgende reeks neer.

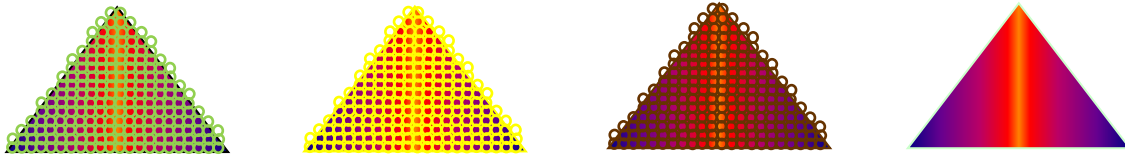

fig.110: Verschillende samenwerkingsverbanden volvoeren een beperkte taak.

Je ziet hier drie verschillende samenwerkingsverbanden. In elk ervan is er synergie, maar in elk verband is er sprake van een andere samenwerkingsideologie. De verschillend gekleurde cirkeltjes geven dat weer. Omdat er wordt samengewerkt door de deelnemers kan elke samenwerkingsverband een taak ter grootte van de driehoek, die rechts is getekend, volvoeren. Maar neem nu aan, dat er de ambitie is om de volgende grote taak te volbrengen.

Fig.111: Het volvoeren van een grote taak.

De verschillende samenlevingen, weergegeven in de kleinere driehoeken van de vorige figuur, beschikken **samen** over voldoende mensen. Maar omdat zij **anders 'gericht' zijn** kan er onvoldoende gecoördineerde inzet gegenereerd worden om die grotere taak te volbrengen. Wil die taak kunnen worden opgepakt en naar behoren uitgevoerd, dan is het nodig, dat allen dezelfde richting hebben, zoals in de figuur rechts is weergegeven. Alle deelnemers hebben daar dezelfde lichtblauwe kleur.'

De Zoeker knikte. Het was niet moeilijk om de redenering te volgen.'

'Om nu ieder in dezelfde richting te krijgen is er een beweging in de diverse driehoeken nodig om de mind te setten, zoals we de vorige keer zagen. Elk "ik" moet een gelijksoortige richting hebben. De geschiedenis laat zien, dat er in het verleden een aantal motiverende en goed werkende richtingen zijn uitgedacht.'

De Zoeker dacht hierover na. Hem schoten tal van acties te binnen, waarmee in de loop der eeuwen machthebbers in machtsstructuren ten eigene nutte de mind had geset van de overige deelnemers van hun samenleving. Zij hielden die deelnemers bijvoorbeeld bewust dom, vormden hen in een hún welgevallige richting, onderdrukten hen en meer. Maar dit alles spoorde niet met de woorden die Meester Negen had gebruikt.'

‘Waaraan denkt u?’ vroeg hij daarom uiteindelijk maar.

‘Denk aan de mindset op religieus gebied. Tot het begin van onze jaartelling kenden veel samenlevingen een diversiteit aan Goden. Verschillende Goden werden sturend geacht voor telkens andere facetten in het leven. De verschillende aanhangers werkten niet met elkaar en vaak bestreden ze elkaar. Onverwacht bleek het monotheïsme een krachtige mindsetter, die voor een grote toename van synergie zorgde, iets wat de populariteit van deze mindsetter zelfs nu nog verklaart. Bijbehorende religies zijn gedececreteerd tot staatsgodsdiensten.

Denk ook aan de landstaal. Met name de laatste eeuwen is het streven, dat elk land zijn eigen taal heeft. Het gebruik ervan wordt middels opleidingen afgedwongen. De betekenis daarvan voor de synergie is dan ook fenomenaal! Want alleen door eenduidigheid in taalgebruik is het mogelijk om de vele tienduizenden afspraken, wetten, procedures en dergelijke, die de samenwerking in onze samenleving regelen, gestalte te geven. Vormers der Gedachten móeten de collectieve identificaties groter maken dan de individuele identificaties! Alles wat kan helpen wordt gebruikt, variërend van iets complex als ideologieën, tot meer concretere zaken als symbolen, volksliederen of vlaggen.’

‘Ze gebruiken hun ‘waarheden’ en dwingen daarmee af, dat hun opvattingen over de richting voor de samenleving als juist wordt beschouwd,’ zei de Zoeker. ‘Wat ik vaak zie, is dat in een samenleving ‘angst’ als bindmiddel wordt neergezet. Er wordt dan een externe vijand benoemd of desnoods gecreëerd en de dreiging, die van een dergelijke vijand uit zou moeten gaan, wordt gebruikt om de mindset in de samenleving te richten.’

‘Wat je zegt herken ik, maar het sluit slechts marginaal aan bij waar ik over spreek. In dergelijke samenlevingen zie je meestal een sterke machtsstructuur. Een machtsstructuur, waarvan de “ikken” zich alle voordelen laten welgevalen, die dat met zich meebrengt. Zij zien er scherp op toe, dat de angst voortdurend wordt aangewakkerd, terwijl het relativeren van die angst niet is toegestaan, nietwaar?’

‘Dat is vaak het beeld,’ accordeerde de Zoeker.

‘Wel, ik breng je de figuur in herinnering, die ik je zojuist toonde met betrekking tot synergie. Natuurlijk kan samenwerking altijd worden afgedwongen en wat jij schetst gebeurt, maar synergie in een samenleving komt er alleen, als er geloof en vertrouwen is, dat de vruchten van de samenwerking allen ten goede komen. Eerder bespraken we de positieve zekerheidsspiraal, waarin een samenleving terecht kan komen. De situatie, die jij schetst, forceert samenwerking, maar geen echte synergie en dat impliceert onverbidde stagnatie op de zekerheidsspiraal.

Overall waar de werking van de grote wetmatigheden, die we net zagen tegengewerkt, ontkend of genegeerd wordt, is er in die samenleving stagnatie en uiteindelijk wordt dat tegenwerken een ontbindende kracht. “Ikken” zijn niet meer gemotiveerd om zich voor die samenleving in te zetten en trachten zich er aan te onttrekken.’

De Zoeker overdacht wat er was gezegd en het was geruime tijd stil.

‘Als ik u goed begrijp, stelt u hiermee feitelijk, dat de communistische ideologie tot mislukken gedoemd was, omdat zij de bezitsmaximalisatiewet negeerde!’

Meester Negen glimlachte breed, maar ging er toch niet op in.

*‘Ik stel voor dat wij even pauzeren en ons dan verder verdiepen in de dominante dimensies en hun impact op de individuele mens.’
De Zoeker onderschreef het voorstel stilzwijgend.*

De Zoeker had de pauze gebruikt om wat er was gezegd nog eens te overdenken. Op een merkwaardige manier kwamen zijn gedachten steeds terug bij het begrip ‘gewaarzijn’ en de betekenis die Meester Negen er aan had gegeven.

‘U hebt het begrip gewaarzijn in eerdere gesprekken ook vaak gebruikt,’ begon hij, ‘maar na datgene, wat u zojuist zei is me de betekenis er van, althans zoals u die lijkt te hanteren, me niet meer zo duidelijk. Ik ging er altijd van uit, dat het het “ik” is dat gewaar is, maar als ik uw verhaal goed begrijp, is dat niet juist?’

Meester Negen reageerde niet direct, maar dacht zichtbaar na.

‘Het is goed, dat je dit opmerkt! Feitelijk vraag je hiermee naar een van de meest essentiële kenmerken in onze Scheppingsstraal en, hoewel het niet onmiddellijk in het verlengde ligt van het doornemen van de dominante dimensies, is het nodig om hier verder op in te gaan. Het huidige moment is daar zeker geschikt voor. Destijds verwoordde ik het ontstaan van onze Scheppingsstraal als volgt: De wens van de Ene om velen te zijn en zo van zichzelf te genieten.’

De Zoeker knikte: Hij had dat scherp voor de geest, maar kon niet nalaten op te merken: ‘Hoe dan ook een nogal onbevattelijk statement!’

*‘Sterker nog dan dat!’ reageerde Meester Negen lachend, ‘de woorden kunnen probleemloos worden uitgesproken, maar het is voor het menselijke denken volledig **niet** te bevatten! En toch, op basis van de betekenis van deze woorden en het ‘Woord’ waar we het zojuist over hadden, ontstond onze Scheppingsstraal. Laten we beredeneren welk begrip we aan dit statement zouden kunnen ontleenen. We krijgen in ieder geval zicht op een tweetal zeer dominante richtingen, wetmatigheden zo je wilt, die alom in onze Scheppingsstraal gelden.’*

Hij keek de Zoeker een moment aan en deze keek afwachtend terug.

‘Op basis van de wil, de wens van de Ene, werd, zoals ik het op de Kleine Omweg al formuleerde, Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit geschapen. Deze heeft, om het zo maar eens te stellen, de opdracht van de Ene om diens wens gestalte te geven/uit te werken. Ik gebruik het woord opdracht, hoewel het je misschien enigszins absurd overkomt, toch met enige nadruk om aan te geven, dat Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit door de wens van de Ene gebonden werd aan de wijze, waarop er binnen diens Scheppingsstraal geschapen zou moeten worden. Daarbij golden en gelden twee richtingen! Twee onverbidde wetmatigheden, waaraan in de gehele Scheppingsstraal voldaan moet worden, wil de wens van de Ene gestalte krijgen.

*Op de eerste plaats is er de geuite wens om **velen** te zijn. Dit is de achtergrond van de alom aanwezige drang in onze Scheppingsstraal tot scheppen. Daarom wordt er, móet er worden geschapen. Daarom zijn er de Scheppingslagen en daarom, wil op*

het eind van onze Straal op het punt, waar wij ons bevinden, ook ons “ik” scheppen.’ De Zoeker knikte langzaam. Hij had dit, zij het met andere woorden, eerder gehoord. ‘Vervolgens,’ ging Meester Negen verder, ‘is er het tweede deel van het statement. Het stuk waarin wordt gesteld: Om van zichzelf te kunnen genieten. Wat, denk je zijn de implicaties hiervan?’

De Zoeker, die geen enkel idee had, trok zijn schouders lichtjes op.

‘Dit deel van het statement impliceert ook weer twee essentiële zaken. Als eerste, dat er bij elke Entiteit sprake moet zijn van zelfbewustzijn **én** vervolgens dat er overal in de Scheppingsstraal de mogelijkheid moet bestaan **tót** gewaarzijn. Het gewaarzijn is immers de enige en unieke mogelijkheid om te realiseren, **dat er velen zijn!** Akkoord?’

Meester Negen zweeg nu nadrukkelijk en de Zoeker overdacht het gestelde.

‘Zoals u het brengt, lijkt het me de enige conclusie,’ mompelde hij voorzichtig.

‘Dat betekent dus, dat het ‘gewaarzijn’ als onvoorwaardelijke en essentiële eigenschap, náást de intrinsieke drang tot scheppen zelf, ook aan alle scheppingen in onze Scheppingsstraal is meegegeven. Nu is het scheppen op zich, we zagen dat vaak, een proces van steeds verdergaande ‘ordering’, ook wel beschreven als een proces van steeds verdergaande identificaties, of beschreven als het proces van ‘verdichting. Allemaal woorden, die aangeven, dat een steeds groter deel van het bewustzijn **ín** onze Scheppingsstraal wordt gebruikt/verbruikt/aangewend/ingezet om te scheppen en scheppingen te consolideren. Dat impliceert, dat het bewustzijn, zoals ik het formuleerde, in onze Scheppingsstraal ‘stolt’ in de inhoud van denkbeelden. Ik liet je dat de vorige keer zien met behulp van een serie vierkanten, die bij elke Scheppingsslag verder werden gevuld met ‘gebonden bewustzijn’ dat daar ik daar de vorm gaf van steeds fijnere kruisende lijnen.’ Terwijl hij sprak legde Meester Negen een nieuwe tekening neer.

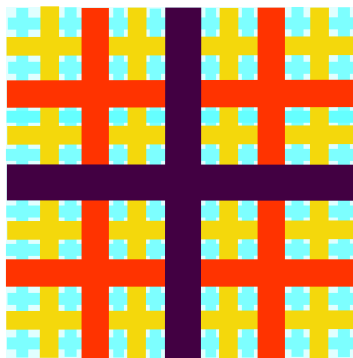

fig. 112: De binding van bewustzijn in de mens

‘Deze figuur laat zien, hoe het overgrote deel van het bewustzijn in de mens reeds is gebonden. De donkere kleur weerspiegelt het materiële deel van de menselijke entiteit. Rood staat voor de instinctmatige denkbeelden, oranje voor de astrale denkbeelden en lichtblauw voor de mentale denkbeelden.

Alle scheppingen zijn gewilde ordeningen, het zijn materiële en immateriële constructen. De reeks, die ik je toonde liet, zien, dat het 'vrije' bewustzijn, dat is het bewustzijn, dat niet aan scheppingen is gebonden, bij elke scheppingsslag minder wordt. Alle constructen, ik benadruk dat nog maar eens, of dat nu materie is, of dat het denkbeelden zijn, doen het bewustzijn in hun specifieke vorm 'stollen'. Op het moment, dat bewustzijn gebonden is aan scheppingen, en voor de goede orde memoreer ik nogmaals, dat ook de denkbeelden van hoge Entiteiten gezien moeten worden als scheppingen, op dat moment, is er geen andere mogelijkheid voor dat bewustzijn om zich van iets anders gewaar te zijn **dan van hetgeen, waarin het is gestold**. Het wordt beperkt door zijn eigen begrenzing en is dan niet gewaar van 'velen', maar van iets specifiek! Begrijp je waar ik op doel.'

'Misschien,' reageerde de Zoeker voorzichtig en hij voegde er aan toe: 'Zoals u het stelt, geldt het wellicht voor één mens. Maar als ik denk aan een miljard mensen, lijkt me uw plaatje niet te kloppen.'

'Want?'

'Dan is er sprake van 'stolling' in een miljard denkbeelden en dat is dan toch weer velen, dacht ik.'

Meester Negen glimlachte.

'Het is goed, dat je dit zo opmerkt, want het raakt aan de essentie van waar we het eerder over hadden. Wat je zegt is juist, het Universele Bewustzijn is dan 'gestold' in een miljard denkbeelden, maar wie of wat zou in staat zijn hiervan gewaar te zijn?'

De Zoeker begreep de vraag zichtbaar niet.

'Om het wat tautologisch te formuleren,' zei Meester Negen met een glimlach, 'alleen datgene, wat zich daar van gewaar zou kunnen zijn, is zich er van gewaar. Het menselijke instrument, het lichaam, zeker in de waak-slaap is daartoe nooit in staat! Ik zei het je eerder, de mens moet de-identificeren en bereikt dan uiteindelijk de waak-waak staat. Hij is alleen dan in staat tot bewuste identificatie! Dat is de staat, waarbij er zowel identificatie is, als dat er gewaarzijn ván die identificatie is.'

De Zoeker zweeg. Hij had die woorden zo vaak gehoord, dat ze hem in de staat van begrip brachten, terwijl hij wist, dat hij de essentie van het verhaal van de ander achteraf toch net weer niet gepakt had.

'Wat is de relatie tussen datgene, wat u beschrijft als het ééndimensionale denken en datgene, wat wordt beoogd met bewuste identificatie. Voor mij lijkt er namelijk nauwelijks verschil tussen iemand, die zich bewust identificeert en iemand, die zich op iets specifiek concentreert.'

Meester Negen dacht enkele momenten na en sprak dan: 'Ogenschijnlijk is er ook geen verschil. Een externe waarnemer bijvoorbeeld **ziet** geen verschil! Alleen **in** de mens zelf is de wereld van verschil te ervaren en dat maakt het ook ingewikkeld om te duiden. Het verschil vloeit voort uit de staat, waarin de mens zich bevindt. De mens in de waak-slaap zal het verschil misschien conceptueel onderschrijven, maar hij kent slechts de ervaring van het concentreren. Echter, op basis van de omschrijvingen, die hij heeft opgedaan over de bewuste identificatie, meent hij dat beiden een en dezelfde zijn.

Concentreren is een daad van het "ik". De gerichte aandacht van het "ik" vertoeft in een ruimte, waar vele duizenden denkbeelden bestaan en die willekeurig geactiveerd

worden via de associatieve processen, waarover ik op de Kleine Omweg heb verteld. Deze willekeurige associaties houden het “ik” af van het onderwerp, waarop het zich wil concentreren. Juist omdat het denkproces altijd eendimensionaal werkt, is concentratie in de waak-slaap nodig, omdat alleen daarmee de mens zijn gerichte aandacht kan focussen op het onderwerp van zijn belangstelling. Als hij zich concentreert, sluit hij zich zoveel mogelijk af voor ‘verstorende’ externe impulsen en afleidende gedachten.’

‘En dat doet iemand, die zich bewust identificeert niet?’

‘De bewuste identificatie is slechts mogelijk vanuit de waak-waak bewustzijnssituatie. In de waak-waak staat is er gewaarzijn. Dat gewaarzijn is niet gebonden aan welk denkbeeld dan ook en het behoort niet tot het “ik”. Degene, die in de waak-waak situatie is, beschikt om het zo maar eens te noemen over het “ik”. Die situatie is daarmee volkomen verschillende van de waak-slaap, waar het het “ik” is, dat zich het beschikkingsrecht over de totaliteit mens heeft toegeëigend. De automatische drang tot identificatie van de waak-slaap is niet meer overheersend in de waak-waak bewustzijnssituatie. De behoefte, de drang om zich te concentreren ontbreekt daar dus juist, omdat de drang tot identificatie, die dus tot afdwalen leidt, verdwenen is. Het “ik” is een dienaar geworden, geen bestuurder.’

‘Iemand in de waak-waak staat heeft het relatieve belang van zijn denkbeelden doorzien en identificeert zich er daarom minder mee,’ concludeerde de Zoeker.

Meester Negen schudde ontkennend het hoofd.

‘Hoewel dat misschien aan de orde is, is het niet de essentie van mijn betoog. Relativeren is namelijk ook een activiteit van het “ik”. Met behulp van relativering wordt de grootte van het ingeschatte belang van verschillende denkbeelden onderling opnieuw gepositioneerd. Er ontstaat een andere volgorde van prioriteiten. Sommige, tot voor kort als waardevol beschouwde denkbeelden worden bijvoorbeeld om overwegende redenen als minder belangrijk of interessant beschouwd. Zij vervagen en verworden tot een achtergrondgedachte. Dit proces wordt echter geïnitieerd door het “ik” en het relativeren is daarmee een activiteit van het “ik”.

‘Betekent dit, dat ik uit uw woorden kan begrijpen, dat iemand, die in de waak-waak staat is, niet relativeert?’

‘Wie in die staat vertoeft, hoeft niet te relativeren! Er is geen identificatie met begrippen als prioriteiten, belangrijk of interessant.’

‘Ik hoor uw voortdurende benaderingen van de waak-waak staat,’ verzuchtte de Zoeker, ‘en in het moment, dat u er over spreekt is het me duidelijk, maar vervolgens ontglipt het me. Ik krijg er geen vat op!’

‘Daarin ben je niet de enige en zoals je het beschrijft is het juist weergegeven. Als ik er met jou over spreek doen we dat met behulp van concepten. Het denken werkt eendimensionaal, daarover spraken we eerder. Telkens in het gesprek wordt dus één van de ontelbare dimensies belicht. Het verhaal is dus tegelijkertijd zowel juist als volstrekt onvolledig. Het eerste ervaar je tijdens het gesprek, het tweede altijd ná het gesprek. De waak-waak staat behoort het “ik” niet toe. Niemand kan, zoals je het noemt, vat krijgen op deze staat. Geen enkel denkbeeld is in staat om haar te beschrijven. De mens kan haar ‘zijn’, niet ‘hebben’.

De Zoeker schudde zijn hoofd. Het antwoord, hoe plausibel het ook was, stelde hem niet tevreden.

‘Ik denk dat ik begrijp, waarover u spreekt, maar het brengt me niet verder. Wij spreken vaak over bewuste identificatie en het blijft een te vaag concept. Ik zou het ondanks uw kanttekeningen toch graag concreter hebben. Moet ik het als het ware zo zien, dat in de waak-slaap, in de situatie van identificatie dus, honderd procent van het bewustzijn is gestold en dat in de waak-waak staat, dus bij bewuste identificatie, iets als bijvoorbeeld achtennegentig procent van het bewustzijn is gestold en dat die twee ‘vrije’ procenten worden gebruikt voor het gewaarzijn?’

Meester Negen glimlachte en dacht vervolgens geruime tijd zichtbaar na.

‘Het is op geen enkele manier zoals je zegt, maar tegelijkertijd begrijp ik, waarom je het zo formuleert. De situatie is echter fundamenteel anders en hoewel elke concretisering gebrekkig is, begrijp ik ook dat het nodig is om het tweede Goddelijke Advies: **Identificeer bewust**, verder uit te werken.’ Hij liep naar de flip-over en terwijl hij een schets neer zette zei hij: ‘Misschien dat deze illustratie ons helpt.

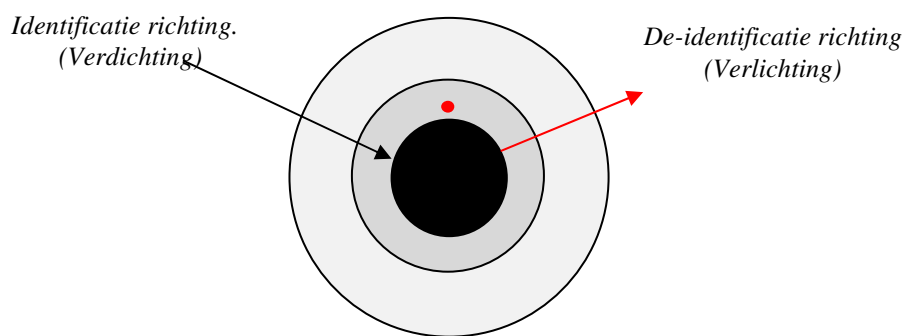

fig.113: De staat, de ‘situatie’ van het bewustzijn in Onze Scheppingsstraal.

Ik beschrijf dit als de ‘situatie’ van het bewustzijn in onze Scheppingsstraal. De toevoeging ‘in onze Scheppingsstraal’ is nodig, want het is onmogelijk om over iets als de staat van het bewustzijn **buiten** onze Scheppingsstraal te spreken. Als daar al enig begrip over gevormd zou kunnen worden, bestaan er geen woorden om dat begrip te kunnen omschrijven.’

‘Want...?’

Het statement, hoe helder ook qua formulering, was de Zoeker te resoluut.

‘Het Universele Bewustzijn omvat **alle denkbare en ondenkbare, benoemde en onbenoembare dimensies** en om dat te kunnen beschrijven moeten woorden worden gebruikt die wij niet kennen, noch ooit zullen kennen. We zagen dat eerder vandaag. Anders is dat echter met het bewustzijn **in** Onze Scheppingsstraal. Wij weten dat onze Scheppingsstraal een manifestatie is van steeds verdere identificatie. Elke Scheppingsslag impliceert namelijk, dat de intensiteit van het bewustzijn in het geschapene minder is dan de bewustzijnsintensiteit van de scheppende Entiteit zelf. Elke schepping impliceert een vorm van verdichting, van identificatie. De pijl geeft de

richting van identificatie aan. De kleur van de cirkels wordt naar binnen toe donkerder. Eerder zagen we, dat er als het ware gradaties ontstaan in intensiteit, sterkte, helderheid van bewustzijn...

Meester Negen zag, dat de Zoeker met enige verwondering het figuurtje bekeek en wachtte diens vraag af.

‘Wat,’ zei de Zoeker, ‘is de relatie met de bol van bewustzijn? Ik bedoel, het lijken dezelfde redeneringen, die u gebruikt en toch oogt het anders.’

‘Wij spreken,’ zei Meester Negen na een moment, ‘over bewustzijn, en al sprekende lijkt het alsof we begrijpen waar we het over hebben. Het bewustzijn kent echter een onnoemelijk aantal dimensies. Vaak lijkt er een overlap in de beschrijvingen, maar dat is dan meestal, omdat gehanteerde begrippen niet scherp genoeg af gebakend zijn. In het concept van de bol van bewustzijn wordt een ontwikkeling van de-identificatie beschreven, toegespitst **op de ontwikkeling in het denken!** Bij die verschillende fases van het denken behoren de verschillende menstype nummers.

In de huidige figuur wordt in abstractere en daarom bredere zin het proces van de verdichting van het bewustzijn weergegeven. Dat proces gaat nader in op **de verschillende kwaliteiten, de verschillende staten van het verdichte bewustzijn.**

De figuur geeft drie verschillende bewustzijnskwaliteiten aan. Naar binnen toe is er steeds meer identificatie. Of, anders benaderd, naar buiten toe is er steeds minder identificatie. Nu kunnen we terugkomen op jou opmerking over de 98 en 2 procent en de reden, waarom dat niet is, waar ik het over heb. De-identificatie is namelijk het proces ‘van naar buiten gaan’. Dat betekent, dat de mens die de-identificeert als het ware terecht komt op het rode punt in de schets. Vanuit dat punt, een punt van intenser, minder verdicht bewustzijn is er het waarnemen van het grovere, het meer geïdentificeerde en in een denkbeeld gestolde bewustzijn, **zonder dat daar op in wordt gegaan!**’

De Zoeker keek weer naar de figuur en probeerde datgene, wat hij er over had gehoord, te matchen met zijn eigen opmerkingen.

‘Je ziet dus, dat het buitengewoon ingewikkeld is om met de taal, die wij ter beschikking hebben, het bewustzijn te benaderen. De beschrijving, zowel van hoe het bewustzijn zich kan manifesteren in Onze Scheppingsstraal, als van de wijze waarop het kan worden ervaren, vergt een veelvoud van multidimensionale denkbeelden, waardoor zo’n beschrijving voor ons mensen onbegrijpelijk wordt. Maar los van het begrijpen op zich kan de mens, die zich daar toe zet, ín en rondom hem- of haarzelf ervaren, hoe het bewustzijn werkt en welke richtingen het gebruikt. Dát is te verwoorden en degene die de woorden hoort kán, let wel, ik zeg nadrukkelijk kán herkenning hebben, omdat de woorden aansluiten op de eigen ervaring.’

‘Hoe komt een mens op de plek,’ de Zoeker wees naar de voorliggende figuur, ‘waar die rode punt zich bevindt?’

Meester Negen glimlachte.

‘Deze vraag is veel concreter.’

‘Mediteren?’ probeerde de Zoeker en Meester Negen lachte.

‘Het belang van mediteren staat buiten kijf en het helpt. Maar minstens zo belangrijk in dit geval is **het ervaren** van situatie van de-identificatie. Zolang dat namelijk een

begrip blijft, zolang het met andere woorden in een mens niet actief is ervaren, is het theorie, een mooie wellicht, maar je weet, wat de waarde is van dergelijke virtuele denkbeelden. Iemand die wil de-identificeren zal de ervaring moeten hebben en dan begint het lange proces om de staat van de-identificatie te bestendigen.

Aan het eind van het proces van de-identificatie is de bol van bewustzijn in staat om méér bewustzijn te geleiden, om zich bewust te zijn van meerdimensionale denkbeelden en gaat dan over naar een hogere vorm, die in staat is om nog meer bewustzijn te geleiden. En dat proces gaat zo verder tot er op een gegeven ogenblik een vorm is, waarbij, om terug te komen op een eerdere opmerking jouwerzijds, de mogelijkheid bestaat tot gewaarwording van één miljard gestolde denkbeelden.'

'Hoor ik u nu feitelijk zeggen, dat datgene, wat we al zo vaak hebben benoemd, het geleiden van bewustzijn, in feite het synoniem is voor het begrip 'gewaarzijn'?

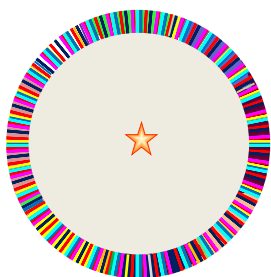
*'Het is, ik zei je dat net, buitengewoon complex om adequate woorden te vinden, waarmee het Universele Bewustzijn geduid kan worden. Het begrip 'geleiden' wordt gebruikt, evenals het begrip 'stromen', maar je moet beseffen, waarom er voor die woorden is gekozen. Zij worden gebruikt om het verschil met de ándere situatie van het bewustzijn te duiden. De situatie, waarin het bewustzijn is 'gestold' in een denkbeeld. **De woorden 'stromen' en 'geleiden' worden enkel gebruikt om aan te geven, dat het bewustzijn zich in de staat 'niet-gestold' bevindt.** Voel je aan, waar ik naar verwijs?'*

'Het is wel complex,' mompelde de Zoeker.

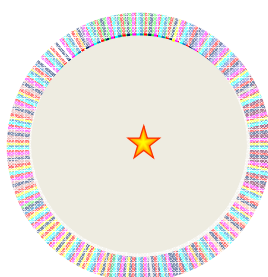
'Dat is het! En om nu op je vraag terug te komen, als het bewustzijn zich in de staat 'niet gestold' in een denkbeeld bevindt, dan is er 'gewaarzijn' en, zo wordt het omschreven, datgene, dat instrument of die Entiteit, waarin het bewustzijn niet 'stolt', is in staat het bewustzijn te geleiden, zoals bijvoorbeeld water in een waterleidingbuis wordt geleid.

Op deze wijze, zie je dat in Onze Scheppingsstraal de directe relatie met het Universele Bewustzijn behouden is. Waar er sprake is van de mogelijkheid om bewustzijn te geleiden, wordt geduid op gewaarzijn. En zo begrijp je, dat bij identificatie geen sprake kan zijn van gewaarzijn. In die situatie is het bewustzijn gestold.'

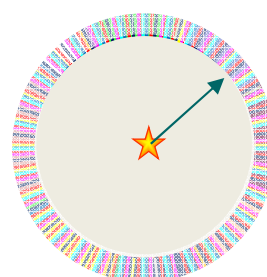
De Zoeker overdacht het toen het daagde knikte hij langzaam bevestigend. Meester Negen legde ondertussen een volgende figurenreeks neer.

*fig. 114:
'Explosie' van dimensies*

*fig. 115:
De waak-waak staat*

*fig. 116:
Bewuste Identificatie*

‘Ter afsluiting laat ik je nog deze drie cirkels, zien die dit uitwerken en die aansluiten bij de reeks van zes cirkels, die ik je eerder in ons gesprek liet zien.’

De linker figuur geeft de situatie weer van de mens in de waak-slaap in een moment ‘nu’. In dat ‘nu’ is er de ‘explosie van dimensies’ waar ik het over had. De figuur geeft de fractie van het moment aan net vóórdát een van die dimensies de aandacht trekt, waarmee de cyclus begint, die ik je met de eerdere figurenreeks illustreerde, akkoord?’
De Zoeker knikte.

‘In de tweede figuur zie je het effect van serieuze meditatie. Ik liet je dat eerder zien, toen met behulp van een korte reeks vijfhoeken. Wat je ten opzichte van de linker figuur waarneemt is, dat het felle effect van de kleuren, waarmee ik de dominante werking van de dimensies illustreerde, is afgezwakt. Omdat die is afgezwakt, zijn die dimensies minder in staat om het gewaarzijn te doen richten en in het verlengde daarvan een “ik” te doen ontstaan. De staat, die met het middelste figuurtje wordt beschreven, kan worden gezien als de waak-waak staat. De staat, waarin er gewaarzijn is en dat is alles. Het kan ook worden beschouwd als een figuratieve weergave van de zinsnede: Accepteer alles; Geloof niets!’

De rechterfiguur ten slotte volgt in de tijd op de middelste figuur. Hier zie je, hoe er vanuit het punt van gewaarzijn aandacht uitgaat naar een specifieke dimensie. Tegelijkertijd zie je, dat het centrum van de aandacht blijft gefocust in het gewaarzijn. Er is dus wel een “ik”, maar dat is tijdelijk en als het ware ‘onder controle’, want de relatie met ‘gewaarzijn’ blijft bestaan. Het “ik” kan dus niet, zoals in de eerdere figurenreeks, autonoom zijn gang gaan.’

‘Daarom hebt u in die figuur geen “ik” getekend?’

*‘Dat is inderdaad de achterliggende reden. Er is het richten van aandacht op een dominante dimensie, maar het ‘gewaarzijn’ verdwijnt niet, wordt niet volledig geabsorbeerd **dóór** die dimensie en blijft gecenterd in het midden. Daarom heb ik in dat midden ook de rode punt uit de vorige figuur gesitueerd....’*

Het was een moment stil, maar vervolgens ging Meester Negen verder: ‘Dit deel van ons gesprek is hiermee afgerond en hoewel het zeker nog vroeg is, is het toch een mooi moment om te stoppen. Ik stel daarom dan ook voor, dat we na de maaltijd verder gaan. Laat je gedachten nog eens gaan over de vele dwingende aspecten, die aan het werken met de dominante dimensies kleven en dan kunnen we straks vragen, die wellicht zijn gerezen, trachten uit te werken....’

De Zoeker peinsde over alles, wat hij deze dag gehoord had. Daar was deze keer meer dan voldoende tijd voor. In gedachten haalde hij de figuurtjes, die hij had gezien, nog eens voor de geest. Zoals bij de eerdere bijeenkomsten gaven de tekeningen en schetsen hem altijd extra inzicht. Zij voegden een dimensie toe!

‘Een dominante dimensie!’ grijsde hij, toen hij stilstond bij wat hij dacht, ‘want ze versterken het effect van het ‘stollen’ van het bewustzijn.’

Tegelijkertijd realiseerde hij zich, dat er geen andere mogelijkheid was en weer zag hij het dilemma, dat in eerdere bijeenkomsten verschillende keren aan de orde was geweest. Het denkproces werkte op een bepaalde manier natuurlijk als een soort gevangenis voor het bewustzijn, maar denken was wel noodzakelijk. Niemand kon ongestraft weg van het denken blijven! Eerder die dag was Meester Negen expliciet stil blijven staan bij het gegeven, dat om synergie te bewerkstelligen het noodzakelijk was, dat er afspraken gemaakt werden. Dat betekent, dat in mensen hun “ikken” moeten worden geactiveerd, omdat het in hen aanwezige bewustzijn móet worden gericht. De Zoeker beseftte dat de positie en de handelswijze van “ikken” hem door de vele gesprekken op de Omwegen helder was geworden.

Meester Negen had bij het begin van de bijeenkomst gesproken over een geaccepteerde verdeling van macht en bezit binnen een samenleving. Maar de Zoeker had begrepen, toen de essentie van de bezits- en machtsmaximalisatielawet echt tot hem was doorgedrongen, dat hun inwerking op “ikken” er voor zou zorgen, dat die verdeling nooit star zou kunnen worden of tot in lengte van dagen gehandhaafd zou blijven. Er bestonden starre samenlevingen, maar de status quo daarin werd afgedwongen, meestal door een repressieve machtsstructuur. De verdeling van macht en bezit werd daar geforceerd en door een stelsel van onderdrukkende afspraken in stand gehouden. Maar dat ging hoe dan ook ten koste van de synergie en dat blokkeerde zo’n samenleving op de positieve zekerheidsspiraal. De Zoeker zag desondanks, hoe het om hem heen gebeurde en het verschijnsel had hem altijd verbijsterd. De machtselite binnen een dergelijke samenleving was dermate geïdentificeerd en hechtte zó intens aan hun bezit en macht, dat zij de teloorgang van de synergie in hun samenleving op de koop toe nam.

Als de machtselite bestond uit menstypen 1 was dit verklaarbaar. Hun richtpunt in het bestaan was immers: Als het goed is voor mij, moet het gebeuren. Zij werkten met het recht der sterkste en maximaliseerden rücksichtslos hun bezit en macht.

De menstypen 2 in de machtselite wisten hoe zij hun medemensen emotioneel konden bewerken. Zij konden sentimenten oproepen, mensen ergens voor enthousiasmeren. Zij maakten anderen afhankelijk van goedkeuring en afkeuring. De werkwijze was wellicht minder grijpbaar, maar in zijn uitwerking ook uiterst effectief.

Bij menstype 3 was volstrekt duidelijk, hoe zij de maximalisatielawetten hanteerden. Zij waren op mentaal gebied het sterkste. Slimmer dan de anderen en ze bedachten regels, procedures, wetten of wat dan ook, variërend van eigendomssetten tot auteurs- en octrooirecht. En zo groeide in een samenleving de ‘rechtsbescherming’, waarmee de status quo van verworven macht en bezittingen werd gecontinueerd. Daarmee kwam er een geaccepteerd compromis tussen synergielawet en beide maximalisatielawetten. De samenleving, waar dat het duidelijkst werd begrepen, maakte de meeste voortgang op de positieve zekerheidsspiraal en daar lag dé rol voor de Vormers der Gedachten en de rol die de nieuwsverzorgende structuren zich hadden toegeëigend.

De verdeling van macht en bezit in een bepaalde samenleving werd in een stelsel van afspraken vastgelegd en onverwacht begreep de Zoeker, dat alleen bij revoluties de bestaande, geaccepteerde verdeling van macht en bezit in een samenleving grondig werd gewijzigd. Mensen ‘bevrijdden’ zich van het stelsel van afspraken, want dat werd

beschouwd als de machtsbasis van de oude machtselite en daar wilde men zich van ontdoen! Vervolgens waren het bijna altijd weer menstypen 1, die het vuur van de revolutie overnamen en rondom zichzelf een nieuwe machtsstructuur bouwden in het verlengde van de maximalisatiewetten! De Zoeker staarde langdurig voor zich uit. Het beeld, dat hij voor zijn geestesoog had gebouwd, stemde hem niet vrolijk....

Dan, onverwacht, zág hij, waarmee hij bezig was. Hij volgde het proces, zoals Meester Negen hem dat eerder die dag had geschetst, tot op de letter. Hij bevond zich daadwerkelijk in het centrum van een explosie van dimensies! Telkens toonde zich voor zijn geestesoog nieuwe dominante dimensies en zijn aandacht stuiterde, precies zoals Meester het eerder had gezegd, als een bal in een flipperkast van dimensie naar dimensie. Zijn gerichte aandacht was verdwenen in een spoor van denkbeelden rondom de dominante dimensie, waarin zijn aandacht verzeild was geraakt.

Ongetwijfeld waren veel van zijn gedachten 'juist'. Dat wil zeggen, de eendimensionale opeenvolging van denkbeelden, zoals hij ze gehanteerd had, klopte natuurlijk. Zoals hij zich van de Kleine Omweg herinnerde, was de koppeling tussen denkbeelden altijd logisch voor het "ik" zelf. Plotsklaps begreep hij, wat hem vaak had verwonderd, waarom Meester Negen vrijwel nooit in dergelijke denkbeeldenreeksen meeinging. Die was nauwelijks geïnteresseerd in arbitraire en associatief opgewekte conglomeraten van denkbeelden en liet daar zijn aandacht niet in verdwijnen. De Zoeker had dit vaak moeten ervaren. Nu begreep hij waarom. De ander had geleerd zich niet te laten betoveren door dominante dimensies. Hij bleef in de waak-waak staat!

In de waak-slaap volgde het denken ongeremd zijn eigen wetmatige spoor, zoals hij zojuist indringend had ervaren, daarbij geholpen door de interessante explosie van dominante dimensies! De Zoeker realiseerde zich, dat zijn gedachten gewoon met hem op de loop waren gegaan. **Zonder dat hij zich gewaar was van het proces van denken.** Zijn denken zou dat blijven doen, want er waren natuurlijk nog tal van aspecten, waarin hij zich nog niet had verdiept. Allen voortvloeiend uit de eeuwige strijd tussen de verschillende wetmatigheden, die op de mens inwerkten. Hij zou zich zo nog dagen, nee weken kunnen verdiepen in verschijnselen en randverschijnselen, die gerelateerd waren aan de dominante dimensies. Moeiteloos, tot hij het beu was. En dan zouden er andere dominante dimensies zijn, waarin hij zijn aandacht zou laten zuigen! In een flits doorzag hij de essentie van de frase: *Identificeer bewust...*

Geruime tijd staarde hij met een lege blik voor zich uit. Uiteindelijk wist hij waar hij naar zou vragen...

'Wat zijn niet-dominante dimensies? Waaraan mag ik dan denken? Het lijkt mij dat, naarmate hun rol groter is, er meer vrijheid van denken is.'

'Het doet me goed, dat je juist met deze vraag komt, want het geeft aan, dat je datgene, waarover wij op de Omwegen gesproken hebt, aan begint te voelen. Er bestaat een helder antwoord op je vraag, maar ondanks de volstrekte helderheid schat ik in dat je er niet erg tevreden mee zult zijn. **Alle dimensies die niet dominant gemaakt zijn, zijn**

niet-dominante dimensies. En wellicht begrijp je nu ook, waarom ik er geen zal noemen.'

'Het antwoord is inderdaad helder, maar ook zeer onbevredigend. En uw conclusie is mij toch iets te snel. Waarom kunt u er geen benoemen? Het zou tot meer begrip leiden.'

*'Juist daarom laat ik het na. Zodra ik, of welke Vormer der Gedachten ook, een dimensie er uit licht, benadrukt, accentueert of wat dan ook, vanaf dat moment heeft die dimensie als het ware kracht verworven en is daarmee dominant gemaakt. Ze zal, indien ze wordt bemerkt, het denken van degene die door mij of de Vormer der Gedachten is gevormd om de dimensie te herkennen, sturen! **Geen vorming, geen herkenning!** Ervaar hoe jouw aandacht in elk moment 'nu' dankzij de explosie van dominant **gemaakte** dimensies continu daarin wordt gezogen. Hoe je je aandacht daarin vast zet.'*

Je beziet je 'nu' altijd als het ware 'gevormd'. Jouw moment 'nu' wordt zodoende beperkt door de dominante dimensies. Je gaat vervolgens volkomen voorbij aan de immense aantallen onbenoemde dimensies die er ook zijn! Zij ontgaan je en dat kun je direct bij jezelf waarnemen. Herinner je bijvoorbeeld maar eens een situatie van pakweg drie jaar geleden en zie dat het enige, wat je nog te binnen schiet, enkele dominante dimensies zijn. Van de rest weet je niets! Kijk naar biografieën. Zij zijn altijd schraal, omdat ze zich noodgedwongen beperken tot de meest dominante dimensies uit een geleefd leven. Alle minder dominante dimensies worden niet gememoreerd, omdat ze geen rol van betekenis hebben gespeeld! En uiteraard ken je het verschil tussen een foto en de werkelijkheid. Een foto beperkt zich tot de visuele dimensies en negeert alle overigen volkomen. In het spraakgebruik zie je, dat tal van dimensies worden geschaard onder de gros naam 'sfeer' of ambiance. Alleen de kwalificatie 'goed' of 'slecht' weet je nog, omdat de overige dimensies in de tijdruimtematerie omgeving je volkomen ontgaan zijn!'

Meester Negen keek de Zoeker vriendelijk aan en vervolgde: 'Je weet nu, wat het gevolg is als je een dominante dimensie toe laat. Je activeert daarmee een denkbeeld van 'toen'. Denkbeelden bevatten slechts de opgeslagen dimensies van een doorleefde ervaring. Ze zijn uiterst fragmentarisch. Het activeren van een denkbeeld van 'toen' is alleen zinvol bij bijvoorbeeld wiskundige formuleringen, maar wie bij zijn medemens oude denkbeelden activeert, doet die medemens onrecht aan. Die medemens wordt geperst in een oud format, dit ondanks veelvuldig geuite mooie frases over 'open' staan. Let wel, ik zeg niet dat ik het niet begrijp, maar beseft, dat wie zo handelt zijn medemens géén kans geeft. Zie, dat dit wordt bewerkstelligd door de dominante dimensies en begrijp, waarom je jouw focus op dominante dimensies los moet laten. Niet alleen ben je dan zelf vrij, ook die anderen zijn dan vrij en naarmate mensen elkaar in deze meer vrij laten heeft de Geest der Massa's minder kans.'

De Zoeker dacht na over wat er gezegd was. Dan schoot hem iets te binnen.

'U zei zojuist, bijna tussen neus en lippen door, dat een dimensie, als deze dominant is gemaakt, daarmee als het ware kracht heeft verworven. Bedoelde u dat letterlijk? En hoe moet ik dat zien? Hoe kan een dimensie kracht verwerven?'

'Wij zagen, dat een precieze omschrijving van de inhoud van het begrip kracht, anders

dan in exacte wetenschappen als natuurkunde of mechanica, meestal ingewikkeld is, zij het, dat die inhoud wel aangevoeld wordt. Dat is ook nu het geval. Zoals ik het hier gebruik, zou je het het best nader kunnen duiden met een term als 'beïnvloedingsrichting'. In dat woord worden twee verschillende begrippen aan elkaar geklonken. Het eerste geeft aan dat er 'ergens', dus in een niet nader beschreven tijdruimtematerie omgeving, een zekere, te ervaren dwang aanwezig is, het tweede dat die dwang een richting heeft.

Er bestaan onnoemelijk veel dimensies. Het overgrote deel ervan wordt door de mens niet gekend en is dus niet benoemd. Als een dimensie echter eenmaal is benoemd, dan verwerft zij als het ware daardoor kracht. Dat is wat ik beoog te zeggen met het statement: Geen vorming, geen herkenning. Een benoemde dimensie verwerft in potentie macht over de richting van het bewustzijn in alle mensen aan wie de dimensie bekend is. Zoals je wellicht nog weet, beschreef ik destijds de aandacht als gericht bewustzijn en je kent de zinsnede die luidt: 'Mijn aandacht werd getrokken door...'. Deze zin verwoordt exact wat er is geschied. Een benoemde dimensie is in staat zich zodanig te manifesteren dat zij de bewustzijnsrichting van een kijkende, horende, voelende mens 'weet' te vangen en daarmee het bewustzijn van die mens naar zich toe weet te trekken. Zij 'richt' het bewustzijn en trekt daarmee de aandacht naar zich toe. Dominante dimensies beschikken daarmee, om het zo maar eens te formuleren, over een zeker 'zuigkracht' en het is die zuigkracht, die leidt tot identificatie.'

Meester Negen zweeg enkele momenten en gaf daarmee de Zoeker de gelegenheid om zijn woorden een plek te geven.

'Deze benadering van het begrip identificatie geeft je ook inzicht in het proces van de-identificatie. De actie = reactie wet stelt namelijk, dat de kracht om te de-identificeren net zo groot moet zijn als de kracht om te identificeren. Het niet meegaan in, het niet toegeven aan de identificatiekracht hangt af van het vermogen, dat mens in zichzelf heeft ontwikkeld om bij zichzelf te blijven. Is dat vermogen er niet, dan verdwijnt de mens in de denkbeelden achter de dominante dimensies. Twee figuren, analoog aan de reeksen, die we vandaag eerder aan de orde stelden, illustreren waar ik op doel.

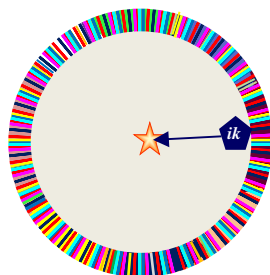

fig. 117: waak-slaap: identificatie

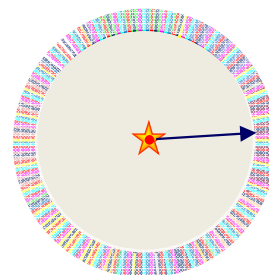

fig.118: waak-waak: **bewuste** identificatie

De linker figuur illustreert de situatie van de waak-slaap. Door de 'zuigkracht' van de dominante dimensie wordt het bewustzijn, dat zich in het middelpunt –het punt van gewaarzijn- bevindt, gericht en dat gerichte bewustzijn, de aandacht van het "ik", verdwijnt vervolgens in het achterliggende denkbeeld, waarmee het proces van

onbewuste identificatie is beschreven.

De rechterfiguur, die de waak-waak staat weergeeft, wijkt op fundamentele punten af van de linker figuur. Je ziet, dat het centrum van gewaarzijn blijft waar het is, in het midden en vanuit dat centrum gaat de aandacht naar de dominante dimensie, maar verdwijnt daar niet, hij blijft verbonden met het midden. Er ontstaat geen autonoom “ik” en de aandacht gaat terug naar het midden als van de inhoud van het denkbeeld kennis is genomen. Er is dus sprake van bewuste identificatie en dat is mogelijk, omdat er in die mens voldoende de-identificatiekracht is gebouwd om weerstand te kunnen bieden aan de zuigkracht van de dominante dimensies.’

‘Hoe is die gebouwd?’

‘Dat staat ook in de figuur. De heldere kleur van de dominante dimensies uit de linker figuur, die staat voor de intensiteit of zuigkracht, is in de rechterfiguur sterk verminderd. Dat is het effect van serieuze meditatie! De essentie van de figuur kun je op tweeërlei wijze uitleggen. Enerzijds: de zuigkracht van dominante dimensies neemt af door meditatie! Anderzijds: het vermogen tot de-identificeren neemt toe door meditatie.’

‘Met verschillende woorden beschrijft u hetzelfde effect,’ reageerde de Zoeker, ‘en om dat effect gaat het! Het is me nu duidelijk!’

‘Het zal je duidelijk zijn, dat identificatie altijd aanwezig is. Zolang er dominante dimensies zijn, zolang oefenen zij hun ‘zuigkracht’ uit op de mens. Wat wij in feite hier zien is een fundamentele stap, die door een mens gemaakt kan worden, de stap van het ééndimensionale denken naar het meerdimensionale denken.

Het vergt kracht om zich niet met één dimensie te identificeren. Degene die daartoe in staat is, betreedt het gebied van het meerdimensionale denken, maar komt in een nieuw krachtveld. Het proces zoals ik je dat net beschreef voor één dimensies, geldt ook voor twee, drie en meer dimensies. Met andere woorden, de kracht, die nodig is om zich niet te identificeren met twee dimensies, vergt tweemaal de kracht, die nodig is om zich niet te identificeren met één dimensie. Doe daar dus niet luchthartig over. Het vraagt steeds meer scherpheid en alertheid om niet verzeild te geraken in de inhoud van denkbelden.’

‘En dat blijft zo doorgaan?’

‘Dat gaat door en door en door. Tot het punt daar is, dat dit instrument, dit lichaam, niet meer in staat is om de vereiste de-identificatiekracht op te brengen, we stonden daar herhaaldelijk bij stil. Dan gaat jouw bol van bewustzijn over in een instrument dat wel over die kracht beschikt.’

De Zoeker nam enige tijd om tot de essentie van wat hij had gehoord door te dringen. Plotseling doorzag hij de inwerking van de dominante dimensies in al zijn aspecten!

*‘De dominante dimensies bestaan alleen in de wereld van de mens! Zij zijn immers door mensen gecreëerd! Zij bepalen, omdat ze door mensen geëxpliciteerd zijn, altijd datgene, waaraan de mens kán denken! **Daarom** hebben ze de macht in het denken van de mens! Daarom kwalificeert u ze als dominant! Waar de dominante dimensies niet zijn, is er minder denken! Daarom zonderden mensen zich vroeger af en gingen naar een klooster. Of zoals je tegenwoordig wel ziet, ze trekken de natuur in!’*

‘Dat er in kloosters, qua aantal in ieder geval, minder dominante dimensies zijn staat buiten kijf,’ zei Meester Negen, ‘maar alleen in de natuur zijn alle dimensies gelijk! Geen van hen dringt zich daar aan de mens op! Dus brengt de natuur, in het bijzonder

dáár, waar de hand van de mens niet overheersend aanwezig is, rust in de geest...' De Zoeker knikte, dit leek logisch. Dan kwam er nog een laatste vraag in hem op. 'Het valt me op, dat u enkele malen de meerdimensionaliteit van denkbeelden hebt benadrukt, maar is het niet zo, dat elk denkbeeld altijd meerdere dimensies bevat? En dan doel ik bij het gebruiken van het woord dimensie op de betekenis, die u zelf hanteert, in de zin van aspect, facet of eigenschap van iets?' Meester Negen knikte bevestigend. 'Het is goed, dat je dit even memoreert. Uiteraard heb je gelijk! Denkbeelden zijn opgebouwd uit meerdere dimensies. Maar als ik het begrip méérdimensionaliteit gebruik en dat begrip vervolgens koppel aan het begrip denkbeeld, doe ik dat, omdat ik op een dergelijk moment refereer naar het meerdimensionale *dénken*! Dus naar de wijze van denken in de waak-waak staat. Die wijze van denken wijkt fundamenteel af van de van het ééndimensionale denken in de waak-slaap. Ik heb wat dit betreft ooit een overzicht gemaakt, waarin ik de verschillende begrippen met elkaar in verband breng.' Hij zocht enkele momenten en legde toen de volgende tekening neer.

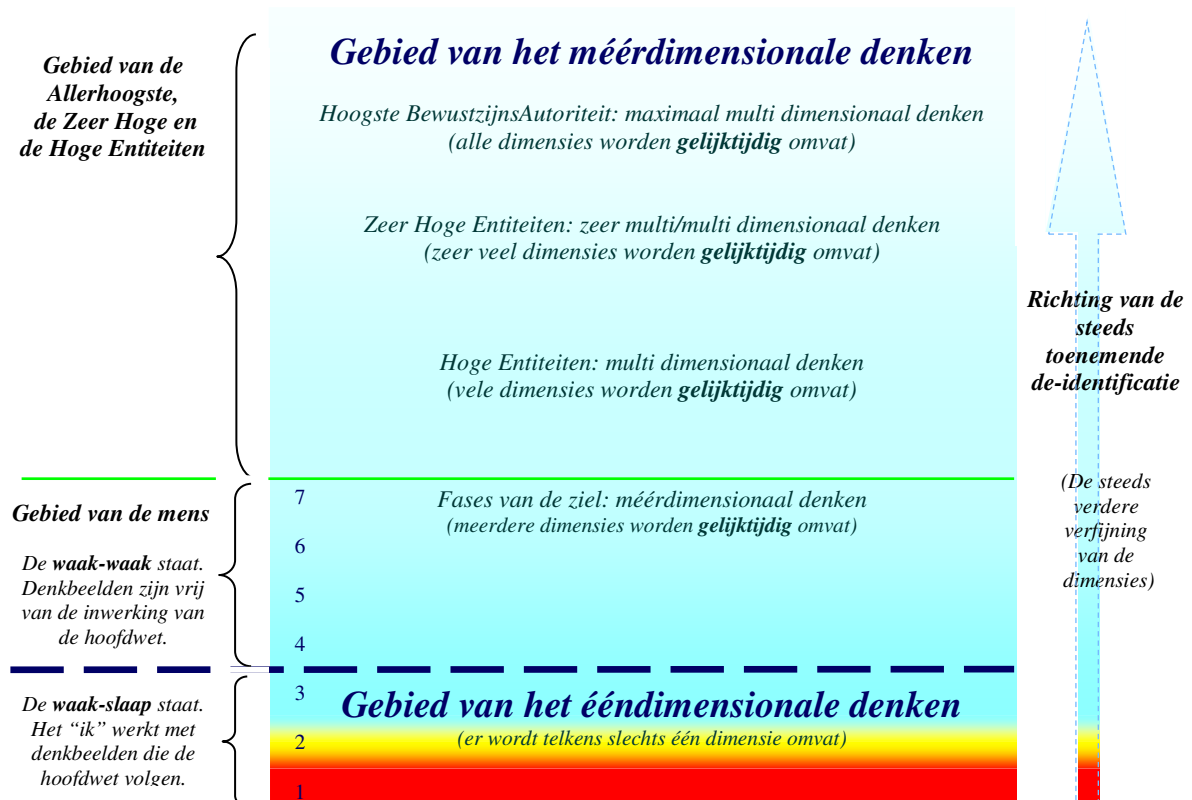

fig.119: Meerdimensionaal en eendimensionaal denken in de Scheppingsstraal

'De twee horizontale lijnen determineren feitelijk deze figuur. Het gebied onder de groene lijn indiceert het gebied van het menselijke denken. Dat is het gebied waar de bol van bewustzijn het proces van de-identificatie doorloopt. Je ziet daar de

verschillende menstypenummers. Midden in dat gebied is een donkerblauwe stippellijn getrokken. Daaronder bevinden zich de fases van het “ik”, erboven de fases van de ziel. Die donkerblauwe lijn markeert de scheiding tussen het ééndimensionale denken en het meerdimensionale denken.

De denkbeelden van het “ik” zijn functioneel georiënteerd. Met andere woorden, ze zijn gecreëerd om het “ik” zo aangenaam mogelijk te laten overleven. Ze bevatten voornamelijk die aspecten, die dimensies van de tijdruimtematerie omgeving, die aan het aangenaam overleven de grootste bijdrage leveren. Omdat het “ik” slechts ééndimensionaal kan denken, moet het woekeren met de mogelijkheden van zijn denkproces, want die mogelijkheden zijn qua omvang en snelheid beperkt. Denkbeelden worden daarom efficiënt opgebouwd. We stonden daar uitvoerig bij stil op de Kleine Omweg, zoals je misschien nog wel weet.’

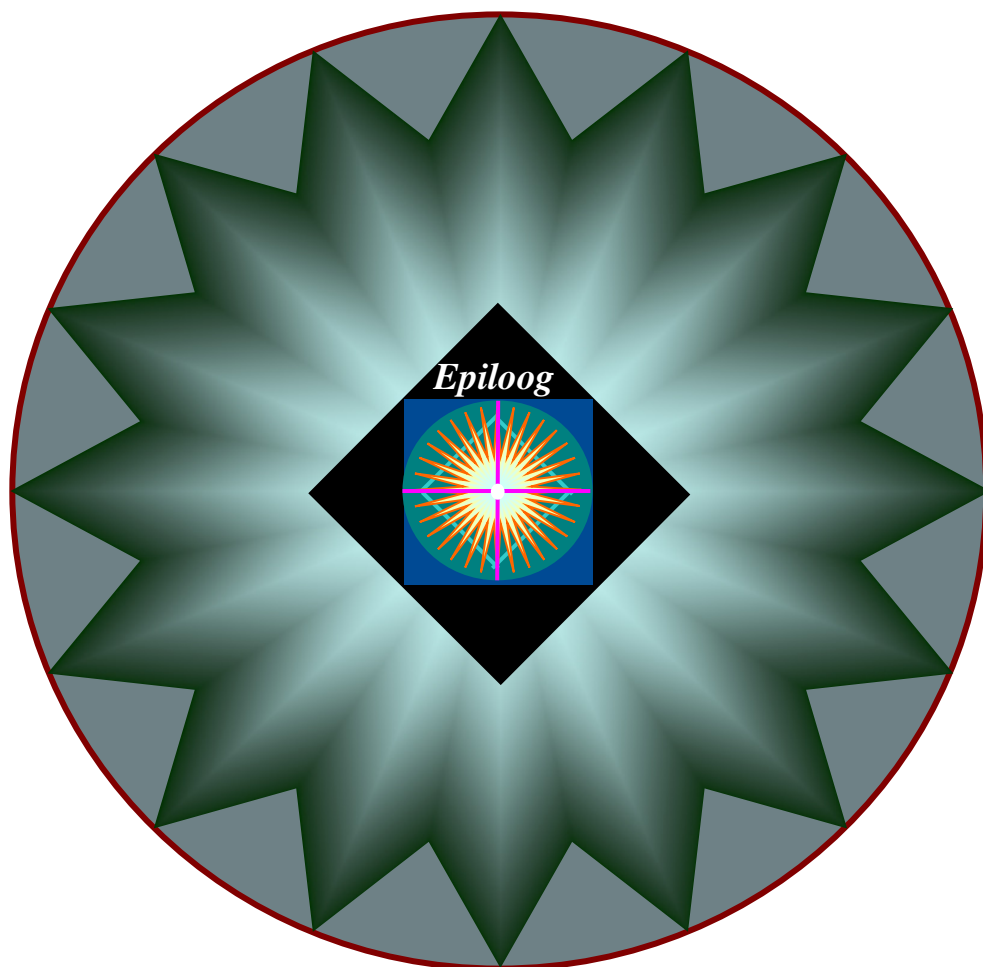
De Zoeker, die zich dat vaag herinnerde, reageerde nauwelijks zichtbaar en Meester Negen ging daarom door: ‘In het gebied van de waak-waak staat is de staat van de-identificatie zodanig dat de dominante werking van de hoofdwet en alle daarvan afgeleide wetten goeddeels is verdwenen. Dankzij deze de-identificatie ontstaat er ruimte voor een geheel andere wijze van denken: het meerdimensionale denken. Meerdere dimensies van een denkbeeld worden dan gelijktijdig gebruikt en omvat. De dimensies die in dat gebied gebruikt worden bij de opbouw en het creëren van denkbeelden zijn fijner’

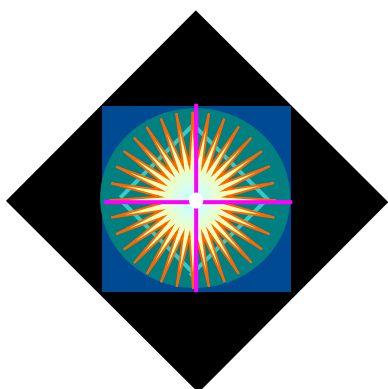
‘Fijner?’

Meester Negen dacht een moment na en verduidelijkte het dan.

‘Je zou kunnen stellen dat ze vanuit het “ik” bezien, minder voor de hand liggen. En daarom ook bijna altijd genegeerd worden door “ikken”. Ze zijn voor het directe overleven van de mens van minder belang. Dat wil zeggen, ze kúnnen ook vrijwel probleemloos genegeerd worden. Dit proces van verfijning neemt toe, naarmate het proces van de-identificatie zich voortzet. Op het eind van de Terugweg kom ik hier zeker op terug. Het meerdimensionale denken gaat over in het multidimensionale denken en zo gaat het verder en verder. Het uiteindelijk effect is, dat de essentie van ‘wat is’ door deze wijze van denken steeds meer wordt benaderd.’

De Zoeker wierp nog een korte blik op de figuur. Deze vatte samen, wat hij eigenlijk al wist. Het was daarom geruime tijd stil en uiteindelijk beëindigde Meester Negen de bijeenkomst.

Epiloog: De Grote Omweg

‘De Grote Omweg,’ zei Meester Negen later, toen de Zoeker op het punt stond om afscheid te nemen, ‘is een weg, die mensen noodgedwongen moeten volgen. Dit, omdat mensen hoe dan ook altijd in een of andere vorm deelnemer zijn aan structuren, aan samenlevingsverbanden. Dat is onontkoombaar! Elk mens wordt daardoor continu blootgesteld aan de immense hoeveelheden denkbeelden, die de verschillende samenlevingsvormen rondom hem hanteren en waarmee zij de door hen gewenste doelstellingen trachten te bereiken. Die blootstelling is niet vrijblijvend, integendeel! De Geest der Massa’s ziet er nauwlettend op toe, dat niemand zich aan de hem of haar toebedeelde verantwoordelijkheden onttrekt en met behulp van mentale, emotionele en instinctmatige denkbeeldenreeksen wordt ieders “ik” daarom aan de Grote Omweg gekluisterd.’

De Zoeker knikte zwijgend. Dat beeld was hem duidelijk geworden.

‘De Grote Omweg,’ vervolgde Meester Negen, ‘is het begrip, dat ik geef aan de immense mentale infrastructuur, die in de mens is gebouwd. Ik beschouw het als een zeer ingewikkeld en uitgebreid complex van mentale ‘wegen’. Zij beïnvloeden elkaar, negeren elkaar, wijzen in eenzelfde richting, staan haaks op elkaar of interfereren anderszins met elkaar. Het bestaan van alle verschillende ‘wegen’ is op de een of andere wijze altijd gelieerd aan de werking van de hoofdwet. Elke ‘weg’ wordt geacht naar het aangename, het aantrekkelijke te leiden.

De krachten die in samenlevingen op de enkeling wordt uitgeoefend zijn formidabel. De talloze Vormers der Gedachten leren de mens vanuit hun eigen vaak verschillende beweegredenen, hoe deze mag of kan, maar meestal móet meebewegen met de grote krachtrichtingen van de samenlevingen. Geïnstrueerd en in vertrouwen, dat de aangereikte denkbeelden de juiste zijn, begeven de mensen zich op de Grote Omweg. Op naar de geschetste verlokkingen! Naar het Grote Geluk, dat zich volgens hun Vormers der Gedachten, en zij worden geacht het te weten, net achter de horizon bevindt.’

De Zoeker kon een glimlach na het horen van dit woordgebruik niet onderdrukken. Als het zijn eigen woorden zouden zijn geweest, zou de cynische ondertoon direct opgemerkt zijn, maar na alle bijeenkomsten de afgelopen jaren wist hij, dat Meester Negen nooit cynisme gebruikte om zijn woorden in te kleuren.

‘Alleen de mens die zich gewaar is geworden van deze situatie en die zich heeft verdiept in de krachten, die op de Grote Omweg op hem inwerken, kan een

verandering in zijn situatie bewerkstelligen. Alleen een dergelijk mens kan de Terugweg begaan.'

Het was een moment stil. Dan keek Meester Negen de Zoeker vriendelijk aan en sloot af met de woorden: 'Ik stel voor, dat wij de Terugweg bij de volgende bijeenkomst beginnen.'

Lijst van figuren.

Blz.

Hoofdstuk 1. De staat van begrip.

1. Van waak-slaap naar waak-waak(1)	8
2. Van waak-slaap naar waak-waak (2)	9
3. het waak- waak bewustzijn	10
4. Het ééndimensionale denken bewerkstelligt 'lijnen van gerichte aandacht' in de ...	14
5. het ééndimensionale spoor van dimensies.	21
6. Directe waarneming door het "ik".	26
7. Verdieping van informatie	27
8. Vermeerdering van informatie	27
9. Uitbouwen van 'aandachtspunten	28
10. De gerichte aandacht in de bedachte wereld	29
11. Informatiecentra generen zelf aandachtspunten	29
12. De staat van begrip zoals deze wordt gezien in de waak- waak.	30
13. De staat van begrip zoals deze wordt ervaren in de waak- slaap.	31
14. De relatie tussen identificatie, kennis en bewustzijn	32

Hoofdstuk 2. Synergie en Bewustzijn.

15. Manifestatiepotentieel van een "ik"	36
16. Aangepaste manifestatie- uitingen van het "ik"	37
17. De dimensies, waarop de ziel zich manifesteert	46
18. Gecreëerde beeldvorming van de dimensies waarop de Grote Leraren zich zouden man..	46.
19. Een eenvoudige taak	53
20. Het bewustzijn van één mens volstaat om de taak uit te voeren	53
21. Gekoppeld bewustzijn kan een grotere taak aan	55
22. Een complexe taak vraagt het bewustzijn van veel mensen	55
23. Synergie vormt het Universele Bewustzijn	56
24. De ontleding van de oorspronkelijke aandachtstraal	59
25. denkbeelden in en buiten de mens.	62
26. Synergie en groepsgrootte	67
27. De regelkring die tot synergie leidt	68
28. Structuur, individu en de werking van de hoofdwet.	73

Hoofdstuk 3. Bewuste identificatie.

29. De straal van schepping	81
30. Het Universele Bewustzijn	83
31. Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit.	83
32. De dualiteit materieel- immaterieel.	86
33. Bewustzijnsconstructen en identificatie- intensiteit.	87
34. Het Universele Bewustzijn bindt zich in de scheppingsstraal	90
35. Bewustzijn en identificatie in de mens	94
36. Relatie tussen mentale en astrale identificatie	97
37. De zuigkracht van het 'positieve'.	98
38. Een spiritueel filosofisch convergentiemodel	102

Hoofdstuk 4. De vijfhoek der waarheid.

39. Een symbolische verzameling denkbeelden.	111
40. Het criterium 'logica' verdeelt de denkbeeldenverzameling.	112
41. Een tweede toetsingscriterium bakent 'wat waar is' verder af.	113
42. Op basis van de gehanteerde criteria ontstaat voor het "ik" de 'waarheid'.	114
43. Elk toetsingscriterium verkleint het gebied der 'waarheid'	115

44. Overlappende en uitsluitende 'waarheden'.	115
45. Het effect van mediteren op de vijfhoek van waarheid.	117
46. De staat van onze Scheppingsstraal in toen/nu/dan	125
47. Van WAARHEID via identificatie naar 'waarheid' en terug.	134
48. Allerlei verschillende identificaties leiden tot 'waarheden'	136
49. Identificatie, geloof en de bevrijding door Nieuwe Leraren	147
Hoofdstuk 5. Geweld, Ordening en Geweten.	
50. Gedachtesoort en waarheidsbeleving	154
51. De vicieuze cirkel der 'waarheid en ordening'	158
52. Het effect van de scheppingskracht op het "ik".	159
53. Beïnvloedingsmechanismen in samenlevingen.	166
54. 'Zijn' en Universeel Bewustzijn	173
55. Van 'zijn' naar 'hebben'; van 'Geweten' naar geboden en wetten.	178
56. Bewustzijnsontwikkeling in de entiteit mens	179
Hoofdstuk 6. Het "ik": drie fases in een bol van bewustzijn.	
57. Het individuele ervaren in relatie tot 'zijn'	193
58. Vormingsprocessen: de transformatie van gebeurtenissen naar denkbeelden	194
59. Het 'zijn' wordt getransformeerd tot een rigide virtuele wereld.	196
60. Bol van bewustzijn en verschillende fases gedurende haar bestaan als Entiteit mens	205
61. Het totale en gefragmenteerde "ik" in de Scheppingsstraal	214
Hoofdstuk 7. Bezit: verworven ordeningspotentie.	
62. Het Universele Bewustzijn valt in de mens uiteen in deelgebieden	235
63. Meditatiefases in de entiteit mens	244
64. De ontwikkelingsmogelijkheid voor het menselijke denken	248
65. Het bewustzijnsvlak 'nu' realiseert het manifestatiepotentieel	249
66. Identificatie, groepsgrootte en synergie- effect.	257
67. Astrale beïnvloeding van het "ik" in het moment 'nu'.	264
Hoofdstuk 8. Macht: Spirituele mechanica.	
68. Denkbeeldenreeks in de tijd	270
69. Mediteren zwakt de dominantie van denkbeelden af.	270
70. Mediteren activeert de werking van de intuïtie	272
71. Technisch model: roterende tandwielen	281
72. Vanuit het 'nu' een gespecificeerd doel in het 'dan' realiseren.	283
73. denken in processen	284
74. Gerichte aandacht van het "ik" in 'processen' tijdens een autorit.	284
75. De werking van inzicht, kracht en gerichte aandacht	285
76. Versterkte werking van inzicht, kracht en gerichte aandacht.	279
77. Machtsmaximalisatiewet.	291
78. de individuele macht volstaat voor het te behalen doel	297
79. Een groot doel overstijgt de individuele macht.	297
80. Een groot doel wordt behaald dankzij de collectieve macht.	297
81. "Ikken" in een groot samenwerkingsverband. (1)	302
82. "Ikken" in een groot samenwerkingsverband. (2)	303
83. Het reële bevattingsvermogen van het "ik" in de tijdruimtedimensies	305
84. Synergie, samenlevingsverband en menstypen	314
85. Het Universele Bewustzijn in het nu: de waak- slaap staat. ('Oog van Horus')	317
86. Het Universele Bewustzijn in het nu: de waak- waak staat.	318

Hoofdstuk 9. De paradox van de identificatiespiraal

87. De positieve zekerheidsspiraal	320
88. Gedachtesoort en focuspunt	330
89. Mind- setten in een existentiële regelkring	332
90. Mind- sets en de groei van de zekerheid.	345
91. De gang van de ziel gedurende verschillende belichamingen.	341
92. Het ééndimensionale denken	347
93. Het méérdimensionale denken	348
94. Ervoor	349
95. Eerste Scheppingsslag	351
96. Tweede Scheppingsslag	351
97. Derde Scheppingsslag	351
98. Vierde Scheppingsslag	351
99. Vijfde Scheppingsslag	351
100. Zesde Scheppingsslag	351

Hoofdstuk 10. Het rijk van de dominante dimensies

101. In structuren 'gestold' bewustzijn	357
102. De regelkring die tot synergie leidt	358
103. Het in de maatschappij 'gestolde' bewustzijn.	361
104. Dominante dimensies, gewaarzijn en het "ik".(a)	368
105. Dominante dimensies, gewaarzijn en het "ik".(b)	368
106. Dominante dimensies, gewaarzijn en het "ik".(c)	368
107. Dominante dimensies, gewaarzijn en het "ik".(d)	368
108. Dominante dimensies, gewaarzijn en het "ik".(e)	368
109. Dominante dimensies, gewaarzijn en het "ik".(f)	368
110. Verschillende samenwerkingsverbanden volvoeren een beperkte taak.	370
111. Het volvoeren van een grote taak.	370
112. De binding van bewustzijn in Scheppingsslagen	373
113. De staat, de 'situatie' van het bewustzijn in Onze Scheppingsstraat.	376
114. 'Explosie' van dimensies	378
115. De waak- waak staat.	378
116. Bewuste Identificatie	378
117. Waak- slaap: identificatie	383
118. Waak- waak: bewuste identificatie	383
119. Meerdimensionaal en eendimensionaal denken in de Scheppingsstraat	385

